

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

WIDENER LIBRARY

HX Q2RB U

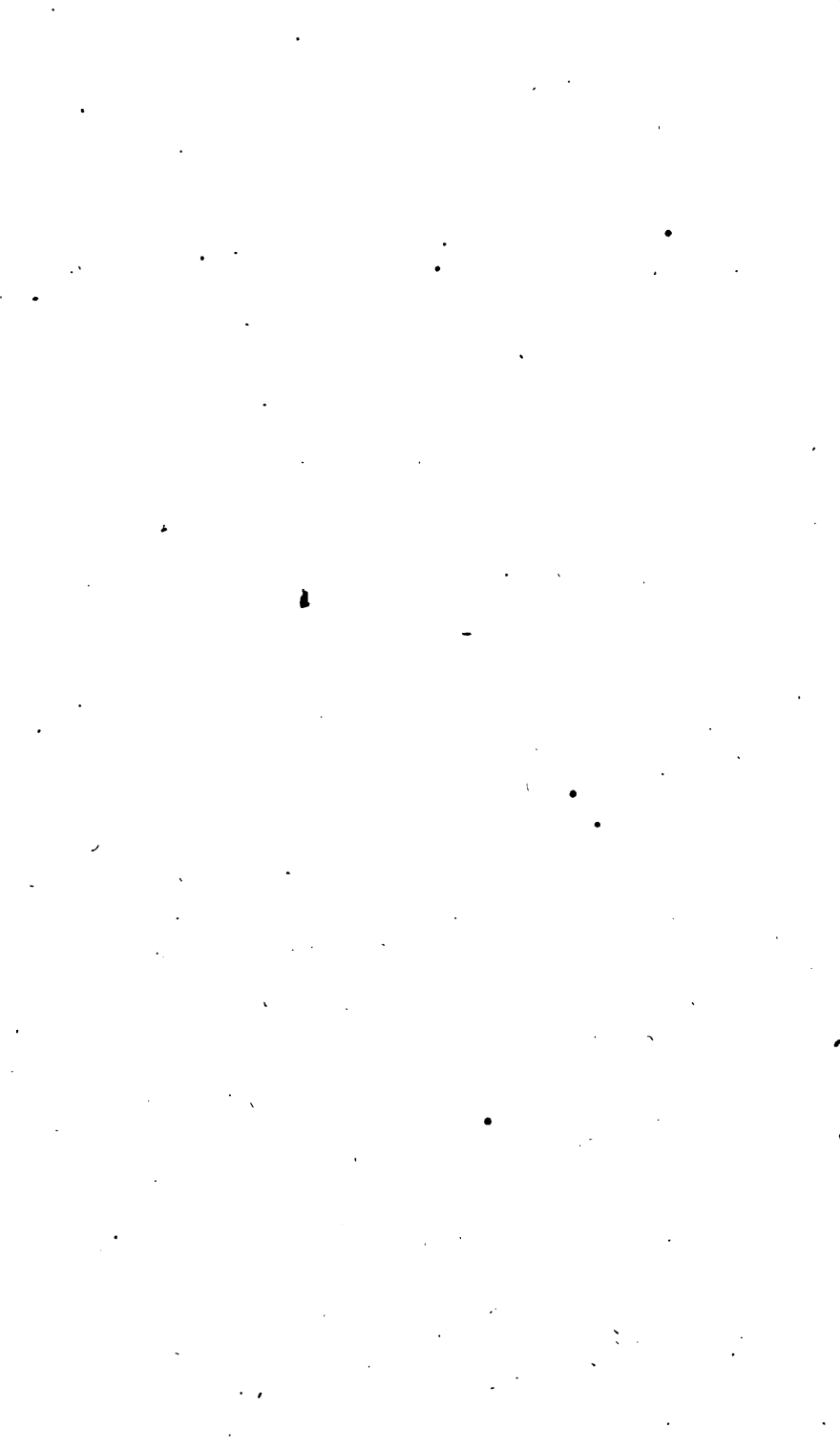
31.33

2377

9t44.115

Recd. Feb. 21. 1835

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ ΕΡΕΣΙΟΥ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

THEOPHRASTI ERESII
QVAE SVPERSVNT OPERA
ET EXCERPTA LIBRORVM.

AD FIDEM LIBRORVM EDITORVM ET SCRIPTORVM
EMENDAVIT

HISTORIAM ET LIBROS VI DE CAUSIS PLANTARVM

CONIVNCTA OPERA

D. H. F. L I N K I I

EXCERPTA

SOLVS EXPLICARE CONATVS EST

IO. GOTTLOB SCHNEIDER, SAXO.

TOMVS QVINTVS

SVPPLEMENTVM ET INDICEM RERVM ET VERBORVM
CONTINENS.

LIPSIAE 1821

SVMTIBVS FRID. CHRIST. GVIL. VOGELII,

Qt44.115

P R A E F A T I O.

Continet hoc volumen primo loco

Auctarium variarum lectionum in historiae plantarum libris decem (tot enim numerat) et sex de causis plantarum e codice Urbinatæ bibliothecae Vaticanae collectarum ab *Imm. Bekkero* et *Hieron. Amatio*, cum notitia codicis omnium antiquissimi atque integerrimi, quem in Vaticana bibliotheca detectum indicavit mihi doctissimus medicus Dresdensis *Carol. Weigel*, a pagina 1. usque ad 141. Accedit *Appendix* a pagina 273. ad 286. Sequitur *Auctarium* variarum lectionum in Opusculis et Fragmentis Theophrasti librorum perditorum collectarum e variis codicibus scriptis Italicis et Parisiensibus, quas liberalissime obtulit mihi *Clariss. Brandis*, Professor Berolinensis Universitatis, a pagina 141. ad 176. Deinceps leguntur a p. 177. ad 182. animadversiones aliquot ad Characteres et Fragmenta. Denique p. 286. et 287. extat coniectura de loco lacero Fragmenti de ventis sect. 33. interpolando et explicando. His vero scripturae varietatibus immistae leguntur coniecturae et emendationes a doctissimo medico *Diam. Coray* in Censura editionis huius priorum trium voluminum propositae.

II. *Eclogas librorum Theophrasti perditorum collectas e Scriptoribus graecis et latinis* a p. 185. ad 224. cum *Auctario Fragmentorum* a p. 288. ad 294. Cum

sero consilium cepissem colligendorum fragmentorum horum, nec Meursii Theophrastus tunc ad manus esset, opera haec tumultuaria habuit hunc eventum, ut fragmenta dispersa locis duobus collocarentur. Nec tamen ipse ausim affirmare, omnes librorum perditorum Theophrasti reliquias fuisse a me repertas et collectas: plures etiam suppeditabunt scripta Grammaticorum aliorumque scripatorum graecorum, quae hucusque in foris bibliothecarum latuerunt, et sedulo nunc ab antiquitatis studiosis investigantur et in lucem protrahuntur. Lubet hic addere notitiam de Topicis et Dialogis Theophrasti, quam reperi positam in Procli commentario ad Platonis Parmenidem edito a Gallo *Cousin* p. 26. et 54. Prior locus haec habet de Aristotelicis Topicis (τῇ παρὰ τῷ Ἀριστοτέλει μεθόδῳ τοπικῇ): ἐκείνη μὲν εἶδη προβλημάτων διεστήσατο τέσσαρα, καὶ πρὸς ἕκαστον τούτων εὐπορίαν ἐξεῦρεν ἐπιχειρήσεων, εἰ καὶ ὁ Θεόφραστος τὴν τετραδά συνελών ἐν δύο μόνοις προβλήμασι περιγράφει τὴν μέθοδον, οἷον τὸ μὲν πρὸς ὅρον εἶναι τίθεται, τὸ δὲ πρὸς τὸ συμβεβηκός, τὰ μὲν γενικά προβλήματα τοῖς πρὸς τὸν ὅρον νεύμας, τὰ δὲ πρὸς ἴδιον τοῖς κατὰ συμβεβηκός συναριθμῶν. De Dialogorum charactere haec tradit: τὸ δὲ παντελῶς ἀλλότρια τὰ προοίμια τῶν ἐπομένων εἶναι, καθάπερ τὰ τῶν Ἡρακλείδου τοῦ Πορτικῷ καὶ Θεοφράστου διαλόγων, πᾶσαν ἀνιᾷ κρίσεως μετέχουσαν ἀκοήν.

III. *Dissertationem de auctoritate, integritate, argumento, ordine, methodo et pretio librorum de historia et causis plantarum* a p. 225. ad 264. *Calendarium Theophrasteum* ibi p. 264. promissum absolvere morbus gravis et diuturnus mihi non permisit.

IV. *Fragmenta physiologica de nodis plantarum variis earumque medulla ad Theophrasti h. pl. I. c. 6. et 8. a pag. 264. ad 272.*

V. *Indicem rerum et verborum in Theophrasti operibus, exceptis Characteribus, occurrentium et memorabilium, cui plantarum plurimarum comparationem et*

interpretationem inserui. Addidi quoque codicis Urbinatis varietatem, quam vulgatae scripturae substituendam censeo. Qua in opera cum plures tamen scripturae, etiam supplementa quaedam libri praestantissimi diligentiam meam effugissent, defectum hunc ut supplere possem, effecit Syllabus emendandorum, quem cum colligerem et perscriberem, omissa nonnulla in Indice animadverti, quae abesse non debebant. Sequitur igitur hic supplementum vocabulorum in Indice omissorum ex ordine litterarum.

VI. Syllabus ipse post Praefationem hanc positus emendanda et addenda annotat, quae diligens lector ut, antequam lectionem operum Theophrasti aggreditur, suo quaeque loco adscribat, moneo et hortor. Sero enim, absoluta editione textus cum commentariis, notitia et usus codicis antiquissimi Urbinatis ad me pervenit, e quo plurima loca antea desperata restituere atque explicare mihi licuit. Magnopere quidem optabam, ut textus historiae et librorum de causis plantarum denuo ad fidem codicis Urbinatis plenior et emendatior typis repeteretur, sed redemptor operis huius non tam novas impensas extimescere quam vereri visus est, ne pretium editionis huius nimis auctum emtores abstereret. Itaque addito Syllabo hoc utilitati et commodo lectorum utcunque consulere studui.

Ne quid omittam, quod ad interpretandum Theophrastum facere posse videtur, excerptas hic apponam annotationes viri doctissimi *Sprengeli* e Censura voluminum trium editionis huius, quam inseruit libro *Neue Entdeckungen im ganzen Umfang der Pflanzenkunde* ab initio Voluminis primi. In loco igitur difficili de abiete h. pl. 3, 9, 6, verba ἔχει δὲ πτέρυγας τὸ φύλλον καὶ ἐπ' ἐλατιον, αἵστε τὴν ὅλην μαρφήν εἶναι θολοσιδῆ καὶ παρόμοιον μάλιστα ταῖς Βοιωτικαῖς κυνέαις. suspicionem meam sequitur, ita ut verba ista omnia nisi de fructu intelligi non posse, foliis autem minime convenire

censeat. De nomine φύλλον superest dubitatio, in cuiusnam locum importune id immigraverit. Codices scripti omnes in prava scriptura consentiunt, quam verba de fructu antecedentia et consequentia omnia damnant.

In notitia mespili h. pl. 3, 12, 3. recte monuit in verbis Μεγέθει μέγα τὸ δένδρον καὶ περίκομον desiderari mentionem et nomen arboris unius e tribus generibus mespili. Certum autem videtur, σπηάκειον id non esse: relinquuntur igitur ἀνθηδών et ἀνθηδονοειδής, optione difficili et ancipite. Quod ait vir doctus, notitiam folii vulgo positam nulli generi nisi mespilo tanacetifoliae Smith. convenire, dubium facit scriptura codicis Urbinatis: φύλλον τὸ μὲν ἐπὶ λυσχιδές δὲ καὶ ἐν ἄκρῳ σελινοειδές, τὸ δ' ἐπὶ τῶν παλαιότερων πολυσχιδές σφόδρα καὶ ἔγγωγοειδές, μείζονι σχίσμασι et cet. Patet igitur, in priore membro fuisse τὸ μὲν ἐπὶ τῶν νέων. Sequebatur vel ἀσχιδές vel διασχιδές vel τρισχιδές: equidem διασχιδές probaverim. Folia igitur arboris adolescentis dicuntur bifida, et in summo apio similia, in vetustiore autem multifida valde et angulosa, segmentis maioribus, et quae vulgo sequuntur. Videant nunc peritiores, num hae notae omnes mespilo tanacetifoliae convenient,

In descriptione folii smilacis 3, 18, 11. est κατὰ τὴν μίσχου πρόσφυσιν νοτηρόν. Agnoscit mecum scripturae vulgaris vitium, sed queritur omissam a me coniecturam nescio cuius ὠτηρᾶν substituentis; quod vocabulum ut facile e scriptura Urbinatis libri potest effici, ita probabit, qui, quid significet, perspectum magis habet.

In loco 4, 7, 2. de olea et lauro maris rubri dubitat an verba ἐν τῇ θαλάττῃ vere de ipso mari sint intelligenda, et de natura ipsarum plantarum ambigit. Si vere plantae intelligantur marinae, tum reiecit coniecturam Galli Thiebaut de Avicennia L. Ipse potius suspicatur fucum uviferum cum olea, subrepandum autem cum lauro comparat. Magis tamen in eam inclinat opinionem, nisi maris mentio obstet, ut oleam

cum amyride et *ἐναιμον δάκρυον* cum gummi Elemi comparet, atque omnino vocem φύλλον cum aliis mutat in φελλόν. Equidem de fucis omnino non cogitandum censeo, cum arbores intelligi voluerit Theophrastus, satis disertis verbis pronuncians: *Τῆς ἐρυθρᾶς — ἐν Ἀραβίᾳ — ἐπάνω Κόπτου ἐν μὲν τῇ γῇ δένδρον οὐδὲν φέεται — ἐν δὲ τῇ θαλάττῃ φέεται* (scilicet δένδρα), *καὶ καλοῦσιν αὐτὰ δάκρυον καὶ ἐλαίαν*. Potest igitur fieri, ut intellexerit insulas in mari sitas, vel loca maris vadosa arboribus istis obsita.

In interpretatione Aegyptii *sari* 4, 8, 5. constat sibi vir doctus, et refert plantam ad genus cyperoides. De nomine addit, videri sibi copticum hoc *sari* convenire cum punico *σαρίς* Dioscoridis 2, 193. quod radicem significet. Radicem enim carbones fabris praebere.

Plantam lacustrem lilio similem 4, 8, 6. etiamnunc ad pistiam stratioten L. refert, eamque cum nymphaea alba comparari posse negat. Locum autem Athenaci refert ad lotum Niloticum. In altera enim editione hist. rei herb. p. 65. suspicatus erat intelligi Calotropin R. Brownii, foliis distichis, et comparavit P. Alpini Aegypt. c. 25. *Beidelossar*, in tabula 26. pictum.

Elaeagnum 4, 10, 2. cum salice aliqua comparat, et nominis scripturam *ἐλαταγνος* alteri *ἐλσ(α)γνος* praefert propter similitudinem oleae, ob quam serius eundem fruticem *ἐλαίαν αἰθιοπικὴν* vocatum esse ait. Equidem oleae aethiopicae nomen alio referendum puto.

Cneorum nigrum 6, 2, 2. daphnen dioicam Gouani etiamnunc interpretatur, inodoram, folio carnoso, quam in montibus circa Athenas crescentem reperit Sibthorp.

Conyzam masculam cum erigeronte graveolente L., feminam autem cum inula viscosa comparat, quam posteriore Septembri demum mense florere contra annotationem nostram docet e Magnolii Botan. Monsp. p. 75.

Plantarum genera *καρθηκώδη* et *νευρόκavλα* (quae eadem *ἐκνευρόκavλα*, rectius autem in Urbinatē libro *ἐκνευρόκavλα* dicuntur) ita interpretatur, ut *καρθηκώδη* sint, quae caulem medulla refertum habent, ut ferula: contra *νευρόκavλα* caulem minus cavum medullaque plenum, sed potius nervosum habent.

Silphium nunc propter semen colore aureo comparat cum Laserpitio gummifero Desfontain.

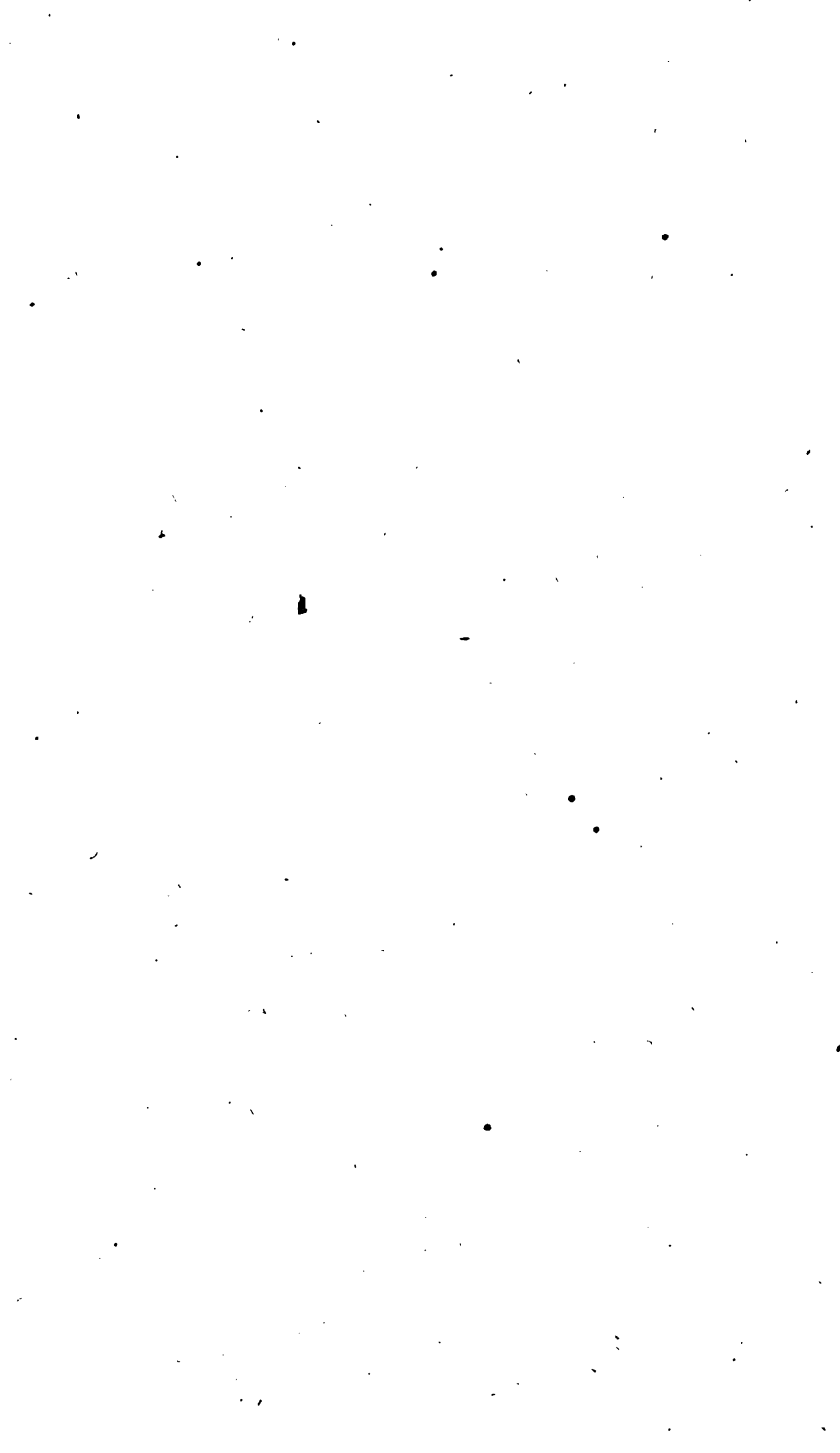
Dubitationem meam de tribulo altero 6, 5, 3. cum Fagonia cretica comparato ita tollit, ut doceat, folia eius in aculeos desinere; semen rotundum, nigrescens, *λοβῶ* seu capsula inclusum convenire; plantam denique Septembri mense florere, teste Clusio hist. 2, 242.

Denique *σικύων* interpretatur cucurbitam, *σίκυνον* melonem nostrum, *κολυκύντην* vero et *σικύαν* *Ἰνδικήν* cucumerem nostrum.

Prodiit nuper in lucem disputatio amicissimi Linkii, volumini novissimo Commentationum Academiae Berolinensis inserta, et historiam antiquam leguminum atque olerum tractans, quam cum excerptere et viri doctissimi opiniones, partim novas, cum argumentis quasque suis comparare cum antiquioribus et Praefationi huic aut Indici addere vellem, mox vidi consilium istud maioris operae et laboris esse, quam morbus hic stratis me affligens ferebat. Itaque lectorem curiosum ad volumen ipsum Commentationum referre cogor.

Concludam hanc Praefationem mentione Florae Graeciae in itinere per Graeciam et Asiam minorem iterato a Britanno Sibthorpio collectae, quam plurimos lectores Theophrasti mei desiderare non dubito. Ipse quoque multum ex ea auxilii ad explicandam atque illustrandam historiam rei herbariae antiquae speraveram, sed spem sane non leviter conceptam opus post mortem Sibthorpii publicatum certe valde imminuit, si non destituit. Ipsam equidem Floram, id est picturas stirpium in solo natali a Sibthorpio visarum et

ab artifice perite pictarum nondum vidi; sed Pro-
dromum a Smitho partim e picturis aut e specimi-
nibus stirpium siccis et schedis admodum macilentis
Sibthorpii concinnatum diligenter comparavi, parve
tamen cum emolumento. Longe diversus eventus iti-
neris maiorque fructus operae et impensarum fuisset,
si Sibthorpius ipse ex autopsia stirpes a se visas et
curiose observatas accurate descripsisset, nomina earum
hodierna usumque vel medicum vel oeconomicum diligen-
ter annotasset. Qua in re mirum mihi accidit illud;
in Prodro-mo praeter locum natalem et nomina hodie-
na plantarum notitiis alienis nihil e schedis Sibthorpia-
nis additum reperiri: contra in libro Walpolii varia
Britannorum itineraria complectente dispersae legun-
tur variae Sibthorpii annotationes, ubi plantarum ab
eo visarum loca natalia cum nominibus variis ususque
vel medicus vel oeconomicus enarrantur. Ex hoc ge-
nere quaedam excerpta Indici inserui, alia e secundo
volumine nunc demum addere potui: quorum tamen
cognitione ad summam rem parum profici lectores
ipsi facile agnoscant. Omnino falsa opinione praeco-
cupatus doctus Britannus iter per Graeciam ingressus
nihil inde utilitatis reportare et ad explicandam histo-
riam rei herbariae antiquae afferre potuit. Audia-
mus ipsum in altero Walpolii volumine p. 102. ita lo-
quentem: *The best illustrations of the ancient botanists*
would be a vocabulary of the provincial or insular names
used in the different parts of Greece; this is a work of time
and demands a long residence in the country. Contra mihi
comparationem atque illustrationem veterum botanico-
rum tam facili opera profligari posse non videtur, nec
viri docti sententiam approbat exemplum ibidem ap-
positum de vitice agno-casto, quem Sibthorpius in ripa
torreptis insulae parvae Fanno dictae crescentem vidit,
nomine antiquo *ἄρνον* vocatum: contra in insula Zacyn-
tho *Λυγέα*, (in insula Imbro *Λυγέα* p. 51.) Athenis autem

**ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ ΕΡΕΣΙΟΥ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.**

**THEOPHRASTI ERESII
QVAE SVPERSVNT OPERA
ET EXCERPTA LIBRORVM.**

AD FIDEM LIBRORVM EDITORVM ET SCRIPTORVM
EMENDAVIT

HISTORIAM ET LIBROS VI DE CAUSIS PLANTARVM

CONIUNCTA OPERA

D. H. F. L I N K I I

EXCERPTA

SOLVS EXPLICARE CONATVS EST

IO. GOTTLOB SCHNEIDER, SAXO.

TOMVS QVINTVS

**SVPPLEMENTVM ET INDICEM RERVM ET VERBORVM
CONTINENS.**

LIPSIAE 1821

SVMTIBVS FRID. CHRIST. GVIL. VOGELII,

genere industriae matrem Euripidis poetae vitam tolerasse novimus.) Addit Britannus: *I wish to tell our poor people, that they may collect many a dish from our cornfields. Our charlock will furnish them with an excellent potherb called by the Greeks λανθάνη; that Tordylium which grows in the parks is, I believe, the ancient Caucalis, as it is now called καυκάλιον, and the leaves of it are eaten both raw and boiled; and to quiet the fears of our good people about the waterparsnap, mistaken for watercresses, I have often seen the Greeks eat whole bunches of it (Sium nodiflorum) as a sallad, with impunity.* — Quaecunque praeterea ad nomenclaturam botanicam pertinentia ex altero volumine Walpolii excerpsi, inter Addenda Indici Graeco inserta lector reperiet.

Ita desino in voto, ut, qui post me Theophrasti libros tractabit, his meis conatibus adiutus et accuratior universae herbariae rei scientia instructus operam maiore cum emolumento et fructu lectorum absolvat.

Scribebam ad aquas Cudovienses medio mense Augusto, ubi valetudinem recuperare cupiebam.

SYLLABVS EMENDANDORVM ET ADDENDORVM IN PRIMO VOLVME.

Om. significat omissa incuria vel mea describentis textum vel operarum officinae. V. L. veterem lectionem restitutam. C. coniecturam vitiosae lectioni substitutam. Ur. vel U. codicis Urbinatis scripturam vel supplementum. [] Unci significant aliena Theophrasti verbis addita. () Lunulae spuria vel suspecta verba notant.

Historiae plantarum Lib. I. Cap. 1. Sect. 1. pag. 3. versu:
9. τὰ ποῖα. s. 2. v. 9. αἰεῖ.

P. 4. s. 2. v. 2. οὐδέποτε (οὐδὲν) τὸ αὐτὸ. s. 3. v. 3. γένσων, ἢ αὐτὰ γε τὰ γαννώμενα μέρη θετέον. v. 6. εὐθε-
νεῖ [τὰ] κύοντα. v. 9. καὶ τὰ φωλευόρια τὰ πτερὰ καὶ [τὰς]
τρίγας. 'Ρετ'. v. 10. φυλοβολεῖν. v. 15. 'Η γὰρ τοι βλάστη-
σις U. s. 4. v. 4. βλαστητικὸν U.

P. 5. s. 5. v. 1. Ἀηπιτέον δ' ἐν. κ. 4. Λέγω δ' οἶον
U. v. 8. 9. 10. ὅσα τις τῶν ἐν [τοῖς] φυτοῖς ἀφομοιοῖ, τοῖς
ἀνάλογον ἐν τοῖς ζώοις ἀφομοιωτέον. Ταῦτα μὲν οὖν διω-
ρίσθω U. Confer tamen c. 2. s. 2. sect. 7. v. 4. αὐτοῦ
τοῦ δένδρου U.

P. 6. sect. 7. v. 7. ἀπάντων τε τούτων U.

P. 7. s. 11. v. 2. Τὰ δ' ἀναλογία U. s. 12. v. 1. καὶ
τοῖς ἄλλοις τοῖς ὁμοίοις U. v. 8. συγκατεῖται τῆς, coimmate
deleto.

P. 8. Cap. 2. s. 1. v. 3. τὰ τούτων δ' ἔτι U. v. 7.
'Η μὲν οὖν συνουσία. s. 3. v. 3. οἱ δ' ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις
ἀγανύμως U.

P. 9. v. 4. γνωριματέων U. s. 4. v. 7. δ' οἶον U.
S. 5. v. 7. 'Εν τι μὲν οὖν τοῦτο τὸ μέρος καὶ τὸ U.

P. 10. s. 6. v. 4. ὑγρότητα U. v. 15. καρδίαν, οἱ δ' ἐντεριώνην· ἐνιοὶ δὲ τὸ ἐντὸς τῆς μήτρας αὐτῆς καρδίαν U. s. 7. v. 7. Φλοιὸς δ', ὃ μὲν v. 11. συνθετα καὶ τὰ μέγιστα U.

P. 11. Cap. 3. s. 1. v. 11. Φρύγανον δὲ τὸ ἀπὸ ῥίξης πολὺκλαδον, οἷον καὶ γάμβρη καὶ πήγανον U. s. 2. v. 5. μάλαχ (τα) εἰς. v. 6. ἀποδενδρουμένη U. v. 13. ἄγνοι U. v. 15. θαμνωδὴ γ' ἐστίν U.

P. 12. v. 4. οὐδ' ἢ ῥόα. v. 6. βλαστητικὰ U. sect. 4. v. 2. [δεῖν].

P. 13. s. 6. v. 5. ὑπὲρ ὧν καὶ τὰς αἰτίας ὅταν τις λέγῃ. v. 12. ἀλλὰ χεῖρῳ γίνεται U. Cap. 4. s. 1. v. 5. φύλλον, τῶν τε ἄλλων,

P. 14. v. 10. τὰ δ' ἐν λίμναις, τὰ δ' ἐν ποταμοῖς. v. 12. τὰ μὲν ἐλάττω καὶ ἐν τῇ. v. 16. τῶν δ' ἐλαιτόνων. s. 3. v. 4. καθάπερ μυρίκην, ἱτέαν, U. v. 7. τὰ τοιαῦτα πάντα U. v. 9. οὐδ' ἐν τοῖς. v. 12. καὶ τὰλλα U.

P. 15. Cap. 5. s. 1. v. 11. ἢ τῷ ἀπαράβλαστα U. v. 12. φοινῆς. v. 13. κατὰ ἰσχύν U. v. 14. ἢ τὰ τοιαῦτα διαφορὰ U. s. 2. v. 3. καθάπερ (ἀγρία) δρυς U. v. 6. Πάντα δὲ νέα U. v. 7. ῥηξιφλοῖα U. v. 9. ἀνδραχνη U.

P. 16. s. 3. v. 4. κωνείου· U. v. 6. ἰνώδεις· τὰ μὲν. v. 7. τοιαῦτα· τὰ δ' αἶνα. π. 9. δ' ἄφλεβα. v. 12. γοιταῖδες U. s. 4. v. 4. οἷον σκληρότης, μαλακότης, — γλισχροῦτης, κραυρότης. v. 8. οὐδ' αὐανθέντα.

P. 17. Cap. 6. s. 1. v. 11. συκαμίνου U. s. 2. v. 4. σκληρότεραι καὶ κραυρότεραι τῶν ξύλων U. v. 5. δ' αἱ μὲν. v. 6. δ' ἐν μὲν. v. 11. τὰλλα U.

P. 18. s. 3. v. 7. μονόρριζα δὲ οὕτως. v. 9. τῶν μὴ μονόρριζων. s. 4. v. 3. μονότεραι U. v. 6. αἱ δ' οἷον. v. 9. πῦσαι γε καὶ ταύτας ἀποφύουσιν U. v. 10. μεγάλων, ἀλλ'. v. 12. τὰ δ' ἐπιπολαιόρριζα. v. 13. κυπαρίττος. Ἔτι δ' αἱ μὲν.

P. 19. v. 6. Ἀπασαι δ' ἔμμητροι U. s. 5. v. 10. τοιοῦτο. v. 11. τὰ δ' ὀλιγόρριζα.

P. 20. s. 7. v. 6. ἀσφοδελοῦ. s. 8. v. 12. δόξαιεν ἂν. v. 13. ἔχουσι — δόξαιεν. s. 9. v. 1. Ἔτι δ' αἱ μὲν.

P. 21. v. 4. τοῦτο δ' ὥσπερ. v. 11. βάθους. v. 12. καὶ ὁ καλοῦσί τινες ἀσχίον. v. 13. ὧν οὐδενί.

P. 22. v. 2. οἷον σπάλαξ, κρόκος, v. 1. v. 11. στρέφοντες τὰς βώλους, c. vers. 17. φύσεις καὶ δυνάμεις U.

P. 23. v. 3. γίνονται, σκληρὰ γίνεσθαι. c. Cap. 7. s. 1. v. 11. εἰπεῖν, ἐπειδὴν ὁ τόπος v. 1.

P. 24. s. 3. v. 1. ἱριδος U. v. 3. μέχρι οὗ U. Cap. 8. v. 3. τὰ δ' ἀνοῖα.

P. 25. s. 2. v. 9. ὑπὸ ταὐτὸ γένος U.

P. 26. v. 5. ἰσχυρὸν ἢ ἐλάττη U. s. 5. v. 2. διὰ τὸ μήπω τὰν μέσον προσσηξήσθαι U. v. 10. Πάντων δ' ὁ πρὸς.

P. 27. v. 5. Τοῖς δ' εὐθέσι. Cap. 9. s. 1. v. 2. τὰ μὲν ὡς εἰς μήκος U. v. 3. φοίνιξ. v. 5. ἀνάλογον U. v. 10. Σημεῖον δ', ὅτι.

P. 28. s. 3. v. 10. Δοκεῖ δ' ἡ. s. 4. v. 6. ἐρπυλλος — [ἱπποσέλινον]. s. 5. v. 3. κατωτέρω δ' ἐν.

P. 29. s. 6. v. 7. πρωΐβλαστει U. s. 7. v. 6. αἱ ὄψιαι U. v. 8. καὶ ἡ αὐανσις κατὰ μέρος U. v. 9. τὰ μὲν ἐπὶ βλαστάνει U.

P. 31. Cap. 10. s. 3. v. 1. ὁμοίως ἡλιοῦσθαι U. v. 5. βιάθος δι' — ὦν. c. s. 4. v. 5. τὰ δ' ὥσπερ. v. 6. τὰ δ' οἶον σαρκόφυλλα· τοῦτο δ' ὅτι. v. 8. τὸ φύλλον, οἶον. v. 9. (μη-
λέα). s. 5. v. 5. καὶ ἄλλα (δὲ) τῶν λιμνωδῶν. v. 11. τὰ δ' εἰς ὁξὺ.

P. 32. v. 4. τῆς συκῆς δὲ ὥσπερ U. s. 6. v. 5. καὶ τὰ τῆς δρυὸς U. v. 12. ἡ τ' ἄσθονα. s. 7. v. 1. ἀσφάραγος.

P. 33. v. 9. καὶ τὰ φυλλίκανθα πάντα U. v. 10. καὶ ἐτι μᾶλλον U. s. 8. v. 3. τὸ πᾶν τὰ πλατύφυλλα ταξίφυλλα, καθάπερ μύρρινος U. v. 7. Ἴδιον δ' ἐπὶ. v. 8. Ἀπλῶς δ' αἱ. s. 9. v. 3. τῆς ἀμπέλου· U.

P. 34. s. 10. v. 1. Τῶν δ' ἀνθῶν. v. 2. [τὸ δ' ἐκ σαρκὸς], v. 10. πάντων δ', ὡς εἰπεῖν. Cap. 11. s. 1. v. 1. δ' ἐν. v. 3. ἐκλεπόντων U. v. 4. καθάπερ τὰ ὠά. v. 1. v. 9. τὰ δ' ἐν

P. 35. v. 5. ὁ κέγχρος. v. 8. [ὁμοία]. v. 10. ἀννήσον U. v. 11. μύραθον, U.

P. 36. v. 2. Καὶ τῶν ἀθρόων τὰ μὲν [τῷ] ἐνί τινι c. s. 5. v. 8. ῥιζὲ καὶ ἡ ῥόα, καὶ πάλιν c. v. 10. ἀπίων, ὅτι U. s. 6. v. 8. τὰ μὲν γὰρ περὶ. v. 10. πᾶσαι, U.

P. 37. Cap. 12. s. 1. v. 13. οἶον ἀννήσου, U.

P. 38. v. 3. μαράθου U. v. 4. Ὡς δ' ἀπλῶς. v. 10. οὐδὲ σαφῆς, U. s. 3. v. 2. ὡς δ' ἀπλῶς. s. 4. v. 5. δ' αἱ ῥίζαι. v. 8. Ἰδιωτάτον U.

P. 39. Cap. 13. s. 2. v. 4. τὸ ῥόδον καὶ τὸ κρίνον.

P. 40. s. 3. v. 3. ἀποπίπτοντα U. v. 14. δ' ἐπὶ τοῦ ῥό-
δου. v. 19. ἀνθεμόν. c. s. 4. v. 2. ἰδιωτέρως U.

P. 41. v. 7. ἄλλα μέχρι U. Cap. 14. v. 3. τὰ δ' ἐκ. v. 9. ταῦτ' ἐν τοῖς U. v. 12. τῶν ἐνων καὶ τῶν νέων U.

P. 42. s. 2. v. 10. τὰ δ' ἀμφοτέρως. Πλείω δ' ἀκρόκαρπα. s. 3. v. 5. τὰ δ' ἀνανθή. v. 8. τούτοις· καὶ πως τὰ γε τοιαῦ-
τα U.

P. 42. s. 4. v. 4. ὅσα δ' ἐν ἑκατέρῳ U. v. 9. λέγω δ' οἶον.
Hist. Libri 2. Cap. 1. p. 44. sect. 2. v. 4. τοῦ κλωνὸς U.

P. 45. s. 3. v. 9. Ἀπαντα γὰρ U. v. 12. ὑποῤῃζον εἶται;
 μάλιστα U. v. 13. ὑπόπρεμνον· οὐ μὴν U. v. 16. ἡ ἀμυγδαλῇ
 U. s. 4. v. 4. (καὶ ἀπὸ τοῦ ξύλου). Cap. 2. v. 2. σπέρματος ἡ
 ῥίζης U.

P. 46. v. 5. δακρύου U.

P. 47. v. 4. Ὅσα δ' ἀπὸ. v. 14. ἀλλ' ἄγριον U. v. 15. αἰ
 δ', ὥστε μὴδὲ ἀδρύνειν, U. s. 5. v. 5. μηλῶν et 6. μηλῶν. v. 9.
 καὶ (τῷ) σκληρὰ.

P. 48. v. 2. τὴν ἐν Ἀντιάνδρῳ U. v. 4. φοίνιξ. v. 7. ἡμι-
 ρωμένοις U. s. 7. v. 4. ἀναπαλιν δ' ὀλίγα. v. 11. περὶ τὸν
 ποταμὸν U. v. 13. ἀπύρηνοι. *Sequentia di' ὅλου — εἰχουιν*
dele.

P. 49. s. 9. v. 2. οἷς καὶ τὸ ἄγριον U. v. 6. ἀναφῦται
 U. v. 7. καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πυθμένου U. s. 11. v. 7. ἀμυγδαλῇ
 δ', ὅταν. s. 12. v. 3. τῶν ἡμέρων, τὰ μὲν (γὰρ) θεραπεία; c.

P. 50. v. 6. ὥστ', ἐὰν περικώπτης U. v. 8. γίνεται [οὐ]
 μεγάλῃ. Cap. 3. s. 1. v. 7. δέιδρα μεταβάλλειν, ὥστε [ἐξ-
 ὄξϊταν] U. s. 2. v. 2. ὑπολαμβάνουσιν U. v. 4. καλουμένην ἐν
 μέλανος U.

P. 51. v. 3. οὐ μὴν ἀλλ' εἶπερ, συμβαίνει μᾶλλον U. s.
 3. v. 5. καρπὸν ἤνεγκεν U. v. 18. μάλιστα δ' [εἰ]. Cap. 4. v. 6.
 τὰ δ' ἐν τοῖς U.

P. 52. v. 1. τοῦτ' οὐκ U. s. 2. v. 10. τὰς ὥρας τοῦ σπό-
 ρου U.

P. 53. s. 4. v. 4. ὥσπερ ὁ ἱέραξ U. v. 5. κατὰ τὰς τῶν τό-
 πων U. v. 11. in margine notetur: V. Cap. VII.

Cap. 5. s. 1. v. 7. ὡς τάχιστα U. v. 10. αἰεὶ καὶ τοῖς
 ἐπιπολαιοῤῃζοτέροις U. s. 2. v. 2. οὐδεμία κατωτέρω v. 1.
 v. 5. ἡ χάματος U.

P. 54. v. 4. μεμοσχευμένην U. s. 3. v. 8. πρόσβορρα καὶ
 U. s. 4. v. 2. [ἐνδέχεται]. v. 3. καθάπερ ἐπὶ τῆς ἐλαίας, c.
 v. 4. ἐμβάλλοντα U. v. 9. εἰτ' αὐτῆς ἄμμου βαλὼν τάνωθεν
 U. et c.

P. 55. s. 5. v. 10. ἄχρι οὗ U. s. 6. v. 5. ῥόας μὲν καὶ
 μυρρίνους U. v. 7. ὄχνας U. s. 7. v. 3. εὐθενεῖ U.

P. 56. Cap. 6. v. 4. δύο κάτω καὶ δύο ἄνω U. s. 2. v. 2.
 ἡ δ' ἀφ' αὐτοῦ, (τοῦ στελέχους) U. v. 15. ἔν' Ἰνδοὶ U. v. 16.
 ἔχοντες *dele cum U.*

P. 57. v. 1. δ' ἡδεῖς. s. 3. v. 5. Δεῖ δ' ὑδρεύειν εὖ μάλα
 κατὰ τῆς κόπρου U. s. 4. v. 3. ἕστρον, ὅτε καὶ ὅλως οἱ γε πολ-
 λοι φριτεύουσιν, U. v. 6. ὀρθοφυῇ τε καὶ U.

P. 58. s. 6. v. 8. εὐθὺς μικρόν, U. v. 13. Τὸ δ' ὅλον;
 v. 18. εἰς τὸν στάχυν εἶναι, U. s. 7. v. 5. Βαγίου U.

P. 59. v. 1. δ' οὐ μόνον. v. 5. τριετείς. v. 8. τετραετείς
καὶ πενταετείς. s. 9. v. 3. τινὲς καὶ διφυεῖς U. s. 10. v. 2.
ὅ φασι γίνεσθαι πλείστον περὶ τὴν Αἰθιοπίαν, ὃ καλοῦσι οἱ.

P. 60. v. 1. τινὸς εἰς ἐν U. v. 10. ὥστ' αἰεὶ καρπὸν
ἔχειν U. s. 12. v. 3. Οἱ μὲν [οὖν] οὐδέν.

P. 61. v. 3. εἰρήνεται U. Cap. 7. s. 1. v. 12. χεῖρω U.
s. 2. v. 2. βελτίω γὰρ τῶν αὐτῶν U.

P. 62. v. 5. πολυχρονιώτερα καὶ ἰσχυρότερα U. s. 4. v. 5.
καὶ Χαριτόδωρος ἀρίστην μὲν ταύτην εἶναι φησι, δευτέραν U.
v. 8. τὴν λοφουρόν U. s. 5. v. 2. ὄσκαλιν v. 1. v. 12. φασὶ
τινὲς δεῖν (ἢ) ὑποκοίνειν οὐδ' ὅλως U.

P. 63. v. 3. ὅπως ἂν [μὴ] φραγῇ. v. 11. ὃ καὶ καλοῦσι
U. s. 7. v. 8. στέλεχος, καὶ τιτράνας ὅσον τε — πανταχόθεν,
τὸ ἀπορρέον c. Cap. 8. v. 7. καὶ αἱ χῶραι U.

P. 64. v. 1. οὐδ' ἐριτάζουσιν· οὐδ' ἐν. s. 2. v. 3. δ' ἐκ
τῶν. v. 5. δ' οἱ πολλοὶ. s. 3. v. 6. τὰ ἔριτα γίνεται U.

Libri 3. Cap. 1. p. 65. s. 1. v. 5. γὰρ ἢ ἀπὸ U. v. 6.
Τοῦτο δὲ (οὐχ) ὥς οὐκ. v. 8. ἐπεὶ φύοιτό γ' ἂν c. v. 10. τὴν
ἀρμότιουσαν U.

P. 67. ὡς ἐξεργάγη U. s. 3. v. 11. τῶν δ' ἄνθος. s. 4.
v. 3. λέγουσιν, Ἀναξυγόρας.

P. 68. v. 2. ζώοις, ὅσων δὲ v. 1. s. 5. v. 12. Ἡ δ' αὖ
ἐπομβρία ποιεῖ ταῦτο v. 1. s. 6. κινουμένης U.

P. 69. v. 4. τό γε σίλφιον U. Cap. 2. s. 1. v. 10. ἐκπέ-
τει δ' ἥτιον, εἰ μὴ. v. 11. οἶον [ἥτιον].

P. 70. v. 4. τὰ δ' ἡμερα. s. 3. v. 3. γίνεται, καὶ αὐτὸ U.
s. 4. v. 6. Οἱ μὲν οὖν U. v. 7. οὕτως ἢ καὶ U. v. 9. ὥς γε τῶν
τύπων καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν U. v. 10. εὐθενεῖ c. v. 11. πλείων καὶ
μᾶλλον U.

P. 71. v. 2. γὰρ καὶ λιμνώδεις U. s. 6. v. 1. Οὐδέν δ'
ἄτοπον. Cap. 3. s. 1. v. 3. (περὶ) Μακεδονίαν. v. 4. φίλυρα.
v. 12. Οἱ δ' ἄλλως διακροῦσι c.

P. 72. v. 1. καὶ τῇ τῶν U. πλήν ἀχράδος καὶ ἀπίου. v. 2.
δ' ἐν τοῖς πεδίοις U. v. 4. μικραὶ καὶ ὀψώδεις U. v. 7. εὐθενεῖ
U. v. 10. τὰ δ' ἐπὶ. s. 3. v. 11. ἐν τῇ Κρήτῃ U. v. 12. τίς
ὅλως U.

P. 73. v. 3. Κινδρῶν U. v. 4. Ταρασίαν U. s. 5. v. 3.
περσεύς U. s. 6. v. 1. τοιαῦτ' ἐστιν· v. 6. Τὸ δ' ἐν τῇ. v.
7. Τὸ δ' ἐν τοῖς. s. 7. v. 1. δ' ἄμφω. v. 4. οὐδ' ἀνθεῖν. U.

P. 74. v. 2. οὐ δύνασθαι U. s. 8. v. 5. δ' οὐδέν. v. 8.
προαισπώτοις U. v. 14. ἔριτα. Συμβαίνειν. v. 16. τῶν δέν-
δρων. U. Cap. 14. s. 1. v. 5. πλείων, ὥσπερ καὶ U. v. 6. εἰ-
πομεν· οὐ γὰρ κατὰ c.

P. 75. s. 2. v. 15. δ' ὀψίβλαστος. s. 3. v. 3. μᾶλλον δὲ καὶ ἐπὶ U. s. 4. v. 1. ἢ μικροῦ U. v. 2. καὶ μελία U.

P. 76. v. 4. καὶ ἡ μηλέα U. v. 7. δ' ὕστερον U. s. 5. v. 8. ἔχει παραλλαγήν U. s. 6. v. 1. τὴν προῖνον c. v. 9. (καὶ ἄρκευθος καὶ πευκη καὶ ἀνδράχνη.)

P. 77. v. 2. ὀψιμότερα c. Cap. 5. sect. 2. v. 5. πιττοειδοῦς U. v. 9. ἐγγλωρος c.

P. 78. v. 1. ἀνξάνονται καὶ λαμβάνουσιν U. v. 6. Παρελθουσῶν δὲ U. s. 3. v. 8. ἐπεὶ (καὶ) πρὸς γε. s. 4. v. 1. Ταῦτα μὲν οὖν ἴδια U.

P. 79. v. 9. βλαστήσεως. Τῇ δ' ὅη [γίνεται] τοῦ μετοπώρου c. v. 11. εὐθὺς λιπαρὰ καὶ c. v. 15. βοιρουῶδες, ἡλίκον U. s. 6. v. 14. καχρουφόρον U.

P. 80. v. 5. Λίκαρα U. v. 8. δ' εὐθὺς. s. 2. v. 2. κατὰ τοὺς τόπους U. v. 6. τοῦτ' αἰεὶ v. 7. κατὰ πάσας U. v. 8. οὐδ' οἱ. v. 9. ὀλίγων, οἶον κοτίνου καὶ ἄλλων. U. v. 11. γὰρ καὶ ἐκ U.

P. 81. s. 4. v. 7. δ' οὖν δοκεῖ U. v. 13. βάρθους c. s. 5. v. 7. δ' ἐμβιώναι. v. 11. καὶ κλήθρας U.

P. 82. v. 3. τοιαῦτ' ἐστίν. Cap. 7. s. 1. v. 8—10. στελέχους, ἔχει. — [ἰστόν] περιφύεται. s. 2. v. 3. ἢ παχύτερον. U. v. 4. ἐν ταῦτῳ τοῦτῳ U. v. 9. Ζῇ δὲ δῆλον ὅτι τῷ ἐγγυλον U.

P. 83. v. 7. ἀλλὰ (καὶ) γένος. s. 4. v. 4. δὲ (καὶ) συκαμνωῶδες. v. 5. σκληρόν καὶ δυσκάτακτον· σπάνιον δὲ τοῦτο· καὶ ἕτερον αἰδοιωδὴ σχέσιν ἔχον, τελειούμενον δ' ἐστὶ σκληρόν c. v. 12. πυρηνίου σκληρότητα U. s. 5. v. 1. Παραφύει U.

P. 84. v. 3. κισσηροειδὲς U. v. 8. ἴσχει — κηκίδος U. s. 6. v. 8. Φαίνεται δ' οὖν U. Cap. 8. s. 1. v. 7. καλλικαρπότερον καὶ πολυκαρπότερον U. v. 8. Παραπλησία δὲ ἡ τοιαύτη διαφορὰ καὶ U.

P. 85. v. 1. δὴ γέννη U. v. 2. δ' ἀγρίαν. v. 14. οἱ δ' εὐθὺς φλοῖον U. v. 16. τὸ τῆς ἡμερίδος U. v. 17. [τὸ] τῆς πλατυφύλλου. s. 3. v. 4. Ἰδιον δ' ἔχουσιν. s. 4. v. 1. καὶ τοῖς φύλλοις U. v. 3. ὀρθοφυῆς, οὐδὲ λεία, οὐδὲ μακρὰ v. 1.

P. 86. v. 1. πολυμήσχαλος v. 1. v. 2. καὶ βραχέϊαν γίνεσθαι U. v. 3. οὐδ' αὐτὴ U. s. 5. v. 6. μετ' ἐκείνην. s. 6. v. 3. Κηκίδας.

P. 87. v. 7. ὄζων. Ἡ δ' ἁλίφλοιός U. s. 7. v. 5. Ταύτην δὲ οἱ μὲν U. v. 9. καταβόρηνται U. v. 18. καὶ τὰ τοιαῦτα U.

P. 88. Cap. 9. s. 1. v. 1. Τῆς δ' ἀγρίας. v. 7. ἢ δ' ἑτέρα. s. 2. v. 3. μελαντέρα δὲ καὶ U. v. 8. Φασὶ δ' οἱ.

P. 89. s. 4. v. 7. ἐμφερέστατόν U.

P. 90. s. 5. v. 4. ἔτι δὲ τὸν κῶνον U. v. 7. δ' ἔχει καὶ ταύτην μεγάλην πρὸς U. s. 6. v. 1. ἴδιον τοῦτο U. v. 2. διαφορὰς δ' ἔχουσα. v. 4. τὰ τοῦ ἄρρενος, U.

P. 91. s. 7. v. 5. δ' ἡ ἐλάτιη. v. 14. τῇ αἰγίδι U. v. 18. τὰ τε τῶν ζωγράφων U.

P. 92. s. 8. v. 10. ἔτι τὴν περὶ U. Cap. 10. v. 8. βάθους U. v. 17. Ἡ δ' ἐν τοῖς.

P. 93. v. 3. μαλακώτερον· τὸ δὲ ξύλον U. v. 4. ἡ δ' ἐκ τῆς. v. 8. Ὅμοιον δὲ καὶ τὸν U. v. 16. Τὸν δὲ καρπὸν U. s. 5. ἡ ὄστρυς U. v. 3. καὶ τῷ σχήματι· U. v. 13. εἰς οἰκ.αν U. δυσθανατῶν c.

P. 94. v. 5. ὀξωδέστερον καὶ πυκνότερόν ἐστιν, U. v. 14. δ' ὅτιαν. v. 15. δ' ἐπίξανθον—δ' ἀνθησις. s. 5. v. 14. πολὺ μαλακώτερον U.

P. 95. Cap. 11. s. 1. v. 10. ὅλα τ' εἰς ὅξυν U. s. 2. v. 5. οἱ δ' ἐν. v. 10. τὴν δὲ πεδινην.

P. 96. v. 8. τιν' ἔχοντα. v. 9. Τὸ δ' ὅλον. v. 11. μίαν οἶον ἵνα κατὰ γόνυ U. v. 12. διεχουσῶν U. v. 17. στενότερον U. v. 18. ἔχει, καπυρὸν δὲ U. s. 4. v. 3. λοβῶ λεπτιῷ καρπὸν U. v. 10. τὰ βαθυάγκη μάλιστα U.

P. 97. v. 2. μακρότερον U. Cap. 12. v. 6. ὥσπερ ἄγνος U. v. 8. ὁμοίως U.

P. 98. v. 13. Ὅμοίως ἔχει ταῖς ἄγνοις ἰσχυρὰς v. 1. v. 14. περὶ τὰ ἐφύδρα U. v. 15. δὲ καὶ ἀπὸ U. s. 3. v. 8. ἡ ἀρκευθος. v. 13. ἔχει [μήτραν] μικράν.

P. 99. v. 5. περυσινός. v. 12. ἀμφοτέρας U. v. 13. Φύονται περὶ U. cum Vind. Med. s. 5. v. 12. ἐγγλωρότερον. v. 13. τὸ μὲν ἐπὶ [τῶν νέων] δισχιδές τε καὶ ἐν ἄκρῳ σελινοειδές, τὸ δ' ἐπὶ τῶν παλαιότερων πολυσχιδές σφόδρα καὶ ἐγγωνοειδές, μείζουσι U.

P. 100. v. 7. Τῆς δ' ὄης U. v. 11. δ' ὠσειδῇ. v. 13. τὰ δ' ὠσειδῇ. s. 7. v. 7. ἀλλ' ὅλον. v. 9. καὶ μακρότερα πλείους αἱ συζυγίαι, περὶ δὲ τὰ νεώτερα καὶ βραχύτερα ἐλάτιους· πάντων δ' ἐπ' ἄκρου U. s. 8. v. 3. Σκωληκόβορος U.

P. 101. v. 7. ἀποβάλη c. v. 9. βλαστικήν c. s. 9. v. 8. μή τι ἐμποδίσῃ U. v. 9. πυκνὰν, ἰσχυρόν, εὐχρουν U. Cap. 13.2. τέτταρας U.

P. 102. v. 1. φλοιὸν U. v. 3. ὥσπερ καὶ U. v. 7. λοπιζόμενος U. s. 2. v. 1. ἐκείνως δ' ἐπίτομος γίνεται, καὶ οὐ δύναται. Μέρος δ' αὐτοῦ U. et coniect. v. 3. ἀφαιρεῖται U. v. 4. σώζει U. v. 13. δ' αὐξανόμενον c. s. 3. v. 4. et 5. Ἡ δ' ἐπιστροφῇ U. v. 9. ἡλίκον U.

P. 103. v. 2. ἐφνδρα U. s. 4. v. 3. θαμνῶδες U. v. 4. αὐξανόμεναις — φυλλοβόροις U. v. 6. ὡς ἐξάπηχυν U. v. 8. λεπτὸς, καπνρός· c. v. 10. ὥστε [καί] δι' ὅλου c. v. 13. λελοπισμένον U. v. 14. Λοπίζεται c. s. 5. v. 4. δ' ἄκρον. v. 5. δ' ἔχον. v. 7. δ' ἐνθεν. v. 10. Ὑπέρυθρα δὲ τὰ U.

P. 104. s. 7. v. 1. καὶ πολυειδὲς U. v. 5. λευκὴ (καί) πυκνότερας. v. 7. ἔκον γένος U. v. 9. δ' οἱ. v. 10. ἐλίχην U. Cap. 14. v. 1. Ἔστι δὲ (καί) τῆς. v. 8. δ' οὐκ. v. 9. τὸ δὲ ξύλον U. v. 10. καὶ εὐκον U.

P. 105. s. 2. v. 3. μακρότερον πολὺ καὶ μανότερον καὶ U. v. 5. Καρπὸν δ' οὐδέτερον τούτων U. s. 4. v. 2. τῇ περσικῇ καλουμένῃ καρύα U. v. 3. στενότερον U.

P. 106. v. 5. λοβοῖς γὰρ πλατέσι καὶ οὐ στενοῖς τὸ σπερματίον U. Cap. 15. s. 1. v. 8. μακραῖς δὲ U. s. 14. Καρπιμώτερον δ' αἰεὶ U.

P. 107. s. 4. v. 6. ἐγγωσιώτερον U. v. 11. τε καὶ ῥηγώδε, U.

P. 108. s. 5. v. 6. δὲ καὶ ὁ U. s. 6. v. 1. Κράταιγος δ' (ἐοικν). v. 4. πλατύτερον ἢ πρόμηκέστερον U. v. 8. ὅμοιον μεσπλή U. v. 10. ξανθύνεται καὶ U. Cap. 16. v. 2. καὶ ἐπακαθίζον· U.

P. 109. v. 2. Φέρει δὲ παρὰ U. v. 3. καὶ κόκκον U. v. 8. προσρόρων, τὸ δ' ὑφέαρ U. s. 3. v. 9. μαλακώτερον μὲν καὶ U.

P. 110. s. 4. v. 3. παρόμοιον μυρίκη, U. v. 8. μεγέθει δὲ σχεδὸν τηλικούτιον U. v. 11. καὶ ὥσπερ U. s. 5. v. 2. μεγέθος οὐκ ἄγαν U. s. 6. v. 2. καὶ τὸ τῆς U. Cap. 17. v. 2. φέλλος. Γίνεται U.

P. 111. s. 2. v. 6. κάλλιστα. Ὡρα U. s. 3. v. 2. Θαμνοειδὲς U. v. 5. στρογγυλωτέρον U. v. 9. (ἐκ τῶν ὀπισθεν) ταῖς λεπταῖς ἰοὶ (καὶ ταῖς ρίζαις καὶ) μεταξύν.

P. 112. v. 3. δ' ἐνιότε καὶ U. παρὰ τὰ φύλλα U.

P. 113. v. 2. δ' ἐντὸς. Cap. 18. s. 1. v. 3. δ' ἄλλων. v. 4. εἰρηται πλεονάκις U. s. 2. v. 8. τῶν ἐτέρων. Ἔχει U. s. 3. v. 3. καθάπερ (τὸ) φύλλον. v. 4. δ' αὐτῶ πρὸς U. v. 5. τὰς βήχας U. v. 8. (οὐχ ἥτιον δ' ἐστὶ τὸ δένδρον πάροριδρον).

P. 114. s. 4. v. 7. τῆς ῥόας U. v. 8. Θάμνου καὶ δένδρου U. v. 9. ταῖς ῥόαις, τὸ δὲ φύλλον ἀγνωδὲς. U. sect. 5. v. 4. δ' ὅμοιον — μικρὸν (καί). v. 19. εὐφθαρτον δὲ καὶ κοπιόμενον U. v. 20. εὐθενεῖ c. sect. 6. v. 1. [ὁ μὲν] ἐπίγειος.

P. 115. v. 3. δὲ καὶ ἐκάστου U. v. 7. καθάπερ εἰ σφαῖ-

ρον U. v. 9. ἐλάτιων, διακεχυμένος U. s. 7. v. 1. Ἡ δὲ (δὴ) ἐλιξ U. v. 3. γανοειδῆ U.

P. 116. v. 5. καὶ [τὰ] τῆς λεύκης τῷ U. v. 10. ὥσπερ ἢ ἑτέρα U. v. 13. Καὶ ὁ κριτὸς U. v. 14. σπερμοῦσθαι U. s. 9. v. 3. βαθυῤῥίζος· μάλιστα U. s. 10. v. 2. ἐκ γὰρ τῶν βλαστῶν U. v. 7. ἀποκοπῇ U.

P. 117. s. 11. v. 3. ὀρθάκανθος U. v. 5. ἀτηρόν. U. s. 12. v. 5. μέζους (δὲ) τρεῖς. v. 7. Ἰδιον δὲ τὸ τῶν U. v. 10. καὶ τοῦ βάρου. U.

P. 118. v. 5. Χαμαιδάφνης U. v. 7. μὲν αὐτῷ U. v. 10. τῷ τοῦ σησαμου U.

Lib. 4. Cap. 1. s. 1. v. 4. Καὶ γὰρ τοῖς ἀγρίοις U.

P. 119. v. 1. εὐεῖλοις U. v. 3. προσεῖλοις U. s. 2. v. 1. Κρίνιν U. v. 11. αἱ κέραιαι U. v. 13. προσεῖλον U. s. 3. v. 10. προσεῖλοις U. v. 11. γοῶσαν τὴν οἰκίαν U.

P. 120. v. 2. ὅθεν οὐδέποτε U. s. 5. v. 3. et 5. εὐεῖλοις U. v. 13. ὅλως οὐ [φυνόμενα, τὰ δὲ] φυτευόμενα.

P. 121. v. 3. λεκτέον v. 1. Cap. 2. s. 1. v. 5. φύλλον παρόμοιον U. v. 14. et 15. δύναται, μὴ ἐπικνισθέντος· U. s. 2. v. 3. τᾶλλα U.

P. 122. s. 4. v. 7. ἀλλ' ἐν Συρίᾳ U. v. 8. δὲ, καὶ περὶ U. v. 9. ἐκλευκον ἔχον καὶ U. βαρύτης U.

P. 123. s. 5. v. 2. ἡ προσέα U. v. 7. (πεπαίνει·). v. 8. ἔον· πέττει. v. 19. κλινία U. s. 6. v. 1. τᾶλλα U. v. 3. δ' αὐτῇ — μυρίκης U. v. 4. εὐπαγὲς U.

P. 124. v. 5. ἐκάτερον τούτων U. v. 7. σφόδρα καὶ οὐ πολλὰς U. v. 11. προμήκη· U. v. 17. χρωμα ἐπίξανθον U. s. 8. v. 3. ἐπὶ τῶν ἀκρεμόνων καὶ ἐπὶ τῶν βλαστῶν U. v. 7. καὶ ἡ μὲν λευκὴ ἀσθενής U.

P. 125. s. 9. v. 1. ἡ δρυς U. v. 3. πλείω — ἀπέχει, νηματιαίοις. s. 10. v. 4. ἔχοντα πυρῆνα U. s. 11. v. 3. τὸ ἴδιον U.

P. 126. v. 3. πτερίσιν U. v. 8. τὰ γ' ἐπιφανέστατα U. s. 12. v. 4. τηλιοῦτο U. Cap. 3. s. 1. v. 5. ἐλαία τε κάλλι- σται c. v. 7. καὶ κρόκον πολὺν U. v. 8. Ἔστι δὲ τοῦ λωτοῦ τὸ μὲν ὅλον δένδρον ἴδιον, εὐμέγεθες U. v. 14. μύρτα.

P. 127. v. 1. δ' ὁ ἐν τοῖς — γλυκὺς καὶ ἡδύς U. v. 3. ἔστι γὰρ c. sect. 2. v. 1. Τό γ' οὖν U. v. 3. φασὶ τραφῆναι πλείους — ὑπολειπόντων U. v. 4. ἐπιτηδεῶν. Ἔστι μὲν οὖν καὶ ἐν τῇ U. v. 6. δ' ἐπὶκειται καὶ ἀπέχει μικρὸν, οὐ μὴν οὐθέν γε μέρος U. sect. 3. v. 8. καρπὸν τὰν ἐν τοῖς U. v. 9. κάλλιον τὸ ἐν [τῇ] Κυρηναίᾳ U. v. 10. Τοῦ ξύλου δὲ U.

P. 128. v. 2. τὴν κεδρίδα c. s. 5. v. 4. φοίνιξ. v. 5. οὐκ

ἐν πολλῶν δὲ βάρει, ἀλλὰ μάλατα ἐπ' ὀργυίας τρισίν· τὸ δ' ὕδωρ ἐνθα μὲν γλυκὺ σφόδρα U. v. 9. ἀλυκόν. v. 10. φύεται, ξηρόν U. v. 12. διαφορὰν ἔχον U. v. 14. θάμνον πολὺ vet. lect. s. 6. v. 3. παραγενέσθαι U. v. 5. ποτίζεται, ταῦτα. Τὸ δὲ τῶν ἄλλων ζῶων U. v. 9. πελὺπουν τε καὶ U. v. 10. πολὺν τε γίνεσθαι U.

P. 129. v. 1. αἰεὶ πίπτειν ἐν U. v. 7. καὶ δένδρα μὲν ταῦτα πλεῖστα καὶ ἰδιώτατα. Περὶ δὲ U. Cap. 4. s. 1. v. 6. καὶ τὴν ἐν τῷ ὄρει U. v. 8. καὶ Ἀλέξανδρος ἀπ' ἐξοδίας ποιεῖ U.

P. 130. v. 4. Μηδικὸν ἢ τὸ U. v. 9. καὶ τὸ φύλλον U. v. 15. τὸ ἔσωθεν v. lect. s. 5. v. 4. ἀδρυνθῇ c.

P. 131. s. 4. v. 20. Φύεται δὲ καὶ τὸ δένδρον U. s. 5. v. 3. καὶ μὴ ἀμπεχόμενοι U. v. 9. δηγμὸν ἐμποιεῖ U. v. 10. καὶ Ἀλέξανδρος U.

P. 132. v. 1. κρανίοις c. v. 4. οὐθ' ἐν U. s. 6. v. 1. χώρας (ταύτης). v. 2. γένη τὸ μὲν. v. 6. λείον, θάτερον δὲ. s. 7. v. 7. ἤλικα ἀμύδαλα. v. 8. παρδμοια, πλὴν τὸ κέλυσος τραχύ· τῇ δ' εὐστομία καὶ τῇ ἡδονῇ κρείττω U.

P. 133. v. 2. διαγιγνώσκειν, ὡς φασιν, ἂν U. s. 10. v. 1. Μάλιστα δὲ σπείρουσι. v. 7. καὶ ἡ μελίτη c. v. 8. Ἄλλο δ', ὁ. s. 11. v. 7. στενότερον U.

P. 134. v. 1. Ἡρακλέους U. s. 13. v. 6. ταύτην δὲ φύλλον U. v. 11. ἀνθρώπους, εἰ προσραίνειέ τις U. v. 16. καὶ τῶν ὤμων U.

P. 135. Cap. 5. s. 1. v. 3. φιλόψυχρά τε U. s. 2. v. 7. καὶ αὐταὶ U. v. 8. Ἀδρίαν· ταύτη. v. 9. τῶν ἄλλων· ἄλλ'. v. 11. δὲ καὶ κυπάριστον U.

P. 136. v. 2. μηλέαι πλεῖσται καὶ U. v. 7. οὐδὲ πολλοὶ U. s. 4. v. 4. ἔτι δὲ ἀμπελον U.

P. 137. s. 6. v. 9. οὐ δεδύνηνται U. s. 7. v. 5. τάχ' ἂν. Cap. 6. s. 1. v. 4. ἐγγαῖα U. s. 2. v. 3. κοινότατα πᾶσιν τὸ τε φῦκος καὶ τὸ βρύον καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα· φανερώτατα δὲ καὶ ἰδιώτατα U.

P. 138. s. 3. v. 1. μάραθρον U. v. 4. καὶ τῶν λίθων U. s. 4. v. 2. Ἡρακλέους U. v. 5. ἅμα τῷ ῥῶ τῷ ἐξωθεν, καὶ καλοῦσι αὐτὸ U. s. 5. v. 2. πελάγιον. Καὶ ἐν Κρήτῃ.

P. 139. s. 6. v. 3. γονατώδη καὶ καρτεράν U. v. 7. δὲ τὸ βρύον, ὃ φύλλον μὲν ἔχει U. s. 7. v. 1. παραγειοι U. v. 4. λοπάδες U. v. 6. πολὺ, (δὲ). v. 7. τῶς τῶν ὀσπρίων v. lect.

P. 140. v. 4. δ' ὄλον. v. 11. τινῶν γ' ὄλον· — δεδυκότες ὄνιγροι τε καὶ U. s. 9. v. 9. τῷ δὲ μεγέθει U. s. 10.

v. 1. φοίτιξ. v. 2. βραχυστέλεχος δὲ σφόδρα U. v. 6. συνε-
χεις, ὀλιγαχοῦ δὲ U.

P. 141. v. 4. καὶ τούτων U. Cap. 7. s. 1. v. 5. ἐν τῇ
Ἀραβίᾳ U. v. 8. καὶ τὴν ἀνυδρίαν U. v. 7. φύεται, καλοῦσι
δ' αὐτὰ U.

P. 142. s. 3. v. 4. μέχρι οὗ μὲν ἂν ᾗ U. v. 10. δέ τι
τούτου U. v. 15. γεγόμενα πάλιν ὅταν U.

P. 143. s. 5. v. 4. κατὰ τὴν Καρμανίαν U. v. 6. ἔχει
πολὺν, ὅμοιον v. lect. s. 6. v. 2. καταλείπονται δέ τινες.
v. 4. οὗ τρέφονται U. v. 6. ἐλκυσιν U. s. 7. νήσω, κείται.
v. 8. Ἀραβίῳ κόλπῳ, τὰ — τοσοῦτο U.

P. 144. v. 1. ἀπηχυρᾶσθαι vel. lect. v. 6. παρόμοιον
U. s. 8. v. 11. δὲ καὶ φοίνικας U. v. 16. κρήνας ἐν τῇ νήσῳ
U. v. 20. θαλάττῃ U.

P. 145. Cap. 8. s. 1. v. 2. καὶ τοῖς ἔλσει U. v. 10. τὰ
ἄλλα δένδρα, καθάπερ U. v. 12. οὖν μέχρι τοῦ κατακρύπτε-
σθαι codd. s. 2. v. 6. et 7. πρὸς τὸ ἀριθμήσασθαι ἄλλ'
ὡς γε ἰπλῶς U. s. 3. v. 4. ἡλίκον καρπὸς χειρὸς ἀνδρὸς U.

P. 146. v. 5. ἀχρεῖον U. s. 4. v. 3. σκευή (ἄλλα). v. 8.
ἐσοθῆτά τινα U. v. 15. καὶ ταύτας U. s. 5. v. 8. δ' ἐκβάλλ-
λουσι.

P. 147. s. 6. v. 2. ὥστ' οὐδεμίαν. s. 7. v. 9. αὐτῆς.
πλήθος U.

P. 148. s. 8. v. 5. οὖν ὁ πολὺς U. s. 9. v. 1. (καὶ τε-
λειοῦ) καὶ τελειοκαρπεῖ. v. 4. καὶ οἱ πέτασοι c. v. 8. τοῦ κρί-
νου U. v. 10. συμμύει καὶ συγκαλύπτει U.

P. 149. s. 10. v. 4. τῷ κέγχρῳ U.

P. 151. Cap. 9. s. 2. v. 9. καρπὸν· ἔχει δὲ ἐκ τοῦ ἐνὸς
κανλοῦ καὶ U. v. 12. τὰλλα U. s. 3. v. 2. Φύεται μὲν ἀπὸ
τοῦ καρποῦ τοῦ πίπτοντος U. v. 6. παρὰ τὰλλα τὸ U. Cap.
10. v. 3. καὶ ταῦτα κατὰ U.

P. 152. v. 4. κοινότατα. Ἐν δ' οὖν U. v. 6. ἐλαίαγρος
v. lectio ter deinceps restituenda. v. 7. κύπειρον U. v. 8. ἔτε
γε μήνανθος, ἔκμη καὶ U. s. 2. v. 1. τούτου τὰ πλείω U. v.
2. ὁ δ' ἐλαίαγρος U. v. 3. ἡ μήνανθος U. v. 6. ἐλαίαγρος et
v. 15. sect. 3. v. 2. ἄνω κυτινωδὲς v. lect.

P. 153. v. 11. συνάπτει τῇ γῇ U. s. 4. v. 7. ἐπίπυρ-
ρον. s. 5. v. 1. καὶ μηνάνθους omisso τοῦ U.

P. 154. s. 6. v. 5. ἀκάνθα κένωθος U. v. 6. οὖν ἐπὶ
λπειον διὰ τὴν ὁμοιότητα εἴρηται U. v. 9. κύπειρον v. l.
v. 14. τὸ κύπειρον v. l.

P. 155. Cap. 11. s. 1. v. 7. πλόκιμον, καὶ φύεσθαι τὸν

μὲν U. v. 13. οὗ δ' ἀνλητικὸς U. s. 3. v. 2. ἐμμένη — τοῦ-
λάχιστον, ἂν δὲ πλείω, καὶ καλλίον U. v. 9. ἐκλιπόντος U.

P. 156. v. 2. τῆς λίανης αὐξάνεσθαι τὸν κάλαμον εἰς
μῆκος, μείναντα δὲ τὸν ἐπιόντα U. v. 4. ᾧ δ' ἂν μὴ U. s. 4.
v. 11. ἀρκτοῦρον U. s. 5. v. 2. καὶ ἡ τορὴ U. v. 7. ἴσχειν.

P. 157. v. 4. et 5. τῷ πρὸς τοὺς βλιστοὺς τὸ γόνυ c.
v. 9. ἴσχειν U. s. 8. v. 3. μὲν Πισκανία· U. v. 6. καθ' ὃ
ἡ Προβατεία U. v. 8. Λεβαθείας U.

P. 158. v. 5. πάντα ταῦτα U.

P. 159. s. 12. v. 8. [καὶ ὀλιγοφύλλον,]. s. 13. v. 4.
Ἔστι δ' ὁ μὲν στερεὸς, καλεῖται δὲ ὑπὸ τινος εἰσεται.
Ὁ δὲ Ἰνδικὸς ἐν μεγίστῃ διαφορᾷ καὶ ὥσπερ ἕτερον ὕλως γένος·
ἔστι δ' ὁ μὲν ἄρῃν στερεός.

P. 160. Cap. 12. s. 2. v. 6. δ' ὀλίγοι. v. 8. δ' ὅλως U.

P. 161. v. 3. εἰ γ' αὐαίνονται. s. 4. Εἰ δὲ U. v. 3.
ἐνιαχοῦ, φανεραὶ σχεδὸν U. v. 6. τὰ δὲ μέγιστα U. v. 8. με-
γάλα U. συνίσταται c. Cap. 13. v. 5. τοὺς δὲ καθ' ἕναστον U.

P. 162. v. 1. καὶ τὰ ὅλῳ τῷ γένει c. v. 3. ἰσχυρότερα.
s. 2. v. 5. Ὀλυμπία, ἀφ' οὗ ὁ στέφανος, φηγούς. v. 13. δὲ
καὶ τὰ τοιαῦτα U. s. 3. v. 4. μηλέαι τε καὶ αἱ ῥόαι U.

P. 163. v. 5. παραλλάττοντα c. sect. 4. v. 10. ἐξ αὐτῶν.
v. 11. γελοία — δοκοῖν εἶναι ἢ σύγκρισις c. sect. 5. v. 6. ὅν
τὸ στέλεχος εἰ δεῖ — τιθέντα καὶ μέτρον ἀναμετρῆν U. v. 9.
παραιρουμένων U.

P. 164. s. 6. v. 5. παρασκιάπτειν U. Cap. 14. s. 2. v.
3. ἴδια κατὰ τὰ γένη. Κοινὰ [μὲν] οὖν τότε U.

P. 165. v. 2. ἴσχει U. v. 5. καὶ ὁποῖδη. Καὶ v. I. v. 6.
ἁσάυτως· μᾶλλον δὲ. s. 5. v. 2. ἴσχειν U. [s. 4. v. 7. ἔρινα.
v. 8. οὐδ' ἐὰν ἐμφυτευθῶσιν U.

P. 166. s. 6. v. 1. καὶ αὐτὴν τὴν ῥίζαν ὥσπερ μαδᾶ U.
v. 7. κρισσωθῇ c.

P. 167. v. 11. συναποῤῥεῖ U. s. 10. v. 4. Ἐπικάει v. 1.
v. 12. αἶπερ καὶ χεῖρους U.

P. 168. s. 12. v. 7. δ' ἀμυγδαλαῖ — ἀπαθείς· [ἀπα-
θείς] δὲ καὶ αἱ U. v. 9. Ἀποκάσται c.

P. 169. v. 7. ἀποβαλεῖν U. s. 13. v. 1. ἐκπαγέτα —
ἀπόληται c. v. 4. ἐκπήξεις c. v. 5. et 6. χειμᾶση τὸ ἔτος· —
εἰν γε πολὺν U. v. 7. διαμένωσιν. Ἀμφοτέρα U. v. 8. [ἡ-
μέρας]. v. 10. ἐκπήξεις c. sect. 14. v. 1. Θράκην [ὑπὸ πνευ-
μάτων μάλιστα] ἐκπήγνυνται. v. 6. οὐθὲν U.

P. 170. Cap. 15. s. 1. v. 2. παραιρουμένων U. v. 10.
τῆς ἀνδράγγης U. sect. 2. v. 9. συκῇ καὶ φίλυρα U. v. 10.
ζῆν φασι· [ζῆν] δὲ καὶ πίτελεν καὶ φοίνικα· τῆς δὲ φίλύρας

καὶ συμφύεσθαι τὸν φλοῖον πλὴν μικροῦ, τῶν δὲ ἄλλων οἶον
πωροῦσθαι, [καὶ] ἰδίαν τινὰ U.

P. 171. s. 3. v. 2. ἐπιγιγνόμενα U. v. 6. ἡ πεύκης U.
Cap. 16. s. 1. v. 8. ἐνιά γε καλλίω U.

P. 173. s. 6. v. 7. Ἀνδροκύδης δὲ καὶ U.

Libri 5. Cap. 1. s. 1. p. 174. v. 15. ἐκπεπᾶναν. s. 2.
v. 7. φίλυρα, πηγὸς τε καὶ ὅλως U.

P. 175. v. 6. τρίτα δὲ καὶ ἥκιστα τα ἐν τῷ τρίτῳ U.
s. 4. v. 2. καθ' ἐκίστην· οἶον Vindob. v. 3. ὑπολοπαῶσιν c.

P. 176. s. 7. v. 2. Διὸ καὶ τὰς κόπας U.

P. 177. v. 2. Αὐξάνεται δὲ πρῶτον c. s. 8. v. 2. ἄχρε
οἱ δὲ ἐφίκηται U. s. 10. v. 5. πληγαῖς [δ'] ἐναντίας.

P. 178. v. 11. δένδρου δὲ τὰ U. v. 13. καὶ ἐν περίπτῳ
— στρέφει καὶ παραλλάττει U. s. 12. v. 9. ὥς γε ἀπλῶς εἰ-
πεῖν c. Cap. 2. s. 1. v. 5. ἔχουσι θυῖον.

P. 179. s. 2. v. 12. τὰ ἐντός· καὶ οὔτοι χαλεπώτερος
τῶν ἐκτός U. s. 3. v. 8. καὶ (ὥς) ἐν τοῖς. v. 9. Ὅτι δ' ἡ.
s. 4. v. 3. ἐγγλύψας θῆ λίθον U.

P. 180. v. 1. ὅπερ καὶ U. v. 6. (ὅ ἐστιν ἐν κοίτῳ). v.
7. ἐγκοιλανθέντος U. Cap. 3. s. 1. v. 7. Πυκνοτάτη —
βραχυτάτη U. v. 8. οὐδ' ἐπὶ. s. 2. v. 3. ἐβένου· καὶ ἐκ
τούτου γὰρ καὶ τὰς U.

P. 181. v. 3. ἔχει U. v. 7. ταῖς ἀπίοις v. 1. sect. 5.
v. 10. μανά καὶ χαῦνα U. sect. 4. v. 5. τὰ ἰτέινα U.

P. 182. s. 5. v. 6. ῥίζης καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ φύλλου· καλοῦ-
σι δ' οἱ τέκτονες τὸ ἀπὸ τοῦ φύλλου τὸ ἄνω· U. v. 12. ἐφι-
στᾷσι U. s. 6. v. 1. φοίνιξ. v. 5. ποιοῦσι, τὸν δὲ φελλὸν
παρήκασι U. s. 7. v. 5. κυπάριστος c.

P. 183. v. 6. ἐκ τῶνδε, κέδρων U. v. 7. ἐλαίνων, Cap.
4. s. 1. v. 5. ἡμα σκληραὶ U. v. 6. τῇ ξηρότητι U.

P. 184. s. 3. v. 8. ὅπερ καὶ U. s. 4. v. 7. Ἐσθίεται U.
v. 9. καὶ ὑπὸ θριπῶν U. s. 5. v. 2. τιτραίνεται κατὰ U.
v. 3. πεπιτοκοπηθέντα U.

P. 185. v. 5. καὶ τοῖς δένδροις v. 1. s. 6. v. 5. ἐλμυνοί-
θη. s. 7. v. 12. τόπον, κατάγνησθαι U. s. 8. v. 1. δὲ ξύ-
λον οὐχ ὥςπερ.

P. 186. v. 9. κὰν ἐπινῇ, μᾶλλον κάτω ῥέπει U.

P. 187. v. 4. [διαμένη]. s. 4. v. 3. πρίωσι· δεῖ γὰρ
ὁρθὴν τὴν πρίσιν εἶναι καὶ μὴ πλαγίαν, οἶον U. v. 7. adde
margini: V. Cap. 7. v. 8. τὰ [μὴ] δοκοῦντα.

P. 188. s. 6. v. 10. μήτρων. Οὐδὲν. v. 13. βόλιτον c.

P. 189. Cap. 6. v. 1. καρύας, γίνεται — ἔρεψιν, οἶον.
s. 2. v. 2. πρὸς δὲ τὰς v. 1. v. 3. χορίας ἐχέκολλον μὲν μάλι-

στα ἡ πύκη U. v. 5. Εὐτορνότατον. s. 3. v. 7. τὰ λίαν U. v. 11. καθάπερ [γὰρ] ὄστρακον.

P. 190. v. 2. πελέκησις τῶν U. v. 4. κράνεια c. Cap. 7. s. 1. v. 3. 4. πλείστη — μεγίστοις, πειρατέον. s. 2. v. 9. τα δ' οὐ.

P. 191. v. 1. καθάπερανει U. s. 4. v. 3. ἄρκευθος, εἰς κυπάριτος, δοῦς, ἀπλῶς U. s. 5. v. 1. Δεῖ δὲ καὶ καθ' ἕκαστον U.

P. 192. s. 6. v. 4. ἄξοντας ταῖς μονοστροφίαις ἀμάξαις, καὶ εἰς ζυγὰ λύραις καὶ ψαλτηρίοις U. s. 7. v. 3. μᾶλλον ἡσάπης U. v. 6. τερεβίνθῳ U.

P. 193. s. 8. v. 4. καὶ πτσεινοῖς καὶ μελεῖνοις, τὰς δὲ μεγάλας σφύρας πιτυνίας ποιοῦσιν. Ὀμοίως U. Cap. 8. s. 1. v. 8. περιλαμβάνειν· ἐν δὲ U. v. 10. δὲ καὶ ἐάν τις U. v. 13. βασιλεῖς, ἅμα μὲν τηροῦντες καὶ ταμιευόμενοι, ἅμα δὲ U.

P. 194. v. 3. ὥστε εἰσπλέοντας U. v. 5. Καὶ ὅλως δὲ πᾶσον U. v. 8. Διαβάντας δὲ τινὰς ἀποτεμεῖσθαι U. s. 5. v. 3. μυζήριους U. v. 14. τόπον εἶναι καὶ τοῦτον U.

P. 195. Cap. 9. s. 1. v. 1. Τὸ δὲ καὶ πρὸς U. s. 2. v. 2. συμμετρώς γὰρ ἔχουσι τῷ πυκνῇ — ὕγρα. Βελτίους U. v. 5. προσδόξων U. v. 7. ξηρότερα καὶ πυκνότερα U.

P. 196. v. 2. τωθεστέρα U. v. 3. ῥευστάτη ἡ ἐκ U. v. 4. δὲ ὅλως οὐ U. s. 4. v. 3. συνδεῖναι πρὸς τὴν κατάπνιξιν. v. 5. ἐξάπτουσι, παρὰ μέρος παρακεντοῦντες U. s. 5. v. 3. Λέγω δὲ τὰ ὕγρα U.

P. 197. s. 7. v. 6. αὐτοῦ γίνεται. v. 11. δάφνης ἄριστον ἰτα U. ἀπαθέστερον γὰρ καὶ ἐργάζεται c.

P. 198. Libri 6. Cap. 1. s. 1. v. 8. μὲν οὖν ἴσως U. v. 12. ἡμεροκαλλῆς U.

P. 199. s. 3. v. 2. ἀσφύραγος c. v. 9. στοιβήν. s. 4. v. 2. οὕτως διαλαβεῖν U.

P. 200. v. 2. σφάκος. v. 4. πρὸς τούτοις εἰ τὰ U. v. 5. ἐννευρόκαυλα U. μάραθον U. ἵππομάραθον c. Cap. 2. s. 1. v. 5. [τὸ φύλλον].

P. 201. v. 5. ἀπανθήσαντος εὐμελιτεῖν c. sect. 4. v. 6. θαλάττης U. v. 8. ὀρίγανος U. v. 11. θαλάττης.

P. 203. s. 9. v. 4. ἐννευρόκαυλα c. v. 5. μάραθον U. Cap. 3. v. 1. ιδιώτατον. v. 10. φυλλῶδες (οἶον) τὸ.

P. 204. v. 5. [ἀγαθόν]. s. 2. v. 6. μέταλλα τῶν ῥιζοτομῶν αὐτοῖς. U. v. 8. προὑπάρχον U. ἔξεστι γὰρ U. s. 3. v. 6. καὶ ἀεὶ συνερχαζομένης U.

P. 205. s. 4. v. 12. Οὐθὲν δὲ U.

P. 206. v. 10. χερσθηκώδη καὶ ὅλως τὴν ἀκανθώδη φύ-

σιν U. Cap. 4. s. 2. v. 2. ὁ μὲν σκορπίος U. v. 3. τῷ ὑπὸ
τὸ ἄκρον U. v. 5. δ' ἐπιπορφύριζον.

P. 207. v. 1. (καὶ βαθύβρυχον,). s. 3. v. 2. ὡς ὑπλῶς
εἰπεῖν U. s. 4. v. 4. ὁ ἄκανος, τὰ δὲ μονόκυκλα καὶ μὴ ἔχειν,
ᾧςπερ ὁ κνήκος U.

P. 208. s. 6. v. 5. Ἴδιον δ' ἔχει. v. 9. Ἐχει δὲ καὶ τήν U.

P. 209. s. 7. v. 3. Καὶ ὅτε τότε U. s. 8. v. 7. ἀπάτης
— μυρίκης c. v. 8. Παρακολουθεῖ δὲ μέχρι U. s. 10. v. 2.
τάλλα U. v. 4. ῥίξης κυκλούς — ἔχει [πλατὺν] καὶ U.

P. 210. Cap. 5. s. 2. v. 10. εὐείλοισ U.

P. 211. v. 4. καὶ φύεται U.

P. 212. Cap. 6. s. 2. v. 3. μόνον χρήσιμον U. v. 11.
ἄκλων ὅλος U.

P. 213. v. 2. εὐχροία U. s. 5. v. 2. ἡ εὐχροια καὶ ἡ
εὐοσμία U. v. 7. ἐκεῖ αἱ ὄσμαι U.

P. 214. s. 8. v. 3. δικαυλεῖ v. lect.

P. 215. Cap. 7. s. 2. v. 3. καὶ οὐδὲ πάποτε U.

P. 216. v. 3. Θυμβρώδης c. sect. 5. v. 5. [σπείρεται].

P. 217. v. 2. Τοῦ γὰρ U. s. 6. v. 2. ὡς προαίαιτα c.

P. 218. Cap. 8. v. 4. καὶ ἔτι πλείω τὸ φλόγινον U.

P. 219. s. 5. v. 14. Δοκεῖ δὲ πολὺν πρὸς U.

P. 220. *Libri* 7. Cap. 1. s. 1. v. 4. τὸ λαχανηρόν U.
v. 7. Εἰσὶ δὲ U. s. 2. v. 10. δὲ καὶ πρῶτον U. v. 14. ἀν-
δραφάξυν c.

P. 221. s. 3. v. 16. οὐδὲ γὰρ ἐθέλει U.

P. 222. v. 4. εὐκράσιν. s. 6. v. 8. εἴπερ μὴ φυτεύεται
v. lect. v. 11. τὸ δὲ καὶ τῷ ἐχομένῳ U.

P. 223. s. 8. v. 3. σχῆμα τῷ. v. 4. ἀκρεμονικάς.

P. 224. Cap. 2. sect. 2. v. 13. κεφαλὴν, ἐξ — φύλλων,
αὐανθέντος. v. 15. ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ U. v. 6. κεφαλὰς, (διὸ
καὶ) συλλέγουσι.

P. 225. v. 2. παλιμβλαστεῖς U. s. 5. v. 3. Ῥαφανίς
γ' οὖν U.

P. 226. s. 8. v. 3. βλίτου καὶ τῆς ἀνδραφάξυος καὶ τῶν
τοιούτων ἦττον om. v. 12. τῶν νευροκαύλων v. l. v. 13. καὶ
τὸ ἀνηθον U.

P. 227. s. 9. v. 2. [τὰ πλάγια]. Cap. 3. s. 1. v. 2.
μέρος τὰ κάτω U.

P. 228. v. 7. μάραθον. s. 4. v. 2. et 3. τὸ ὥκιμον.
Ἔστι δὲ τὰ μὲν ἀκρόκαρπι, καθάπερ ὥκιμον, τὰ δὲ πλαγιο-
καρπα U.

P. 229. v. 1. ἀκολουθεῖ ἐὰν τὰ ἄλλα Ald. Mèd.
U. s. 5. v. 9. [Καὶ διαφορὰν]. v. 13. Ἀλλὰ τὰ μὲν τριαῦτρα

U. Cap. 4. s. 2. v. 1. et 2. Οἶον τῆς ῥαφανίδος [γένη]. v. 3. λειοθασίαν, τὴν δὲ ἀνωρέαν Βοιωτίαν U.

P. 230. v. 1. λειοθασίαν.

P. 231. v. 2. διαφοραὶ καθ' ἑκατέραν U. v. 4. Τὸ δ' ὄλον U. sect. 5. v. 9. κηπουρικαῖς U. s. 6. v. 4. μανότερον c. v. 8. ἐμφερέστερον U.

P. 233. s. 11. v. 4. ὀψίων U.

P. 234. s. 12. v. 3. κρομμύνον· ἀλλὰ τοῦ μὲν σκορόδου U. v. 13. οὖν τῶν γενέσεων U.

P. 235. Cap. 5. s. 2. v. 3. δυσμινῇ· A. M. U. ὀχετῶν [οὐκ]. v. 6. [τὰ] γόνιμα. s. 5. v. 8. πάντα δ' εὐαυξέστερα A. U. s. 4. v. 1. Θηρία δὲ γίνεται A. M. U. v. 4. ἄλλοις δὲ πλείοσι U.

P. 236. sect. 5. v. 11. ὑπερπαῖον A. M. U.

P. 238. Cap. 7. s. 1. v. 7. ἀπάτη, χόνδρυλλα, ὑποχοίρις c. v. 10. ἐνθρουσκος δ. v. 11. ἄλλα καλοῦσι, σκάνδιξ, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα σκανδικῶδη· τραγοπῶγων, οἱ δὲ κόμην U.

P. 239. s. 2. v. 2. ὅσα ἄλλα τοιαῦτα U. v. 7. εὐκήπυτον τινες U. s. 3. v. 6. οἶον ἀπάτης c.

P. 240. s. 4. v. 3. ἀπάτη c. v. 9. ὕσμοι U. Cap. 8. s. 1. v. 10. καθάπερ ἐπετινῇ καὶ ἀπαρίνῃ U. v. 13. Κοινὴ δὲ (καὶ) αὐτῇ. s. 2. v. 1. περιαλλόκαυλον· εἰ δὲ.

P. 241. v. 4. ἡμέροις· καὶ τὰ μὲν εὐθύκαυλα, τὰ δὲ σκολιόκαυλα, καὶ τούτων τοῖς ἡμέροις U. Cap. 9. s. 1. v. 6. καρποφόρον U. s. 2. v. 2. δένδρεσι U.

P. 242. s. 3. v. 9. ἐρευθεδιανοῦ v. lect.

P. 243. Cap. 10. s. 1. v. 7. γὰρ θερρινὰ κραιμίδῃ c. v. 9. ὥσπερ καὶ (περὶ) τῶν. s. 2. v. 2. καὶ ταύτῃ U.

P. 244. v. 9. ἀπάτην c. sect. 3. v. 9. ὑψιβλαστῇ, πλήν εἴ τις ὑποθόῃ τοῦ ἔτους τὴν ἀρχὴν τινα πρὸς τῇ ἵνα ζῇ. Καὶ αὐτῶν U.

P. 245. Cap. 11. s. 1. v. 4. ιστορίας· . . . ὅσα μὴ Codd. v. 6. καὶ εἴ τι — τοιοῦτο U. sect. 2. v. 2. ἀγνώωψ U.

P. 246. s. 3. v. 3. ἀπάτης· c.

P. 248. Cap. 13. s. 2. v. 2. ὄλον, οὐδ' ἄνθος, ὥσπερ U.

P. 249. v. 1. ἀνθρηνοειδές· U. v. 2. διεσθίον U. v. 7. καὶ πάντων δὲ U. s. 5. v. 4. τοῦ μὲν αὐτοεῖς, τοῦ δ' εἰς U. v. 11. ὥραν ἔτους τὸ U.

P. 250. s. 7. v. 14. πολὺ δὲ πλέον τὸ φύλλον U. v. 15. (οὐ) μικρὰ. v. 16. προσεμφερῆς δὲ κατὰ U.]

P. 251. s. 9. v. 7. πρῶτον· . . . κατὰ χειμῶνα, τοῦ δ' ἥρος c.

P. 252. Cap. 14. s. 3. v. 7. γαλαῶν καὶ ῥινῶν U. v. 9. καὶ αὕτη c. Cap. 15. v. 1. Ὅσα δὲ τὰς ἀνθήσεις λαμβάνουσι συνακολουθοῦντα U. v. 5. ἅμα τῷ χειλιδονίᾳ c.

P. 253. s. 3. v. 7. καρποῖς, καὶ δυνάμει δὲ τῇ κατὰ τὴν προσφορὰν conī. v. 10. ζητεῖν, ἐν οἷς καὶ ὁ μείλιωτος καλούμενος conī.

Libri 8. Cap. 1. p. 254. v. 10. μελίγη, σήσαιμον c. s. 2. v. 6. Πλειάδος δύσιν U. v. 8. δ' ἀρχομένου U. v. 9. χειμῶνος. Οὐ τῶν αὐτῶν δὲ ἑκατέρω· τὰ μὲν γὰρ.

P. 255. s. 4. v. 2. τούτων γ' αὐτῶν U.

P. 256. Cap. 2. s. 1. v. 8. γίνεται τὸ ἀμφοῖν U.

P. 257. s. 2. v. 6. [καὶ] τοῖς τοιοῦτοις. v. 12. διμερῇ, τὰ δὲ. s. 3. v. 9. διὸ καὶ ταῦτά τῃ καὶ πολυκλαδα καὶ πολυκαυλα πάντα τὰ τοιαῦτα. Σχεδὸν U.

P. 258. s. 5. v. 1. Ἀποχυθεῖς δ' εὐθύς.

P. 259. s. 6. v. 3. τετταρακοσιταῖα U. et v. 5. τετταρακοσιταῖον U. et v. 8. τετταρακοντα U. s. 7. v. 6. ἐβδόμῳ φερίζονται, περὶ U. s. 8. v. 8. θαυμαστίας καὶ ὕλην U.

P. 260. s. 9. v. 4. προῖον οὔτοι U. s. 10. v. 2. διαφέρειν, ἐν ᾧ περ γε ἅπαξ αἱ ἄλλαι U. v. 5. οὐδεμίαν ὥς εἰπεῖν τοῦ γε U. v. 8. τριακοντα μάλιστα ἢ οὐ U.

P. 261. Cap. 3. δὲ καθ' ὕλα τὰ γένη c. v. 3. ὁμογενῇ c. s. 2, v. 5. καὶ μελίνης καὶ αμώδης c.

P. 262. s. 4. v. 4. Τὸ δ' ὅλον U. Cap. 4. v. 1. [Καὶ] τὰ μὲν.

P. 263. v. 1. τὰ [μὴ] ὁμογενῇ — ὁμογενῇ c. v. 13. εὐχλωτέρον v. lect. s. 2. v. 3. ὁμαλῆς v. lect. v. 4. Τῷ μὲν οὖν ὅλῳ U. v. 6. πάλιν (οἶον).

P. 264. v. 5. Ἔτι δ' αἱ μὲν. v. 6. αἱ δὲ μέλαιναί καὶ U. s. 3. v. 14. πολύχοι et v. 15. ολιγόχοι U. v. 17. δ' ὀλίγον.

P. 265. v. 2. φυσικώταται U. v. 6. Δινείαν, οἱ U. s. 5. v. 11. οὐ πρόβω U.

P. 266. Cap. 5. v. 7. τῶν γ' ἄλλων c.

P. 267. s. 4. v. 5, δ' οὕτω U.

P. 268. Cap. 6. s. 1. v. 6. ἐπίπαν ὁ πρῶτος ἄριστος ἀμείνων εἶναι, χειρίστος δ' ὁ σπόρος ἐν ταῖς ἡμεβρόχοις· ἀπάλλνται U. s. 3. v. 2. κόπριαις τοῖς σπόροις πρὸς U.

P. 269. v. 1. λίαν ἐξεργάζεσθαι U. s. 5. v. 1. Ὅταν U.

P. 270. v. 3. Ζητεῖ δ' ἡ U. Cap. 7. v. 2. μεταβάλλειν φθειρόμενον U. v. 12. δασύτης καὶ τοῦς τοῦ αἰγίλωπος U. v. 13. ὑπάρχει, ἄλλ' ἐκφανῆς γίνεται (καὶ τοῖς τοῦ αἰγίλωπος) τοῦ ἥρους. Τοῦτο U.

P. 271. v. 1. et 2. *νεῖον καρποῖς, τὴν γε* U. s. 3. v. 3. *Μελίται δὲ καὶ κέγχροι* c. v. 5. et 6. *αἱ δὲ μελίται γλυκύτεραι* c. (εἰ) *καὶ ἀσθενέστεραι* c. v. 10. *τὸ δ' ὄρμινον* U. v. 11. *δ' αἶμα* U.

P. 272. s. 5. v. 3. *εἰς κράστιν* U. v. 6. *στάχυν* ἀτελής U. v. 8. *καταπονουμένων* U.

P. 273. Cap. 8. s. 1. v. 8. *ψυχραιῶν* U. v. 10. *ἀποχεῖται* c.

P. 274. s. 2. v. 1. *ῥας* [θεωρητέον]. v. 3. *Ἀθήνησι γ' οὖν* U. v. 7. *οἱ πυροὶ ποιοῦσιν ἡμῶλια τὰ ἄλευρα καὶ ἐν Σόλοις τῆς Κιλικίας καὶ οἱ πυροὶ καὶ αἱ κραιαί* U. v. 12. [διά] *τὴν χώραν* s. 3. v. 1. *δένδρων εὐθύς* A. M. U. s. 4. v. 1. *ἄλλην τιν' αἰτίαν* U. v. 3. *εὐθενεῖν* U.

P. 275. v. 3. *τινὰ καὶ παραπλήσιον* U. s. 5. v. 2. *αἰμόδα- ρον καλούμενον μᾶλλον ἰδίᾳ*· ἔστι δὲ τὸ αἰμόδαρον μονόκαυλον U.

P. 276. Cap. 9. s. 1. v. 7. *βαρὶ* A. M. U.

P. 277. s. 3. v. 6. *καὶ* [ὁ ἔλνμος] *πολυκαλαμώτερον* [γὰρ] *καὶ* c. v. 11. *τάλλα* — *ἐλέχθη*. *Καὶ περὶ μὲν τούτων ἄλλες* U. Cap. 10. s. 1. v. 2. *ἡ ἐρυσίβη* U. v. 4. *φυλλῶν, τινὰ δὲ καὶ ὑπ' ἄλλων θηριδίων*. Ἔνα U. v. 7. (εἰ) *μή* s. 2. v. 7. *ἐρυσιβᾶ* U.

P. 278. v. 2. *ἀδρύνεσθαι οὐσα* U. s. 4. v. 9. *μὲν αὖτον τοῦ στάχυνος, θάτερον* U. s. 5. v. 3. *γένωνται* U. v. 4. *καὶ (ἐν) τοῖς ἐρεβινθοῖς* v. 6. *ἐν τοῖς ξηροῖς καρποῖς* U. v. 10. *ἅπαντα δὲ ταῦτα* U.

P. 279. Cap. 11. s. 1. v. 5. *μελίτη καὶ κέγχρος*· c. s. 2. v. 1. *Γίνεται δὲ φθειρομένοις σπέρμασιν ἰδία* A. M. U. s. 4. v. 1. *ἀπεξηραμμένας* U.

P. 281. s. 8. v. 3. *καὶ τὴν ἔκφυσιν*, U.

P. 282. *Libri* 9. Cap. 1. s. 1. v. 8. *δὲ καὶ μάλιστα*, U. s. 2. v. 4. *τερεβίνθου*, U.

P. 283. v. 6. *σύνονα* U. s. 3. v. 12. *ὥσπερ τὸ τοῦ* U. v. 13. *σκαμμωνίας* v. lect.

P. 284. s. 5. v. 2. *ἀπ' ἐκτομῆς* U. v. 4. [ἀξιόλογα]. v. 6. *διὸ κοῦκ ἂν ἐφελκουσῇ* U. s. 6. v. 7. *τερεβίνθου* εἰ s. 7. v. 2. *ἐλάττων (καὶ) ἡ τούτων* v. 6. *σιλφίου καὶ καλοῦσι δι* v. 10. *δ' ῥαν*.

P. 285. Cap. 2. s. 2. v. 2. *γὰρ ἡ τερεβινθίνη*· U.

P. 287. v. 1. *ξύλα (καὶ) τῆς*.

P. 288. Cap. 3. s. 2. v. 3. *ἐμβαλόντες* U. v. 4. *διαλάμ- φη* M. U. s. 3. v. 3. *δύνατος* A. M. U.

P. 289. v. 5. *δ' ἐστίν* U. Cap. 4. v. 3. *δι' ἐκτομῆς* M.

P. 290. s. 3. v. 5. *δ' εἶναι* v. 6. *Ἐτεροι δ' αἱ* v. 9.

φύλλον δ' ἔχεν. v. 10. τὸ τοῦ λιβατωτοῦ δαφνοειδές, καὶ λειόφλοιον δ' εἶναι U. s. 4. v. 1. Ἐφρασάν δ' οὔτοι. v. 15. ἀποξύνει U.

P. 291. v. 8. Ἡλίου. v. 10. τηρεῖν ἐκείνο τοὺς c. s. 6. v. 5. δεῖ πραθῆναι U. v. 7. ὅστις δ' ἂν U. s. 7. v. 6. παρημακότων U. v. 7. Τὸ δ' ἐκ τῆς U.

P. 292. v. 1. et s. 8. v. 5. 6. et 9. τερεβίνθου — θῶ — θον — τερεβίνθου. v. 2. εὐδομότερα U. s. 8. v. 9. τῶν τῆς τερεβίνθου U. s. 10. v. 4. ὧν ἐπάφουσι c.

P. 293. v. 4. δ' ἢ μὲν. v. 5. ὁμόχρων U. v. 6. σμύρνης σχεδὸν τοσαῦτα ἀκηκόαμεν ἄχρι γε τοῦ τῶν U. Cap. 5. s. 2. v. 1. θαμνώδες μὲν καὶ ἔτι μᾶλλον φρυγανῶδες εἶναι φασί, δύο U.

P. 294. s. 3. v. 3. περιφλεῦσαι. A. M. U.

P. 295. Cap. 6. s. 3. v. 5. βρέχεσθαι γὰρ U. s. 4. v. 3. ἄγγεῖδια U. Cap. 7. s. 1. v. 5. Ἀντιλιβάνου. ὁ γὰρ Ἀντιλιδανός μακρὰν ἀπέχει τοῦ Λιβάνου. U. v. 8. πρὸς ταύτη. c. v. 9. ἀνέξηραμμένῳ U.

P. 296. v. 8. τοῦ πανάκου U. v. 13. δ' εἶναι. s. 3. v. 6. ἄννητος U.

P. 297. v. 3. ἀναξηροῦναι. v. 5. ἕτερ' ἄττα. v. 6. μικρὰν c. Cap. 8. s. 1. v. 6. καθ' αὐτὰς πολλὰς καὶ παντοίας ἔχουσι U. v. 10. εἰσὶν αἱ δυνάμεις c. v. 18. εἴρηται μικρῷ πρότερον, οἱ ῥίζ. U. s. 2. v. 1. Ὁ μὲν δὲν ὀπισμός U. Cf. T. 5. p. 71. seqq. v. 2. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ U.

P. 298. v. 1. ἀμερῶσι U. v. 6. τοῦτ' ἴδιον. v. 8. ἕτερον καὶ τῆς U. deinceps ταύτην γὰρ οὐδὲ τέμνειν U. v. 9. ἀπ' ἐντομῆς. v. 9. ὧν ἐτίους U. s. 3. v. 2. δ' οὐδ' ὀπισμός. v. 4. τὴν ὑπόστασιν U. v. 5. ὅτι καὶ. v. 8. et 9. ῥῆμα ποιεῖ καὶ θάπτω c. s. 4. v. 2. ὥραις θέρους U.

P. 299. s. 5. v. 2. δ' ὅσα. v. 6. ἀλειψάμενον U. v. 8. συλλέγειν τὸν καρπὸν U. v. 10. μεθ' ἡμέραν U. s. 6. v. 3. et 4. (ἐξάπτειν — κατακαίειν. M. U. s. 7. v. 1. Φυλάττειν. v. 4. τινὰς αἰτίας.... Τὸ δ' M. U.

P. 300. v. 5. τὸ ἕτερον τέμνειν U. s. 8. v. 3. τὸν δὲ ἕτερον U. v. 8. καὶ τέμνειν ἰστιάμενον πρὸς ἑα καὶ κατευχόμενον αὐτὸν δὲ U. Cap. 9. v. 5. σκαμμοῦνας. v. lect. deinceps θαψίας καὶ ἐτέρων, καθάπερ καὶ τοῦ μαρταφαγόρου. τοῦ γὰρ μαρταφαγόρου τὸ μὲν φύλλον U. v. 9. ξυσθείσαν καὶ ὄξει. v. 10. καὶ πρὸς φίλτρα. Λιδόσαι δ' ἐν οἴκῳ ἡ ὄξει U. v. 12. καὶ ἐντίραντες ὑπὲρ γλευκοῦς ἐκρέμασαν ἐπὶ καπνῷ U.

P. 301. sect. 2. v. 2. ταυτα. v. 4. καθάφουσι. ἔχει. v. 7. ἐξαμβλώσεις καὶ τὰς δυσουρίας, ὃ δὲ ὅπως ἡ χαλβύνη

καλουμένη πρὸς τὰς ἑξαμβλώσεις καὶ πρὸς τὰ σπασμῖα
U. v. 10. φύσας U. s. 3. v. 7. καὶ (εἰς) αἰκνύκιον περιάπιον
καὶ U. v. 10. τρυγός. s. 4. v. 4. Συλλέγεται δὲ U. s. 5.
v. 2. πρὸς τὰ τραύματα U. v. 3. τριβόμενα, καὶ πρὸς τὰ ιε-
μόμενα U. v. 5. ἀργέματα (προσάγειν).

P. 302. v. 1. φύλλον τρίψαντα. v. 2. τὸ δ' ἀνάστημα
v. 4. πρὸς ταυτὸ c. v. 6. ῥίζης τὸ μὲν ἄνω, τὸ δὲ U. v. 7.
οἶον καὶ τῆς U. v. 9. ταῦτα c. v. 10. (καθαίρειν) M. U. s.
6. v. 2. μαράθῳ U. v. 3. δ' ἰσχός. v. 6. λεπυριώδη c. v. 7.
Συλλέγεται δὲ τοῦ U. Cap. 10. v. 1. ὁ δ' ἐλλέβορος. v. 6.
τοῦ μὲν μέλανος U. v. 11. ὅμοιον σφόδρα τῷ U. v. 12. μήκος
δ' ἔχον· (εὐμῆκες) U. v. 2. ἡρημένον καὶ U.

P. 303. v. 3. οὐδὲν νέμεσθαι τούτων U. v. 8. et 9. ἐν-
ταῦθα φύεται καὶ ἄριστος· μοναχοῦ δὲ φύεται τῆς Οὔτης U.
v. 10. εὐμέης ἢ U. sect. 3. v. 1. δ' ὁ μὲν. v. 5. οἷς, χρώτω
U. v. 6. ὁ Οἰταῖος, ὁ Πορτικὸς, ὁ Ἐλεάτης, ὁ Μιασσαλιώ-
της U. v. 7. et 8. τοῖς ἀμπελῶσι U. s. 4. v. 4. καὶ ὠνοῦνται
U. v. 5. σκληροὶ καὶ ἄγαν περισκελεῖς U. v. 6. ὄντα τῆς
δυσάμεσι διαφερόντα U. v. 7. τινὲς ἔκτομον [καὶ] Μελαμπό-
διον U. v. 8. et 9. πρῶτον τεμόντος καὶ ἀνευρόντος U.

P. 304. Cap. 11. s. 1. v. 1. δ' ἐστὶ. v. 2. ἔτερος ἅπα-
v. 5. δὲ τὰ τρία, τὸ μὲν Χειρώγιον καλούμενον, τὸ δ' Ἀσκή-
πίειον, τὸ δ' Ἡράκλειον U. v. 9. δὲ μάλιστα τὰ χωρία U. v.
11. τὰ ἄλλα U. v. 12. Τοῦ δ' ἔχως U. v. 13. καὶ κατα-
πλάττοιτες καὶ πιεῖν ἐν ὀξίνῃ διδόντες U. v. 14. καὶ (καθ')
ἐλκῶν. s. 2. v. 2. μήκος μὲν [ἔχει] ὡς c. v. 4. ἀλυκώδη U.
v. 5. δὲ οἷον περ ἢ θαψία U. v. 7. (καθ') ἐρπετῶν. v. 8.
(κατὰ) κεφαλῆς.

P. 305. v. 2. καθάπερ λιβανωτοῦ· ἀγαθὴν U. v. 2. δὲ
(κατὰ) τῆς U. v. 4. καὶ (κατ') ὀδινοῖν U. s. 4. v. 1. Ἄλλα δὲ
παρική U. v. 4. ἀλφίτου U. s. 5. v. 7. δὲ (τιθυμῶν) ὅμοιον
(ἢ) μηλέα (τῇ) γλυκείᾳ U. v. 10. διδοῦσι πιεῖν, καὶ U. s. 6.
v. 2. μαρικός, οἷ. v. 3. περιττον, λευκὴν. v. 5. μὲν (οὕτως)
ὥστε U. v. 7. (καὶ φαντασίας τινὰς φαίνεσθαι) δ' ὥστε.
v. 8. παύεσθαι U. v. 9. φασίνοπον Κενταυρίου· ἐὰν δ' ὥστε U.

P. 306. v. 2. μείζον καὶ δασύτερον· τὸν δὲ καυλὸν c.
v. 3. γηθίου· ἔοικε δὲ c. s. 8. v. 3. περχυαῖον U. v. 4. οὐ-
τως ὡς δεῖ χρωῖνται U. v. 5. δὲ μᾶλλον U. s. 9. v. 3. ἀπ'
ἄκρου· U. v. 9. αἱ κριθαί, καὶ ξηραίνοντες καὶ. v. 11. (ἐν
ὑδατι — ξηράναντες.) v. 13. μηκαιοι, τὸ δὲ.

P. 307. v. 1. δύο γὰρ εἰσιν. s. 11. v. 1. φύλλον οἶον U.
v. 3. ὅποτε ἐρείκη U. v. 5. βλάστην U. v. 7. τοὺς σῆς·
συλλέγεται U. Cap. 12. s. 1. v. 4. λευκὴ καὶ παχεῖα καὶ γλυ-

καὶ συμφύεσθαι τὸν φλοῶν πλὴν μικροῦ, τῶν δὲ ἄλλων οἶον
πωροῦσθαι, [καὶ] ἰδίαν τινὰ U.

P. 171. s. 3. v. 2. ἐπιγιγνόμενα U. v. 6. ἡ πεύκης U.
Cap. 16. s. 1. v. 8. ἐνιά γε καλλίω U.

P. 173. s. 6. v. 7. Ἀνδροκύδης δὲ καὶ U.

Libri 5. Cap. 1. s. 1. p. 174. v. 15. ἐκπεπᾶναν. s. 2.
v. 7. φίλυρα, πηγὸς τε καὶ ὅλως U.

P. 175. v. 6. τρίτα δὲ καὶ ἥκιστα τα ἐν τῷ τρίτῳ U.
s. 4. v. 2. καθ' ἐκίστην· οἶον Vindob. v. 3. ὑπολοπῶσιν c.

P. 176. s. 7. v. 2. Διὸ καὶ τὰς κόπας U.

P. 177. v. 2. Αὐξάνεται δὲ πρῶτον c. s. 8. v. 2. ἄχοι
οἱ δὲ ἐφίκηται U. s. 10. v. 5. πληγαῖς [δ'] ἐναντίας.

P. 178. v. 11. δένδρου δὲ τὰ U. v. 13. καὶ ἐν περίπτῳ
— στρέφει καὶ παραλλάττει U. s. 12. v. 9. ὥς γε ἀπλῶς εἰ-
παῖν c. Cap. 2. s. 1. v. 5. ἔχουσι θυῖον.

P. 179. s. 2. v. 12. τὰ ἐντός. καὶ οὔτις χαλεπώτερος
τῶν ἐκτός U. s. 3. v. 8. καὶ (ὥς) ἐν τοῖς. v. 9. Ὅτι δ' ἡ.
s. 4. v. 3. ἐγγλύψας θῆ λίθον U.

P. 180. v. 1. ὅπερ καὶ U. v. 6. (ὅ) ἐστιν ἐν κοίτῳ). v.
7. ἐγκοιλανθέντος U. Cap. 3. s. 1. v. 7. Πυκνοτάτη —
βραχυτάτη U. v. 8. οὐδ' ἐπὶ. s. 2. v. 3. ἐβένου· καὶ ἐν
τούτου γὰρ καὶ τὰς U.

P. 181. v. 3. ἔχει U. v. 7. ταῖς ἀπίοις v. 1. sect. 5.
v. 10. μανὰ καὶ χαῦνα U. sect. 4. v. 5. τὰ ἱτέϊνα U.

P. 182. s. 5. v. 6. ῥίζης καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ φύλλου· καλοῦ-
σι δ' οἱ τέκτονες τὸ ἀπὸ τοῦ φύλλου τὸ ἄνω· U. v. 12. ἐφι-
στῶσι U. s. 6. v. 1. φοίνιξ. v. 5. ποιοῦσι, τὸν δὲ φελλὸν
παρήκασι U. s. 7. v. 5. κυπάριστος c.

P. 183. v. 6. ἐκ τῶνδε, κέδρων U. v. 7. ἐλαῖνων. Cap.
4. s. 1. v. 5. ἵμα σκληραὶ U. v. 6. τῇ ξηρότητι U.

P. 184. s. 3. v. 8. ὅπερ καὶ U. s. 4. v. 7. Ἐσθίεται U.
v. 9. καὶ ὑπὸ θριπῶν U. s. 5. v. 2. τιτραίνεται κατὰ U.
v. 3. πιττοκοπηθέντα U.

P. 185. γ. 5. καὶ τοῖς δένδροις v. 1. s. 6. v. 5. ἐλιμνῶ-
θη. s. 7. v. 12. τόπον, κατάγνησθαι U. s. 8. v. 1. δὲ ξύ-
λον οὐχ ὥσπερ.

P. 186. v. 9. κἂν ἐπινῇ, μᾶλλον κάτω ῥέπει U.

P. 187. v. 4. [διαμένη]. s. 4. v. 3. πρόωσι· δεῖ γὰρ
ὁρθὴν τὴν πρόσιν εἶναι καὶ μὴ πλαγίαν, οἶον U. v. 7. adde
margini: V. Cap. 7. v. 8. τὰ [μὴ] δοκοῦντα.

P. 188. s. 6. v. 10. μήτραν. Οὐδὲν. v. 13. βόλιτον c.

P. 189. Cap. 6. v. 1. καρύας, γίνεται — ἔρεψιν, οἶον.
s. 2. v. 2. πρὸς δὲ τὰς v. 1. v. 3. χροίας ἐχέκολλον μὲν μάλι-

P. 318. v. 2. ἀποθήκευτος U. s. 7. v. 6. ἔχειται U. θά-
νατον τὴν ζημίαν U. s. 8. v. 2. τοιοῦτον (ὡς περ) ἔλεγον. v. 6.
σφόδρα καὶ μικρὸν U. v. 11. παλίστα· Νουμίας δὲ καὶ τὰ λ-
λα. Συντείδει U. s. 9. v. 2. Κάιος U. v. 4. ἐχρῆντο, καθά-
περ οἱ ἄλλοι· τὴν δ' οὐδ' ἄν U.

P. 319. v. 1. τοῦτο γὰρ — ὄν, μετὰ v. 3. διατηρήσαντες,
λεπτὰ ἐπεπαινετοίς. Cap. 17. s. 1. v. 2. τῶν φαρμάκων U.
v. 3. καὶ ἄστροι τὸ ὄλον U. v. 12. Ἐλέγετο δ' U. s. 2. v. 2.
ἀσυντηδεῖς ἑτέρα φάρμακα U. v. 7. τοῖς δ' οὐ. v. 12. δυνάμεως U.

P. 320. s. 4. v. 1. Ὅτι δὲ (καὶ) τὸ v. 6. Ἀλλὰ γὰρ ταῦ-
τα U.

P. 321. Cap. 18. s. 1. v. 1. καρπὸν ὅμοιον τῇ U. v. 4.
τὰς βήκας U. s. 2. v. 2. ξυνάγειν εἰς ταῦτο.... καὶ τὰς μὲν
πηγνύναι, τὰς δὲ καὶ U. v. 5. θηλυφόρον, οἱ δὲ — καλοῖον,
διὰ v. 7. σκαρπῶν, ἐπιζυόμενον ἀποκτείνει U. v. 10. καὶ πρό-
βια καὶ ὑποζύγια U. v. 11. εἰς τὰ αἰδοῖα τεθῆ ἢ εἶζα ἢ τὰ
φύλλα U. v. 16. τὰ χωρία τὰ σκαῖδη U. sect. 3. v. 3. φασίν,
οὐ μόνον τῶν σωματικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν τῆς ψυχῆς. λέγει δὲ
σωματικῶν, [οἷον] περὶ τὸ γεννᾶν U. v. 6. καθάπερ (ἐπὶ) τοῦ.
v. 7. καλουμένου, δύο — μεγάλου, τοῦ δὲ μικροῦ.

P. 322. s. 4. v. 2. ἐπεὶ τό γ' εἶναι — ἀποπον· ἐπεὶ καὶ
Ἀριστόφιλος U. v. 8. ὅλον εἶναι τὴν ἀδυναμίαν καὶ εἰς χρόνον
U. v. 9. ἢ καὶ χοῆσθαι U. v. 10. (σωφρονίσαι καὶ). s. 5. v.
3. καὶ ἄμφω μομφὴν U. v. 5. τοῦ δ' ἀγέμενος οἷον περ U. v.
7. ὡς περ ὄρεος U. sect. 6. v. 1. καρπὸν δίδοσθαι φασίν U.
v. 2. κραταιόγονου c. v. 6. τριάκονθ' ἡμέρας.

P. 323. v. 2. καὶ τοῦ δέρματος U. s. 8. v. 7. Διαφέρει
δὲ θηλυτέρως τῆς πετρίδος τῷ τὸ μὲν — μονόκλωνον U. s. 9.
v. 3. ἐντείνεσθαι U. v. 6. καὶ γὰρ — μέγας, ὅτι v. 9. δ'
εἰς αἷμα v. 10. σφοδρότερος τὰς γυναῖκας ὁρμᾶν, ὅταν U.
s. 10. v. 3. τροφίμοις (χυλοῖς) ὁρῶμεν — καὶ ἐν ξηροῖς καὶ ἐν
ὑγροῖς, ἔτι δὲ — δυναμένης πάθη U.

P. 324. s. 11. v. 3. ἀφ' ἧς U. v. 4. τὰς ἐγκύμονας· καὶ
U. v. 5. τῶν βοτρυῶν U. v. 7. αἰσθησιν ἰδίαν ποιεῖ U. v. 9.
ὄλον ὑπνωτικόν· ἕτερος δ' ἀγρυπνεῖν ποιεῖ U. Cap. 19. v. 2.
στρύγγον, ὥστε U. v. 4. ὀνοθήρα δίζα — πρῶτον καὶ ἰλα-
ρώτερον ποιεῖ U. v. 5. ὁ ὀνοθήρας U. v. 7. δ' ἄνθος. v. 8.
μέγας· θάμνος U. v. 9. ὅζει δὲ v. lect. v. 10. δ' οὐ τοῦτο. s.
2. v. 1. οἰνωδῆ· ἀλλὰ τάδε εὐηθέστερα U. v. 3. οἰκίας, καὶ,
ὡς δὴ φασί, τὸ τριπόλιον — Μουσαῖον εἰς πᾶν U.

P. 325. v. 2. (σπουδαῖον) om. U. v. 6. ἀντιβρίζον U.

P. 326. Cap. 20. s. 1. v. 5. δ' ἄμφω. s. 2. v. 4. et 5.

διδόσασι λύειν. v. 9. ὥσπερ καὶ ἐξ ἄλλων U. v. 12. Πάτραϊ-
κην U. v. 13. Ρίζαν v. lect.

P. 327. v. 2. δὲ ξενικά U. καὶ διαδόρεια διαφθείρεται U.
s. 4. v. 2. δ' οὐ φύει. v. 12. ἀγαθὴ δὲ καὶ πρὸς U. v. 14.
ἐρπετά, καὶ πρὸς ὕπνον U. v. 16. ἔλαιον· τῶν δὲ ἐρπετῶν ἐν
οἴῳ U. v. 18. ἐπιπαττομένη U. s. 5. v. 3. δ' οὐδέν. v. 9.
Ματαδίδες U.

P. 328. s. 6. v. 6. ὑποιασοῦν U. v. 10. δυνάμεις, [όσαι]
καὶ τὰς τῶν χυμῶν καὶ τὰς τῶν ὀσμῶν καὶ πάντων τῶν ὁσμῶν
ποιοῦσι διαφοράς U.

LIBRI I. DE CAUSIS PLANTARVM CAP. 1. SECT. 1.

P. 331. v. 3. οὐ πῖσαι πᾶσιν U. v. 12. ἦπιστα δ' ἐν.

P. 332. v. 1. καὶ φανερώτατον U. v. 3. εἰ (μὴ) τι. s. 3.
v. 9. ἔμβιον ὑγρότητα U. v. 12. [ἐξ]ατμίζεται. s. 4. v. 2.
καὶ [οὐ] μονοφυῆ. v. 6. βλαστάνειν μὴ μόνον U.

P. 333. Cap. 2. s. 1. v. 1. μάλιστα [η] μόνος. s. 3. v. 4.
εὐλόγον, εἰ ὑγρόταται αὐταὶ καὶ γεννικωτάται U. v. 9. ἡ πο-
νήσαντος c.

P. 334. Cap. 3. s. 1. v. 4. ἀκρέμονος, καθάπερ. v. 5.
Τὰ δ' [ἀπὸ]. v. 11. ἄκρα καὶ ἀπαλά U. s. 2. v. 4. [οὐκ] εὐ-
ξήραντα. v. 7. ἀβλάστητα v. lect. v. 8. ὡς ἐν παραλόγῳ U.
v. 9. σπῳσιον, οἶον.

P. 335. v. 4. διατηρῆσαι U. s. 4. v. 5. [ἡ εἶδη]. v. 8.
[ὥσπερ] ἐκ τῶν. s. 5. v. 4. ἀλλὰ [καὶ].

P. 336. Cap. 4. s. 1. v. 5. οἶον καὶ ὑπερ.

P. 337. γ. 2. δ' οὐ δύναται. s. 3. v. 10. ἀβρότονον. v. 13.
καὶ γὰρ οὗτος φύεται U. s. 4. v. 2. κρινώνιδας καὶ ῥο-
δωνίδας.

P. 338. s. 5. v. 3. τὰ αὐτὰ παραιροῦσι. v. 5. τῶ ζῶντι
τὸ μὴ ζῶν U. s. 6. v. 1. ἀφαίρεσιν U. [οὐ] βλαστάνει. v. 8.
[γένεσις]. v. 15. [γενέσεις].

P. 339. Cap. 5. s. 3. v. 6. ὅπερ (δὴ) — [εἰ] μὴδ' ἕτερος.

P. 340. s. 5. v. 6. [Εἰ γὰρ] ἐπὶ. v. 7. τί (δὴ) κωλύει.

P. 341. Cap. 6. s. 1. v. 8. γεννῶν η' υγρότης.

P. 342. s. 4. v. 5. ὡςδ' ἐν λαβεῖν U. s. 5. γ. 5. ἀπαλά
[τὰ] ἐν.

P. 343. γ. 1. νῦν γέ τινες U. v. 3. αὐτῶ πηλόν U. s. 7.
v. 4. Ὅρθως δὲ καὶ διατηρεῖν U. s. 9. v. 1. καὶ (πρὸς) τὰς.
v. 2. οἰκείας καὶ [τὰς] ὥρας πρὸς τὰς U. v. 4. [ἐν μὲν τῇ]. v.
7. λίαν ἢ υγρότης U.

P. 344. Cap. 7. s. 1. γ. 8. εἰς χρόνον U.

P. 345. s. 3. v. 6. κατὰ πρόσον σπέρμα U. s. 4. v. 4. μέχρι τοῦ βλαστάνειν. v. 9. τὰ γ' ἄλλα U.

P. 346. v. 4. ἀλλὰ μᾶλλον U. Cap. 8. s. 1. v. 2. φυγευμαίων U. v. 3. τε καὶ ὑπόρριζ' ἂν ληφθῇ U. s. 2. v. 2. φύσεις [εὐβλαστῇ]. v. 3. (ὁ) συγκρίνων — πότερα U. v. 6. μᾶλλον ὅσα v. lect.

P. 347. v. 2. δ' ὅταν. s. 4. v. 1. Φανερόν U. v. 8. Καίτοι τό γ' U. v. 11. ἔνια [ὑπό].

P. 348. Cap. 9. s. 2. v. 12. μεθιστάναί c. s. 3. v. 6. ὀλίγος — χρόνος· βλάστησις.

P. 349. Cap. 10. v. 1. αὕτη — ἔστιν.

P. 350. v. 2. μὲν [γὰρ]. s. 5. v. 6. προῖαίτερα· οὐδὲν — νῦν· ἀλλ' v. 12. γίνεται — ἀπαλωτάτη.

P. 351. s. 7. v. 4. ξηρότητα· κατὰ — ἐπιρροή. v. 6. γίνεται γὰρ U. v. 14. πρῶτον ἴσως εἰπόντας οἱ.

P. 352. Cap. 11. s. 2. v. 2. λαμβάνουσι U. s. 3. v. 1. οὐκ εὐλογον v. lect. v. 8. τελειογονεῖ.

P. 353. v. 2. Εἰσὶ δ' οἱ c. v. 3. ἀρχῶν δὲ v. lect. s. 5. v. 4. ὡς περ (γὰρ). v. 8. [μὴ] βλαστηητικά. s. 6. v. 2. ἂν γένοιτο U. [εἴπερ] ἢ τ' ἐκ.

P. 354. s. 7. v. 5. [ἐκείνους]. v. 6. βλαστογονεῖν καὶ καρποφύειν v. lect.

P. 355. Cap. 12. s. 3. v. 11. ἀπὸ τῶν ἄνω U. s. 4. v. 3. προτερεῖ μὲν v. lect.

P. 356. v. 9. καὶ ὁ ὅλος ὄγκος U. s. 5. v. 2. ἄτοπον, εἰ τὸ θρεπτικόν U. v. 4. διαιρεῖται κατὰ v. lect. v. 11. ἀλλὰ [μὴ]. v. 13. ἐλάμβανε πρὸς ἑξέν v. lect. s. 6. v. 4. [ἔωκε τὸ].

P. 357. v. 1. ἀλέαν, ὅταν ἦδη U. v. 2. ἐκφυσιν [δὲ] καὶ. s. 7. v. 10. βράθους [ἦ] οὐ ὁ ἥλιος U. v. 11. ἐφικνεῖται U. s. 8. v. 3. ὃν (οὐκ) αὐξεται. v. 5. αὐξησιν· εἰ μὴ. v. 6. τότε μὲν.

P. 358. v. 12. μετὰ τὸν τόπον U. s. 10. ἀνθεῖν τοὺς νέους v. lect. v. 3. καρπούς, εἰ τῶν v. lect. v. 7. τις μαριζομένης ἢ ὅλων τῶν δένδρων ὑπολαμβάνει v. lect. Cap. 13. v. 9. τεταγμένη ἐν τοῖς v. 10. οὔτε γὰρ ταύταις v. lect.

P. 360. s. 7. v. 3. δὲ (ἐν) τῇ.

P. 361. s. 9. v. 1. 2. διακαπεῖν, μηλεῶν τέ τινα γένη καὶ ἁπίων, ἐν U. v. 6. ἀναπληροῦται [καὶ κύσονται]. v. 8. βλέπόντων, (τινὲς αὐτῶν τῶν) [οὐ] πρὸς ἰήν ἄραν· (ἀσπόντων) c. v. 12. συνεκτελέσαντος δὲ v. lect. δὲ U. addit s. 10. v. 2. καὶ ἡ ρόα καὶ ὁ μύρρινος v. lect. v. 3. Ἐπιβλαστηκώτατα δ' οὖν U.

P. 362. s. 1. v. 1. γίνηται v. lect.

P. 33. Cap. 14. s. 2. v. 7. ὥστε βλαστάνειν ἀπὸ ταυ-
τοῦ, μὴ — γινομένης, οὐκ ἐκποιεῖ [τὸ] τῆς c. s. 3. v. 1.
καὶ βλαστήσεις c. v. 2. [πεπάνσεις]. v. 11. δέεται καὶ δυνά-
μεως καὶ καταργασίας U. s. 4. v. 8. αἰτίαν, εἵπερ βούλονται
πάντα ταῦτα. — ἔχειν καὶ τάξιν U.

P. 364. Cap. 15. v. 9. συστέλλει· τοῖς δὲ πολλοῖς. v. 11.
μικρά· καὶ εἰ δὴ καὶ μέλισθ' U. v. 13. σμικρὰ τὰς γονίμους
ἀρχάς — σμικρῶς U. v. 16. [Θάϊτον].

P. 365. s. 4. v. 5. μάνον γὰρ καὶ εὐδίοδον om.

P. 366. s. 4. v. 6. ἐκατέρωθεν U.

P. 367. s. 7. v. 2. τὴν ψυχρότητα. v. 5. [δοτᾶ].

P. 368. s. 8. v. 5. ταχ' ὥς. s. 10. v. 6. τοῦτωρ ταὐτὸ U.

P. 369. v. 1. ἥ καὶ ἐκ τῶν U. s. 12. v. 3. ἐδάφους καὶ
τροφῆς om. v. 4. καὶ [τὰ] ἐν αὐτοῖς. v. 6. ὡσάν οικεῖα.

P. 370. v. 3. αὐτόματος οικειοτέρα U. v. 3. ἡ τῆς θερα-
πείας καὶ γεωργίας v. lect. v. 6. ἐν τε ζώοις U. Cap. 17. v. 2.
ὁ διορισμός· παρὶ.

P. 371. s. 3. v. 16. χρόνον, καὶ ἐπὶ πλεόν.

P. 372. v. 3. λιπαροὶ [ἡ] καὶ. s. 8. v. 5. ἔτερ' ἄττα.

P. 373. v. 3. ἱκανὰ [ἐκπέττειν] περικαταλ.

P. 374. v. 2. ἀντισπασαι. v. 3. εἰς τὴν βλάστησιν ὁρμήν
U. Cap. 18. s. 1. v. 12. καθιόντα καὶ U. s. 2. v. 5. πολλὰς,
καταιψύξεως δὲ δέεται U. s. 3. v. 4. τὰλλα.

P. 375. s. 4. v. 2. καὶ [ἐν] τοῖς. v. 3. καὶ τὰ μὲν c. s. 5.
v. 6. συμβαῖνον ἐν τῷ αἵρει, ὥσπερ πρότερον c. v. 11. εὐ-
κρετες οὐσα U.

P. 376. s. 3. v. 4. χυλοὶ [τῶν μὲν] χρονιζόμενοι. v. 5.
γίνονται, τῶν δὲ. v. 6. πλείους οὐδὲ [καλλίους] ἀπὸ.

P. 377. v. 3. πολλάκις (δὲ) καὶ. s. 4. v. 4. Φαίνεται δ'
οὖν U. v. 8. πλείον ὥσπερ c. v. 9. ἐπίθετος, πρὸς περιττώ-
ματος χώραν οἶον U. s. 5. v. 9. διὰ καὶ.

P. 378. Cap. 20. s. 1. v. 5. τῶν [γέων]. v. 8. καὶ [τὰ]
ἐκ τῶν. s. 2. v. 3. φοῖσικος, οὐ τῷ φέρειν U. v. 4. ἀλλὰ τῷ
κυούμενον U. v. 5. σπερμάτων, ἐκφαίνειν· v. 6. ὁμογενῶν ἃ
καλοῦσιν· τινες πλοῖα, περιζῶνιμιμένων ἐκφαίνονται U.

P. 379. v. 10. κατακοπτομένη U. v. 11. ἀλλὰ αὐτομάτως.

P. 380. s. 6. v. 10. δ' ὁ λόγος. Cap. 21. v. 2. τοῖς
καρπίοις c. v. 3. αὐτός τε ὁ καρπός c. v. 5. et 6. τὰ — βραδυ-
τερον. s. 2. v. 2. ὡς ἄρα ῥῆον c. περικάρπιον, εἵπερ c. v. 5.
εἶναι [εἴδικε].

P. 381. v. 2. ἀπύρητα καὶ τὰ μαλακοπύρητα U. s. 4. v.
6. ἄλλως [τε] καὶ ἐπεὶ c.

P. 382. s. 6. v. 2. Συνημολούθηκε U. v. 4. θερμότατα

U. s. 7. v. 3. καὶ πέττειν U. v. 7. ἐνδεῖα τούτου φυλλοβο-
λεῖν U.

P. 383. Cap. 22. s. 1. v. 7. Ἐτι δὲ οὐδὲ τὰ ζῶα τὰ πολ-
θερμότερα U. s. 2. γ. 13. διέμενεν, ἢ πῶς — ὅτιναοῦν U.

P. 384. s. 5. v. 7. θερμὰ, καὶ. v. 9. ταῦτα δοκεῖ ἐν
θερμότητι εἶναι v. 12. λιπαροῦς U. v. 15. ἢ φίλυρα U.

P. 385. s. 6. v. 6. τὴν αἰσθητικὴν. Οὐ γὰρ U. v. 9. ἐπὶ τὸ
πάν U. v. 10. ψυχροῖς [τοῖσιν] ἢ — πρὸς [τὴν ἐν] τοῖς ἐπα-
τίοις γένεσιν U. s. 7. v. 8. ἀμυγδαλῆς, ἢ δὲ καὶ ἡμιστά ἐκπύ-
γνυται U. et c.

LIBRI 2. DE CAUSIS PLANTARVM CAP. 1.

P. 387. s. 4. v. 6. ἡρινοὺς ὑετοῦς — μικρὰ τε U. v. 8.
γὰρ ἀναξηραίνονται U. v. 9. δεοῦται U. s. 5. v. 1. ἢ πολυ-
δρία U. v. 3. εὐθρεῖ c.

P. 388. v. 4. αἰεὶ μάλιστα μαλακὸς U. s. 6. v. 4. ἀπέ-
καυσεν U. s. 7. v. 5. ἀποκαομένων v. 9. ἄγαν ἢ θερμόν c.

P. 389. v. 2. ὅτι ταύτη U. Cap. 2. s. 1. v. 6. ταῖς τρο-
φαῖς U. v. 8. τὰλλα — τῶν δὲ λιπομένων U. v. 9. τὴν ἐκ-
τροφὴν U.

P. 390. s. 4. v. 5. μάλιστα ἔαν. Cap. 3. v. 4. ἀφ' ἐφών
U. v. 6. ἀρεβλαστῇ ἢ, ἢ U...

P. 392. v. 3. φίλυρα. s. 4. v. 8. αἰεὶ γὰρ δεῖ λόγον τινα
U. s. 5. v. 1. Μεγίστη δ' οὖν U. v. 11. τῶν (ἐν τοῖς).

P. 393. v. 1. συμβαίνοντα. s. 6. v. 1. τὸν αὐτὸν τρόπον
U. v. 9. ἐκπύγνυται c. s. 7. v. 11. ἔνια δὲ [καὶ] εἰς καρπὸν.

P. 394. Cap. 4. s. 1. v. 3. ταύτων καὶ U. φύσεώς ἐστιν.
Ἐν βλαστῇ δὲ [δι'] c. s. 2. v. 1. Τῶν δὲ βλαστητικῶν καὶ
ἐκάρπων — κακῶς ἢ διαίρεσις U. et c. v. 7. εἶναι, καθάρτε.
v. 8. λεπταῖς, τὰ δένδρα [δὲ] δια. s. 3. βάνδους. Ἀυτὴ
δὲ U.

P. 395. s. 4. v. 6. ἔφαμμος U. s. 5. v. 1. καὶ [δια]δι-
δόναι. v. 9. εὐθρεῖ c.

P. 396. s. 7. v. 5. ἀρμόττει U. v. 8. κελεύουσι τὰ v.
9. φυτεύειν [ἐν ταῖς ξηροῖς]. v. 12. πολλῆς δεομένων — ὀλί-
γης U. s. 8. v. 7. πρὸς τὸν ἥλιον U.

P. 397. v. 3. ὁμογενῶν, ὥσπερ, v. 6. ποιεῖ U. v. 7. φυ-
τευθέντα U. s. 9. v. 8. ὁμοιότητά τινα ἔχειν U. v. 9. πρὸς
τὰς ἄλλας U. s. 10. v. 4. αὔδρος U.

P. 399. v. 7. ποτίμων παραμυγνέντων ἢ ἐκτροφὴ [γίνεται]
c. s. 2. v. 4. ἀμπαῖται. s. 3. γ. 2. ἀλυνά U. v. 5. [τοῖς] ἐπε-
τείοις. v. 10. ἀλυνά U.

P. 400. s. 5. v. 6. καὶ τοῖς δένδροις U. v. 7. διὰ καὶ ὅταν ὕσῃ, [τῷ σίτῳ — ἀποβρέχων].

P. 401. v. 3. τᾶλλα. Cap. 6. s. 1. v. 8. τᾶλλα. s. 2. v. 1. Θερμὰ [γὰρ] — ἀνυθραίνει καὶ ἀσθενὲς ποιεῖ τὸ σῦμφυτον ἀθερμόν οἱ, v. 9. περιέχεται — ξυνίσταται U.

P. 402. s. 4. v. 5. ἐν δυσίν U.

P. 403. Cap. 7. v. 8. εὐνύδρους U. v. 8. καὶ [γὰρ] τὸ c.

P. 404. v. 8. φιλόσκεπα U. s. 4. v. 1. καὶ οὐ ξηρά. s. 5. v. 4. ταῖς ἐλαίαις ἢ ἄπνοια c. v. 5. ἀνθραϊν — ἀποκίεται γὰρ τὰ πολλὰ U.

P. 405. v. 4. ἑδαφῶν. Cap. 8. s. 1. v. 5. δ' οὐχ. v. 15. καὶ γὰρ — ὀψιμάρπων, ἐλαφροτέρων. v. 16. ἢ δ' εὐκρασία. s. 2. v. 1. τὰ ὑγρότερα.

P. 406. v. 5. ἥπερ καὶ ἐπὶ U. v. 7. ἐδάδιμα U. v. 8. δρυπεπῶν ο. s. 4. v. 6. ἐπικνισθέντα [δὲ] καὶ.

P. 407. v. 3. 4. αἰ αἰτίας U. s. 5. v. 5. [αἰ] σκαῖ.

P. 408. v. 1. τούτοις [εἰ] γε. v. 3. ὥστ', ὅταν. s. 4. v. 6. δ' ἢ ὑγρότης. v. 9. νότιος δ' ὁ ἀήρ ἢ καὶ ἐπινεφής U. s. 5. v. 3. διαστάσει U. v. 7. προσίπτανται τοῖς — ἐρίνοις U.

P. 409. v. 5. τι πνεῦμα U.

P. 410. v. 6. δ' εἵπερ. v. 8. τιτὰ [τὸ]. s. 9. v. 1. συμβαῖνον καὶ ἐπὶ U.

P. 411. s. 11. v. 5. προσεπιγίνεται — δ' ἂν ἀπὸ τῆς c. s. 12. v. 6. ἐργαστὰ c. v. 11. ξηραίνεσθαι U. s. 13. v. 5. τῆς τροφῆς c.

P. 412. s. 14. v. 7. ἂν τις εἴποι c. v. 8. ποιητῆς φησὶ τὴν — ἐπεὶ τὰ γ' ἄλλα U. s. 15. v. 7. Θερμότητι. v. 10. καὶ [τὸ] ἐπὶ.

P. 413. Cap. 10. v. 2. κάρπιμα, ἃ δὴ θήλεα, τὰ δ' ἄρρενα U. s. 2. v. 2. ἄκαρπα U. v. 7. καὶ τὰ μικρόκαρπα U. v. 13. μεγαλόφυλλος διὰ τὴν εὐθεσίαν, ἀφ' ἧς ἔοικε καὶ ἡ τῶν ῥιζῶν — εἶναι (ἢ) γένεσις c.

B. 414. Cap. 11. s. 2. v. 3. δένδρα καὶ δὲ U. v. 8. διὰ καὶ.

P. 415. s. 3. v. 1. μόνον [δὲ]. s. 4. v. 3. (ἐπὶ αἰδῶν). v. 10. (ὡς) ἢ σικύα.

P. 416. s. 5. v. 1. ἀπλῶς ταύτη γε U. v. 3. φθείρεται παραβλ. δ' ἔχει πολλὰς ὡς. v. 9. καὶ ταυτὸ δοκεῖ τὸ δένδρον U. s. 6. v. 10. μόνι U. v. 13. ἤμεραι U.

P. 417. v. 5. εὐρονν εἶναι U.

P. 418. s. 10. v. 7. αἷτια U. s. 11. v. 2. ἐνδαλεχῆς U. v. 8. περὶ μὲν μακροβ. U.

P. 419. s. 2. v. 10. εἰς ταῦτα U.

P. 420. v. 1. *τυγχάνη, βραχὺς* — *ὀψιμόρδος, καὶ*. v. 5. *προσέτι μανὴ σπείρηται — λόγον ἡδη* U. s. 6. v. 1. *εὐδίοδον εἶναι* τῷ U.

P. 421. s. 2. v. 3. *σπέρματα*· *λευκὰ γὰρ ἐκ* U. v. 5. *Τὸ δὲ (ἐκ)*. s. 3. v. 7. *τὸ δ' ἐπὶ* U. v. 8. *ἀσθενέσιαιτα γὰρ ἐν ἀρχῇ, καὶ μάλισθ' ὅσα ἐκ* c.

P. 422. s. 5. v. 4. *μαλαχὰ, καὶ ἄλλας τοιαύτας ἔχοντα μεταβολὰς* U. v. 8. *εἶναι καὶ παραπλ.* U. v. 10. *ἂν τις ἀποδοίῃ* U.

P. 423. s. 3. v. 10. *λαμβάνουσαι* c. s. 4. v. 5. *πληγαῖς* U.

P. 424. v. 1. *ἢ ἐγκεντριζόμενα οὐ πέφυκε* U. v. 2. *ἢς οὐκέτι δύναται* U. s. 5. v. 7. *μεταβάλλει, τὴν — ἀσθενείαν αἰτιάσιν*· ἂν. Cap. 15. s. 1. v. 11. *τὰ δὲ μᾶλλον καὶ μεταβ.* U. s. 2. v. 2. *γίνεσθαι, καθάπερ* U. v. 4. *μὴ κολουσθεῖσα* c.

P. 425. v. 9. *δυσδιάτηκτος* U. s. 3. v. 6. *δὲ (οὐχ) ὑπάρχει*. v. 8. *ἐστὶ τις [μεταβολή] καὶ*. v. 11. *τὰ μὲν μᾶλλον, τὰ δ' ἥτιον τοιαῦτα* c. v. 14. *γίνεσθαι* U.

P. 426. v. 2. *ἐκπέτεται* c. s. 5. v. 4. *καρθάρως* U. v. 9. *εὐκαρπίαν*· *ἐκτρέχει — κολουσθεῖσα* U. s. 6. v. 1. *[οὐ] δυνδρῶται*. v. 2. *τοῦτο καὶ πρὸς* U.

P. 428. v. 1. *καθαπεραιεῖ διαρθρούμενα* U. v. 6. *[τὴν μορφὴν]*.

P. 429. v. 4. *φύλλων· καὶ — γίνεται· καὶ*. sect. 8. v. 1. *εὐθένει* U. v. 4. *Διτῶς* U. Cap. 17. v. 2. *δόξεις καὶ*.

P. 430. v. 4. *ἐκθεν μὲν στελὶς ἢ ἱξία, ἐνθεν δὲ ὑφέαρ* U. v. 5. *[ἀλλ'] οὐδὲ [τοῦς]*. v. 6. *ομοίους* U.

P. 432. s. 7. v. 8. *τῶν τευτλίαν* U. s. 8. v. 4. *πίννας ἢ καὶ ὅσα ἄλλα ζωοτροφεῖ* U. v. 11. *Περιμεθεέντος! δὲ* U.

P. 433. v. 12. *πίννας — καρκίνον* U.

P. 434. v. 10. *οἶον (ἐν) ταῖς*. v. 11. *τὰς φύλλας* c.

P. 435. Cap. 19. v. 3. *φίλυραν*. v. 6. *δ' ἐκπετάννυται* U.

P. 436. s. 2. v. 2. *Ἡ μὲν [οὖν] τῶν [ἀεὶ] φύλλων*. v. 4. *κατὸν μάλιστα πῶς ἀεὶ φυλλοροεῖν*. *Ἡ δ' αἰτία* U. v. 13. *ὕγρα καὶ ὕδατωδῃ* U. s. 3. v. 8. *συμμύει μὲν γὰρ* U.

P. 437. s. 5. v. 6. *φύλλα πάσχει* U. s. 6. v. 6. *παρὰλαγαι* U.

Libri 3. Cap. 1. p. 438. s. 2. v. 10. πέφυκε, καὶ γυλοῖς U.

P. 439. v. 2. *διωρίσθη* U. s. 3. v. 10. *καὶ ἀπλῶς* U. v. 13. *οὐκ ἐκφέρει καρπούς* U. v. 14. *καὶ αὐτὰ ὕδαρέστερα* U. s. 4. v. 12. *οἷης* U.

P. 440. s. 5. v. 6. *[ἦ] κατεργασία*. s. 6. v. 3. *εὐθένεια* U. v. 6. *μετατεθένια* U. Cap. 2. v. 2. *εὐθένεια* U.

P. 441. s. 3. v. 10. [καὶ διὰ τῆ].

P. 442. v. 1. τοῦτο ἴδιον U. v. 2. τῆς αἰτίας· ἀντιλέ-
γεται γὰρ περὶ U. c. v. 6. τὴν ἑαυτῶν χώραν U. v. 7. ὅτε δέ.
s. 5. v. 5. (καὶ) τῇ αὐτῶν. v. 8. [τὰ] ὑπὸ τῆς U. v. 14. περὶ
[τὰς].

P. 443. s. 7. v. 6. δεῖν c. v. 9. ἀθρόαν U. v. 11. ψυ-
χράν — χειμῶνος, ῥιγοῦν.

P. 444. Cap. 3. v. 4. [ώρα]. v. 5. καὶ [ὁ] ἀήρ. v. 9.
εἰς — ἐστὶ. sect. 2. v. 5. σχεδόν τι τῶν πλείστων τοιούτων
πονούτων c.

P. 445. Cap. 4. v. 6. πρότερον, ὅπως v. lect.

P. 446. s. 3. v. 3. et 4. δεῖ — παρεσκευάσθαι. v. 9.
ξύλον κνημιπαγῆς U.

P. 447. Cap. 5. s. 1. v. 2. τε τῶν δένδρων. v. 3. ὅλος
λαϊότατα καὶ U. v. 12. καὶ ἐπὶ τῶν U. s. 2. v. 6. Μέγα δὲ
αἰ U.

P. 449. s. 1. v. 11. [εἰς] τὰ κάτω.

P. 450. s. 3. v. 2. ἡ ἐφάμμη U. v. 5. ἄμμον ποτάμιον
c. v. 8. [ἐν] ἐφύδρῳ.

P. 451. s. 6. v. 1. λέγεται U. v. 8. αὐτὸν εἶναι τὸν καρ-
πὸν ὑγρὸν U. v. 15. δλάττωσιν οὔσα om. s. 7. v. 9. εἵπομεν·
ὧν οὐδὲ μίαν ἀθεωρήτην εἶναι χρή. Τὴν c.

P. 452. v. 1. ἐφύδρον U. v. 2. λευκόγεον c.

P. 453. s. 2. v. 9. λέγουσιν, ἀλλ'. s. 3. v. 6. καὶ τὰ
ἐπιτηδεύματα U.

P. 454. s. 5. v. 11. ἐν τῇ κλάσει καὶ U.

P. 455. v. 4. εἰς τὸ θέον· εἰκος U. v. 5. τῆς τροφῆς U.
s. 3. v. 3. ἐν τοῖς — εἶναι.

P. 457. s. 12. v. 8. καὶ τῶν ῥιζῶν U.

P. 458. s. 3. v. 6. σπάνιν U.

P. 459. s. 2. v. 2. καὶ [μὴ].

P. 460. s. 5. v. 9. ἀσθενὲς κουφοτάτης U.

P. 461. v. 7. ἐφύδροις U. s. 2. v. 2. εὐθενεῖ U. v. 12.
κράνου, περὶ — ἀντιλέγεται.

P. 462. v. 3. φαφανίσι c. s. 5. v. 1. καὶ ἡ πενύκη. v. 2.
μοιρόβριζος — βαθύβριζος U. v. 7. καὶ τὰλλα.

P. 463. s. 7. v. 9. adde margini sect. 8. v. 20. δένδρων
ἐκ τούτων τε θεωρεῖσθαι U. Cap. 11. v. 8. ὥσπερ εἵπομεν U.

P. 464. v. 2. φυτεύοντες,] ὥς — στερεώτερα,) ἐν. s. 2.
v. 3. καὶ εὐρέες [καὶ πολλοί] ὧν. v. 4. καὶ (αὐτὰ στερεάς).
s. 3. v. 8. εἶναι καὶ κρατίστη U. v. 9. ἐφύδρος U. s. 4. v. 1.
Ἡ δ' ἄμπελος.

P. 465. s. 5. v. 2; δεῖ [εἶναι]. v. 5. ἀντιλαμβάνεσθαι,

P. 318. v. 2. ἄβοθητους U. s. 7. v. 6. ἐξεῖμαι U. θά-
νατον τὴν ζημίαν U. s. 8. v. 2. ταιούτον (ὥσπερ) ἔλεγεν. v. 6.
σφόδρα καὶ μικρὸν U. v. 11. παλίσκιος. Ὡσαύτως δὲ καὶ τάλ-
λα. Συνετίθει U. s. 9. v. 2. Κεῖοι U. v. 4. ἐχρώντιο, καθά-
περ οἱ ἄλλοι· γῆν δ' οὐδ' ἄν U.

P. 319. v. 1. τοῦτο γὰρ — ὄν, μετὰ. v. 3. διαττήσαντες,
λεπτὰ ἐπιπύπτοντες. Cap. 17. s. 1. v. 2. τῶν φαρμάκων U.
v. 3. καὶ ἄργοι τὸ ὅλον U. v. 12. Ἐλέγστο δ' U. s. 2. v. 2.
ἀσυνθηθεῖα ἑτέρα φάρμακα U. v. 7. τοῖς δ' οὐ. v. 12. δύναντος U.

P. 320. s. 4. v. 1. Ὅτι δὲ (καὶ) τὰ. v. 6. Ἀλλὰ γὰρ ταῦ-
τα U.

P. 321. Cap. 18. s. 1. v. 1. καρπὸν ὅμοιον τῇ U. v. 4.
τὰς βήχας U. s. 2. v. 2. ξυνάγειν εἰς ταῦτό... καὶ τὰς μὲν
πηγνῦναι, τὰς δὲ καὶ U. v. 5. θηλυφόνον, οἱ δὲ — καλοῦσιν,
διὰ. v. 7. σκορπίω, ἐπιξυόμενον ἀποκτείνει U. v. 10. καὶ πρό-
βατα καὶ ὑποζύγια U. v. 11. εἰς τὰ αἰδοῖα τεθῆ ἡ ῥίζα ἢ τὰ
φύλλα U. v. 16. τὰ χωρία τὰ σκιώδη U. sect. 3. v. 3. φασίν,
ὡς μόνον τῶν σωματικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν τῆς ψυχῆς. λέγω δὲ
σωματικῶν, [οἷον] περὶ τὸ γεννῆν U. v. 6. καθάπερ (ἐπὶ) τοῦ.
v. 7. καλουμένου, δύο — μεγάλου, τοῦ δὲ μικροῦ.

P. 322. s. 4. v. 2. ἐπεὶ τό γ' εἶναι — ἄτοπον· ἐπεὶ καὶ
ἀρεστόφιλος U. v. 8. ὅλον εἶναι τὴν ἀδυναμίαν καὶ εἰς χρόνον
U. v. 9. ἢ καὶ χοῖσθαι U. v. 10. (σωφρονίσαι καὶ). s. 5. v.
3. καὶ ἄμφω μορφήν U. v. 5. τοῦ δ' ἄρρενος οἷον περ U. v.
7. ὥσπερ ὄρχις U. sect. 6. v. 1. καρπὸν δίδοσθαι φασιν U.
v. 2. κραταιόγονου c. v. 6. τριάκαθ' ἡμέρας.

P. 323. v. 2. καὶ τοῦ δέσματος U. s. 8. v. 7. Διαφέρει
δὲ θηλύπτερις τῆς περὶδος τῷ τὸ μὲν — μονόκλωνον U. s. 9.
v. 3. ἐντείνεσθαι U. v. 6. καὶ γὰρ — μέγας, ὅτι. v. 9. δ'
εἰς αἷμα. v. 10. σφοδρότερος τὰς γυναῖκας ὁρμῶν, ὅταν U.
s. 10. v. 3. τροφίμοις (χυλοῖς) ὁρῶμεν — καὶ ἐν ξηροῖς καὶ ἐν
ἄγροῖς, ἔτι δὲ — δυναμένας πᾶσιν U.

P. 324. s. 11. v. 3. ἀφ' ἧς U. v. 4. τὰς ἐγκύμονας· καὶ
U. v. 5. τῶν βοτρυῶν U. v. 7. αἰσθησὶν ἰδίαν ποιεῖ U. v. 9.
οἶνον ὑπνωτικόν· ἕτερος δ' ἀγρυπνεῖν ποιεῖ U. Cap. 19. v. 2.
στεύχον, ὥστε U. v. 4. ὄνοθηρα ῥίζα — πρῶτον καὶ ἰλα-
ρώτερον ποιεῖ U. v. 5. ὁ ὄνοθηρας U. v. 7. δ' ἄνθος. v. 8.
μέγας θάμνος U. v. 9. ὅζει δὲ v. lect. v. 10. δ' οὐ τοῦτο. s.
2. v. 1. οἰνώδη· ἀλλὰ τὰδε εὐηθέστερα U. v. 3. οἰκίαις, καὶ,
ὡς δὴ φασι, τὸ τριπόλιον — Μουσαῖον εἰς πᾶν U.

P. 325. v. 2. (σπουδαῖον) om. U. v. 6. ἀντίρριζον U.

P. 326. Cap. 20. s. 1. v. 5. δ' ἄμφω. s. 2. v. 4. et 5.

κεῖα U. γ. 6. πρὸς τε τοὺς ῥόδους U. - ἐψηθῇ, κατατμη-
θεῖσα. v. 7. καθάπερ ῥαφανὶς [καὶ] ἐνευρομένη U.

P. 308. v. 3. μετ' ἐλαίου. v. 4. ῥαφάνων μίγνυμένη U.
v. 7. ζώσιμος U. v. 8. δ' ὁμοίως. v. 11. τὴν κεφαλὴν ἔχει ἀκα-
νοειδῇ, μεγάλην U. v. 12. ἀκάνθαν καλοῦσιν U. sect. 2. v. 7.
ἐν ὅξει U. v. 8. ἀλφόν. s. 3. v. 1. εἰσὶν ἄγριαι U. v. 2. (ἡ δὲ
ἐτέρα). v. 3. ὥσπερ φλόμου U. v. 5. παχεῖα U. v. 7. κοιλίαν,
τὸ δὲ. v. 8. ἀφαιρεῖν U. s. 4. v. 2. (τῷ ἄγριῳ) U.

P. 309. s. 5. v. 4. λεπτήν U. Cap. 13. s. 1. v. 8. μαδω-
ναῖν v. lect. s. 2. v. 1. πρὸς δυσεντερίαν U. v. 2. καλοῦσιν
εὐθύς γλυκεῖαν αὐτὴν U. v. 5. βῆχα ξηρὰν U.

P. 310. v. 9. ἐνξύσαντα. v. 11. δ' ἐν οἴτῳ. s. 4. v. 5.
σκολύμφ, (ἡ) περὶ U. v. 8. μέταλλα ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς ἐν
Θράκῃ U. v. 13. ἐρευθεδανοῦ. s. 5. v. 1. πενταπτεοῦς, κα-
λοῦσι γὰρ ἀμφοτέρως, ὀρυττομένη.

P. 311. v. 2. ἐπὶ γῆν U. s. 6. v. 1. ἐρευθεδαρὸν v. 5.
τις ἰσχυράς U. v. 7. καλουμένου U. v. 12. κἂν περιάψηται
τις. Cap. 14. s. 1. v. 4. δὲ ὁ μέλας U. v. 5. δὲ καὶ δώδεκα U.
s. 2. v. 1. δὲ αὐτῇ τινα δῶρον U.

P. 312. v. 2. τέφραν, (ὕγρον,) καὶ. v. 4. λύχνους, ὡς
φασὶ· μόνον δ' ἡ μάλιστα — ἄνω ποιεῖ U. s. 3. v. 6. οὐδὲ
μῦς. s. 4. v. 7. τινὲς φασὶ μᾶλλον U. v. 10. τοῦ σησαμώδους
[καλουμένου τοῦ] ἐλλεβόρου c. Cap. 15. v. 1. δὲ δοκῶσιν
εἶναι U. v. 2. τόποι μάλιστα τῶν μὲν ἔξω τῆς Ἑλλάδος οἱ περὶ
τὴν Τυρρηνίαν U. v. 4. λέγουσιν εἶναι U. v. 5. φησὶ, τὰ περὶ U.

P. 313. v. 4. ὧν δὴ καὶ τὸ U. v. 8. ταῖς ἐλεγείαις U.
s. 2. v. 2. καὶ ἡτιον U. v. 9. δ' ἐν χρόνοις. v. 15. ὀφιδίων
τῶν θαναι. U.

P. 314. s. 4. v. 3. ἐν Εὐβοίᾳ U. s. 5. v. 1. εἶναι πάντων
U. v. 5. περὶν U. s. 6. v. 3. ἵπποφάες U. v. 4. κ' αὖτε μᾶ-
λιστα U.

P. 315. v. 2. γ' εἶναι. s. 8. v. 7. Πατραϊκὴν U. Cap. 16.
s. 1. v. 5. δέ τι καὶ κατὰ U. v. 6. κλωνία. v. 12. δ' ἐστὶ· v.
16. φαγούσαις, ὅταν — ἐκβάλλει U.

P. 316. v. 2. μὲν γὰρ [πρὸς] ταῦτά. v. 3. δ' εὐθύς. v. 4.
φανερὰ τοῦ δικτύου ἡ δύναμις· διαθεσφαίνεται U. v. 5. Τιθῆ-
σι δὲ τις U. v. 11. καθάπερ καὶ ἄλλα U. s. 3. v. 8. φύλλων
καὶ τῶν ὀροδάμνων U. v. 9. τῶν δ' ἄλλων. sect. 4. v. 9. πόους
(καὶ) οὐχ U.

P. 317. s. 5. v. 1. οὐτ' ἄλλο. v. 5. ποιεῖν U. v. 13.
ἀλλὰ (τινὲς τοῖς προσεγγκαμένοις βοήθειαι εὐφηγίται·) τοὺς
(γὰρ) ἐγγωρίους c. sect. 6. v. 1. et 2. Ἀλλὰ (καὶ) τοῦ ἐφημέρου
τὸ φάρμακον U.

Theophr. oper. T. V.

P. 318. v. 2. ἀβοηθήτους U. s. 7. v. 6. ἐξείναι U. θά-
νατον τὴν ζημίαν U. s. 8. v. 2. ταιούτον (ὥσπερ) ἔλεγεν. v. 6.
σφόδρα καὶ μικρόν U. v. 11. παλίσκιος. Ἰσσανύως δὲ καὶ τάλ-
λα. Συνετίθει U. s. 9. v. 2. Κεῖοι U. v. 4. ἐχρώνιο, καθά-
περ οἱ ἄλλοι· νῦν δ' οὐδ' ἂν U.

P. 319. v. 1. τοῦτο γὰρ — ὄν, μετὰ. v. 3. διατήσαντες,
λεπτὰ ἐπιπύπτοντες. Cap. 17. s. 1. v. 2. τῶν φαρμάκων U.
v. 3. καὶ ἄργοι τὸ ὅλον U. v. 12. Ἐλέγστο δ' U. s. 2. v. 2.
ἀσυνθηδεία ἑτερα φάρμακα U. v. 7. τοῖς δ' οὐ. v. 12. δύνατος U.

P. 320. s. 4. v. 1. Ὅτι δὲ (καὶ) τὸ. v. 6. Ἀλλὰ γὰρ ταῦ-
τα U.

P. 321. Cap. 18. s. 1. v. 1. καρπὸν ὅμοιον τῇ U. v. 4.
τὰς βήχας U. s. 2. v. 2. ξυνάγειν εἰς ταῦτό.... καὶ τὰς μὲν
πηγνύναι, τὰς δὲ καὶ U. v. 5. θηλυφόνον, οἱ δὲ — καλοῦσιν,
διά. v. 7. σκορπίω, ἐπιξυόμενον ἀποκτείνει U. v. 10. καὶ πρό-
βατα καὶ ὑποζύγια U. v. 11. εἰς τὰ αἰδοῖα τεθῇ ἡ ῥίζα ἢ τὰ
φύλλα U. v. 16. τὰ χωρία τὰ σκιώδη U. sect. 3. v. 3. φασίν,
οὐ μόνον τῶν σωματικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν τῆς ψυχῆς. λέγει δὲ
σωματικῶν, [οἷον] περὶ τὸ γεννῆν U. v. 6. καθάπερ (ἐπὶ) τοῦ.
v. 7. καλουμένου, δύο — μεγάλου, τοῦ δὲ μικροῦ.

P. 322. s. 4. v. 2. ἐπεὶ τό γ' εἶναι — ἀποπον· ἐπεὶ καὶ
Ἀριστόφιλος U. v. 8. ὅλον εἶναι τὴν ἀδυναμίαν καὶ εἰς χρόνον
U. v. 9. ἢ καὶ χοῆσθαι U. v. 10. (σωφρονίσαι καὶ). s. 5. v.
3. καὶ ἄμφω μορφήν U. v. 5. τοῦ δ' ἄφρονος οἷόν περ U. v.
7. ὥσπερ ὄρχης U. sect. 6. v. 1. καρπὸν διδοσθαί φασιν U.
v. 2. κραταιγόνου c. v. 6. τριάκασθ' ἡμέρας.

P. 323. v. 2. καὶ τοῦ δέρματος U. s. 8. v. 7. Διαφέρει
δὲ θηλύπτερις τῆς πετρίδος τῶ τὸ μὲν — μονόκλωνον U. s. 9.
v. 3. ἐντείνεσθαι U. v. 6. καὶ γὰρ — μέγας, ὅτι. v. 9. δ'
εἰς αἷμα. v. 10. σφοδρότερος τὰς γυναῖκας ὁρμῶν, ὅταν U.
s. 10. v. 3. τροφίμοις (χυλοῖς) ὁρῶμεν — καὶ ἐν ξηροῖς καὶ ἐν
ὕγραῖς, ἔτι δὲ — δυναμένης πάθη U.

P. 324. s. 11. v. 3. ἀφ' ἧς U. v. 4. τὰς ἐγκύμονας· καὶ
U. v. 5. τῶν βοτρυῶν U. v. 7. αἰσθησιν ἰδίαν ποιεῖ U. v. 9.
οἷον ὑπνωτικόν· ἕτερος δ' ἀγρυπνεῖν ποιεῖ U. Cap. 19. v. 2.
στρέγγον, ὥστε U. v. 4. ὀνοθήρα ῥίζα — πρῶτον καὶ ἰλα-
ρώτερον ποιεῖ U. v. 5. ὁ ὀνοθήρας U. v. 7. δ' ἄνθος. v. 8.
μέγας θάμνος U. v. 9. ὅζει δὲ v. lect. v. 10. δ' οὐ τοῦτο. s.
2. v. 1. οἰνωθῇ· ἀλλὰ τὰς εὐηθέστερα U. v. 3. οἰκίας, καὶ,
ὡς δὴ φασι, τὸ τριπόλιον — Μουσαῖον εἰς πᾶν U.

P. 325. v. 2. (σπουδαῖον) om. U. v. 6. ἀντιρρίζον U.

P. 326. Cap. 20. s. 1. v. 5. δ' ἄμφω. s. 2. v. 4. et 5.

διδόασι λύσιν. v. 9. ὥπερ καὶ ἐξ ἄλλων U. v. 12. Πάτραι-
κην U. v. 13. Ρίζαν v. lect.

P. 327. v. 2. δὲ ξενικά U. καὶ διαφόρῃ διαφθείρεται U.
s. 4. v. 2. δ' οὐ φύει. v. 12. ἀγαθὴ δὲ καὶ πρὸς U. v. 14.
ἐρπετὰ, καὶ πρὸς ὕπνον U. v. 16. ἔλαιον· τῶν δὲ ἐρπετῶν ἐν
οἴνῳ U. v. 18. ἐπιπαττομένη U. s. 5. v. 3. δ' οὐδέν. v. 9.
Ματαδίδες U.

P. 328. s. 6. v. 6. ὁποιασαὺν U. v. 10. δυνάμεις, [όσας]
καὶ τὰς τῶν χυμῶν καὶ τὰς τῶν ὀσμῶν καὶ πάντων τῶν ἁόσμων
ποιοῦσι διαφορὰς U.

LIBRĪ I. DE CAUSIS PLANTARVM CAP. 1. SECT. 1.

P. 331. v. 3. οὐ πῖσι πᾶσιν U. v. 12. ἦπστι δ' ἐν.

P. 332. v. 1. καὶ φανερώτατον U. v. 3. εἰ (μῆ) τι. s. 3.
v. 9. ἔμβιον ὑγρότητα U. v. 12. [ἐξ]αμύζεται. s. 4. v. 2.
καὶ [οὐ] μονοφυῆ. v. 6. βλαστάνειν μὴ μόνον U.

P. 333. Cap. 2. s. 1. v. 1. μάλιστα [ἡ] μόνος. s. 3. v. 4.
εὐλογον, εἰ ὑγρόταται αὐταὶ καὶ γεννικώταται U. v. 9. ἡ πο-
νήσαντος c.

P. 334. Cap. 3. s. 1. v. 4. ἀκρόμονος, καθάπερ. v. 5.
Τὴ δ' [ἀπὸ]. v. 11. ἄκρα καὶ ἀπαλὰ U. s. 2. v. 4. [οὐκ] εὐ-
ξήραντα. v. 7. ἀβλάστηται v. lect. v. 8. ὡς ἐν παραλόγῳ U.
v. 9. σπέρμιον, οἶον.

P. 335. v. 4. διατηρήσαι U. s. 4. v. 5. [ἡ ῥίζα]. v. 8.
[ὥπερ] ἐκ τῶν. s. 5. v. 4. ἀλλὰ [καὶ].

P. 336. Cap. 4. s. 1. v. 5. οἶον καὶ ὑπερ.

P. 337. γ. 2. δ' οὐ δυνάμιναι. s. 3. v. 10. ἀβρότην. v.
13. καὶ γὰρ οὗτος φύεται U. s. 4. v. 2. κρινώνιας καὶ ῥο-
δοποιᾶς.

P. 338. s. 5. v. 3. τὰ αὐα παραιροῦσι. v. 5. τῷ ζῶντι
τὸ μὴ ζῶν U. s. 6. v. 1. ἀφαιράῃ U. [οὐ] βλαστάνει. v. 8.
[γένεσις]. v. 15. [γενέσεις].

P. 339. Cap. 5. s. 3. v. 6. ὅπερ (δὴ) — [εἰ] μὴδ' ἕτερος.

P. 340. s. 5. v. 6. [Εἰ γὰρ] ἐπὶ. v. 7. τί (δὴ) καλύει.

P. 341. Cap. 6. s. 1. v. 8. γεννῶν ἡ υγρότης.

P. 342. s. 4. v. 5. ὥσθ' ἐνὶ λαβεῖν U. s. 5. γ. 5. ἀπαλὰ
[τὰ] ἐννῆ.

P. 343. v. 1. πῦν γὰρ τινες U. v. 3. αὐτῷ πηλόν U. s. 7.
v. 4. Ὁρθῶς δὲ καὶ διατηρεῖν U. s. 9. v. 1. καὶ (πρὸς) τὰς.
v. 2. οἰκίαις καὶ [τὰς] ὥρας πρὸς τὰς U. v. 4. [ἐν μὲν τῇ]. v.
7. λίαν ἡ ὑγρότης U.

P. 344. Cap. 7. s. 1. γ. 8. εἰς χρόνον U.

P. 345. s. 3. v. 6. κατὰ πρόσσειν σπέρμα U. s. 4. v. 4. μέχρι τοῦ βλαστάνειν. v. 9. τὰ γ' ἄλλα U.

P. 346. v. 4. ἀλλὰ μᾶλλον U. Cap. 8. s. 1. v. 2. φυτευμάτων U. v. 3. τε καὶ ὑπόρριζ' ἂν ληφθῇ U. s. 2. v. 2. φύσεις [εὐβλαστῇ]. v. 3. (ὁ) συγκρίνων — ποτέρα U. v. 6. μᾶλλον ὅσα v. lect.

P. 347. v. 2. δ' ὅταν. s. 4. v. 1. Φανερόν U. v. 8. Καίτοι τό γ' U. v. 11. ἔνια [ὑπὸ].

P. 348. Cap. 9. s. 2. v. 12. μεθιστάται c. s. 3. v. 6. ὀλίγος — χρόνος· βλάστησις.

P. 349. Cap. 10. v. 1. αὕτη — ἔστιν.

P. 350. v. 2. μὲν [γὰρ]. s. 5. v. 6. πρωϊότερα· οὐδὲν — τῶν· ἀλλ' v. 12. γίνεται — ἰσχυροτάτη.

P. 351. s. 7. v. 4. ξηρότητα· κατὰ — ἐπιφόρη. v. 6. γίνεται γὰρ U. v. 14. πρῶτον ἰσως εἰπόντας om.

P. 352. Cap. 11. s. 2. v. 2. λαμβάνουσι U. s. 3. v. 1. οὐκ εὐλόγον v. lect. v. 8. τελειογονεῖ.

P. 353. v. 2. Εἰσι δ' οἱ c. v. 3. ἀρχὴν δὲ v. lect. s. 5. v. 4. ὥσπερ (γὰρ). v. 8. [μὴ] βλαστητικὰ. s. 6. v. 2. ἂν γένοιτο U. [εἴπερ] ἢ τ' ἐκ.

P. 354. s. 7. v. 5. [ἐκείνοις]. v. 6. βλαστογονεῖν καὶ καρποφυσῖν v. lect.

P. 355. Cap. 12. s. 3. v. 11. ἀπὸ τῶν ἄνω U. s. 4. v. 3. προτιρεῖ μὲν v. lect.

P. 356. v. 9. καὶ ὁ ὅλος ὄγκος U. s. 5. v. 2. ἄτοπον, εἰ τὸ θρεπτικόν U. v. 4. διαιρεῖται κατὰ v. lect. v. 11. ἀλλὰ [μὴ]. v. 13. ἐλάμβανε πρὸς ἕξιν v. lect. s. 6. v. 4. [ἔαινε τὸ].

P. 357. v. 1. ἀλέαν, ὅταν ἤδη U. v. 2. ἐκφυσιν [δὲ] καὶ. s. 7. v. 10. βάρους [ἣ] οὐ ὁ ἥλιος U. v. 11. ἐφικνεῖται U. s. 8. v. 3. ὃν (οὐκ) αὐξεται. v. 5. αὕξησιν· εἰ μὴ. v. 6. τότε μὲν.

P. 358. v. 12. μετὰ τὸν τόπον U. s. 10. ἀνθεῖν τοὺς νέους v. lect. v. 3. καρπούς, εἰ τιῶν v. lect. v. 7. τις μεριζόμενος ἢ ὅλων τῶν δένδρων ὑπολαμβάνοι v. lect. Cap. 13. v. 9. τεταγμένη ἐν τοῖς. v. 10. οὔτε γὰρ ταύταις v. lect.

P. 360. s. 7. v. 3. δὲ (ἐν) τῇ.

P. 361. s. 9. v. 1. 2. δικαρπεῖν, μηλεῶν τέ τινα γένη καὶ ἁπλῶν, ἐν U. v. 6. ἀναπληροῦνται [καὶ κρύσσονται]. v. 8. βλέπόντων, (τινὲς αὐτῶν τῶν) [οὐ] πρὸς τὴν ἑσπέρην (ἀσπόντων) c. v. 12. συνεκτελείσαντος δὲ v. lect. δὲ U. addit s. 10. v. 2. καὶ ἡ ῥοὰ καὶ ὁ μύρρινος, v. lect. v. 3. Ἐπιβλαστικώτατα δ' οὖν U.

P. 362. s. 1. v. 1. γίνηται v. lect.

P. 33. Cap. 14. s. 2. v. 7. ὥστε βλαστάνειν ἀπὸ ταύ-
του, μὴ — γινομένης, οὐκ ἐκποιεῖ [τὸ] τῆς c. s. 3. v. 1.
καὶ βλαστήσεις c. v. 2. [πεπάνσεις]. v. 11. δέεται καὶ δυνά-
μεως καὶ καταργασίας U. s. 4. v. 8. αἰτίαν, εἴπερ βούλοντας
πάντα ταῦτα. — ἔχειν καὶ τάξιν U.

P. 364. Cap. 15. v. 9. συστέλλει· τοῖς δὲ πολλοῖς. v. 11.
μικρά· καὶ εἴ τι δὴ καὶ μάλισθ' U. v. 13. μικρὰ τὰς γονίμους
ἀρχὰς — μικρὰς U. v. 16. [θῦττον].

P. 365. s. 4. v. 5. μᾶλλον γὰρ καὶ εὐδίοδον om.

P. 366. s. 4. v. 6. ἐκατέρωθεν U.

P. 367. s. 7. v. 2. τὴν ψυχρότητα. v. 5. [δατᾶ].

P. 368. s. 8. v. 5. τὰχ' ὥς. s. 10. v. 6. τοῦτω ταῦτο U.

P. 369. v. 1. ἡ καὶ ἐκ τῶν U. s. 12. v. 3. ἐδάφους καὶ
τροφῆς om. v. 4. καὶ [τὰ] ἐν αὐτοῖς. v. 6. ὡσάν οικεῖα.

P. 370. v. 3. αὐτόματος οικειοτέρα U. v. 3. ἡ τῆς θερα-
πείας καὶ γεωργίας v. lect. v. 6. ἐν τῇ ζωῇ U. Cap. 17. v. 2.
ὁ διορισμός· παρὶ.

P. 371. s. 3. v. 16. χρόνον, καὶ ἐπὶ πλείον.

P. 372. v. 3. λιπαροὶ [ἡ] καὶ. s. 8. v. 5. ἄτερ' ἅτια.

P. 373. v. 3. ἱκανὰ [ἐκπέτειν] περικυταλ.

P. 374. v. 2. ἀντισπάσαι. v. 3. εἰς τὴν βλάστησιν ὁρμῇ
U. Cap. 18. s. 1. v. 12. καθιέντα καὶ U. s. 2. v. 5. πολλὰς,
καταψύξεως δὲ δεῖται U. s. 3. v. 4. τὰλλα.

P. 375. s. 4. v. 2. καὶ [ἐν] τοῖς. v. 3. καὶ τὰ μὲν c. s. 5.
v. 6. συμβαῖνον ἐν τῷ αἵματι, ὥσπερ πρότερον c. v. 11. εὐ-
κρατεῖ οὕσα U.

P. 376. s. 3. v. 4. χυλοὶ [τῶν μὲν] χρονιζόμενοι. v. 5.
γίνονται, τῶν δὲ. v. 6. πλείους οὐδὲ [καλλίους] ἀπὸ.

P. 377. v. 3. πολλάκις (δὲ) καὶ. s. 4. v. 4. φαίνεται δ'
οὖν U. v. 8. πλείων ὥσπερ c. v. 9. ἐπίδατος, πρὸς περιττώ-
ματος χάραν οἶον U. s. 5. v. 9. διδ καὶ.

P. 378. Cap. 20. s. 1. v. 5. τῶν [νέων]. v. 8. καὶ [τὰ]
ἐκ τῶν. s. 2. v. 3. φοῖσικος, οὐ τῷ φέρειν U. v. 4. ἀλλὰ τῷ
κνούμενον U. v. 5. σπερμάτων, ἐκφαίνειν. v. 6. ὁμογενῶν ἢ
καλοῦσι· τινες πλοῖα, περιβόηνηνιμένων ἐκφαίνονται U.

P. 379. v. 10. κατακοπτομένη U. v. 11. ἀλλὰ αὐτομάτως.

P. 380. s. 6. v. 10. δ' ὁ λόγος. Cap. 21. v. 2. τοῖς
καρπίμοις c. v. 3. αὐτὸς τε ὁ καρπὸς c. v. 5. et 6. τὰ — βραδύ-
τερον. s. 2. v. 2. ὡς ἄρα ῥῆον c. περικάρπιον, εἴπερ c. v. 5.
εἶναι [ἔδικε].

P. 381. v. 2. ἀπύρητα καὶ τὰ μαλακοπύρητα U. s. 4. v.
6. ἄλλως [τε] καὶ ἐπεὶ c.

P. 382. s. 6. v. 2. Συνηκολούθηκε U. v. 4. θερμότατα

U. s. 7. v. 3. καὶ πέττειν U. v. 7. ἐκδεῖα τούτου φυλλοβο-
λεῖν U.

P. 383. Cap. 22. s. 1. v. 7. Ἐτι δὲ οὐδὲ τὰ ζῶα τὰ πολ-
θερμότερα U. s. 2. γ. 13. διέμεσεν, ἢ πῶς — ὄντιναοῦν U.

P. 384. s. 5. v. 7. θερμῶς, καὶ v. 9. ταῦτα δοκεῖ ἐν
θερμότητι εἶναι v. 12. λιπαροῦς U. v. 15. ἡ φίλωνα U.

P. 385. s. 6. v. 6. τὴν πίσθησιν. Οὐ γὰρ U. v. 9. ἐπὶ τὸ
πάν U. v. 10. ψυχροῖς [τόποις] ἢ — πρὸς [τὴν ἐν] τοῖς ἐνατ-
τίοις γένεσιν U. s. 7. v. 8. ἀμυγδαλῆς, ἃ δὴ καὶ ἡμῶς ἐκπύ-
γνυται U. et c.

LIBRI 2. DE CAUSIS PLANTARVM CAP. 1.

P. 387. s. 4. v. 6. ἡρινοὺς ὑετοῦς — μικρὰ τε U. v. 8.
γὰρ ἀναξηραίνονται U. v. 9. δεσκαῖς U. s. 5. v. 1. ἡ πολυ-
δρία U. v. 3. εὐθενεῖ c.

P. 388. v. 4. αἰεὶ μάλιστα μαλακὸς U. s. 6. v. 4. ἀπέ-
καυσεν U. s. 7. v. 5. ἀποκαυμένων v. 9. ἄγαν ἢ θερμόν c.

P. 389. v. 2. ὅτι ταύτη U. Cap. 2. s. 1. v. 6. ταῖς τρο-
φαῖς U. v. 8. τὰλλα — τῶν δὲ λειπομένων U. v. 9. τὴν ἐκ-
τροφὴν U.

P. 390. s. 4. v. 5. μάλιστα ἐάν. Cap. 3. v. 4. ἀφ' ἐδίων
U. v. 6. ἀρτιβλαστῇ ἢ, ἢ U...

P. 392. v. 3. φίλωνα. s. 4. γ. 8. αἰεὶ γὰρ δεῖ λόγον τινα
U. s. 5. v. 1. Μεγίστη δ' οὖν U. v. 11. τῶν (ἐν τοῖς).

P. 393. v. 1. συμβαίνοντα. s. 6. v. 1. τὸν αὐτὸν τρόπον
U. v. 9. ἐκπύγνυται c. s. 7. v. 11. ἔνια δὲ [καὶ] εἰς καρπὸν.

P. 394. Cap. 4. s. 1. v. 3. ταύτων καὶ U. φύσεώς ἐστιν.
Εὐβλαστῇ δὲ [δι'] c. s. 2. v. 1. Τῶν δὴ βλαστητικῶν καὶ
ἐγκαρπῶν — κακῶς ἢ διαίρεσις U. et c. v. 7. εἶναι, καθάπερ.
v. 8. λεπταῖς, τὰ δένδρα [δε.] διὰ. s. 3. βάνδους. Αὐτὴ
δὲ U.

P. 395. s. 4. v. 6. ἔφαμμος U. s. 5. v. 1. καὶ [δια]δι-
δόναι. v. 9. εὐθενεῖ c.

P. 396. s. 7. v. 5. ἀρμόττει U. v. 8. κελεύουσι τὰ v.
9. φυτεύειν [ἐν ταῖς ξηροῖς]. v. 12. πολλῆς δεομένης — ὀλί-
γης U. s. 8. v. 7. πρὸς τὸν ἥλιον U.

P. 397. v. 3. ὁμογενῶν, ὥσπερ, v. 6. ποιεῖ U. v. 7. φυ-
τευθέντα U. s. 9. v. 8. ὁμοιότητά τινα ἔχειν U. v. 9. πρὸς
τὰς ἄλλας U. s. 10. v. 4. ἄνδρος U.

P. 399. v. 7. ποτίμων παραμειγνύων ἢ ἐκτροφῇ [γίνεται]
c. s. 2. v. 4. ἀμπώτει. s. 3. γ. 2. ἀλνκά U. v. 5. [τοῖς] ἐπε-
τείοις. v. 10. ἀλνκά U.

P. 400. s. 5. v. 6. καὶ τοῖς δένδροις U. v. 7. διὰ καὶ ὅταν ὕσῃ, [τῷ οἴτῳ — ἀποβρέχῃ].

P. 401. v. 3. τὰλλα. Cap. 6. s. 1. v. 8. τὰλλα. s. 2. v. 1. Θερμὰ [γὰρ] — ἀνυγραίνει καὶ ἀσθενὲς ποιεῖ τὸ σῦμφυτον θερμὸν οὐκ, v. 9. περιέχεται — ξυνίσταται U.

P. 402. s. 4. v. 5. ἐν δυσίν U.

P. 403. Cap. 7. v. 8. εὐνύδρους U. v. 8. καὶ [γὰρ] τὸ c.

P. 404. v. 8. φιλόσκεπα U. s. 4. v. 1. καὶ οὐ ξηρά. s. 5. v. 4. ταῖς ἐλαίαις ἢ ἄπνοιαι c. v. 5. ἀνθρσιν ἀποκάσται γὰρ τὰ πολλὰ U.

P. 405. v. 4. ἐδαφῶν. Cap. 8. s. 1. v. 5. δ' οὐχ. v. 15. καὶ γὰρ — ὀσμικάρπων, ἐλαφροτέρων. v. 16. ἢ δ' εὐκρασία. s. 2. v. 1. τὰ ὑγρότερα.

P. 406. v. 5. ἤνπερ καὶ ἐπὶ U. v. 7. ἐδωδима U. v. 8. δρυπετῶν c. s. 4. v. 6. ἐπικνισθέντα [δὲ] καὶ.

P. 407. v. 3. 4. αἰ αἰτίας U. s. 5. v. 5. [αἰ] σκαῖ.

P. 408. v. 1. τούτοις [εἰ] γε. v. 3. ὥστ', ὅταν. s. 4. v. 6. δ' ἢ ὑγρότης. v. 9. νότιος δ' ὁ ἀήρ ἢ καὶ ἐπινεφής U. s. 5, v. 3. διαστάσει U. v. 7. προσίπτανται τοῖς — ξέρινοις U.

P. 409. v. 5. τι πνεῦμα U.

P. 410. v. 6. δ' εἵπερ. v. 8. τιτὰ [τὸ]. s. 9. v. 1. συμβαῖνον καὶ ἐπὶ U.

P. 411. s. 11. v. 5. προσεπιγίνεται — δ' ἂν ἀπὸ τῆς c. s. 12. v. 6. ἐργαστὰ c. v. 11. ξηραίνεσθαι U. s. 13. v. 5. τῆς τροφῆς c.

P. 412. s. 14. v. 7. ἂν τις εἴποι c. v. 8. ποιητῆς φησὶ τὴν — ἐπεὶ τὰ γ' ἄλλα U. s. 15. v. 7. Θερμότητι. v. 10. καὶ [τὸ] ἐπὶ.

P. 413. Cap. 10. v. 2. κάρπωμα, ἃ δὴ θήλα, τὰ δ' ἄρρενα U. s. 2. v. 2. ἄκαρπα U. v. 7. καὶ τὰ μικρόκαρπα U. v. 13. μεγαλόφυλλος διὰ τὴν εὐθεσίαν, ἀφ' ἧς εἰσὶ καὶ ἡ τῶν ῥιζῶν — εἶναι (ἢ) γένεσις c.

P. 414. Cap. 11. s. 2. v. 3. δένδρα καὶ δι' U. v. 8. διὰ καὶ.

P. 415. s. 3. v. 1. μόνον [δὲ]. s. 4. v. 3. (ἐπὶ αἰδῶν). v. 10. (ὡς) ἢ σικυα.

P. 416. s. 5. v. 1. ἀπλῶς ταύτη γε U. v. 3. φθείρεται παραβλ. δ' ἔχει πολλὰς ὡς. v. 9. καὶ ταῦτ' ὁμοῦ τὸ δένδρον U. s. 6. v. 10. μόνον U. v. 13. ἡμεραι U.

P. 417. v. 5. εὐρον εἶναι U.

P. 418. s. 10. v. 7. αἷτια U. s. 11. v. 2. ἐνδαλεχῆς U. v. 8. περὶ μὲν μακροβ. U.

P. 419. s. 2. v. 10. εἰς ταῦτα U.

P. 420. v. 1. τυγχάνη, βραχὺς - ὀψισπόροις, καὶ. v. 5. προσέτε μανὴ σπείρηται — λόγον ἤδη U. s. 6. v. 1. εὐδιόδον εἶναι τῷ U.

P. 421. s. 2. v. 3. σπέρματα· λευκὰ γὰρ ἐκ U. v. 5. Τὸ δὲ (ἐκ). s. 3. γ. 7. τὸ δ' ἐπὶ U. v. 8. ἀσθενέσιαιτα γὰρ ἐν ἀρχῇ, καὶ μάλιστα ὅσα ἐκ c.

P. 422. s. 5. v. 4. μαλακὰ, καὶ ἄλλας τοιαύτας ἔχοντα μεταβολὰς U. v. 8. εἶναι καὶ παραπλ. U. v. 10. ὥς τις ἀποδοίη U.

P. 423. s. 3. v. 10. λαμβάνουσαι c. s. 4. v. 5. πληγαῖς U.

P. 424. v. 1. ἡ ἐγκνιμίζομενα οὐ πέφυκε U. v. 2. ἥς οὐκέτι δύναται U. s. 5. v. 7. μεταβάλλει, τὴν — ἀσθενεῖαν αἰτιάσιντ' ἂν. Cap. 15. s. 1. v. 11. τὰ δὲ μᾶλλον καὶ μεταβ. U. s. 2. v. 2. γίνεσθαι, καθάπερ U. v. 4. μὴ κολουσθεῖσα c.

P. 425. v. 9. δυσδιάτηκτος U. s. 3. v. 6. δὲ (οὐχ) ὑπάρχει. v. 8. ἐστὶ τις [μεταβολή] καὶ. v. 11. τὰ μὲν μᾶλλον, τὰ δ' ἥτιον τοιαῦτα c. v. 14. γίνεσθαι U.

P. 426. v. 2. ἐκπέτεται c. s. 5. v. 4. καρθάρειας U. v. 9. εὐκαρπίαν· ἐκτρέχει — κολουσθεῖσα U. s. 6. v. 1. [οὐ] δειδρύνται. v. 2. τοῦτο καὶ πρὸς U.

P. 428. v. 1. καθυπερβαίνει διαδρυνόμενα U. v. 6. [τὴν μορφὴν].

P. 429. v. 4. φύλλων· καὶ — γίνεται· καὶ. sect. 8. v. 1. εὐθενεῖ U. v. 4. Διττῶς U. Cap. 17. v. 2. δόξεις καὶ.

P. 430. v. 4. ἐκθεν μὲν στελὶς ἢ ἱξία, ἐκθεν δὲ ὑφέαρ U. v. 5. [ἀλλ'] οὐδὲ [τοὺς]. v. 6. ὁμοίους U.

P. 432. s. 7. v. 8. τῶν τευλίων U. s. 8. v. 4. πίννας ἢ καὶ ὅσα ἄλλα ζωοτροφεῖ U. v. 11. Περιωρεθέντος δὲ U.

P. 433. v. 12. πίννας — καρκίνον U.

P. 434. v. 10. οἶον (ἐν) ταῖς. v. 11. τὰς φύλλας c.

P. 435. Cap. 19. v. 3. φίλυραν. v. 6. δ' ἐκπετάσσονται U.

P. 436. s. 2. v. 2. Ἡ μὲν [οὐν] τῶν [ἀεὶ] φύλλων. v. 4. καιρὸν μάλιστα πῶς ἀεὶ φυλλοροεῖν. Ἡ δ' αἰτία U. v. 13. ὑγρὰ καὶ ὑδατιώδη U. s. 3. v. 8. συμμύει μὲν γὰρ U.

P. 437. s. 5. v. 6. φύλλα πάσχει U. s. 6. v. 6. παραλλαγαὶ U.

Libri 3. Cap. 1. p. 438. s. 2. v. 10. πέφυκε, καὶ γυλοῖς U.

P. 439. v. 2. διορίσθη U. s. 3. v. 10. καὶ ἀπλῶς U. v. 13. οὐκ ἐκφέρει καρπούς U. v. 14. καὶ αὐτὰ ὑδαρέστερα U. s. 4. v. 12. οἷος U.

P. 440. s. 5. v. 6. [ἡ] κατεργασία. s. 6. v. 3. εὐθενεῖα U. v. 6. μετατεθέντα U. Cap. 2. v. 2. εὐθενεῖα U.

P. 441. s. 3. v. 10. [καὶ διὰ τί].

P. 442. v. 1. τοῦτο ἴδιον U. v. 2. τῆς αἰτίας· ἀντιλέγεται γὰρ περὶ U. c. v. 6. τὴν ἑαυτῶν χώραν U. v. 7. ὅτε δέ. s. 5. v. 5. (καὶ) τῇ αὐτῶν. v. 8. [τὰ] ὑπὸ τῆς U. v. 14. περὶ [τὰς].

P. 443. s. 7. v. 6. δεῖν c. v. 9. ἀθρόαν U. v. 11. ψυχράν — χειμῶνος, ῥιγοῦν.

P. 444. Cap. 3. v. 4. [ώρα]. v. 5. καὶ [ὁ] ἀῆρ. v. 9. εἰς — ἐστὶ. sect. 2. v. 5. σχεδόν τι τῶν πλείστων τοιούτων ποιοῦντων c.

P. 445. Cap. 4. v. 6. πρότερον, ὅπως v. lect.

P. 446. s. 3. v. 3. et 4. δεῖ — παρεσκευάσθαι. v. 9. ξύλον κνημιπαγῆς U.

P. 447. Cap. 5. s. 1. v. 2. τε τῶν δένδρων. v. 3. ὅλως λειότατα καὶ U. v. 12. καὶ ἐπὶ τῶν U. s. 2. v. 6. Μέγα δέ αἱ U.

P. 449. s. 1. v. 11. [εἰς] τὰ κάτω.

P. 450. s. 3. v. 2. ἡ ἐφάμμεν U. v. 5. ἄμμον ποτάμιον c. v. 8. [ἐν] ἐφύδρῳ.

P. 451. s. 6. v. 1. λέγεται U. v. 8. αὐτὸν εἶναι τὸν καρπὸν ὑγρὸν U. v. 15. ἐλάττωγ οὕσα om. s. 7. v. 9. εἶπομεν· ὧν οὐδὲ μίαν ἀθεωρήτην εἶναι χρή. Τὴν c.

P. 452. v. 1. ἐφύδρον U. v. 2. λευκόγειον c.

P. 453. s. 2. v. 9. λέγουσιν, ἀλλ'. s. 3. v. 6. καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα U.

P. 454. s. 5. v. 11. ἐν τῇ κλάσει καὶ U.

P. 455. v. 4. εἰς τὸ δέον· εἰκός U. v. 5. τῆς τροφῆς U. s.]9. v. 3. ἐν τοῖς — εἶναι.

P. 457. s. 12. v. 8. καὶ τῶν ῥιζῶν U.

P. 458. s. 3. v. 6. σπάνιν U.

P. 459. s. 2. v. 2. καὶ [μὴ].

P. 460. s. 5. v. 9. ἀσθενὲς κουφοτάτης U.

P. 461. v. 7. ἐφύδρῳ U. s. 2. v. 2. εὐθενεῖ U. v. 12. κρήνου, περὶ — ἀντιλέγεται.

P. 462. v. 3. ῥαφανίσι c. s. 5. v. 1. καὶ ἡ πεύκη. v. 2. μονόρριζος — βαθύρριζος U. v. 7. καὶ τάλλα.

P. 463. s. 7. v. 9. adde margini sect. 8. v. 20. δένδρων ἐκ τούτων τε θεωρεῖσθαι U. Cap. 11. v. 8. ὥσπερ εἶπομεν U.

P. 464. v. 2. φυτεύοντες,] ὡς — στερεώτερα,) ἐν. s. 2. v. 3. καὶ εὐρέες [καὶ πολλοί] ὧν. v. 4. καὶ (αὐτὰ στερεάς). s. 3. v. 8. εἶναι καὶ κρατίστη U. v. 9. ἐφύδρος U. s. 4. v. 1. Ἡ δ' ἄμπελος.

P. 465. s. 5. v. 2. δεῖ [εἶναι]. v. 5. ἀντιλαμβάνεσθαι,

καὶ ἐν ταῖς ἐπομβρίαις μὴ ἐκπύεσθαι U. v. 9. οὔσας. s. 6. v. 3. ὅτι μάλιστα [εἶναι] — λέγομεν U.

P. 466. v. 9. [ἀλλ'] ἅμα, s. 2. v. 2. τὰλλα τὰ τούτοις U. v. 8. πολυάκις, οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ ἀπὸ τοῦ ἀέρος U.

P. 467. Cap. 13. s. 2. v. 1. τομήν ταύτην U. v. 10. ἐξεφύνηκέναι U. s. 4. v. 1. εἰς τὸ δέον U.

P. 468. v. 10. προήσεται U. v. 12, τῇ (αὐτῇ) τομῇ. Cap. 14. v. 7. γὰρ [καί]. v. 8. (ἐτέρους). s. 2. v. 5. ἅμα τοῖς τε γένεσι U.

P. 469. s. 4. v. 8. τρέφειν, ἀπὸ. v. 10. (καὶ πολὺ — ἔχουσα). v. 11. μέγεθος· αἰεὶ δὲ c. v. 12. ἐλίπτω τὴν μήτραν U. s. 5. v. 2. κλημάτων, γ. 3. ποιέσθαι πρὸς,

P. 470. s. 6. v. 7. ἐνὼν νέα βλαστήματα U.

P. 471. Cap. 15. s. 2. v. 4. ἔσονται, καὶ ἐν εὐδία συμβήσεται U.

P. 472. v. 3. οἶόν θ' ἅμα U. s. 4. v. 5. καιριώτατα U. v. 6. ἐφύδροις U. v. 11. δ' οὔσι. s. 5. v. 6. τμηθῶσι, ἀλλ', εἰς. v. 8. δὲ (καί) ἐπὶ.

P. 473. v. 4. ριζωθῶσι καὶ αὐξηθῶσι U. Cap. 16, s. 1. v. 5. ὅπως ὁ τε καρπὸς καὶ ὁ βλαστὸς νέος ὢν καὶ ἐν ὁσμῇ U. v. 7. αἰραίαν U. s. 2. v. 14. Ὅσα δ' ἐν παλινοσκόις ἢ ἐφύδροις U. et c.

P. 474. s. 3. v. 5. ἄχρι οὗ U.

P. 475. v. 2. χρήσιμοι U. v. 4. ταῖς τε συνκαῖς U. s. 2. v. 3. οὕτως ποιῶσιν, οἱ δ' ἐκείνως, ἀπλῇ U. v. 4. [ὁ φοίτις]. s. 3. v. 5. ἀλλ' εἰ γέ τι καὶ U. v. 6. εἰπεῖν, ἐν U.

P. 476. s. 5. v. 6. μᾶλλον· αἱ δὲ ῥίζαι U. s. 6. v. 6. τῷ τὰς ῥίζας. v. 9. ῥόας δὲ ῥίζαι U.

P. 477. s. 8. v. 2. ὁμοιότητι U. v. 9. μὲν (ῆ) μικρότης τις ἐν U. v. 10. φοίνικι στρυφνότης U.

P. 479. v. 1. (καὶ) μῆ. v. 4. ἐπικαίουσιν U. s. 2. v. 3. παλιμβλαστεῖ U. v. 5. διὰ τὸ καὶ τῶν. s. 3. v. 2. καθάπερ ἐὶ διακάθαρσις U. Cap. 20. v. 9. [σκάπτειν δεῖ]. v. 10. χειμῶτος νεῶν ἢ σκάπτειν, ἢ τι U.

P. 480. s. 3. v. 7. ἐὰν [ῆ] τυχοῦσα. s. 4. v. 6. θερμὴν [πρὸ].

P. 481. s. 5. v. 5. τοιαῦτα, πλείω γὰρ ἐστὶ, διακρ. v. 6. (ὢν) ἕκαστον. v. 12. ἐξεπήγγυτο U. s. 6. v. 3. (φασὶν) εἰπεῖν. v. 8. διαβεβλαστηκότων ἤδη, ἦ.

P. 482. v. 4. ἐὰν μὴ τι σφόδρα c. v. 6. οὐκ ἤτεον U. s. 8. v. 8. ἐπαινοῦσιν ἢ δ' ἀπὸ τοῦ ἀρέστου δοκῇ πολλὰ πα-

ραλίστηεν U. v. 9. εἰ τῆς διαιλλῆς U. s. 9. v. 4. πόας· v. 8. [τὰ] πολλὰ.

P. 483. v. 3. [μᾶλλον] τῶν λευκῶν. Ἐν δὲ [τῇ] ξηρᾷ.

P. 484. v. 1. [πρός] τὰ. s. 4. v. 2: εὐθάνει U. v. 13. Ἐπέχει δ' οὐ. v. 14. δ' ἐθέλει c. s. 5. v. 1. (πάσαις) ταύταις. v. 6. et 8. ῥιζοῦται — μέγεθος, μάλιστα. v. 10. ἀναδιδόασι U.

P. 485. Cap. 22. s. 1. v. 8. Ἀποκλίνουσι U. v. 11. (ταῦτα δὲ χρήσιμα): v. 14. πόρῳ δ', οὐχ.

P. 486. s. 3. v. 7. [κατὰ] καιρὸν U. s. 4. v. 10. [γὰρ] ἐγκαταλειόμενον. s. 5. v. 1. Ταῦτο δ' εἶδικε τοῦτο καὶ ἐπὶ U.

P. 487. v. 2. δένδρῳ θερμαινόμενον U. Cap. 23. v. 2. πρὸ πλειύδος· ξηρὰν γὰρ U. v. 5. ὥσπερ καὶ U.

P. 488. s. 4. v. 5. ψυχεῖναι U.

P. 489. s. 5. v. 4. φαῦλοι U. v. 8. ἐπὶ τὸ πολὺ U. v. 14. [αἱ] τελειώσεις. v. 17. ἰσχυρᾶς [γὰρ]. Cap. 24. v. 3. [τῇ] καί.

P. 490. s. 2. v. 5. δοκεῖ, τὰ δ' ὑστερεῖν· ὥστε τὰ μὲν ὑπὸ χειμῶνος, τὰ δ' ὑπὸ αὐχμῶν U. v. 9. σπερμάτων, ὅσα εὐβλαστει c. et U. v. 10. ἐρίμηνα· σπαρέντα γὰρ c. s. 3. v. 1. καιρὸν, εἰ μὴ [τε] τοιοῦτον. v. 2. [δεῖ] τοὺς.

P. 491. v. 3. [τὰ] φυτὰ. v. 10. ὥστε καὶ, πρὶν πεσεῖν, αὐτὸ U. v. 12. Ἀπὴνθηκόσι U.

Libri IV. Cap. 1. p. 492. s. 1. v. 10. δένδρα, καὶ ἀνά· πάλιν δὲ λαμβανομένων c. s. 2. v. 1. ποιεῖ. Καὶ τὰ. v. 3. βραδεῖαι· ἰσχυρότερα c. v. 6. δερματικοὺς καὶ ξυλῶδεις· τὰ δ' αὐτὰ πάλιν ἐν περικαρπίοις σαρκώδεσιν, ὡς τὸ τῆς ἐλαίας καὶ τὸ τῆς κακκυμηλέας καὶ τὰ τῆς ἀμπέλου καὶ ἀπίου καὶ μηλέας· ἔστι δ' ἐν ξυλῶδεσιν ἅμα καὶ σαρκώδεις, καὶ ὅλως ὅσα U.

P. 493. s. 3. v. 3. καὶ τοῦ U. s. 4. v. 1. εὐπαθέστερον· διὸ καὶ τὰ εὐπαθέστερα ἐπέτεια ταχυβλαστότερα, καὶ ἅμα τὰ κοινὸν αὐταῖς ὥσπερ ἑτέραν· εἰς τὰ παιδεῖν U. v. 5. αἰεὶ γὰρ U.

P. 494. v. 5. χρόνον τὰ [σπέρματα] c. s. 6. v. 1. ὄγκους ἰστυπᾶν. Τὸ δὲ καὶ c. et U. v. 3. εὐλόγως· φανερὸν δὲ μάλιστα ἐκ τῶν ἀμυγδαλῶν, εἴπερ ἀφαιραυμένης τῆς ὑγρότητος U. Cap. 2. v. 3. [τῶν] σπερμάτων. v. 7. γυμνούμενα U.

P. 495. v. 2. χωρίζόμενα· καὶ γὰρ ὑγρότερα, καὶ U. v. 3. ἄερα· Μάλιστα. v. 8. μανότατον U. v. 10. τοιοῦτον U. s. 2. v. 8. ἐρέβινθος καὶ ὁ ἔραβος· μόνον γὰρ δὴ καὶ οὐ ζωοῦται τῶν χερσῶν ὁ θέρμας καὶ ὁ ἐρέβινθος, ἀλλ' U. v. 17. ἀληθέστερον U.

P. 496. s. 2. v. 2. ὑστερον μηνί. s.

P. 497. s. 4. v. 7. ἀπολείπειν — γονῆς [δύναμιν] c. v. 18. χρονιζομένων c.

P. 498. s. 6. v. 5. τὸ δ' ἐκκαυλεῖν. s. 7. v. 2. κακαῖτο U. v. 4. φερόμενων U. v. 6. Vide seqq. v. 9. ἔχει· τὰ δ' ἴδια καθ' ἑαστον γένος αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ (λέγουσιν,) ἐπὶ πλεον ῥητέον· [ἐν] δὲ τοῖς τῶν δένδρων καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα θεωροῦσι τοὺς τε χρόνους δηλονότι καὶ τὰς ἀκμὰς κατὰ τὰς φύσεις ἑκάστων ληπτέον c.

P. 499. Cap. 4. s. 1. v. 6. πρὸς τὴν γένεσιν; vet. lect. v. 9. πρὸς γε τὰ νῦν U.

P. 501. s. 8. v. 5. μὲν [τις].

P. 502. v. 3. εὐζωότερα — πολὺ [ἦ] τὰ τῶν ζώων. v. 6. καὶ τῶν ἐλατιόνων U.

P. 503. Cap. 5. s. 1. v. 4. αἰτία καὶ τῇ αὐτῇ. Διὰ γὰρ τὸ ἰσχυρότατα U. v. 5. πλείστην ἔχοντα τροφήν καὶ μάλιστα πιάγειν· πάσχοντα δὲ ὑπομένει, τὰ δ' ἄλλα U. s. 2. v. 1. οὐδ' ἕτερον U. v. 3. γὰρ [εἰς] τὴν αἶραν c.

P. 504. s. 3. v. 8. καὶ [τὰ] ἄλλα. s. 5. v. 6. οἶον [ότε].

P. 505. s. 6. v. 1. Ὁ καὶ U. v. 13. ἀπόλλυσιν, ὥσπερ τὴν μίνθαν U. s. 7. v. 3. φύλλοις, ἀπογηράσκουσαν δ' ἐξομοιοῦσθαι U. et c. v. 6. δὲ καὶ περὶ U.

P. 506. v. 1. βλαστᾷ τῷ ὕστερον ἔτει ἢ ἀπὸ τοῦ σπέρματος c. et U. s. 3. π. 5. μὴν καὶ τὸ μὲν. penultim. ἦ αὐξή U.

P. 507. v. 2. πολυχίτωνι U. s. 4. v. 2. Οὐ μὴν ἀλλ' εἰ U. v. 5. καὶ τῶν σκωληκοτόκων τισὶ c. s. 6. v. 4. καίτοι αὐτῶν. v. 6. [τὴν] τροφήν. v. 8. περικαταλαμβάνομένου c.

P. 508. s. 8. v. 4. καὶ τῷ μεγέθει U.

P. 509. v. 4. τιθύμαλλον τὸν μυρτίτην c. Cap. 7. s. 1. v. 8. τὸ [μὴ] μονόκαυλα. s. 2. v. 8. ἔτι θερμῆς οὐσῆς U.

P. 510. s. 5. v. 4. [ἀρχὴν]. v. 7. et 8. τρέφεσθαι — ἦν, τὴν.

P. 511. v. 3. καὶ [μὴ] περιεχομένων. v. 6. ἀμφοτέρων — συνεγῇ δὲ τίνα οὖσαν καὶ διήκουσαν c. v. 7. ὥσπερ καὶ U. v. 8. ἔχειν ταύτην. s. 7. v. 5. τῶν δὲ καρπῶν ἢ πρόσφυσις U. Cap. 8. v. 8. πολυκαρπίας, πολυχούστερα — χέδροι, τὴν. v. 12. τερὸν ποιεῖν U.

P. 512. s. 2. v. 10. τε τὴν χρονιότητα U. s. 3. v. 1. ὀψιαίτεροι U. v. 6. συναργεί καὶ πρὸς U. v. 7. καὶ τὸ [μὴ].

P. 513. v. 3. ἰσχύιν, ἢ δύναται U. v. 8. καταξηραίνουσα καὶ ἐξικμάζουσα τὴν U. v. 13. ἦν δ' αἰτίαν U. s. 5. v. 3. αὐτοιετῆς. v. 4. κρᾶστιν U.

P. 514. v. 3. ἄλγητα ταῦτα ἐκείνοις [δὲ] καὶ χαλεπώτατα

c. et U. v. 4. μᾶλλον. v. 7. ἔχουσι. Πρὸς δὲ ταύτας U. s. 3. v. 11. ὦν· ἐτι δὲ ἤττον τὸ ἄχρον vet. lect.

P. 515. v. 1. et 2. ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν. v. 5. ἄλλοις [ζώοις]. v. 8. ζευφότατα U. s. 6. v. 10. οὐδὲ πικεῖνα U.

P. 516. v. 3. πατάλοπον αἰτιῦσθαι· U. Cap. 10. s. 1. v. 10. μανότατον U. s. 2. v. 2. διαφθορᾶς λεκτέον· αἰτιά-
σαιτοδ' ἂν τις U. v. 5. μὲν οἶον ἐρυσσιβούμενα U.

P. 517. Cap. 11. s. 1. v. 8. καὶ μόνων U. s. 2. v. 1. τοὺς στάχυν U.

P. 518. s. 3. v. 7. τρίμηνος καὶ δέμηνος ὀλιγόχρεος U. s. 4. v. 9. ἰσημερ[ιν]οὺς.

P. 519. s. 5. v. 3. ἐαυταῖς, ἣ διαφορὰν γενῶν ἐμποιοῦ-
σιν (ἣ) πρὸς τὸ χρήσιμον, ὥσπερ τῷ Θρακίῳ U. c. v. 6. τοὺς
γὰρ χειμῶνας U. s. 6. v. 8. καθόλου καί.

P. 521. Cap. 12. s. 1. v. 4. τὰς [ιδίας κρᾶσεις καὶ δια-
θέσεις,] ἣ. v. 15. ἀτέραμον ὡσάν τι νενοσημὸς ἢ πεποννημὸς
ὑπὲρ U. s. 2. v. 10. οὕτω [γὰρ].

P. 522. v. 3. ἀληθεῖς, ὃ καὶ U. v. 9. καὶ τὰ ξυσιστά-
μενα U. v. 10. γὰρ καὶ τὰ Λήμνια U. v. 13. τεράμονι [τερά-
μονα]. s. 4. v. 3. καὶ πείρι καὶ γλίσχρα c. v. 4. ἐφύδρω U.
v. 6. καὶ βαρεῖα καὶ σκληρὰ U. v. 10. ἐφύδροις U.

P. 523. s. 6. v. 4. παρ' ἀλλήλας. v. 7. τοιοῦτον U. v.
13. δῆλον ὡς εὐπ. U. v. 14. ἀσθενὲς καὶ φύσει γίνοιτο τῷ
U. s. 7. v. 3. [τῶν δὲ τεράμονα].

P. 524. s. 9. v. 1. Ἐπιγενομένου v. lect. v. 2. διῤκμῶν-
ται (πάλιν) U. v. 3. ἰσχυροτέρων (τε). v. 5. ἔξιν ἡλοημέ-
ρους U.

P. 525. s. 10. v. 2. [ἄλλως] v. 4. ὅταν κακωθῇ U. v.
6. ὑπὸ γὰρ U. v. 8. οὐκ ἄλογος U. s. 12. v. 2. φασίτινες, ἂν
συμβῇ, γίνεσθαι U.

P. 527. s. 3. v. 7. ξηρανθέντα c. v. 8. [τοῦ καύματος].
v. 9. αἶρος δ' ἀνυγρανωμένου, κατὰ U. s. 4. v. 2. et 3. τὰ
βόρεια U.

P. 528. v. 6. et 7. ἣ [μὲν γὰρ]. s. 5. v. 7. ἐπιγενομένη
U. s. 6. v. 1. δὲ καὶ, διὰτι U. s. 6. v. 3. cf. Tom. 5. p. 182.
annotationem. s. 7. v. 2. τὰ οἰκία U.

P. 529. v. 6. καὶ ἡδὴ τῶν U. Cap. 14. s. 1. v. 4. [τὴν
μὲν]. v. 6. φύλλον, ἐν ᾧ μένει c. v. 8. ἀπτεται καὶ ἀπολλύει
τὸ συνεχὲς ὕατιον. ὅθεν ἢ ἀπέχουσι· ἐν δὲ τῷ ἄνω πρὸς τοῖς
ἄλλοις καὶ διεκπύπτει ἡ ὑγρότης. Ἡ αὕτη c. v. 13. [κρεῖττη].
s. 3. v. 3. πολλοῦ μὲν U.

P. 530. s. 4. v. 2. πίσος U. v. 9. ἐρέβινθος, ἔστ' ἣ
ἄλμη U. s. 5. v. 1. Ζωοποιεῖ δὲ σηπόμενα U.

P. 532. v. 2. γὰρ [καὶ] ταῦτα. v. 3. [ἀντέχει]. s. 4. v. 2. [θερμοῦ.....]. v. 3. ποιεῖται [μορφὴν] ἐκ, v. 4. et 5. οἱ δὲ κύριοι U. v. 7. πίσει καὶ ἄλλα. Τὸ δ' αἴτιον U. Cap. 16. s. 1. v. 4. θερμὸς U. v. 8. et 9. μαλόντερον — γυμνότερον U. s. 2. v. 4. [καὶ] περὶ.

P. 533. v. 4. καὶ ἡ κύριος U. s. 3. v. 3. ταύτην U. v. 7. ἂν παρ' ὁμωνυμίαν εἶναι U. v. 8. διαφέρει γὰρ. v. 11. ἡ δὲ [γόνιμος] τοῦ ὕδατος. s. 4. v. 6. ἐκπαγῆ, [καὶ].

P. 535. Libri 5. Cap. 1. s. 2. v. 3. αὐτῶν.... γίγνονται. s. 3. v. 1. ταυτοισί. v. 11. [ιδίαις].

P. 536. s. 6. v. 1. Οὐκ ἄλογον δ' οὐδέτερον προϋπάρχει U.

P. 537. v. 6. Αἰ [δὲ]. s. 10. v. 7. Τὸ [δὲ] μὴ ἐνδελεχῆς αὐτῶν τούτων διὰ U.

P. 538. s. 11. v. 1. [ἔτι]. v. 6. τὸ μὴ ἐκπέτεται U. v. 7. τοὺς ἐκ τῶν παχέων, ἀλλὰ τοὺς ἄνω μᾶλλον [ἄλογον] ἢ τροφή U. s. 12. v. 4. βλαστητικῆς U. v. 15. μεχοὶ οὐ U. Cap. 2. v. 3. ὅταν [γὰρ].

P. 539. v. 1. ἐπισυστάσης U. v. 5. πολὺ τῆς U.

P. 540. s. 5. v. 7. ὁμοῶς [ἐπὶ] μὲν [τι ἀσθενεῖς ἔτι]. v. 9. ἰσχυρὸν, ἥδη καρπογονεῖ. v. 12. εἰς τὴν ἐαντιοῦ U. Cap. 3. v. 8. κάπνων U.

P. 541. s. 3. v. 11. [ἐν] ταῖς. v. 13. λαβεῖν ἢ καὶ ποιῆσαι καὶ ἀναδοῦναι U. s. 4. v. 4. ὁμοίος, ὡς πανταχόθεν αὐτῶν. U.

P. 542. v. 15. Τοῦτο μὲν [τοί]. s. 5. v. 8. ἐνταῦθα ἢ. s. 6. v. 6. μεταβολῆς τῆς παρὰ τὰς χώρας c.

P. 543. Cap. 4. s. 1. v. 1. ποτὲ καρπὸν ἄνεν U.

P. 544. v. 3. [δὲ] καρπῶν. v. 6. ποτὲ τις. s. 3. v. 7. βλαστητικὰ U.

P. 545. s. 5. v. 5. γίνεσθαι, καθάπερ ἐλέχθη· τὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦ δένδρου ταιαύτην τινα γίνεσθαι (σῆψιν ἢ) ἀλλοίωσιν, ἄλλως τε καὶ πολὺ διεστώσης [τῆς φύσεως,] οὐκ εὐλογον. Οἱ δὲ τρόποι τοιοῦτοι U. v. 7. καὶ ἐμβιον U. v. 9. verba ἄλλως τε — εὐλογον deleantur.

P. 546. v. 1. χειμῶνος ἥδη πάλιν [ἀνέστη] U. v. 7. ἀνέσπασε — ἐπιγενομένου U. Cap. 5. s. 1. v. 9. et 10. ὅτιαν διελόντες [δύο κλήματα] συνθῶσιν U.

P. 547. v. 6. γὰρ ῥεῖ τὸν αὐτὸν U. v. 7. οὐδὲ συμβάλλουσιν U. s. 3. v. 9. κοινωνοῦν U.

P. 548. v. 5. πεποιήμας U. v. 7. [συμ]φύσει. Cap. 6. s. 1. v. 4. τό τε γὰρ.

P. 549. s. 4. v. 8. ποιοῦσιν, ὥσπερ U.

P. 550. s. 5. v. 13. πρωύτεροι U. s. 7. v. 7. ἐφελακόμενον.

P. 551. v. 4. μέγεθος καὶ βραχύτητα U. s. 9. v. 5. καὶ σελίνου U.

P. 552. v. 2. παραπατομένην U. s. 11. v. 3. συνεκτρέχει U. v. 4. Τῶν [δ'] ἐρεβίνθων. v. 7. πρώτοι δ' ἄν. v. 9. δοκεῖ καὶ παρὰ c. s. 12. v. 2. ὥσπερ καὶ ὅσα τῶν U.

P. 554. s. 3. v. 2. τοῖς τε εἰς τὸ U. v. 12. ἐνδηλος [ή]. v. 16. λελογμένα U.

P. 555. v. 5. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ U. s. 2. v. 1. διαφέρον c. v. 7. ἐπομβρίαι U. s. 3. v. 1. οὐδὲν [ἄν] διαφέρει U. v. 6. ἐξηραμμένων· τότε γὰρ ἐν μεγίστη μεταβολῇ U. v. 13. πηλῆσαι U.

P. 556. Cap. 9. v. 4. τὰ δ' ὠνομασμένα. v. 10. ὑπὸ [τὸ] ἄστρον [τὰ] πλείστα. s. 2. v. 6. φέρειν..... v. 10. πληγῆς καὶ τὰς ἐλκώσεις c. s. 3. v. 1. δυνάμεις αἱ ἔξωθεν διήκνουσιν c. s. 3. v. 5. σήπεται ἐλκούμενα, τῇ δὲ c. v. 6. καὶ τὰλλα U.

P. 557. v. 2. δὲ (καὶ) τοῦτο καὶ ἐν U. v. 3. ῥίζαις· ἐνσχέει U. v. 4. μάλισθ' αἱ U.

P. 558. v. 2. ἄλλα χωρὶς U. s. 7. v. 3. τάχ' ἂν ὀνόματος εἴη U. s. 8. v. 7. ἐξανχυῶσι c.

P. 559. s. 10. v. 4. ταῦτ' ἐκπέττειν. s. 11. v. 15. ψύχει, καθάπερ ἐνιοὶ κελεύουσι, πάγον εὐλαβούμενοι· καὶ μετὰ ταῦτα δὲ τὴν κατ. U.

P. 560. s. 12. v. 3. ἀναθερμαινόμενα διΐησιν U. c.

P. 561. Cap. 10. s. 1. v. 5. σφοδροτέρως U. v. 11. (ὑπὸ) τὸν. s. 2. v. 11. καὶ [μῆπω] ἰσχύοντος. v. 12. ἡθροισμένης.... τῆς βλαστήσεως.

P. 562. v. 4. ἔτεροι (πρὸς) τῷ γένει U. s. 4. v. 4. κατὰ τὰς χώρας U. s. 5. v. 4. (ἢ μὴ γενομένων). v. 5. τὰς συκῆς U. v. 7. Ἐπικαίσι U.

P. 563. v. 8. τριγμόν U. Cap. 11. s. 1. v. 2. δεῖ διελεῖν U. v. 3. φύσιν, [αἱ δὲ παρὰ φύσιν]· κατὰ φύσιν μὲν [οὖν] αἱ γῆραι. v. 6. δὲ αἱ ἀπὸ U. v. 8. αἱ δ' ἦγον.... διὰ. s. 2. v. 1. εἴπερ ἐκείνη U. v. 10. Ταύτην δ' εὐ U.

P. 564. v. 7. εἴτε παρὰ φύσιν, εἴτε U. s. 3. v. 3. ἀλλ', εὐθενοῦσιν U. v. 13. ἐθέλονται U. v. 16. [φθορὰς].

P. 565. v. 1. οἶον ἢ. v. 7. ἀλλ' [οὐχ] οἶα. v. 9. Μόνα γὰρ ἀπόλλυται U. s. 2. v. 3. ἐκπηγνύουσιν c. v. 12. ἀλλὰ καὶ πνευμάτων U.

P. 566. s. 4. v. 1. πνεύματα [τὰ]. v. 2. περὶ γε τοὺς U. v. 6. ἐκπηγνύουσιν U. v. 8. ἀπὸ ὅλος U.

P. 567. s. 7. v. 5. [τὸ] πεῦμα. v. 12. πῆγνυται καὶ πῆγνυσι καὶ τὸ U. v. 13. χρόνον ἐργάζεται U. v. 14. πῆξις

ὅλως· κωλύει γὰρ ἡ κίνησις [τοῦ] πνεύματος, ὥσπερ c. s. 8. v. 3. ἀσθενέστατα μάλιστα πονεῖν U.

P. 568. v. 1. ἐκπήξεις U. v. 3. μάλιστα ὑπακούειν U. v. 5. μᾶλλον γὰρ ἐφίσταται U. v. 7. ἐκπήγνυσθαι U. v. 10. δίδῃσι U. v. 11. ἐργατικὸν U. v. 15. ὁστρῶν U. s. 10. v. 9. τοῦτο ἐν τοῖς ψυχροῖς. s. 11. v. 2. ἐκπήξεις U. v. 3. [λεπίδες].

P. 569. v. 5. ἐκπήξεις U. v. 6. τόπων ὥσπερ ἐγγόρι' ἄττ' ἂν U. Cap. 13. s. 1. v. 2. περιβεβोधρωμένα. v. 8. Ἀπαθέστερα U. v. 13. αὐτὴν τὴν γῆν U. s. 2. v. 1. ὁλεθριώτερος U. v. 3. οὗτος κἀκείνος U.

P. 570. s. 4. v. ultimo θερμόν.

P. 571. v. 1. ἡ δὲ ρόα. s. 5. v. 2. ἐκπηγνυμένων ὅμα βλάστησις U. s. 6. v. 8. δὲ βεβλαστηκότες U. v. 11. ἐπὶ πᾶσι γὰρ διυγραυνόμενον. s. 7. v. 2. κατακρυπτομένης ὅλης U. v. 4. et 5. ἀποστέγουσα τὴν ἔξω U.

P. 572. Cap. 14. v. 6. ὁ ἄηρ U. v. 9. καὶ τέμνοντος U. s. 2. v. 3. πλεονάκεις U. v. 9. οἱ πρότερον οὐκ U.

P. 573. v. 1. καὶ [αἱ] ἐκπήξεις. s. 3. v. 7. ὅπερ καὶ τὸ πρότερον U. s. 4. v. 1. Ἐτε δὲ αἱ στίγες U. v. 5. κατακαίμενον. Ἐπιβεβαιοὶ δὲ καὶ U. s. 5. v. 2. καταποθεῖς.....

P. 574. s. 6. v. 3. ὑδάτων, ὅποτε νῦν μᾶλλον [ἢ] πρότερον U. v. 5. ὑδάτων· οὐ τὴν U. v. 6. ἑκατέρου U. s. 7. v. 4. εἰ γὰρ αἱ μεταβολαὶ U. s. 8. v. 2. καὶ τὰ παντελῶς U.

P. 575. v. 1. ἐπικάειν U. v. 4. ὅσα U. s. 9. v. 5. λεμνουμένοις τόποις U. v. 7. γὰρ [καὶ] ἡ. v. 8. αἰεὶ τὸ προσπίπτον U. Cap. 15. s. 1. v. 5. περιφλοῖσμόν.

P. 576. v. 6. οὐσα, ἢ μὴ c. s. 3. v. 6. ἄγαν ὄντα φίλυδρα U. s. 4. v. 6. ἐμφυόμενα U.

P. 577. v. 2. καλουμένη φθείρει τὸν U. s. 6. v. 2. et 4. στέατος, καὶ γὰρ — περιπλέκουσιν, ἐν. v. 7. ἐπικάει U. v. 9. ἀποσκληρυνθέντος καὶ τούτου καὶ τοῦ ἐντός U.

P. 578. v. 4. διαφθειρόμενος διέησιν U.

P. 579. s. 4. v. 6. τῆς ἐλαίας..... τοιοῦτον. Cap. 17. s. 1. v. 7. οὕτως.

P. 580. s. 5. v. 13. εὐθυπορίαν ταχὺ. s. 4. v. 6. [παρα] βλαστήσεως.

P. 581. s. 6. v. 5. κολουσθῇ U. v. 9. ἔσχατον καὶ τελεώτατον ὁ καρπὸς U. s. 7. v. 8. πηγουμένη c. v. 10. ὅτι γε βλαστητικὸν U.

P. 584. Libri 6. Cap. 1. s. 2. v. 6. ἔχει τινὰ U. s. 3. v. 12. αὐστηρὸν δὲ τὸν ῥυπτικὸν U.

P. 585. s. 5. v. 9. [δυνάμενα]. v. 15. οὖν ὁ τρόπος ταῖς U.

P. 586. Cap. 2. s. 1. v. 7. τοιοῦτο δοῖ U. v. 9. Δεῖ γὰρ εἶδέναι U. s. 2. v. 7. Ἀμα δὲ κἀκεῖνο U.

P. 587. s. 3. v. 3. τοῦτατιον ἐκάταρον ἐποίησιν U. s. 4. v. 2. [ποιούσιν τὰς]. v. 7. σχήματα U. v. 15. ὥστ', εἰ ἐκ τούτων c.

P. 588. Cap. 3. s. 2. v. 1. φαίνεται γε ταῦτα U. v. 2. ὅσαι θ' ἀλμυδαίς U. v. 3. ὡς ἡ τέσσα U. v. 4. καὶ ἡ ἀργι-
λος U.

P. 589. v. 5. γὰρ ἐν ὑπασιν U. v. 9. πιθεῖτο c. s. 4. v. 2. ξυπιστάμενοι χυμοὶ τῶν ὑγρῶν, οὗτοι γὰρ ἐμφανέστατοι. v. 3. [οἱ] ὀξείς. v. 4. μὲν δῆλοι U. v. 5. ἀνάγκας, δὲ ὡς — φυτοῖς, οὐ μῆν. s. 5. v. 2. τούτους U. v. 9. ὥσπερ καὶ Με-
τέστωρ U. v. 10. ὑγροῦ [τοῦ ἐκ] φύτου c.

P. 590. v. 5. καρποῦ τοιοῦτος, ἀλλ' εἴπερ φύλλον καὶ καυλοῦ καὶ κελύφους U. Cap. 4. s. 1. v. 12. οὐδ', ὥσπερ ὁ U. v. 13. καὶ γὰρ οὗτος ἐν — τοῦ γλυκέος U. s. 2. v. 3. κα-
ριώτατος U. v. 6. et 7. ἐκ τούτων — τροφαί.

P. 591. s. 3. v. 9. Ἐπεὶ δ' ἐν γε U. v. 10. τελειοκαρπεῖν c. s. 4. v. 2. καὶ τοῦτο καὶ ἐκ τούτων U. v. 5. διεφθαρμένοις U. v. 8. [ἡ] πρώτη.

P. 592. v. 6. καὶ ἄλλα τοιαῦτα πλείω τυγχάνει U. s. 6. v. 2. [τῶν] ἀηδῶν. v. 6. ὅλας ὁ χυλός U. v. 7. καὶ [ὁ] ὀξύς, v. 9. τῶν ἁλῶν ἔνια [τῶν] ζώων c. v. 10. τοὺς ἄλλους. v. 15. ἀτροφον ἐτέροις U. v. 16. τὸ δ' ἄλλοις τροφίμων U. v. 18. ἀρμόττουσιν c.

P. 593. Cap. 5. s. 1. v. 9. τοῖς ἄλλοις ζώοις U. v. 10. ἀλλ' εἴπερ. s. 2. v. 6. μὴ κἀκεῖνο U. s. 3. v. 1. Ὁ δ' ἀνὰ πρῶ-
δόξειεν αἰοπον U. v. 10. [ὅτι] ὁ λιπαρὸς [εἶδος].

P. 594. v. 1. κῆπερ U. s. 4. v. 7. τῷ ἀρμόττειν εἰς [αὐ-
τοὺς ἢ μὴ U. v. 10. ἱκανὴν δ' οὐδ' οἰκίαν ἰσως. s. 5. v. 6. εἰ δ' ἀρα καὶ. v. 10. οὐδενὶ U.

P. 595. v. 1. ὥστε καθόλου v. lect. γ. 7. οὕτω γε τῷ γένηται U. Cap. 6. s. 1. v. 3. οἷον γλυκεῖς ἢ πικροὺς U. s. 2. v. 3. καὶ αἱ ὀσμαι U.

P. 596. s. 3. v. 10. συνεμφαίνουσα... πρὸς U. v. 12. [εἰς τὸν εἶναι]. s. 4. v. 4. ὥσπερ ὑδαταιδης U. v. 12. γένεσις ἐστὶν αὐτοῦ U.

P. 597. s. 6. v. 1. ἐγγυμός. v. 5. ἐκκρίσεως ἀεὶ U. v. 9. [f] τελειώσεις. s. 7. v. 7. εἰπεῖν.

P. 598. s. 9. v. 4. ἡ καὶ ἐπὶ τῶν U. v. 9. ταῦτα μὲν ἴσως ἄλλην U. s. 10. v. 5. δ' ἐκ τῶν.

P. 599. v. 2. ἄλλοις δὲ καὶ ποιεῖ v. lect. s. 2. v. 6. πρὶν
Theophr. operi T. V.

τῶνδε, τοῦ στρουφινοῦ U. v. 11. ἐξίσταται, [ἢ τὰ μὲν ἐξίσταται, τὰ δὲ ὑπομένειν].

P. 601. v. 1. ἀναλυομένους U. v. 6. πάθος, ἀν' μὴ γένηται U. s. 7. v. 11. διαφθαρέντος ὑπὸ τῶν ἐκτός. Οὕτως U. Cap. 8. s. 1. v. 3. οὐδὲν πλεῖον ἴσχει τοῦλαιον U.

P. 602. v. 7. [ὑγροῦ]. s. 2. v. 3. πληθύνεσθαι U. v. 7. συλλεγομένας καὶ κεχεμισμένας τε μάλιστα καὶ τετελεσμένας U. v. 8. τελέωσιν U. v. 10. λόγος ὁ ἀντιλεγόμενος U.

P. 603. v. 4. τὸ μὲν γὰρ δεῖ U. v. 6. σήψει· καὶ γὰρ. v. 10. δημιουργεῖσθαι καὶ. s. 6. v. 8. τοῦλαιον U.

P. 604. s. 7. τὸν ἐλαιώδη δ' ἀδύνατον U. v. 3. πληθύνει U. s. 8. v. 9. ξυνοισταμένου U. Cap. 9. v. 5. διαμασσωμένους. v. 6. γενομένοις χυμὸν ποιεῖ, [ὡς] συνέγγυς [οὐ μόνον] τῶν ἀσθήσεων U.

P. 605. s. 2. v. 4. οὐκ ἂν ἐθέλοι U. v. 7. θύπερον. Ἐκαστοῦ δέ. v. 8. πικροῦ [καί]. s. 3. v. 4. μαράθθου U. v. 10. ὁσφρησιν, ἐμφαίνεται τε καὶ (ἐκ) διαμασσωμένοις χυμὸς c.

P. 606. v. 8. εὐοσμον, ὡς οὐ μιννυμένων ἅμα τοῦ γλυκέος καὶ εὐόσμου· καίτοι U. Cap. 10. s. 2. v. 8. ἄλμυρόν ἀσαπὲς U.

P. 607. v. 4. ἄλμυρόν, βαρὺ — ἄτροφον [ὄν] ἔπειτα. v. 5. ἀναλλοιώτων, καταλειπόμενον. s. 4. v. 1. εἰρημένα καθόλου ζητήσκειν ἂν τις, διὰ τί c. v. 9. τῆς ἀναφερομένης U. s. 5. v. 1. ὅλως τὸ ἄλμῶδες U.

P. 608. v. 6. τὰ τοιαῦτα συγγενῇ U. s. 6. v. 1. ὅλως τινὰ ἔχειν U. χυλὸν — καὶ τοῖς κλωδῖν U. v. 7. μὴ διαμασσωμένους U. v. 10. πεφυκότος. Καὶ γὰρ ἐν ἀμφοῖν U. s. 7. v. 6. ὡσὰν ἀλλότρια U. v. 13. τοῖς [δὲ] βελβοῖς.

P. 609. s. 8. v. 5. καὶ τὸ τὰ γ' ἐν U. s. 9. v. 5. τῷ χυμῷ εἶναι. v. 10. περὶ τὸ ἄστρον U. v. 11. θέρους εἶναι βελτίω, καθάπερ U.

P. 610. v. 1. περὶ οὐπερ ἦν U. Cap. 11. s. 1. v. 7. πικρὸς τάχ' οὐδὲν ὡς αὐτῶν διαφέροι c. s. 2. v. 4. [τοῦ] βότρυος καὶ τῆς ἐλαίας· τοῦτο — ὁρῶντες· c. v. 7. σὺκων. v. 12. καὶ αἱ δυνάμεις U.

P. 611. s. 5. v. 1. περὶ δὲ U. v. 4. πρῶτον, ὅτι U. v. 5. πάντως διὰ τὸ τὴν τροφήν ἀλλοιούσθαι πως ἐν αὐταῖς. Εἰ δὲ καὶ τοῦτο τις [μὴ] θείη, ἀλλ' ἐκεῖνό γε c. v. 8. οὐκ ἔχουσιν οὐδὲν περίττωμα, δύναμιν δ' ἔχουσιν εἰς τὸ πέττειν U.

P. 612. s. 6. v. 2. ὅσα πίονα τυγχάνει, καθάπερ U. v. 5. αἰεὶ καὶ πετιτόμενον U. s. 8. v. 7. [δι'] ὑπερ. v. 8. αὐξήσις· ἢ δ' εἰς τὸ ἀνω δαΐδουσα U. v. 9. [τὸ] μήκας.

P. 614. v. 1. *ξηρὰ γὰρ* U. v. 4. *καὶ τοῦ* U. s. 12. v. 8. *μέχρι οὐ* U. v. 9. *δ' οὐκέτι*. s. 13. v. 2. *εἰ* 3. *ἢ οὐκ ὄξουσιν* U.

P. 615. v. 5. *ἐπεὶ τό γ' ὅλον*. s. 15. v. 9. *δὲ καὶ τῶν* U. v. 12. *καὶ ἡ ἀρῶν* U.

P. 616. Cap. 12. s. 2. v. 1. *Οἷς γὰρ ἐναπαύεται* U.

P. 617. s. 3. v. 5. *αὐτοῖς μέρεσι τοῖς ἄνω* U. s. 4. v. 4. *τῶν ἡμέρων σικῆς* U.

P. 618. s. 6. v. 10. 11. [φύλλα]. s. 7. v. 4. 5. [σπέρματα]. v. 8. *μετ' [γὰρ]*. v. 9. *τὸ ἀκρατον* U. v. 10. *καθαρόν τῆς φύσεως, εἴτε ξηρὸς ὢν ἄραν* U. v. 12. *κακώδης ἢ καὶ* U.

P. 619. v. 1. *διὰ τὴν ὑπάρχουσαν ὑγρότητα· ξύμμιτος* U. s. 9. v. 6. *βλαστοὶ τοιοῦτοι καὶ οἱ ἀκρέμονες, εἴτι δὲ* U. *εἰ α.* v. 11. *οἱ χυλοὶ* U. s. 11. v. 1. *εἶλαι καὶ ἡδέται. Τῶν δ' ἀνάπαλιν* U. v. 2. *βρωτὰ καὶ ἔχοντα* U. v. 3. *χυλῶδες ἢ πικρὸν* U.

P. 620. s. 12. v. 8. *οἱ δὲ δὴ κερποὶ*. v. 9. *τίνας [α'] αἰτίαι*. Cap. 13. s. 1. v. 1. *Περὶ δὲ δὴ τῶν* U. v. 11. *διάφορον ἔχει* U. v. 12. [ἄπερ τὰλλα]. s. 2. v. 1. *μᾶλλον ἂν τις* U. v. 2. *καὶ τούτων ἐν* U.

P. 621. s. 3. v. 4. *ὥσάν* U.

P. 622. s. 5. v. 5. *ἀλλ' ἀμβλεῖται* c.

P. 623. s. 3. v. 9. [τὴν] *αἰτίαν*. s. 4. v. 1. [τοῦ ὑγροῦ]. v. 5. *τῶν οἰνωδῶν τις* U. v. 8. *κεδρίδος τε καὶ* U. *τερεβίνθου* c.

P. 624. s. 7. v. 7. *ὑγρότητα τοιαύτην* U. s. 8. v. 1. *ὅλα [καὶ]*.

P. 625. v. 1. *μᾶλλον. Καὶ*. s. 9. v. 10. [εὐσομότερα]. s. 11. v. 3. *οὐχ ὥσπερ* U.

P. 626. v. 1. *μέχρι οὐ* U. v. 2. *ἐκλήπῃ* U. v. 3. *ὄξει, τὰῦτα δ' οὐ. Τὸ δ' αἰτίον, ὅτι κατέσκληκέ πως, ἐλλειδιδιπέτος* U. s. 12. v. 10. *ἔχουσιν ἅμα — γλυκύητά τινα καὶ* U. v. 12. *ἐν ὁσμάϊς — καὶ αἱ ἄλλαι* U. Cap. 15. v. 4. *καὶ γὰρ ὅσα* U.

P. 627. s. 2. v. 5. *λαμβάνει τινα τὸ ἄνθος εὐσομίαν, ἐπεὶπερ* U. v. 7. *τούτων διὰ τὴν μεταβολὴν* U. v. 9. *γὰρ ἡ ἐξαλλαγὴ* U. s. 4. v. 3. *ἐγγίνεται* U.

P. 628. Cap. 16. v. 9. *σκληρότερα εὐσομότερα* U. s. 2. v. 4. *παχύνσει* U.

P. 629. s. 3. v. 2. *ἔοικεν ἐν* U. v. 3. *μεταβολαῖς τῶν χυλῶν, πλείους γὰρ, ἢ εὐσομία ἅμα γίνεσθαι καθάπερ πνευματική τις οὐσα, (καὶ) οὐπω* c. v. 6. *Ὅταν [δ'] εἰς*. v. 13. *τοὺς χυλοὺς*. s. 5. v. 2. *ἐν εὐπνοῖα*.

P. 630. s. 6. v. 6. *ἡθνητικούς* U. v. 7. *καὶ τὸ ἐκ τῶν*. v. 8. *ευελλίων καὶ ευπνόων* U. s. 7. v. 10. *καὶ ὢν κατὰ τὴν γεῦσιν ἢ ἀπόλαυσις· ἐπεὶ καὶ ὢν ἐν αὐταῖς* U.

[ρὺκ] ἀποδίδωσι; c. v. 9. διαμένει· τὴν γὰρ φωνὴν εἶναι πυνουμένου τοῦ ἕρος καὶ μετὰ βίας εἰσιόντος· ὅταν δὲ ἐντὸς γένηται, σκίδνασθαι διὰ τὸ τάχος· διὸ καὶ κατὰ μὲν τὸ ἄλλο σῶμα οὐκ αἰσθάνεσθαι, ταύτη δὲ μόνον coniectura.

P. 670. v. 3. ἀνικμα Cod. s. 57. ὁμοίως [οὐκ] ἔχει. v. 4. κατὰ πᾶν [τὸ σῶμα ποιεῖ,] ὥσπερ. s. 58. v. 1. ὁμοίως ποιεῖ c. v. 3. κατὰ τὴν κίνησιν c. v. 8. φρονεῖν.

P. 671. s. 59. v. 9. φοραῖς καὶ. s. 60. v. 4. τῶν αἰσθη-
τῶν cod. v. 6. εἴη [νῦν] λόγος.

P. 672. s. 62. v. 6. Διαφέρειν δ' ἔτι. v. 7. μαλακοῦ, κα-
θάπερ τοῦ βαρέος c. s. 63. v. 2. Περὶ μὲν [οὐν].

P. 673. s. 64. μεταβάλλειν [ἅμα] τῇ κράσει. s. 65. v. 2. τῷ σχήματι c. v. 10. ὅλως τὸ σῶμα cod. v. 14. εἶναι διὰ τὸ ταύτη.

P. 674. v. 1. ἐπιτυφλοῦν ἐμπλάττοντα codd. v. 4. περι-
φεροῦν, τὴν περιφέρειαν εἰληχότα καὶ καμπύς ἔχουσιν· διὸ καὶ
γλίσχρον καὶ κολλώδη· ἄλμυρον δὲ τῷ ἐκ μεγάλων καὶ οὐ πε-
ριφερῶν, ἀλλ' ἐπ' ἐνίων codd. v. 5. πολυκαμπῶν. v. 9. μίγνυ-
σθαι ἂν cod. v. 11. σκαληνὸν δὲ, διὰ τὸ μῆ. s. 67. v. 2.
περιφερῇ καὶ γωνιοειδῇ cod. v. 15. διαφέρειν (γὰρ).

P. 675. s. 69. v. 2. et 3. τὰς αἰσθήσεις c. v. 5. ἄλλοις
ὁξὺ, οὐχ οἷον τε γὰρ c. v. 12. Ἀτοπον δὲ καὶ cod. s. 70. v. 2.
καὶ τὸ υἱαῖνον τοῦ κάμνοντος cod.

P. 676. v. 1. εἰ μὴ καὶ διὰ τῶν αὐτῶν Cod. v. 5. πῶς γὰρ
ἂν τὸ ἡμῖν cod. s. 72. v. 4. Ὡστε διὰ τε τούτων c. v. 5. αἰ-
σθητῶν, καὶ πρὸς.

P. 677. v. 1. τὴν ἐν τοῖς c. v. 5. δύναμιν· ὥστε καὶ τὸ
ὑποκείμενον c. v. 9. τὴν διὰ τῆς — μόνον ἐπὶ τῶν περὶ c. v.
12. η καὶ παρῆναι cod. s. 73. v. 5. Δεῖ δὲ καὶ εὐθύτροπα
cod. εὐθύτ. con. v. 8. ἂν ἄσκησιν cod. v. 16. λευκότερα δὲ, τῷ
c. v. 18. θέσιν [πρὸς ἄλληλα] ἔχειν c.

P. 678. s. 76. v. 3. ἀμικροτέρων.

P. 679. s. 78. v. 8. τοσούτων ἐπιμέμνηται c.

P. 680. s. 79. v. 9. μᾶλλον τὴν θέσιν c. s. 80. v. 1. τὸ
λαμπρὸν c. v. 8. εὐθεῖς εἶναι τῶν λευκῶν τοὺς πόρους cod.
v. 10. ὑπολαβεῖν ἐστίν, ὁρᾶν δὲ φασί cod.

P. 681. v. 1. διοίσει τοὺς πόρους ὁμοίους cod. v. 2. Οὐδὲ
τὴν cod. v. 3. πῶς γίνεται, ῥάδιον cod. s. 82. v. 1. τὸ [τῶν]
χλωρῶν. v. 7. εἰ δ' εἴη μὴ c.

P. 684. v. 4. τὸ μὴ μένον, ἀλλὰ μεδιστάμενον c. s. 89.
v. 2. συμβαίνει διὰ cod. v. 7. αὐτῶν δηλοῖ· συνάγειν γὰρ
καὶ c.

P. 685. s. 90. v. 7. τοιαῦτά τε λέγειν c. v. 8. ποιεῖν.

P. 649. s. 8. v. 3. et 4. τὰ μὲν ἐν ἡμέρᾳ Cod.

P. 650. s. 9. v. 3. κινηθῆ, ἡγεῖν c. v. 4. τῶν ἔσω ἡχων c. v. 14. κατὰ τὰ τε μόρια c.

P. 652. s. 13. v. 2. τὸ ἐν τῷ ζῳῳ Cod. s. 14. v. 3. ἐναρμόττειν, ἄλλος τε καὶ συμβαίνει c. v. 8. τῶν μὴ συγγενῶν c.

P. 653. v. 4. Ὅλως δὲ — ἀναυρεῖται c. v. 5. μόνη ἱκανή c. v. 9. ὥστε εἰ ου — αἰσθησις, ἡγουν διὰ c.

P. 654. s. 19. v. 13. γίνονται, ὅσω μᾶλλον ἂν c.

P. 655. v. 4. ἐναρμόττει c. v. 10. φθείρεσθαι c. s. 21. v. 4. κώδωνα c. v. 12. ἢ μὴ ἀνεωγμένης c. v. 13. πεπηρωσθαι c. v. 16. καθεδύοντες ἂν μᾶλλον αἰσθάνονται τῶν ὁσμῶν τὸν πλεῖστον Codd.

P. 656. s. 23. v. 2. ἀπορήσειεν, εἰ διὰ τῶν c. v. 25. Καὶ πῶς ἅμα c. v. 9. τῶν δ' ἐναίμων c.

P. 657. s. 25. v. 14. δέχεσθαι δὲ καὶ διαδιδόναι c. s. 26. v. 6. πηροῦσθαι c.

P. 658. v. 1. ὁμόχρον. v. 6. ἐμφάσεως c. s. 29. v. 5. χρόνου πλήθει c. v. 10. τὸ μέγεθος [τῶν αἰσθητηρίων] τῆν.

P. 659. s. 31. v. 5. αἰσθησις, εἴτε τὸ c. v. 13. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ c. sect. 32. v. 3. βέλτιόν ἐστι, μᾶλλον ἂν εἴη — ἢ μετὰ λύπης, καθάπερ ἡ ἐπιστήμη c.

P. 660. v. 6. τι καὶ κράσει c. sect. 34. v. 7. εἶναι [τὸ] τὰ μικρὰ μὴ λανθάνειν. v. 8. δυνάμενον καὶ — κρίνειν, οὐκ ἄλογον. s. 35. v. 2. (τῶν μειζόνων).

P. 661. s. 36. v. 10. ἐμφαίνεται c. v. 11. ἐνύδροις cod. s. 37. v. 4. τὸ μέλαν, καὶ ὅλως τὸ ἁσθενέστερον c.

P. 663. s. 40. v. 3. διαδῶ cod. v. 7. μίγνυσι τῷ ἐντὸς; [ὥστε] οὐκ ὀρεῖν. s. 41. v. 9. λεπταί, καὶ ὁ πόρος τῇ — βραχὺς καὶ λεπτός καὶ ἰθύς c.

P. 664. v. 1. ὀξύτατον cod. v. 7. μικρὸν ὢν μόριον τοῦ θεοῦ cod. s. 43. v. 4. πᾶν τὸ σῶμα cod. v. 12. ἐπ' αὐτοῖς cod. s. 44. v. 6. ἀναπνεῖν τε γὰρ c.

P. 665. v. 3. ἐστάναι c. v. 9. ἀφροῇσθαι c. s. 45. v. 4. σώματος [τὸν ἀέρα,] ἀλλὰ. v. 7. ἐν μικροῖ c.

P. 666. s. 47. v. 8. καὶ εἰ [μὴ] δεῖ διὰ cod. v. 9. μορίων c.

P. 667. v. 1. ἢ μὲν γὰρ [τῷ] ἀλλοιοῦσθαι c. v. 5. ὅπλως [τὸ] ἀλλοιοῦσθαι, [τῷ] πάσχειν. v. 6. μὴ ταυτὰ c. v. 7. ἀλλὰ ταυτίον τε. s. 50. v. 16. καὶ ὁμοιοσχημονοῖεν c.

P. 668. v. 4. τῶν εἰδῶλων c. s. 52. προσώπου ὁ τύπος c. v. 12. πῶς [παρ'] ἀλλήλους. s. 53. v. 11. ἐμπόδιον v. 1.

P. 669. s. 54. v. 4. τὸν ἥλιον ἀπωθοῦντα. v. 5. πυκροῦν c. v. 13. ποιεῖν τοῖς ἀλλόχρωσιν c. s. 55. v. 1. πῶς

[ρὺκ] ἀποδίδωσι; c. v. 9. διαμένει· τὴν γὰρ φωνὴν εἶναι πυνουμένου τοῦ ἕρους καὶ μετὰ βίας εἰσιόντος· ὅταν δὲ ξητὸς γένηται, σκίδνασθαι διὰ τὸ τάχος· διὸ καὶ κατὰ μὲν τὸ ἄλλο σῶμα οὐκ αἰσθάνεσθαι, ταύτη δὲ μόνον coniectura.

P. 670. v. 3. ἀνικμα Cod. s. 57. ὁμοίως [οὐκ] ἔχει. v. 4. κατὰ πᾶν [τὸ σῶμα ποιεῖ,] ὥςπερ. s. 58. v. 1. ὁμοίως ποιεῖ c. v. 3. κατὰ τὴν κίνησιν c. v. 8. φρονεῖν.

P. 671. s. 59. v. 9. φοραῖς καὶ. s. 60. v. 4. τῶν αἰσθητῶν cod. v. 6. εἴη [ρὺν] λόγος.

P. 672. s. 62. v. 6. Διαφέρειν δ' ἔτι. v. 7. μαλακοῦ, καθάπερ τοῦ βαρέος c. s. 63. v. 2. Περὶ μὲν [οὖν].

P. 673. s. 64. μεταβάλλειν [ἅμα] τῇ κράσει. s. 65. v. 2. τῷ σχήματι c. v. 10. ὅλως τὸ σῶμα cod. v. 14. εἶναι διὰ τὸ ταύτη.

P. 674. v. 1. ἐπιτυφλοῦν ἐμπλάττοντα codd. v. 4. περιφεροῦν, τὴν περιφέρειαν εἰληχότα καὶ καμπύς ἔχουσιν· διὸ καὶ γλίσχρον καὶ κολλώδη· ἄλμυρόν δὲ τῷ ἐκ μεγάλων καὶ οὐ περιφερῶν, ἀλλ' ἐπ' ἐνίων codd. v. 5. πολυκαμπῶν. v. 9. μίγνυσθαι ἂν cod. v. 11. σκαληνὸν δὲ, διὰ τὸ μῆ. s. 67. v. 2. περιφερῇ καὶ γωνιοειδῇ cod. v. 15. διαφέρειν (γὰρ).

P. 675. s. 69. v. 2. et 3. τὴν αἰσθήσεις c. v. 5. ἄλλοις δὲ, οὐκ οὖν τε γὰρ c. v. 12. Ἀτοπον δὲ καὶ cod. s. 70. v. 2. καὶ τὸ υγιαίνειν τοῦ κάμνοντος cod.

P. 676. v. 1. εἰ μὴ καὶ διὰ τῶν αὐτῶν Cod. v. 5. πῶς γὰρ ἂν τὸ ἡμῖν cod. s. 72. v. 4. Ὡστε διὰ τε τούτων c. v. 5. αἰσθητῶν, καὶ πρὸς.

P. 677. v. 1. τὴν ἐν τοῖς c. v. 5. δύναμιν· ὥστε καὶ τὸ ὑποκείμενον c. v. 9. τὴν διὰ τῆς — μόνον ἐπὶ τῶν περὶ c. v. 12. ἡ καὶ παρῆναι cod. s. 73. v. 5. Δεῖ δὲ καὶ εὐθύτροπα cod. εὐθύτ. con. v. 8. ἂν ὕσκει cod. v. 16. λευκότερα δὲ, τῷ c. v. 18. θέσιν [πρὸς ἄλληλα] ἔχειν c.

P. 678. s. 76. v. 3. ἀμιγεστέρων.

P. 679. s. 78. v. 8. τοσούτων ἐπιμέμνηται c.

P. 680. s. 79. v. 9. μᾶλλον ἢν θέσιν c. s. 80. v. 1. τὸ λαμπρόν c. v. 8. εὐθείας εἶναι τῶν λευκῶν τοὺς πόρους cod. v. 10. ὑπολαβεῖν ἐστιν, ὁρᾶν δὲ φασι cod.

P. 681. v. 1. διόσει τοὺς πόρους ὁμοίους cod. v. 2. Οὐδὲ τὴν cod. v. 3. πῶς γίνεται, ῥάδιον cod. s. 82. v. 1. τὸ [τῶν] χλωρῶν. v. 7. εἰ δ' εἴη μὴ c.

P. 684. v. 4. τὸ μὴ μένον, ἀλλὰ μεθιστάμενον c. s. 89. v. 2. συμβαίνει διὰ cod. v. 7. αὐτῶν δηλοῖ· συνάγειν γὰρ καὶ c.

P. 685. s. 90. γ. 7. τοιαῦτά τε λέγειν c. v. 8. ποιεῖν.

τὸν c. v. 91. v. 1. γινομένης cod. v. 13. μίξιν ἀφορίζει μὲν ὅλως οὐκ ἐνδέχσθαι c. v. 14. τὰς αἰτίας cod.

FRAGMENTVM II. DE LAPIDIBVS.

P. 690. s. 16. v. 2. τῶν ὀρυττομένων c.

P. 691. s. 20. v. 3. διαβάρου.

P. 692. s. 24. Διὸς ὀβελίσκου v. lectio.

P. 693. s. 28. v. 11. ποιεῖν, καὶ τῆς τοῦ σώματος ὅλης φύσεως, ἣ τὸ μὲν ξηρότερον, τὸ δ' ὑγρότερον restitue. v. 12. ἀπορύτιτοντες.

P. 698. s. 47. v. 7. τοῦτο δὲ, ὅτι ξηρότερα c. v. 13. ἰδιὸν τι τοῦ ἔδωκ c.

P. 701. s. 57. v. 2. τίθεται, οὕτω δὲ ἐπιφαίνεται ὁ ἰὸς τιθεμένου, καὶ ἀποξύνεται om.

P. 704. s. 66. v. 3. Θαυμαστὴ δὲ καὶ c. v. 4. ὅτι γὰρ οἱ λίθοι restitue. deinceps ἢ διαφέρονται, ἣ δὲ γύψος οὐκ ἀνίηται c. v. 6. κρεμάμενα μένει συνεχόμενα c.

FRAGMENTVM III. DE IGNE.

P. 705. s. 1. v. 3: ποιοῦνται Cod. v. 10. πιλήσει Cod. v. 12. δ' αὐτοῦ τοῦ ἀέρος ἐν τοῖς νέφεσι συστροφῇ καὶ θλίψει c. s. 2. v. 2. δόξαιεν Cod. v. 5. οὐδ' ὅλως Cod.

P. 706. s. 3. v. 2. μόνον τρόπον Cod. v. 4. ὑποκαμμέθη, πλήν [πυρὸς] ὅγε c.

P. 707. s. 7. v. 2. λέγομεν πῦρ, ὅταν c.

P. 708. s. 9. v. 14. γενέσεως ὑφ' αὐτοῦ Cod.

P. 709. v. 4. εὐδοοίη ἂν Cod. v. 9. ὅταν πλείω τεθῇ, τὸ πλείον Cod. s. 11. v. 4. ὥσπερὰν θλίψιν. v. 6. τοῦνομα τὸ Cod.

P. 710. v. 5. δύναμις ἅπαντος ἰσχυρότερα Cod.

P. 711. s. 18. v. 3. ἐνίων, ἁπλῶς. v. 7. ἄθροισμὸν τοῦ θερμοῦ καὶ διὰ Cod. v. 8. καθυγγραυομένης [τῆς γῆς].

P. 712. s. 19. v. 11. φθείρεται, ἢ ἀφαιρούντων Cod. v. 14. αὐγῆς οὔτε c. s. 21. v. 3. ἣ φύσει καυστὴ — λιπαρὰ, πλείων Cod.

P. 713. s. 22. v. 6. παρσιδυσιν Cod. s. 23. v. 11. καθαρὴν τι στερεὸν, [ὅ] οὐ δύναται c. s. 24. v. 5. μεταβάλλον Cod.

P. 714. s. 26. v. 9. ἣ δ' ὑφ' αὐτοῦ c. s. 27. v. 2. μέχρι γέ του συναύξει c. v. 4. καὶ συνθλίβον ἰσχυρότερον.

P. 715. s. 28. v. 13. προσπίπτῃ Cod. s. 29. v. 8. ἐκκίεται Cod. s. 30. v. 7. ἄνθραξ φωτίζειν Cod. v. 8. οὐδ' ὡσαύτως ἣ τῶν χλωρῶν καὶ αἰῶν γ.

P. 716. v. 1. (ἢ φλόξ). v. 2. γαῖδες οὐδὲ ὑδατῶδες om. s. 32. v. 3. θῦττον, ὄντα Cod. v. 5. καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς Camot. v. 8. καὶ τὴν — θερμότητα v. lect. s. 33. v. 1. τὴν δὲ v. lect. s. 34. v. 3. οὐδ' ὁμοίως.

P. 717. s. 35. v. 1. πυκνότητος ἔχον τὸ καυστὸν. Σώματα δὲ στερεὰ διαδυνικώτερα διὰ τὴν Cod. c. v. 2. πυρωθέντα vet. lect. v. 11. ἐπιμένει τῷ αὐτῷ c. s. 36. v. 7. ἐκίστα (πρὸς). v. 8. et 9. ὅσον ὅσω μαλακώτερας θερμότητος ἢ μὴ σκληρῶς, ἢ πάλιν ὅσω καὶ σφυδρύτερας καὶ ἁθρούτερας; c.

P. 718. v. 3. ἢ τῆξις ἢ καὶ c. v. 4. λεπτήν διώκουσι c. v. 5. δ' ὥσπερ. s. 39. v. 3. πυρὸς, καθάπερ ἐν om.

P. 719. v. 6. καὶ ἡ ὑγρότης v. lect. s. 40. v. 5. δοκοῦν c. v. 9. συνάγειν καὶ παχύνειν c.

P. 720. s. 44. v. 1. ἰδία — Ἡ δὲ δῆτα τοῖς c.

P. 721. v. 11. πῦρ καὶ τὸ θερμὸν c.

P. 722. s. 47. v. 3. πάντ' εἰς τέφραν, ἀλλ' ὁ χρονιώτερος Cod. s. 48. v. 4. ἀπὸ, πάγοι καὶ Cod. v. 5. ψυχρότατοι καὶ c.

P. 726. s. 62. v. 1. σβεννύναι c.

P. 727. s. 63. v. 3. ἐκπηδῶντος πυρὸς, ἐκ δὲ λίθων ἐκπηδῶντος, ἥτιον Cod.

P. 731. s. 74. v. 4. ἀθρόως Cod.

FRAGMENTVM IV. DE ODORIBVS.

P. 736. v. 1. ποτὲ μύρον, s. 11. v. 1. εἰ τὸ χρονίζεσθαι Cod.

P. 738. s. 17. v. 11. κιναιώμον δραχμαὶ δύο, κρατοῦσιν αὐ τοῦ κιναιώμον δύο δραχμαὶ Cod.

P. 740. s. 25. v. 1. καῦσιν ἂν ὄζοι Cod. *

P. 745. v. 4. τὸ ὑπεξάγειν μέλλον Cod.

P. 748. s. 46. v. 4. καρηβαρῶν c.

P. 750. s. 50. v. 3. πέττειν Cod.

P. 754. s. 63. v. 8. ἀπεξηραμμένα. v. 9. βλαστητικὰς Cod. v. 12. εἴπερ ἅμα Cod. s. 64. v. 2. μὲν χυμοὺς c.

P. 755. s. 66. v. 6. [μίγνυται πρὸς] πᾶν εὖοσμον· ἀλλ' ἔνθα c.

FRAGMENTVM V. DE VENTIS.

P. 757. s. 1. v. 7. μέγεθος, μικρότης Cod. v. 14. γὰρ (ἂν) ἀπλῶς c. v. 16. ἐμπροσλαμβάνεται v. lect.

P. 759. v. 2. τόπων ἀποδίδοται. v. 5. ἐκείνοις ἐπινεφής. v. 8. νέτος, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν οἱ ἐξ. s. 6. v. 6. ἐμφανεῖς.

P. 760. v. 1. Τοῦτο δ' ἂν καὶ δόξειεν ἄλογον. s. 7. v. 2.

δὲ ἡ ψυχρότης φθάνει. v. 4. τὸ μέγεθος. v. 5. μᾶλλον διαδί-
δοται — ἐργάζεται. Ὁ δὲ νότος. v. 12. ὑδάτινος. s. 8. v. 6.
καὶ ἐὰν ἀπέχη. v. 7. ἴσως γε ἄλλ'.

P. 761. s. 11. v. 7. μακρὰ ἡμῶν ἀπηρετῆσθαι.

P. 762. s. 12. v. 11. τῷ σύννεγγυς. s. 13. v. 7. Ἰδαίοις.

P. 763. s. 14. v. 10. ἐμπυρώσεως.

P. 764. v. 2. ἀναξηραίνεται καὶ ἐκκαίεται.

P. 765. v. 3. Ἀθρόως μὲν γὰρ. s. 20. v. 16. [τὰ] πνεύ-
ματα. s. 21. v. 5. ἄερος ὁποῖος ἂν ᾖ.

P. 766. s. 23. v. 8. καὶ ἔτι [μᾶλλον] δ' εἰ. v. 9. ῥάσιν.

P. 767. v. 3. γίνεσθαι κατὰ λόγον ἐστί. v. 6. γὰρ ἡ ὕλη.

P. 770. v. 2. Οὐ γὰρ δὴ τὴν. v. 4. ἡ μέτριοι παντελῶς.
s. 33. v. 2. Φαισιῶ. cf. T. 5. p. 286.

P. 771. s. 34. v. 5. κατέβρηξεν. s. 35. v. penult. Συμ-
βαίνει δέ.

P. 772. v. 1. ὕστερον γὰρ.

P. 773. s. 41. v. 1. τὸ ἀφ' ὕγρου μεταβεβηκέναι ἐκ' ὁ-
μαλῆ· διὰ τοῦτο καὶ λεῖός ἐστιν· οὐ γὰρ ἀπ' ὁρέων πνεῖ. v.
3. ὥσπερ.

P. 775. s. 45. v. 5. περιέχονθ' ὅμοια. v. 11. ἀνακλωμέ-
την τε. s. 46. v. 2. ἀληθές, ὅτι. s. 47. v. 3. καὶ τὸ ἐωθινόν.

P. 776. s. 48. v. 2. ἀνεμαν, οὗτος μὲν οὖν μείζων, s. 49.
v. 9. τριᾶδι· [ἡ τρίτη δὲ κρίσιμος].

P. 777. v. 9. ἀσθενούς δ' ἀπ' ἀρχῆς [οὐ πολὺ] τὸ μέγε-
θος· ἀεὶ δ' ὡς ἐπίπαν λάβρος [ὁ βορέας] μετὰ [δὲ] χιόνα καὶ
πάχυν [ὁ νότος πνεῖ].

P. 779. s. 55. v. 8. μηδὲ μίαν ὥραν, v. 11. (τὰ) ἐξ ἐκα-
τέρας. Ὅθεν δὴ καὶ χαλεπός.

P. 780. s. 57. v. 1. συντείνεσθαι μᾶλλον. v. 2. οἱ νότοι.
s. 58. v. 1. Καὶ [ἐπὶ] τῶν καρπῶν. v. 13. ὑπεσκληρυμμένον.
v. 14. συντονωτέρως [ἔχουσι] τοῖς βορείοις.

P. 781. s. 60. v. 3. ψυχρότατοι, ταύτην,

FRAGMENTVM VI. DE SIGNIS TEMPESTATVM,

P. 783. s. 4. ἐκαστὸν συντάξεν.

P. 784. s. 7. v. 2. Οἷα τις ἂν οὖν ἡ κατάστασις τοῦ ἁέρος
Πλ. v. 5. διέχει ἑως.

P. 785. s. 11. v. 5. ὑδατικόν.

P. 786. s. 16. v. 6. τινάξῃ τὰ πτερὰ, ὕδωρ.

P. 788. s. 23. v. 5. ἐπὶ τὸ πολὺ.

P. 789. s. 25. v. 8. γενομένοις.

P. 792. s. 8. v. 2. ἐὰν ἐωθεν ἀστράπη, εἴωθε. v. 8.
εἰλήν [μὴ] παύσωσιν. s. 9. v. 7. Ἄθως μέσος.

P. 793. s. 11. v. 10. *μόνος πνέων*. s. 12. v. 9. (*ὁμοίως*) *πολλά*.

P. 794. s. 2. v. 1. et 2. *χῆνες πετόμενοι βοῶντες* (*μῦλλον*) *ἢ περὶ σίτον*. s. 3. v. 9. *ἡχοῦσα, χειμέριον*.

P. 796. v. 6. et 7. *ἡ ὁπώρα γίνηται*.

P. 797. v. 1. *πρὸς τὰ ἐργάσιμα*. s. 11. v. 2. *γίνηται ἰσχυρά*, ὡς τὰ πολλὰ ἀνταποδίδωσι. v. 6. τὸ ἔαρ.

P. 798. s. 4. v. 2. *κυρώνη ἔωθεν εὐθύς*. v. 6. *βορεῦντος βορρῶθεν ὑπόλαμψις* — *τοιοῦθεν δὲ ἐναντία τεταγμένη ἦ*.

P. 799. s. 7. v. 4. *καὶ ταῦτα ἄνευ ὕδατος*.

P. 800. v. 2. *σημαίνουσιν, ὅταν*. v. 3. *Ἐπὶ δὲ τοῖς ἄστροις δυσμένοις ἢ ἀνατέλλουσιν εἶωθεν*.

FRAGMENTVM VII. DE LASSITVDINE.

P. 800. s. 1. v. 5. *ἀπλῶς ὁ πόνος τοῦ αὐτοῦ, οὐπερ ὁ κόπος*. v. 11. *τῇ ἐπιβρόῃ*. s. 2. v. 5. *τρόπον τινὰ ἀμφοτέρως, καὶ κινούμενά πως καὶ δεχόμενα (κατὰ) τὴν ἐπιβρόῃν*.

P. 801. s. 4. v. 4. [*μῆ*] *κρατοῦντος*.

P. 802. s. 6. v. 9. *ἡ κατὰ πλείονα τόπον*.

P. 803. v. 1. *ἐπεὶ καὶ δῆλον ἐν* — *χρόνῳ ποιεῖ τὸ ὑποκείμενον* — *Τὰ δ' ἀπίεστα*. s. 10. v. 2. *κοπιῶσιν; ὅτι μάλιστα πονοῦσι τῇ τοῦ συνεχοῦς διαστάσει*. v. 5. (*καὶ*) *ἐν τούτῳ*. v. 7. *κίνησιν, [ἐπισπωσιν οἱ μηροί]*. v. 11. *βουβῶνες*. s. 11. v. 7. *ἔχει μῆκος*.

P. 804. s. 12. v. 2. *προωθεῖν*. v. 12. *ἡ δ' ἐπὶ τῶν σκελῶν φλεγμονή [οὐ χαλεπή] διὰ τὸ πόρρω [εἶναι καὶ] διὰ τὸ ἀπομ.* s. 14. v. 8. *ταῦτ' ὁ σχήματι, θάττων*.

P. 805. s. 15. v. 3. *ἀκοπώτεροι*; v. 4. *καὶ ἡ ἰσχυρά*. v. 12. *τὸ τὴν μεταβολήν*. v. 13. *τῷ κάτω*. s. 16. v. 1. *κοπιῶντες*; v. 10. *δυσπεπτότερόν ἐστι*.

P. 806. v. 2. *φρίκας [τῇ θερμαίνειν]*. v. 3. [*τῷ*] *καθυγραίνειν*. s. 18. v. 2. *ὕγραν*;

FRAGMENTVM VIII. DE VERTIGINE.

P. 807. s. 3. v. 7. *ἢ μόνοι*.

P. 808. s. 6. v. 8. *οὔσα, ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ*.

P. 809. s. 9. v. 9. (*καὶ*) *ἡ στάσις*.

P. 810. s. 10. v. 6. *τὴ βαρεία*.

FRAGMENTVM IX. DE SVDORIBVS.

P. 811. v. 1. *ἐξ ὑγρότητος*. v. 2. *πνεύματος [ἐκ τοῦ συμφύτου] διόντος*. v. 3. *σαρκός, ὅτ' ἔξω*. s. 2. v. 2. *ἐν τῇ προσφίσει*. v. 11. *Συνεχῆς δ' οὐχ ἥτιον ἦ*.

P. 812. v. 1. μεταβολή [γεγένηται] τῆς. v. 4. πάθους [γένηται]. s. 4. v. 4. τοῦ ἀλυσαιτελοῦς. ε. 5. v. 2. δὲ πως τοῦ-
τοις ἐστὶ καὶ αἰτίας σχεδὸν τῆς αὐτῆς, ὅτι.

P. 813. s. 8. v. 2. ὁρμῇ οἱ ἐν ἡβῃ. v. 3. πόρων [ἡ] ἄνοι-
ξις καὶ [ἡ τῶν χυλῶν] μεταβολή. v. 4. πρεσβυτέρων. v.
7. καὶ εὐπνους. v. 8. οὐδὲ περιττωματικῇ.

P. 814. s. 12. v. 1. εἰκάσθαι. v. 4. ἀνακαχρωσμένης.
s. 13. v. 5. ἰδρωτός· ἅπερ ἐνιότε παχέα — χυλοὺς ἔχοντα. s.
14. v. 1. χυλοῦ.

P. 815. v. 3. χυλοῦ. s. 15. v. 7. τὰ δὲ τῇ κινήσει. v. 8.
πλήθος περιττωμάτων· ἡ τοῦ αἰτίου γ' εἶτι χυλοῦ. s. 16. v.
1. ἅπαντα δὲ τοιαῦτα.

P. 816. v. 2. πυρῶσει χλιαρῇ. s. 19. v. 1. ὥσπερ συγκα-
κλειμένους. v. 11. ἡ γὰρ. s. 20. v. 1. δὲ κωλύει.

P. 817. v. 3. ἐπεὶ καὶ οἱ μὴ πέψαντες τὰ σιτία καὶ οἱ
ἀγροπνήσαντες. s. 21. v. 5. πεπεμμένην τε καὶ οἱ ἀσπτον.
s. 22. v. 4. Συμβαίνει δὲ τοῦτο τοῖς καταπεπεμμένην τὴν τρο-
φήν [ἔχουσι]. v. 8. ὡσαύτως οἱ ἰδρωτές. v. 9. ἀλλ' ἐκείνοις.
v. 10. τοῦτοις δὲ καί.

P. 818. v. 4. διαιτήσονται. s. 25. v. 1. καὶ διότι οὐχ
οἱ πονοῦντες. v. 10. ἀπόκρισις [τοῦ αὐτομάτου] ἡ ὑπὸ. s. 11.
ύγρου ἐξάγεται πρὸς. v. 13. ὅμα λήγει.

P. 819. s. 28. v. 2. ἰδίσειεν· καὶ. v. 6. συνέργει καὶ. s.
29. v. 4. κωλύει· ποιεῖ μὲν γὰρ οἶον.... μὲν αὐτὸς αὐτῷ·
παυσάμενον δὲ καὶ σιάντος ἀμφοτέρω λήγει καὶ οὐδὲν κωλύει.
Οἱ δὲ τὰ κάτω μέρη τοῦ σώματος θερμῷ ὕδατι ἐμβαλόντες
οὐχ ἰδρωσιν. s. 32. v. 5. ἐμπροσθεν; s. 33. v. 1. μάλιστα
ἰδρωσιν.

P. 821. v. 1. γίνονται· ξηραίνει γὰρ.

FRAGMENTVM XII. DE PISCIBVS IN SICCO DEAGENTIBVS.

P. 825. s. 1. v. 5. δ', εἴπερ.

P. 826. v. 10. κωβιῶ — ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι. s. 3. v. 4.
διαγίνεται.

P. 828. v. 2. ἄλλοθι (τῶν) καὶ ἐν τῷ Πόντῳ· γίνονται.
v. 10. διαρκοῦντας.

P. 829. s. 10. v. 7. καὶ ἡ ἔγχελυς. s. 11. v. 15. εἴτε διανάειν.

FRAGMENTVM XIV. DE ANIMALIBVS SVBITO APPARENTIBVS.

P. 832. v. 3. εὐθύς φανερά. v. 8. ὑετούς (μὲν) ὥσπερ.

FRAGMENTVM XVIII. DE MELLE,

P. 857. v. 10. μήτε τελείως εἶναι.

FRAGMENTVM XX. DE COLORIBVS.

P. 873. s. 1. v. 1. Ἀπλῇ τῶν χρωμάτων.

P. 876. s. 9. v. 2. ἐγκλινόμενα γὰρ πως,

P. 877. s. 10. v. 3. ὅνπερ τὰ ἀπλᾶ.

P. 878. s. 13. v. 7. διαφέρουσιν αὐτῶν.

P. 879. s. 15. v. 17. καὶ τὸν αὐτῶν τοιοῦτον εἶναι.

P. 880. s. 16. v. 7. συνεχείᾳ τῆς βαφῆς μὴ διαφανομένην.

P. 882. s. 22. v. 7. αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνθῶν εἰσιόντων.

P. 883. s. 24. v. 5. ὑδάτων· ὅπου γὰρ ἂν πλείονα· v. 8. συνίστασθαι τὸ χρῶμα.

P. 884. v. 4. καθ' ἑαυτὸ μὲν ξηραίνεσθαι. v. 5. ἱπαντιλουμένου. s. 27. v. 7. [διὰ τὸ τὴν ὑγρασίαν] ταχέως εἰς τὴν αὐξήσιν καταναλίσκεσθαι τὴν τῶν καρπῶν, καὶ διὰ τὸ μὴ κρατεῖν ἤδη τὸ θερμὸν εἰς τροφῆς. Ὅταν δὲ μετὰ αὐξάνονται, ἀλλὰ.

P. 885. s. 28. v. 11. διαφορᾶς, διὰ τὸ καὶ τὴν ὑγρασίαν τὴν διὰ τῶν βλαστῶν εἰς αὐτοῖς διηθουμένην τοιαύτην ἔχειν τὴν τοῦ χρώματος φύσιν. s. 30. v. 2. ἐκκλύουσι.

P. 886. s. 30. v. 2. ὑπαρχόντων ἐν αὐτῇ. s. 31. v. 8. ἐν αὐτοῖς συνησταμένοις, s. 32, v. 7. κρατοῦντος τοῦ μέλανος τοῦ ἐν τοῖς τοιοῦτοις.

P. 887, s. 34. v. 5. (ἤδη). v. 8. ἀποχραίνεται.

P. 890, s. 43, v. 6, λευκὰ μὲν οὖν, ὅταν. v. 10. καὶ χρωζόμενον διὰ.

P. 891, s. 44, v. 8. ἀπάσας λευκὰς.

P. 893, s. 49. v. 1. Παρὸ καὶ τότε πάντα μάλιστα. v. 7. ἰσοθεγήσωσιν ἐν τῇ γενέσει.

P. 894. s. 51. v. 20. ἐν αὐτοῖς. v. 21. ξανθόν.

P. 896. v. 9. καὶ τοῖς καλλαίοις· ὥστε.

ADDENDA AD INDICEM.

A.

- Ἀγγείδια 9, 6, 4. ubi ἀγγεία editum.
 Ἀδρυνθῇ, ὅταν, 4, 4, 3. editum ὅταν ἄδρυν ἤ.
 Ἀδωρήτον οὐδεμίαν εἶναι χεῖρ c. pl. 3, 6, 7. ubi θετέον editum.
 Ἄδως — hoc nomen Fr. VI, 2, 9. supplet vetus versio, ubi
 Τμηττος dedi.
 Ἀλλότριον τῷ ζῶντι τὸ μὴ ζῶν c. pl. 1, 4, 5. ubi erat τῶν
 ζῶντων.
 Ἀμπέλῳσι, ἐν τοῖς, 9, 10, 3. ubi ταῖς ἀμπέλοις edit.
 Ἀναφυῆναι, 2, 2, 9. editum, sed Urb. ἀναφῆναι, ut alibi.
 Ἀντιλίβανος, ὁ, μακρὰν ἀπέχει τοῦ Λιβάνου 9, 7, 1. supplet
 Urbinas.
 Ἀπόλαυσις, ὡν κατὰ τὴν γῆσιν ἡ, c. pl. 6, 16, 7. suppl. Urb.
 Ἀπολειπόντων τῶν ἐπιτηδείων 4, 3, 2. sed Urb. ὑπολειπόντων.
 Ἀποχυρῶ, unde ἀποχυρῶσθαι 4, 7, 7. sed Codd. ἀπηνυ-
 ρῶσθαι habent, quad. est ab ἐχυρὸς.
 Ἀραιός — c. pl. 1, 21, 2. ubi Urb. ἀραιὸν habet.
 Ἀριθμῶσασθαι, πρὸς τὸ, 4, 8, 2. ubi edit. εἰς τὸν ἀριθμόν.
 Ἀουπης 5, 7, 7. ubi ἀπάσης editum. ἀσάπης c. pl. 6, 10, 2.
 ubi ἀπαθές editum.
 Ἀσπάραγος — Asparagus aphyllam hodieque ἀσφαραγμα vocari
 testatur Sibthorp apud Walpole II. p. 51.
 Ἀτρακτυλῖς — In Theophrasto et Dioscoride centauream sol-
 stitiale interpretatur, Graecis etiam ἄτρακλύδα voca-
 tam, Sibthorp apud Walpole II. p. 51.
 Ἀχρεῖον κόμην 4, 8, 3. ubi edit. ἀχρεῖαν. Cf. 5, 7, 7.

B.

- Βαρύτητος τι ἔχον ἄνθος 4, 2, 4. ubi βαρύτερον edit.
 Βῆγας, τοὺς, 3, 18, 3. sed Urb. τὰς. Iterum 9, 18, 1, 9,
 13, 2. βῆγα ξηρὰν.
 Βλίστισις 1, 1, 3. ubi γένεσις edit.
 Βλαστητικὸς restituendum e Codice, ubi editum βλαστικὸς, 1, 1,
 4, 1, 3, 3. c. pl. 5, 2, 12, 5, 4, 3. sed sine varietate
 est ὡσαν ἡδὴ βλαστικήν ἔχει τὴν καχυνώδη κορύνην 3, 12, 8.
 Βλαστογονεῖν c. pl. 1, 11, 7. Vide Βλαστοφυεῖν.
 Βορμῶν, πρὸς, 2, 5, 3. Urb. πρὸς βορρᾶ. Ita quaque 3, 16, 1.
 Βότρυνας, τοὺς, c. pl. 6, 11, 2. ubi Urb. τῶν βότρυνος. Vide Στάχυν.

Βρύον — Graecis hodie lichen ὄβρυα, aliis λευγῆς audit.
Walpole II. p. 51.

Δ.

Δάφνη ἀγρία — In insula Imbro *Nerium ἀγριοδάφνη* nunc audit.
Walpole II. p. 51.

Δάφνης ἄνθος γηράσκον ἐκπαππαῖται 6, 4, 8. sed ibi ἀπάτης scribo.

Διαλάμψη τὸ πῦρ 9, 3, 2. ubi ἐπιδιαλ. editum.

Ε.

Ἐγγαία, oppos. ἔνυδρα 4, 6, 1. editum ἔγγαία.

Ἔδος, simulacrum, Fr. II, 47. ubi εἶδους editum.

Ἐκκλιῶ — ὅταν τὴν ὑγρασίαν ἐξ αὐτῆς ἐκκλύσωσι Fr. XX, 30. ubi ἐκλύσωσι editum.

Ἐκλεσκον ἄνθος 4, 2, 4. ubi editum λευκόν.

Ἐλαιαγνος — Postea *Sprengel* in censura Theophrasti mei inserta libri *Neue Entdeckungen im ganzen Umfange der Pflanzenkunde* Vol. I. p. 13. comparavit etiam salicem uliginosam et viminalem: de posteriore tamen ipse dubitat. Nuper vir doctus, *Dierbach*, in scripto menstruo Ratisbonensi Florae inscripto nomine, anni 1821. no. 12. opinionem *Rauwolfii* revocavit in memoriam, qui salicem *lassaf* vocatam comparavit cum *elaegno* Theophrasti, *Itinerarii* p. 111. Laugingen 1582. Est haec salix aegyptiaca, e cuius amentis masculis odoratis Arabes et Aegyptii aquam odoratissimam et in medicina usitatam destillant, quam aquam *Kalaf* vocant.

Ἐλεγείαις 9, 15, 1. ubi ἐλεγείοις editum.

Ἐπιποιεῖν δημόν 4, 4, 5. ubi ποιεῖ editum.

Ἐνιον γένος 3, 13, 7. ubi ἰδιον editum.

Ἐντομή — δι' ἐντομῆς 9, 8, 2. ubi Urb. ἀπὸ τῆς ἐντομῆς. sed 9, 4, 1. δι' ἐντομῆς sine varietate. ἀπ' ἐντομῆς 9, 1, 5. ubi ἀπ' ἀνατομῆς editum. Vide *Ἀνατομή*.

Ἐνυπάρχουσι τῶν νήσων 9, 4, 10. ubi scribendum ἐπαρχοῦσι.

Ἐξεργάζομαι — τὸ λίαν — ἔσθαι 9, 6, 3. ubi ἐργάζεσθαι editum.

Ἐξοδία, ἀπ' ἐξοδίας ὁρίων 4, 4, 1. ubi ἐξ Ἰνδίας edit.

Ἐπαίνη 7, 8, 1. ubi editum ἡ πεντήνη.

Ἐπιδιαλάμψη τὸ πῦρ 9, 3, 2. Urb. habet διαλάμψη.

Ἐπίκειται ἡ νῆσος 4, 3, 2. ubi editum ἀπόκειται.

Ἐπιμένωμι — ubi scribendum ἐπιμένηται.

Ἐπικνήσκομαι, τοσοῦτων ἐπιμένηται Fr. 1, 78. ubi ἐπιμένεται editum.

Ἐπινεῖει (καί) 5, 4, 8. ubi Cod. καὶ ἐπινῇ.

Ἐπιπλοφή τῆς εἰξῆς καὶ τοῦ φλοιοῦ 3, 13, 3. ubi στεροφή editum, eodem sensu quo φυνεῖα ἐπιστραμμένη.

Ἔργον — περὶ τὰ μέταλλα ἐν τοῖς ἔργοις 9, 13, 4.

Ἐρυνθόδανον — Praeter rubiam lucidam et tinctorum a Sprengelio comparatas etiam Glechoma hederaceum cum notitia Theophrastea comparari posse suspicatur Dierbach in scripto *Flora anni 1821. no. 12.*

Ἐρυνθία — ἐρυνθιά 8, 10, 2. ubi — βούται editum.

Ἐτήσιαι — Graecis nautis nunc audiant *Meltemwind*, sed in continente Graeciae βορέας. *Walpole II. p. 287.*

Εὐθύκαυλα 7, 8, 2. suppl. Urb. oppos. σκολιόκαυλα.

Εὐλόγος — vide Εὐκόλος.

Εὐδοεῖ ἡ γένεσις Fr. III, 10. ubi εὐλόγος ἦδη editum.

Ευπαγὲς δένδρον 4, 2, 6. ubi ἀπαθὲς editum.

Ἐφίστημι, ἐφιστάσι τὰς θύρας 5, 3, 3. ubi ἀφ. editum.

Εως — ἀπὸ τῆς ἐω c. pl. 5, 12, 4.

Z.

Ζεῖα — Ad comparisonem zese et tiphæ cum tritico spelta, monococco, dicocco et tricocco pertinet disputatio Schalleri de triticis his inserta *Florae Ratisbonensi 1820. no. 29.*

H.

Ἡλιοῦσθαι, ubi editum ἀλλοιοῦσθαι, 1, 10, 3.

Ἡμιόλια τὰ ἔλευρα ποιοῦσιν οἱ πρυοὶ ἐν Φωκίᾳ 8, 8, 2.

Ἡμέραν, καθ', 9, 8, 5. ubi Urb. recte μεθ' ἡμέραν, etiam c. pl. 6, 17, 3.

Ἡρακλέους στῆλαι 4, 6, 4. ubi editum Ἡρακλείας.

Θ.

Θερνὸς — vide Ὀψιμος.

I.

Ἰδίω, ἰδίωμεν Fr. IX, 28. ubi edit. ἰδρώσιμεν.

Ἰς, περὶ μίαν οἶον ἵνα de folio pinnato 3, 4, 3. ubi in editis ἵνα deest.

Ἰσχυάδας, πρὸς τὰς, 9, 13, 6. ubi τὰ τῆς ἰσχυάδος edit.

K.

Καρίς — cancer squilla Graecis nunc γαρίδα audit. *Walpole II. p. 445.*

Καρπίμοις, ἐν τοῖς, τὸ περικάρπιον πρότερον γίνεται c. pl. 1, 21, 1. ubi καρποῖς editum.

Καρτερόν ὄψιν 4, 6, 4. ubi μακρόν editum.

Καὶνα Περσικῇ 3, 14, 4. ubi Περσικῇ deest.

Κατασκίπτειν — sed altero loco Urb. παρασκίπτειν habet.

Κέγγρος, τῆ, 4, 8, 10. sed Urb. τῷ.

Κενδρίω, ἐν τῷ, 3, 3, 4. Urb. Κενδρίω habet.

Κλινία 4, 2, 5. ubi κλισία editum.

Κρόκος Cyrenæus 4, 3, 1. ubi pro eo τούτο editum.

Κυτινώδες, τὸ, 4, 10, 3. ubi κωδιῶδες editum.

A.

Λεπάδες 4, 6, 7. sed Urb. λοπάδες.

M.

Μελία καρπὸν ἔχει καρυτῆρον ἐν λοβῷ λεπτῷ 3, 11, 4. ubi λεπτὸν editum.

Μεμοσχυσμένην πεύκην 2, 5, 2. ubi μεμοχλευμένην editum.

Μεσπίλη — Ad agnoscendam arborem pertinet supplementum Urbinatis 3, 12, 5. de folio, iunioris esse δισχιδές et in summo apio simile, contra vetustioris multifidum, angulosum, maioribus segmentis, τετανὸν, ἰνώδες, λεπτότερον σελίνου καὶ προμηκέστερον, καὶ τὸ ὅλον κατὰ τὰ σχήματα περιεχαραγμένον. Vide etiam praefationem huius voluminis.

Μεταλλα, ἔστιν ὡς περ μέτ. τῶν ἱξοτομιῶν 6, 3, 2. ubi μέτρα edit.

Μύραινα — Muraena Helena, Graecis nunc σμύρανα audit.

Walpole II. p. 441.

Μυρίκη inter amphibias arbores 4, 4, 3. ubi edit. μυρρίνη. similiter μυρρίνης ἄνθος ἐκπαηπούται 6, 8, 8. ubi μυρίκης scribendum. Pro μυρρίνην 5, 8, 3. Urb. μυρρίνους habet.

N.

Νοτῆραν φύλλον προΰφυσιν 3, 18, 11. sed ibi Codd. ἀτῆραν praebent, aliquis ὠτῆραν coniecit.

O.

Ὅη — eius κάχους qualis 3, 5, 5. nota. περὶ τὰ παλαιότερα φύλλα καὶ μακρότερα πλείους αἱ συζυγίαι, περὶ δὲ τὰ νεώτερα καὶ βραχύτερα ἐλάττους suppl. Urb. 3, 12, 7.

Οἰκῆιον — ubi Urbinas οἰκία habet. Sunt horrea.

Ὀλιγαχοῦ — et 4, 6, 10. Urb. ubi ὀλιγαχοῦ editum.

Ὀλιγοχοός — ut 9, 3, 4. ubi et πολύχοι.

Ὀμαλῆς — pro ὀμαλός habet Urb. 9, 4, 2.

Ὀνωις — Graeci hodierni. Ononin villosam ὀωνήδα vocant.

Walpole II. p. 51.

Ὀργάνω — σφαδρετώρως ὀργῆν τὰς γυναῖκας 9, 18, 9. sed Urb. ὀργῆν habet.

Ὀφιδίων τῶν θανατηφόρων Indicorum 9, 15, 2. ubi editum ὄφεων.

Ὀψιμος — ὄψιμα κομιδῇ 6, 10, 1. sed Urb. θερμὰ habet.

Π.

Πατεσμορον — corrigendum πᾶν εὐσομόν.

Παράλογος, σπύνιον καὶ ὡς ἐν παραλόγῳ c. pl. 1, 3, 2. ubi παράλογοι editum.

Παραφύει σφαιρίον 3, 7, 5. ubi φύει editum.

Παρεσδυσας Fr. III, 22. ubi παραδυσεν editum.

Περίπτοῦ — et 9, 9, 3. ubi *περιόπτειν* editum.

Πηρώω — ubi Urb. verum *πηρουμένη* habet.

Πιλήσει — *πιλήσει* Fr. III, 1. ubi *πίσει* editum.

Πιτύνος, σφύρας πιτύνος 5, 7, 8. suppl. Urb.

Πλεονικis — similiter 3, 18, 1.

Πρίτος, ὁ — τὸν πρίτον 3, 4, 6. sed Urb. *τὴν* habet.

Πρίσις ὀρθή, πλαγία 5, 5, 4. suppl. Urb.

Προσραῖνω, εἰ προσράναι τις (τὸν ὄπὸν) τοῖς ζωοῖς 4, 4, 13. suppl. Urb.

Πρώιος — *πρωϊαίετα* 6, 7, 6. ubi *πρώτα* editum.

Πτέρυξ — ubi *πτέρειν* Urb. habet.

P.

Ῥίγη, ῤνῶν pro *κυνῶν* habent Codd. 8, 18, 8.

Σ.

Σῆς — Urbinas recte *σεῖς* habet.

Σησαμοειδές — Idem sine dubio intelligi voluit Hippocrates de victu in morbis acutis p. 406. v. 38. *σησαμοειδές ἀπὸ καθάρει, ἡ πόσις ἡμιόλιον δραμῆς ὁ σταθμός, ἐν ὀξύμελει τεταμμένον. Ξυμίσγεται δὲ καὶ τοῖσιν ἐλλεβοροῖσιν, καὶ ἥσoron πνίγει, τὸ τρίτον μέρος τῆς πόσιος.* Unde apparet, quid sit Theophrasti *σσεμῆς helleborus* cum *sesamoides sumtus*. Semen ipsum hellebori albi intelligi, tum loci duo Theophrasti docent, tum censuit vir doctus, qui in scripto menstuo Botanicae dicato et Florae nominae inscripto, anni 1821. no. 12. plantas Theophrasteas comparare et explicare conatus est, I. H. Dierbach. Is monet, fructum hellebori albi non male comparari cum capsula angulosa sesami. De helleborine Theophrasti ad eundem usum adhibita omnia manent incerta. Sprengelii opinionem de helleboro foetido, quem cum sesamoide comparat in editione Historiae altera, improbat idem, et Dioscoridis duas plantas hoc eodem nomine insignes, quas cum Reseda alba et Astragalo sesamoide Sprengel comparavit, alienas a Theophrasteo sesamoide censuit.

Σκολιόκανθα, ὄππος. εὐθύφυλλα 7, 8, 2. suppl. Urb.

Σκοληκόβορος — sed 3, 12, 8. Urb. *σκοληκόβορος* habet.

Σόλοι — ἐν Σόλοις τῆς Κιλικίας ἡμιόλια τὰ ἔκτετρα ποιοῦσιν αἰ πυροῖ suppl. Urb. 8, 8, 2.

Συμπεριναί — scribendam *συμβαίνει*.

Συνοῦσι καὶ ἡ ὄλη φύσις 1, 2, 1. ubi *οὐσία* editum.

Σφύρας τὰς μεγάλας πιτύνος ποιοῦσι 5, 7, 8. suppl.

T.

Ταξίφυλλα 1, 10, 8. ὄππος. ἄγαστα, ubi edit. τὰ ὀξύφυλλα.

Ταρασία, vide *Τειρεσίας*.

Theophr. oper. T. V.

Ταρβώδη 8, 2, 3. ubi editum τὰ ὀρεβαῖα.

Τυρσίαν, περι, 3, 3, 8. ubi Urb. Ταρσίαν.

Τερέβινθος (pistacia) 4, 4, 7. Urbinas addit de fructu: πλὴν τὸ κέλυσας οὐ τισὶν, τῇ δ' εὐοσμίᾳ καὶ τῇ ἡδονῇ κρείττε των ἀμυγδαλῶν.

Τετρακοσιαῖος 9, 2, 6. ubi Urb. — κοσταῖος.

Τῆξις Fr. III, 37. ubi σῆξις editum.

Τιθῆμι — τοῦτομαι τίθενται c. pl. 5, 11, 3. ubi Urb. τέθειται habet.

Τιτραίνεται 5, 4, 5. ubi editum παραινεται.

Τ.

Τπεξάγειν, πᾶν τὸ ὑπ. μέλλον Fr. IV, 35. suppl.

Τπερῖρον, τὸ, καὶ τὸν χρόνον 7, 5, 5. ubi editum ὑπερταῖρον.

Τποκοπῇ κάταθεν 3, 18, 10. ubi Urb. ἀποκ. habet.

Φ.

Φαῦλαι c. pl. 3, 23, 5. ubi Urb. φαῦλοι.

Φλόρας, τῆς, καὶ συμφέρονται τὸν φλοιὸν πλὴν μικροῦ 4, 15, 2. supplet Urbinas.

Φλυρέα — Philyrea latifolia in Imbro nunc ἐλαιόκρετο audit. Walpole II. p. 51.

Φλοιός, οἱ δ' εὐθὺς φλοιὸν καλοῦσι 3, 8, 2. ubi editum εὐφλοιον.

Φλόμος — In Graecia nunc Daphne Gnidium audit σφλόμος, teste Sibthorpio apud Walpole II. p. 68.

Φυλλόκωνθα 1, 10, 7. ubi editum ἀκωνθώδη.

Φυλλοβολαῖν 1, 1, 3. ubi editum φυλλορροεῖν.

Φύλλον, τὸ ἀπὸ τοῦ, οἱ τέκτονες καλοῦσι τὸ ἄνω 5, 3, 5. supplet Urbinas.

Χ.

Χαμαιλέον — carthamus corymbosus nunc etiam antiquo nomine χαμαιλέο audit, teste Sibthorio. Walpole II. p. 51.

Χαρτοδράς φησι 2, 7, 4. nomen scriptoris vitiosum.

Χειμῶσι, ἐν, τὸ ἔτος 4, 14, 13. ubi edit. χειμέριον ἤ.

Χελιδονία, ἅμα τῇ, 8, 15, 1. ubi edit. τῇ χελιδόνι.

Χρόνον, εἰς, διαμένειν c. pl. 1, 7, 1. ubi edit. χρόνους.

Χρωζόμενον confusum cum χρονοζόμενον Fr. XX, 43.

Ψ.

Ψεκάσθεντα c. pl. 6, 19, 5. ubi ψακ. Codd. habent.

Ψυγῶν, ἐκ τῶν, 8, 8, 1. ubi edit. ψυχρῶν. c. pl. 3, 23, 4. αἱ ψυγιναι χώραι editum, sed Codd. ψυχριναι.

Ψύλλας, πρὸς τὰς, c. pl. 2, 18, 1. ubi ψυχὰς editum.

Ω.

Ωλκμον ἀχρόκαρπον 7, 3, 4. supplet Urbinas.

Comparatio scripturæ codicis Urbianæ cum vulgata nostra, atque emendatio huius ex illa. Ubi Editiones priores comparavi, Aldinam primam et secundam, denuo comparatas, et Basileensem, eas notis A. 1. 2. B. designavi, Codices vero Vindobonensem, Medicæos, Vossianos, notis V. M. Vo. versionem Gazas litera G.

P. 3. LIBRI I. Cap. 1. Sect. 1. versu 3. κατὰ τὰ τῆ μέρη dat cum V. M. v. 9. τὰ ποῖα dat pro τὸ ποῖα. — S. 2. v. 7. βρύων pro βρύον. v. 9. αἰεὶ — αἰε.

P. 4. v. 13. καὶ οὐδέποτε τὸ αὐτὸ, omisso οὐδέν, recte: τὸ αὐτὸ enim refertur ad antecedens πλῆθος τῶν μυρίων. — S. 3. v. 11. φυλλοβολεῖν cum V. M. rectius: v. 16. ἥ γὰρ τοι βλάστησις verum dat, quod voluit Dalec., in loco γένεσις inepti. — S. 4. v. 4. βλαστήτηκόν — ζῶν. v. 5. ὥστε ταῦτα meum habet. v. 8. ἀποβάλλωμεν.

P. 5. s. 5. v. 1. δ' ἐν αὐτοῖς: fere ubique ἀπὸστροφῆν habet. v. 4. λέγει δ' οἷον — ῥίξα; φλοιός: quæ præfero. v. 9. τῇ ἐν τοῖς ζώοις ὡς ἂν τις τῶν ἀνάλγων ἀφομοιωτ. Additum vocabulum ἀνάλγων loci defectum quidem explet, sed vitium omne non sanat. Equidem transpositis membris tentavi locum ita redintegrare: καὶ ὑπὸ τῶν δὲ δόξαι τις τῶν ἐν τοῖς φυτοῖς ἀφομοιωτ; τοῖς ἀνάλγων ἐν τοῖς ζώοις ἀφομοιωτέον. vel ita: ὅταν τις τὰ ἐν τ. φ. ἀφομοιωτ, ut c. 3, 6. — S. 6. v. 1. verum διωρίσθω dat.

P. 6. s. 8. v. 2. consentit cum A. B. V. M. in præva scriptura. v. 6. ἡ ὅλη cum V. M. dat. — S. 9. v. 7. πάντων τὰ τοῦτων pro πάν. τούτων τὰ cum V. M. v. 8. τὴν τροφήν ἐπάγεται cum A. B. V. M. v. 15. ἐφ' ἐν pro ὑφ' ἐν, ut sect. 12. A. B. V. M. Urb. — S. 10. v. 5. τὸ φυτὸν cum Med.

P. 7. s. 12. v. 5. καὶ τοῖς ἄλλοις pro τοῖς τὰ ἄλλοις cum V. M. v. 10. ὡς αὐτοῖς τῶν ζώων — ἐκ τῶν αὐτῶν μεν γὰρ cum A. B. V. M.

Theophr. oper. T. V.

A

P. 8. Cap. 2. s. 2. v. 2. κηρίς a correctore habet v. 3. καὶ τοῖς μὲν δένδρασιν ἐστὶν οὗτος. — S. 3. v. 3. Μανέστωρ e correctione. deinceps οἱ δ' ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις ἀνωτέρως. recte! v. 5. καθ' αὐτὰ μὲν ἀνώνυμα cum V. M.

P. 9. v. 4. γνωριμωτέρων, quod sequens γνωριμώτερα δὲ ὁρματ. — S. 4. v. 14. 15. ὑπολειπόντων — τελείως cum V. M. — S. 5. v. 7. ἐν τῇ μὲν αὐτ' τοῦτο τὸ μέρος καὶ. v. 8. ἄλλα δὲ ἤδη. Unde efficio: Ἐν τῇ μὲν οὖν τοῦτο τὸ μέρος καὶ. Ferri etiam potest ἤδη, fortasse praeferendum.

P. 10. v. 2. ἀπαράβλητον cum A. B. V. M. — S. 6. v. 4. ὑγρότητα singulari numero. v. 8. φύσις αὐτῆς. Heinsius αὐτῆς omisit, et Bodaeus. v. 15. Post Καλοῦσι δὲ τινες τοῦτο καρδίαν· inserit οἱ δ' ἐντεριώνη· ἐνιοὶ δὲ τὸ ἐντὸς τῆς μήτρας αὐτῆς καρδίαν, quae librarii ceteri propter similitudinem omiserunt. Pergit deinde cum ceteris οἱ δὲ μυελόν. Vocabuli ἐντεριώνη mentionem in annotatione desiderabam. — S. 7. v. 2. τὰ ὕστερον pro τὰ ὕστερα. v. 9. φύλλου pro φελλοῦ cum A. B. M. V. v. 11. σύνθετα καὶ τὰ μέγιστα καὶ πρῶτα.

P. 11. Cap. 3. s. 1. v. 5. πάντα τὰ πλεῖστα cum A. V. M. πάντα fecit Heins. v. 9. Φρύγανον habet, ubi est θάμνος, cum definitione ea, quae est propria θάμνου, cum A. B. V. M. praeterea καὶ ante πολυατέλεγχες omittit. Sed post παλύνκλαδον habet οἶον καὶ γάμβρη καὶ πηγανόν. θάμνος δὲ ἀπὸ ῥίζης παλύνκλαδον, οἶον βάτος, καλίουρος. Hoc egregio supplemento ut recte utamur, loca sunt comparanda, ubi φρύγανα memorantur et cum aliis comparantur. Igitur statim classis τῶν φρυγάνων dicitur his τὰ φρυγανικά, e quorum numero memoratur rapparis. Libro 3. c. pl. c. 7, 11. de purgandis arboribus, oleam, punicam et myrtum ait, quo magis concisae purgantur, eo laetius germinare et fructificare, ὅτι πυκνόβλαστα εἰσι καὶ λεπτόβλαστα καὶ ταχὺ παραναϊνόμενα. Addit δὲ καὶ φρυγανικώτατα πάντων τῇ προσέψει. Libri 6. c. 1, 12. ἡ φρυγανικὴ οὐσία ἐξωλῆς esse dicitur; additur deinde foliorum parvitas, διὸ καὶ φρυγανικά. Ex hac classe nominantur primum τὰ σταφανωματικά, velut ἰωνία, ῥοδωνία, Διὸς ἀκθός, πυράρακος, ἡμερικαλλές, ἐρπίλος, σισυμβριαν, ἐλένιον, ἀβρόταγον; e classe oleum (λαγανηρόν) ράφανος, πηγανόν; denique e silvestribus asparagus, scorpiq., acanthus, eryngium, cynis, οἰονίς, tribulus, pheos seu stoebe. Sectione 3. παλίουρος; βάτος, ῥοδωνία, κάππαρις inter τὰ θαμνώδη nominantur; ubi merito miseris, ῥοδωνίαν et κάππαριν ad θάμνους referri, quae alibi τοῖς φρυγανικοῖς annumerantur. Sed fortasse scriptum ibi

fuit ἐπεὶ προθάκανθά γε πολλὰ καὶ τῶν δένδρων καὶ τῶν θαμνοδῶν [καὶ τῶν φρυγανικῶν] ἐστίν, οἶον. Video nunc, postquam altera pars varietatis scripturae Codicis Urbinatis ad me perlata fuit. — Igitur fides supplemento ita demum constabit, si locum suum vocabula φρυγανον et θάμνος permutarint, et supplementum codicis φρυγανῶν tribuatur ita: φρυγανον δὲ τὸ ἀπὸ ξίξης πολύκλαδον, οἶον καὶ γάμβρη καὶ πηγανον. Superest difficultas in voce vitiosa γάμβρη, cui nomen oleris simile, si cum ruta olus alterum nominare auctor voluit, quod substitutum, non reperio, nisi placet Hesychianum γόμη, aut γονάκη, quod utrumque nomen θρίγανον interpretatur. — S. 2. v. 4. et 5. γίνεσθαι — ἐκβαίνεν cum V. M. v. 6. ἀποδεδρουμένη verum dat pro ὑποδ. v. 11. ἀπόδοσις cum A. B. V. M. v. 13. ἄγνοις cum M. V. v. 15. verum καί-τοι θαμνοδῶν γε ἐστίν habet.

P. 12. s. 3. v. 1. αὐτῇ γε cum A. B. V. M. v. 6. παραβλαστηκῆ. — S. 4. v. 2. δεῖν omittit cum A. B. v. 3. καὶ ὀλιγοροσπότητι omittit cum A. B. — S. 5. v. 2. λέγομεν dat.

P. 13. s. 6. v. 4. ποιῶδεσι. v. 7. εὐλόγον δὲ καὶ ταύτας cum A. V. M. Deinceps v. 10. miror in Codice legi verba ἀνευ θαρπείας, omissa in A. B. Med. cum v. 11. cum iisdem verba ἔνια δὲ omittat, et iv. 12. ἀλλὰ χεῖρον cum M. habeat. Omnino de supplemento Heinsiano dubito, et falso mihi videtur dictum, quasdam plantas sine cultu vivere omnino non posse. v. 13. λαστρον vitiosum habet. v. 17. πρὸς τὰ ταύτας addit cum A. B. V. M. — Cap. 4. s. 1. v. 2. καὶ τὰ τ' αὐτὰς τὰς, super καὶ scripto κα. v. 4. μικρότης. v. 5. τῶν ἄλλων cum A. B.

P. 14. s. 3. v. 4. μυρίκην dat, quam coniectura con-
elatus sum. Firmat locus Basilii positus p. 141. ad 3, 3, 1.

P. 15. v. 1. ὅσοι τόποι cum A. B. V. M. pro τρόποις habet. — Cap. 5. s. 1. v. 5. ἐστὶ δὲ cum A. B. V. M. pro ὅ. v. 11. τοῦτο δὲ αὐτὸ τρόπον τινὰ καὶ τὸ παραβλαστηκῆ ἢ τὸ ἀπαράβλαστα εἶναι. Bene, praeter omissum τὸ ante αὐτὸ cum A. B. V. M. Habet etiam ὁ φοῖνιξ, rectius Med. ὁ φοῖνιξ, secunda enim longa est. v. 13. κατὰ ἰσχύν, omissio τὴν articulo. v. 14. ἢ τὰς τοιαύτας διαφορὰς cum A. B. V. M. — S. 2. v. 2. φύλλα habet, sed ἀγρία omittit, ut A. B. V. M. v. 6. recte Πάντα δὲ γένε μὲν ὄντα dat pro Ταῦτο δὲ γ. μ. ὅ. v. 7. παχυφλοιοτέρα cum A. B. M. sed propius vero ξιζάφλοια. v. 9. ἀνδράκην, ἐνέλεια cum A. B. V. M.

P. 16. v. 2. πολιοιπος sine accentu habet, et φύλλος.

ut v. 3. *μονοπος συκής*, omisso *οιδόν*. — S. 3. v. 4. *κωνίαν* cum Ald. habet verum. v. 7. *τὰ δὲ βίνα*, sic, ubi verum *αἶνα* latet. v. 12. *γονατῶδες* cum A. 1. 2. verum habet, cum sequatur *ἄκανθῶδη* ad βίτος et παλίουρος referendum. — S. 4. v. 4. *σκληρότης, μαλακότης, γλισχρότης, κραυρότης*. γ. 7. *ἡ μὲν γὰρ ἰτέα καὶ γλωρὸν εὐθύ κοῦφον ὥσπερ ὁ φελῶς* cum A. B. V. M. v. 8. *αὐαθέντα*. v. 9. *σχωθέντα*, ut A. B. V. M. v. 11. falsum *λοξά* cum ceteris libris habet.

P. 17. Cap. 6. s. 1. v. 4. *ἐπεὶ καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς* cum V. M. etiam A. 1. 2. ut v. 5. *τῶν μὲν γὰρ* cum A. V. M. v. 8. *μάλιστα αὐτῇ* cum A. V. M. igitur αὐτῇ scribendum videtur. v. 11. *συκαμίνου* singulari numero rectius habet. — S. 2. v. 2. *διαφέρουσι δὲ αὐτοὶ καὶ* cum Vind. M. Fortasse αὐταὶ praestat. v. 4. *σκληρότερα καὶ κραυρότερα τῶν ξύλων* auctius duobus vocabulis habet. v. 5. *μανότεραι δὲ αἱ μὲν, αἱ δ' οὐ ὑμενώδεις δ' ἐν μὲν* cum A. B. V. M. v. 11. *τάλλα προειρημένα*.

P. 18. s. 3. v. 3. *πολύριζα καὶ τὰ ἀκρόριζα*. Hoc exemplo apparet, quomodo *μακρόριζα* in *ἀκρόριζα* vulgatum fuerit mutatum a librariis. v. 5. *καθ' ἅπερ ροιῶ*, omitta *ἐλάτῃ* vulgari, cui *ἐλαία* substitui. v. 7. *μονόριζα δὲ οὕτως*. Additum δὲ confirmat. v. 9. rectius *μὴ μονορίζων* habet, addita negatione vulgato *μονοορίζων*. v. 10. *κατὰ βάθους* cum A. V. M. deinceps *ἀμυγδαλαὶ* A. *ἀμυγδαλαὶ* cum B. V. M. post *ἐλαία* omittit δὲ cum ceteris libris. — S. 4. v. 3. *μανότεραι* rectius habet, et v. 13. *κυπαριτίος*, quae forma s. 5. sequitur.

P. 19. v. 4. *ὥσπερ ἐπὶ τῆς* cum A. B. V. M. — S. 5. v. 1. *ἅπασαι δ' ἔμμετροι* cum A. V. M. Unde καὶ additum in nostra editione fuerit, non reperio. v. 3. *παραβλαστήται*. v. 8. *πύξος* cum A. B. V. M. v. 11. *εἰκαζούσαις* cum V. M. imo et A. 1. 2. — S. 6. v. 2. *σέλινον, λάρπαθος* — *ἀποφυάδας* — *σέλινον καὶ τὸ τεῦτλον*. Heinsiana sola *σέλον* primo loco habet, A. 1. 2. *σέληνον*. Post alterum copula deest in A. B. Heins. v. 8. solus verum *ὠκίμου* habet. v. 9. *ὅσων μὴ εὐθύς*.

P. 20. s. 7. v. 1. *μεγίστας δὲ ἄλλας* cum A. B. V. M. v. 3. *ὕλῳδες* cum M. V. v. 6. *ἀσφοδελού*. — S. 8. v. 2. *ἔχειν τοῖς δὲ καὶ ὅλως* cum A. B. V. M. ut v. 3. *κατὰρίζα πάντα τὴν τε*. v. 12. et 13. bis *δόξαιεν* habet cum V. M. *δόξαιεν* bis A. 1. 2. v. 15. *ἡ δὲ τῶν σκιλλῶν*.

P. 21. v. 5. *κῦμα ἢ καρπός, ὅθεν καὶ οἱ ἐντεσσορίσαι λεγοντες οὐ κακῶς* ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων τοῦτο μὲν ἐστὶν cum

A. B. Med. v. 9. ἀνάκαμλος — αἴησαν αἱ ῥίζαι, cum A. B. M. v. 12. ὑδναὶ δὲ καὶ ὁ καλοῦσι τινες ἀσχίον — οὐχ ὄγον. Facit igitur diversum ab ὑδνω τὸ ἀσχίον. v. 13. ὡν οὐδὲν ἐστὶ ῥίζα cum A. B. V. M. — S. 10. v. 7. vitiosum τρεῖς γοναί, ut v. 8. διαθῆναι cum ceteris habet. v. 12. τινὰ δὲ καὶ τῶ cum A. B. V. M.

P. 22. s. 12. v. 1. τῶν πωδῶν mutila, πωδῶν A. B. Deinde de σπύλλαις cum ceteris. Copulam καὶ post κρόνος omittit cum V. M. v. 7. οὐίτον, sic. v. 9. ὡς περ ὁ παρπός. v. 12. στρέφοντες τὰς βώλους cum Graeco canasq; scribere non dubito. Cōronare enim deorum aras radicibus non erat in more nec Graecorum nec Aegyptiorum. Praeterea locus desiderat mentionem medi, quo radices in usum cibarium colligebantur. Exodichantur nempe radices cum ipsis glebis, quibus infixae et demissae haerebant, atque inde integrae eximebantur. — S. 12. v. 3. ἀμώτερα, ut A. B. V. M. v. 11. κατὰ βάθος cum A. B. V. M. v. 16. ὃ καὶ φαίνεται cum Vind. Med. 2. ὃ φαίνεται M. 1. ὃ omittunt A. B. Heins. v. 18. φῦσαι καὶ δυνάμεις, omisso αἱ. — Cap. 7. s. 1. v. 3. καὶ γὰρ φῦσαι — οὐδεμία καθήκει cum A. B. V. M. habet. v. 11. ἐπὶ τῶν cum V. M.

P. 26. s. 2. v. 10. φραδαίς — ἱριδος cum A. B. V. M. sed ἱριος A. B. Heins. — S. 3. v. 2. οἶον addit cum V. M. v. 3. μέχρι οὐ. v. 4. συνάψη συκῇ cum ceteris. v. 5. πρὸ ἀντὶ τῶν ῥιζῶν Heins. omisit. v. 9. πομῆριον. v. 10. διασθίεσθαι cum V. M. in quo δὴ ἐσθί, latere videtur, deinceps αὐτῶν recte habet scriptum. — Cap. 8. s. 1. v. 1. Τῶν ἀνδρῶν τὰς τειχεύτας cum V. Med. v. 5. λέγει cum Vind. pro λέγω. v. 6. ἢ τῶν ἄλλων cum M. Probabili coniectura ἐπὶ τῶν ἄλλων Graecus Censor scribi vult. v. 7. καὶ om. cum A. B. V. M.

P. 25. v. 1. συκῇ, ὅλως πάντα, omisso καὶ, ut pagina antecedente. v. 5. πυγμακώδην. A. B. V. M. πυγματώδην habent. v. 6. ἀνοζότερα mecum pro ἀνοζώτερα. v. 9. ἐλείων. — S. 2. v. 7. θηλακρῶνιαν cum Vind. habet. v. 9. ἐπὶ παντὶ. ἐλαίης καὶ cum Vind. Med. v. 14. ἐλιγοζέινον, sed Vind. ἐλιγοζέινον οἶον habet. — S. 3. v. 6. ὡς περ, ut ὡς περ voluisse dare videntur. v. 8. κατ' ἀλλήλους mecum.

P. 26. v. 5. ἰσχυρόν pro ἰσχυρότατον cum V. M. — S. 4. v. 6. πυρῶσαι pro πηρῶσαι, et v. 8. πυρῶθῃ cum M. — S. 5. v. 2. διὰ τὸ μήπω τὰν μέσον προσσηυῆσθαι. sed A. B. Med. μήτ' ἀτὰ μέσον προσσηυῆσθαι habent, unde visus origo patet. Scriptura Codicis propter tempus coniectura mea

praestantior est. v. 8. πτελέα καὶ δοῦς cum A. B. V. M. v. 10. πάντως δ' ὁ — ἀπογηρασκότων παχύτερον γίνεσθαι. M. παχύτερος habet. omnes ceteri cum A. B. ἀπογηρασκόντων τῶν.

P. 27. v. 7. παραβλαστηκόν. Vulgo omnes παραβλαστηκόν. — Cap. 9. s. 1. v. 2. ὡς εἰς μήκος. v. 5. verum ἀνάλλογον habet Badius. v. 8. ῥοά, ut A. v. 13. ἀφείη cum A. B. V. M. v. 14. ἀνακαθαίρηι, iota iuxta scripto, pro more. — S. 2. v. 4. εὐαξῇ τὸ αὐτὸ κάλλιστον. V. M. εὐαξῇ τὸ αὐτὸ α. pro vulgato εὐαξῇ καὶ τὸ αὐτὸ α.

P. 28. v. 3. v. 1. Ἔστιν δὲ — φυλλόβολλα. V. M. ἔτι τὰ — φυλλόβολλα. v. 5. θύνη. v. 7. πρίνος — δξύη, ἁκανθός. Ubique πρίνος recte scriptum habet. Ald. πρίνος — δξύανθος. V. κήλωντον φυλλώη, δξύανκανθος. M. φυλλώη δξύανκανθος habet. Florē v. 7. δξύανκανθου uti coronariae artifices tradit 6, 8, 3. Tertius locus est 3, 3, 1. ubi cum Heinsio Bodaeus δξύανκανθα, ἁκανθός, quod A. 1. 2. habent. Urbinas cum Basil. δξύανκανθα, ἁκανθός. Exo δξύανκανθός, σπένδαυρος cum Gaza scripsi: sed superest magna dubitatio de priorē scriptura: Inter semper florentes stirpes est δξύανκανθός sine varietate 3, 3, 1. et de germinatione 3, 4, 2. Scriptura igitur δξύανκανθός in Theophrasto multo certior altera esse videtur. De δξύη dubitare vix licet, quam Urbinas codex admiscet acantho: nusquam enim δξύα inter semper virentes arbores nominatur. v. 10. ὁ σίναρος cum V. M. — S. 4. v. 5. ῥοδωνία, ἰωνία dat.

P. 29. v. 1. σκηῇ τινι cum A. B. V. M. v. 6. αὐτὸν pro αὐτῇ cum V. M. — S. 6. v. 3. βραχύτερον cum ceteris omnibus praeter Heins. Bod. v. 7. προῖβλαστῆ. v. 6. καὶ πρότερον dedit. πρότερον solum dedit Heins. Bod. et habet Urb. contra omittunt A. B. V. M. v. 9. ἀνιγδαλῇ μενέμ. ἀνιγδαλῇ. Edd. ceterae. v. 10. ὑστερον τῶν ἄλλων cum A. B. V. M. — S. 7. v. 6. ὄψιαν σιναι. v. 7. αἰφύλλων cum M. v. 8. καὶ ἡ ἕανσις vulgato ἀνθρακίς substituit, cui supponit cum Scaligero, sed verum αἕανσις agnoscitur in sequente ἀφαιίνεται, quod habet v. 10. pro ἀφαινίσσεται. v. 12. ἄλλων γοῖραν. A. B. M. 1. ἄλλων γοῖραν. M. 2. ἡ καὶ δὲ καὶ ἄλλων γοῖραν. V. ἡ δὲ καὶ κατ' ἄλλων γοῖραν.

P. 30. Cap. 10. s. 1. v. 7. κιστῶ. S. 2. v. 2. διαφέρει καὶ τὰ τε ὕπνια cum V. M. Ceterae edd. καὶ τὰ ὕπνια. v. 8. ποιωδέστερα. unde A. B. ποιωδέστερα explicabis. v. 6. δὲ ante λευκότερα omittit cum A. B. V. M. — S. 3. v. 1. falsum στροφῆν cum A. B. V. M. commune habet.

P. 31. v. 1. διὰ τὸ μὴ ὁμοίως ἡλιοῦσθαι, quod coniec-
ceram, habet. v. 4. 5. μὴ ἔχουσι. — διὸν. Graecus Censor
ipsum hoc δὲ ὥν coniecit, interpretatus δὲ ὥς διαβήσεται
ἡ τροφή. — S. 4. v. 4. φῶς, Heins. Bod. ῥοῖα. v. 5. σπῆ-
κόςφυλλα cum A. B. V. M. — S. 5. v. 3. καθ' ὅλου. v. 4.
ταῖλα. v. 5. δυοῖν. v. 11. καὶ παρατηροῦντες cum A. B. V. M.

P. 32. v. 1. τὰ τοῦ μίλατος. M. καὶ τοῦ αμ. V. καθά-
περ τοῦ σμ. v. 2. καὶ ταῦτα μὲν ἀσχεστα. — S. 6. v. 3.
καὶ τὰ τῆς δρυὸς cum V. M. v. 4. παρατηροῦντες plane
scriptum habet. v. 5. καὶ τὰ τῆς δρυὸς καὶ μίλατος. v. 7.
8. κατὰ τὸ τῆς πεύκης cum A. B. v. 14. ἴστιν ἡ ἀκανθά
cum M. — S. 7. v. 2. κίλλης. A. σκύλλης. v. 6. καὶ ἀμ-
πέλου, omisse τῆς. v. 9. νεκρὰ αἰαδόν, τοῖς δὲ καὶ ἐκ τῶν
omisit, cum Heinsiano et Rodaei editione, nupera Britannica.

P. 33. v. 1. μηχανοῖται. v. 2. ἰσχυροῦσθαι cum A. B. M.
βολβοῦς ἰσχυροῦσθαι. v. 9. καὶ τὰ φύλλα ἀκανθῶδη πάντα
cum A. B. V. M. unde φύλλοκακία restituere nunc non da-
bitur. v. 10. καὶ τῶν θαμνωδῶν δὲ καὶ ἐτι μᾶλλον cum V.
A. τινὰ, vulgatum omittant etiam M. — S. 8. v. 2. δένδρων
ἢ τῶν ἄλλων, sed dubium videtur, an ἦν pro καὶ sit a cor-
rectore. v. 3. καὶ πλατύφυλλα, καξίφυλλα, καθάπερ μύρρι-
νος cum V. M. unde apparet, unde librarii codicis Aldini-
sum τὰ δένφυλλα prociderint. Scilicet a Theophrasto scri-
ptum censeo: ὡς δ' ἐπὶ τὸ πᾶν τὰ πλατύφυλλα, καξίφυλλα,
καθάπερ μύρρινος; τὰ δ' ἄλλα καὶ ὡς ἔνυχο, καθάπερ —
τῶν ἄλλων, nempe earum arborum, quae folia non habent
lata. Atque haec ratio e Plinii versione facile confirmari
posse videtur. Quodsi vero Theophrastus formae varietatem
omnem nunc persequi voluisset, plura erant commemoranda,
veluti πλατύφυλλοις opponenda erant λεπτόφυλλα, alii for-
mae τὰ δένφυλλα, et plura deinceps erant repetenda, quae
iam sunt omnia exposita a sectione inde 4. Nunc vero po-
sitionem et ordinem foliorum enarrare voluit. Quod arguere
videtur, quoque formula ὡς δ' ἐπὶ τὸ πᾶν, *plectungue*, di-
versa ab antecedente κενὴ δὲ διαφορά πάντων ὁμοίως δέν-
δρων καὶ τῶν ἄλλων, quae foliorum numerum comprehen-
dit: cui aliam subiungere minus, generalem quid opus erat,
si redire ad formae enarrationem voluisset, quae iam pluri-
bus erat, verbis absoluta? Denique multo plura erant voca-
bula, formae varietatem designantia, inserenda sine auctori-
tate Codicum, nec sine tautologiae culpe, si opposita voca-
bulis πλατύφυλλα et δένφυλλα quaerebantur. — v. 14. τὸ
τὸ δὲ αὐ. p. 34. habet. v. 15. ἐκ τοῦ αὐτοῦ cum A. B. V.

P. 40. v. 1. σχεδόν δὲ καὶ cum V. M. ἐλάας solus. — S. 2. v. 1. διαφέρει δὲ καὶ τὰ τῇν ἔκφυον. v. 3. ἐλάα, ἧς καὶ ἀποπίπτονται solus. διατετριωμένα V. M. v. 10. μηλεία, ὄγνος, κοκκυμηλεία. v. 11. ῥόδαια, correctum tamen. v. 12. κατὰ pro κάτω. v. 15. ἄκαρος — κνήκος. Vind. ὁ ἄκαρος καὶ ὁ κνήκος. v. 18. ὕπερ σκάως cum M. ὁ περισκύνος A. — S. 4. v. 2. ἰδιωτέρας cum A. v. 4. οὐ μὴν cum A. M. v. 10. μηλείας.

P. 41. v. 2. ἐκ μέσου, ταῦτ' εἶναι cum M. ἐκ μέσου εἶναι ταῦτ' εἶναι V. v. 4. ἄτονόν ἄνθος cum A. ἂ τὸν ἄνθος V. v. 7. ἀδύνατον εἰ τελεοκαρπεῖ, ἀλλὰ μέχρι cum A. V. M. nisi quod A. ἀλλὰ μὴ μέχρι habet. ἀλλὰ μόνον malebat Censor Græcicus. S. 5. v. 1. τό γε τῆς ῥόας, recte! v. 3. totus locus ita scribitur: κάτωθεν δ' ἕτεροι δι' ὧν ὡς μικρὸν ὥσπερ ἐκτετραμμένος κότινος ἔχων τὰ χεῖλη μυχώδη. M. similiter: κάτωθεν δ' ἕτεροι δι' ὧν ὡς μικρὸν — κότινος — μυχώδη. V. κατ': δ' ἕτεροι δι' ὧν ὡς μικρὸν — κότινος — μυχώδη. v. 8. εὐθύ cum V. M. v. 11. δύναμαι τελεοκαρπεῖν. Etiam V. τελεοκαρπεῖν habet. — Cap. 14. s. 1. v. 3. βλαστόν, male! v. 5. ἐλάα. v. 11. τελεούν. v. 12. τῶν ἔνων καὶ τῶν νέων, οἵτινες.

P. 42. v. 2. καρπὸν, ἔτι δὲ ὁ ὀλυνθος cum V. M. v. 3. ἐκ τῶν νέων cum V. M. — S. 2. v. 4. οἱ δὲ ταύτης μὲν cum A. B. V. M. v. 5. ὥσπερ τῆς κερωνίας, omisso καί. v. 6. αὕτη γὰρ καὶ ἐκ cum M. deinceps πολὺ. v. 11. σιδηρῶν. v. 16. ἀνδράφαξ — ἐλάα. v. 17. ἄκρων. v. 19. πλὴν τούτου γε καὶ ἀκρόβλαστον, omisso καὶ ἀκρόφυλλον. — S. 3. v. 8. καὶ πῶν τὰ γε ταῦτα ἐν τοῖς μέρεσιν. An fuit καὶ πῶς τὰ γε τοιαῦτα?

P. 43. s. 4. v. 4. ὅσα δὲ ἐν ἑκατέρῳ τούτων τοῖς καρποῖς cum A. ὅσα δὲ ἡ ἑκατέρῳ τούτων τοῖς κ. V. M. v. 10. τῶν ἄλλων, omisso καί, cum A. V. M. — S. 5. v. 4. ῥῶον λαβεῖν, omisso vulgari τε, cum V. M. Male τε fuit substitutum.

AD LIBRVM II

P. 44. Cap. 1. s. 1. v. 8. αὐτόματος cum V. M. v. 10. τέχνης ἤδη προαιρούμενος cum V. M. — S. 2. v. 3. ἐπὶ καὶ κλωνός solus. ἀπὸ κλωνός γὰρ οὐ δύναται A. 1. 2. Falso Bbdaeus inde κλωνός καὶ οὐ δύν. refert. v. 12. ὅπως καὶ ἀπὸ τῶν. v. 15. αὐτεῖς pro εἰαυτεῖς cum A. V. M.

tar): αὐτὰς δὲ συνένειαι. v. 7. οὐδὲ δ' ἐπαγγεῖοσσεσθαι. V. ἐν ἀγγεῖοσσεσθαι cum M. habent. Deinceps τῶν κῶνων Urb. male. v. 10. εὐδὲ cum V. M. v. 12. ἐλας. v. 14. κηκῶδη — κηκῶδη. Posteriorē scripturam habent quoque M. cum Vind. In Aristotelis h. a. 8, 15, 6. κηκῶδη in aliis libris dicitur κηκῶδη, ut in Veneto et Mediceo, *Ekkratis*. Guiljelmo interpreti, Hesychii κηκῶδη et κηκῶδη, in libris Plinii 10. s. 33. *cechratis* et *cechratis* reperitur. Unde suspicor, scripturam vocis olim variatam fuisse, et ἄγρια non a semine milii (κηκῶδη), sed fici nominis duxisse. v. 18. αὐ μὴν ἀλλ' ἄγριος δὲ τις cum M. ἡ ἄγριος δὲ τις Vind. S. 4. v. 2. τὰ διστάτεια cum V. M. medio δὲ omisso, quo magis vitii suspicio, quam iunctum ἄγριον facit, augetur.

P. 36. v. 1. ὡς προειχῆς, falso, ut videtur, v. 7. εἰ μὴ τις εἴη τὸν ἀνάγκη ὡς προειχόν. An hinc corrigendus locus sect. 3. ubi est εἰ μὴ τις τὸν κῶνον ἀγγεῖον θήσεται? v. 11. τὰς ἐλας, Attice. — S. 5. v. 2. ἀπ' ἐνός cum ceteris habet, et v. 3. γίνεσθαι, ab Heinsio et B. ommissum. v. 8. σὺν καὶ ἡ ῥοὰ cum ceteris. v. 10. ὅπερ συμπυκνῶσι τὰς. A. B. V. M. ὅποι habent. ὅπου fecit Heins. cum Bodaeo. Equidem ἐπεὶ συμπυκνῶσι γε malim. — S. 6. v. 4. ῥοὰς mecum. v. 9. τοῦτο τὸ ἄγριον mecum et cum V. M.

P. 37. Cap. 12. s. 1. v. 2. additum a me articulum τοῦς habet. v. 4. πλὴν τοσοῦτον ἢ ὅτε σχῆμα cum A. B. V. M. v. 6. τῶν δὲ ξύλων, ineptel ita tamen etiam V. et M. deinceps ἐλαῶδεις cum A. v. 7. ἐλαῶδεις. v. 13. ἀννήσου προ ἀνήθου. A. ἀνήσου, κεδρίδος. Etiam V. M. ἀνήσου. Male Heinsium secutus mutavi. — S. 2. v. 4. οἷον ἐλαία. A. οἷον ἐλαίας cum V. M. Heins. v. 6. μηλαίας.

P. 38. s. 2. v. 2. ἡ δὲ καὶ συνδίδωμι cum V. M. v. 3. μαράθου, recte. v. 10. οὐδὲ σαφῆς egregie pro οὐδ' ἐπαφῆς. — S. 3. v. 3. καὶ φυτῶν, amisso τῶν. v. 5. verba εἶναι τὴν οἰκειότητα πρὸς τὴν ὅλην φύσιν margo adscripta a secunda manu habet. v. 6. ἡ δὲ παραλλάττει. V. M. cum A. εἰ δὲ παρ. — S. 4. v. 1. τὰ ἀνθή, τὰ φύλλα, omissis μᾶλλον ἢ, cum V. M. [v. 4. ὑπερκαρμάτων cum V. v. 8. ἰδιώτητον.

P. 39. Cap. 13. s. 1. v. 6. μηλαίας — ποικυληλαίας. v. 15. πρὸ ἀγρίων habet ἀγρίων. V. ἀγρίων. Med. 1. et 2. in margine ad ἀγρίων adscriptum habent οἷμαι γὰρ ἀγρίων. — S. 2. v. 4. καὶ τὸ ἴον τὸ μέλαν cum V. M. v. 7. ταύτης ἐν τῇ ὁδῷ cum V. M. v. 8. οὐδὲ δὲ τοῦ χειροῦ mecum.

P. 40. v. 1. σχεδόν δὲ καὶ cum V. M. ἐλάας solus. — S. 2. v. 1. διαφέρει δὲ καὶ τὰ τῇ ἐκφρασει. v. 3. ἐλάας, ἧς καὶ ἀποσιππύοντα solus. διατετραμμένα V. M. v. 10. μηλεία, ἄγνος, κοκκυμηλεία. v. 11. ῥόδαϊα, correctum tamen. v. 12. κατὰ pro κάτω. v. 15. ἄκαρος — κῆρυς. Vind. ὁ ἄκαρος καὶ ὁ κῆρυς. v. 18. ὑπερ σιάδος cum M. ὁ περσέωνες A. — S. 4. v. 2. ἰδιωτέρας cum A. v. 4. οὐ μὴν cum A. M. v. 10. μηλείας.

P. 41. v. 2. ἐκ μέσου, ταῦτ' εἶναι cum M. ἐκ μέσου εἶναι ταῦτ' εἶναι V. v. 4. ἄνδρον ἄνθος cum A. ἃ τὸν ἄνθος V. v. 7. ἀδύνατον εἰ τελεοκαρπεῖ, ἀλλὰ μέχρι cum A. V. M. nisi quod A. ἀλλὰ μὴ μέχρι habet. ἀλλὰ μόνον malebat Censor Græcicus. — S. 5. v. 1. τό γε τῆς ῥάας, recte! v. 3. totus locus ita scribitur: κάτωθεν δ' ἕτεροι δι' ὧν ὡς μικρὸν ὡδπερ ἐκτετραμμένος κύωνος ἔχων τὰ χεῖλη μυκώδη. M. similiter: κάτωθεν δ' ἕτεροι δι' ὧν ὡς μικρὸν — κύωνος — μυκώδη. V. κατ: δ' ἕτεροι δι' ὧν ὡς μικρὸν — κύωνος — μυκώδη. v. 8. εὐθύ cum V. M. v. 11. δύναμαι τελεοκαρπεῖν. Etiam V. τελεοκαρπεῖν habet. — Cap. 14. s. 1. v. 3. βλαστὸν, male! v. 5. ἐλάας. v. 11. τελεοῦν. v. 12. τῶν ἔνων καὶ τῶν νέων, οἵτινες.

P. 42. v. 2. καρπὸν, ἔτι δὲ ὁ ὄλυνθος cum V. M. v. 5. ἐκ τῶν νέων cum V. M. — S. 2. v. 4. οἱ δὲ ταύτης μὲν cum A. B. V. M. v. 5. ὡςπερ τῆς κερωνίας, οἰσίσσο καὶ. v. 6. αὐτὴ γὰρ καὶ ἐκ cum M. deinceps πολὺ. v. 11. σιδηρῶν. v. 16. ἀνδράφαξ — ἐλάας. v. 17. ἀκρων. v. 19. πλην τούτου γε καὶ ἀκρόβλαστον, omissis καὶ ἀκρόφυλλον. — S. 3. v. 8. καὶ πῶν τὰ γε ταῦτα ἐν τοῖς μέρσιν. An fuit καὶ πῶς τὰ γε τοιαῦτα?

P. 43. s. 4. v. 4. ὅσα δὲ ἐν ἑκατέρῳ τούτων τοῖς καρπῶν cum A. ὅσα δὲ ἢ ἑκατέρῳ τούτων τοῖς κ. V. M. v. 10. τῶν ἄλλων, omisso καὶ, cum A. V. M. — S. 5. v. 4. ῥῶν λαβεῖν, omisso vulgari τε, cum V. M. Male τε fuit substitutum.

AD LIBRVM II

P. 44. Cap. 1. s. 1. v. 8. αὐτόματος cum V. M. v. 10. τέχνης ἥδη προαιρέσεως cum V. M. — S. 2. v. 3. ἐκὰς τοῦ κλωνός solus, ἀπὸ κλωνός γὰρ οὐ δύναται A. 1. 2. Falso Bbæus inde κλωνός καὶ οὐ δύν. refert. v. 12. ἄπιος καὶ ἀπὸ τῶν. v. 15. αὐξάνει pro εὐαυξάνει cum A. V. M.

P. 45. v. 13. v. 9. ἅπαντα γὰρ ὅσα ἴσους. ἅπαντα καὶ ὅσα A. V. M. v. 12. εὖν τις τα ἔργη μεοῦν. ἐν τοῦ τὰ ἔργη παρελθόν V. Sic etiam M. sed in 22. est του e correctione. v. 13. ὑπόθετον εἶναι μάλιστα γὰρ ἢ ὑπόπρετον οὐ μὴν ἄλλῃ; transposito recte verbo εἶναι, quod omittant A. B. V. M. v. 16. ἢ ἐκφυγῶν. — S. 4. v. 5. καὶ χάρις, omisso ἀπό. v. 12. ἐμφυλίας, ita ut ante h et pone rursus vestigia appareant. ἐμφυλίας A. M. ἐμφυλίας V. — Cap. 2. s. 1. v. 2. ἢ ἔξῃς, pro καί.

P. 46. v. 1. ἀμφοτέρως mecum. ἀμφοτέρως A. ἀμφοτέρω Vind. v. 4. καὶ ἡ ῥοδωνία cum V. M. v. 5. δακρύου recte pro δακρύων. v. 9. διατέμνῃν mecum et cum V. M. v. 12. τῷ φησὶν rectius τὸ φ. V. M. — S. 2. v. 3. τρόποις φησὶν cum V. M. 1. φασὶν M. 2. v. 7. μολύνειν cum A. V. M. v. 9. τὸ τῆς ὁρέας cum A. B. V. M. v. 13. ἀνωτέρω mecum; ceterae omnes Edd. ἀνωτέρω habent. v. 14. καὶ ἀπὸ mecum, transposita copula καί. — S. 4. v. 2. πλείους αἱ γένεες cum A. B. V. M.

P. 47. v. 1. ταχίστη καί, omisso δέ, cum M. — S. 5. v. 2. πόδας τῶν γλαυκίων cum A. V. M. sed recte deinceps σκληραὶ — ὀξεῖαι. v. 3. ἐν μὲν γὰρ τῶν ἀπίων, addito γὰρ.

recte! v. 8. κυδωνίος. V. κηδωνίος, sic. v. 9. σκληρὰ cum Heins. — S. 6. v. 2. πύργος pro Ἡπείρου cum A. B. M.

P. 48. v. 1. μέλαιναν et v. 2. τὴν ἐν Ἀντιάνδρῳ. A. μέλαιναν etiam A. B. V. M. v. 5. καὶ ante πύκνη omittit. v. 7. ἡμερωμένοις. recte! v. 9. εἰ δὴ χεῖρος. A. εἰ δ' ἡ χεῖρων. V. εἰ δ' ἡ χεῖρ cum M. unde facilius scriptura Urbis prodit, quae vera videtur. — S. 7. v. 3. ἐμφέρειν pro ἐκφέρειν. v. 4. ἀνάπαλιν θλίγα — λαμβάνειν. Etiam A. B. V. M. δέ omittunt. v. 7. alterum ποιεῖν rectius omittit. v. 11. περὶ ποταμὸν τὸν Πίνναρον, recte. παρὰ ποταμὸν Πίν. A. B. Heins. Bod. v. 13. αἱ πύρηνες, male. — S. 8. v. 2. τὸν παρ' ἡμῶν φ. φυτεύειν. Etiam V. M. ἡμῶν habent. v. 5.

πρὸς ἄλληλων, sic. προσύλληλον καρπὸς τῷ τόπῳ coniectura ingeniosa scribi voluit Censor Graecus, si modo de vocis auctoritate et significatione, pro κατάλληλος positae, constaret.

P. 49. s. 9. v. 1. διὰ om. cum A. V. M. v. 2. οἷς καὶ recte pro εἰς καί. v. 4. ἀπορεῖ τα ῥόα cum V. ἀπορεῖ τα ῥόα M. ἀπορέει, τὰ ῥόα A. B. v. 5. verba δέ τῶς deletent secunda minus. v. 6. ἀναρῶναι. v. 7. καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. recte! — S. 10. v. 3. ἐξαλλαγῇ δέ χώρας mecum. εἰς δέ

ὅρας A. B. V. M. v. 5. ῥαὶ αὐτὰ διὰ μίαν addit γάρ.
v. 6. καθάπερ τὰ πέρσιον, omisso καί. v. 9. οἱ σὺν ascentu
et spiritui. v. 11. ἡμιχρόν. V. M. ἡμιχρῶ habet. v. 12.
ἀμφότερα cum V. M. — S. 11. γ. 4. καὶ τούτων mecum, et
deinceps τῇ θερ. δὲ μεταβ. ῥῶα καὶ ἡμιχρῶν; ῥῶα μετ.
γ. 7. πάνταλον κισιη. V. M. πάνταλον της cum lacuna.
Latet vitium! — S. 12. γ. 3. ἀπαγορεύται mecum.

— P. 50. γ. 1. λέγοι mecum. v. 4. ἑλάν. γ. 6. περισκο-
πτεῖς τὴν θαλίαν ὅλας. γ. 8. φώλου; γ. 9. οὐθὲν cum
A. M. — Cap. 3. β. 1. γ. 1. Φασὶ δ' οὖν. V. M. φησὶ δὲ.
γ. 6. γλυκαίως — αὐτὰ δένδρα μετεβύλλειν, ὥστε. γ. 8. χρί-
ρον δὲ τὸ mecum. — S. 2. γ. 2. ὑπολαμβάνουσιν. γ. 3.
ῥανυμίζουσιν cum Heins. et M. V. γ. 4. κῆρυκον — κα-
λουμένην ἐκ μέλανος γάρ — μέλανα.

P. 51. γ. 3. οὐ μὴν ἀλλ' εἴπερ συμβαίνει, μᾶλλον ἐν
βοῇ; κ. egregie habet et auctius, eiectione verbis ἐν τῷ παντὶ
p superiore anembro temere repetitis. — S. 3. γ. 5. inutile
ὧν omittit. γ. 8. συμβαίνειν. γ. 11. ποτ' ἀποκαυθεῖσα cum
A. B. V. M. κίσιον ἐτεβλύστηται A. repetunt V. M. γ.
23. πωργο habet γρ. κλάδων, et sequens πάλιν a correctione.
γ. 14. καὶ δὲ οἶον ἀπέπεσαν, ut A. V. M. γ. 17. οἰκειοῦται
cum V. M. — Cap. 4. β. 1. γ. 2. μίνθαν cum V. M. γ. 6.
πρῶτος τὰ δὲ ἐν τοῖς ἐπετείοις.

P. 52. γ. 5. χρόνον καί, omisso ὥς, cum A. B. V. M. —
S. 2. γ. 7. ἄμβολον, ut A. B. V. M. γ. 8. αὐτοῖς τοῖς cum
ceteris. — S. 3. γ. 1. μεθοπωρινοὶ βαρεῖς. Γίνεσθαι. γ. 2.
τὸ σέλινον cum A. B. V. M. γ. 7. τινὰ κατὰ πῆρσιν cum
A. B. V. M. γ. 8. σκοπτέον cum iisdem libris.

P. 53. β. 4. γ. 1. ἄτοπον δ' ἂν δ. μᾶλλον ἐν τοῖς cum
V. M. γ. 4. ὥσπερ ὁ ἱέραξ, omisso καί. recte! γ. 5. καὶ
παταστόπην. γ. 6. ὁ ὕδρος ἐπέχει cum A. B. V. M. γ. 9.
χρυσάλλις. γ. 14. αὐτομάτην cum V. M. — Cap. 5. β. 1.
γ. 1. ἐπεὶ δὲ cum A. B. V. M. γ. 6. ὥς δεῖ cum iisdem.
γ. 7. καλεῖουσιν a correctione. ὥς τὰ χρίστα. γ. 8. μέλλει
utrumque cum A. B. V. M. γ. 9. πυρούς προσορύττειν cum
iisdem. — S. 2. γ. 5. εἴαν ἢ μὲν σώματος. V. εἴαν ἢ μὲν
σώματος.

P. 54. γ. 1. βαθέος ἢ καὶ χόρας cum V. M. γ. 2. μα-
κροτέραν cum V. M. γ. 4. μεμοσχυνμένην, sed a manu sec.
super os scriptum ē, ut fieret μεμίσχυνμένην, deinceps ἢ ante
ἐκτάπηχυν omittit cum Med. Scriptura μεμοσχυνμένην vera
videtur: nam et Plinius plantam abietis translatam ex h. l.
memorat. — S. 3. γ. 9. βορρα sine accentu. γ. 12. ἀπίους,

μηλείας. v. 13. ταύτη γὰρ cum A. B. V. M. — S. 4. v. 2. verum ὑπόπρεγμα habet solus. Pergit: λαμβάνειν καθάπερ ἢ τῆς ἐλαίας, σχίσαντα τὸ τε ξύλον κάτωθεν ἐμβάλλοντα φυτεύειν· ὁμοίως δὲ ἐλαίας — ἄλλων. Φυτεύεται δὲ ἡ συκὴ καὶ ἔαν τις. In A. est: λαμβάνειν καθάπερ τῆς ἐλαίας καὶ συκῆς καὶ τῶν ἄλλων. φυτεύεται δὲ καὶ ἡ συκὴ. V. M. verba καθάπερ ἢ τῆς ἐλαίας σχίσαντα τὸ τε ξύλον κάτωθεν καὶ λίθον ἐμβάλλοντα φυτεύειν soli integriora habent. v. 7. σφύρα παίη cum V. M. σφυρῷ παίσῃ A. B. Heins. Bod. v. 8. εἰτ' αὐτῆς ἄμμου cum A. B. V. M. v. 9. καὶ γίνεσθαι δὴ φάσι cum V.

P. 55. v. 4. εὐβλαστες solus sincerum habet. v. 9. φυτεύεται δ' ἐκ cum A. B. V. M. v. 10. ἄχοι οὐ ἂν γένηται ἄριτων cum V. M. nisi quod sic ἄρι τεύω habent scriptum: — S. 6. v. 4. φυτεύουσι δὲ ῥόας μὲν καὶ μυρρίτανες addito μὲν solus. v. 7. ὄγγρας vere. Eadem varietas in Homericæ Odys. 7, 120. v. 10. sincerum ἀποστάσεις habet solus. — S. 7. v. 3. εὐθενεῖ γ. φασιν cum A. B. v. 10. φυτευόμενα cum A. B. V. M.

P. 56. Cap. 6. s. 1. v. 3. φυτεύουσι λείους, omisso γὰρ cum V. M. v. 4. δύο κάτω καὶ δύο ἄνωθεν. v. 6. πόλων cum M. κόλων Vind. A. B. — S. 2. v. 2. ἢ δ' ἀφ' αὐτοῦ ὅτιαν cum A. B. V. M. quæ temere mutavi secutus Heinsianth. Deinceps ἄνωθ' ἐν ᾧ περ Med. v. 4. δέπηχυν. v. 5. τὸν ἕγρον cum V. M. v. 8. αὐτὰς τὰς ῥίζας cum V. M. v. 9. περιπλάττειν cum A. B. V. M. Sed antea omnes περιπλάττουσι habent. v. 15. Ἰνδοὶ, omisso ἔχουσι, cum A. B. V. M. praeter ἵνα vel ἵν', cui ceteri libri male ἦν substituant.

P. 57. v. 1. καὶ solus additum habet. Sect. 3. v. 5. κατὰ τῆς κόπρου cum A. B. V. M. v. 8. μετὰ μὲν τοῦ ταῦτα M. τὰ μὲν τοῦ Vind. v. 10. ἄλλων συμπαραλαμβάνουσι. v. 11. δις τῆς sine accentu. Deinceps χαίρει cum V. M. — S. 4. v. 3. ἀσχερόν, ὅτε καὶ — πολλοὶ φυτεύουσιν. vere! ceteri libri omnes ὅτε omittunt: interpretes τότε alieno loco inseruerunt. v. 6. ὁρθόφυη τε καὶ αἱ — ἀπορτῶνται, partim vere, partim proxime vero. ὁρθοφυῇ τε probat etiam Græcæ Censor. — S. 5. v. 3. ἀλλ' ἰδία καθαίρουσι. v. 4. ἐπιζητῇ. v. 5. ἢ ἐκ τοῦ διός. M. ὕδαρ ὃ τὸ ἐκ τοῦ διός. V. ὕδαρ. ὃ ἐκ τοῦ διός. v. 6. ἄλλων, cum V. M. v. 8. διατελεῖ corrigi Bodæus. διὰ τὴν Αὐθυσίαν (ita etiam M.) διατελεῖ Vind. rectius.

P. 58. v. 3. ἀμφότερώς εἴη, omisso ἂν, cum V. M. — S. 6. v. 6. καθ' ὃ ὃ μὲν cum V. M. v. 7. πρῶτος cum A.

βοήθεια mecum. Gaza sensu loci aberravit vertens: *Unde fit, ut bisario adiumento mas esse feminas valeat.* An Codex voluit τό τε γυνὼν ἄνθος?

AD LIBRVM III.

in Codice Inscriptum περί ἀγρίων δένδρων τό γ.

P. 66. Cap. 1. s. 1. v. 5. πάντα γὰρ ἢ ἀπὸ. bene! v. 6. οὐχ omittit cum V. M. v. 8. μηδὲ φυτεύειν cum A. B. V. M. deinceps ἐπιφύονται δ' ἢν vulgatum habet. v. 10. τὴν ἀροῖττουσαν. recte! καὶ φιλυδρα, omisso τὰ. A. B. V. M. καὶ ἡ φιλυδρα habent. v. 14. καὶ ὥστε καὶ cum M. v. 16. φυτεύεται δὲ pro δὴ cum V. M.

P. 67. s. 2, v. 2. Φεινται cum A. B. V. M. v. 3. ὡς ἐξεργάγῃ cum V. M. v. 8. πελέα ἡντι πελέας. V. M. πελέας ἂντι πτ. habent. — S. 3. v. 5. κακίνο σημεῖον υπολαμβάνουσιν. v. 6. πνευμάτων addit cum V. M. v. 9. ποιῶδων, ut libro 1. aliquoties.

P. 68. v. 1. Κλήδημος. v. 2. τὰ φυτὰ omittit cum ceteris. v. 5. ἀλλάτῃ μὲν. — S. 5. v. 4. Νέσος cum A. τόος V. M. v. 6. συγγεντα. v. 8. κλείω χρόνον cum nostra. v. 11. φασὶ τὴν τῶν ποιῶδων. Ἡ δ' ἐπομβρία τοῦτο δ' αὖ ἐποίει ταῦτο, συγκαταφέρειν. A. B. φασὶ τὴν τῶν ποιῶδων. Ἡ δὲ ἐπ. τοῦτ' αὐτὸ ἐποίει. V. M. ut Urbinas, excepto συγκαταφέρειν. — S. 6. v. 4. καὶ ἐν τούτῃ ἐλάττωσιν cum V. M. ἐλάττω recte Gaza humilem materiem interpretatur, oppositam arboribus, ut cap. 2, 1. δένδρων ἢ τι τῶν ἐλάττωσιν. v. 5. κινουμένης dat, quod si accipiat, sed sequens ἐκάστοις tamen erit intelligendum τόποις. v. 8. ἐνέπων γόντων cum V. M.

P. 69. v. 3. παχέος cum A. B. deinceps οὕτως V. M. v. 4. τό γε σίλφιον. Med. 3. τῷ σίλφιον, M. 22. τὸ α. v. 6. οὐν τοιοῦτοι cum A. B. V. M. — Cap. 2. s. 1. v. 2. ἀφύλλα cum A. B. V. M. v. 11. ὅλον ἐλάας, omisso ἦτον, ut in A. B. V. M. v. 15. ἰδιώτερα solus, sed privam, habet. v. 16. γεωργίαν mecum, προσδέχεται V. M. v. 18. κάπαρις. — S. 2. v. 4. ἡμερον καὶ ἡγριον cum V. M.

P. 70. v. 1. μὲν omittit cum V. M. v. 3. δὲ δὴ γὰρ στεόν cum ceteris. v. 5. τιθίσαι cum A. B. M. — S. 3. v. 6. ὅλη φύσις. v. 11. τὴν ἀρετὴν cum V. M. — S. 4. v. 2. εἰ τε cum V. M. v. 6. ὁ μὲν οὖν mecum. v. 7. ἡ καὶ ἀλλως cum V. M. v. 8. ὥστε τῷ τύπῳ. Fuit fortasse ὡς γὲ τῷ τ. καὶ ἀπλῶς εἰπέν. v. 11. καὶ μᾶλλον. v. 15. οἷον Πιερησὶ τε καὶ Κυρήνῃ cum V. M.

P. 71. v. 3. καὶ λιμναῖδες. v. 3. περιώδεις V. M. v. 6. εὐδαιμόνους. V. M. εὐδαιμόνους. — S. 6. v. 1. οὐδὲν δὲ ἄτοπον cum A. B. V. M. v. 4. γὰρ ἐκεῖ cum iisdem. — Cap. 3. s. 1. v. 4. πηγὸς integre scriptum habet. v. 9. κήλαστρον cum M. v. 10. ὀξύκαρτα cum A. B. v. 11. verba πεφυκυῖαν — γλείνον manus secunda addidit. v. 12. οἱ δ' ὡς διαιροῦσι cum V. M. Gaza *quanquam alii aliter distinguunt* vertens οἱ δ' ἄλλως scriptum legisse videtur. — S. 2. v. 3. τῇ χρεῖα τῇ τε τῶν ξύλων cum V. M.

P. 72. v. 1. καὶ τῇ τῶν καρπῶν rectius. v. 2. ἐν τοῖς πεδίοις. v. 3. ἐν τοῖς καρποῖς cum A. B. V. M. v. 4. καὶ δρώδεις, recte! v. 7. εὐθραεῖ, superscripto εὐθρηαῖ. v. 10. ἐπὶ τῶν ἁκρον cum ceteris praeter Bodaei Ed. quae τῶν omisit. — S. 3. v. 3. ὑπὲρ ὧν mecum. v. 8. κήλαστρος. v. 6. ἐλάτη, πεύκη cum V. M. v. 11. ἐν τῇ Κρήτῃ cum V. M. quod dare volui. v. 12. ὅλως εὐτροφος cum A. B. — S. 4. v. 1. Ἐνιοι δὲ cum V. M. v. 8. τοῦ ἐν τῷ Ἰδῇ. M. τοῦ ἐν τῷ Ἰδῇ.

P. 73. v. 3. Κινδρῖω cum V. M. v. 4. τιρασίαν — μόνον cum V. M. μόνην τούτων Gaza vertit *tantum ex his*. — S. 5. v. 3. προσείας. v. 5. πλησίον mecum. v. 7. θαυμαστός cum A. B. — S. 6. v. 2. παρίων cum A. B. V. M. — S. 7. v. 4. οὐδ' ἀνθεῖν rectius.

P. 74. v. 2. οὐ δύνασθαι cum V. M. — S. 8. v. 1. ἀμφωβητεῖται solus cum Heinsiana. v. 11. καὶ τὴν μὲν ἐτέραν cum A. B. V. M. v. 14. συμβαίῃσι σχεδὸν cum iisdem. v. 15. τῶν δένδρων cum V. M. — Cap. 4. s. 1. v. 5. δὲ om. cum V. M. itaque membrum hoc priori iungendum, sublata distinctione maiore, quod fecit Gaza, qui deinceps rectius scriptum οὐ γὰρ κατὰ vertit *non enim maturitas pro germinationum ratione*.

P. 75. s. 2. v. 4. ἀφάρκη cum V. M. v. 5. πρὸς ζεφύρου — εὐθὺν. v. 6. ζεφύρου κράνεια καὶ cum V. M. v. 10. πτέος. V. M. ἀκτέος cum A. B. v. 11. τὰ ἄκαρπα τὰ δοκούντα καὶ ἀλωάδη. v. 12. ἄλλως περ' ἐνισταμένου. A. B. V. M. etiam ἄλλως habent. — S. 3. v. 2. μὲν ὡς εἰπεῖν cum ceteris. Heins. μὲν omisit. v. 3. δὲ καὶ ἐπὶ πλέον, vere! v. 6. ἦν δὲ. v. 10. τοσαύτῃ δὴ διαφορὰ mecum. Verba τῷ δ' ἄρξαι σκληρότατον omittit cum ceteris. — S. 4. v. 1. ἡ μικρῇ, omisso καί. v. 2. καὶ μελῖα, recte! v. 3. καὶ ὑγράδων cum ceteris praeter Heins. et Bod.

P. 76. v. 1. ὅτι pro ἔτι cum V. M. v. 4. καὶ ἡ μελέα, recte! — S. 5. v. 8. μετριώτεραν μὲν ἔχει παραλλαγὴν, opti-

μα! v. 6. ἡ κήλαστρος καὶ ἡ πρῶτος cum V. M. — S. 6. v. 4. Φασὶ δέ γε καὶ τὴν κήλαστρον — ὑπὸ τοῦ χειμῶνος cum A. B. V. M. praeter particulam γε alibi omissam. v. 8. ὀψίκαρπα solus mecum.

P. 77. v. 2. ὀψίσταρα γωνίαια. V. M. ὀψίτερα. — Cap. 5. s. 1. v. 3. συνεχῇ γε a pr. manu, sed correctum. v. 7. λοιπᾶ et antea τρισλοιποὶ cum V. M. quae scriptura orta videtur e varietate gemina λιπᾶ, λοιπᾶ, τρισλοιποὶ, τρισλοπα, coniuncta. v. 10. διαλιπόντα cum V. v. 12. κορυνης ἕως τῆς cum V. M. v. 13. τὰ πλάγια mecum. Vulgo τὰ deerat. v. 14. ποιησάμενα mecum. Vulgo — σάμεται. v. 16. σκιροφοριῶνα. — S. 2. v. 2. κηκίς mecum. v. 4. ἀ-θρόος. v. 5. πιττοειδοῦς cum A. B. V. M. v. 7. μείζω cum V. M. v. 9. ἐγγλωρος vulgato εὐχλωρος recte substituit Graecus censor.

P. 78. v. 1. αὐξάνονται cum V. M. itaque haec ita continuanda cum sequentibus: ἔστι καὶ αὐξάνονται καὶ λαμβάνουσιν ἔναι μέγας. Ceterae editiones ἔναι habent cum Codd. v. 3. τὸ τρίτον cum ceteris praeter Bod. qui τὸν dedit. v. 5. ἴσως cum A. B. V. M. v. 6. παρελθουσῶν, quod conieci, habet. — S. 3. v. 5. λοιπᾶν cum V. M. — S. 4. v. 1. Ταῦτα μὲν οὖν, recte! v. 2. βλαστήσεις αἱ ἐπὶ — ἀρκτούρων. V. M. αἱ δὲ ἐπὶ — ἀρκτούρων, omissis βλαστήσεις αἱ. Camotiana addidit vocem βλαστήσεις: Aldina enim prima lacunam habet. Scriptura ἀρκτούρων orta videtur ex altera, quam habet Urbinas, ἀρκτούρων. v. 5. ἀμπέλω cum V. M. v. 9. καὶ μακρὸν cum ceteris, καὶ omisit Heins. et Bod.

P. 79. v. 1. ἴδια Heins. et Bod. firmat. A. enim εἶδη habent. v. 5. καὶ ante Διὸς βύλανος et πίτυς omittit cum V. M. v. 9. ἐποιδήσεως meum confirmat. v. 11. εὐθύς αὖ παρα τῆς V. M. εὐθύς αἱ παρ' αὐτῆς cum A. B. Comparato demum loco infra 3, 12, 8. intellexi, de sorbo hunc locum intelligi debere, atque ad eam normam emendationem scripturae vitiosae dirigendam esse. Verae vestigium agnoscas facile in verbis αὖ παρα τῆς, si litteras unciales vel quadratas scriptas fuisse cogites. Gaudeo, coniectura me assecutum fuisse vocem λιπαρὰ in ea latentem. Cetera ita scribenda censeo: Τῇ δ' ὅγ' ἔγινετο τοῦ μιστοπώρου — εὐθύς λιπαρὰ καὶ ὥσπερ et cetera. Comparato altero loco, ubi eadem paene verba repetuntur, nemo de scriptura nostra dubitabit. Verum et ille ipse proficiet e comparatione; ibi enim ὅταν ἀποβάλῃ τὸ φύλλον — ὥσων ἤδη βλαστικὴν περι-

bendum censeo. γ. 13. ἡ δὲ ἡρακλεωτικὴ cum A. B. V. M.
 v. 15. βοτρυνῶδες cum A. B. V. M. deinceps ἡλίκων cum V.
 M. v. 16. πινώδη cum A. B. V. M.

P. 80. s. 1. v. 5. λικυρα cum V. M. Male ἀννотatio λί-
 κρα habet. v. 6. σφένδαμνος, ὄστρεα, ζυγία. Bod. ζυγία
 omisit. ὄστρεα V. M. κλήθρα verum solus habet. Formam
 κλήθρον et κλήθρος pro alno Glossae veteres habent. —
 S. 2. v. 2. κατὰ τοὺς τρόπους, sed correctum τόπους, quod
 posterius solum verum. τρόπους cum Gaza V. M. v. 3. καὶ
 βλαστοὺς. Deinceps ὠρισμένη καὶ συνεχῆς solus verum ha-
 bet, quod posui. v. 7. κατὰ πάσας solus, vere! v. 9. ὀλί-
 γων οἶον κοτίνου καὶ ἄλλων. V. M. solum οἶον addunt. v.
 10. κοινὴ πάντων ὁμοίως cum V. M. v. 11. καὶ ἐκ τοῦ
 ἄκρου. V. M. καὶ τὰ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ἄκρου, male transposita
 copula vulgo omissa. v. 17. τοῦτο ἐπὶ τῆς περσικῆς καρύας
 cum V. M. — S. 3. v. 4. ὁμοία δὲ cum ceteris. ὑποία
 H. et Bod.

P. 81. v. 4. habet οὖν cum ceteris, omissum ab H. et
 Bodaeco. — S. 4. v. 6. ἐταργῶς φνόμενα cum A. B. V. M.
 v. 7. δ' οὖν δοκεῖ — καὶ ἡ πρῖνος. V. M. etiam δ' οὖν
 habent, quod dare volui. v. 13. καὶ πύκνη προζέλιζους cum
 A. B. V. M. — S. 5. v. 2. βαθυρίζοιται cum A. B. V. M.
 v. 7. ἄμφω ἐμβιῶναι cum A. B. V. M. deinceps omnes Edd.
 et Codd. praeter Urbinatem δυσόλεθρον. v. 8. σφένδαμνον
 κατ' ὀλίγον cum A. B. V. M. v. 11. καὶ κλήθρας λεπτίας
 καὶ μαλίας cum V. M. An fuit καὶ κλήθραν λεπτίας καὶ
 ὁμαλεῖς?

P. 82. v. 1. δυσολέθρους mecum. Ceterae Edd. δυσο-
 λέθρους. v. 3. οὐ βαθύριζα τὰ τοιαῦτ' ἔστιν cum A. B. V.
 M. — Cap. 7. s. 1. v. 9. λεῖον mecum. — S. 2. v. 3. ἡ πα-
 ρύτερον cum A. B. v. 4. ἐν ταῦτ' αὐτῶν. v. 7. τὸ κατὰ τὸ
 λεῖον. V. et M. τὸ καταλεῖον. v. 9. τῇ δὲ δῆλον ὅτι, recte!
 Sequens διὰ om. A. B. M. Volnerunt igitur cum Urb. τῇ
 dare. — S. 3. v. 4. τὰ δὲ καὶ cum V. M. v. 5. τὸν βότρυν.

P. 83. v. 6. καὶ ἡ καρποφόρος cum V. M. et antea βό-
 τρυν cum A. B. V. M. — S. 4. v. 2. κηκίδα mecum. v.
 3. πιτταῖδη μέλαιναν. v. 6. καὶ ante προσεμφερές omittit.
 v. 7. αἱ δοιῶχη. deinde δ' ἔτι σκληρόν. v. 10. πυρῆνος
 ἐλαία εἰρουφύην cum V. M. An fuit πυρῆνος ἐλαίας σκλη-
 ροῦ φύσιν? v. 12. περὶ πυρηνίου σκληρότητα πεφυκός, egre-
 gie! περιπυρηνίου σκληρότερον A. B. V. — ηνίου σκληρότα-
 τον Med. v. 13. πρὸς τοὺς λύχνας V. M. v. 15. κηκίς me-
 cum. — S. 5. v. 1. παραφύει δ' ἐντεριώτης τῶν ροπαῶν

μαλασχαλίδας, in quo verum indagabunt alii. v. 4. ἰσπανηκότας A. B. V. M. verum habet Urbinas.

P. 84. v. 3. κισσηροειδές, recte! deinde ἄλλο τούτου σπανιώτερον. Alteram formam σπανιαιτέρον habent A. B. V. M. v. 7. μύας cum A. B. V. M. deinceps ἴσχει solus habet. v. 8. κηκίδος rectius. — S. 6. v. 2. ἀπὸ τῶν ῥεζῶν cum ceteris praeter H. et Bod. v. 8. Φαίνεται — ἐπὶ ταύτῃ μάλιστα προσίζειν recte solus, nempe ceterae Edd. φύεται pro φαίνεται habent. v. 10. κατακλυσθῇ γίνεσθαι. Ceteri κατακολουθῇ γίνεται cum A. B. — Cap. 8. s. 1. v. 1. δὲ omittit. v. 7. post καλλικαρπότερον addit καὶ πολυκαρπότερον solus. v. 8. πυραπλήσια δ' ἡ τοιαύτη διαφορὰ solus. Ceteri cum A. B. φορὰ habent. v. 11. συνεμφαίνοντας cum A. B. V. M. omisso verbo λέξομεν. Verba καὶ τὰς ιδίας — φαναρῶν prima manus omisit.

P. 85. v. 1. Ἀρυός δῆ, quod conieceram. v. 10. βαλάνους omittit cum A. B. v. 14. ἀλείφλοιος· οἱ δ' εὐθύφλοιον καλοῦσιν. Postremam scripturam habent quoque A. B. V. M. et recte quidem. Sic est ἐνιοὶ καλοῦσιν εὐθὺ γλυκεῖαν ῥίζαν 9, 13, 12. et in nostro loco paulo antea εὐθὺς τὴν μὲν ἡμερον καλοῦσι. ubi respicit poeticum nomen ἡμερίς de quercu usurpatum. v. 16. τὸ τῆς ἡμερίδος cum V. M. τὰ τ. ἡ. A. B. H. — S. 3. v. 5. ἀμφοτέραι cum A. B. V. M. v. 10. ἐν omittit, recte! — S. 4. v. 3. post ὁρθοφυής addit οὐδὲ λεία cum A. B. V. M. quae restituere volui.

P. 86. v. 1. πολυμάσχαλος ὥστε ὀζῶδῃ καὶ βραχεῖαν, egregie! Abeat igitur καλομάσχαλος, unde male fuit invectum. v. 4. ἀσατέστατον. v. 5. ἥτιον ἐπὶ τῆς ἡμερίδος, quod Britannica dedit. v. 7. μορφὴν addit cum V. M. — S. 5. v. 1. Negationem ante φύεται solus addit, sed sequens ἡ σπανίως est etiam in A. V. M. v. 6. φριπηδέστατον solus verum habet. v. 8. ἐπιτοπολὺ mecum. Vulgo erat ἐπιτολὺ. v. 12. Post Λέγουσι omittit δὲ cum A. V. M. — S. 6. v. 3. Κηκίδας, recte! v. 4. χρησίμη cum A. B. V. M.

P. 87. v. 2. φάσκος ὁμοίος τοῖς βραχεῖσις. v. 3. καὶ βραχὺ. Aldinae habent φάσκον ὁμοίως τοῖς βραγχίσις — πόλιον καὶ βράγγιον. v. 6. ἐξοφθαλμον. v. 7. ἔχει omittit solus, recte! nisi malis cum Urb. deinceps scribere: ἔχει δ' ἡ ἀλείφλοιος ἐπιμέλαν τοῦτο φύσει καὶ βραχὺ. v. 8. ἡ δ' ἀλείφλοιος ἐπὶ μελίαν τοῦτο φύσει. Etiam A. B. V. M. ἐπὶ μελίαν habent. — S. 7. v. 5. ταύτην δὲ, recte! v. 9. καταφύγγνται. v. 15. διὰ γὰρ τὸ — φυσώμενος, ὀλίγος cum V. M. v. 18. τὰ τοιαῦτα, recte!

P. 88. Cap. 9. s. 1. v. 2. Ἰδέαν cum A. B. V. M. ut v. 4. ubi ante ξύλον addit τὸ cum V. M. v. 9. εἰδέας. v. 13. ἀγγίων. A. B. ἀγγελίων. V. M. ἐγγείων. terrenorum Gaza vertit. — S. 2. v. 1. ὀξύτερον cum A. B. V. M. ramosior Gaza. v. 2. εἰδέα. v. 3. μελάντεραι δὲ πίττη καὶ γλυκύτεραι καὶ λεπτότεραι καὶ εὐωδέστεραι cum V. M. recte! et memorabile videtur, hoc uno in loco V. M. iota iuxta positam transtulisse e libro suo, unde exscripti sunt. v. 5. χεῖρον. v. 6. τὸν ὀρόν cum A. B. v. 10. σκληροφυλλότερον cum V. M. et Gaza. v. 14. σκληρία cum A. B. V. M.

P. 89. v. 10. μέτρας. v. 13. ἐρυθρότερον τὴν χροίαν, omisso καὶ, cum A. B. V. M. v. 14. τῆς παιδός, ἐν τοῖς, omisso καὶ, cum A. B. V. M. ubi veterem scripturam δαυδός pro δαδός agnosces. — S. 4. v. 2. ταῦτά γε pro γένῃ cum A. B. V. M. v. 7. ἐμφερέστατον, quod conieceram. v. 8. καὶ ante τὸ μέγεθος omittit cum A. B. V. M. v. 14. αἰχμωδέστερα cum V. M. ἀχμωδέστερα A. quod in αἰχμωδέστερα mutavit Camotiana. v. 15. ἔτι δὲ τὴν πίτταν ἐμφερέστεραν τῆς πίτυος· καὶ γὰρ τὴν πίτυν, egregie!

P. 90. v. 1. μικρὰν cum ceteris. v. 2. δὲ omittit cum V. M. — S. 5. v. 1. πεύκης καὶ διαφέρειν cum V. M. v. 4. ἔτι δὲ τὸν κώνον, omisso καὶ, recte! v. 7. ἀτευνα. deinceps ἔχει καὶ τὴν μεγάλην πρὸς τὴν πεύκην cum V. M. v. 9. ἐπικαθεύσαν male V. M. v. 12. πιτυώδους cum ceteris. πιτυώδους H. cum Bodaëo. v. 19. ἰδίων τοῦτο πάθος, omisso τι, recte! — S. 6. v. 4. τὰ τοῦ ἀξένου mecum.

P. 91. v. 7. Θηλοειδῆ e correctione cum A. B. V. M. v. 8. πυνάειας cum iisdem. — S. 7. v. 2. οἰνωδές cum V. M. v. 8. στερεώτε καὶ cum A. B. V. M. v. 14. τῇ αἰγίδι, recte! v. 17. ἐπανιόν — τὸ τυχόν solus. v. 15. τὰ τε τῶν. V. M. omisso τὰ solum τε addunt.

P. 92. v. 4. ἀγαθὰ γὰρ — ἐλάτης οὔλην solus: nam ὄλην A. B. V. M. ἀγαθὰ etiam V. M. cum Gaza. v. 10. καὶ ἔτι τὴν recte solus. — Cap. 10. s. 1. v. 6. διογιδές. V. M. διογιδέν. v. 7. ἐπικανθίζον mecum. v. 8. κατὰ βάθους cum V. M. v. 10. ἀνακάνθωαι καὶ λείωαι. v. 11. καὶ ἡ κατὰ δὲ ἡ κατὰ, omisso καὶ, V. M. v. 15. ἀμαξία cum V. M. qui ἀμαξία scribebant. ἀμαξουργίαν A. B. Verba καὶ εἰς διαφορυγίαν omittit.

P. 93. v. 3. τὸ δὲ ξύλον, recte! v. 8. Ὅμοιον δὲ καὶ τὸν, recte! v. 12. καὶ πολὺν cum A. B. V. M. v. 13. μελίζον πνέμων, τῷ χρώματι cum V. M. v. 16. Τὸν δὲ καρπὸν solus, recte! — S. 3. v. 1. ἑξήστους solus. Articulum omit-

lunt V. M. v. 3. τῷ στήματι cum V. M. rectius! v. 13. εἰς οἰκίαν cum V. M. recte! οἰκίας A. B. v. 14. φησι. V. M. cum A. B. φησι habent.

P. 94. v. 1. ἀρὴν solus, recte! v. 2. τῷ τὸ μὲν εἶναι solus; unde scribendum censeo τῷ τὸν μὲν. v. 5. ὁζωδέστερον καὶ πυκνότερόν· ἐστίν, ἐτι recte cum V. v. 7. παχύτερον cum V. M. v. 13. ἀφ' ἑτέρου cum V. M. — S. 5. v. 6. ἀδραφάξιος cum V. M. sed ἀδραφ. Vind. v. 10. καὶ ἡ πρὸς τῷ μίσχῳ cum V. M. v. 12. μακροτέραν cum A. B. V. M. v. 14. μαλακωτέραν solus vere cum Gaza habet πολυμακρωτέραν Med. cum vestigio veri.

P. 95. s. 1. v. 3. ζυγίαν — κλινόστρογον. V. M. etiam ζυγίαν, nempe ut antea σφένδαμνον omnes habent. Voluitne κλινόστρογον, unde κλινόστροφία Agathiae? An κλινόστρογον τὴν ψαλλίδα Hesychii huc pertinet? v. 10. ὅλα τ' εἰς ἐν, bene! v. 13. ταῖς τῆς φιλύρας. v. 16. καὶ αἱ ξανθαὶ cum V. M. — S. 2. v. 10. πεδισίην.

P. 96. s. 3. v. 8. τιν' ἔχοντα καὶ ἐπαναθίζοντα cum A. B. V. M. v. 9. Τὸ δ' ὅλον ὅπερ εἶποι cum A. B. V. M. v. 10. φυλλοροεῖν solus vere habet. v. 11. οἶον ἵνα κατὰ γόνυ καὶ συζυγίαν τὰ φύλλα καθ' ἑκάστον πέφυκε σπυγῶν διεχουσῶν, egregie praeter vitiosum σπυγῶν. Etiam infra 12, 6. de sorbo τὸν ἰνώδη μίσχον primum, deinde ἰνός de eodem dixit. Vulgatum οἶον satis indicabat defectum vocabuli ἵνα: ita enim scribo. v. 18. ἔχει, καπυρὸν δέ, egregie! Vitium καὶ πυρὸν A. B. V. M. vestigia veri servavit. v. 19. πυθρόν· πυκνότερον cum V. M. — S. 4. v. 3. ἔχει — λοβῶ λεπτῷ καρπὸν, bene! v. 9. τὰ πλεκτὰ cum A. B. V. M. v. 10. βαθύνει, locis concavis Gaza. βαθύνει A. B. βαθὺ V. M. ita ut suspicer, in Codice, unde descriptum exemplum Aldinum et reliqua fuerunt, per notam scriptum fuisse vocabulum, ex quo Aldus βαθύνει effecit, Mediceorum et Vind. scriptor syllabam dubiam omisit. v. 12. εἴην δὲ βοιμελίαν cum A. B. V. M.

P. 97. v. 2. μανότερον ἢ βοιμελίος. V. M. μαυότερον ἢ βοιμελίος. rarior corpore Gaza, μακροτέρα ἢ βοιμελία A. B. — S. 5. v. 3. πεδισιόν. M. πεδισόν. A. B. H. Bod. παδισιόν. Est enim omne campestre laeve, montanum autem omne scabrum Gaza, qui φύσει γὰρ πᾶν τὸ πεδινὸν τραχὺ; τὸ δ' ὄρειον λεῖον legisse videtur scriptum. v. 8. ὀξύν, πτελέα, τάλλα. V. M. ὀξὺν πτελέα, τὰ ἄλλα. deinceps πεδισινὺ Urb. πεδισινὰ A. B. ut v. 17. — Cap. 12. s. 1. v. 5. ἰνώδη λεπτόν cum A. B. V. M. v. 8. ὁμοίως, recte!

comma igitur post ἄγνος tollendum. v. 9. τῶν δὲ ξύλων, bene!

P. 98. v. 2. σαρκῶν cum A. B. V. M. v. 13. ὁμοίως ἔχει τοῖς ἄγνοις. ἔχειν τοῖς ἄγνοις A. B. V. M. Restituendum vetus ὁμοίως et comma post ἄγνοις tollendum, ut sect. 1. v. 14. περὶ τὰ ἐφύδρα καὶ οὐκ, bene! Vulgo ἐνύδρα. Negationem omisit cum Heinsio Bodaeus. v. 15. φύεται δὲ καὶ ἀπὸ, bene! — S. 3. v. 10. τὴν κέδρον δέξυκδρον. V. M. παρ. τὸν κ. v. 11. ἀπεστραμμένα. v. 13. ἔχει μικρὰν καὶ πυκνὴν cum A. B. V. M.

P. 99. v. 2. εὐωδής: deinceps εὐειδής addit cum Gaza et Vind. v. 3. ἄλλο ὁμοίως. v. 9. Ἐφη δὲ καὶ κομίσαι — αὐτῷ Σάτυρος ἀνανθεῖς cum V. M. κοκομίσαι M. sed alter ex emendatione. v. 12. ἀμφοτέρως. A. B. V. M. ἀμφοτέρους. v. 13. φύονται περὶ τὰ πετρώδη, omisso δέ; cum V. M. qui vitiosum πετρώδη tenent. — S. 5. v. 3. ἀνθηροειδής cum A. B. V. M. item σαϊάνειος. v. 5. copulam post λευκότερον omisit cum Heinsio Bodaeus. v. 7. εὐωδέστερον καὶ στιφρότερον. sed post litteram ἑ (sic scriptam) una littera erasa fuit. M. καὶ στρυφρότερον habent. v. 12. ἐγγλωρότερον, bene! v. 13. τὸ μὲν ἐπὶ λυσχυδὲς δὲ καὶ — σεληνοειδὲς, τὸ δ' ἐπὶ τῶν παλαιότερων πολυσχυδὲς σφόδρα καὶ ἐγγωνοειδὲς, μείζουσι σχίσμασι καὶ τὸ ὅλον καὶ τὰ σχίσματα περιεκαθαρόμενον. Ex hoc insigni supplemento botanici nostri fortasse facilius arborem Theophrasti agnoscent. Lacunam initii ita fortasse licebit commodè interpolare: Φύλλον δὲ τὸ μὲν ἐπὶ [τῶν νέων] δισχυδὲς τὸ καὶ ἐν ἄκρῳ σεληνοειδὲς, ἐπὶ δὲ τῶν παλαιότερων πολυσχυδὲς σφόδρα καὶ ἐγγωνοειδὲς, μείζουσι σχίσμασι et cetera.

P. 100. s. 6. v. 4. ἡδίους mecum. ἰδίους V. M. v. 5. τῶν δὲ οἴης. V. M. οἶων. Equidem τῆς δὲ οἴης malim. — S. 7. v. 2. τὸ μὲν μίσχον μακρόν, omisso verbo ἔχει, cum A. V. v. 3. δὲ omittit cum V. M. v. 4. πτερυγοειδῶν cum ceteris. v. 6. ὑπόσυγρον τὰ mecum. ὑπόσυγρον τοὺς M. ὑπὸ συγροῦ τοῦ A. v. 8. παλαιότερα καὶ μακρότερα πλείους αἱ συζυγίαι, περὶ δὲ τὰ νεώτερα καὶ βραχύτερα ἐλάττωσι. Egregie l. Partem primam supplementi παλαιότερα καὶ μακρότερα vertit Gaza, alteram non item. V. M. tantum τὰ παλαιότερα habent. v. 10. ἐπ' ἄκρου τοῦ μίσχου mecum. v. 13. βραχύτερον cum A. B. V. M. v. 15. ἐκ πολλῶν μικρῶν cum M. μακρῶν etiam A. B. V. — S. 8. v. 3. σκωληκόβορον cum V. M.

P. 101. v. 1. ἀπαστὸς cum A. B. V. M. v. 7. τριέτας

M. — S. 9. v. 4. τραγὺ cum V. M. v. 8. ἐὰν μὴ τε cum M. v. 9. ἰσχυρὸν, εὐχρουν cum V. M. sed ordine meliore. — Cap. 13. v. 2. τέτταρος. v. 5. ἀπὸ τῆς ῥίξης cum A. B. V. M.

P. 102. v. 1. φλοιὸν, recte! v. 3. ὥσπερ, recte! v. 5. ἑλληκδὸν cum V. v. 7. λοιπίζομενος. Sequens ἐκρίνος libri Vinariensis Censor Graecus in εὐκρινῶς ingeniose mutari vult. A. B. λοιπίζομενον habent. Mihi vero libri Vinar. auctoritas suspecta est nunc, posteaquam Urbinatem librum omnium praestantissimum cognovi: et suspicor, olim scriptum fuisse αὐτως ἐκδέρεται, ἐκείνως δ' ἐπίτομος γίνεται, καὶ οὐ δύνатаι. scilicet ἐκδέρεσθαι. μέρος δ' αὐτοῦ τε τὸν αὐτὸν τρόπον ἀφαιρεῖται. Sic enim Urbinas pro μέρος αὐτοῦ — ἀφαιρεῖσθαι habet: etiam V. M. ἀφαιρεῖται habent. v. 12. καὶ σώζει cum V. M. v. 13. λοιπῶν. A. B. λοιπῶν. V. λοιπὸν cum M. v. 15. ὑπολιπῆς cum V. M. v. 17. ἔτι mecum. v. 19. σιρσπιτῶ ἑλιττομένῳ cum A. B. V. M. Mihi nunc scribendum videtur: Πέφνκε καὶ τὸ ξύλον ὁμοίως τῇ φλοιῷ καὶς ἰσὶ (εἰσὶ V. M.) σιρσπιτὸν καὶ ἑλιττομένον vel σιρσπιτὸς ἑλιττομένον. v. 21. καὶ τῶι cum A. B. M. Vides scripturae antiquae καίτωι vestigia cum iota non subscripto, sed juxta scripto. Ceterum vitium adhuc residet in vulgata: Τοὺς ὄξους δὲ (V. M. δὲ omittunt) αὐξανομένους συμβαίνει τοὺς μὲν κάτω αἰεὶ ἀπόλλυσθαι, τοὺς δ' ἄνω αὖξιν (V. αὐξανόμενους): inepte enim ὄξους αὐξανομένους ἀπόλλυσθαι καὶ αὖξιν dicitur. Breviter: αὐξανόμενον scribendum, scilicet τοῦ δένδρου. — S. 3. v. 5. ἡ δ' ἐπιστροφῇ, bene! v. 8. κηρῶδες cum A. B. V. M. v. 9. ἡλίχον, bene!

P. 103. v. 2. ἔφνυδρα, recte! — S. 4. v. 3. θαμνῶδες τε (dubia scriptura) ῥάβδος ἐκατεῖς αὐξανόμενας cum V. M. ubi θαμνῶδες τε est. Equidem θαμνῶδες δὲ praefaro. v. 6. ὡς ἐξάπηγν, recte! v. 9. καὶ πυρρός. V. καὶ πυρρόος. M. καὶ πυρρός. Cum ante λεπτός copula desit, suspicor, eam hic quoque omissam et scriptum fuisse καπυρός, ut supra 3, 11, 3. v. 10. ὥστε καὶ διόλου κοιλαίνεσθαι malim; copula transposita. v. 11. ἐξ ὧν mecum pro ἐξ οὗ A. B. V. M. v. 13. ἀγήραι cum A. B. V. M. deinceps καὶ ἡ λαλασιμένην cum V. M. — S. 5. v. 5. παραγμὸν cum V. M. v. 6. ἐν ἄμισχον cum M. v. 10. ὑπέρνυδρα δὲ, bene! — S. 6. v. 2. ἐν μικρῶν cum A. B. V. M.

P. 104. v. 2. ἐπὶ βαρεῖαν. A. B. V. M. ἐπεὶ βαρεῖαν. v. 3. γίνεται δὲ καὶ cum A. B. V. M. v. 6! τῇ οὐν καὶ τὰς χεῖρας τελείους ἀναβλαστει δὲ καὶ τὰς κεφαλὰς cum A.

B. V. M. Locus adhuc mire vitiosus. — S. 7. v. 1. ἐνέα καὶ πολυσιδές. Casu copula excidit in nostra editione. v. 3. τῷ λευκῷ cum A. B. V. M. v. 5. καὶ πυρρώτερας. V. M. cum A. B. καὶ πυρότερας. An fuit hic quoque καπυρρώτερας scriptum? v. 7. ἔπον γένος cum V. M. — Cap. 14. s. 1. v. 1. ἔστι δὲ τῆς, bene! v. 4. εὐαξέστερον cum A. B. V. M. v. 9. τὸ δὲ ξύλον, bene! v. 10. καὶ εὔνον. Copula in nostra quoque, ut in Heinsiana, male omissa: sed αἰσχρὸν omnes vitiose habent libri. v. 10. ἅπαν mecum.

P. 105. v. 3. καρύκισι cum A. B. V. M. v. 6. ἐπέσκεπται mecum. — S. 2. v. 3. post μακρότερον addit πάλιν καὶ μακρότερον καὶ, insigni augmento. v. 5. καρπὸν δὲ οὐδέτερον τούτων οὐδὲ ἄνθος, altero augmento. — S. 3. v. 1. ἄκαρπον δὲ μονογενὲς cum A. B. V. M. v. 2. δὲ καὶ ὀρθοφυῖς solus. — S. 4. v. 2. τῇ περσικῇ καλουμένη καρύα, egregie! Antea ὁμοίον omittit cum V. M. v. 4. ἐκ βικτηρίας, male!

P. 106. v. 2. ἐγγύς cum V. M. v. 5. καὶ ante τὸ σπερμάτων omittit. Cum V. M. λοβοῖς γὰρ πλατέσι καὶ οὐ στενοῖς τὸ σπερμάτιον (τὸ) ἐνὶ μικρὸν καὶ οὐ μέγα scriptum fuisse suspicor, ita ut ante ἐνὸν articulus excludatur. — Cap. 15. s. 1. v. 8. μακράς solus. v. 14. καὶ ante αἰεὶ omittit, recte! — S. 2. v. 1. δυοῖν. v. 6. πλέον ἐπιπόλαιον cum A. B. V. M.

P. 107. v. 1. περιλοπήσαντες καὶ νέα cum V. M. unde Roberti emendatio firmatur. — S. 3. v. 2. τερμίνθου cum V. M. v. 5. φακὸν cum A. B. V. M. v. 8. ῥητινώδη solus, recte! deinceps θειοδέσταρον male M. θειωδ. Vind. cum Gaza, v. 10. τὴν ante Μακεδονίαν omittit. v. 12. πάμμεστον cum V. M. — S. 4. v. 2. βάθους cum A. B. V. M. v. 4. φύλλων περὶ ἑνα μίσχον πλείω δαρνοειδῇ cum A. B. V. M. v. 6. ἐγγωνιότερον solus. v. 8. ἅμα ἅπαν τῇ καρπῷ ἰφέρε δὲ καὶ κορυωδῇ cum A. B. V. M. v. 10. rectum κωνοποειδῇ habet. v. 11. τι καὶ ῥητινώδης solus.

P. 108. v. 1. ἐπιπλέει, sed e. correctione. Pro ἄπεπτος Gaza reddidit εὐπεπτος, prope maturus. — S. 5. v. 4. Κύτωρα cum A. B. V. M. v. 5. καὶ ante ὁ Ὀλυμπος solus addit. v. 7. κυρήνω, proxime vero Κύρον. — S. 6. v. 2. προσημῶνα cum A. B. M. v. 4. μείζον ἐστίνο καὶ πλατύτερον ἢ προσημῶστερον. Athenaeus quodlibet ἢ προμ. habet. v. 10. ἡ κόψιμος cum ceteris, sed mox vulgato ξηρὸς γίνεται (M. V. ξηρὰν γίνεσθαι) substituit ξηρῶντες, cui respōdet Athenaei ξηρὸς τὰ ἄλλα. — Cap. 16. s. 1. v. 2. καὶ ἐκα-

παρδίξον cum ceteris, copula tantum addita; quam scripturam non mutandam nunc censeo.

P. 109. v. 2. Φέρει δὲ παρὰ, omisso καὶ et ante κόκκον posito. deinceps παρὰ τὸν βάλανον Med. habent. v. 8. πρὸς-βόρῳ, scriptura dubia — S. 2. v. 5. καὶ μαλακὸν cum V. M. Cum vulgata Gaza: sed soluta mollique in opere. — S. 3. v. 9. μαλακώτερον μὲν καὶ, addito μέρ. Vind. καὶ ante μαλακ. addit. v. 13. μεῖζον μὲν ἢ ὡς cum M. μεῖζον etiam V. v. 16. βαλανίους cum V. M.

P. 110. s. 4. v. 3. δὲ ante μυρίῃ omittit cum V. M. recte! v. 8. σαρδὸν τηλικούτον, bene! v. 9. ἐγκεκολλημένον cum A. B. v. 10. καὶ ἡ πρόσφυσις cum A. B. V. M. v. 11. λεπτόν καὶ, addita copula. — S. 5, v. 2. μέγεθος οὐκ ὄγαν μέγα, omisso δὲ, cui M. V. τε substituant. — S. 6. v. 2. φύλλον καὶ τὸ τῆς κοκκυμηλίας. etiam V. M. καὶ τὸ τῆς habent. — Cap. 17. s. 1. v. 2. πολλὸς γίνεται, omisso ὅς. v. 3. πυρρὴν cum A. B. V. M.

P. 111. v. 5. τῇ ἀγρίῃ cum A. B. V. M. v. 6. ἀφαι-ρεῖν malebat Censor Graecus. — S. 2. v. 3. ἡλίκον φαιδὸν cum A. B. V. M. v. 6. κάλλιστα solus. v. 8. διαφύεται cum A. B. v. 9. τίλει cum V. M. v. 13. σιζοῦται cum A. B. V. M. — S. 3. v. 2. κολοιτέαν solus. deinceps θαμνωσίδες. v. 4. καὶ οὐ πολὺ mecum. v. 8. χλοερὸν. A. B. χλοςερὸν. v. 9. ἐκ τοῦ ὀπισθεν cum V. M. deinceps ἰσὶ mecum pro εἶσι vulgata. v. 10. ἀπὸ τῆς μέσης cum V. M.

P. 112. v. 3. οὐλᾶς δ' ἐνίστε pro ἐνίσχει, egregie! v. 5. παρὰ τὰ φύλλα solus. — S. 4. v. 4. ἐν τοῦτο τὸ ἴδιον coniicit Censor Graecus. — S. 5. v. 9. ἀνθος μεσπιλάδες, omisso ὡς vulgari cum V. M. — S. 6. v. 2. περὶ δὲ τὰς φυλάκρας cum V. M. etiam A. B. περὶ δὲ habent.

P. 113. Cap. 18. s. 1. v. 4. πλεονάτης solus. v. 6. καὶ ὅσπερ ἡ τῶν δένδρων cum A. B. V. M. v. 9. οἴσου καὶ οἴτου. V. M. ἴσου καὶ οἴτου. — S. 2. v. 1. γὰρ ἐστὶν ἡ μὲν cum M. V. v. 3. τότε οἴσου v. 5. ἐνοὶ cum V. M. Gaza. v. 6. ὡν καὶ τὸ ἀνθος cum iisdem. v. 8. τῶν ἐτέ-ραια solus. — S. 3. v. 3. καθάπερ τὸ φύλλον cum A. B. V. M. v. 4. αὐτῶν cum iisdem v. 5. τὰς βήκας cum iisdem.

P. 114. v. 4. νέκρον cum A. B. V. M. v. 8. δάμνου καὶ δένδρου cum V. M. — S. 5. v. 6. κατάδηλα δὲ cum A. B. V. M. v. 10. σχήματι δὲ τὸ ἐστεργας cum A. B. V. M. praeter ὀστλήγας, quod Urbinas habet. v. 16. διατρημένης cum A. B. M. v. 17. ἀντιπλάττειται cum V. M.

v. 18. ἐντεριώνην εὐφθαρτον δὲ καὶ κοπιτόμενον cum M. — S. 6. v. 1. δὲ κίττος solus.

P. 115. v. 3. εἶδη δὲ καὶ ἐκάστου cum V. M. v. 4. μόνον cum M. v. 7. καθάπερ εἰ σφαῖραν solids, vere! v. 9. ἐλάττω διακεχυμένος. V. M. ἐλάττω — μένος cum A. B. — S. 7. v. 1. ἡ δὲ ἐλῖξ, omisso δὴ. V. M. ἡδὴ δὲ ἐλῖξ. v. 3. γωνοειδὲς καὶ εἰρουθμότερα solus recte praeter primam vocem, in γωνοειδῇ mutandam. Ald. quoque γωνοειδὲς. M. γωνοειδῇ. v. 7. τινὲς τῶ μὴ cum A. B. V. M. v. 8. ἑλῖκα, ἀλλὰ τῆς ἐκ τοῦ κίττου τελεωμένην solus. v. 11. ἡ omittit solus. — S. 8. v. 3. γλοιστὰ καὶ ποιῶδης cum A. B. praeter ποιῶδης. v. 4. τρίτη καὶ ποικίλη solus.

P. 116. v. 5. lacunam ita interpolat τῆς λευκῆς solus; ubi tā addendum. v. 6. εὐαξιστάτη cum A. B. V. M. ποιῶδης solus. v. 10. lacunam replet insertis ἢ ἑτέρα. v. 13. καὶ ὁ κίττος cum V. M. ὁ καὶ κ. A. B. v. 14. σπερμούσθαι cum V. M. deinceps ἔχει cum iisdem. — S. 9. v. 2. καὶ ξυλοῦσθαι cum V. M. praeterea βαθύνειν οἱς· μάλιστα δ' ὁ μέλας. v. 6. παραφύσσει cum A. B. V. M. v. 9. καὶ ante γίνεται omittit. v. 10. φιλεῖ καὶ ζητεῖ cum A. B. V. M. — S. 10. v. 2. ἐκ γὰρ τῶν βλαστῶν, recte! v. 7. ἀποκοπῇ solus.

P. 117. s. 11. v. 2. ἐπαυλόκαυλον solus. deinceps ὁ δὲ καρπὸς cum A. B. V. M. v. 3. ὀρθόκακθον cum A. B. V. M. v. 5. αἰτηρον sine prosodia. Quid lateat, alii indagabunt. v. 7. διαλειψαίς cum V. M. v. 8. περὶ αὐτῶν cum V. M. v. 14. τρυγῶν. — S. 12. v. 2. παραγγίζει δὲ ὡς πρὸς. V. M. παραγγίζει δὲ παράθρηναίξει δὲ ὡς πρὸς. A. παραγγίζει δὲ ὡς πρὸς. v. 3. μίσχοι οραγικοὶ cum A. B. V. M. v. 5. μείζουσι τρεῖς, omisso δέ. v. 7. ἴδιον δὲ τὰ τῶν solus. ἴδιον δὲ τῶν A. B. ἴδαν δὲ τῶν V. M. v. 8. τῶν καυλῶν παραθρυγγίζουσιν cum A. B. nisi quod haec παραθρυγγίζουσας habent; sed M. — θρυγγίζουσι. v. 10. τῶν καυλῶν cum A. B. V. M. deinceps τῶν βᾶτου recte solus.

P. 118. v. 1. πλαγιοπαλαιόκαρπον. V. M. πλαγιοπαλαιόκαρπον. A. B. πλαγιοπαλ. v. 3. Ὀρκυννίω, Ὀρδύνναι. v. 5. χαμαιοδαφνης cum V. M. v. 7. αὐτῶν pro αὐτῆς. V. M. αὐτῇ. v. 10. τοῦ σήσαμου pro τῆς solus, recte! v. 12. Τοῦτ' cum A. B. V. M. v. 13. ἀπὸ τῶν προβάτων cum iisdem deinceps ἀποκτεννύει cum V. M. ἀποκτεννύει A. B.

πανθίζον cum ceteris, copula tantum addita; quam scripturam non mutandam nunc censeo.

P. 109. v. 2. Φέρει δὲ παρὰ, omisso καὶ et ante κόκκον posito. deinceps παρὰ τὸν βάλανον Med. habent. v. 8. προσβόρρων, scriptura dubia — S. 2. v. 5. καὶ μαλακὸν cum V. M. Cum vulgata Gaza: *sed soluta mollique in opere.* — S. 3. v. 9. μαλακώτερον μὲν καὶ, addito μέρ. Vind. καὶ ante μαλακ. addit. v. 13. μεῖζον μὲν ἢ ὡς cum M. μεῖζον etiam V. v. 16. βαλανίους cum V. M.

P. 110. s. 4. v. 3. δὲ ante μυρίκη omittit cum V. M. recte! v. 8. σχεδὸν τηλικούτον, bene! v. 9. ἐγκυκολαμμένον cum A. B. v. 10. καὶ ἡ πρόσφυσις cum A. B. V. M. v. 11. ἄσπιτον καὶ, addita copula. — S. 5. v. 2. μέγεθος οὐκ ὄγαν μέγα, omisso δὲ, cui M. V. τε substituant. — S. 6. v. 2. φύλλον καὶ τὸ τῆς κοκκυμηλίας. etiam V. M. καὶ τὸ τῆς habent. — Cap. 17. s. 1. v. 2. φυλλὸς γίνεταί, omisso ὅς. v. 3. πυθρηνίαι cum A. B. V. M.

P. 111. v. 5. τῇ ἁγρίαι cum A. B. V. M. v. 6. ἀφαρεῖν malebat Censor Graecus. — S. 2. v. 3. ἤλικον φαῖον cum A. B. V. M. v. 6. κίλλιστα solus. v. 8. διαφύηται cum A. B. v. 9. τίλλει cum V. M. v. 13. σχεζοῦται cum A. B. V. M. — S. 3. v. 2. κολοιτέαν solus. deinceps δαμνοειδές. v. 4. καὶ οὐ πολὺν mecum. v. 8. γλοηρόν. A. B. γλοηρόν. v. 9. ἐκ τοῦ ὀπισθεν cum V. M. deinceps ἰσι mecum pro εἶσι vulgata. v. 10. ἀπὸ τῆς μέσης cum V. M.

P. 112. v. 3. οὐλὰς δ' ἐνιότε pro ἐνίσχει, egregie! v. 5. παρὰ τὰ φύλλα solus. — S. 4. v. 4. ἐν τούτῳ τὸ ἴδιον coniecit Censor Graecus. — S. 5. v. 9. ἄνθος μεσπιλῶδες, omisso ὡς vulgari cum V. M. — S. 6. v. 2. περὶ δὲ τὰς φυλίκρας cum V. M. etiam A. B. περὶ δὲ habent.

P. 113. Cap. 18. s. 1. v. 4. πλεονάκης solus. v. 6. καθάπερ ἡ τῶν δένδρων cum A. B. V. M. v. 9. οἴτου καὶ οἴτου. V. M. ἴσου καὶ οἴτου. — S. 2. v. 1. γὰρ ἐστὶν ἡ μὲν cum M. V. v. 3. ἰότε οἴσου. v. 5. ἔνοι cum V. M. Gaza. v. 6. ὡν καὶ τὸ ἄνθος cum iisdem. v. 8. τῶν ἐτέρωα solus. — S. 3. v. 3. καθάπερ τὸ φύλλον cum A. B. V. M. v. 4. αὐτῶι cum iisdem. v. 5. τὰς βήχας cum iisdem.

P. 114. v. 4. μέρον cum A. B. V. M. v. 8. δάμνου καὶ δένδρου cum V. M. — S. 15. v. 6. κατάδηλα δὲ cum A. B. V. M. οὐκ ἔστι σχήματα, ἰδὲ τοῦ ὑσταγγας cum A. B. V. M. praeter, ὑσταγγας, quod Umbinae habet. v. 16. διητριμένης cum A. B. M. v. 17. ἀνυπόμικτος cum V. M.

v. 18. ἐνταριώνην εὐφθαρτον δὲ καὶ κοπτόμενον cum M. —
S. 6. v. 1. δὲ κίττος solus.

P. 115. v. 3. αἶδη δὲ καὶ ἐκάστον cum V. M. v. 4.
μόνον cum M. v. 7. καθαπερεὶ σφαῖραν solids, vere! v. 9.
ἐλάττων διακεχυμένος. V. M. ἐλάττω — μένος cum A. B. —
S. 7. v. 1. ἡ δὲ ἐλιξ, omisso δῆ. V. M. ἡδη δὲ ἐλιξ. v. 3.
γωνοειδὲς καὶ εἰρουθρότερα solus recte praeter primam vocem,
in γωνοειδῇ mutandam. Ald. quoque γωνοειδὲς, M. γωνοειδῆ.
v. 7. τινὲς τῷ μῆ cum A. B. V. M. v. 8. ἑλικα, ἀλλὰ τῇ
ἐκ τοῦ κίττου τελευτουμένην solus. v. 11. ἡ omittit solus. —
S. 8. v. 3. γλοερὰ καὶ ποιωδῆς cum A. B. praeter ποιωδῆς.
v. 4. τρίτη καὶ ποικίλη solus.

P. 116. v. 5. lacunam ita interpolat τῆς λευκῆς solus;
ubi tā addendum. v. 6. εὐαξεστάτη cum A. B. V. M. ποιώ-
δῆς solus. v. 10. lacunam replet insertis ἡ ἑτέρα. v. 13.
καὶ ὁ κίττος cum V. M. ὁ καὶ κ. A. B. v. 14. σπερμου-
σθαι cum V. M. deinceps ἔχει cum iisdem. — S. 9. v. 2.
καὶ ἐλωάδου cum V. M. praeterea βαθυρρύζους· μάλιστα δ'
ὁ μέλας. v. 6. παραφύεσθαι cum A. B. V. M. v. 9. καὶ
ante γίνεται omittit. v. 10. φιλεῖ καὶ ζητεῖ cum A. B. V.
M. — S. 10. v. 2. ἐκ γὰρ τῶν βλαστῶν, recte! v. 7. ἀπο-
κοπῇ solus.

P. 117. s. 11. v. 2. ἐπαυλόκαυλον solus. deinceps ὁ δὲ
καρπός cum A. B. V. M. v. 3. ὀρθόκακθον cum A. B. V.
M. v. 5. ατηρον sine prosodia. Quid lateat, alii indagabunt.
v. 7. διαλέφεις cum V. M. v. 8. περὶ αὐτῶν cum V. M.
v. 14. τρυγῶν. — S. 12. v. 2. παρωγγίζει δὲ ὡς πρὸς. V.
M. παρωγγίζει δὲ παραθρηγνίζει δὲ ὡς πρὸς. A. παρωγγί-
ζει δὲ ὡς πρὸς. v. 3. μίσχοι οραγικοί cum A. B. V. M.
v. 5. μεῖζου τραῖς, omisso δέ. v. 7. ἴδιον δὲ τὰ τῶν solus.
ἴδιον δὲ τῶν A. B. ἴδιον δὲ τῶν V. M. v. 8. τῶν καυλῶν
παραθρυγγίζουσιν cum A. B. nisi quod haec παραθρυγγίζουσαι
habent; sed M. — θρυγγίζουσαι. v. 10. τῶν καυλῶν cum A.
B. V. M. deinceps τῶν βότων recte solus.

P. 118. v. 1. πλαγιοπαλαιόκαρπον. V. M. πλαγιοπαλαιό-
καρπον. A. B. πλαγιοπαλ. v. 3. Ὀρκυνίω, Ὀρδύνναι. v. 5.
χαμνιανῆς cum V. M. v. 7. αὐτῶν πρὸ αὐτῆς. V. M. αὐ-
τῇ. v. 10. τοῦ σησάμου pro τῆς solus, recte! v. 12. Τοῦτ'
cum A. B. V. M. v. 13. ἀπὸ τῶν προβάτων cum iisdem
deinceps ἀποκτενύει cum V. M. ἀποκτενύει A. B.

AD LIBRVM IV.

P. 118. Cap. 1. s. 1. v. 4. καὶ γὰρ τοῖς recte solus. καὶ πῶς καὶ coniecit Censor Graecus. v. 7. καὶ ἄλλως cum V. M.

P. 119. v. 3. προσείλοις solus. deinceps ταῖς παλαιοῖς cum V. M. v. 5. εὐείλοις solus. — S. 2. v. 1. κράτιν. v. 6. καθάπερ καὶ cum V. M. ἐν ταῖς V. v. 11. δοκεῖ κάλλιπται — καὶ αἱ κεραταί. A. B. V. M. δοκεῖ κάλλισται — καὶ ἀκέραιαι. v. 13. καὶ ἐκ τῶν προσείλων. Etiam V. M. καὶ pro τοῖς habent. — S. 3. v. 2. ἡ θραύπαλος, addito ἡ, cum V. M. v. 4. θυῖα. A. θεία. Deinceps καὶ εἰς ὕψος cum V. M. v. 6. Συλλήνην. v. 9. οὐ μᾶλλον cum V. M. v. 10. προσείλοις. v. 11. τὴν οἰκίαν, recte!

P. 120. v. 1. ἰδίοις ὄρεσι cum V. M. v. 2. ὅθεν solus. ὅν V. M. v. 3. πλείστη γὰρ αὕτη τῆς ὕλης καὶ ὅλως ἐν τῇ νήσῳ cum A. B. V. M. — S. 4. v. 3. ἐξημέρων — πεδυνά. V. M. ἐξ ἡμέρων. v. 4. ἀναγορίαν. V. M. ἀναγορίαν. deinceps αὐτοῖς τοῖς cum A. B. V. M. v. 8. βορᾶς — καὶ ὀλότερα φέρει. V. M. καλλιώτερα φέρει. v. 9. ὅλως δ...λει...ω, sic. V. ὅλως δουλεῖ ὡς ἐν τοῖς προσβορείοις. M. 3. e correctione vulgatum ὅλως δὲ πλειῶν ἐν τ. προ. M. 22. ὅλως δου...λει...ω ἐν τοῖς. v. 12. ἀνοῖα cum V. M. v. 14. πάχος διὸ, omisso ἀραιά, cum V. M. A. B. cui Heirsius ἀραιά, equidem τὰ μακρὰ substituiamus. — S. 5. v. 2. ταῦτοις καὶ ἐν τοῖς. V. M. καὶ omittunt. v. 3. εὐείλοις καὶ ἐν τοῖς ἀπνόοις καὶ εὐπνόοις, recte! quanquam V. M. plenius καὶ ἐν τοῖς ἀπνόοις καὶ ἐν τοῖς εὐπνόοις. v. 5. εὐείλοις. v. 13. ὅλως οὐ φτενύμενα ἰκανῶς. A. B. V. M. ὅλως φτενύμενα ἰκανῶς cum Heinsio et Bodaeo.

P. 121. Cap. 2. s. 1. v. 3. ἀκανθα cum V. M. v. 5. παρόμοιον. Quod ex V. M. dedi ὅμοιον, deest in A. B. H. Bod. v. 13. κεγχραμίδας solus. Ceteri libri κεχρ. v. 14. πολλήν — δύναται μὴ ἐπικνισθέντος. V. δυνατοῦ ἐπικνισθέντος ἀλλ' ἔχοντας. M. δύναται ἐπικνισθέντας ἀλλ' ἔχοντας. v. 18. αἰσται καὶ ἄλλα καὶ ἐκ. V. M. φ. καὶ ἄλλα ἐκ. — S. 2. v. 1. Πολύωπον. v. 3. τάλλα. v. 4. τηθεὶν γὰρ ἐστὶν εὐθύς γλαρόν. αὐαίνεται δὲ εἰς βυθὸν εἰς βόθρον δὲ ἐμβάλλουσι cum V. M. μηθεὶν — βόθρον A. B. v. 8. ἐπιγεῖ. ex correctione. v. 9. τότε καλῶς mecum. καλῶς τότε A. B. τότε καροῖ V. τότε καροῦνταρχευσθαι M. 3. τότε καροῦν⁶⁰ τεταρχεῦσθαι M. 22. ῥο alia manus superscripsit.

P. 122. s. 2. v. 1. ἔοικε δὲ τις παραπλήσια ἢ φύσις. v. 9. falsum ὅσα ὑπὲρ — οὐδ' ἐνὶ δὴ habet cum A. B. οὐδενὶ δὲ V. M. — S. 4. v. 3. ἐκ τοῦ στελέχους cum V. M. v. 7. ἀλλ' ἐν συρίαι solus. v. 8. καὶ περὶ Κνίδον, recte! ἢ pro καὶ V. M. v. 9. ἐκλευκον ἔχον καὶ τι (e correctione) βαρύτητος. V. M. καὶ ἔτι βαρύτατος, parvo vestigio veri servato. v. 11. παραβλαστητικόν cum A. B. V. M. v. 14. καὶ ὁ ἑτερον V. M.

P. 123. s. 5. v. 2. ἡ περσία cum V. M. v. 6. καὶ πῶσαν cum V. M. A. B. v. 9. τιθείασι cum A. B. V. M. v. 10. ἄπιος cum ceteris. v. 11. ποιῶδες. v. 12. ὥσπερ τὸ cum ceteris praeter Heins. v. 19. κλινεα, scriptura dubia. V. M. κλινία. v. 20. τὰλλα. — S. 6. v. 3. παραπλήσιον καὶ τῆς μυρίκης. Etiam V. M. καὶ pro τῇ habent. μυρίκης confirmat Dioscorides. v. 6. εὐπαθὲς solus. v. 5. οὐκ εὐφυὲς solus. οὐκ ἀφυὲς A. B. V. M. v. 7. εὐῶδες γὰρ ἔχει cum A. B. M. v. 9. παραπλήσιος mecum, ut antea καρπὸν αὐτόν, ubi ceteri αὐτοῦ habent.

P. 124. s. 7. v. 3. ὁμοφυὲς. v. 5. ἐκότερον τούτων cum A. B. V. M. v. 7. βραχέας ἔχει σφόδρα. auctior solus. deinceps φοῖλλον καθάπερ τῇ φοίνικι cum A. B. V. M. v. 11. προμήκη cum A. B. V. M. recte! v. 12. δὲ post χροῖα omittit cum V. M. recte! v. 15. τρονεύουσι. v. 21. αὐτόν cum A. B. V. M. — S. 8. v. 1. ἠδέα καλλεῖται. V. M. ἠδέα καλεῖται. v. 3. τῶν ἀκρεμόνων καὶ βλαστῶν auctior solus. v. 5. δαυδεκαπήγεις ἐξ αὐτῆς mecum. v. 7. καὶ ἡ μὲν λευκὴ ἀσθενὴς, bene!

P. 125. v. 3. κηκίδος mecum. v. 11. ἡ δρυς — πλεκτή. Vitiosum πλεκτή omnes tenent et supra in historia fraxini, similiter πλεκτὰ pro πλεῖστα habent. — S. 9. v. 7. τῇ ante φύσει omittit. — S. 10. v. 3. τοῦ καρποῦ omittit cum A. B. V. M. v. 4. ἔχοντα πυρῆνα cum V. M. v. 7. φύλλον pro ἀειφύλλον cum A. B. V. M. — S. 11. v. 1. οὐδημα. A. B. V. M. οἶδημα. v. 2. οὐ καὶ φύλλα cum V. M. v. 3. ἔχον τὸ ἴδιον.

P. 126. v. 3. πτερίαιν cum A. M. πτερύσιν Vind. v. 4. ἀφανισόμενα cum A. B. V. M. v. 7. ὡς ἀναδένδρα τις. V. A. ὡς ἂν εἰ δένδρα. M. ὅς ἂν εἰ δένδρα. v. 8. τὰ γ' ἐπιφανέστατα, recte! τὰ γὰρ ἐπ. V. M. cum A. B. H. Bod. — S. 12. v. 3. Μέμφι. v. 4. τηλικούτο. — Sup. 3. s. 1. v. 3. ναμασωνικῇ cum M. v. 5. κυπάρισις. V. κυπάρισος cum M. 22. deinceps καὶ ἐλαῖα τε cum V. M. ἐλαῖαι τε sine καὶ A. v. 7. καὶ κρόκον πολὺν. V. M. καὶ κόπρον πολὺν.

A. B. καὶ κόπρον πολλήν. Vides, quomodo per gradus corruptela veri χρόνον πολλὸν creverit.

P. 127. v. 1. δὲ ὁ ἐν τοῖς Λωτοφάγοις καλούμενος γλυκὺς καὶ ἡδύς. καλούμενος etiam M. habent. v. 3. ἡδίων δ' ὁ ἀπύρηνος mecum. deinceps restitue ἔστι γὰρ καὶ τοιοῦτόν τι γένος. quauquam Urbinas cum V. M. τὸ γένος habet. — S. 2. v. 1. Τό γ' οὖν Ὀφέλλου, bene! v. 3. ὑπολειπόντων, recte! v. 4. κεχρησθαι omittit. deinceps Ἔστι μὲν οὖν καὶ ἐν, bene! v. 5. τῇ Λωτοφαγίᾳ cum A. B. V. M. v. 6. ἐπικείται solus, vere! v. 7. οὐ μὴν οὐθέν γε μέρος — πλεῖον. V. M. οὐ μὴν οὐθέν μέρος — πλείων. v. 10. Εὐεσπερίσι — καυσίμοις cum V. M. εὐεσπ. etiam A. B. v. 11. διαφέρει οὐτος, omisso δὲ, cum V. M. — S. 3. v. 2. εὐσταγες cum A. B. V. M. v. 7. ὀξύνει cum A. V. M. v. 8. καρπὸν τὸν ἐν, bene! deinceps κάλλιον τῷ ἐν Κυρηναίᾳ, bene! praeterea τῇ Κυρ. malim. v. 10. χώραν τὴν τῶν cum V. M. deinceps τοῦ ξύλου δὲ cum V. M.

P. 128. s. 4. v. 2. τας κεδρας. V. M. τὰς κέδρας. A. B. τὰς κέδρους, unde τὰς κεδρίδας scriptum fuisse puto. — S. 5. v. 4. ἐφύδρον cum ceteris. v. 5. οὐκ ἐν πολλῷ δὲ βάθει, ἀλλὰ μάλιστα ἐπ' ὀργυίαις τρισίν· τὸ δὲ ὕδωρ ἐνθα μὲν γλυκὺ ἀφύδρα, egregio auctario. v. 6. ἀλυκὸν πλησίον recte solus. deinceps ὅπου τὲ cum A. B. ὅπου δὲ V. M. v. 7. φύεται, ξηρόν, omisso καί, cum V. M. v. 9. τροχιλῆς. v. 12. διαφορὰν ἔχον, recte! v. 13. τὸ θάμνον cum A. B. V. M. — S. 6. v. 2. μακράν τε addit cum V. M. v. 3. παραγενέσθαι cum A. B. V. v. 4. πίνουσι, καθάπερ, omisso καί, cum V. M. v. 5. ποτίζεται ταῦτα. Τὸ δὲ τῶν ἄλλων ζώων, recte! v. 9. πολύπουν τε, recte! v. 10. πολὺν τε γίνεσθαι, recte!

P. 129. s. 7. v. 1. Δρόσον δὲ ἀεὶ πίπτειν, addito verbo, recte! v. 3. φύεται ἐφύδροις. V. ἐφύδρους. M. ἐφ' ὕδροις. v. 4. πρὸς τούτῳ cum V. M. v. 6. ξηραίνουσαν καὶ ἐκ, addita copula, quae deerat in ceteris. v. 7. Καὶ δένδρα μὲν ταῦτα πλεῖστα καὶ ἰδιώτατα, bene! Sic etiam A. B. excepto pronomine ταῦτα, quod ibi deest. — Cap. 4. s. 1. v. 6. καὶ τὴν ἐν τῷ ὄρει cum V. M. v. 8. καὶ Ἀλέξανδρος ἀπ' ἐξοδίας ποτὲ ἀπίων — εἰτα μέναι, sed litera una vel altera erasae videntur esse. V. M. ἀπ' ἐξοδίας — μὴ εἶναι habent cum Aldina prima, quae post ἑσπεφανωμένος ✕ suum apposuit. Camotiana, hoc omisso, temere dedit ἑσπεφανωμένος ἦτις καὶ αὐτὸς καὶ ἡ στρατία. v. 10. στρατεία cum M. deinceps Μηδία V. M. v. 11. περικλείειν γὰρ αὐτῇ.

P. 130. s. 2. v. 4. ἢ τὸ Περσικόν, recte! v. 9. πάνυ καὶ τὸ φύλλον cum A. B. V. M. v. 12. παποικῶς φαρμακὸν sine τις cum V. M. v. 15. τὸ ἔσωθεν cum A. B. V. M. quod restituendum. — S. 5. v. 2. καὶ εἰργασμένας cum A. B. V. M. v. 4. ἄδραν ἢ. M. V. ἄδραν τι. A. ἄδρον ✕ τι διαφτυεῖνται πάλῃν. Camotiana, signo omissio vitii, πάλιν dedit. διαφτυεῖνται edd. ceterae omnes tenent. In vitioso ἄδραν τι vel ἄδρον τι videtur ἄδρυνθῆ late. v. 6. φιλεῖ, ποιεῖ γὰρ τὰ τοιαῦτα cum V. M. sed V. τὰ omittit cum ceteris Edd. v. 8. ἐκπέπτει male Heins. Bod. v. 12. καὶ οἱ φοίτικας cum V. M. v. 14. Μήδειαν. M. Μηδεῖαν.

P. 131. s. 1., v. 6. ὅφ' omittit cum A. B. V. M. v. 9. καὶ δίφυλλοι — δὲ καὶ τῇν cum V. M. καὶ ante δίφυλλοι habent A. B. sed cum Heins. Bod. omittunt Med. v. 16. σῦκα est sphalma Heinsianae et Bod. v. 20. Φύεται δὲ καὶ τὸ δένδρον solus. — S. 5. v. 3. οἱ σοφοὶ καὶ μὴ ἀπεχόμενοι cum V. M. v. 7. ἀλλὰ sine prosodia. V. M. ἄλλα. v. 9. δηγμόν ἐμποιεῖ solus. v. 10. διὸ Ἀλέξανδρος cum V. v. 11. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον cum V. M.

P. 132. v. 4. οὐθεν. — S. 6. v. 1. ἡ ἐβέννη. v. 4. θησαυριζομένην cum A. B. V. M. v. 7. ὁ σκυτικός, sed scriptura priorum literarum dubia. V. M. ὁ κυντικός habent cum A. B. v. 8. τέρμιθον. v. 10. τῇ omittit cum V. M. v. 13. τὰ omittit. v. 14. post παρόμοια addit πλὴν τὸ κέλυφο, οὐ τραγὺ· τῇ δὲ εὐστομία καὶ ἡ ἡδονή. Igitur scribendum deinceps καὶ τῇ ἡδονῇ κρείττω. v. 15. διὸ κεχρησθαι cum A. B. M. — S. 9. v. 4. τὰλλα παρ', omissio τὰ, cum V. M.

P. 133. s. 10. v. 1. Μάλιστα δὲ solus, recte! Paulo antea Vind. οὐ omittit. v. 7. φόρβην cum A. B. V. M. v. 10. θερύζεται δὲ περὶ cum M. — S. 12. v. 6. καὶ τῇ χώρᾳ, omissio ἐν, ut v. 13. iterum, ibi cum V. M.

P. 134. v. 1. ἡρακλέους solus. ἡρακλέα ceteri. deinceps ὕλημα μέγεθος solus, recte! ὕλη μέγεθος A. B. V. M. v. 3. εἰ τι φάγων ἀποθνήσκει. M. τοῦτο δὴ τί φαγοί. V. τοῦτο δὲ τις φαγοί. A. δὲ τι φαγοί. — S. 13. v. 1. Κεδρωσία cum A. V. M. v. 2. φασὶν ὃ μὲν cum V. M. v. 3. ὁτιοῦν τι φαγοί cum V. M. v. 6. ταύτην δὲ solus. v. 9. καταγνυμένων e correctione solus, recte! v. 10. ἀποτυφλοῦν, scriptura dubia. Antea ἐκρινῶν πολλὰν V. M. habent, in quo quid lateat, non divinabam. v. 11. καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἰ τις προσφαίνειν αὐτοῖς, egregio supplemento lacunae in A. notatae cum reliquiis τίς αὐτοῖς. V. M. cum lacunae nota s. τις habent, una litera plus. v. 16. καὶ τῶν ὠμῶν solus

tunt V. M. v. 3. τῷ στήματι cum V. M. rectius! v. 13. εἰς οἰκίαν cum V. M. recte! οἰκείας A. B. v. 14. φρεσὶ V. M. cum A. B. φρεσὶ habent.

P. 94. v. 1. αὐτὸν solus, recte! v. 2. τῷ τὸ μὲν εἶναι solus; unde scribendum censeo τῷ τὸν μὲν. v. 5. ὁσώδεστρον καὶ πυκνότερον, ἐστίν, εἰ recte cum V. v. 7. παχύτερον cum V. M. v. 13. ἀφ' ἐτέρου cum V. M. — S. 5. v. 6. ἀδραφάξμος cum V. M. sed ἀδραφ. Vind. v. 10. καὶ ἡ πρὸς τῷ μίσχῳ cum V. M. v. 12. μακροτέραν cum A. B. V. M. v. 14. μαλακωτέραν solus vere cum Gaza habet. πολυμακροτέραν Med. cum vestigio veri.

P. 95. s. 1. v. 3. ζυγίαν — κλινόστρογον. V. M. etiam ζυγίαν, nempe ut antea σφένδαμνον omnes habent. Voluitne κλινόστρογον, unde κλινόστροφια Agathiae? An κλινόστρουγγον τὴν ψαλλίδα Hesychii huc pertinet? v. 10. ὅλα τ' εἰς ἐξὺ, bene! v. 13. τῷ τῆς φιλύρας. v. 16. καὶ αἱ ξανθαὶ cum V. M. — S. 2. v. 10. πεδαιωνην.

P. 96. s. 3. v. 8. τιν' ἔχοντα καὶ ἐπακανθίζοντα cum A. B. V. M. v. 9. Τὸ δ' ὅλον ὅπερ εἶποι cum A. B. V. M. v. 10. φυλλοροεῖν solus vere habet. v. 11. οἶον ἵνα κατὰ γόνυ καὶ συζυγίαν τὰ φύλλα καθ' ἑκάστον πέφυκε συγχῶν διεγουσῶν, egregie praeter vitiosum συγχῶν. Eksam infra 12, 6. de sorbo τὸν ἰνώδη μίσχον primum, deinde ἰνὸς de eodem dixit. Vulgatum οἶον satis indicabat defectum vocabuli ἵνα: ita enim scribo. v. 18. ἔχει, καπνὸν δέ, egregie! Vitium καὶ πυρὸν A. B. V. M. vestigia veri servavit. v. 19. πυρρὸν: πυκνότερον cum V. M. — S. 4. v. 3. ἔχειν — λοβῶ λεπτῶ καρπὸν, bene! v. 9. τὰ πλεῖστα cum A. B. V. M. v. 10. βαθυάγκη, locis concavis Gaza. βαθύσκια A. B. βαθύ V. M. ita ut suspicer, in Codice, unde descriptum exemplum Aldinum et reliqua fuerunt, per notam scriptum fuisse vocabulum, ex quo Aldus βαθύσκια effecit, Mediceorum et Vind. scriptor syllabam dubiam omisit. v. 12. τὴν δὲ βουμέλιαν cum A. B. V. M.

P. 97. v. 2. μανότερον ἢ βουμέλιος. V. M. μακροτέρα ἢ βουμέλιος. rarior corpore Gaza, μακροτέρα ἢ βουμέλια A. B. — S. 5. v. 3. πεδαιωνόν. M. πεδίων. A. B. H. Bod. πεδεινόν. Est enim omne campestre laeve, montanum autem omne scabrum Gaza, qui φύσει γὰρ πᾶν τὸ πεδινὸν τραγὺ, τὸ δ' ὄρεον λεῖον legisse videtur scriptum. v. 8. ἐξὺ, πτελέα, τάλλα. V. M. ῥὲν πτελέα, τὰ ἄλλα. deinceps πεδεινὸν Urb. πεδεινὸν A. B. ut v. 17. — Cap. 12. s. 1. v. 5. ἰνώδη λεπτόν cum A. B. V. M. v. 8. ὁμοίως, recte!

comma igitur post ἄγνω tollendum. v. 9. τῶν δὲ ξύλων, bene!

P. 98. v. 2. παρισῶν cum A. B. V. M. v. 13. ὁμοίως ἔχει τοῖς ἄγνωις. ἔχειν τοῖς ἄγνωις A. B. V. M. Restituendum vetus ὁμοίως et comma post ἄγνωις tollendum, ut sect. 1. v. 14. περὶ τὰ ἐνύδρα καὶ οὐκ, bene! Vulgo ἐνύδρα. Negationem omisit cum Heinsio Bodaeus. v. 15. φύεται δὲ καὶ ἀπὸ, bene! — S. 3. v. 10. τὴν κέδρον δξύκεδρον. V. M. παρ. τὸν κ. v. 11. ἀπεστραμμένα. v. 13. ἔχει μετὰ καὶ πυκνὴν cum A. B. V. M.

P. 99. v. 2. εὐωδής: deinceps εὐεσθής addit cum Gaza et Vind. v. 3. ἄλλο ὁμοίως. v. 9. Ἐφη δὲ καὶ νομίσαι — αὐτῷ Σάτυρος ἀνανθίζει cum V. M. νομορίσαι M. sed aliter ex emendatione. v. 12. ἀμφοτέρως. A. B. V. M. ἀμφοτέρους. v. 13. φύονται περὶ τὰ πτερὰ, omisso δέ; cum V. M. qui vitiosum πτερὰ tenent. — S. 5. v. 3. ἀνθηροειδής cum A. B. V. M. item σαιάνετος. v. 5. copulam post λευκότερον omisit cum Heinsio Bodaeus. v. 7. εὐωδέστερον καὶ σιφρότερον. sed post litteram ζ (sic scriptam) una littera erasa fuit. M. καὶ στρουφνότερον habent. v. 12. ἐγγλωρότερον, bene! v. 13. τὸ μὲν ἐπὶ λυσχιδὲς δὲ καὶ — σελινοειδὲς, τὸ δ' ἐπὶ τῶν παλαιότερων πολυσχιδὲς σφόδρα καὶ ἐγγωνοειδὲς, μίξοσι σχίσμασι καὶ τὸ ὅλον καὶ τὰ σχίσματα περιεκαθαρόμενον. Ex hoc insigni supplemento botanici nostri fortasse facilius arborem Theophrasti agnoscent. Lacunam initii ita fortasse licebit commodè interpolare: Φύλλον δὲ τὸ μὲν ἐπὶ [τῶν νέων] δισχιδὲς τε καὶ ἐν ἄκρῳ σελινοειδὲς, ἐπὶ δὲ τῶν παλαιότερων πολυσχιδὲς σφόδρα καὶ ἐγγωνοειδὲς, μίξοσι σχίσμασι et cetera.

P. 100. s. 6. v. 4. ἡδίους mecum. ἰδίους V. M. v. 5. τῶν δὲ οἴης. V. M. οἶων. Equidem τῆς δὲ οἴης malim. — S. 7. v. 2. τὸ μὲν μίχον μακρόν, omisso verbo ἔχει, cum A. V. v. 3. δὲ omittit cum V. M. v. 4. πτερυγοειδῶν cum ceteris. v. 6. ὑπόσυχρον τὰ mecum. ὑπόσυχρον τοὺς M. ὑπὸ συκροῦ τοῦ A. v. 8. παλαιότερα καὶ μακρότερα πλείους αἱ συζυγίαι, περὶ δὲ τὰ νεώτερα καὶ βραχύτερα ἐλάττω. Egregie! Partem primam supplementi παλαιότερα καὶ μακρότερα vertit Gaza, alteram non item. V. M. tantum τὰ παλαιότερα habent. v. 10. ἐπ' ἄκρον τοῦ μίχου mecum. v. 13. βραχύτερον cum A. B. V. M. v. 15. ἐκ πολλῶν μικρῶν cum M. μικρῶν etiam A. B. V. — S. 8. v. 3. σκαληκύβορον cum V. M.

P. 101. v. 1. ἀπεστὸς cum A. B. V. M. v. 7. τριέτες

M. — S. 9. v. 4. τραχὺ cum V. M. v. 8. ἐὰν μή τι cum M. v. 9. ἰσχυρὸν, σύχρουν cum V. M. sed ordine meliore. — Cap. 13, v. 2. τέτταρας. v. 5. ἀπὸ τῆς ῥίξης cum A. B. V. M.

P. 102. v. 1. φλοιὸν, recte! v. 3. ὥσπερ, recte! v. 5. ἐλικηδὸν cum V. v. 7. λοιπιζόμενος. Sequens ἐκρίνος libri Vinariensis Censor Graecus in σύκρωϊς ingeniose mutari vult. A. B. λεπιζόμενον habent. Mihi vero libri Vinar. auctoritas suspecta est nunc, posteaquam Urbinatem librum omnium praestantissimum cognovi: et suspicor, olim scriptum fuisse αὐτως ἐκδέρεται, ἐκείνως δ' ἐπίτομος γίνεται, καὶ οὐ δύνανται. scilicet ἐκδέρεσθαι. μέρος δ' αὐτοῦ τε τὸν αὐτὸν τρόπον ἀφαιρεῖται. Sic enim Urbinas pro μέρος αὐτοῦ — ἀφαιρεῖσθαι habet: etiam V. M. ἀφαιρεῖται habent. v. 12. καὶ σοῖζει cum V. M. v. 13. λοιπᾶ. A. B. λοιπὰ. V. λοιπὸς cum M. v. 15. ὑποληπῆς cum V. M. v. 17. ἔτει mecum. v. 19. στρεπτῷ ἐλιττομένῳ cum A. B. V. M. Mihi nunc scribendum videtur: Πέφνκε καὶ τὸ ξύλον ὁμοίως τῷ φλοιῷ καὶς ἰσὶ (ἔσσι V. M.) στρεπτόν καὶ ἐλιττόμενον vel στρεπτῶς ἐλιττόμενον. v. 21. καὶ τοῖ cum A. B. M. Vides scripturae antiquae καίτως vestigia cum iota non subscriptio, sed iuxta scripto. Ceterum vitium adhuc residet in vulgata: Τὸν ὄξους δὲ (V. M. δὲ omittunt) αὐξανομένους συμβαίνει τοῖς μὲν κάτω αἰεὶ ἀπόλλυσθαι, τοῖς δ' ἄνω αὖξιν (V. αὐξανόμενους): inepte enim ὄξους αὐξανομένους ἀπόλλυσθαι καὶ αὖξιν dicitur. Breviter: αὐξανομένου scribendum, scilicet τοῦ δένδρου. — S. 3. v. 5. ἡ δ' ἐπιστροφῇ, bene! v. 8. κηρῶδες cum A. B. V. M. v. 9. ἡλίχον, bene!

P. 103. v. 2. ἐφνύδρα, recte! — S. 4. v. 3. θαμνώδες τε (dubia scriptura) ῥάβδος ἐκτετεῖος αὐξανομένης cum V. M. ubi θαμνώδες τε est. Equidem θαμνώδες δὲ praefero. v. 6. ὡς ἐξάπηχυν, recte! v. 9. καὶ πυαρός. V. καὶ πυρρός. M. καὶ πυαρός. Cum ante λεπτός copula desit, suspicor, eam hic quoque omissam et scriptum fuisse καπυρός, ut supra 3, 11, 3. v. 10. ὥστε καὶ διάλειν κοιλαινεσθαι malim, copula transposita. v. 11. ἐξ ὧν mecum pro ἐξ οὗ A. B. V. M. v. 13. ἀγῆρω cum A. B. V. M. deinceps κἂν ἡ ἀελαπταμένον cum V. M. — S. 5. v. 5. παραγμὸν cum V. M. v. 6. ἐν ἄμισχον cum M. v. 10. ὑπέρνυδρα δὲ, bene! — S. 6. v. 2. ἐκ μικρῶν cum A. B. V. M.

P. 104. v. 2. ἐπὶ βαρεῖαν. A. B. V. M. ἐπεὶ βαρεῖαν. v. 3. γίνεται δὲ καὶ cum A. B. V. M. v. 6! τῇ ὀψει καὶ τὰς χεῖρας τελείους ἀναβλαστεὶ δὲ καὶ τὰς κεφαλὰς cum A.

B. V. M. Locus ad hoc mire vitiosus. — S. 7. v. 1. ἐνὲ καὶ πολυειδές. Casu copula excidit in nostra editione. v. 3. τῷ λευκῇ cum A. B. V. M. v. 5. καὶ πυρρώτερας. V. M. cum A. B. καὶ πυρότερας. An fuit hic quoque καπνώτερας scriptum? v. 7. ἔπον γένος cum V. M. — Cap. 14. s. 1. v. 1. εἶσι δὲ τῆς, bene! v. 4. εὐαξέστερον cum A. B. V. M. v. 9. τὸ δὲ ξύλον, bene! v. 10. καὶ εὐνον. Copula in nostra quoque, ut in Heinsiana, male omissa: sed αἰσχροὶν omnes vitiose habent libri. v. 10. ἔπαιν mecum.

P. 105. v. 3. καρύκισι cum A. B. V. M. v. 6. ἐπέσκειαι mecum. — S. 2. v. 3. post μακρότερον addit πάλιν καὶ μανότερον καὶ, insigni augmento. v. 5. καρπὸν δὲ οὐδέτερον τούτων οὐδὲ ἄνθος, altero augmento. — S. 3. v. 1. ἄκαρπον δὲ μονογενές cum A. B. V. M. v. 2. δὲ καὶ ὀρθοφύς solus. — S. 4. v. 2. τῇ περσιῇ καλουμένη καρύα, egregie! Ἀντὶς ὁμοίον omittit cum V. M. v. 4. ἐκ βακτηρίας, male!

P. 106. v. 2. ἔγγυς cum V. M. v. 5. καὶ ante τὸ σπερμῆιον omittit. Cum V. M. λοβοῖς γὰρ πλατέσι καὶ οὐ στενοῖς τὸ σπερμῆιον (τὸ) ἔναι μικρὸν καὶ οὐ μέγα scriptum fuisse suspicer, ita ut ante ἐνὸν articulus excludatur. — Cap. 15. s. 1. v. 8. μακρῶς solus. v. 14. καὶ ante αἰεὶ omittit, recte! — S. 2. v. 1. δυοῖν. v. 6. πλέον ἐπιπόλαιον cum A. B. V. M.

P. 107. v. 1. περιελόησαντες καὶ νέα cum V. M. unde Roberti emendatio firmatur. — S. 3. v. 2. τεκμήνου cum V. M. v. 5. φακὸν cum A. B. V. M. v. 8. ῥητινώδη solus, recte! deinceps Θεωδέστατον male M. Θεωδ. Vind. cum Gata. v. 10. τὴν ante Μακεδονίαν omittit. v. 12. πάμμεστον cum V. M. — S. 4. v. 2. βάθους cum A. B. V. M. v. 4. φύλλον περὶ ἓνα μίσχον πλείον διαρνοειδῆ cum A. B. V. M. v. 6. ἔγγωνιότερον solus. v. 8. ἅμα ἅπαν τῇ καρπῷ ἰσότης δὲ καὶ κορυώδη cum A. B. V. M. v. 10. rectum κορυωειδῆ habet. v. 11. το καὶ ῥητινώδες solus.

P. 108. v. 1. ἐπιπλεῖ, sed e correctione. Pro ἄσπετος Gata reddidit εὐσπετος, probe maturus. — S. 5. v. 4. Κύμα cum A. B. V. M. v. 5. καὶ ante ὁ Ὀλύμπος solus addit. v. 7. κυρήναι, proxime vero Κύμα. — S. 6. v. 2. προμυονα cum A. B. M. v. 4. μείζον ἐκείνο. καὶ πλατύτερον ἢ προμυέστερον. Athenaeus quodlibet ἢ προμ. habet. v. 10. ἡ κόψιμος cum ceteris, sed mox vulgato ἐξ ἧος γίνεται (M. V. ἐξ ἧος γίνεται), substituit ξανθότερος, cui respondet Athenaei ξανθός τῆ ἀκμῆ. — Cap. 16. s. 1. v. 2. καὶ ἐκ

πανθίζον cum ceteris, copula tantum addita; quam scripturam non mutandam nunc censeo.

P. 109. v. 2. Φέρει δὲ παρὰ, omisso καὶ et ante κόκκον posito. deinceps παρὰ τὸν βάλαν Med. habent. v. 8. προσβόρῳ, scriptura dubia — S. 2. v. 5. καὶ μαλακὸν cum V. M. Cum vulgata Gaza: *sed soluta mollique in opere.* — S. 3. v. 9. μαλακώτερον μὲν καὶ, addito μέρ. Vind. καὶ ante μαλακ. addit. v. 13. μείζον μὲν ἢ ὥς cum M. μᾶζον etiam V. v. 16. βαλανίοις cum V. M.

P. 110. s. 4. v. 3. δὲ ante μυρίῃ omittit cum V. M. recte! v. 8. σκεδὸν τηλικούτου, bene! v. 9. ἐγκολλημένον cum A. B. v. 10. καὶ ἡ πρόσφυσις cum A. B. V. M. v. 11. ἄσπιτον καὶ, addita copula. — S. 5, v. 2. μέγιστος οὐκ ὄγαν μέγα, omisso δὲ, cui M. V. τε substituant. — S. 6. v. 2. φύλλον καὶ τὸ τῆς κοκκυμηλίας. etiam V. M. καὶ τὸ τῆς habent. — Cap. 17. s. 1. v. 2. φύλλος γίνεσθαι, omisso ὅς. v. 3. πυθόρηνιαι cum A. B. V. M.

P. 111. v. 5. τῇ ἑγρίῃ cum A. B. V. M. v. 6. ἀφαρεῖν malebat Censor Graecus. — S. 2. v. 3. ἡλίκον φαῖνον cum A. B. V. M. v. 6. κἄλλιστα solus. v. 8. διαφύηται cum A. B. v. 9. τίλει cum V. M. v. 13. σχιζοῦται cum A. B. V. M. — S. 3. v. 2. κολοιτέαν solus. deinceps δαμνοειδές. v. 4. καὶ οὐ πολὺ mecum. v. 8. γλοερὸν. A. B. γλοερὸν. v. 9. ἐκ τοῦ ὀπισθεν cum V. M. deinceps ἰσι μεcum pro εἰσι vulgato. v. 10. ἀπὸ τῆς μέσης cum V. M.

P. 112. v. 3. εὐλᾶς δ' ἐνιότε pro ἐνίσχυς, egregie! v. 5. παρὰ τὰ φύλλα solus. — S. 4. v. 4. ἐν τοῦτο τὸ ἴδιον coniicit Censor Graecus. — S. 5. v. 9. ἀνθός μεσσιλίδες, omisso ὥς vulgari cum V. M. — S. 6. v. 2. περὶ δὲ τὰς φυλίκρας cum V. M. etiam A. B. περὶ δὲ habent.

P. 113. Cap. 18. s. 1. v. 4. πλεονείκης solus. v. 6. καθότις ἡ τῶν δένδρων cum A. B. V. M. v. 9. οὐρού καὶ οἴτου. V. M. ἴσου καὶ οἴτου. — S. 2. v. 1. γὰρ ἐστὶν ἡ μὲν cum M. V. v. 3. τότε οἴσου. v. 5. ἔνοι cum V. M. Gaza. v. 6. ὡς καὶ τὸ ἀνθος cum iisdem. v. 8. τῶν ἐτερωκ solus. — S. 3. v. 3. καθότις τὸ φύλλον cum A. B. V. M. v. 4. αὐτῶν cum iisdem. v. 5. τὰς βήρας cum iisdem.

P. 114. v. 4. μέρον cum A. B. V. M. v. 8. θάμνον καὶ δένδρου cum V. M. — S. 15. v. 6. κατάδηλα δὲ cum A. B. V. M. πικρὸν σχήματι δὲ τοῦ ὑδαττογῆρας cum A. B. V. M. praeter ὑδαττογῆρας, quod Urbinae habet. v. 16. διατημένης cum A. B. M. v. 17. ἀνακαμψαμένης cum V. M.

v. 18. ἐντεριώσῃν εὐφθαρτον δὲ καὶ κοπτόμενον cum M. — S. 6. v. 1. δὲ κίττος solus.

P. 115. v. 3. αἶδη δὲ καὶ ἐκάστου cum V. M. v. 4. μόνον cum M. v. 7. καθάπερ εἰ σφαῖραν solids, verè! v. 9. ἐλάττων διακεχυμένος. V. M. ἐλάττω — μένος cum A. B. — S. 7. v. 5. ἡ δὲ ἐλιξ, omisso δῆ. V. M. ἡδη δὲ ἐλιξ. v. 3. γωνοειδὲς καὶ εἰρουθρότερα solus recte praeter primam vocem, in γωνοειδῇ mutandam. Ald. quoque γωνοειδὲς. M. γωνοειδῇ. v. 7. τινὲς τῶ μὴ cum A. B. V. M. v. 8. ἑλικα, ἀλλὰ τὴν ἐκ τοῦ κίττου τελευτούμενην solus. v. 11. ἡ omittit solus. — S. 8. v. 3. γλοερὰ καὶ ποιῶδης cum A. B. praeter ποιῶδης. v. 4. τρίτη καὶ ποικίλη solus.

P. 116. v. 5. lacunam ita interpolat τῆς λευκῆς solus: ubi τὰ addendum. v. 6. εὐαξεσάτη cum A. B. V. M. ποιώδης solus. v. 10. lacunam replet insertis ἡ ἑτέρα. v. 13. καὶ ὁ κίττος cum V. M. ὁ καὶ κ. A. B. v. 14. σπερμούσθαι cum V. M. deinceps ἔχει cum iisdem. — S. 9. v. 2. καὶ ξυλαδῶσαι cum V. M. praeterea βαθυρρύγχος· μάλιστα δ' ὁ μέλας. v. 6. παραφύσσειται cum A. B. V. M. v. 9. καὶ ante γίνεσθαι omittit. v. 10. φιλεῖ καὶ ζητεῖ cum A. B. V. M. — S. 10. v. 2. ἐκ γὰρ τῶν βλαστῶν, recte! v. 7. ἀποκοπῇ solus.

P. 117. s. 11. v. 2. ἐπαυλόκαυλον solus. deinceps ὁ δὲ καρπὸς cum A. B. V. M. v. 3. ὀρθόκακθον cum A. B. V. M. v. 5. αἰτηρον sine prosodia. Quid latet, alii indagabunt. v. 7. δευτέρωις cum V. M. v. 8. περὶ αὐτῶν cum V. M. v. 14. τρυγῶν. — S. 12. v. 2. παραγγίξει δὲ ὡς πρὸς. V. M. παραγγίζει δὲ παράθρηναίξει δὲ ὡς πρὸς. A. παραγγίζει δὲ ὡς πρὸς. v. 3. μίσχοι οραγικοὶ cum A. B. V. M. v. 5. μείζουσι τρεῖς, omisso δέ. v. 7. ἴδιον δὲ τὰ τῶν solus. ἴδιον δὲ τῶν A. B. ἴδιον δὲ τῶν V. M. v. 8. τῶν καυλῶν παραθρυγγίζουσιν cum A. B. nisi quod haec παραθρυγγίζουσαι habent, sed M. — θρυγγίζουσαι. v. 10. τῶν καυλῶν cum A. B. V. M. deinceps τὰν βάτον recte solus.

P. 118. v. 1. πλαγιοπαλαιόκαρπον. V. M. πλαγιοπαλαιόκαρπον. A. B. πλαγιαπαλ. v. 3. Ὀρκυννίω, Ὀρδύννιω. v. 5. χαμνιάφνης cum V. M. v. 7. αὐτῶν πρὸ αὐτῆς. V. M. αὐτῇ. v. 10. τοῦ σήσαμου pro τῆς solus, recte! v. 12. Τοῦτ' αὖ cum A. B. V. M. v. 13. ἀπὸ τῶν περὶβάτον cum iisdem deinceps ἀποκτενύει cum V. M. ἀποκτενύει A. B.

AD LIBRVM IV.

P. 118. Cap. 1. s. 1. v. 4. και γὰρ τοῖς recte solus. και πως και coniecit Censor Graecus. v. 7. και ἄλλως cum V. M.

P. 119. v. 3. προσείλοις solus. deinceps ταῖς παλιονίοις cum V. M. v. 5. εὐείλοις solus. — S. 2. v. 1. κράνν. v. 6. καθάπερ και cum V. M. ἐν ταῖς V. v. 11. δοκεῖ κάλλισται — και αἱ κεραῖαι. A. B. V. M. δοκεῖ κάλλισται — και ἀκέραιαι. v. 13. και ἐκ τῶν προσείλων. Etiam V. M. και pro τοῖς habent. — S. 3. v. 2. ἡ θραύπυλος, addito ἡ, cum V. M. v. 4. θυῖα. A. θεία. Deinceps και εἰς ὕψος cum V. M. v. 6. Σκυλλήνην. v. 9. οὐ μᾶλλον cum V. M. v. 10. προσείλοις. v. 11. τὴν οἰκίαν, recte!

P. 120. v. 1. ἰδίους ὄρεσι cum V. M. v. 2. ὄθεν solus. ἐν V. M. v. 3. πλείστη γὰρ αἴτη τῆς ὕλης και ὅλως ἐν τῇ νήσῳ cum A. B. V. M. — S. 4. v. 3. ἐξημέρων — πεδυνά. V. M. ἐξ ἡμέρων. v. 4. ἀναγωγίαν. V. M. ἀναγωγίαν. deinceps αὐτοῖς τοῖς cum A. B. V. M. v. 8. βορᾶς — και ἕλδότερα φέρει. V. M. καλλιώτερα φέρει. v. 9. ὅλως δ...λει...ω, sic. V. ὅλως δουλεῖ ὡ ἐν τοῖς προσβορείοις. M. 3. e correctione vulgatum ὅλως δὲ πλείω ἐν ἱ. προ. M. 22. ὅλως δου...λει...ω ἐν τοῖς. v. 12. ἀνοξα cum V. M. v. 14. πάχος διὸ, omisso ἄρμα, cum V. M. A. B. cui Heinsius ἀραιά, equidem τὰ μακρὰ substitutus. — S. 5. v. 2. ταῖταις και ἐν τοῖς. V. M. και omittunt. v. 3. εὐείλοις και ἐν τοῖς ἀπνόοις και εὐπνόοις, recte! quanquam V. M. plenius και ἐν τοῖς ἀπνόοις και ἐν τοῖς εὐπνόοις. v. 5. εὐείλοις. v. 13. ὅλως οὐ φυτευόμενα ἰκανῶς. A. B. V. M. ὅλως φυτευόμενα ἰκανῶς cum Heinsio et Bodaeo.

P. 121. Cap. 2. s. 1. v. 3. ἀκανθα cum V. M. v. 5. παρόμοιον. Quod ex V. M. dedi ὅμοιον, deest in A. B. H. Bod. v. 13. κεγχραμίδας solus. Ceteri libri κεχρ. v. 14. πολλήν — δύναται μὴ ἐπικνισθέντος. V. δυνατοῦ ἐπικνισθέντας ἀλλ' ἔχοντας. M. δύναται ἐπικνισθέντας ἀλλ' ἔχοντας. v. 18. φέρεται και ἄλλα και ἐκ. V. M. φ. και ἄλλα ἐκ. — S. 2. v. 1. Πολύωπον. v. 3. τάλλα. v. 4. τηθέν γὰρ ἐστὶν εὐθύς γλωρὸν αὐαίνεται δὲ εἰς βυθὸν εἰς βόθρον δὲ ἐμβάλλουσι cum V. M. μηθέν — βόθυνον A. B. v. 8. ἐπι... καὶ ex correctione. v. 9. τότε καλῶς mecum. καλῶς τότε A. B. τότε καροο V. τότε καροτεταριγευσθαι M. 3. τότε καρο⁹⁰ τεταριγευσθαι M. 22. 90 alia manus superscripsit.

P. 122. s. 2. v. 1. ἔοικε δὲ τις παραπλήσια ἢ φύσις. v. 9. falsum ὅσα ὑπὲρ — οὐδ' ἐνὶ δὴ habet cum A. B. οὐδενὶ δὲ V. M. — S. 4. v. 3. ἐκ τοῦ στελέχους cum V. M. v. 7. ἀλλ' ἐν συρίαι solus. v. 8. καὶ περὶ Κνίδον, recte! ἢ pro καὶ V. M. v. 9. ἐκλευκον ἔχον καὶ τι (e correctione) βαρύτητος. V. M. καὶ ἐτι βαρύτατος, parvo vestigio veri servato. v. 11. παραβλαστητικον cum A. B. V. M. v. 14. καὶ ὁ ἕταρον V. M.

P. 123. s. 5. v. 2. ἡ προσία cum V. M. v. 6. καὶ πῶσαν cum V. M. A. B. v. 9. τιθέασιν cum A. B. V. M. v. 10. ἄσιος cum ceteris. v. 11. ποιῶδες. v. 12. ὥσπερ τὸ cum ceteris praeter Heins. v. 19. κλινεῖα, scriptura dubia. V. M. κλινία. v. 20. τὰλλα. — S. 6. v. 3. παραπλήσιον καὶ τῆς μυρίκης. Etiam V. M. καὶ pro τῷ habent. μυρίκης confirmat Dioscorides. v. 6. εὐπαθὲς solus. v. 5. οὐκ εὐφρῆς solus. οὐκ ἀφρῆς A. B. V. M. v. 7. εὐῶδες γὰρ ἔχει cum A. B. M. v. 9. παραπλήσιος mecum, ut antea καρπὸν αὐτὸς, ubi ceteri αὐτοῦ habent.

P. 124. s. 7. v. 3. ὁμοφυῆς. v. 5. ἐκίτερον τούτων cum A. B. V. M. v. 7. βραχέας ἔχει σφόδρα auctior solus. deinceps φοῖλλον καθάπερ τῷ φοίνικι cum A. B. V. M. v. 11. προμήκη cum A. B. V. M. recte! v. 12. δὲ post χροῖμα omittit cum V. M. recte! v. 15. τρονεύουσι. v. 21. αὐτὸν cum A. B. V. M. — S. 8. v. 1. ἡδεα καλλεῖται. V. M. ἡδεα καλεῖται. v. 3. τῶν ῥιζομένων καὶ βλαστῶν auctior solus. v. 5. δωδεκαπήχεις ἐξ αὐτῆς mecum. v. 7. καὶ ἡ μὲν λευκῇ ὠθενῆς, bene!

P. 125. v. 3. κηκίδος mecum. v. 11. ἡ δοῦς — πλεκτηῇ. Vitiosum πλεκτηῇ omnes tenent et supra in historia fraxini, similiter πλεκτὰ pro πλεῖστα habent. — S. 9. v. 7. τῇ ante φύσει omittit. — S. 10. v. 3. τοῦ καρποῦ omittit cum A. B. V. M. v. 4. ἔχοντα πυρῆνα cum V. M. v. 7. φύλλον pro αἰφύλλον cum A. B. V. M. — S. 11. v. 1. οὐδῆμα. A. B. V. M. οἰδῆμα. v. 2. οὐ καὶ φύλλα cum V. M. v. 3. ἔχον τὸ ἴδιον.

P. 126. v. 3. πτερίσιν cum A. M. πτερούσιν Vind. v. 4. ἀφανίζονμενα cum A. B. V. M. v. 7. ὡς ἀναδένδρα τις. V. A. ὡς ἂν εἰ δένδρα. M. ὅς' ἂν εἰ δένδρα. v. 8. τὰ γ' ἐπιφανέστατα, recte! τὰ γὰρ ἐπ. V. M. cum A. B. H. Bod. — S. 12. v. 3. Μέμφι. v. 4. τηλικούτο. — Cap. 3. s. 1. v. 3. ναμασωνικῇ cum M. v. 5. κυπάρισις. V. κυπάρισος cum M. 22. deinceps καὶ ἐλαία τε cum V. M. ἐλαίαι τε sine καὶ A. v. 7. καὶ κρόκον πολὺν. V. M. καὶ κόπρον πολὺν.

A. B. καὶ κόπρον πολλήν. Vides, quomodo per gradus corruptela veri χρόνον πολὺν creverit.

P. 127. v. 1. δὲ ὁ ἐν τοῖς Λωτοφάγοις καλούμενος γλυκύς καὶ ἡδύς. καλούμενος etiam M. habent. v. 3. ἡδίων· δ' ὁ ἀπύρηνος mecum. deinceps restitue ἔστι γὰρ καὶ τοιοῦτόν τι γένος. quauquam Urbinas cum V. M. τὸ γένος habet. — S. 2. v. 1. Τό γ' οὖν Ὀφέλλου, bene! v. 3. ὑπολειπόντων, recte! v. 4. περῆσθαι omittit. deinceps Ἔστι μὲν οὖν καὶ ἐν, bene! v. 5. τῇ Λωτοφαγίᾳ cum A. B. V. M. v. 6. ἐπίκειται solus, vere! v. 7. οὐ μὴν οὐδέν γε μέρος — πλείον. V. M. οὐ μὴν οὐδέν μέρος — πλείον. v. 10. Εὐσπερίσι — παυσίμοις cum V. M. εὐσπ. etiam A. B. v. 11. διαφέρει οὗτος, omisso δὲ, cum V. M. — S. 3. v. 2. εὐσταγες cum A. B. V. M. v. 7. ὀξύνες cum A. V. M. v. 8. μακρὸν τὸν ἐν, bene! deinceps κάλλιον τῷ ἐν Κυρηναίᾳ, bene! praeterea τῇ Κυρ. malim. v. 10. χώραν τὴν τῶν cum V. M. deinceps τοῦ ξύλου δὲ cum V. M.

P. 128. s. 4. v. 2. τὰς κέδρας. V. M. τὰς κέδρας. A. B. τὰς κέδρους, unde τὰς κεδρίδας scriptum fuisse puto. — S. 5. v. 4. ἐφύδρον cum ceteris. v. 5. οὐκ ἐν πολλῇ δὲ βάθει, ἀλλὰ μάλιστα ἐπ' ὀργυίαις τρισίν· τὸ δὲ ὕδωρ ἐνθα μὲν γλυκὺ ἀφύδρα, egregio auctario. v. 6. ἀλυκὸν πλησίον recte solus. deinceps ὅπου τὲ cum A. B. ὅπου δὲ V. M. v. 7. φύεται, ξηρόν, omisso καὶ, cum V. M. v. 9. τροχίλας. v. 12. διαφορὰν ἔχον, recte! v. 13. τὸ θάμνον cum A. B. V. M. — S. 6. v. 2. μακράν τε addit cum V. M. v. 3. παραγενέσθαι cum A. B. V. v. 4. πίνουσι, καθάπερ, omisso καὶ, cum V. M. v. 5. ποτίζεται ταῦτα. Τὸ δὲ τῶν ἄλλων ζῶον, recte! v. 9. πολὺνουν τε, recte! v. 10. πολὺν τε γίνεσθαι, recte!

P. 129. s. 7. v. 1. Δρόσον δὲ ἀεὶ πίπτειν, addito verbo, recte! v. 3. φύεται ἐφύδροις. V. ἐφύδρους. M. ἐφ' ὕδροις. v. 4. πρὸς τοῦτω cum V. M. v. 6. ξηραίνουσιν καὶ ἐκ, addita copula, quae deerat in ceteris. v. 7. Καὶ δένδρα μὲν ταῦτα πλεῖστα καὶ ἰδιωτάτα, bene! Sic etiam A. B. excepto pronomine ταῦτα, quod ibi deest. — Cap. 4. s. 1. v. 6. καὶ τὴν ἐν τῷ ὄρει cum V. M. v. 8. καὶ Ἀλέξανδρος ἀπ' ἐξοδίας ποτὲ ἀπίων — εἶτα μέναι, sed litera una vel altera erasae videtur esse. V. M. ἀπ' ἐξοδίας — μὴ εἶναι habent cum Aldina prima, quae post ἑσπεφανωμένος ✕ suum apposuit. Camotiana, hoc omisso, temere dedit ἑσπεφανωμένος ἦς καὶ αὐτὸς καὶ ἡ στρατία. v. 10. στρατεία cum M. deinceps Μηδείᾳ V. M. v. 11. περιελίσσιν γὰρ αὐτῇ.

P. 130. s. 2. v. 4. ἢ τὸ Περσικόν, recte! v. 9. πάνυ καὶ τὸ φύλλον cum A. B. V. M. v. 12. παπακῶς φαρμακόν sine τις cum V. M. v. 15. τὸ ἔσωθεν cum A. B. V. M. quod restituendum. — S. 5. v. 2. καὶ εἰργασμένας cum A. B. V. M. v. 4. ἀδράν ἢ. M. V. ἀδράν τι. A. ἀδρόν * τι διαφυτεύηται πάλην. Camotiana, signo omissio vitii, πάλιν dedit. διαφυτεύηται edd. ceterac omnes tenent. In vitioso ἀδράν τι vel ἀδρόν τι videtur ἀδρυνθῆ late. v. 6. φιλεῖ, ποιεῖ γὰρ τὰ τοιαῦτα cum V. M. sed V. τὰ omittit cum ceteris Edd. v. 8. ἐκπέπται male Heins. Bod. v. 12. καὶ οὐ φοίνικας cum V. M. v. 14. Μήδειαν. M. Μηδείαν.

P. 131. s. 1. v. 6. ὕψ' omittit cum A. B. V. M. v. 9. καὶ δίφυλλοι — δε καὶ τήν cum V. M. καὶ ante δίφυλλοι habent A. B. sed cum Heins. Bod. omittunt Med. v. 16. σύκα est sphalma Heinsianae et Bod. v. 20. Φύεται δὲ καὶ τὸ δένδρον solus. — S. 5. v. 3. οἱ σοφοὶ καὶ μὴ ἀπεχόμενοι cum V. M. v. 7. ἀλλὰ sine prosodia. V. M. ἀλλὰ v. 9. δηγρόν ἐμποιεῖ solus. v. 10. διὸ Ἀλέξανδρος cum V. v. 11. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον cum V. M.

P. 132. v. 4. οὐθέν. — S. 6. v. 1. ἡ ἐβέννη. v. 4. θησαυριζομένην cum A. B. V. M. v. 7. ὁ σκυτικός, sed scriptura priorum literarum dubia. V. M. ὁ κυντικός habent cum A. B. v. 8. τέρμιθον. v. 10. τῇ omittit cum V. M. v. 13. τὰ omittit. v. 14. post παρόμοια addit πλὴν τὸ κέλυφο, οὐ τραχὺ τῇ δὲ εὐστομίᾳ καὶ ἡ ἡδονή. Igitur scribendum deinceps καὶ τῇ ἡδονῇ κρείττω. v. 15. διὸ κεχρησθαι cum A. B. M. — S. 9. v. 4. τάλλα παρ', omissio τὰ, cum V. M.

P. 133. s. 10. v. 1. Μάλιστα δὲ solus, recte! Paulo antea Vind. οὐ omittit. v. 7. φόρβην cum A. B. V. M. v. 10. θερίζεται δὲ περὶ cum M. — S. 12. v. 6. καὶ τῇ χώρᾳ, omissio ἐν, ut v. 13. iterum, ibi cum V. M.

P. 134. v. 1. ἡρακλέους solus. ἡρακλέα ceteri. deinceps ὕλημα μέγεθος solus, recte! ὕλη μέγεθος A. B. V. M. v. 3. εἰ τι φάγων ἀποθνήσκει. M. τοῦτο δὴ τί φαγοί. V. τοῦτο δὲ τις φαγοί. A. δὲ τι φαγοί. — S. 13. v. 1. Κεδρωσῖα cum A. V. M. v. 2. φασὶν ὃ μὲν cum V. M. v. 3. οἰοῦν τι φαγοί cum V. M. v. 6. ταύτην δὲ solus. v. 9. καταγνυμένων e correctione solus, recte! v. 10. ἀποτυφλοῦν, scriptura dubia. Antea ἐκρεινῶν πολὺν V. M. habent, in quo quid lateat, non divinabam. v. 11. καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἰ τις προσραίνειεν αὐτοῖς, egregio supplemento lacunae in A. notatae cum reliquiis τίς αὐτοῖς. V. M. cum lacunae nota ε. τις habent, una litera plus. v. 16. καὶ τῶν ὤμων solus

auctior. — S. 14. v. 4. ἡ κασία cum A. B. V. M. v. 6. ἐν ἄλλοις cum iisdem. v. 8. τούτων πλείω cum V. M.

P. 135. Cap. 5. s. 1. v. 3. φалόψυχρά τε solus. v. 7. ἐξήτει cum A. B. V. M. v. 9. τὰ φαρμακώδη cum M. — S. 2. v. 4. Ὅσσαν — Πελέθριον cum V. M. Ὅσσαν — Παρθέριον A. B. v. 5. τούτοις δι. fortasse δὴ voluit. v. 7. καὶ αὐταὶ solus. v. 8. ταύτη γάρ, recte! v. 11. καὶ κυπάρισσον, omisso τὴν, solus. v. 13. κέδρον δὲ γάρ καὶ τὰ. V. M. κέδρον καὶ γάρ τὰ. — S. 3. v. 6. Παντικαποιον sine prosodia. v. 8. συκαὶ δὲ πολλὰ καὶ εὐμεγέθεις cum V. M.

P. 136. v. 1. ἅπιοι δὴ καὶ μηλῖαι πλείσται καὶ auctior. v. 3. αἱ δ' ἔαριναί, πλήν εἰ ἄρα ὄψαι cum A. B. V. M. Fortasse fuit αἱ τ' ἔαριναί. v. 4. μηλία. V. μηλέα. M. μελέα. — S. 4. v. 7. Μύρσινος cum V. M. μυρινός A. v. 8. ἔτι δὲ ἄμπελόν cum V. M. — S. 5. v. 2. τόπος ἐκεῖ καὶ ὅλως τὴν cum A. B. V. M. v. 6. Ἀμυσόν. v. 7. πολλῆς, scriptura dubia. πολὺ A.

P. 137. s. 6. v. 5. πολλοὶ καὶ cum A. B. V. M. v. 9. οὐ δεδυνηται solus, recte! — S. 7. v. 1. Ἐμος. v. 7. ξυμβάινειν solus. — Cap. 6. s. 1. v. 3. ἡ καὶ πρότερον εἰπομέν cum V. M. v. 4. ἔγγαα. V. M. ἄγγαα. v. 6. γὰρ omittit cum A. B. V. M. v. 8. καὶ ὑλήματα cum V. M. deinceps vulgo addita καὶ τῇ περὶ ἡμᾶς omittit cum V. M. v. 9. τὰ φνόμενα mecum. v. 10. καὶ τὰ τοιαῦτα cum A. B. Heins. καὶ omittunt V. M. — S. 2. post κοινότατα addit πᾶσιν τότε φοικος καὶ τὸ βρύον καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. φανερώτατα δὲ καὶ ἰδιώτατα κατὰ et cetera, egregio auctario.

P. 138. v. 4. τὸ φύκος mecum. v. 5. τετανοειδὲς cum A. B. τατενοειδὲς V. M. v. 8. ἐνδοθεν δὲ λεπυριώδη mecum. v. 9. κρομμυγητέοις cum V. — S. 3. v. 4. καὶ τῶν λίθων, omisso ἐπὶ, solus. v. 6. αὐτῇ τῇ γῇ cum V. M. v. 7. ὥσπερ ἐπικλύζεται cum ceteris omnibus. — S. 4. v. 2. ἡρακλέους solus. v. 3. ὡς παλαιστιῶν cum ceteris. v. 4. φέρεται cum Camof. et ceteris. φαίρεται Ald. φαίνεται V. M. v. 5. ἅμα τῷ ῥῶ solus, recte! deinceps καὶ καλοῦσιν αὐτὸ πράσον solus; nam A. B. V. M. omittunt καὶ, Heins. Bod. pro copula δὲ inseruerunt. v. 6. lacunam non replet magis quam V. M.

P. 139. s. 5. v. 3. ἕως ἂν ἡ mecum. ἂν V. M. omittunt. v. 4. γίνεται δ' ἐν τῇ, omisso καὶ, cum V. M. v. 5. καλλόν. — S. 6. v. 3. καρτεράν pro μακράν addit. v. 7. δὲ τὸ βότρυον — μὲν ἔχει. v. 11. πλείω τοιαῦτα solus. — S. 7. v. 1. παράγειοι cum M. v. 2. φύεται cum V. M.

v. 3. ἐχούσας. v. 4. λοιπὰς cum V. M. v. 7. τῶν ante ὀσπρίων excidit in nostra editione.

P. 140. s. 8. v. 2. ἡ μὲν ἐλάτῃ μικράς. A. B. V. M. ἀποφύσει, μὲν ἐλάτῃ μικράς. v. 7. χορήσιμον cum V. M. v. 11. τινῶν γε ὅλων solus. ὅλων A. ὅλων Cam. V. M. deinceps ὀνίννοι τε solus. οἱ ὀνίννοι V. M. v. 12. πουλυποδῇ sine prosodia. — S. 9. v. 3. καρποφόρον φέρει. v. 9. τῷ δὲ μεγέθει, recte! Ceterae Edd. μεγέθει δ' οὐ μεγάλη. V. M. δὲ loco ista omittentes priore voluerunt dare cum Urbinate. — S. 10. v. 2. δὲ σφόδρα mecum. v. 6, ὀλιγαχοῦ cum V. M. deinceps ἐπαλλάττουςαι solus, recte! v. 10. ὀρθαὶ καὶ cum V. M.

P. 141. v. 2. τό γε. v. 4. καὶ τούτων — καυλῶν. v. 7. πλούσιαι. M. πλούσιαι. V. πλούσιαι. — Cap. 7. s. 1. v. 5. τῇ Ἀραβίᾳ. v. 8. καὶ τὴν ἀνδρίαν. v. 11. θαλάττῃ φύεται, καλοῦσι δ' αὐτὰ. — S. 2. v. 2. ἐλάα solus. v. 9. πλείστον cum A. B. πλείους M. cum Heins. Bod.

P. 142. v. 6. ὥσιν μήπω τελέως ἐξηνθηκώς. Μήκη δὲ. V. M. μήπω τελέως ἐξηνθηκός. Μήκει δὲ. A. ὡς ἂν μήπω τελέως ἐξηνθηκός. Μήκει δὲ. v. 7. Ἡ δὲ ὅτι ἄρα πλοὺς ἦν cum V. M. ὅτι ἀνάπλοὺς ἦν A. v. 8. μέχρι οὗ μὲν ἂν ἡ — φασὶν ἔχειν. V. M. μέχρι οὗ ἂν ἡ ἐν ὑγρῶμα φασίν. v. 10. δὲ τι τούτου auctior. v. 14. πῦρ ἐμβαλλόμενα cum A. B. V. M. v. 15. γινόμενα πάλιν. Ceteri omnes γινόμενα πλὴν ὅταν ἀποψύχονται. — S. 4. v. 3. καὶ αἰγίροι αἱ μέγισται συμβαίνει cum V. M. v. 9. τοῖς ἴσους cum V. M.

P. 143. v. 2. ἐλία. — S. 5. v. 4. κατὰ τὴν Καρμανίαν solus. deinceps καθ' ὃ cum V. M. v. 6. ἔχειν πολλόν. Excidit πολλόν in nostra. v. 8. τὸ δ' ἐκτός cum ceteris. v. 12. πουλύπους solus. — S. 6. v. 1. verba οὐκ ἔστιν addit cum V. M. v. 2. δὲ τινες rectius. v. 4. ὃ καὶ — ὅτι τρέφονται, bene! V. M. vulgatum ὡς omittunt. v. 6. ἔλκουσιν, recte! v. 8. τῶν τ' ἐν cum M. v. 11. θαλάττῃ μικρὰ καὶ φυκώδη φερόμενα, sed hoc postremum scriptura dubia. V. φυκώδη φερόμενα cum ceteris. v. 12. ἄνθ' ὁδόν, litteris duabus erasis. ἀνθ' ὁδόν Vind. — S. 7. v. 3. Ἀραβίᾳ τοσοῦτο πλήθος. Etiam V. M. Ἀραβίᾳ habent.

P. 144. v. 1. ἀπηγγεῶσθαι cum A. B. V. M. quae forma ex uno hoc loco in Lexica illata est: altera frequentior est. v. 6. παρόμοιον solus. — S. 8. v. 4. πλείονα ὁδόν cum A. B. M. e Vindob. nulla varietas annotata est. deinceps καὶ τετραπλάσιον cum V. M. v. 5. ἕτερον δὲ τι cum V. M. v. 9. συνάγεσθαι τὴν μικρὸν καὶ τὴν γύκτα συμ-

μίειν cum V. M. qui tamen falsum συμβαίνει habent. συνάγεσθαι. καὶ κατὰ μικρὸν τὴν νύκτα Aldine. v. 11. καὶ φοίτικας, omisso ταύς, recte! v. 12. ἐν τῇ σὺ M. ἐν τῇ σὺ etiam V. v. 16. κρήτας ἐν, omisso μὲν, recte! v. 17. συμφέρειν mecum pro vulgato συμφέρει. v. 19. κατακλύοντας. v. 20. θαλάττη cum V. M. deinceps τεταραγμένως mecum. τεταραγμένα V. M.

P. 145. Cap. 8. s. 1. v. 2. καὶ τοῖς ἔλοις; omisso ἐν, cum V. M. v. 10. τὰλλα δένδρα, καθάπερ Ἰτέα continuat cum V. M. recte! v. 12. ὥστε μέχρι τοῦ κατακρύπτεσθαι. V. M. ὥστε τοῦ κατακρύπτεσθαι. Sic etiam A. B. unde non dubito, Urbinatis scripturam, omisso ὥστε, verum esse. v. 15. ὄμμα πᾶν cum V. M. — S. 2. v. 4. ἔτε ταύτης ἡ λεύκη cum A. B. M. v. 5. βουμέλιος. Ceteri libri omnes βουμέλιος. v. 6. πρὸς τὸ ἀριθμῆσθαι cum V. M. v. 7. ὡς γε, recte! v. 12. μᾶσι cum M. — S. 3. v. 4. ἡλίον παρὸς χειρὸς ἀνδρός, egregie!

P. 146. v. 5. ἀχρεῖον, recte! — S. 4. v. 3. καίεν. v. 8. ἐσθῆτά τενα cum V. M. Gaza. v. 12. τὸν πάπυρον cum V. M. v. 15. καὶ ταύτας, v. 16. δὲ καὶ ἐν cum V. M. Gaza. v. 18. ναῦς omittit cum V. M. — S. 5. v. 7. καὶ τοῦτο cum M.

P. 147. s. 6. v. 2. μαύσιον cum V. M. v. 3. πλὴν τὴν εἰς cum V. M. v. 8. διστοιχίαι. v. 13. ἕτεροι δὲ ἀπ' αὐτῶν πλείων. — S. 7. v. 7. κωδία — σφηκίαι. A. B. V. σφοκίαι. v. 8. κυτάρων. M. κητάρων cum A. v. 9. αὐτῆς cum A. B. V. M. v. 12. κωδία cum M. v. 16. τὸ πικρὸν cum ceteris omnibus tenet. v. 17. ὁ πῖλος cum V. M.

P. 148. s. 8. v. 5. οὐν ὁ πολὺς, recte! v. 7. καταβάλουσι δ' ἐν πηλῷ cum V. M. πηλῷ V. M. v. 9. κητιῶνας mecum. — S. 9. v. 5. οἱ πέτασοι cum V. M. οἱ πέτιτσας A. B. H. Bod. v. 8. τοῦ κρήνου, recte! v. 10. συμμίη καὶ συγκαλύπτει. V. M. συμμίει καὶ συγκ. v. 11. κωδίας cum M. v. 13. μέχρι ἂν ἡ κωδία cum V. M.

P. 149. s. 10. v. 4. τῷ κέρρει recte solus. v. 6. ὥρας μέχρι μίσεων νυκτῶν cum A. B. V. M. — S. 11. v. 4. πτίσαντες cum V. M. v. 10. λευθαῶδες cum ceteris praeter Heins. Bod. v. 12. δὲ καὶ τοῖς ὕδασι αὐτὴν ὠμῇ. V. M. δὲ καὶ τοῖς ὕδασι αὐτὴν ὠμῇ. sed M. αὐτὴν ὠμῇ. — S. 12. v. 3. μαλιναν· θάλληη solus.

P. 150. s. 14. v. 3. κατααλλουσι. v. 7. τῷ ἐπιγνωμένῳ cum A. V. M. v. 10. περὶτὰ cum V. M. — Cap. 9. s. 1.

v. 6. Σπέρματα. A. σπέρματα. v. 9. ἐπιναλόντα. v. 10. σείων. M. σείων.

P. 151. s. 2. v. 1. βαθυτάτος cum A. B. V. M. v. 7. προσιεῦσι. v. 9. post κωπιδὲν addit ἔχει δὲ ἐκ τοῦ ἐνὸς καρποῦ, necessario augmento. v. 11. πλησιαιτέρον mecum. v. 12. εἶτα τὸ μετὰ τοῦτο cum V. M. τὸ omittunt A. B. H. B. — S. 3. v. 2. φύεται μὲν cum V. M. recte! deinceps τοῦ πύπτοντος, recte! v. 6. παρὰ τὰλλα τὸ, recte! v. 10. ἄλλων mecum. — Cap. 10. s. 1. v. 3. γῆ καὶ ταῦτα κατὰ τοὺς τόπους. Etiam V. τοὺς τόπους, sed omissis καὶ ταῦτα.

P. 152. v. 1. καὶ ποῖα cum V. M. v. 3. δὲ ante ἀπλῶς omittit cum V. cetera non variat. v. 4. Ἐν δ' οὖν cum V. M. v. 5. τόδ' ἐστίν cum A. B. V. M. v. 6. ἐλαία ἀγρός sine prosodia. V. M. ἐλαία, λάγνος. v. 7. κύπειρον, φλεῶ, τίφῃ cum A. V. v. 8. ἔτι γε μὴνάνθος, ἔκμη. V. M. ἔτι γε μὴν ἄνθος ἴημι καὶ πὸ σαλεύμενον. Vitiosum μὴν ante μὴνάνθος eliminandum et librorum optimorum scripturam restituendam, censeo. v. 10. τοῦτο πλείω τὸ καθ' ὕδατος cum M. unde scribo τούτου τὰ πλείω καθ' ὕδατος. — S. 2. v. 2. ἐλαία ἀγρός cum A. et ceteris. v. 3. μὴνάνθος cum V. M. v. 4. ἴσως μὲν φύεται cum A. B. ἴσως φύεται μὲν Vind. v. 6. ὁ μὲν ἐλαίανος cum V. M. nisi quod ἐλαίανος, Med. deinceps φύσει μὲν Urb. φύσει μὲν V. M. v. 15. Ὁ μὲν οὖν ἐλαίανος cum V. M. — S. 3. v. 2. κυτινώδες, cum ceteris omnibus, quod restituendum censeo.

P. 153. v. 2. ὁμοίως ταῖς ῥίζαις cum V. M. etiam ceteri libri ῥίζαις. v. 4. κέγχου. Ald. κέγχου. v. 6. μακρόν solus. v. 8. Τοῦτο μὲν cum Med. v. 12. συνίσταται τῇ γῇ recte solus. — S. 4. v. 7. πλακωντώδες + ἐκίπυρόν cum M. etiam A. πλακωντώδες habet. v. 8. τοῦ φλεῶς cum ceteris. v. 9. πλόκωνα cum A. B. V. M. v. 11. καὶ μὴνάνθους. V. M. μὴνάνθου. — S. 5. v. 2. τίφῃ cum M. deinceps καὶ τῇ cum V. M. H. Bod. καὶ τὸ A. B. v. 3. εἴσεται τὰλλα solus. v. 4. ἔχειν cum V. M. v. 7. ὅλοις cum V. M. v. 9. παραλλαγή sine prosodia. παραλλάγει V. M. Omnino pluribus in locis Urbinas literata q pro ei ponitur.

P. 154. s. 6. v. 3. ἀρίστην ἐνέβλαστον καὶ κίτωναν cum A. B. V. M. v. 5. ὁμάνθα κερωνος cum V. M. etiam A. B. ἣ ante κερωνος omittunt. v. 7. ἐπὶ πλείων διὰ τῆς ὁμοιότητος εἴρηται, recte! contra V. M. πλείων εἴρηται vulgato πλείων εἴρηται substituant. v. 8. πλην τοῦ αὐλητικοῦ solus cum Gaza. τὴν τοῦ αὐλ. V. M. deinceps κύπειρον, τίφῃ, cum A. B. V. M. v. 14. τὸ κύπειρον cum ceteris.

deinceps τὸ βούτομον, καὶ τὸ φάσις cum ceteris. v. 15. ὥστε πάντως V. M. — S. 7. v. 8. κεφαλὴν ὕλην cum A. B. V. M.

P. 155. s. 1. v. 7. πλέκμον· καὶ φύσεται τὸν μὲν recte solus. M. δὲ tantum omittunt. v. 13. οὐδ' ὁ μεσσιμ. — S. 2. v. 2. τὸν — ἐννετηρίδος cum V. τὸν etiam A. v. 4. οὐκ ἀληθοῦς, ἀλλὰ. V. M. οὐκ ἀληθοῦς, ἀλλὰ. v. 7. ἐννετηρίδος cum V. et M. v. 9. λαμβάνοντος. — S. 3. v. 2. ἐρμῆν, recte! deinceps διετῇ cum A. B. V. M. H. B. postea ἂν δὲ πλείω καὶ καλλίως solus. ἂν πλείω καὶ καλλίως ceteri. unde scribo ἂν δὲ πλείω, (sc. εἴη) καὶ καλλίων. v. 5. Χαιρώνιαν. M. Χερώνιαν. A. Χερώνειαν. deinceps εἴτε πλείω cum M. εἴτε πλείον A. B. H. Bod. v. 7. λιμός — σφοδρῆς. v. 9. ἐκλιπόντος, recte! V. ἐκλειπόντος cum Med. deinceps ὁ γενέσθαι V. M. male!

P. 156. v. 2. post λίμνη addit αὐξάνεσθαι τὸν κάλαμον εἰς μῆκος, μέγαντα δὲ, egregie! v. 14. οἱ δ' ἂν μὴ συμπαρμεύνη cum A. B. quod restituendum in locum Heinsii οὐδ' ἂν. — S. 4. v. 3. εὐπληθέστερον — εὐσαρκότερον cum V. M. v. 11. ἀρκτούρον. V. M. ἀρκτούρων. v. 14. δε εἶσαι cum rasurae vestigio, δέσσαι V. M. v. 15. διακτιοῖαν cum V. M. — S. 5. v. 2. καὶ ἡ τομῇ, recte! deinceps τέμνουσι γὰρ. δὴ νῦν solus, recte! δεινὴν A. B. V. M. v. 3. σκιροφοριῶτος cum M. deinceps ὥσπερι, recte! ὡς περὶ A. V. M. v. 5. τρίωνον vel τρίοντον scriptura ambigua. τρίον A. cum V. M. v. 7. ἴσχει cum V. M.

P. 157. s. 6. v. 4. τῷ πρὸς τοὺς βλαστοὺς τὸ γόνυ scribendum censeo. v. 9. ἴσχει ζεύγη cum V. M. ἔχει A. — S. 7. v. 2. τὰς δὲ ἄλλας cum V. M. v. 4. τοῦ βλαστοῦ solus. — S. 8. v. 3. προσαγορεύεται μὲν — τούτου δ' ἐστίν. Etiam V. M. τούτου δ' ἐστίν habent. v. 6. καθ' ὃ ἡ cum V. M. v. 8. Αεβαδείας cum V. M. deinceps πάντων γίνεσθαι cum iisdem. — S. 9. v. 3. εὐτενῇ.

P. 158. v. 4. Περὶ γὰρ τὴν ὀξείαν καμπὴν καὶ τὴν βοηδρίαν πάντα ταῦτα cum V. M. Gazæ præter πάντα ταῦτα. v. 7. καλὸν τὸν κάλαμον cum V. M. — S. 10. v. 6. ὁ καλοῦσί τινες συγγῆ cum V. M. præterquam quod V. M. συγγῆ scriptum habent. v. 9. εὐαθῆς cum A. B. V. M. — S. 11. v. 10. ἄλλοι ἄλλοις cum V. M.

P. 159. s. 12. v. 2. κατὰ φύλλω cum M. v. 8. καὶ δολιγόφυλλον omittit cum ceteris. v. 11. γρη omittit cum ceteris. — S. 13. v. 3. καὶ οὕτως cum V. M. v. 4. post σταρὸς addit: καλεῖται δὲ ὑπὸ τινων εἰκστίας· ὃ δὲ Ἰσθμὸς ἐν με-

ἰστη διαφορῇ καὶ ὥσπερ διερον ὅλως τὸ γένος. ὅστι δὲ-ὁ
ἐν ὑψῆσιν σιτροῦς et cetera, egregio et desiderato auctario.
Iesychius: εἰλεσίαις, εἶδος καλάμου. Kustero ab oppido Boeo-
nio Εἰλείσιον appellatum hoc genus videbatur, cuius post Ho-
merum Il. β, 499. meminit quoque Strabo. v. 8. τὰ δὲ
μεγέθη solus. v. 9. εὐπαγεῖς cum M. εὐγαγεῖς V.

P. 160. Cap. 12. α. 1. v. 5. **μαλαγκράνις καλοῦμεν.** V. M.
μαλαγκράνισμα καλοῦμεν. v. 7. δὲ τούτου cum ceteris, ut;
deinceps καὶ τρίτος. — S. 2. v. 4. **ἐγγ εἶδεν** cum V. M.
v. 6. **κάρπιμοι ὀλίγοι** cum V. M. qui praeterea ἐκ τοῦ, ὀμιση-
αυτοῦ, habent. v. 6. **ἐλάτιους** δὲ, recte! v. 17. **ταῖς τοῦ**
ἀστερίσκου.

P. 161. α. 3. v. 3. **ρίζων, εἰ ἀναίνονται.** V. M. εἰ. **ἀναί-
νοται.** v. 4. **καὶ εἰ τοῦ ἀνωθεν** solus. — S. 4. v. 1. **Εἰ**
δὲ καὶ cum V. M. v. 3. **φανερὰ σγεδόν,** omissa particula
δὲ, solus. Ita demum apparet, priorem scripturam, quam
Gaza expressit, veram esse: quod idem monuit Graecus
Censor. v. 6. **τὰ δὲ μέγιστα** cum V. M. v. 8. **μεγάλα σφό-
δρα** cum M. et V. Sed mirum, Vindobonensem **μάλιστα** ante
ea additum habere, quod in Urbinate omnium integerrimo
non legitur. — Cap. 13. α. 1. v. 1. **τῶν ἐνύδρων,** omissio
μέν. Medicei **τῶν ἐνύδρων· τῶν μὲν ἐνύδρων** his scripturae
habent. v. 5. **τοὺς δὲ καθ' ἕκαστον** cum Med. sed Vind.
ζῶα **τοὺς καθ' ἕκαστον βίους πορίσαι** habet. A. B. quoque
τοὺς habent: quae scriptura restituenda est, iungenda enim
verba ita: **τοὺς δὲ βίους τῶν χειρσαίων καθ' ἕκαστα ἰσπερῆ-
σαι** δεῖ. Sed Urbinas statim **τῶν δὲ χειρσαίων τὰ μὲν ἄγρια**
φασιν habet. Vind. M. **δὴ τῶν χειρσαίων τὰ μὲν ἄγρια,** omissio
σὺν. Equidem praefero scripturam antiquam. v. 7.
ὡς εἰπεῖ, sic. ὡς εἴπει V. M.

P. 162. v. 1. **καὶ ὅλως τῷ γένει κατὰ ἀντιδιηρημένα**
cum V. M. v. 2. **ἐλάις.** — S. 2. v. 6. **ἡλίαι.** V. M. **ἡδισ.**
v. 9. **ὅπως ἔχει** cum V. M. v. 13. **βραγύβια δὲ καὶ τὰ τοι-
αῦτα** solus auctor. — S. 3. v. 4. **αἱ μηλέαι τε καὶ αἱ ῥοαί.**
V. καὶ αἱ **μηλέαι.** M. καὶ αἱ **μηλέαι τε καὶ ῥοαί.** v. 8. **ἀνα-
δραπτέει τοὺς βλαστοὺς, ἃ εἰ καὶ καλῶς ἐκκόψειν** cum V.
M. nisi quod αἰ καὶ καλῶς scriptum habent.

P. 163. v. 1. **καὶ γὰρ ταῦτα** cum V. M. v. 2. **πότῃρα**
δὲ τούτω ταὐτὸ cum V. M. praeter ταύτην. v. 5. **διαλλάτ-
τοντα** aut **διαλλάττειν** scribendum erat: refertur enim verbum
ad μέρη: quod si ad arbores antea nominatas foeminei ge-
neris omnes referre malueris, tunc Aldinam **διαλλάττουσα**
mutandum in **παράλλάττουσα** et **φύκεται** in **φύκονται.** Vo-

rum ita sequens ταῦτόν, ad στέλεχος referendum, minime convenit. Fortasse tamen διαλλάττουσα, quod Urbinas quae tenet, mutandum in παραλλάττουσι, ad μέρη referendum: quae ratio brevissima esse videtur. — S. 4. v. 2. φαίνεται cum V. M. sed ita antecedens ἂν delendum fuerit. v. 4. ὑπολάβοι cum V. M. v. 5. ταῦτό θείη cum V. M. v. 9. μακροβιωτάτας cum V. M. v. 11. δικαιοτάτη συγκρίσεις. V. M. cum A. B. δικαιοτάτη σύγκρισις. v. 14. οὐδὲν διενέγκαι cum V. M. Fortasse fuit τῷ μὴ φύνει ἑτέρας, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν δεῖ συναναπληροῦσθαι, (quod e radicibus semper repareretur) γελοία ἂν ἴσως δοκοίη ἢ σύγκρισις. — S. 5. v. 3. ἄνταρχεῖν. v. 6. στέλεχος εἰ δεῖ. M. εἶδει, deinceps ἔτι V. M. Praeterea Vind. paulo antea μὲν ἔχειν habet. Locum hunc totum nondum sanare potui, sed hec mihi nunc certum videtur, scriptum olim fuisse: τὸ στέλεχος εἰ δεῖ τὴν ἀρχὴν τιθέντα μέτρον ἀναμετρεῖν τὸν χρόνον: i. e. si licet optimo trunco mensuram temporis assumere. Vitium in verbis καθ' ὃν latere adhuc videtur. v. 9. παραιρουμένων, M. ὥσπερ αἰρουμένων. v. 11. ὁμοίως φάρος. v. 12. ἀνείη omittit ἂν cum V. M.

P. 164, s. 6. v. 5. παρασκάπτειν solus. v. 8, ante καὶ στείπει negationem omittit. — Cap. 14. s. 1. v. 8. ὑπερβαλλόντας cum ceteris praeter Heins. et Bod. — S. 2. v. 3. ἴδια καὶ τὰ γένη κοινὰ καὶ τότε cum V. M. Non dubito, fuisse scriptum: τὰ δ' ἴδια κατὰ τὰ γένη. Κοινὰ μὲν οὖν τὸ τε σκώληκοῦσθαι καὶ ἀστροβολεῖσθαι,

P. 165. v. 2. ἴσχει. V. σκώληκα ἔχει. M. quoque σκώληκα. v. 5. καὶ ὁπῶδη cum A. B. V. M. quod restituendum censeo. v. 6. τοῖς νέοις ἢ τοῖς ἐν ἀκμῇ cum V. M. Gaza. — S. 3. v. 1. πρὸς τῷ — ἴσχειν cum V. M. v. 5. ἡλίουαντι. V. ἡλίοι αὐτόν. M. ἡλίοι αὐτῶν. v. 8, pro σικῆς habet τῆς cum V. M. Latet igitur vitium. — S. 4. v. 1. Ἀλίσκωται δὲ cum V. M. v. 4. τινες κράδους cum A. B. V. M. v. 8, οὐδ' ἔαν ἐν φυτευθῶσιν cum V. M. unde non dubito, scriptum fuisse ἔαν ἐμφυτευθῶσιν. Certe Gaza ita haec vertit scripta.

P. 166, s. 5. v. 3. τριγμὸν recte solus. v. 4. τὰ τε γὰρ πρὸς τὴν ῥίζαν cum V. M. sed deinceps solus addit καὶ αὐτὴν τὴν ῥίζαν, egregie! v. 5, μαρὰ cum ceteris, et deinceps λοιπάδου. — S. 6. v. 3. πρὸς τὸ ἀστροβολοῦσθαι. postremum etiam V. M. v. 4. τῇ ἐργασίᾳ συμπάδη solus, recte! v. 5. ῥυάδες solus. Hesychius: ψυάδες, αἱ ἐυάδες ἄμπελοι. ubi annotatio male ῥυάδες dedit. v. 7. κρύσσειθ' ἢ mecum probe-

it censor graecus, qui locum Aristophanis Nub. 1117, recte
ta corrigit: εἶτα τὸν καρπὸν τῆς καὶ τὰς ἀμπέλους φυλάξο-
ισιν. v. 12. ὑπερθερμυνθέντα cum V. M. — S. 7, v. 2.
πηγαί. v. 12. ἀσθενέστατον cum V. M. Gaza.

P. 167. s. 8. v. 8. σηπομένους καὶ καταπηγομένους —
ἀναξηρανομένους κατὰ, partim vere! v. 11. συνεπορόει, re-
cte! συνεπορόει V. M. — S. 9. v. 7. αἰὲ πολὺν καρπὸν
cum V. M. — S. 10. v. 2. ἀρίστην. V. M. ἀρίστην, γ. 3.
διωφδεῖται solus. v. 4. ἐπικαίει cum A. B. V. M. deinceps
ἐλάει solus, ut v. 6. ἐλάει. v. 10. καλύπτει solus,
recte! deinceps ὑπ' ἀρκτούρου. Ceteri omnes ἀπ' ἀρκτούρου
habent. v. 12. αἵτωρ καὶ χείρας solus auctor.

P. 168. v. 6. γενομένους cum A. B. γενομένης V. γενο-
μένης M. — S. 11. v. 3. ἔνια δὲ πάντα cum M. πάντα V.
v. 5. εἵποιεν. V. εἵποις cum A. B. εἵποιη M. deinceps ἐκ-
πλήξων cum ceteris, ut deinceps κλαυθμόν. γ. 11. οὐδ' ἂν
ὑφ' ἡλίου cum V. M. γ. 14. Ἀρχίππου cum V. M. —
S. 12. v. 6. αἱ δὲ ἀμυγδαλαὶ τὸ πᾶντα cum A. B. V. M.
deinceps ἀπαθεῖς δὲ καὶ αἱ μηλαὶ καὶ αἱ ἄπιοι cum A. B.
V. M. auctor tantum copula καί. Unde apparet, vocabulum
ἀπαθεῖς bis scriptum fuisse.

P. 169. v. 1. ὡς εἶπον cum A. B. V. M. deinceps ἄπτα-
ται δὲ cum V. M. γ. 3. ἐλάει, γ. 4. ἀναβιβραύκονται cum
ceteris. γ. 7. ἀποβαλλεῖν. M. ἀποβάλλειν. — S. 13. v. 1.
Τὰ δ' ἐκπλαγέτα, ὅταν — ἀπόληται. M. ἀπόλονται. Unde
vili origo apparet. Scribo ἐκπλαγέτα ὅταν — ἀπόληται,
γ. 4. Παντικαπαιον solus, recte! Deinceps ἐκπλήξας scriben-
dam. γ. 5. χειμερίας τὸ ἔτος cum V. M. ubi χειμερίας scrip-
tum. Unde suspicor, scriptum olim fuisse: ὅταν χειμάσῃ τὸ
ἔτος. deinceps ἔαν δὲ πολὺν διαμένωσι, omisso γε male an-
nexo. Unde scribo: ἔαν γε πολὺν χρόνον διαμένωσι. γ. 8.
γίγνεται — μετὰ τσουράκοντα, omisso ἡμέρας, cum A. B.
V. M. praeter τατταράκοντα A. B. et ceterorum. — S. 14.
v. 6. οὐδ' ἂν. V. M. αὐ μὴ, mihi varietione!

P. 170. Cap. 15. s. 1. v. 2. παραιρουμένων cum A. B.
V. M. recte! γ. 5. ἀνδράχλη cum V. M. γ. 7. μέλλοντα
καρπὸν cum ceteris. γ. 8. φησι cum V. M. γ. 11. τῆς ἀν-
δραχλῆς. Casus hic restituendus. — S. 2. γ. 1. φλοιοφό-
για μὴ cum V. M. γ. 2. ὁ ἀνδραχλῆς cum ceteris. γ. 9.
συνή solus, recte! γ. 10. αἱ δὲ καὶ ζῆν δὲ καὶ πετλέαν καὶ
φύνηκα. τῆς δὲ φύλης καὶ συμφύεσθαι τὸν φλοῖον πλήν
μικροῦ τῶν δὲ ἄλλων οἷον ποροῖσθαι ἰδίαν τινὰ φύσιν ἔχειν,
egregio auctoritate! Equidem, expositio verba ζῆν, malim: ζῆν

φασι, ζῆν δὲ καὶ πτελέαν καὶ φοίνιτα. Copulam post παροῦσθαι omittunt etiam A. B. V. M. v. 14. καὶ τειούτοις solus.

P. 171. v. 3. Τραγινείας. V. M. Τραγιάνει. A. Τραχιανῇ. — S. 3. v. 2. καὶ τὰ ἐπιγυγνόμενα cum V. M. πρᾶιερ ἐπιγυγνόμενα. v. 6. ἡ πύκνης — λοιπῶσι. Etiam A. B. V. M. λοιπῶσι habent. — S. 4. v. 5. ὁπασούν συμφέρεσθαι, omisso verbo ἀφαιρεθῆ, ut ceteri omnes libri. — Cap. 16. S. 1. v. 8. καὶ ἐνιά γέ. V. M. ἐνιά τε habent.

P. 172. v. 1. ἐσχίσθη cum V. M. v. 5. δαιδουργούμενη. v. 6. ἐλάτης, τεκμίνθου cum V. M. — S. 2. v. 3. πάλεμειον cum A. B. V. M. v. 6. Ἀντιανθραι. — S. 4. v. 4. ἴαν, omisso ἐξαιρεθῆ, sed a correctore habet. V. M. cum A. B. μέχρι τινός ἐξηρέθη.

P. 173. s. 5. v. 6. πᾶσιν ἔλαον ἐπιγυγνόμεναι cum A. M. δὲ omittit etiam V. v. 13. ἀπολαύσαι. A. V. ἀπολέσαι. — S. 6. v. 5. εὐφορεῖν solus. v. 6. Ἀνδροκύδης δὲ solus, recte! v. 8. γενομένην solus.

AD LIBRVM V.

P. 174. Cap. 1. s. 1. v. 6. τῶν ξύλων τὰ μὲν οὖν cum V. M. v. 8. λοιπίαν cum A. B. V. M. v. 12. λοιπητόν cum M. τῶν λοιπητῶν V. cum A. v. 13. δυσαιδεῖαν solus. Sequens δὲ omittit cum V. M. v. 15. ἐκπεπῦναν. V. M. ἐκπεπᾶνον. v. 19. λοιπητόν cum V. M. Gaza. — S. 2. v. 3. πύκνης addit cum Gaza et Med. v. 4. ὅταν μὲν et v. 5. ἦταν δὲ cum V. M. v. 7. πηγός τε καὶ ὕλας. M. πηγόαν τε καὶ ὅλας cum A. φηγόσιν τε καὶ ὅλας V. Supra 3, 3, 1. πηγός similiter substituit Urbinas πυγός antiquo et φηγός Heinsiano.

P. 175. v. 2. λοιπητόν cum M. λοιπειτόν A. τῶν λοιπητῶν V. v. 3. σήπτεται cum M. v. 5. λοιπητῶν. v. 6. τεῖτα δὲ καὶ ἥμισυ αὐτίον solus. v. 11. ἀθροιστέστατον γίνεται καὶ σκληρόν cum ceteria. καὶ omisit Heins. Bod. v. 13. τό τε τῆς cum ceteris. — S. 3. v. 3. ὅτε μὲν γὰρ cum V. M. — S. 4. v. 1. Διὸ καὶ mecum. v. 2. καθ' ἐνάστην cum Vind. scribendum. Deinceps πύκνην Urb. cum V. M. v. 3. ἐπὶ λοιπῶσι praefero. εἰ παλιν εἰσὶ Urb. ὑπελίνυσσιν V. M.

P. 176. v. 1. βότρυς αὐτῆς. Heins. αὐτῆς omisit. — S. 5. v. 5. ὀλίγονος cum V. M. v. 7. γὰρ omisit cum V.

M. — S. 7. v. 2. διὸ καὶ τοὺς κόπας cum A. B. V. M. v. 5. κατὰ πᾶσιν — ἀσθενής cum V. M.

P. 177. s. 8. v. 1. ἵνας εὐθυτενεστάτας vel potius εὐτενεστάτας cum Graeco censore scriptum malim. v. 2. καὶ πρῶτον cum A. B. v. 3. ἄγρος οὐ δὴ κἀφίκηται. hinc V. M. ἄγρος οὐκ ἀφίκηται. Sequens οὗτε Heins. Bod. omisit. v. 8. καὶ τῶν ἄλλων, omissis καὶ τῶν ἐλάτων, solus, vere! — S. 10. v. 1. φύουσιν δὲ αἱ δίζοοι δὲ cum A. V. M. v. 9. δὲ ante πτελέκῃσιν omittit cum M.

P. 178. s. 11. v. 2. οἱ ἰδόντες non habet cum V. M. v. 5. Ὀμοίως δὲ cum M. v. 9. σφιγροτέρα cum V. M. v. 11. δένδρου δὲ, recte! v. 13. καὶ ἐν περίπῳ, ταῦτα στέφει καὶ παραλλάγει solus: unde παραλλάττει facile efficitur. Eadem varietas supra adsuit. — S. 12. v. 3. ἐπίτομα solus, recte! v. 5. εὐδινῶν cum V. M. v. 6. καὶ συνηραφῶν cum iisdem. v. 9. ὡς δὲ ἀπλῶς inuito in ὡς γε ἀπλῶς. — Cap. 2. s. 1, v. 3. τῆς — παρυγινομένης cum V. M.

P. 179. s. 2. v. 3. κακοτροφηθέντα et paulo ante μάλιστα: ὁζώδης δὲ. v. 12. τὰ ἐκτός· καὶ οὗτοι χαλσιώτεροι τῶν ἐκτός καὶ φανεροὶ γίνονται δὲ solus auctior, — S. 3. v. 3. εὐτροφῇ. V. M. εὐτροφῇ. A. εὐτραφῇ, v. 4. περιοχομένη πλείοσιν cum A. B. V. M. v. 8. τῶν ὠζων cum A. B. V. M. v. 9. ὅτι δὴ περιφουσις cum V. M. unde ὅτι δ' ἢ volui efficere, — S. 4. v. 2. μέρος τι αὐτοῦ cum A. B. V. M. v. 3. ἐκλυψας θῆν λίθον. unde facile ἐγγλύψας θῆν λίθον efficies.

P. 180. v. 1. ὅπερ cum A. B. V. M. v. 6. τῆς Ἀττικῆς κερμηστὶ cum ceteris. κερμαίστων V. κερμαστὶ M. v. 7. οὐ ἀνατεθῆ — ἐγκοιλανθέντος. posterius recte! ἐγκοιλανθέντος V. M. ἀνατεθῆ etiam M. — Cap. 3. s. 1. v. 7. πυνοτάτη — βαρυτάτη cum M. v. 8. ἐβερνος. — S. 2, v. 3. καὶ ἐκ τούτου γὰρ cum V. M. unde γὰρ abesse malim. v. 7. λαμβάνει A. V. M. v. 8. δεῖν δὲ ἀλσίφειν cum A. B. V. M.

P. 181. v. 3. ἔχει cum A. B. V. M. quod restituendum. ἔχων dedit Heins. Bod. v. 6. δὲ omittit cum V. M. v. 7. scribe ταῖς ἀπίοις. — S. 3. v. 4. καὶ αὖρα cum A. B. V. M. v. 6. ἀκτινα. M. ἀκτινὰ. Sane ἀκτινα potest ab ἀκτῇ simili modo deduci, quo σύνκνος a συνῇ. v. 10. καὶ γὰρ cum V. M. — S. 4. v. 2. πυρὰ cum A. B. M. v. 3. συνκρίνον cum ceteris praeter Heins. Bod. v. 5. τὰ ἱεῖνα cum V. M.

P. 182. s. 5. v. 6. δίξης, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ φύλλου καλοῦσαι δὲ οὐ τέκτονες τὸ ἀπὸ τοῦ φύλλον τὸ ἄνω, egregie!

v. 10. οὐπερ ἡ ῥοπή cum V. M. v. 12. κήσαντες ἐφιασῶν cum V. M. recte! v. 14. ἀναζηραινομένων cum A. B. V. M. — S. 6. v. 5. τὸν δὲ φελλὸν παρήκασι. V. M. τρῦτο δὲ φαῦλον. Non dubito scripturam Urbinatis praeserre alteri, — S. 7. v. 1. Τὰ δὲ ἰθύον V. Θεῖον — θύαν cum M. θύαν — θύαν A. v. 5. κυπάρισσον ἀγρίαν· πολλήν μὲν cum V. M. etiam A. κυπάρισσον ἀγρίαν habent. Saltam κυπάριστος ἀγρία scribendum erat. deinceps πολὺ μὲν non habet in sequentibus quod ei membro respondeat. Vitiosa igitur videtur scriptura esse et vulgata et Codicis.

P. 183. v. 2. τῶν ἐκ θύας omittit cum ceteris. v. 6. ἐν τῶνδε cum V. M. recte! v. 7. ἐλαίων scribendum cum ceteris Edd. — Cap. 4. s. 1. v. 5. ἵμα σκληρά, omisso καί, solus. Paulo antea v. 3. γλειώδει A. V. M. habent. v. 6. ξηρότητι σκληρότατα solus et recte, ut videtur. — S. 2. v. 4. τὰ γοῦν cum ceteris praeter Heins. Bod.

P. 184. v. 6. θυώδη cum M. et A. v. 7. ξύλον· γίνε-
ται δὲ τὸ ξύλον cum V. M. τὸ ξύλον καὶ παλαιούμενον A. B. — S. 3. v. 1. ὅτι δὲ ἄλλο cum V. M. v. 3. τῷ ὕδατι cum V. M. v. 6. καὶ ἐκ τούτων cum iisdem. v. 8. ὕπαρ cum M. — S. 4. v. 3. ξηρὰν pro πικρὰν cum A. B. V. M. v. 6. ἐλάας. v. 7. post θρίπες Aldina ✕ suum apposuit, lacunae indicem, quam Urbinas non replet. Deinceps ἐσθίε-
ται δὲ τὰ μὲν τῇ θαλάττῃ, omisso ἐν, Urb. cum M. ἐσθίε-
ται etiam Vind. v. 9. καὶ ὑπὸ θριπῶν cum M. — S. 5. v. 2. τιτρώγεται solus recte pro πεπαινέται. Scribendum enim τιτρώγεται. v. 3. πιττοκοπηθέντα cum ceteris: quae scriptura sola vera et restituenda in locum coniecturae Scalligeri, quae medicinam vitii excludit. Atque hic locus me admonuit, ut diligentius in Lexici graeci Supplemento de verbo hoc et de κωνιάω, κωνέω, κωνίζω dicerem.

P. 185. v. 4. ὕψεως, mirā varietate. V. M. ἐν τῆς οἰ-
κίας σήψεως. deinceps ἐντικτόντων mecum, v. 5. ἐν τοῖς
δένδροις non habet Urb. sed ἐν omittit cum ceteris. — S. 6. v. 4. Φανεῶι cum V. φανεῶ M. — S. 7. v. 7. οὐδὲν δὲ
πρὸς τὴν σήψιν cum M. v. 12. καταγίνεσθαι recte solus.
καταρίγισθαι A. B. καταρίγισθαι M. καταρίγνησθαι Vind.

P. 186. v. 9. ὕδατος, καὶ ἐπιπῆι μᾶλλον ἔπειε κάκωι, egregie! atque ita vertit Gaza, cuius scripturam coniectura Palmerius fuit consecutus. Partem veri καὶ ἐπιπῆι habent V. M., — Cap. 5. s. 1. v. 3. εὐαργὰ δὲ, omissis antea τὰ δὲ εὐαργα, cum V. M. v. 4. οὐλα sine accentu, οὐλα V. M. v. 11.

μᾶλλον omittit cum A. B. V. M. — S. 2. v. 8. Ἔσται δὲ cum V. M.

P. 187. v. 5. διαμένη omittit cum A. B. V. M. — S. 3. v. 8. λεπτότατον δὲ τὸν ἔσχατον cum V. M. v. 11. ἡ δὲ μήτρα cum A. B. V. M. — S. 4. v. 3. post πέλῳσι addit. δεῖ γὰρ ὁρθῆν τὴν πρίσιν εἶναι καὶ μὴ πλαγίαν. v. 8. τὰ δοκοῦντα, omissa negatione, cum A. B. V. M. v. 12. Ταῦτό cum ceteris praeter Heins. Bod. — S. 5. v. 1. Παντός — ξύλον σκληρότατον καὶ cum V. M. praeter ultimum καί. v. 3. vitiosum ἐκεῖ habet cum A. B. M. rectum ἔχει Vind.

P. 188. s. 6. v. 4. ἀποπλεκῶσι cum M. ἀποπλέκουσι A. B. v. 8. ῥήγνυται· μᾶλλον δὲ πολὺ τὴν στρογγύλα addit cum V. M. — Cap. 6. s. 1. v. 5. ῥήγνυται cum V. M. v. 8. ἀνίπαλιν γὰρ ἡ κάμψις, omisso καί, cum Vind.

P. 189. v. 3. ψοφεῖν solus. ψόφοις A. B. V. M. v. 6. καὶ τὸ — εἰς ὄρθρον. — S. 2. v. 2. ἰσχυρόν· πρὸς δὲ cum ceteris omnibus, v. 3. ἐχέκολλον μὲν μάλιστα ἡ πεύκη διὰ τε τὴν V. ἐχέκαλον μάλιστα ἡ ἐλάτη διὰ τὴν τὴν. M. ἐχέκαλον μὲν μάλιστα ἡ ἐλάτη διὰ τὴν τὴν. Firmat igitur Urbinas Heinsii scripturam πεύκη. quare totus locus ita distinguendus erit: μάλιστα ἰσχυρόν· πρὸς δὲ τὰς — χροίας ἐχέκολλον μὲν μάλιστα ἡ πεύκη διὰ τε τὴν μακρότητα et cetera. v. 5. ἐὰν δὲ κολληθῇ V. M. cum A. B. δὲ recte omisit Heins. Bod. consentiente Urbinate libro, qui statim εὐτονοτάτον vulgato εὐτονωτάτον substituit, egregie! — S. 3. v. 3. ἴσταιται — καὶ ἐνέχεται, posterius mecum. v. 4. ἐμπλάττει cum ceteris praeter Heins. Bod. v. 7. τὰ λίαν mecum; v. 11. καθάπερ ὄστρακον, omisso γὰρ, cum A. B. M. — S. 4. v. 2. προσκάνθηται τε γὰρ cum V. M.

P. 190. v. 2. πελέκησις τῶν pro διὰ τῶν, omisso διὰ, cum V. M. contra δὲ addit cum iisdem post ξέσις. v. 7. ὀξύ cum ceteris praeter Heins. Bod. qui ὀξύνη dederunt. — Cap. 7. s. 1. v. 3. γὰρ αὐτῇ. V. M. αὐτῇ, v. 6. μὲν οὖν cum A. B. v. 12. καὶ πεύκης cum V. M. — S. 2. v. 2. τριῆς. V. M. τριήρης. v. 5. ὀξύ cum A. B. V. M.

P. 191. v. 1. καθάπερ ανει. V. M. καθάπερ νεί, v. 6,

χωλ ορα, correctum χέλουμα, V. σχέλουμα. M. σχέλουμα cum A. B. — S. 4. v. 2. πλείω, Deinceps post κέδρος addit. ἔτε κινάριτος, ὁρυς, πεύκη, καὶ κέδρος, ἄρκυθος. In V. et M. nihil praeter κέδρος ἄρκυθος, omissa copula, variatur, v. 4. εἰ τι solus habet. v. 10. παλαιωτάτη κρατίστη mecum παλαιώτης ἡ κρατίστη V. M. v. 12. ναυπηγικῇ δὲ διὰ τὴν

καίμην ἐνικμοτέραν ἀναγκαῖον cum V. M. Etiam A. ἀναγκαῖον habet. — S. 5. v. 1. καὶ substituit nostro οὖν, recte!

P. 192. v. 2. ἔτι τε, recte! v. 6. πρὸς τε τὰ σπονδία καὶ πρὸς τὰς κίστας cum V. M. Gaza. v. 7. αὐτῆς cum A. B. V. M. αὐτοῦ Heins. Bod. — S. 6. v. 1. σφένδαμνος ꝑs vitiosum habet, et deinceps πρὸς κλινοπηγίαν, omisso et, cum A. B. V. M. v. 5. μονοστρόφους ἀμάξιας cum V. M. unde apparet, olim scriptum fuisse ἄξονας ταῖς μονοστρόφους ἀμάξιας. deinceps verum εἰς ζυγὰ λύραις habet. Articulus ante λύραις et ψαλτηρίδις abesse potest. v. 6. ὀξὺν cum V. M. v. 8. θυροπηγίας καὶ γαλεῖγρους. v. 9. πηδος sive ecentu habet. S. 7. v. 2. καὶ πρὸς τε. v. 3. μᾶλλον ἀπαπῆς, egregie! v. 6. τερεμίνθῳ cum M. v. 10. μυῖα. v. 11. γεροντικὰς ταύτας cum A. B. V. M.

P. 193. v. 1. κίστας καὶ τᾶλλα καὶ τὰ κατὰ καὶ τὰ ἄλλα. — S. 8. v. 4. δὲ post χρῶνται omittit et pergit καὶ πελσεῖνοις καὶ μελεῖνοις cum M. V. μελεῖνοις analogia postulare videtur, eamque formam Etymolog. M. habet. — Cap. 8. s. 1. v. 8. παραλαμβάνειν τε τοὺς cum V. M. sed i.e. manus ἐν superscripsit. v. 9. ἔτι μείζω mecum, omissa media copula καὶ Editionum ceterarum. v. 10. καὶ ἐν τις εἴ. v. 13. ἴμα μὲν τηροῦντες καὶ ταμιευόμενοι, ἴμα δὲ egregio supplemento. Itaque Gaza vel de suo addidit cum ex imperitia, vel aliter scripsit. v. 17. τρεσκαίδεκαωριον cum V. M. nisi quod hi — δεκαωριον habent. A. τρεσκαίδεκαόωριον. Camot. τρεῖς καιδ. v. 20. μείζω γὰρ ταῦτα cum V. M. v. 21. τῶν Ἰταλικῶν οὐδὲν εἶται cum V. M.

P. 194. v. 1. πλοῖον cum ceteris libris. v. 3. ὥστε εἰς πλέοντας. v. 3. διασχισθεῖσαι τοῖς ἰατοῖς ἐπὶ τὸν πυκνόν. A. διασχίσαι ἐπὶ τὸν πυκνόν habent. v. 5. ὅλας δὲ. V. ὅλας καὶ. M. ὅλας καὶ. v. 8. ἀποτρεμέσθαι, recte! v. 10. οὐ μὴν ἀλλὰ cum A. V. male οὐ μὲν ἀλλὰ Heins. Bod. — S. 5. v. 1. πεδινή, sed ex corr., cum V. M. πεδίαγ A. v. 3. μυδράνους. V. M. μυρίνους. v. 13. εἶναι καὶ τοῦτον cum V. M. v. antepenult. καὶ τὰ μὲν cum A. V. M.

P. 195. Cap. 9. s. 1. v. 1. δὲ καὶ cum V. M. v. 7. ἀργυρίους cum V. M. v. 11. μελανδρύων coniescit Censor Graecus. — S. 2. v. 2. κολλάβων. v. 2. verbum ἔχουσι post γὰρ recte addit. v. 4. βελτίους δὲ καὶ — εὐήλων cum V. M. v. 5. προσβαλῶν ἢ ἐκ τῶν cum V. M. v. 6. ἐνακμοτέρας. V. M. ἢ ἐν ἀκμητέρας ὕλης πυκνῆς. A. ἐν ἀκμητέρας ὕλης πυκνῆς. An. fait οἱ εἰς ἀκμοτέρας ὕλης ἢ πυκνῆς? v. 8. ἐρηόταρα πυκνότερα cum V. M. v. 9. βελτίων cum M. —

8. 3. γ. 3. ἀσθενέστεροι mecum et V. M. γ. 6. καὶ ἡ τῶν
 ἑλίων mecum.

P. 196. γ. 2. πωθαστέρα, bene! γ. 3. ἡ ἐν τῶν ὕλη-
 μάτων mecum. γ. 4. δὲ ὕλως οὐ γίνονται, bene! — S. 4.

γ. 1. ζηταῖσιν. V. κ. χουσί. M. κ. ηκούσιν. γ. 3. συν-
 δίδωμι πρὸς τὴν κατέπνευσιν, egregie! γ. 5. παρὰ μέρος πα-
 ρακεπτούσας, optime! — S. 5. γ. 3. λέγω δὲ τὰ ὑγρὰ cum
 V. M. — S. 6. γ. 2. τέχνας ἀλλήλοις χορηγίῃ. V. M. ἀλ-
 λήλας χορηγίῃ. γ. 3. ἔμπροσθεν αὐτῶν ἀρίστα cum V. M.
 ἔμπροσθεν A.

P. 197. γ. 1. πύρετα μὲν γίνονται δὲ cum A. B. V. M.
 γ. 3. πυροὶ cum V. M. Ald. deinceps ἀρσεται cum V. et
 Med. 3. — S. 7. γ. 2. οὐ γὰρ ἐν τοῖσιν. Voluit ταῦτα
 dare. γ. 3. εὐθὺ δὲ κατὰ. V. M. cum A. εὐθὺδε. γ. 6.
 γίνεται pro ἐγγίνεται, recte! deinceps ὥστε τιμῆς cum V. M.
 γ. 8. πρὸς γὰρ εὐδ, male! — γ. 11. δάφνης ἀρίστην, egregie!
 igitur deinceps scribendum ἀπαθείστερον γὰρ καὶ ἐργάζεται.
 γ. 12. πρίμην cum V. M. Ceterum initio scriptum malim:
 Γίνεται καὶ ἐκ ῥάμνου. Causalis enim inepta esse videtur.
 γ. 17. πυρετα solus habet. — S. 8. γ. 4. αἱ λείαν. Divinare
 licebit scriptum fuisse τὴν ὑλάναν Ἑλλήθων ἐφεδρῶν, quæ
 vocant sudorem Lucinæ silvestris.

P. 198. γ. 1. ἐκατίνους. V. ἐκατίνους. M. 3. ἐκατί-
 νους. M. 22. ἐκατίνους (sic). deinceps εἰνός ὑγρότητος —
 στοργγύλης cum V. M. στοργγύλης etiam A. B.

AD LIBRUM VI.

P. 198. Cap. 1. s. 1. γ. 4. οἶον ἡ τε cum V. M. γ. 7.
 ὑπερ cum M. γ. 8. πάντα τοῦ μὲν οὖν ἴσως, recte! γ. 9.
 περί γε cum V. M. γ. 10. ὅπῃ cum A. Vind. γ. 12. ἡμο-
 ραλλίς cum M. deinceps ἐρπυλλος. M. ἐρπυλλος. γ. 13.
 ἀβροτόνον solus habet.

P. 199. s. 3. γ. 3. οὐ γὰρ ἔχουσι cum V. M. γ. 5. ἡ-
 ὄνησιν cum M. γ. 10. ἡ δὲ τρίβολος. V. M. οἱ δὲ τρίβ.
 deinceps καὶ ἡ περικαρπία φυλλόκαυθάν ἐστίν, ἔχει γὰρ ἀκύν-
 θας ἐν τῇ περικαρπίῳ cum A. V. M. γ. 13. πολλὰ καὶ
 τῶν cum V. M. A. γ. 14. παλιούρον cum V. M. — S. 4.
 γ. 2. οὕτως pro ὅλως solus et recte! γ. 6. τῶς μεγάλης
 cum V. M.

P. 200. γ. 2. θύμβρας φακός cum V. M. Ald. γ. 4.
 πρὸς τοῦτοίς εἰ τα, egregie! V. M. καὶ τὰ τοῦτοίς εἰ, omisso

ἰσμοί. Igitur distingo: τοιαῦτα· πρὸς τοῦτοις εἶτι καὶ πα-
θηκώδη. v. 5. ἐννευρόκαυλα — μάραθον. V. M. ἐννευ-
ρόκαυλα. A. μάραθον verum habet, sed statim ἐπιτομάραθον
ut ceteri libri somnas. v. 9. θείη φύσεως cum V. M. For-
ma ἐννευρόκαυλα restituenda hic et 6, 2, 9. ubi male ἐννευ-
ρόκαυλα scribitur. — Cap. 2. s. 1. v. 5. λιπαρώτερον ἔχει,
omisso φύλλον, cum A. B. V. M. λιπαρώτερον Ald. v. 7.
ῥόδοις addit cum V. M. v. 10. ἐυλῶδεστάτην δὲ γλίσχρον τι
σφόδρα cum A. V. M. v. 13. ἰσημερίην cum V. M.

P. 201. s. 3. v. 2. περὶ τροπῆς καὶ γὰρ ἀνθεῖ. v. 4.
μελιουργοὶ recte solus. sed idem cum ceteris εὐμελιττοῦν
v. 4. et v. 5. ἄλλως γὰρ ἀπανθήσαντος οὐκ εὐμελιττεῖν cum
V. M. Infinitum medium probo, repetito φασί. v. 7. σίφ-
μα δὲ καὶ κάρπιμα. v. 9. οὐκ ἔτε λαβεῖν. — S. 4. v. 6.
θαλάττης, recte! v. 7. διδ. οὐδὲ ἐν Ἄρκ. — δριγάνος cum V.
sed is cum M. θυμβρας habet. v. 10. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐπὶ
cum V. M. v. 11. θαλάττης. — S. 5. v. 1. Σφράκελος cum
ceteris. v. 5. δύο δὲ γένη mecum.

P. 202. s. 6. v. 1. κορύζης. cum V. M. — S. 7. v. 1.
γένος καὶ γὰρ. v. 4. παρθενίας et v. 9. παρθενίας.

P. 203. s. 8. v. 3. σχεδὸν τροχῶδες plenius quam V. M.
scriptum habet. v. 9. καὶ κάρπων mecum. Ed. καὶ omit-
tunt. — S. 9. v. 1. ὁμοιωτέρα. V. M. ὁμοιώτερα. v. 3. λε-
φόρος. M. ἑλέβορος. v. 5. μάραθον, μυόφωνον, τὰ ὅμοια.
Etiam V. M. μυόφωνον ὅμοια. Ceterum κωγιον versu 3. M.
κωγιον V. — Cap. 3. s. 1. v. 1. ἰδιωτάται solus suo more.
v. 3. ὑπὲρ ὧν cum A. V. M. v. 5. δὲ εὖν cum A. V. M.
v. 8. τὸ δὲ φαῦλον. V. M. καῦλον, sed Med. 22. φαῦλον a
prima manu x super φ scripto.

P. 204. v. 5. ἀγαθὸν omittit cum A. B. V. M. — S. 2.
v. 6. ὡσπερ μέταλλα — αυτοῖς. v. 7. πρὸς τὰς τομὰς καὶ
τὰ προεπάχον τέμνεσθαι. v. 8. οὐκ ἔξοσι γὰρ cum V. M.
v. 10. σήπεται ex correctione. — S. 3. v. 4. τετρακισχίλια
στάδια. M. cum A. τετρακισχιλίας τὰ πλείονα δὲ γινέσθαι
— οὐρίην ἀπὸ τῶν εὐεσπερίδων. Urbanas pergit πλείονα —
οὐρίην, omisso τὰ. M. etiam οὐρίην. v. 6. καὶ ἀνι-
γασμένης, probabiliter! v. 9. φασί δὲ Κυρηναῖοι cum M.

P. 205. s. 4. v. 3. γίνεσθαι mecum. v. 6. καλεῖσθαι ὅγ-
γαλα cum M. v. 8. Τοῦτου δ' εἶναι σπέρμα. καὶ, όταν cum
A. B. M. v. 10. διαδρίπτεται. M. διαδρίπτεται. v. 12. Οὐ-
θὲν δὲ τοῦτα cum M. v. 14. διριπὼν cum M. — S. 5. v.
2. διάφορον. — S. 6. v. 1. μὴ καθαίρεσθαι cum M.

P. 206. v. 10. Τὴν μὲν οὖν παρθενώδη καὶ εὐλῶδη

ἀνθρώπων φύσιν insigni augmento. — Cap. 4. s. 1. v. 5. ῥίτον δὲ cum M. v. 18. ἀσφύραγον mecum. — S. 2. v. 2. inutile γὰρ omittit. v. 3. ἐπιδοῦντι τῷ ὑπὸ τὸ ἄκρατον cum M. qui tamen τῷ omittit. τὸ ὑπὸ τὸ ἄκρατον A. v. 4. ἔχον mecum.

P. 207. v. 7. ἔξανθοῦται cum M. — S. 3. v. 2. ὡς ἀπλῶς ἐπέειν solus. v. 4. ἢ καὶ ὁ παρὼς cum A. B. V. M. Heins. καὶ omisit Bod. v. 5. διαφορὰν δὲ ἔχον. v. 6. καὶ μεγέθει cum M. v. 10. τὴν φύσιν cum M. v. 14. ἀτρακτοὺς cum M. v. 16. ἐκὼλυμος ἡλιδεσμενία cum A. M. — S. 4. v. 3. ἀποφύσεις ἔχειν ὥσπερ ὁ ἄκανος, τὰ δὲ μὲν πάλαι καὶ μὴ ἔχειν, ὥσπερ ὁ κτῆκος insigni augmento, quod Plinius vertendo reddidit. v. 5. ζῦτρες M. ζῦτρες.

P. 208. v. 1. ὑστάτοις cum M. v. 2. ὥσπερ καὶ ἡ cum M. — S. 5. v. 5. σπληνείοις cum ceteris libris omnibus, qui σπληνείοις habent. v. 11. πώγωνος cum A. M. sed sine

accentu Urb. πώγων A. πωγωνός M. v. 12. πυκνότεραις αἰσθηταῖς solus, addito articulo. — S. 6. v. 3. τῇ ἡμέρᾳ cum M. v. 4. ἀδρακτυλῆς sine accentu. v. 6. τὸ παρὶ τὸ φύλλον plene habet. v. 10. τὸ μετόπωρον cum A. B. M.

P. 209. v. 1. γίνεσθαι cum M. — S. 7. v. 3. ὅτε τότε ἀρίστην, optime! τὰς cum lacuna M. ut Ald. v. 4. ὅταν σκληρυνομένη cum M. — S. 8. v. 5. κακωνίξες. A. κακωνίξες mecum M. v. 7. pro δάφνης habet κύνθη. M. δάφνης. Deinceps μυρίνης Med. Equidem fere nullus dubio, scriptum olim ἀπάφης vel ἀράφης fuisse, quae inter τὰ ποσὶν memoratur et modo ἀπάτη, modo ἀραφή vocatur, in Urbinate libro ἀπάτη. De μυρίνη quid statuam, nondum excogitavi. v. 8. Παρακολουθεῖ δὲ μέχρι, recte! v. 10. μέτρον cum A. B. — S. 9. v. 1. ἱξ cum M. brevissimum habet. v. 6. ἀκανθική μαστίχη mecum, ἀκάνθη καὶ ἡ μαστ. M. cum Ald. — S. 10. v. 4. τοὺς ante καυλοὺς omittit cum A. M. recte! v. 6. τούτους κίκτους cum M. deinceps περιλειπόμενος cum M.

P. 210. Cap. 5. s. 1. v. 3. μινκάνθος τε σφοδρὰ καὶ τὸ φύλλον ἔχει σαρκώδες πολυσχιδὲς δὲ καὶ πολυπόρον. εἰ μὴ cum A. M. v. 7. Πληγάδι. M. Πλαγάδι. — S. 2. v. 7. πληγάδος. M. πλωγάδος. v. 10. εὐγείλοις cum M. 3. sed M. 22. a prima manu εὐγείλοις habet.

P. 211. v. 3. ἀολλογῇ σχεδόμενοι cum M. omisso σχεδόν. v. 4. καὶ φέρεται παρὰ τὰς αἰσθητὰς cum M. v. 8. ἀκανθὰ cum M. ἀκανθὰ A. B. H. Bod. deinceps μόνων cum

Φυλάττεσθαι. v. 2. κόπτοντά cum Med. v. 4. τίνος αιτίας cum Med. v. 5. οὐθέν. v. 6. ἀσκήπιον· ἀντεμβάλλειν.

P. 300. v. 1. μελιττοῦντα solus. v. 2. τριμήνους μελιττοῦντας solus. deinceps ἀντεμβάλλειν μισθόν. v. 3. τρεῖς cum vulgatis, ut v. 5. δεύτερον. — S. 8. v. 2. τρεῖς iterum cum vulg. v. 3. τὸν δὲ ἕτερον, v. 5. δ' ὅμοιον εἴρηκε τῷ — λεγομένῳ. v. 8. καὶ τέμνειν ἰσάμειον solus integræ. deinceps cum Med. καὶ κατευχόμενον· ἄσπτον. v. 11. ἐὰν δὲ ἐγγὺς μὴ διατέμῃ — ἀποθνήσκει ἐπ' αὐτῷ. v. 12. ἐπιθέτως cum Med. ῥιζοτομῶν in fine mecum habet. — Cap. 9. v. 1. ὅπερ ἐλέχθη. v. 4. ῥίζα καὶ ὁ ὅπως mecum. v. 5. σκαμμωνίας καὶ τῆς κυλαμίνου. v. 6. καὶ ἑτέραν· καθάπερ καὶ τοῦ μανδραγόρου· τοῦ γὰρ μανδραγόρου τὸ μὲν φύλλον solus. v. 9. ξυσθεῖσαν καὶ ὄξει solus. Sequens καὶ note πρὸς τὰ ποδαγωγικά omittit, et v. 10. καὶ πρὸς φίλτρα plenius habet. v. 11. διδῶσαι δ' ἐν οἶνῳ ἢ ὄξει· τέμνουσὶ τε. v. 12. καὶ ἐνείραντας ὑπὲρ γλεύκους — ἐπὶ καπνῷ.

P. 301. s. 2. v. 1. Ὁ δὲ ἐλέβορος, v. 2. ταῦτα τῇ ῥίζῃ. v. 5. τοῦ πάνακος cum Med. v. 6. τὰ αὐτὰ cum Med. v. 7. Verba omittit ea; quæ altero loco supplevit. v. 10. φύσας· χρησίμην. v. 11. ῥιζον. v. 12. ἰσχυρὸν δὲ καὶ τὸ σπέρμα. — S. 3. v. 2. προσθετὸν mutato accentu et omisso τῷς sequente. v. 4. ἀπὸ κεφαλῆς cum Med. v. 6. πίνειν. deinceps ἀγαθὴν δὲ τὴν ῥίζαν καὶ ἀκντοκεῖον περιάπτειν. v. 9. εἴτ' ἐν οἶνῳ — ὥσπερ τρυγὸς ἢ ῥυπτιόμεθα. — S. 4. v. 4. συλλέγεται δὲ cum Med. v. 5. τότε βέλτιστος γὰρ. — S. 5. v. 1. τὸ μὲν φύλλον. v. 2. πρὸς τὰ τραύματα utrumque cum Med. ut v. 3. τριβόμενον, καὶ πρὸς τὰ. v. 5. ἄργημα cum Med.

P. 302. v. 1. τρίψαντα ἐλαίῳ cum Med. deinceps Ἐγὼ δὲ φύλλα μὲν οἷά περ δρύος. v. 5. Verba τὸ δὲ τῆς — παραλείπειν omittit. v. 7. οἷον καὶ τῆς θαψίας καὶ. v. 8. λεβαρώτιδος. v. 8. ὅσα γὰρ. v. 9. τὰ αὐτὰ δύναιται. v. 10. ὥσπερ τὸ ἐλ. — οὐθέν ἄτοπον. — S. 6. v. 2. μαράσθῃ. v. 7. συλλέγεται δὲ cum Med. — Cap. 10. s. 1. v. 3. φαίνονται καὶ τῇ ὅψει παραπλήσιοι εἶναι πλὴν τῆς ῥίζης· αὐτὴ δὲ τοῦ μὲν λευκῆ, τοῦ δὲ μέλαινα· τὴν δὲ μορφήν αὐτῶν ταύαν· καυλὸν μὲν ἀνδερικῶδη cum Med. ceteris omissis. v. 12. εὐθὺ δ' ἐκ. v. 13. ἡρτημένον καὶ — πολυρίζον εὐ.

P. 303. v. 1. τῷς πλείστοις καὶ χρησίμοις cum Med. v. 2. τὸν μέλανα καὶ ἱπποῦς καὶ ὄξ· διὸ καὶ οὐδὲν νέμεσθαι τούτων· τὸν λευκὸν δὲ νέμεσθαι. v. 8. ἐνταῦθα φύεται καὶ ἄριστος· μοναχῶ δὲ φύεται — πυθῶν. v. 10. εὐεμὲς ἢ egregie! deinceps ἑλλοβορινῆς. In Hippocrate Foesiano p.

P. 216. s. 2. v. 4. ἃ δῆλον ὅτι. A. M. ἄδηλον ὅτι. Verba ἀπὸ σπέρματος omittit cum A. M. — S. 3. v. 2. μᾶλλον ἀπὸ σπέρματος βλαστάνει ἢ. deinceps sequentia βλαστάνει ἢ ἀπὸ σπέρματος omittit. v. 3. ἀπὸ σπέρματος cum A. B. M. v. 4. προμυθευόμενον mecum. v. 5. σπείρεται. omittit cum A. M. v. 6. ὅποι καὶ ὁ ἥλιος cum M. — S. 4. v. 4. ὁσμῇ μαλακωτέρα mecum. v. 12. ἡ τοῦ ἀβροτόνου. cum A. B. v. 13. τῇ ξηρότητι cum A. M. — S. 5. v. 5. εὐαξέστατος.

P. 217. v. 1. Τοῦ γὰρ ἐν. A. M. τοῦτο. v. 3. τὸν δ' omittit cum M. — S. 6. v. 4. φιλοκίγια cum A. M. v. 10. μεταφυτευόμενον mecum. — Cap. 8. s. 1. v. 2. ἐκφαίνονται cum M. v. 4. γέρον pro ὕστερον. sed Med. versu sequente τὶ γέρον pro τὶ ὕστερον habere dicuntur. v. 11. κώδυνον cum M.

P. 218. v. 4. πλείω τὸ φλόγινον. M. quoque πλείω. v. 9. καὶ ὅτι τόπον cum A. M. v. 10. εὐεilon mecum. — S. 3. v. 9. ἄοσμον cum M. v. 11. ἀρεινὸς ἄοσμος. M. quoque ἄοσμος. — S. 4. v. 1. καὶ ἀνθεὶ τῶ. deinceps μίλακος. A. μάλακος.

P. 219. v. 2. ἐὰν ὁ τόπος εὐεῖλος. etiam A. M. ἐὰν habent. v. 3. χρόνιοι cum A. sequens οὖν omittit cum M. — S. 5. v. 4. ἐπικαομένης. A. M. ἐπικωμένης. v. 7. μέγιστος cum M. v. 9. ἄλλα πάντα ἄοσμα. v. 12. ῥόα cum M. ἴσα. M. ἴσα. v. 13. διαβαίνειν cum M. v. 14. χρόνῳ cum M. — S. 6. v. 1. Δοκεῖ δὲ πολὺν, bene! v. 8. τῇ δὲ ὁσμῇ πολλὰ cum M. deinceps γίνεσθαι cum A. B. M. v. ultimo ἔστιν ιστορία, omisso articulo.

AD LIBRUM VII.

P. 220. Cap. 1. s. 1. v. 1. Ἐχόμενον e dubia Heinsianae scriptura Bodaeus fecit. v. 4. τὸ λαχανηρὸν, recte! v. 7. Εἰσι δὲ. v. 11. χειμερινὰς cum A. M. — S. 2. v. 9. κορίαννον mecum. v. 10. δὲ καὶ πρῶτον, bene! v. 14. ἀνάφειν. A. ἀνάφραξιν. Volui ἀνδράφραξιν dare.

P. 221. v. 1. βλίτον mecum, etiam s. 3. v. 3. v. 6. ἡ πολοκίτη. v. 10. δὲ καὶ θέρους cum M. v. 12. ῥάφανος δὲ cum A. v. 13. γῆθυνον. deinceps ἐν ὅσοις. M. ἐνπόσοις. v. 15. κορίαννον mecum. v. 16. οὐδὲ γὰρ cum M. bene! — S. 4. v. 2. χώρας cum A. M. v. 5. τῷ ἀέρι περισκαπῆς cum A. M.

P. 222. v. 3. ἀρότρους cum M. v. 4. εὐκράσων M. sine accentu Urbinas. εὐκράσων recte H. Stephanus scripsit vocem ex εὐκράτης contractam. — S. 5. v. 8. τὸ δὲ τευτλίον, itaque coniecturam confirmat. v. 9. χρόνιοι. — S. 6. v. 3. πρᾶσον mecum. v. 8. κορίαννον mecum. deinceps εἴπερ μὴ φυτευεται οὐ τὸ ἀπὸ cum A. M. v. 11. τῷ δὲ καὶ τῷ ἐχομένῳ. unde verum τὸ δὲ καὶ τῷ ἐχ. efficitur.

P. 223. s. 7. v. 5. ἐγκαυλεῖ. M. ἐνκαυλεῖ. v. 7. ἔνια δὲ οὐκ cum M. — S. 8. v. 2. ἐκκαυλεῖ cum M. v. 4. ἀκρεμονικᾶς restitue. — Cap. 2. s. 1. v. 3. δεῖ γὰρ mecum. v. 4. προλαβεῖν. v. 9. καὶ ἄρον habet cum ceteris, omisit Bodaeus.

P. 224. s. 2. v. 10. ἀφ' ὧν φύεται cum M. v. 15. ἀλλὰ μὴ διὰ τὸ χρησίμας — διὸ καὶ συλλέγουσι cum A. M. — S. 3. v. 4. ὅμως καὶ cum A. M. v. 6. τούτων καὶ αἱ ρίζαι cum M. — S. 4. v. 3. ἀποκαύλων cum M.

P. 225. v. 2. παλινβλαστῆς, recte! sed paulo antea ἰδίους male! — S. 5. v. 3. Ῥαφανὶς γοῦν, recte! v. 5. κηπουρῶν cum M. — S. 6. v. 5. τὰς δὲ μικρὰς ἐκ τούτων cum A. M. v. 8. οὐδὲ ἀφαιρετὸς cum A.

P. 226. s. 6. v. 2. ἀνδραφάξως cum M. — S. 7. v. 15. εὐθὺ πολλὰς cum M. — S. 8. v. 2. ὁ γὰρ cum M. ut ad caulem referatur. v. 3. omissa restitue post βλίτου haec: καὶ τῆς ἀνδραφάξως καὶ τῶν τοιούτων. v. 4. παρ' ὧν αἱ μὲν cum A. M. v. 5. τευτλίου καὶ habet cum A. M. v. 9. καὶ σκληρύνονται cum M. v. 12. νευροκαύλων substituit A. M. προκαύλων mutilato. v. 13. καὶ τὸ ἀνηθον, recte!

P. 227. v. 2. πολλὰ cum A. M. v. 4. τὸ ἄνω cum A. B. M. v. 5. δὲ τοιαῦτα. — S. 9. v. 2. ταῖς σι, ceteri in lacuna usque ad Ἡ δὲ, ut in A. 1. et M. Lacunam interpolavit Camotiana. v. 5. μονορίζων — ἀπλῶς δὴ. v. 11. πλαγίων γὰρ μᾶλλον. — Cap. 3. s. 1. v. 1. τὸ μὲν. v. 2. κατὰ μέρος τὰ κάτω, recte! v. 10. οὐθέν cum A.

P. 228. v. 3. Πάντα δὴ ἐλεβοσπ. cum M. v. 4. ὥσπερ φλοισοπέριμα cum M. v. 6. ἐλεβοσπ. v. 7. μάραθον καὶ ἀνηθον cum A. praeter μάραθον. — S. 3. v. 7. ὁ σῖτος γὰρ καὶ ἡ παρὰ ἀνδρυσθῆ. M. ὁ σῖτος — ἀδρυσθῆ. v. 9. μάλιστα usque ad v. 11. καὶ προαφ. omissa sunt in lacuna A. M. Urbin. v. 12. πολύχοα cum A. M. v. 14. ante πρᾶσον inserit haec: Ἐστὶ δὲ τὰ μὲν ἀκρόκαρπα, καθάπερ αἰκμον, egregie! v. 18. τὸ γε πλείστον mecum. v. 20. ἐκ ante παλαιωτέρων omittit cum M.

P. 229. v. 1. Post οπισρομένων lacuna est versus et di-

mediati, ut in A. M. Signa lacunae omisit Camot. v. 3. τὸ αὐτὸ ἀθρόα θεμένων cum M. εἰς τὸ ἀθρόον αὐτὸ θεμένων A. — S. 5. v. 9. post τερτῇ lacuna est versus unius usque ad λαμβάνει, ut in A. 1. et M. διαφορὰν δὲ καὶ supplevit Camotiana. v. 10. προσθεραπευθέντα cum M. v. 13. Ἄλλα τὰ μὲν τοιαῦτα, recte! — Cap. 4. s. 1. v. 5. διαφορὰν omittit in brevi lacuna, ut A. et M. — S. 2. v. 1. οἷον τῆς restitue. v. 2. post ῥαφανίδος est lacuna versus unius usque ad τὴν δὲ μόραν Βοιωτίαν, ita enim habet. In Ald. 1. et M. lacuna pertingit usque ad τIAN, reliquias vocis Βοιωτίαν. Camotiana dedit: ῥαφανίδος γένη, κορίνθιον, πλεωνέας λειοθύλιον, βοιώτιον. εὐαξασάτην δὲ φασὶν τὴν κορινθίαν. Ex Urbinatis scriptura μόραν Βοιωτίαν lucramur ἀμωρέαν, quam ex hoc loco integriore olim Athenaeus excerpserit.

P. 230. v. 1. λιωθαλασσίαν. v. 2. Θρακίαν cum ceteris praeter Heinsianam. — S. 3. v. 3. τῇ θηλείᾳ cum A. v. 9. καὶ πλατείας cum A. M. — S. 4. v. 2. διαιρουμένης σὺλοφύλλου τε καὶ λειοφύλλου καὶ τρίτης τῆς ἀγρίας cum A. M. v. 5. πολύκαδος καὶ πολύφυλλος cum A. M. omisso δέ.

P. 231. v. 2. καθ' ἑκατέραν. A. M. καθ' ἑτέραν. — S. 5. v. 6. ἀπαρῶν βλαστον cum A. M. v. 7. πλατείων. v. 10. κηπουρικαῖς. unde κηπουρικαῖς efficio. — S. 6. v. 4. τὰ δὲ cum A. deinceps μανότερα scribe. v. 8. ἐμφερέστερον.

P. 232. v. 1. τὰ γένη cum ceteris praeter Bod. v. 2. κνίδα cum M. v. 6. διαφέροντα cum A. M. v. 7. φύσει γὰρ σιστόν cum A. M. v. 8. κοιμήσεως ἀργόν, ἅμα cum A. M. v. 14. σπερμοφυῆ cum A. M. — S. 8. v. 3. Ἔστι δὲ, et paulo antea ἄτονα cum A. M. v. 9. πλέονα. M. πλέον. — S. 9. v. 3. ἐν ἴσῳ cum M. deinceps τὰ μὲν ἄλλα cum A. M.

P. 233. s. 10. v. 10. γήτειον cum A. M. v. 13. σπείρουσιν αὐτὸ καὶ οὐ φ. cum A. M. — S. 11. v. 4. ὀψίων cum M. recte! v. 5. ὅθεν ἐξήκοντα cum A. M. v. 13. παρὰ τὰς ὥρας cum A. M.

P. 234. v. 2. γελγιδούται integrum habet. — S. 12. v. 6. καὶ τοῦ κρομμύου· ἀλλὰ τοῦ μὲν σκορόδου supplet. cum Gaza. unde coniectura nostra verae scripturae cedat. v. 12. σκόροδον ἐπὶ τῆς σφύριγγος σκόροδα cum A. M. v. 15. γενέσεων, recte! γενεῶν M. — Cap. 5. s. 1. v. 12. τὰ πλείονα cum A. M. v. 14. ὕδωρ omittit cum A. M.

P. 235. v. 3. δυσμανῇ cum A. M. quod restitue. deinceps ὀχετῶν, εὐχρηστοι cum A. M. v. 4. τῆς ante πῶας omittit cum A. M. v. 6. τὰ ante γόνιμα om. cum A. M. v. 14.

πεινῆν cum A. M. v. 15. κηπούρεων cum M. — S. 3. v. 3. τὸ τῶν πράσων μεγέθει καὶ τὸ cum M. v. 5. σπερματικούς cum A. M. v. 7. γλίσχρους. M. γλίσχροι. v. 8. Ἄπαντα δὲ recte, cum A. — S. 4. v. 1. γίνεται cum A. M. v. 4. ἄλλοις δὲ πλείοσιν cum M. v. 5. πρασιοκουρίδες, duplici scriptura confusa. πρασικ. A. M. v. 7. φιλόπονον cum A. M. v. 8. ἐν αἷς κοιμᾶται ἐν τῇ κόπρῳ cum A. M.

P. 236. v. 5. διὰ τούτων cum A. M. — S. 5. v. 5. ἄλως sine accentu. v. 7. ὠκιμον cum A. M. v. 10. ἄλλα δι' ἓνα — βελτίω· διὰ δὲ τρεῖς οὐδὲν χεῖρος· τὸ δ' ὑπεργαῖον cum A. M. E scriptura maiuscula ὑπεργαῖον facilius potest ὑπερπαῖον quam ὑπεραῖρον aut ὑπερεῖνον effici. In reliquis verbis nondum possum ἐνάνα probare, sed dubius haereo.

P. 237. Cap. 6. s. 1. v. 8. τὰ τε πολλὰ cum A. M. — S. 2. v. 10. τελευτούμενος.

P. 238. s. 4. v. 3. τὸν δὲ καυλὸν cum A. M. v. 5. γυναικῶν. v. 6. εἰρημέτοις cum A. M. — Cap. 7. initio omittit περὶ cum A. M. v. 2. ὅλως ἐγγειπωδῆς. A. M. ἐγγειπωδῆς. v. 7. κιόρη. v. 8. κιχοριώδη. v. 10. κιχορία. deinceps scribere oportet ἐνθροσκός. v. 11. Aldina 1. illa habet: μυρία ἄλλα καλοῦσιν ὃ τὴν μὲν ῥίζαν. Urbinas autem: καλοῦσιν, σκάνδιξ καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα σκανδικώδη, τραγοπῶγων· οἱ δὲ κόμην καλοῦσιν, ὃ τὴν μὲν ῥίζαν.

P. 239. v. 3. παγητὸν cum A. M. v. 5. ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. — S. 2. v. 3. ἐνια δεῖται, omisso γὰρ, Med. 3. v. 6. στρόχον A. M. v. 7. εὐκήπευτον. Med. εὐβηπέστον. Videtur igitur στρόχον κηπαῖον Dioscoridis 4, 71. dicere voluisse. v. 11. ὦν δὲ cum A. — S. 5. v. 6. ἀράκης mecum, ut v. 7. κύνωπος. v. 8. πληγιάδα — κιχορίου. v. 16. ἐν τοῖς πρότερον mecum.

P. 240. v. 2. ἐπίμετρον. v. 2. οἷς. v. 3. ἀφίησι. v. 4. ἣ μὲν ἀπηγηράσαντος. v. 10. ἄοσμοι. — Cap. 8. s. 1. v. 2. ποιωδῶν. v. 4. σίκυς ἄγριος cum M. v. 8. περιανυλόκαυλα. v. 10. ἐπετίγη καὶ ἀπαρίγη. — S. 2. v. 2. τὰ μὲν γὰρ, recte!

P. 241. v. 3. πράσον mecum. — S. 3. v. 2. τὰ μὲν γὰρ mecum, ut v. 3. ἀμφοτέρως, et v. 4. ἀνθερον, et v. 5. ἀφυλλανθῆς. v. 6. ἀπάγη — κρηγῆς. v. 7. ἀνθερον mecum. — Cap. 9. s. 1. v. 6. καρποφόρον, recte! v. 10. σμίχου. v. 11. αὐτὰ μὲν ὡς ἀπλῶς cum A. M. v. 14. μέγισται, et v. 15. ἰδιώδισται. — S. 2. v. 2. δένδροις, bene!

P. 242. v. 2. ἀνδικῶ cum A. M. v. 4. ἀρατοὶ cum M. v. 6. ἀνθησι cum M. v. 9. κιόριον. — S. 5. v. 9. ἐρεν-

διδάνον δ' ὡς περ, omisso *αι*, cum M. — S. 4. v. 4. λεπυρωδεις cum A. M. v. 5. ἢ ὅρας cum M. v. 7. ψαθურαι cum M. ψαθურαι ceterae Edd. v. 8. ἄφλοα, quod non spernendum. Hesychii ἀφλοῦς, ἀφλοῖο huc pertinere videtur.

P. 243. v. 1. οὐδὲ πικραὶ cum M. — S. 5. v. 1. Διαφορὰ cum M. v. 8. καὶ ἀριμύτῃ addit cum M. — Cap. 10. s. 1. v. 2. ἐκάστων cum A. M. v. 5. τῶν σπερμάτων οὐτε τῶν σπερμοφυτῶν supplet cum A. M. v. 7. θερμὰ cum ceteris, et paulo antes πάσῃ cum A. M. Videtur θερινὰ scriptum fuisse. v. 8. βλαστήσει καὶ τῇ ἀνθήσει cum M. deinceps ὅτε cum A. M. — S. 2. v. 2. καὶ ταύτῃ cum M.

P. 244. v. 8. καταλαμβάνει cum M. v. 9. ἀφανὴν ἥρος habet, sed sigma a correctione, ita ut rasura post eam litteram appareat. ἀφανὴν κρος Med. deinceps ἀνεμωλίας cum Ald. ὁ ἀνεμωλία Med. — S. 3. v. 4. ὁ ἐσπικίλλης cum A. M. v. 9. ὁ ψιβλαστῇ πλην εἴ τις ὑποθεῖτο τοῦ ἔτους τὴν ἀρχὴν. τὴν πρὸς τῇ ἵνα ζῇ. sed legi potest etiam ζεῖ. M. ὁ ψιβλαστῇ ἵνα ζῇ, καὶ αὐτῶν. sed Ald. ὁ ψιβλαστῇ ἵνα ζῇ habet. Supplementi insignis postrema verba vitiosa alii extricabant. — S. 4. v. 4. ἐπιστῶνται, A. M. ἐπιστῶντες. v. 10. καὶ περικαταλαμβάνεται. v. 13. τὰ δὲ καὶ μετὰ cum M.

P. 245. s. 5. v. 5. πόλιες καὶ addit cum M. — Cap. 11. s. 1. v. 4. post ἱστορίας lacuna versus unius est, ut in M. Ald. Carnot. deinceps ὅσα μὴ cum M. v. 6. μυοφά. A. M. μυοφά. deinceps καὶ εἴ τι — τοιοῦτο cum M. v. 8. ἡ φύλλοις cum M. — S. 2. v. 2. ἀχύνων. deinceps ὑπὸ τιν. μενος. A. ὑπὸ μενος in lacuna habet. v. 8. ἀσφορίδη cum M.

P. 246. s. 3. v. 3. ἀπάτης. M. ἀπάτης. v. 4. αἱ ῥίζαι cum M. v. 5. θάττους, ὁ δὲ cum M. v. 8. παραβλαστῇτων cum M. v. 10. ἐκλαχάνισσονται cum A. M. — S. 4. v. 2. ὑποχώρησις cum A. M. v. 3. καὶ ἡ γλυκυτέρα. M. καὶ ἡ γλ. deinceps χανδρον ἀλλὰ. M. χανδρον ἀλλὰ. v. 6. προϊανθής. A. M. προϊανθής.

P. 247. Cap. 12. s. 1. v. 1. καὶ καθὰ. A. M. καὶ καθὰ καὶ. — S. 2. v. 5. ἀποφυλάσσουσιν cum M. ἀποφυλλάσσουσιν A. v. 7. μὴ διαβλαστῇ cum M. — S. 3. v. 2. τε καὶ ἐψηθεῖσα. v. 6. παρὰ omittit cum A. M. v. 7. συλλέγει cum A. M.

P. 248. Cap. 13. s. 1. v. 11. κρόκου δ' εἶτι necum. — S. 2. v. 2. οὐδ' ἄνθος, recte! οὐκ ἄνθος A. M. v. 5. resitue βολβός καὶ τὰ βολβοῖδη. v. 6. ἀσφοδέλες sine articulo cum M. v. 8. ἀνθερωῖδες. v. 11. χροῖματι cum M. —

πειν τοῦ γε χρένου — διάσταςιν. v. 8. τριάντα μάλιστα ἢ οὐ, bene!

P. 261. v. 4. τὰ ἐφαλύνω. M. φαλήμω. — Cap. 3. s. 2. v. 2. καλεῖται κύλαμος, τοῦ δὲ κυάμου κοίλας, ὃ δὲ τοῦ κυάμου κοίλας ἄλλων χεδρόπων cum M.

P. 262. v. 3. πάντες τοῦ χυλάδους cum A. M. v. 11. ἀπὸ γε mecum. — S. 4. v. 3. ἡ δὲ καλαμώδης cum M. — S. 5. v. 6. ἡμῖν τοῖς ἄλλοις cum A. M.

P. 263. Cap. 4. s. 1. v. 1. τὰ ὁμοιογενῇ, omissa negatione μὴ cum M. quae tamen necessaria videtur. Est enim quod capitis antecedentis initio τὰ ὅλα γένη καὶ διηρημένα dicitur. Sed utrobique ὁμοιογενῇ scribendum, et bis quidem hic, semel illic. v. 5. δυσάλλαταίτερον cum A. M. v. 13. rectius Edd. ἐγγυλότερον. v. 14. καὶ μαλακώτερον cum M. — S. 2. v. 3. ὁμαλή cum A. M. Scribo igitur ὁμαλής. Paulo antea ἄστοχος cum M. v. 4. Τῷ μὲν οὖν cum M. v. 10. et 11. δίστοιχοι — τρίστοιχοι — πεντάστοιχοι cum M. v. 12. πλείστον ἐξάστοιχον, τοιοῦτόν τι cum M. v. 14. πολυστοιχότεροι cum M. v. 15. παραβλαστητικὴν solus. v. 18. φύλου cum M.

P. 264. v. 6. αἱ δὲ μέλαιναί καί. Medicei tantum καὶ addunt, quod recepi. — S. 3. v. 9. καχυδίας cum M. v. 14. πολύχοι cum M. recte. Ald. πολυόχοι. Ita v. 15. recte ὀλιγόχοι cum A. M. v. 19. καὶ ὁ καχυρ. cum M.

P. 265. v. 1. ἡ τοῖς πρότερον. Omisit τοῖς Heins. Bod. deinceps κατὰ δυνάμεις, omisso τὰς, eadem Edd. v. 2. πιστοκράται Codex Urb. v. 6. Αἰνείων. Med. ἐννοίων. nequeas οἱ omittit cum A. M. postea ἡμέραις cum Med. — S. 5. v. 8. καὶ ὃ ἐν τῇ cum M. v. 11. Ἀσίαν οὐ πρόδρο. Med. mutila Ἀσίαν πρόδρο. v. 13. Πιστάτοις solus.

P. 266. v. 1. ὥσθ' εἴ τις πλεόν cum M. v. 3. καὶ πολλούς cum M. v. 6. οἱ μὲν σκληροὶ οἱ δὲ μαλακοὶ cum A. M. — S. 6. v. 9. ἡ αἶρα mecum. — Cap. 6. s. 1. v. 7. τῶν τε ἄλλων οἱ ποιῶσιν cum A. M. unde τῶν γ' ἄλλων efficio.

P. 267. v. 3. πάντα τὰ ἐλλόβορα. Edd. ἐλλέβορα. v. 8. καθάπερ ὁ cum M. ut paulo antea τὰ δὲ καί. — S. 3. v. 7. Πίσου γὰρ τῇ cum M. v. 8. ἐκατέρων cum M.

P. 268. v. 2. οὖν τῶν cum A. B. M. — Cap. 6. s. 1. v. 2. ὠραίους ἀρότοις cum M. v. 4. ἀνταρκεῖν. v. 6. ἐπιπῆς cum ceteris libris. Deinceps ὡς ἐπὶ πάνθ' ὁ πρῶτος ἀρωγὸς ἀμείνων εἶναι. χεῖριστος δὲ σπύρος ἐν ταῖς ἡμ. sed A. ἐπὶ πάνθ' ὁ πρῶτος ταῖς ἡμιβρόχοις. Med. ἐπὶ πάντ'.

P. 255. s. 3. v. 5. τὰς χαμῶναις μεcum. v. 6. γὰρ omittit cum M. — S. 4. v. 2. τούτων γε. M. τούτων δὲ. v. 3. πρῶν τέ τι cum M. v. 4. τρίγονον, margo τρίμητον. A. τρίγωνον. v. 6. Med. hic et fere ubique σχεδρονῶν. v. 8. ὑπερῆρξαι cum M. v. 9. δεῖ ἰσχύν, corr. δεῖ ἰσχ. v. 10. ὡς οὐ δυνάμενα cum A. M. v. 13. εἵπαμεν. v. 15. χρόνιοι. — S. 5. v. 7. γὰρ καὶ cum M. v. 10. ἡρινοῖς. M. ἐρινοῖς.

P. 256. s. 6. v. 4. τριταῖαν — φασί — τακαταῖαν. v. 8. ἀρώση. M. ἀρώση. deinceps ἀνόμοια cum M. et τυγγάνη solus. — S. 7. v. 4. γῆ ὡς ex corr. prius erat ἰος. — Cap. 2. s. 1. v. 5. σισχύν. v. 8. τὸ ἀμφοῖν. v. 10. σχεδρονῶν M.

P. 257. v. 1. καὶ ὁ cum A. v. 7. οὖν πῇ cum A. M. v. 8. τῷ πάντα mecum. v. 10. τοῖσιν cum A. M. v. 12. καὶ ante τοῖς τοιούτοις omittit cum A. M. v. 14. τὴν μὲν ῥίξαν — προσωθῆσθαι omittit cum A. 1. 2. M. v. 15. τὸν μὲν βλαστὸν cum iisdem. v. 18. διαμερῇ cum A. M. — S. 3. v. 9. διὸ καὶ ταρῶνθη καὶ πολὺκλαδα καὶ πολὺκανυλα πάντα τὰ τοιαῦτα, egregie! ῥίξαι ταρῶνδεις frugum sunt 6, 7, 4. Med. τὰ ῥώδη habent.

P. 258. v. 1. ἐναντίας τις ἑκατέρων. cum A. M. sed ἑκατέρω Ald. v. 2. ὄγκα, addit cum M. v. 3. ἔχει cum M. v. 6. τοιοῦτον. deinceps κριθωνίας cum M. — S. 4. v. 9. πρὶν οὐ cum M. — S. 5. v. 11. ἀθρόος cum M.

P. 259. s. 6. v. 1. τελειοῦνται cum M. v. 3. πυρὸς μὲν καὶ cum A. M. deinceps recte τετταρακοσταῖα solus. v. 4. καὶ τῇ cum M. v. 5. τεσσαρακονταῖα Edd. sed recte τετταρακοσταῖον Urb. v. 6. ἀνθῆν — τελειοῦσθαι cum A. M. v. 8. τετταράκοντα. — S. 7. v. 5. πυρὸς δὲ ἐν τῷ ἑβδόμῳ. Ald. ἐν τῷ ἑβδόμῳ non habet, sed lacunam signat. Ceteras Edd. ἐν τῇ ἑβδ. v. 6. Post ἑβδόμῳ addit θερίζονται et pergit καὶ δὲ τὴν Ἑλλάδα πυρὸς μὲν ἐν τῷ ἑβδόμῳ. — S. 8. v. 1. λέγονται cum M. v. 2. Μεσηνίας cum A. M. v. 8. καὶ ὕλην. M. καὶ ὕλην.

P. 260. v. 1. ἡ τετταράκοντα ἡμέρας cum M. v. 2. σπαρθέντα a prima manu. v. 5. ὄψιμα cum ceteris. v. 6. διὴν τινα solus. — S. 9. v. 4. πρῶτον οὕτω cum Gaza. v. 7. σπαίρουσιν εἰτα πάλιν εἰτα cum M. v. 10. ἐν Κιλικίᾳ cum M. — S. 10. v. 1. τὴν αὐτὴν διαφορεῖν. A. M. διαφορῶν. omnes tres sine sequente ἔχειν. deinceps ἐν ᾧ περ γε ἀπαξ αἱ ἄλλαι cum A. M. unde scribo: τὴν αὐτὴν διαφέρειν ἐν ᾧ περ γε ἀπαξ αἱ ἄλλαι. v. 4. οὖν ἐν μεγίστῃ διαφορῇ cum A. M. v. 5. χώρας οὐ πολλὴν οὐδεμίαν ὡς εἰ-

πέν τοῦ γε χρόνου — διάστασιν. v. 8. τριάντα μάλιστα ἢ οὐ, bene!

P. 261. v. 4. τὰ ἐφαλύνω. M. φαλήμ. — Cap. 3. s. 2. v. 2. καλεῖται κλάμος, τοῦ δὲ κυάμου κοίλος, ὃ δὲ τοῦ κυάμου κοίλος ἄλλων χειρόπων cum M.

P. 262. v. 3. πάντες τοῦ χυλῶδους cum A. M. v. 11. ἀπό γε μεcum. — S. 4. v. 3. ἡ δὲ καλαμώδης cum M. — S. 5. v. 6. ἡμεῖν τοῖς ἄλλοις cum A. M.

P. 263. Cap. 4. s. 1. v. 1. τὰ ὁμοιογενῇ, omissa negatione μὴ cum M. quae tamen necessaria videtur. Est enim quod capitis antecedentis initio τὰ ὅλα γένη καὶ διηρημένα dicitur. Sed utrobique ὁμοιογενῇ scribendum, et his quidem hic, semel illic. v. 5. δυσσάστατότερον cum A. M. v. 13. rectius Edd. ἀγγυλότερον. v. 14. καὶ μαλακώτερον cum M. — S. 2. v. 3. ὁμαλή cum A. M. Scribo igitur ὁμαλής. Paulo antea ἄσποχος cum M. v. 4. Τῷ μὲν οὖν cum M. v. 10. et 11. δίστοιχοι — τρίστοιχοι — πεντάστοιχοι cum M. v. 12. πλείστον ἐξάστοιχον, τοιοῦτόν τι cum M. v. 14. πολυστοιχότεροι cum M. v. 15. παραβλαστητικὴν solus. v. 18. φύλλον cum M.

P. 264. v. 6. αἱ δὲ μέλαιναί καί. Medicei tantum καί addunt, quod recepi. — S. 3. v. 9. καρχυδίας cum M. v. 14. πολύχοι cum M. recte. Ald. πολυνόχοι. Ita v. 15. recte ὀλιγόχοι cum A. M. v. 19. καὶ ὁ καρχ. cum M.

P. 265. v. 1. ἡ τοῖς πρότερον. Omisit τοῖς Heins. Bod. deinceps κατὰ δυνάμεις, omisso τὰς, eadem Edd. v. 2. φεικωτάται Codex Urb. v. 6. Αἰνεῖται. Med. ἐννοῖται. neque enim οἱ omittit cum A. M. postea ἡμέραις cum Med. — S. 5. v. 8. καὶ ὃ ἐν τῇ cum M. v. 11. Ἀσίαν οὐ πρόδρο. Med. mutila Ἀσίαν πρόδρο. v. 13. Πιστάτος solus.

P. 266. v. 1. ὥσθ' εἴ τις πλεόν cum M. v. 3. καὶ πολλούς cum M. v. 6. οἱ μὲν σκληροὶ οἱ δὲ μαλακοὶ cum A. M. — S. 6. v. 9. ἡ αἶρα μεcum. — Cap. 5. s. 1. v. 7. τῶν τε ἄλλων οἱ ποιοῦσιν cum A. M. unde τῶν γὰρ ἄλλων officio.

P. 267. v. 3. πάντα τὰ ἐλλόβορα. Edd. ἐλλέβορα. v. 8. καθάπερ ὁ cum M. ut paulo antea τὰ δὲ καί. — S. 3. v. 7. Πίσου γὰρ τῇ cum M. v. 8. ἐκατέρων cum M.

P. 268. v. 2. οὖν τῶν cum A. B. M. — Cap. 6. s. 1. v. 2. ὠραίοις ἀρότοις cum M. v. 4. ἀνταρκεῖν. v. 6. ἐπιπῆς cum ceteris libris. Deinceps ὡς ἐπὶ πάνθ' ὁ πρῶτος ἀρώτος ἀμείνων εἶναι. χεῖριστος δὲ σπύρος ἐν ταῖς ἡμέρ. sed A. ἐπὶ πάνθ' ὁ πρῶτος ταῖς ἡμερῶσι. Med. ἐπὶ πᾶσι.

πρ. ἡμ. γ. 12. ὅτι ὁ κύαμος cum M. — S. 2. v. 5. λέον. — S. 3. v. 2. κέκρησιν cum ceteris; sed statim addit it τοῖς σπύροις.

P. 269. v. 1. ἐξεργάζεσθαι. — S. 4. v. 5. κενουμέναις cum ceteris. v. 7. καὶ κριθῆς cum M. — S. 5. v. 8. ὁ λευκὸς τοῦ πυροῦ cum A. — ὁ λ. τοῦ πυρὸς. M. deinceps συμπεριεῖ cum A. M. v. 12. πολὺν cum M. — S. 6. v. 2. καὶ κριθῆν δὲ cum Med.

P. 270. v. 7. τὴν χάραν cum M. — Cap. 7. s. 1. v. 2. πρὸφύμενον cum M. et Gaza. v. 4. δὲ ante τοῦτ' omittit cum M. v. 5. εὐνδροῖς Ald. ἀνύδροις Urb. Med. v. 7. ἡπειρώνας· αἰτιῶνται γὰρ. v. 8. γὰρ τὰ τοῦ cum A. M. v. 12. δασύτης καὶ τῆς τοῦ αἰγίλωπος cum A. M. v. 19. ὑπάρχει, ἀλλ' ἐκφανεῖς γίνονται καὶ τοῖς τοῦ αἰγίλωπος τοῦ ἥρος. Unde suspicatur scriptum fuisse: ἡ γὰρ δασύτης καὶ τοῖς τοῦ αἰγίλωπος (semper φύλλοις) ὑπάρχει, ἀλλ' ἐκφανεῖς γίνονται ἐν τοῖς τοῦ αἰγίλωπος τοῦ ἥρος. Sed videntur verba καὶ τοῖς τοῦ αἰγίλωπος temere ex antecedente membro repetita esse. v. 13. Τοῦτο μὲν οὖν cum M.

P. 271. v. 2. καρπῆς. M. καρπὸς. unde καρποῦς scribo. deinceps καὶ μάλιστα δὲ, recte! v. 5. χειρὶστη νήπιος. M. χειρὶστη νήπιος. deinceps v. 6. καὶ περὶ πυκνοσπορουμένων cum M. Quid in vitibus νήπιος lateat; nondum excogitavi. v. 8. ὀλίγον δε. M. ὀλίγου δε. — S. 3. v. 6. particulam εἰ recte omittit cum M. v. 7. οὐδὲν cum M. v. 9. iterum εἰ omittit cum M. v. 11. ὀρμινον. — S. 4. v. 6. μακρόν cum A. M.

P. 272. s. 5. v. 3. κράστιν solus. v. 5. ἐκπλάγῃ videtur a prima manu fuisse. v. 6. ἀτελής bene cum M. v. 8. κατισπινόμενον cum M. v. 10. καὶ οἱ στάχυες cum A. M. v. 12. τοιούτον cum M. — S. 6. v. 5. ἄκροφα solus.

P. 273. s. 7. v. 1. ἀλλὰ δὲ ἄλλα Med. verum Urb. habet. v. 4. μικρὰ cum A. M. v. 8. καὶ εἴκοσιν cum A. M. — Cap. 8. s. 1. v. 8. φύγμων cum M. unde φύγμων scribo, ut a pl. 3, 23, 4. Sed istius capitis superest vitium in verbis καὶ ὅλας γένῃ πρὸς γένος, καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ὁμογενέσιν. ἥτοι S. vertit: atque in totum generi genus certum respondet, etiam inter ipsa unigena. Verbum aliquod additum legimus videtur, certe γένος πρὸς γένος reddidit. An fuit καὶ καθ' ὅλα γένῃ πρὸς γένος, καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ὁμογενέσιν? v. 10. ἀποχρῆται, etsi nullus liber habet, certum tamen videtur. v. 13. ἐν ἀσύμφωνον τῇ ὅλῃ cum A. M.

P. 274. v. 1. Θεοφύκτον omittit cum A. M. — S. 5.

aitait, quanquam plures etiam θεωρασίων pro calore u-
paverint scriptores Attici. v. 7. ἢ ἐπιδῶς cum A. M. v.
ὡςπερ εἰκόνα δόξαι cum M. ὡςπερ εἰκόνες δόξαι cum A.
S. 8. v. 2. εἶναι καὶ cum M. v. 3. τὴν ἐκφύσιν solus. v.
ὑπὸ τῆς omittit cum A. v. 8. ὑπαποροῦντες cum A. M.

AD LIBRVM IX.

P. 282. Cap. 14 s. 1. v. 3. δύναμιν δὲ ἔχει cum A. M.
v. 8. καὶ ante μάλιστα mecum. v. 13. ἀτραχυλίδι M.
v. 14. τοῖς ἐν ἄλλῃ cum M. deinceps Δῆλον δέ, ἐστὶν ἡ
δηλα ταῦτα τοῖς cum M. — S. 2. v. 4. τερεμίνθου cum
M. unde τερεβίνθου hic et ubique restituui velim. v. 5.
προθύμης cum M.

P. 283. v. 6. σμύρνα. M. τῇ σμύρνῃ. v. 8. ἡ
Med. — S. 3. v. 6. πρότερον cum M. v. 8. Πιλοπον
Med. v. 9. τὴν Μήδειαν. v. 12. τοῦ ἐπιπροσέλλου cum M.
v. 13. restitutis σκαρμυνίας. deinceps καὶ ἄλλων Urb. cum
M. — S. 4. v. 3. ἡ σμύρνα ἢ ἀναβλασταται. M. ἡ σμύρ
να ἦτις ἀναβάνει ἐν. v. 6. κοινωνία. M. κοινωνία.

P. 284. v. 1. ἔχουσιν cum M. — S. 5. v. 2. ἐντομή
M. ἅπαν τομῆς. v. 4. ἀξιώματα omittit cum A. M. deinceps
ἐπὶ cum ceteris libris. v. 6. δι' ὃ καὶ ἀφέλκουσιν. A.
M. διὰ καὶ ἀφελκῶς. Unde probabilis fit partim emendatio
Censoris Graeci, qui, omissis particulis διὰ et ἄν, scribi voluit
δακρύου, οὐκ ἀφελκῶς. Verum si verbum postremum ab
ἐλκός derivandum sit, tum praestat ἀφελκῶς scribere, quan-
quam etiam cap. 2, 1. ἀφελκῶς τὰς τερεμίνθους vulgo lege-
batur. Verbum ἐλκός et ἀφελκός ubique usurpavit Theo-
phrastus. Quare, cum arbores, quarum fructus in usu et
ut amygdali, vulneratae fuisse non videntur ad gummi col-
ligendum, malim equidem scriptum διὰ καὶ ἀφελκῶς, non
δetraximus lachrymam in arbore sponte consistentem. — S. 6.
v. 2. ἀλλὰ τοῦ μὲν cum M. v. 6. πρὸς τε cum A. M. de-
inceps αἰσάτοταται. postea A. τοῖς δὲ πλείοσι. v. 7. τερε-
μίνθου hic quoque malim. v. 10. ἀλλ' οἷς cum A. M. —
S. 7. v. 2. ἡ καὶ τοῦτων cum M. v. 4. ἐντέμνεται mecum.
v. 6. καὶ καλοῦσι cum M. v. 10. τὴν ἄραν, omisso δέ, cum
M. v. 11. ἐντομῆς mecum.

P. 285. v. 1. αἰλίου cum M. αἰλίῳ A. — Cap. 2.
v. 1. v. 1. γίνεται τὸν τρόπον cum A. M. v. 3. δαίς.
M. ἡδὴς. — S. 2. v. 2. ἡ τερεμίνθου cum M. ἡ τερεμ-
ίνθου. A. v. 10. πρὸς τὴν αἰλίαν. S. 3. v. 2. ποτὶ τὴν

omisso οἱ. — S. 2. v. 2. σπερματικῶν c. cet. v. 5. ἴσως οὐκ ἔχει c. Med. v. 7. σπασαρίων c. cet. v. 12. μεθυστιάναι malim. v. 13. ἀκυλίας cum ceteris. — S. 3. v. 3. ὅταν μάλισθ' c. cet.

P. 349. Cap. 10. s. 1. v. 2. καὶ οὐχ ἄρα c. Med. v. 8. πρῶσιν ubique, sed hic inter ἀρα et σιν inulta est rasura. — S. 2. v. 2. καθέκαστα ubique. v. 5. ῥοῦ. v. 9. μηλια, sed apparet correctoris μηλέα. v. 10. scriptura inter προμβλαστει et —σιῇ dubia. — S. 3. v. 2. καὶ ὑγρότης καὶ μαλακότης c. Med. partim et ceteris.

P. 350. v. 9. ὁραμένη μὲν γὰρ ἀνδράγλη — σίκυμος c. Medic. — S. 4. v. 3. οὐ δύναται c. Med. v. 5. τελέσων. v. 10. ταῖς αἰραις c. cet. v. 11. ποιῶδη sine rasura: fere enim ubique scriptura inter ποιῶδης et ποιῶδης, cum vestigio rasurae variatur. — S. 5. v. 4. verba γινομένων — ὑδάτων versu 7. post προαιάτερα collocat c. ceteris. v. 7. πρὸς τε et v. 8. μικρότητι habet, utrumque c. Med. v. 9. οὐδ' ἴσως. v. 10. καὶ ψυχρότητι omittit c. cet.

P. 351. s. 6. v. 2. ἀναμένειν τελείωσιν τὰ δὲ καὶ βλαστῇ. τελείως δὲ καὶ ἀκίνητα ὄντα — ποιῶδη. — S. 7. v. 5. διδομένης c. cet. v. 6. γίνεται γὰρ cum Med. quod dare volui. Sequens προσομῶν idem cum Med. firmat. v. 9. προϊόκαρπα c. Med. v. 11. εἴτε καὶ cum Med. et v. 12. ordinem verborum inde mutatum firmat. v. 14. πρῶτον ἴσως. Temere omisum ἴσως in editione nostra.

P. 352. Cap. 11. s. 1. v. 2. μόνον δ' πρὸς cum Med. v. 3. ὁμοπλαστῶνται — ὁμοιοκαρπεῖ cum Med. v. 7. ζῶσας πλάγη τοῖς μὲν c. cet. — S. 2. v. 2. λαμβάνουσα c. Med. unde λαμβάνουσι scribo. v. 3. 4. 5. Verba τῶν δὲ — εἰπεῖν collocat v. 6. post κατακίβει cum ceteris. v. 7. μηδαμῇ, sed post θ rasura apparet. v. 10. εὐλογον εἰπεῖν cum ceteris, quod Heinsiana in εὐκολον mutavit. — S. 3. v. 1. ἥ μὲν γὰρ ἀμπελος ἡ μαγουμένη confirmat. v. 4. ὑπόλειμμα τὰ c. cet. v. 7. μελλία c. cet. v. 9. καὶ omittit cum Med. v. 12. ἐντοροφύμενοις, quod Gaza reddidisse videtur.

P. 353. v. 3. ἀργὸν δὲ α. cet. quod restituendum censeo; ut sensus constet, initio stat δ' αἱ πρῶται, scilicet βλαστοί, scribendum existimo. v. 4. ἴσοι. — S. 5. v. 4. εἰ ἐν εὐδειῶν, sed iota minusculum desuper additum. — S. 6. v. 2. ἵν' γένοιτο recte solus. deinceps δαίληψις ἢ τ' ἐκ τῆς γῆς. v. 11. δι' ἀρκείας — δι' ὧν τὰ μὲν τὴν ἰδίαν. v. 12. τρίτον δὲ confirmat.

P. 354. v. 4. δῆλον ὅτι ubique. — S. 7. v. 4. Ὁ δὲ.

unde scribo: φύλλον δ' ἔχειν τὸ τοῦ λιβατωτοῦ (sc. δένδρου) δαφνοειδές καὶ λεῖον, τὸν φλοιὸν δ' εἶναι τὸν τῆς σμύρνης ἀκανθώδης καὶ αὐτὸν λεῖον, [τὸ] φύλλον δὲ προσεμφερές· ἔχειν et reliqua. Bis igitur vocabula φύλλον et φλοιός his in duobus locis permutata a librariis fuerunt. Quodsi scriptura Codicum omnium, δαφνοειδές καὶ λεῖοφύλλον εἶναι (sed Urb. M. δ' εἶναι), praesferenda cuiquam videatur, tum id ipsum λεῖοφύλλον mutandum erit in λεῖοφλοιον, hac fere ratione: φ. δ' ἔχειν τὸ τοῦ λιβατωτοῦ δαφνοειδές, καὶ λεῖοφλοιον δ' εἶναι· τὸ δὲ τῆς σμύρνης (δένδρον sc.) ἀκανθώδες καὶ αὐτὸν λεῖον, φύλλον et cet. Atque hanc rationem equidem praefero, quia ita minima vulgatae et Codicum scripturae mutatio fit.

P. 291. v. 10. τηρεῖν δε χειμούς ἄραβας. M. δὲ ἔχει τοὺς ἄρ. A. δ' ἔχειν τοὺς Ἄρ. — S. 6. v. 2. τὴν αὐτοῦ. A. M. τὴν ἐαυτοῦ. v. 5. πρᾶσθῆναι, unde πρᾶθῆναι efficio. v. 7. ὅς τις δ' ἂν. M. ὅς τοῖς. rectum prius. v. 10. Τὸν ἱερέα. M. Τὸν ἱερέα δὲ. v. 12. τοῖς κυρίοις cum M. — S. 7. v. 3. σμνίσιν. M. σμνίσι. v. 5. εὐδομότερον M. v. 6. παρηκμακότων, bene! v. 7. τὸ δ' ἐκ τῆς solus.

P. 292. v. 2. εὐδομότερα solus, bene! — S. 8. v. 2. τὴν δὲ γῆν cum M. v. 9. καταγόντων mecum: deinceps διέφερε τῶν τῆς τερμίνθου. unde τῶν τῆς τερεβίνθου efficio. M. ἐρμίνθου habent. — S. 9. v. 6. τοῦτο. deinceps ὁ λιβατωτὸς omisso ὅτι cum A. M. v. 10. Θεραπείας cum A. M. omittit, ut vulgatum γεωργίας. — S. 10. v. 2. ἰδίως et v. 4. ὧν ἐπάρχουσιν, sc. οἱ Ἄραβες, coniecit Censor Graecus. v. 5. ἀνδρῶν cum A. M. v. 11. ἐνδέχεται omisso γὰρ cum A. M. v. 14. λόγῳ cum M.

P. 293. v. 1. πλέον cum M. v. 5. ὁμόχρῳ cum M. unde ὁμόχρων efficio. v. 6. σμύρνης σχεδὸν τοσαῦτα ἀκηχέσμεν ἄρ· γε τοῦ νῦν cum M. — Cap. 5. s. 1. v. 2. ἀμφοτέρα καὶ solus. v. 5. ὅλον τὸ cum M. — S. 2. v. 1. θάμνωδες μὲν καὶ ἐτι μᾶλλον φρυγανῶδες εἶναι φασί, bene!

P. 294. s. 3. v. 2. παχυτέρας cum M. deinceps ἰνωειδές. M. ἰνώδες. v. 3. περιφλεῦσαι cum A. M. Proprium Atticis vel commune potius his et Ionicis scriptoribus tempus hoc fuisse videtur a περιφλοῖζω, περιφλῦω derivatum. τειχέων περὶ περιπτεφλευμένων Herodoti 5, 77. comparant iam alii cum Aristophaneo Nubium versu 395. τοὺς δὲ ζῶντας περιφλῦει de Iovis fulmine. v. 8. διὸ τὸ μὲν cum M. — Cap. 6. s. 1. v. 5. δένδρον. Med. δένδρος. v. 6. ἔχει cum M. v. 7. ἐλλεικχον cum M. — S. 2. v. 3. πνήγουσι, καὶ M.

τρίγυνοι καὶ. v. 8. πολλὸν cum M. πολλὸν A. v. 10. κεν
 τραμένον cum M. hic et mox pag. seq. v. 1.

P. 295. s. 3. v. 2. τῶνδε cum A. M. v. 3. τίμια οὐκ
 A. M. deinceps τὴν ἰργασίαν cum A. M. v. 5. βρέχουσιν
 γὰρ solus, recte! — S. 4. v. 3. ἀγγείδην. M. ἀγγεία διὰ. —
 Cap. 7. s. 1. v. 5. post Ἀντιλιβάνου addit: ὁ γὰρ Ἀντιλίβα-
 νος μακρὸν ἀπέχει τοῦ Λιβάνου. v. 9. ἀνεξηραμένῳ cum
 M. Equidem ἀνεξηραμένῳ praefero. — S. 2. v. 3. τὰς
 προσφερομένας omissō γανοὶ cum M. unde scriptura nostra
 facile efficitur.

P. 296. v. 7. αὐτὴ γίνεται cum M. v. 8. Πανάκους so-
 lus, vere! — S. 3. v. 6. ἀννητος cum M. hoc uno in loco,
 cum in ceteris ἀννητος praeferat. v. 9. πανταχοῦ solus. v.
 11. ἐκ γὰρ αὐτῆς Εὐρώπης cum M. v. 12. τῆς ἱριδος
 cum M.

P. 297. v. 3. ἐν τε τῇ solus. v. 6. μικρὸν τινα cum
 Gaza scribo. — Cap. 8. s. 1. v. 6. καθ' αὐτὰς cum A.
 deinceps πολλὰς καὶ παντοίας solus. v. 11. πρὸς πλείους so-
 lus. v. 18. ῥιζοτόμοι omittit solus. — S. 2. v. 4. πυροτε-
 μίας cum M.

P. 298. v. 1. ὅταν omittit cum M. v. 3. ὥσπερ τιθύν-
 μαλλον καὶ περὶ Θριδακίνης. M. quoque περὶ Θρ. habet
 v. 10. ὃν τινὰς μὲν οὖν cum M. — S. 3. v. 3. ἡ τρίψαντες
 cum Med. v. 8. ἰσχυροτέρων cum M. deinceps ῥαίο solus,
 ubi ῥαίω latere puto. v. 9. ἐλάττω cum M. unde θάττω
 fuisse suspicor. — S. 4. v. 3. καὶ τῷ τῷδε necum.

P. 299. s. 5. v. 6. ἀλειψάμενον solus. v. 10. νύκτωρ
 καὶ μεθ' ἡμέραν. M. νύκτωρ καθ' ἡμέραν. — S. 6. v. 4.
 ἔπει καὶ ὁ ἐλλέβορος ταχὺ cum A. M. v. 12. κινδυνεύειν με-
 cum. v. 13. ἐκπίπτειν solus. Sed ita saepius in eo infinitus
 modus verborum desinit. — S. 7. v. 2. τέμνοντας. v. 6.
 παναλκῆς cum A. M. v. 7. ἀντεμβαλεῖν γὰρ. A. M. quoque
 γὰρ habent.

P. 300. v. 1. μελιττοντας ἀντ' ἂν δὲ τὴν. v. 2. μελι-
 τοῦντας ἀντεμβαλεῖν τέμκειν δὲ. v. 5. τὸ ἕτερον solus, re-
 cte! — S. 8. v. 5. εἴ περὶ cum M. v. 8. ἔω cum A. M.
 v. 11. ἐὰν δὲ ὁ ἔγγυς μὴ διατέμνη ὁ ἀστὸς ἀποθνήσκει ἐγὼ
 τῷ cum A. M. v. 12. ἐπιθέτοις, commentitiis Gaza. Hanc
 notionem Censor Graecus illustrat exemplis Chrysostomi et
 Hieronymi, ubi ἐπιθέτης pro πλάτος, impostor, est. Vide
 Suiceri Thesaurum, v. 14. ῥιζοτόμων cum M. — Cap. 9.
 s. 1. v. 3. καὶ ὁ ὅπως omittit solus. Sed sectionis 2. sup-
 plementum ex Codice mox ponendum omissionem convincit

v. 4. πάνακος solus. deinceps ὁ καρπὸς cum M. At in c. 20, 5. τῆς δὲ σκαμμωνίας ὁ ὀπὸς μόνον χρήσιμος, ἀλλ' οὐδέν. Succus nempe e radice extractus. v. 5. τῆς πλαμίνου. v. 12. ἐμπειράντες δὲ ὑπὲρ γλευκούς ἐκρ. M. quae ἐμπειράντες.

P. 301. v. 2. ἐπὶ ταυτὰ restitue. v. 3. ἀγκύρα cum M. v. 5. πάνακος cum A. v. 7. Post ἐξαμβλώσεις addit τὰς δυσουρίας· ὁ δὲ ὀπὸς ἡ χαλβάνη καλούμενη πρὸς τὰς ἐξαμβλώσεις καὶ. Dioscorides 3, 97. galbanum tractatum esse Syriaci cuiusdam νάρθηκος, quem inter alios ad ῥήγματα et σπλάσματα commendat. — S. 2. v. 9. πνεύσας. Censor Graecus interpretatur τὰ ἐκ τῆς πνεύσεως συμβαίνοντα πάθη, hoc est adversus βήχα, κυνένην, βρογχίον et similes passiones. v. 10. φύσας· χρυσάμη cum M. Verum igitur Britannicus Editor coniecit. — S. 3. v. 1. ἐκ πνεύσεως τῶν φλεγμονῶν mutat Censor Graecus in ἐκ πνύσεως suppurationes. v. 3. ταῖς ante γυναιξί· omittit cum M. ut v. 4. τῆς ante κεφαλῆς cum M. v. 6. ἀγυθὴν cum M. v. 7. τὴν ῥίζαν cum A. M. deinceps καὶ ἀκνυτόμιον περιέλαβεν cum M. bene! v. 8. φίλτρον solus. v. 10. τρυγὸς restitue. — S. 4. v. 4. Συλλέγεται cum M. v. 7. πρὸς τὰ omittit cum M. v. 9. προσάγειν τὸ omittit cum M.

P. 302. v. 1. τὰ μὲν omittit cum M. v. 2. θενὸς cum ceteris. v. 4. πρὸς αὐτὸ cum M. v. 6. τὸ μὲν — τὸ δὲ cum M. v. 7. τῆς τε cum M. v. 8. καλούμενον. deinceps Ὅσα γὰρ αὐτ. M. τὰ γὰρ αὐτ. v. 9. ταυτὰ cum M. deinceps δύναται cum M. v. 10. καθαίρειν· omittit cum M. — S. 6. v. 2. μαράθω solus. v. 5. ὁ ἀσφόδελος cum M. v. 7. κοχλὴν πώδη cum A. deinceps Συλλέγεται cum M. — Cap. 10. s. 1. v. 5. τὴν ῥίζαν omisso medio δὲ cum M. v. 6. τοῦ μὲν solus, recte! v. 11. παρόμοιον σφόδρα solus. v. 12. μή-κος δ' ἔχον, omisso εὐμηκες. — S. 2. v. 2. τε omittit.

P. 303. v. 3. οὐδέν — τούτων solus. deinceps τὸν δὲ λευκὸν cum M. v. 8. ἐνταῦθα καὶ ἄριστος γίνεται cum M. v. 9. δὲ γίνεται cum M. — S. 3. v. 3. ἄλλοις πολλοῖς cum A. M. v. 7. τοῖς ἀμπέλοις. unde ἀμπελῶσι corrigo. — S. 4. v. 2. καὶ Αἰτωλικὸς cum M. sed καὶ omittit solus. v. 3. γίνεται γὰρ καὶ cum M. sed γὰρ omittunt M. deinceps καὶ πολλοὶ cum M. v. 4. οὐχ ὅτε σκληρὸς τε cum M. quae varietas scripturae antecedentis esse videtur. v. 7. τὸν μὲν μέλανα cum M. v. 9. καὶ οἰκίας cum M.

P. 304. Cap. 11. s. 1. v. 3. Πάνακτις mecum. Πάντακτις M. v. 5. δὲ τὰ τρία. v. 6. τὸ δ' Ἀσκληπιῶν, τὸ δ' Ἡρά-

S. 3. v. 1. *Αὐτὸ δὲ τοῦτ' ἄν* cum ceteris. Male enim annotatio scripturam ἀπὸ δὲ τούτου veterem dicit. v. 4. *ἔχρην* ubique.

P. 365. v. 2. *ὑπερισχύουσιν* c. cet. — S. 4. v. 2. verba ταῦτα καὶ καρπ. ἐστὶ omittit c. cet. v. 5. καὶ ante εὐδίοσαν excidit in nostra editione. *μασὸν* verum habet Urbinas. v. 9. *τὴ τε περιττὰ* c. Med. v. 10. *εὐδηλα* c. cet. — Cap. 16. s. 1. v. 10. *ἐπιμάριον* c. cet.

P. 366. v. 2. *δυσχυλότερον* cum indicio literae ω pro o scriptae. — S. 2. v. 5. *χίρρονος* — ἄν. *ὑγραυόμενον* c. cet. — S. 3. v. 8. *παράκμασιν* c. cet. — S. 4. v. 4. *οὐ μὴν γε οὔτε* c. cet. v. 6. *ἐκατέρωθεν*, recte! v. 7. *σημαίνει* c. cet. v. 9. *ὡς ὑπόταρον*, et v. 10. *ὀρμήση θάταρον*, et v. 11. *ἐλ-
λειπέταρον* c. ceteris.

P. 367. s. 5. v. 4. *πλείω*, superscripta litera ς, igitur *πλείων*. v. 5. *ἐν ἑαυτῶν*. v. 9. *ἄγρια καὶ εἰς τὴν τροφήν καὶ εἰς αὐτὴν ὑγρότητα ἀγοντα παρὰ τρία τε* cum ceteris. — S. 6. v. 7. *γέννεσιν*. v. 9. *δεῖσθαι* c. cet. v. 10. καὶ ἐν τοῖς, ut v. 11. καὶ ἐν ταῖς c. cet. v. 13. *τοῦτο τέλος* cum ceteris scriptis et editis. — S. 7. v. 5. *ὅσα* omittit c. cet.

P. 368. v. 1. *ἀλλ' ἐκ γῆς καθαρωτάτης ὅπερ ἐν τούτῳ*. — S. 9. v. 3. *φαρμακώδεσι καὶ σκωδέσειν χυλοῖς*· ἃ δὲ, omisso διαφέρει. Quid lateat in voce σκωδέσει, divinabunt alii. v. 9. *εἴ τι ἄλλο τι* cum vestigio scripturae ἄλλω. — S. 10. v. 5. *ποτέροις*. v. 6. *τούτῳ ταῦτό*, recte!

P. 369. v. 1. *ἣ καὶ ἐκ*. v. 3. *τὸ δ' ἐκ* cum cet. v. 4. *τοιούτων τὸ δ' ἐξωθεν* c. cet. — S. 11. v. 5. *πρὸς τε τὸ* c. cet. v. 7. *βοηθεῖ* omittit c. cet. v. 9. *προσλάβη* c. Med. Videntur igitur voluisse haec continuare cum superioribus ita: *φύσεως, ὅταν οὖν ἐλλιπὴς τυγχάνουσα ταῦτα προσλάβη διὰ τέλης*. — S. 12. v. 1. *ἀλλ' ἐκεῖνο* c. cet. v. 3. *ἐδάφους καὶ τροφῆς* cum ceteris omnibus. In nostra editione καὶ τροφῆς excidit. v. 4. *τὰ ἐν αὐτοῖς* malim scriptum. v. 5. *εἰ-
περ καὶ ἐκεῖνό γε* — *βέλτιον* c. cet. v. 7. *προσπαταεῖ*· ἣ δ' αὐτὴν c. cet. v. 11. *ὅλως μὲν ἐξίστασθαι* c. Med. v. 13. *ἀλλ' εἰς τὸ* c. ceteris. — S. 13. v. 1. *ταύτων πρότερον εἶ-
ναι* c. cet.

P. 370. v. 1. *πρότερον* hic omittit c. cet. deinceps v. 2. *αὐτόματος ἢ οἰκισιότερα* c. Med. v. 3. *ἣ τῆς θαλαπείας καὶ γεωργίας* c. ceteris, recte! intelligitur enim πέψης. v. 4. καὶ *θεομηρέων* c. cet. v. 6. *ἐν τε ζώοις*. v. 6. *ἐστὶ φύλλα φυσικὰ*. v. 10. *πάλιν αἱς*; omisso ἄν, c. Med. — Cap. 17. s. 1. v. 4. *ὡς γὰρ ἐπὶ τὸ πᾶν*. Itaque distinctio membrorum

v. 3. ὥσπερ φλόμου solus. v. 6. ὥσπερ κέρας cum M. v. 7. ἀφαίρειν cum M. v. 9. παρὰ θάλατταν cum M. — S. 1. v. 1. ῥίως solus. v. 2. παρόμοιον κυχόριον solus.

P. 309. v. 1. post κωδύαν omittit δὲ cum M. — S. 1. v. 4. Ταύτης ἡ ῥίξα καθαίρει ἄνοι cum M. v. 7. οὐκ οὐκ it cum M. — Cap. 13. s. 1. v. 4. εὐνομοί. M. εὐνοί. v. 8. μαδοναῖν cum A. M. v. 12. πρὸς δυσεντερίας cum M. — S. 2. v. 2. καὶ ἔτιοι δὲ cum M. v. 3. αὐτὴν omittit solus, recte! v. 5. πρὸς τὴν βήχα ξηρὰν cum M. recte! — S. 3. v. 1. ὁσφράσει cum M. quam formam alibi non reperiri.

P. 310. v. 6. πρὸς τὰ ἐρπετὰ cum M. v. 11. ἐκπύειν cum M. v. 13. προπέπασσι mecum. deinceps ἀποκαταστασὶν cum M. — S. 4. v. 3. τῶν μὲν γλυκεῶν cum M. v. 4. σκολύμοι cum M. v. 5. ἡ αὐτὴ περὶ omittit cum M. deinceps Πανδαιος cum M. v. 10. καὶ ἐν τοῖς cum M. v. 12. μόνον omittit cum M. v. 13. αἱ δὲ ἐρυθραὶ cum M. — S. 5. v. 1. πενταπέτου cum M. v. 4. τὸ φύλλον, omisso μὲν cum M.

P. 311. v. 2. ἐπὶ γῆν. M. ἐπὶ τὴν. deinceps κνίκας cum M. v. 3. ἐρυθρόδανον φύλλον cum M. — S. 6. v. 7. ἀλουμένη scribo. v. 8. ὁμοία σκορπίου cum M. Fortasse οὐρά vel κέραν excidit. v. 12. τις, φασιν cum M. v. 13. ἔχει, omisso φύλλον δὲ, cum M. deinceps πτέρυνγ' cum M. — Cap. 14. s. 1. v. 2. χρόνον omittit cum M. v. 4. ἡ ἡδὴ cum M. v. 5. δέχα omittit cum M. v. 14. καὶ διακοσίων cum M. deinceps θαυμαστόν τῇ ἀρετῇ M. ex Urb. nihil notatum reperi. v. 15. αὐτὰς τὴν δάρον cum M.

P. 312. v. 2. ὑγρόν cum M. v. 3. οὐδ' ὡς γίγεται ἔργον cum M. et sequens ἐτῶν omittunt. v. 4. χρόνους cum M. αὐχμῶς A. pro λύχνους habent. v. 5. ὑπερ ἰσχυρῶν. A. ὑπερίσχυον. v. 6. ἰδιότης τις. — S. 3. v. 1. Τὰν δὲ τῶν ῥίξων cum M. v. 2. συμβαίνει cum M. — S. 4. v. 4. ἐκτοπολὺ cum M. v. 7. φασὶ μᾶλλον. v. 8. ὥσθ' ὑπενεργεῖν cum A. M. v. 10. Scriptum fuisse suspicor ἐπεὶ καὶ οἱ ἐν Ἀντικύρῳ τοῦ σησαμώδους καλουμένου τοῦ ἐλλεβορίου δόξαν e cap. 9, 2. — Cap. 15. s. 1. v. 1. δὲ φασιν cum M. v. 2. χοῖρας — τὴν τε cum M. v. 3. ἐτι μᾶλλον γὰρ cum M. v. 5. τὰ περὶ Αἴγυπτον. v. 6. Ἑλένην φασὶ λαβεῖν cum M.

P. 313. v. 2. τόθι πλείστα φύσι, et v. 3. τετυγμένα cum A. M. v. 8. ταῖς ἐλέγματος cum M. — S. 2. v. 2. καὶ ἔττεον. v. 6. ἐστὶν ἡ θανατηφόρος cum M. v. 9. καὶ δ' ἐν

cum M. v. 10. Ἐν Ἰνδοῖς δὲ cum M. sed te Med. v. 14. ἰ δὴ cum A. M. v. 15. ὀφιδίων cum M.

P. 314. s. 3. v. 1. καὶ τῶν — οὗτοι εἰσι omittit cum M. — S. 4. v. 3. θαλαττία cum M. v. 4. ἐν Εὐβοίᾳ cum M. deinceps Παρνασσός cum M. v. 5. ἔτι δὲ ἡ καὶ cum M. v. 10. δὲ βόρειον cum M. βόρειον tamen M. v. 12. εἶται πάντων solus, recte! — S. 5. v. 5. κέραν cum ceteris. v. 6. καὶ ἀριστολογία solus. v. 8. καὶ ἡράκλεια cum M. v. 9. καὶ μέλανα cum M. — S. 6. v. 2. καὶ τιθύμαλλον, et v. 3. ἵπποφάες cum M. nisi quod M. ἵπποφάεις habent. Deinceps ἀριστον δὲ τοῦτο περὶ solus. Postea κἀκεῖνο μάλιστα cum M. — S. 7. v. 3. Φενεδόν mecum. v. 5. πρὸς-εμφερῆ cum M.

P. 315. v. 1. πρὸς τὰ cum M. — S. 8. v. 1. ἀρίστα cum M. v. 5. τραγάκανθος cum M. v. 7. Πατραϊκὴν scribo e cap. 20, 2. ubi Urb. verum habet. v. 9. Παρνασσῷ cum M. paulo antea δὲ πολλὰ cum M. v. 11. χώρον omittit cum M. — Cap. 16. s. 1. v. 5. ἔτι δὲ ἔχει καὶ κατὰ cum M. v. 12. τοῖς πόνοις cum M. v. 14. Ἀληθῶς et sequens τὸ omittit cum M. v. 15. φαρσύσις cum M. v. 17. τοιούτον τε καὶ cum M. — S. 2. v. 2. ψευδοδίκταμνον solus.

P. 316. v. 1. δυνάμει πολὺ cum M. v. 2. βοηθεῖν μὲν γὰρ ταῦτά, χεῖρω δὲ cum M. v. 6. γαρθηκιδῆ ἢ καλάμῃ: M. γαρθηκιδί ἢ κ. v. 9. ψευδοδικτάμνου hic et ubique. v. 11. καθάπερ καὶ ἄλλα cum M. v. 12. δίκταμνον hic et ubique deinceps. — S. 3. v. 2. et 3. οὔτε τὴν δύναμιν ἔχον cum M. v. 6. οὐν omittit cum M. v. 10. τῷ cum A. M. Παρνασσῷ solus. — S. 4. v. 2. ὥς φασὶ omittit cum M. et Gaza. v. 6. καρίαι. v. 8. οὐδὲν mecum: deinceps ποιούων cum M. Postea verba Κάρπος usque ad finem sectionis 4. ζῶων οὐδὲν omittit cum Mediceis, quae Codex Aldi habuit.

P. 317. s. 5. v. 5. ποιεῖν solus. v. 10. καταφθίνοντος mecum: καταφθίνον M. v. 12. καθάπερ ἡκούομεν cum M. deinceps ἕτερόν τι cum ceteris. v. 13. τινες τοῖς — εὐρηγτας omittit solus. v. 14. τοὺς ἐγγχωρίους cum M. — S. 6. v. 1. Ἀλλὰ τοῦ. medium καὶ omittunt M. quoque. v. 2. τὸ φάρμακον cum M. v. 3. ἐφημεραίον cum M. deinceps τόνδε δὲ καὶ φύλλον. M. τῶνδε δὲ καὶ φ. v. 5. μὲν πάντας cum M. deinceps καὶ τοὺς οἰκέτας ἐπὶ τοῦτο ὁρμᾶν cum M. Deinde statim transeunt omissis sequentibus verbis ad sect. 7. versu 4. verba τὸ δὲ ἀκόνιτον.

P. 318. s. 7. v. 6. ἐξεῖναι omisso sequente εἶναι cum M. — S. 8. v. 2, Μαντινεὺς mecum. Μαντινῶς M. γ. 6.

v. 14. γένεσθαι c. cet. v. 15. ἰσχύον — μεμορφωμένον c. cet.
v. 17. τὸ σταχυοβολεῖν. v. 19. μόνον c. cet.

P. 379. s. 3. v. 10. κατακοπτομένη — θαλλείας, recte!
v. 11. ἐπὶ ὅσοι γε — ἀλλὰ αὐτομάτως, omisso gemino καὶ
recte! sed idem καὶ versu 12. ante ἀποσείουσιν recte addidit
S. 4. v. 2. Ὀλυνθία confirmat. v. 3. αἰ c. Med. v. 4. Ὀν
ἰσχυρ., omisso δὲ, c. cet. v. 5. νέων c. cet. — S. 5. v. 6.
ἀμπέλων συμβαῖνον, ὡς τινὲς φασι, recte! v. 10. γένεσθαι
c. cet.

P. 380. v. 1. ἄφθοτος c. Med. — S. 6. v. 1. δῆλον
ὡς c. Med. v. 2. σύμμετρος. — Cap. 21. s. 1. v. 11. ὁ
omittit c. cet. v. 13. γλυκεῖα c. Edd. pr. — S. 2. ἀραιὴν
mihi etiam nunc videtur in ἡρα ῥῶον mutandum, et sequens
ῥοικον, quod antecedenti δῆλον ὡς minime convenit, trans-
ponendum in eum locum, quem insertum a me δοκᾷ obtinuit.
v. 3. ὥστερ, et v. 4. συνέψασθαι c. ceteris habet.

P. 381. v. 1. χρόνῳ ἐλάττων ἢ χρεῖα c. cet. v. 2. τὰ
πύρην καὶ τὰ μαλακοπύρην, auctius! v. 5. σύμμετρον. —
S. 3. v. 5. εὐτροφίαν c. A. B. Med. — S. 4. v. 2. φανερόν.
v. 6. ἄλλως ἐπὶ καὶ c. cet.

P. 382. s. 5. v. 1. ἑτέρα δὲ. v. 3. θερμαῖς, ut v. 4.
ἐν ψυχραῖς c. cet. v. 6. σαρζομένων. v. 7. γινομένης c. Med.
recte! — S. 6. v. 2. συνηκολούθηες c. cet. quod restituenda-
rum. v. 4. θερμότατα, recte! — S. 7. v. 3. πέττειν, re-
cte! v. 5. δ' ἢ. v. 7. ἐνδεία τούτου, quasi θερμόν, non
θερμότητα, antecesserit, cum Med. Vinar. v. 9. τὰ τοῦτα —
πύρεια. Med. A. B. πύρεια. v. 10. ἐκπυροῦνται καὶ τῶν δέ-
δραν ὥστ' αἰετὶς τὰ τοῦ πυρός ὄντα τάχιστα cum A. B.
Hic locus cum pluribus aliis mihi persuasit, non solum Ga-
zae codicem, sed etiam Havnienses, quibuscum Vinariensis
varietas consentit, plane diversos esse ab Urbinate, multo ta-
men inferiores, quoniam nullum supplementum exhibent eius-
modi, qualia plura eaque egregia Urbinas suppeditavit. Au-
ctoritas tamen Havniensis et Vinariensis varietatis adhuc plane
dubia est, et potuit fieri, ut emendationes Codici impresso
adscriptae a viro aliquo, perdocto sane et acuto, ab aliis de-
scriptae in exemplum Vinariense et Havniense transferrentur.

P. 383. Cap. 22. s. 1. v. 4. iunctim πολυκαρπιμώτερον
c. ceteris. v. 5. ὥστερ ἐκ c. cet. v. 6. ὁμώνυμον c. cet.
v. 7. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὰ ζῶα τὰ πολυγονιώτερα θερμώτερα οὐδὲ
ἀνάπαλιν θερμώτερα τὰ ὀλιγογονιώτερα, egregie! Medicei tan-
tum addunt membrum posterius οὐδὲ ἀνάπαλιν θερμ. τὰ ὀλιγ.
ubi ψυχρότερα sensu flagitante scripsi. Gaza itam pleniorē

omisso δὲ, iidem. M. tamen *θανυμασιωτάτην*. v. 2. *ἔφασαν* τὸ iidem. v. 3. *γίνεσθαι* pro *ταίγεσθαι* iidem. — S. 10. v. 2. *καὶ οὐκ ἄτοπον* iidem. v. 4. *ξηροῖς καὶ ἐν ὑγροῖς* iidem. v. 5. *πρὸς τούτοις* iidem.

P. 324. v. 3. *πυρῶν*. M. *πυρῶ*. — S. 11. v. 1. *Μάστα* pro *Πάλιν*. v. 2. *περὶ καθύναν ἄμπλός τις ἐστίν* cum M. v. 4. *τὰς ἐγκύμονας* *καὶ αἱ* iidem. v. 5. *τὸν βότρυ* iidem. deinceps *καὶ αὐταὶ* cum A. M. v. 7. *ποιεῖται* solus. v. 10. *οἶνον ὑπνωτικόν* *ἕτερος δὲ ἀγρυπνεῖν* solus. deinceps *ποιεῖ* cum M. — Cap. 19. s. 1. v. 2. *τὸ μὲν στρύχρον ὥστε* solus. v. 3. *ἐξεσταναι* cum M. v. 6. *πικρότερον* δὲ cum M. v. 7. 8. 9. *αὐτὸς δὲ μέγας* — ὥστερ οἶνον omittunt Medicei. v. 8. ὡς omittit. v. 9. ὥστερ ῥόδον solus. — S. 2. v. 1. *ἀλλὰ* — *ἀπιθανώτερα* omittit cum M. ut v. 2. *ὅλως* iidem.

P. 325. v. 1. *τριπόλιον* cum A. M. v. 5. *ὁμοίως ἢ* cum M, v. 6. vulgo additum *αἰ* ante *ποιεῖν* omittit cum M. deinceps *τὸν ἀντίρριζον* cum M. *ἀντίρριζον* ceteri quoque libri. — S. 3. v. 2. *στεφανῶται* mecum. *ἐλειοχρύσου* cum A. M. v. 5. *λευκόν* cum A. M. deinceps *καρπὸν* cum ceteris. postea *λεπτὸν* cum ceteris. v. 8. *πυρίκαυτα*. v. 9. οὐν omittit cum M. — S. 4. v. 1. Verba *Αἱ* δὲ usque ad sect. 4. v. 9. *ἀπορεῖσθαι* omittit cum M.

P. 326. Cap. 20. s. 1. v. 4. *ἰσχυρὸν δὲ πολὺ τοῦτο*, omisso *μᾶλλον*, cum A. M. — S. 2. v. 6. *καὶ* mecum. v. 9. *καὶ ἐξ ἄλλων*. v. 11. *οὐδὲ ὁ ὁπὸς* cum A. M. v. 12. *σπαρτικὴν* A. M. *πατραϊκὴν* Urb. vere! — S. 3. v. 2. *ἢ* ante *ῥίζα* omittit cum M. v. 4. *δέρματα* mecum. v. 12. *καὶ ἄνοι*, sine δὲ anteposito vulgo, cum M.

P. 327. v. 2. *ξενικά*, recte! *ξενὰ* M. v. 3. *αὐτοῖς γίνε-ται* omittit cum M. unde scribo *διαρροῖα διαφθείρεται*. — S. 4. v. 12. *ἀγαθὴ δὲ καὶ πρὸς* cum M. v. 13. *ἐρπετὰ καὶ πρὸς ὑπνον* cum M. v. 15. *ἀναδευομένη* cum M. v. 16. *κατὰ* omittit: deinceps *τῶν δὲ* cum M. v. 18. *ἐπιπαττομένη* solus. Forte fuit *ἐπιπλαττομένη*, ut 9, 13, 3. v. 20. *πρὸς πείσσει* mecum. — S. 5. v. 4. *ἐλμινθαι* sine accentu. v. 9. *ματαδίδες*.

P. 328. s. 6. v. 4. *Αἰγυαῖος* cum M.

Cetera quae sequebantur in Codice praestantissimo tanquam liber decimus, quoniam a Bodaeo sunt omissa, cum cuius editione comparare eum necesse habuit amicissimus Bekkerus, non potuit conferre. Sed videntur eadem esse, quae ex Mediceis libris publicata habemus, adeoque desiderium eorum non adeo

graviter fero, praeterquam si quid melioris scripturae et ibi servatum fuerit. Libros de causis plantarum, dum Romae commorabatur, propter editionis integrae defectum comparare Bekkerus non potuit: qui de ipso Codice numero 61. signato haec annotavit: Est in membrana minoris folii scriptus; constat folijs 269, paginae plerumque versibus 40, versus ipsi fere 30 litteris. A folio 142. usque ad finem scripti extant libri *περὶ φυτῶν αἰτιῶν*. Ad libros septem priores historiae in margine scripta leguntur lemmata literis maiusculis, qualibus fere scribi scholia solent. Scholia vero nulla apparent, praeter hoc unum, manu satis antiqua scriptum, in folio 127 verso: Aconitum in Creta nascitur in monte quem dicunt S. Iohannis iuxta Idam montem. Est enim convallis quaedam septa undique montibus silvosis et maxime ilice copiosa. In eius convallis fere medio fons purissimus non longe a templo dicti numinis. Mons vero ei templo australis iuxta verticem habet huiusmodi fruticem. Folia sunt sanguineo virgulto similia, lignum fere sambuco, radix non multiplex, sed longa et tortuosa, utpote quae inter saxa contineatur sine ulla terra, serpitque ut gramen. Florem dicunt habere aureum: eo tamen quo ego vidi tempore fructum habebat, Augusto mense, in modum parvi cucumeris in acutum . . . tis. Ipsi patria lingua *λυσαγή* dicunt: utuntur autem ad canes occidendas, quae a vineis aliter arceri non possunt. — Hanc notitiam alii fortasse explicabunt, qui copiis librorum botanicorum vetustiorum et Itinerariorum a Botanicis scriptorum abundant, et quicquid de plantis insula Cretae traditum est, in numero habent.

Postquam haec scripseram, precibus tandem meis victus doctissimus bibliothecae Vaticanae scrutator H. Amati collationem libri decimi, qualis in Codice Urbinate, ut in Medicis, scriptus legitur, ad me transmisit, cum accurata ipsius Codicis notitia, quam postremo loco ponam. Hinc excerptam nunc pono lectionis varietatem. Incipit Codex ab iisdem verbis quibus codex Aldinus, et in his paucis scripturam variat, quae comparabo cum sectione 6. nostrae editionis p. 328.

Versu 6. *Ἡσὶ δὲ* cum vulgatis: deinceps *ὁποίας οὖν ἔχουσαι*. Particulam novam equidem lubenter accepi. v. 8. *ἢ καὶ ἄλλῃ τινὶ τῶν μορίων*. Deinde consentit usque ad *τοιούτας δυνάμεις*. Hinc pergit Codex: *καὶ τὰς τῶν χυμῶν καὶ τὰς τῶν ὀσμῶν καὶ πάντων τῶν ἀόσμων ποιοῦσι διαφο-*

ρας, αἵπαρ μάλισθ' ὀνδὲν ἤτρον φυσικαί. Τῶν δὲ ῥιζῶν. Quae sunt non minus abrupta et lacunosa, quam vulgaris scriptura, facilius tamen cum antecedente oratione coeunt et conciliantur, si necum vocem ὅσαι vel ante καὶ τὰς τῶν χυμῶν vel post τῶν ὁσμων inserueris. Priorem equidem rationem praefero, et cum libro Parisiensi in fine verbum εἰρηται addo, nisi in ipso libro et loco, unde haec excerpta sunt, aliud praecesserat verbum, quod verba haec sequentia amplecteretur.

Sequuntur verba excerpta e capite octavo libri noni: Τῶν δὲ ῥιζῶν πλείους μὲν εἰσιν αἱ δυνάμεις. unde articulum αἱ additum accepi. v. 12. διαφέρουσι superscriptum habet. v. 16. δύνανται, ὥστερ εἰρηται μικρῶι πρότερον. Simul lacunam vel orationem a priore abruptam arguens ἐν τοῖς αὐτοῖς Heinsianum confirmat. v. 19. σχεδὸν δὲ τὰς τε φυλλώδεις δυνάμεις τὰς πολλὰς πόας καλοῦσιν οἱ ῥιζοτομοί. qui verborum ordo mihi vulgato non multo melior videtur esse. Verba autem ὥστερ εἰρηται an recte omissa sint, dubito: rectius tamen fortasse huc transferentur, quae supra inserit Codex, ὥστερ εἰρηται μικρῶι πρότερον. — Sect. 2. ὁ μὲν οὖν ὀπισμός — ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ — τὸ μὲν — τὸ δὲ προεληλυθότος. Sed utrumque τὸ postremum vestigia rasurae manifesta habet. v. 3. Ἡ δὲ ῥιζοτομία γίνεται τινῶν cum Medic. deinceps πυροτομίας plurali numero. postea v. 6. φυλλοροήσωσιν.

P. 298. v. 1. ὅσον δὲ καὶ — ὅταν ἀμερθῶσι τὸν καρπὸν. Recte ἀμερθῶσι pro ἀμέρσωσι vulgato. v. 2. ὁ ὀπισμός καὶ ἀπὸ τῶν καρπῶν cum Medic. v. 6. μόνον — τοῦτ' ἰδίον. v. 8. ὥστερ καὶ τῆς τριγανίνθης Heinsiana. ταύτην γὰρ οὐδὲ τέμνειν cum Medic. v. 9. ἀπὸ τῆς ἐντομῆς cum Med. v. 10. ὣν ἐνίους cum Med. — S. 3. v. 1. ὁ οὐδ' ὀπισμός, ἀλλὰ χυλισμός, omisso molesto οἶον ante χυλισμός. v. 4. ὑπέστασιν substituit vulgato ἀπόσταξιν cum Medic. et verum ἀπηθοῦσι habet. v. 9. θῦττον ποιεῖ cum Medic. ut v. 11. ἰσχυρόν. — S. 4. v. 2. ὥραις θέρους. v. 3. τῷ τὰς-δε τῶν ῥιζῶν. utrumque cum Medic. ut v. 5. τὰς γὰρ ἄναι. — S. 5. v. 1. "Εἰ δ' ὡς οἱ. v. 3. ἴσως καὶ οἰκείως cum Med. v. 5. θλεινόμενον λίπα cum Med. v. 8. συλλέγειν τὸν καρπὸν, mutato ordine. v. 10. νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. v. 11. πρὶν τὸν ἥλιον et καλούμενον omittit cum Med. — S. 6. v. 3. verba ἐξάπτειν — κατακαίειν cum Med. omittit et pergit cum eodem ἐπεὶ καὶ ὁ ἑλλ. ταχὺ. v. 6. ἐσθίουσι cum Med. v. 9. παιονίαν — κυλοῦσιν. v. 12. κινδυνεύει cum indicio rasurae, ut in sequente ἐσπίπτει. — S. 7. v. 1.

Φυλάττεσθαι. v. 2. κόπτοντά cum Med. v. 4. τινος αίτίας cum Med. v. 5. οὐθέν. v. 6. ασκήπιον· ἀντεμβάλλειν.

P. 300. v. 1. μελιττοῦντα solus. v. 2. τριμήνους μελιττοῦντας solus. deinceps ἀντεμβάλλειν μισθόν. v. 3. τρεῖς cum vulgatis, ut v. 5. δεύτερον. — S. 8. v. 2. τρεῖς iterum cum vulg. v. 3. τὸν δὲ ἕτερον. v. 5. δ' ὅμοιον εἴρηκε τῷ — λεγομένῳ. v. 8. καὶ τέμνειν ἰστάμειον solus integra. deinceps cum Med. καὶ κατευχόμενον· ἄετον. v. 11. ἐὰν δὲ ἐγγὺς μὴ διατέμῃ — ἀποδινήσκει ἐναυτῷ. v. 12. ἐπιθέτοις cum Med. ῥιζοτομιῶν in fine mecum habet. — Cap. 9. v. 1. ὅπερ ἐλέχθη. v. 4. ῥίζα καὶ ὁ ποδὺς mecum. v. 5. σκαμμωνίας καὶ τῆς κυλαμίνου. v. 6. καὶ ἑτέρων· καθάπερ καὶ τοῦ μανδραγόρου· τοῦ γὰρ μανδραγόρου τὸ μὲν φύλλον solus. v. 9. ξυσθεῖσαν καὶ ὄξει solus. Sequens καὶ ante πρὸς τὰ ποδαγωγικά omittit, et v. 10. καὶ πρὸς φίλτρα plenius habet. v. 11. διδόασι δ' ἐν οἴῳ ἢ ὄξει· τέμνουσί τε. v. 12. καὶ ἐνείραντας ὑπὲρ γλεύκους — ἐπὶ καπνῷ.

P. 301. s. 2. v. 1. Ὁ δὲ ἐλέβορος. v. 2. ταῦτα τῇ ῥίζῃ. v. 5. τοῦ πάνακος cum Med. v. 6. τὰ αὐτὰ cum Med. v. 7. Verba omittit ea; quae altero loco supplevit. v. 10. φύσας· χρησίμη. v. 11. ἱρινον. v. 12. ἰσχυρὸν δὲ καὶ τὸ σπέρμα. — S. 3. v. 2. προσθετὸν mutato accentu et omisso ταῖς sequente. v. 4. ἀπὸ κεφαλῆς cum Med. v. 6. πίνειν. deinceps ἀγαθὴν δὲ τὴν ῥίζαν καὶ ὠκυτοκείον περιώπτιον. v. 9. εἰτ' ἐν οἴῳ — ὥσπερ τρογὸς ἢ ῥυπτιόμεθα. — S. 4. v. 4. συλλέγεται δὲ cum Med. v. 5. τότε βέλτιστον γάρ. — S. 5. v. 1. τὸ μὲν φύλλον. v. 2. πρὸς τὰ τραύματα utramque cum Med. ut v. 3. τριβόμενον, καὶ πρὸς τὰ. v. 5. ἄργεμα cum Med.

P. 302. v. 1. τρίψαντα ἐλατῷ cum Med. deinceps Ἐχει δὲ φύλλα μὲν οἷα περ δρυς. v. 5. Verba τὸ δὲ τῆς — καθάρειν omittit. v. 7. οἷον καὶ τῆς θαψίας καὶ. v. 8. λεβανώτιδος. v. 8. ὅσα γάρ. v. 9. τὰ αὐτὰ δύναται. v. 10. ὥσπερ τὸ ἐλ. — οὐθέν ἀποπον. — S. 6. v. 2. μαράσθω. v. 7. συλλέγεται δὲ cum Med. — Cap. 10. s. 1. v. 3. φαίνονται καὶ τῇ ὅψει παραπλήσιοι εἶναι πλὴν τῆς ῥίζης· αὐτῇ δὲ τοῦ μὲν λευκῇ, τοῦ δὲ μέλαινα· τὴν δὲ μορφήν αὐτῶν τοίαν· καυλὸν μὲν ἀνδερικώδῃ cum Med. ceteris omissis. v. 12. εὐθύ δ' ἐκ. v. 13. ἡστημένον καὶ — πολυρίζον εὐ.

P. 303. v. 1. ταῖς πλείστας καὶ χρησίμους cum Med. v. 2. τὸν μέλανα καὶ ἱππίους καὶ ὄξ· διὸ καὶ οὐδὲν νέμεσθαι τούτων· τὸν λευκὸν δὲ νέμεσθαι. v. 8. ἐνταῦθα φύεται καὶ ἄριστος· μοναχοῦ δὲ φύεται — πυθόαν. v. 10. εὐμέγες ἢ, egregie! deinceps ἐλλοβορινῆς. In Hippocrate Foeciano p.

645. est εὐσαφής ἥ. A verbo εὐσαφείω, si unquam frequentatum fuisset, debebat εὐσαφήση esse. — S. 3. v. 3. post ἄλλοις πολλοῖς omittit verba ἀριστος δὲ — εὐφάρμακον. v. 5. καὶ οἷς χρῶνται, omisso γε, recte! v. 6. ὁ ποντικός, ὁ ἐλαότης, ὁ μαρσουλωτής. unde accepi articulum, et Octaëo addidi. — S. 4. v. 3. γίνεται γὰρ καὶ ἐκταῦθα καὶ πολλοὶ καὶ ἰσχυροῦνται καὶ παλοῦσιν οὐχ ὅτε σκληροὶ καὶ ἄγαν περισκελεῖς. v. 5. οὖν omittit. deinceps ὅτι ταῖς δυνάμεσι διαφέροντα solus. v. 7. μέλανα τινὲς ἐκτομον μελαμπόδιον, ὡς ἐκείνου πρῶτον τεμόντος καὶ ἡγευρόντος, egregie! Atque ex hoc solo specimen iudicare licet, quantopere librarii scriptiores vel Grammatici in mutando et depravando opere egregio. Theophrasti elaboraverint et veluti certaverint. Vocabulum ἐκτομον in Hippocrate repertum Erotianus et Galenus interpretantur helleborum nigrum. Locus est de Morbis muliebribus p. 627. 22. ubi ad eiiciendum foetum ἐκτόμου τὰς ῥίζας adhiberi iubet. Erotianus auctorem significationis Dioscleum nominavit. v. 9. ὕας habet, sed in manifesta rasura scriptum distractis litteris, ut appareat, ὕ a manu correctoris scriptum esse.

P. 304. Cap. 11. s. 1. v. 3. πανάκη γὰρ — τὸν ἐν σφύραι. v. 4. μικρὰ πρότερον. v. 6. δ' ἤρακλειον. v. 9. μακρὰν cum Scholiaste Nicandro. deinceps φιλεῖ δὲ μάλιστα τὰ χωρία auctius. v. 12. τοῦ δὲ ἔχεις, sed ο est in litura scriptum. deinceps καὶ καταπλάττοντες. — S. 2. v. 2. μήκος μὲν ὡς ἐπιθαμῆν, omisso ἐστίν. v. 4. ἀλυκάδῃ. v. 5. δ' οἷον περὶ ἡ θαυρία. v. 9. ἐν ἐλαίῳ τρίβοντας. v. 12. ἔπειτα τῶν δὲ ἐλκαδῶν τῶν, sic. v. 14. ἐν οἴκῳ θερμαῖ. — S. 3. v. 3. ῥίζα δ' ὡς.

P. 305. v. 1. δικρανῇ πικρὰν τῇ γεύσει ὑπόπικρον τῇ ὁσμῇ καθάπερ λιβανωτοῦ. ἀγυθὴν δὲ. Sed δικρανῇ in litura scriptum manifesta. v. 5. καὶ ὀδύναι. v. 6. ξηρὰ. v. 7. ἔχουσι τὰς δυνάμεις τὰ καὶ διαφοράς. — S. 4. v. 1. Ἄλλα δὲ πανάκη. v. 3. προσθέτον τε γυναιξίν καὶ κατάπλασμα, μετ' ἀλφίτον. — S. 5. v. 5. ῥίζαν ὡς αἷμα ξηραυτόμενον, ὀρυττομένην δὲ λευκὴν. v. 7. φύλλον δὲ ὅσον μῆλεα γλυκεία. v. 8. πυθμὴν μέγα. τοιῷ (sic) τῇς ῥίξης. v. 9. κοπτοντες λείον. v. 10. ἐν οἴκῳ εὐκράτῳ διδῶσαι πικρὴν auctius. v. 11. φύνται ἐν, omisso δέ. — S. 6. v. 2. οἱ δὲ θρυέρον. v. 3. λευκὴν ἔχει. v. 4. διδοται δὲ αὐτῆς. v. 5. μὲν ὥστε. v. 6. κάλλιστον ἐαυτῷ. v. 7. μαίνεσαι φακισίας. v. 7. δ' ὥστα. v. 10. φασὶν ὅτι καὶ καύτου, bene!

P. 306. v. 1. εἰσαφάρας. v. 2. εὐζώμον. deinceps ὡς

scriptum. v. 5. ἔχοντος. deinceps τροφῆς scribere aeneas iubet: sequens καὶ omittit Urb.

P. 412. v. 2. ἐρνεάζουσι superscriptum. v. 4. διαφοροῦσιν c. cet. sed α in rasura scriptum. — S. 14. v. 7. ὀλεσικαρπον. v. 8. φησι τὴν ἰτέαν· ἐπὶ τὰ γ' ἄλλα, bene! deinceps ἀβρώτους Heinsianum firmat. ἀαρώτους A. B. mire interpretatur Scaliger vitium scripturae non suspicatus. — S. 15. v. 6. συγκαταπατούμενος c. cet. v. 9. τοῦτο, sed a correctore. v. 11. αἰοῖς.

P. 413. Cap. 10. s. 1. v. 1. verba τῶν ἀγρίων προσ κάρπια collocata habet c. cet. et v. 2. scriptum ἂ δὴ Φύλλα, τὰ δ' ἄρρενα καλοῦσιν, vere! v. 9. τροπομένης, et v. 10. καταναλισκομένης c. cet. v. 12. συμμετρον. — S. 2. v. 2. ἀκαρπα. v. 4. εὐκαρπα, sed correctum. v. 7. τὰ habet insertum a me. v. 8. ἐπὶ τὸ πολὺ. v. 11. μικρόν γὰρ ἔχει c. Med. sed hi φύσεως deinceps habent. v. 14. εὐβοσίαν confirmat. — S. 3. v. 1. ἢ om. c. cet. deinceps μονοκάκτων cum ceteris.

P. 414. v. 1. ἐρικνεῖσθαι c. Med. recte, id est ἀρκεῖν. — Cap. 11. s. 2. v. 1. Συμβαίνει μὲν οὖν om. c. cet. v. 3. καὶ δι' ἀσθένειαν. v. 4. ἀφανανθῆ propius a vero! v. 5. τάλλα. v. 8. ταῦτο om. c. cet. v. 10. ἐκλυομένης vel ἐκκελυμένης coniecit Coray.

P. 415. s. 3. v. 1. δὲ om. c. cet. v. 3. πολλάκις ἀπὸ καὶ c. Med. v. 12. οἱ om. c. cet. v. 16. κατάληπιν. — S. 4. v. 4. ἐπὶ αἰσδος τῶν γε. in qua scriptura veram alii indagabunt. v. 10. ὡς ἡ σκιά cum ceteris.

P. 416. s. 5. v. 1. ἀπλῶς ταύτη γε c. cet. quod restituendum esse monui in Cur. see. v. 2. εἰ γὰρ c. cet. v. 6. διαφορά τοῖς μὲν ὅτι τὸ ανηρώτατον c. cet. v. 9. τοῦτο καὶ ταῦτο δοκεῖ καὶ cum Med. — S. 6. v. 10. μόναι, recte! v. 15. ἡμερον, recte! — S. 7. v. 6. μακνότερα.

P. 417. v. 5. διὰ τὸ μὴ εὖρον εἶναι. — S. 8. v. 11. ἐπὶ γινώσθαι τὴν φθορὰν c. cet. — S. 9. v. 3. τὰς τῶν μακροβίων fuisse suspicor. v. 8. προῖκαρπα. οὐδὲ προῖκαρπη.

P. 418. s. 19. v. 7. αἷτια. v. 9. δρῶς, simul adiecto circumflexo. v. 10. γιγνόμενα. v. 12. ὡς περ εἰδίδιον c. cet. — S. 11. v. 2. ἐνδελεχῆς c. Med. v. 4. παραφαίνουσι πολλὰν, ἐκτρέφουσι γὰρ πολλάκις c. cet. v. 6. ἀπέργασις pro ἀπεργασίαι dictum coniecit Coray. v. 8. περὶ μὲν restituendum c. ceteris, quod in nostra excidit. — Cap. 12. s. 1. v. 4. αἰσματος cum indicio scripturae vulgatae. v. 7. ὥστ' ἐγγυτέ-

ως ὅτι c. cet. præter ἐγγυτέρως, quod habent quoque Med. ἐγγυτέρω ceteri libri.

P. 419. v. 6. θῦττον c. cet. — S. 2. v. 7. αἰεὶ διαδίδωσιν ὃν ἄν. Etiam A. Cam. Med. αἰεὶ habent. v. 10. τῶν. — S. 3. v. 2. μίλινος corr. μήλινος. v. 5. μικρᾶς ἀρχῆς c. cet. — S. 4. v. 5. διακαυλίσαντα c. cet.

P. 420. v. 4. post συνεργῇ comma ponendum. v. 5. μανῇ σπείρηται, bene! sequens quoque καὶ recte c. Med. omit- tit. — S. 5. ὁ δὲ c. cet. v. 2. ἀλλ' ὁ. v. 5. Ἐτι. v. 6, προφανῇ c. cet. v. 9. post εὐδίοδον inserit verbum εἶναι. — S. 6. v. 10. πᾶσαι τὴν τροφήν. — Cap. 13. s. 1. v. 6. οὕτως. ἡ ἐν τοῖς ὁμοίότης φαίνεται δὲ οὐ μόνον.

P. 421. v. 2. ἐξομοιοῦνται. — S. 2. v. 2. καὶ τὰ χρο- ματα c. cet. v. 4. λευκὰ γὰρ c. cet. quod restituendum, et distinctio mutanda. v. 8. γενέσθαι c. Med. — S. 3. v. 7. τὸ δ' ἐπὶ τῶν δένδρων, scilicet συμβαῖνον, recte! v. 8. με- ταβάλλας om. c. cet. et temere additum. Fortasse rectius versu sequente 9. ὅσα ἐκ σπέρματος. — S. 4. v. 6. οὐ om. c. cet. v. 7. καὶ τὸ ἐπὶ, recte! v. 9. τῷ τότε cum varietate signifi- cata τότε. v. 10. τοῦτο μένειν. Gaza τότε μὲν — τότε δὲ vertit.

P. 422. s. 5. v. 1. φυσεως επικρατων, sic. v. 4. post μα- λὰ addit καὶ ἄλλας τοιαύτας ἔχοντα μεταβολάς. v. 8. καὶ πα- ραπλησίαις c. cet. v. 10. τις ἀποδοθείη, unde facile est verum ἀποδοῖη reperire. Quod vero Havn. 2. et Vinar. dederunt αἰδοῖη, minime omnium aptum, et haud dubie e coniectura ductum, argumento esse videtur, varietatem omnem scriptu- rae Havniensem et Vinariensem non libris scriptis, sed viri docti alicuius coniecturae deberi. — Cap. 14. s. 1. v. 2. 3. 4. 5. 6. consentit c. ceteris. v. 7. εἵπαμεν. v. 8. εἶχειν, τὰ δὲ βελτίονα. ἔτι δὴπὺ ὕδρια c. cet. v. 12. βοηθεῖας μόνον. v. 14. γενομένου c. Camot. v. 16. κατασχιζόμενον c. cet. — S. 2. v. 2. μεταβολή om. c. cet. Θεραπείας habent A. Camot. c. Med. et Urbinate.

P. 423. v. 5. 6. αἱ τῶν ἐλάφων. — S. 3. v. 14. περὶ πάντης c. cet. — S. 4. v. 3. τῶν et sequens αἱ om. c. cet. v. 4. κολουσεῖς c. cet. v. 5. πληγαῖς, bene! v. 7. τὰς δὲ ὀφθαλμιζόμενας c. cet.

P. 424. v. 1. initio addit καὶ ἐγκεντριζόμενας. v. 2. οὐκ- ἔτι. — Cap. 15. s. 1. v. 1. Εἰς δὲ τὸ χεῖρον μεταβολαί. v. 2. α αἰτίαι om. c. cet., at v. 3. καὶ, et ως. v. 8. γίγνε-
Theophr. oper. T. V. 6

και. v. 11. καὶ δὲ μᾶλλον καὶ c. Med. v. 13. τῶν δένδρων c. cet. — S. 2. v. 2. καὶ om. c. Gaza, recte! deinceps Χία.

P. 425. v. 1. et 3. κολουθεῖσα alia manus sigma addidit. Ceterum negatio ante κολουθεῖσαι. v. 2. posita recte quidem sublata fuit, ut annotatio p. 170. docet, sed causa, unde hunc in locum immigraverit, indicata non fuit, nec vitium loci antecedentis demonstratum, ubi est κολουθεῖσα μὲν γὰρ ἰσχυρά. Contrarium enim hoc naturae amygdalae, quae novella, tenera et invalida timet noxam κολουσεως, adulta vero virēs assumisit; sed vel adulta κολουσει fructus mutat. Transferenda igitur negatio fuit ante prius verbum κολουθεῖσα. Verbi eiusdem repetitio errorem librarii in loco negationi assignando alieno peperisse videtur. v. 6. δὲ om. c. Med. v. 9. δυσδιάτηκτος. quod unice verum puto. Terra irrigata, non madefacta, superficiem habet duram nec permeabilem aeri. Coray coniecit κωλυθείσης vel ἀνεθείσης δὲ τῆς φυσικῆς ὁμῆς — μολύνεται — γῇ δυσδιάδυτος μὴ βροχομένη. — S. 3. v. 4. τελούμενος c. Med. v. 6. οὐχ ὑπάρχει τοιοῦτος. Si τοιοῦτος intelligitur πικρὸς aut ὀξύς, falsum est succum eiusmodi non inesse amygdalae perfectae et fertili. Sunt enim quae e natura sua fructus amarus, aliae contra, quae dulces proferunt. Non minus autem falsum est de amygdala, si τοιοῦτος intelligatur dulcis. Sunt enim quae perfectae et fertiles fructus dulces efferunt. Igitur negatio tollenda videtur. v. 12. κολουθείσαις, postea sigma additum. v. 14. γλυκύτεραι γενοθαι, prius c. cet., alterum recte! — S. 4. v. 2. διότι τὸ μὲν ἢ κολουσις. v. 3. κατέμιξε καὶ χεῖρω τὴν ὑγρότητα τῆς αἰς c. cet. v. 7. ἀφαίρεσιν c. cet.

P. 426. v. 2. ἀσθενεῖαν c. cet. deinceps καὶ ἐκπέπει c. Med. Scribendum ἐκπέπει. — S. 5. v. 4. κανθαρέως. ceteri κανθαρέος habent. Scribo κανθάρεως. — S. 6. v. 1. τις c. cet. v. 2. καὶ πρὸς εὐκαρπίαν. v. 4. καλούμενα, sed correctum κολουόμενα. v. 5. post εἶφανος inserit ἢ πάλιν βλαστήσῃ c. cet. quae transposui. v. 7. ἀπλότη, sed correctum. v. 8. εὐχυλώτερα, sed corrigitur. v. 10. ὑπὸ τοιούτων c. cet. v. 11. εὐτροφῇ, sed corrigitur. v. 12. ἀξονομέων c. cet. v. 13. τῆς om. c. cet.

P. 427. Cap. 16. s. 1. v. 3. εὐοσμότεραι c. cet. v. 9. καὶ περὶ μὲν ὁσμῶν c. cet. v. 10. πλέον. — S. 3. v. 4. αἶρα — ἥτε, posterius c. ceteris. v. 9. παχύτεροι c. cet. — S. 4. v. 2. ἔνια c. cet.

P. 428. v. 1. καθαρπρανεὶ διαρθρούμενα, recte! deinceps ραΐδιον. v. 6. ἐκείνην δ' οὐ λαμβάνον c. cet. deinceps

ἀλλ' ὥσπερ γε ὅμοιον, sed γε in rasura scriptum. — S. 5. v. 4. κάκεινον. v. 9. οὐδ' ἐτέρως ubique. — S. 6. v. 7. γὰρ om. c. Med. v. 8. ταύτην εἶναι c. Med. — S. 7. v. 2. γένεσιν. v. 3. ὥστε, sed correctio obscura adest.

P. 429. v. 1. ἀλλ' αἱ μεταβολαὶ c. cet. v. 7. εὐσθενεῖ, sed σ punctis suppositis damnatur. — S. 8. v. 3. ἀμρώτῃ c. cet. Antea ἔφαμμος scribo, ut ἔφυγρος. v. 4. δετῶς. v. 9. καὶ καθόλου περὶ. v. 10. ἀλλὰ δὴ τὰ — Cap. 17. s. 1. v. 7. κοινὴ φασὶν οἱ μὲν εἶναι — διαφέρειν καὶ δοκεῖν c. ceteris. — S. 2. v. 2. εἰ γὰρ c. cet.

P. 430. v. 4. μὲν στελὶς ἢ ἱξία ἐνθεν δὲ ὑφέαρ c. cet. v. 5. μορὰς οὐδὲ καρπούς c. cet. v. 6. ὁμοίους, recte! deinceps καὶ τοι τοῦτό γε — διατηρεῖται c. cet. v. 9. τὴν δὲ φυλλοβόλον om. c. cet. v. 10. ἐν om. c. cet. v. 11. ἐμβριώ, superscripto η. — S. 3. v. 2. οὐθέν. — S. 4. v. 3. ἀλλὰ καὶ c. cet.

P. 431. v. 1. ἐν om. c. cet. v. 2. τέρμινθος δὲ ἐν ἐλαίᾳ c. cet. — S. 5. v. 13. προσυρῶνται, sed ita correctum, ut προσυρῶνται legi possit, quod habent ceteri libri. Sequens ἐπὶ om. c. cet. postea αὐτὸς ὁ καρπὸς σωζόμενος καὶ ἐπιμελῆς c. cet.

P. 432. s. 6. v. 4. ἱξίας. — S. 7. v. 2. ἀσθενής. quod si verum, deinceps καθ' αὐτήν. v. 5. Θερισμὸς c. cet. v. 8. τῶν τευτλίων c. Med. — S. 8. v. 4. πίνταις. v. 5. ἢ καὶ ὅσα ἄλλα. v. 11. δὲ τοῦ ἱξοῦ, recte! v. 13. μία τῶ c. Med.

P. 433. s. 9; v. 4. λιπαρωτέρα. v. 12. πίνταις — καρπὸς, οὐδ' ἦ. v. 14. οὐδ' ἦ. v. 15. καὶ εἰς c. cet. v. 16. καὶ ἀλλήλων c. Med. — S. 10. v. 7. Τὸ om. c. cet.

P. 434. Cap. 18. s. 1. v. 3. τῶν φύλλων om. c. cet. v. 11. ψυχὰς. — S. 2. v. 2. ἄλλως τε εἰ καὶ. v. 4. περὶ ἄλλον κανὺλον c. cet. v. 5. τὰ πρὸς c. cet. v. 7. ἐρπυλλον καὶ ἡ ἀσίνη c. cet. v. 8. (ῥ) πρότερον c. cet. v. 12. ὁμοίως καὶ ἀμὴν ἔχουσα c. cet. — S. 3. v. 2. ἐπιμένει scriptum in rasura, ubi fuit πημαίνει. v. 3. ἡ ἀσίνη c. cet.

P. 435. v. 6. καταπέττει καὶ ἐξαιρεῖται partim c. cet. — S. 4. v. 13. κασταμνισμένος c. cet. — Cap. 19. s. 1. v. 3. φληραν, recte! v. 6. δ' ἐκπετάννυται. v. 7. τῇ Εὐφράτῃ.

P. 436. v. 1. ἀποβαίνειν c. cet. v. 4. ραίδιον c. cet. deinceps ἰδεῖν ἐπὶ δ' οὖν τῶν εἰρ. ἢ μὲν τῶν φύλλων c. cet. v. 7. inutile καὶ om. recte! Igitur sequens πως αἰεὶ servari potest, quod Urb. c. cet. habet. v. 10. συμβαίνειν. v. 13. γὰρ om. c. cet. deinceps ὕγρα καὶ ὑδατώδη. v. 15. ἐκλευκότερα δεῖ δ' ἂν ὁμοίως καὶ ἐπὶ c. ceteris. v. 16. πάνκης c.

cet. — S. 3. v. 4. συμβαλλον c. Med. v. 8. συμμύει μὲν γὰρ restituendum μὲν, quod excidit. — S. 4. ὑπερισχύοντα c. cet.

P. 437. s. 6. v. 6. πάσχει simplex habet, quod praestat. v. 10. ὡς καὶ τοῦτο, et v. 11. ἐπιστρέφεται γὰρ c. cet. — S. 6. v. 5. λαμβάνοντος c. cet. v. 6. παραλλαγαί, recte!

A D LIBRVM III.

P. 438. Cap. 1. s. 1. v. 4. τὴν ἐκ c. cet. v. 8. αὐτοῦ τούτου πρώτου. — S. 2. v. 1. ἂν om. v. 2. εἰ τὸ mecum. v. 4. εὐσθάνειν καὶ καλλικαρτεῖν c. cet. v. 10. καὶ χυλοῖς.

P. 439. v. 2. διορίσθη. ceteri διορίζε. — S. 3. v. 4. εἴη ταῦτόν c. cet. v. 10. καὶ ἀπλῶς c. Med. v. 13. ὅλως οὐκ ἐκφέρει καρπούς c. Med. quod restituendum. v. 14. τὰ δὲ καὶ αὐτὰ ὑδαρόστερα, recte! — S. 4. v. 1. δὴ καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν translocat in versum sequentem cum ceteris. v. 8. λαμβάνει c. cet. v. 10. τς καὶ ὑδαρές translocat in vers. 12. post δένδρον c. cet. v. 12. αἴης, recte!

P. 440. v. 1. τὴν εὐτροφίαν c. cet. — S. 5. v. 1. θέρμου cum indicio scripturae θερμοῦ, ut v. 5. θερμός legitur. v. 6. ἡ om. c. cet. v. 8. σύμμετρον. v. 10. καὶ λαμβάνει c. cet. — S. 6. v. 3. εὐθένεια, superscriptum σ. deinceps ἡ om. v. 6. μετατίθενται, sic: unde patet alios libros rectius μετατιθέντα habuisse. v. 7. δὲ om. c. Med. v. 14. φανερόν ἔστω c. cet. — Cap. 2. s. 1. v. 2. εὐθένειαι, τῆς τε ᾧ οmissis sequentibus 6 verbis.

P. 441. v. 1. καὶ τὰς ὥρας τὰς γινομένας c. cet. sed antea πρὸς τὰς μεταβολὰς mecum. v. 3. τὴν προσαύξησιν καὶ τροφήν c. cet. — S. 2. v. 3. ἴσα. v. 8. χερσίν. v. 12. ταυτὰ τς καὶ τὰ τρώξανα c. cet. — S. 3. v. 10. καὶ διὰ τὴν om. c. cet.

P. 442. v. 1. αὐτὸ τοῦτο ἴδιον c. cet. — S. 4. v. 1. τῆς αἰτίας ἀντιλέγεται δὲ c. cet. v. 5. τὴν ἐαυτῶν ἐνιοι γοῶσι, plenius et rectius! v. 8. τοῦ θέρους c. cet. v. 9. καὶ κατὰ τὰς omisso τὰ c. Med. — S. 5. v. 2. ἡ τῇ φύσει om. c. cet. Infra 5, 11, 2. est συναίτιος ὁ ἀῆρ καὶ ἡ τοῦ ὅλου κατὰστασις, et 5, 14, 7. ἐτι καὶ τὰ ἐπιγινόμενα δεῖ ποῦ' αἶτα εἶναι καὶ τὴν τοῦ ὅλου κατὰστασιν. ubi libri omnes male τὴν ὅλην dabant. περιφορά referenda videtur ad ortus siderum, quorum vim aliquam esse ad plantarum augmenta vel noxam credebant. v. 4. εὐκρασία. v. 7. ἡ om. c. Med. ut sequens τὰ c. cet.

sed deinceps ὑπὸ τῆς, recte! v. 10. πολλάκις παρὰ c. cet. v. 13. γένεσι καὶ χώραις, prius c. cet. sequens τὰς om. c. cet. — S. 6. v. 6. σύμμετρα.

P. 443. s. 7. v. 2. ἐκβλαστήσεις c. cet. v. 3. αὐτὴν μᾶλλον τοῦ ἔαρος partim c. cet. v. 5. θερμῆς οὐσῆς ἐπὶ τῆς γῆς v. 9. ἀθρόαν, recte! v. 6. τῆς γῆς c. cet. — S. 8. v. 6. Ὅτι τὸ μὲν c. cet. v. 8. τὸ δὲ τίκτειν ἀμφοτέρους. v. 12. σχεδὸν γὰρ c. cet.

P. 444. Cap. 3. s. 1. v. 3. καὶ τοῖς ὁποῖς — τοῦ αἵρος ἐστὶν αὐτὰ. — S. 2. ἐπιλαμβάνων superscriptum. v. 4. καρδία c. cet. v. 5. τῶν πλείστων c. cet. deinceps ποιούντων. v. 8. ἐπὶ πλείω ταῦτα τῆς partim c. cet. v. 10. post σημεία inserit τῶν πρὸς τὴν φυτεῖαν ὥρων, quae reieci in v. sequi, post πᾶσι ταύτην. deinceps παρορμῶν c. cet. — S. 3. v. 1. οὐν om. c. Med. v. 3. εὐθενεῖ. v. 5. πολλῶ, ita scriptum, ut alterum λ et ω punctis suppositis damnentur. An fuit ποιοῦνται πολλοὶ, δέον?

P. 445. v. 1. ὅπου δ' αὐθιγνός. v. 6. σύμμετρος. — S. 4. v. 1. διελεῖν καὶ τοῖς κατὰ φύσιν τόποις πρὸς τὰς ὥρας c. ceteris. v. 5. πολλοὶ, sed ex punctis suppositis damnatur. — Cap. 4. s. 1. v. 3. ταχέαι c. cet. v. 6. ἐτι omittit temere e Vinar. assumptum. v. 7. ἄφω. v. 11. μάλιστα cum Camot.

P. 446. v. 1. δεξάμενοί τε c. cet. — S. 2. v. 7. γύρου, gemino accentu notato, ut s. 1. v. 12. γύροις. v. 9. πισθαι c. cet. — S. 5. v. 8. κέραμον c. cet. v. 9. ξύλον κῆν ἡμπαχες, sed inter μι et π rasura est. v. 14. συμμέτρος. — S. 4. v. 2. πεχυμένη.

P. 447. v. 3. ῥιγοῦν — κακοπαθεῖν τὸ φυτόν c. cet. — Cap. 5. s. 1. v. 2. τε τῶν δέγδρων c. cet. quod restitutum. v. 3. λιωτάτα καὶ λθύτάτα, recte! v. 7. τὸ τε γὰρ c. cet. malim τὸ μὲν γὰρ. v. 5. ὀζόμενον c. cet. v. 6. ζῶον ἐκβλαστήχος εἰς τοὺτους partim c. cet. v. 7. ὅσον c. cet. v. 12. γὰρ καὶ ἐπὶ, bene! — S. 2. v. 1. ἐτι δὲ εὐθιγῆς λιωίτητος c. cet. v. 4. εἰ δὲ μὴ, μὴ χείρονος c. cet. v. 6. μέγα δὲ αἰ μεταβολαί, omisso καὶ, recte!

P. 448. v. 1. ἐτι μάλιστα. v. 3. τὴν om. c. cet. v. 9. κάλλιον, postremis duabus litteris in rasura, ita ut κάλλιον fuisse videatur. v. 12. Τὸ δ' ὑπεριζον, sed ita, ut ὑπεριζον fuisse videatur, ut v. 13. προπεπορημένων dubie scriptum est. — S. 4. v. 4. οἱ om. c. cet.

P. 449. s. 5. v. 4. ἀπροστέγουσα. — Cap. 6. s. 1. v. 1. ἡ δὲ πρὸς. v. 4. διαμαρσθητοῦσι bene cum Med. v. 7.

ἐπ' ἄνω. v. 8. παραλαμβανομένην. v. 11. omisso εἰς habet τὸ κάτω. — S. 2. v. 4. verba ξηραίνει, ἣ δὲ omittit c. cet. et in versum sequentem post μᾶλλον ponit ἣ δὲ καὶ ξηραίνει c. cet. v. 6. ἐν om. c. cet. v. 7. φυνῶ c. cet. v. 8. ἐπὶ τὴν ἀναπίωσι c. Med.

P. 450. s. 3. v. 2. ἡ ἐφάλω, sed λ punctis damnatur: igitur ἐφάμω c. cet. v. 3. ποτάμιον scriptum fuisse monuit Coray, v. 8. δ' ἐφύδρα καὶ ναματώδη c. cet. v. 11. τῇ σκαπάνῃ. v. 12. ἐμβάλλονται. — S. 4. v. 3. αἰ τ' ὄρδια. v. 4. ὅτι δ' ἡ. v. 5. χούς cum indicio circumflexi, deinceps οὐδὲ ἂν οἱ γε ὦσα. v. 6. ταῖς τοιαύταις omittit. v. 7. δὲ om. c. cet. v. 9. οὐκ ἄκος, ita scriptum, ut extremum ο circumflexo notatum et in ω productum sit: igitur alibi οὐ κακῶς lectum fuit. — S. 5. v. 1. γὰρ om. v. 2. ἡ βλέπτει c. Med. v. 6. φέρων c. A. Camot. Med.

P. 451. s. 6. v. 2. λέγεται — ἔχειν c. cet. v. 8. αὐτὸν εἶναι τὸν κυρπὸν. v. 9. ὅσοι γε. v. 13. πεδεινῇ. v. 15. σύμμετρος, et post ἐλάττων addit οὐσα c. cet. quod restituendum. — S. 8. v. 2. φτερόν in ἀσθεώρητον mutari iussit quoque Coray.

P. 452. s. 8. v. 1. ἐφύδρον c. cet. quod restituendum. v. 2. τὴν εὐγείον ἐλάαις c. cet. v. 8. εὐτρέφῃς c. Med. sed a puncto damnatur. v. 11. λεπτόγειος ὑγροτέρα c. cet. v. 12. ἥλιος c. cet. deinceps εὐβοῇ c. cet. — S. 9. v. 7. κυνκαλώδη, sed punctis κα damnatur circumscriptum. v. 14. συμμετρίαις.

P. 453. Cap. 7. s. 2. v. 9. ὁρθῶς τε. v. 13. πεδεινῇς — προαύξονται, prius c. Med. alterum c. cet. — S. 3. v. 4. ἰσχωσι c. cet. v. 6. καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, bene! v. 7. οὐχ ὥσπερ c. cet. v. 9. ἰσογέων ἀρρίζον τε γὰρ — περιμύρη. v. 10. σὺν, θήσεται: in vacuo spatio ης punctis circumscriptum, et inter σὺν et has litteras superscriptum αι. Hinc Mediceus συνθήσεται, Ald. συνθήσεται effecerunt. Vera scriptura latet.

P. 454. s. 4. v. 2. φυταίων c. cet. v. 5. φυτεύουσιν omisso τέμνοντες c. cet. — S. 5. v. 3. post πρώτον inserit τῶν κατὰ τῆς Θεραπείας c. cet. quae in versum sequentem reieci, v. 10. εὐβλαστειαν. v. 11. ἐν τῇ κλάσῃ, bene! — S. 6. v. 4. καὶ τὰ ἐμπαίζοντα c. Med.

P. 455. v. 1. καὶ αὐτὰ ὅλως c. cet. v. 4. εἰς τὸ δέον — ὥσπερ, posterius c. Med., prius solus et recte! v. 5. τῆς τροφῆς. deinceps ἀνάγκη τις c. cet. prius restituendum, alterum annotatio male narravit. — S. 7. v. 5. κολυμν,

superscripto δ et priore σ in ω mutato, ut sit $\kappa\omicron\lambda\omicron\upsilon\sigma\epsilon\upsilon\sigma\alpha\iota$, v. 5. $\sigma\upsilon\gamma\tau\alpha\mu\acute{\alpha}\tau\tau\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ c. cet. v. 11. $\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\sigma\tau\epsilon\iota\alpha\varsigma$ indicatur in rasura. — S. 8. v. 3. $\acute{\alpha}\mu\alpha$ δ' η .

P. 456. s. 9. v. 6. $\sigma\upsilon\kappa\acute{\iota}\alpha\varsigma$ tanquam varietas in rasura apparet. — S. 10. v. 4. $\iota\sigma\chi\upsilon\omega\acute{\iota}\tau\alpha\tau\alpha$ in rasura. v. 11. $\tau\alpha\upsilon\tau\omicron$ $\sigma\pi\epsilon\upsilon\delta\epsilon\iota\sigma\iota$ c. cet. v. 14. $\delta\upsilon\kappa\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\eta\varsigma$, postrema littera in rasura. — S. 11. v. 2. $\delta\epsilon\lambda$ $\delta\epsilon$ c. cet. v. 4. $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\acute{\alpha}\nu$ $\tau\epsilon$ σ . Med. v. 7. $\lambda\epsilon\pi\tau\iota\sigma\beta\lambda\alpha\sigma\tau\acute{\alpha}$ $\epsilon\sigma\tau\iota$.

P. 457. v. 5. $\acute{\epsilon}\lambda\acute{\epsilon}\chi\theta\eta$ $\tau\epsilon$ $\kappa\alpha\iota$ $\kappa\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\omicron\upsilon\sigma\iota$ c. cet. v. 8. $\kappa\alpha\iota$ $\tau\omicron\omega\upsilon$ $\acute{\rho}\acute{\iota}\zeta\omicron\upsilon$ c. Capot. — Cap. 8. s. 1. v. 3. $\acute{\omicron}\pi\omega\varsigma$ $\acute{\omicron}\pi\omega\varsigma$ $\tau\epsilon$, v. 8. $\gamma\acute{\iota}\gamma\omega\tau\alpha\iota$. — S. 2. v. 5. $\pi\omicron\theta\epsilon\kappa\epsilon\sigma\upsilon\kappa$ c. cet.

P. 458. s. 3. v. 3. $\acute{\omega}\phi\alpha\varsigma$ η $\acute{\epsilon}\tau\epsilon\upsilon\varsigma$ c. cet. v. 6. $\sigma\pi\acute{\alpha}\nu\iota\upsilon$ restituendum. v. 8. $\epsilon\iota$ $\delta\epsilon$ $\kappa\alpha\iota$. — S. 4. v. 7. $\acute{\alpha}\rho\chi\alpha\mu\acute{\epsilon}\tau\omicron\iota\varsigma$, v. 9. $\acute{\alpha}\mu\phi\omicron\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\kappa$ c. cet. deinceps $\pi\lambda\epsilon\iota\omega$ c. Med. v. 11. $\tau\omicron\omega\upsilon$ $\gamma\epsilon$ $\pi\lambda\epsilon\iota\sigma\tau\omicron\kappa$ $\delta\epsilon\gamma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\kappa$ c. cet. sed rasura $\pi\lambda\epsilon\iota\sigma\tau\omicron\kappa$ indicat. v. 12. $\sigma\upsilon\mu\mu\acute{\epsilon}\tau\omega\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\pi\lambda\acute{\epsilon}\omicron\kappa$, sed in rasura $\pi\lambda\acute{\epsilon}\omicron\kappa$ apparet fuisse. — Cap. 9. s. 1. v. 2. $\acute{\omicron}\tau\iota$ $\tau\eta$ $\iota\delta\iota\alpha$ $\kappa\alpha\theta\acute{\alpha}\rho\sigma\iota$, sic ut $\iota\omicron\tau\alpha$ damnetur prius et accentus desit.

P. 459. s. 1. v. 2. $\acute{\epsilon}\xi\alpha\upsilon\alpha\lambda\iota\sigma\kappa\epsilon\tau\alpha\iota$, $\tau\acute{\alpha}$ $\delta\epsilon$ $\sigma\upsilon$ $\mu\acute{\omicron}\nu\omicron\kappa$ $\tau\omicron\omega\upsilon$ $\sigma\pi\epsilon\rho\mu\acute{\alpha}\tau\omega\kappa$ c. cet. — S. 2. v. 2. $\mu\grave{\eta}$ $\omicron\mu$. c. cet. v. 8. $\tau\omicron$ $\mu\eta$ $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\iota\sigma\chi\upsilon\omega\acute{\iota}\tau\eta\kappa$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\epsilon}\nu$. v. 11. post $\acute{\alpha}\rho\mu\acute{\omicron}\tau\iota\tau\epsilon$ reperit $\delta\iota\alpha$ $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron$ c. cet. — S. 3. v. 1. $\acute{\epsilon}\tau\iota\alpha\varsigma$ $\tau\epsilon$ c. cet. v. 4. $\omicron\mu\iota\sigma\sigma\iota$ $\upsilon\sigma\iota\alpha$ habet $\pi\rho\acute{\omicron}\varsigma$ $\tau\eta$. v. 5. $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\varsigma$ c. cet. v. 9. $\pi\alpha\rho\alpha\gamma\epsilon\iota\kappa$ $\delta\iota\alpha\kappa$ $\acute{\epsilon}\mu\beta\lambda\alpha\sigma\tau\eta\sigma\omega\sigma\iota\kappa$, sed rasura $\pi\alpha\rho\alpha\sigma\chi\epsilon\iota\kappa$ indicat.

P. 460. s. 5. v. 9. $\kappa\alpha\iota$ ante $\kappa\alpha\upsilon\phi\omicron\sigma\tau\acute{\alpha}\tau\eta\varsigma$ $\omicron\mu$. c. ceteris praeter Med. v. 12. $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\kappa\alpha\rho\iota\tau\omicron\iota\varsigma$ c. cet. v. 13. $\tau\epsilon\tau\acute{\alpha}\rho\omega\kappa$. v. 14. $\pi\rho\acute{\omicron}\beta\alpha\lambda\lambda\omicron\upsilon\sigma\iota$ rasura indicat. v. 15. $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\epsilon}\kappa\kappa\alpha\iota\omicron\iota\gamma\omicron\tau\alpha\iota$ transponit post $\acute{\upsilon}\delta\rho\epsilon\upsilon\sigma\iota\varsigma$ versu 17. c. cet. v. 17. $\tau\omicron\varsigma$ $\acute{\epsilon}\pi\omicron\mu\beta\rho\acute{\iota}\alpha\varsigma$, sed alia scriptura $\tau\alpha\iota\varsigma$ $\acute{\epsilon}\pi\omicron\mu\beta\rho\acute{\iota}\alpha\iota\varsigma$ simul indicatur. v. 18. $\sigma\upsilon\mu\phi\acute{\epsilon}\rho\omega\kappa$ c. ceteris.

P. 461. Cap. 10. s. 1. v. 2. $\kappa\iota\upsilon\omicron\upsilon\mu\iota\sigma\tau\omicron\varsigma$, sed corr. $\kappa\iota\upsilon\omicron\upsilon\mu\eta\varsigma$. v. 7. $\acute{\epsilon}\phi\upsilon\delta\epsilon\sigma\iota\varsigma$ c. cet. — S. 2. v. 2. $\epsilon\upsilon\theta\epsilon\kappa\epsilon\iota$. v. 4. $\kappa\alpha\iota$ $\tau\omicron$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\epsilon}\kappa\tau\omicron\varsigma$ $\omicron\mu\iota\tau\iota\tau\iota$ $\sigma\theta\upsilon$ potius transponit in versum sequentem post $\delta\epsilon\rho\mu\alpha\tau\iota\kappa\acute{\alpha}$ verba $\tau\acute{\alpha}$ $\acute{\epsilon}\kappa\tau\omicron\varsigma$: deinceps $\kappa\alpha\iota$ $\delta\epsilon\rho\mu\alpha\tau\iota\kappa\acute{\alpha}$, utrumque c. ceteris, ut v. 6. $\acute{\epsilon}\nu$ $\tau\omicron\iota\varsigma$. v. 13. $\acute{\omega}\varsigma$ $\acute{\alpha}\eta\theta\acute{\epsilon}\varsigma$ c. cet. v. 14. $\acute{\alpha}\nu\tau\iota\lambda\eta\mu\beta\acute{\alpha}\nu\omicron\varsigma$ $\tau\eta\varsigma$ $\sigma\upsilon\mu\mu\acute{\epsilon}\tau\omega\kappa$.

P. 462. s. 3. v. 4. $\pi\rho\acute{\omicron}\varsigma$ $\tau\omicron$ $\mu\eta$ $\kappa\alpha\tau\alpha\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ partim c. cet. — S. 4. v. 8. $\acute{\epsilon}\lambda\alpha\tau\iota\omicron\kappa$ deinceps $\pi\rho\omicron\sigma\sigma\acute{\iota}\lambda\omicron\upsilon\varsigma$ in rasura. v. 10. $\epsilon\upsilon\kappa\epsilon\iota\varsigma$ $\delta\epsilon$ $\kappa\alpha\iota$ η $\pi\epsilon\upsilon\kappa\eta$. v. 11. $\mu\omicron\kappa\acute{\alpha}\rho\iota\varsigma$ et $\beta\alpha\delta\upsilon\kappa\iota\varsigma$, bene? v. 14. $\tau\alpha\iota\varsigma$ $\alpha\pi\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha\iota\varsigma$. v. 17. $\acute{\omega}$ $\mu\eta$ $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}$. — S. 6. v. 6. $\pi\alpha\rho\epsilon\lambda\alpha\tau\tau\omicron\kappa$.

P. 463. s. 7. v. 5. $\theta\rho\acute{\alpha}\varsigma$ $\tau\epsilon$. v. 4. $\sigma\upsilon\gamma\tau\alpha\delta\acute{\rho}\omega\kappa$ $\gamma\iota\gamma\omicron\mu\epsilon\kappa\omega\kappa$ c. cet. v. 9. $\acute{\alpha}\pi\lambda\omicron\varsigma$ δ' $\pi\acute{\iota}\nu\epsilon\omega\kappa$ — $\acute{\epsilon}\pi\iota\sigma\omega\eta$ c. cet. alterum

ἀντὶ om. c. cet. et possunt abesse. Sequens λουόμενοι initium in rasura scriptum habet. v. 14. ἀτροφῇ c. ceteris.

P. 403. Cap. 7. s. 1. v. 3. ἀνδρῶς restituendum. v. 4. προσείλους, sed εἰ in rasura et obcurum. v. 6. πάντας c. cet. γ. 8. καὶ παρὰ habet c. cet. quod in καὶ γὰρ mutandum censeo. v. 9. τὸ οἰκῶν. v. 11. ὥσπερ ἐκ c. cet. v. 12. αἱ καθέκαστον c. cet. v. 14. τὰ om. c. Med. — S. 2. v. 4. δὲ καὶ τὰ ὅμοια. v. 8. προσήλοις. v. 9. παν sine accentu. v. 11. πύκνης γένσεις c. cet. v. 12. πλήθος καὶ ὁ πρόσηλος.

P. 404. v. 2. μὴ om. c. cet. ut sequens τόπον, et v. 4. τὴν αἰτίαν. v. 8. φιλόσκητα, recte! Infra 3, 7, 1. in eodem exemplo est φιλόσκια. v. 11. οὐ ξηρὰ c. Med. male, ut loquar 3, 7, 1. demonstrat. — S. 4. v. 4. σώζει. v. 11. εὐκαρπῶς c. cet. — S. 5. v. 4. ταῖς ἐλαίαις, recte! v. 5. αἰσθησῶν, ἀποκάζεται γὰρ πολλὰ c. cet. Simplex ratio loci vitiosi emendandi erat haec, ut prius γὰρ omitteretur. et τὰ πολλὰ, quod feci, scriberetur. Itaque lego: ταῖς ἐλαίαις ἢ ἀπηνία κατὰ τὴν αἰσθησῶν ἀποκάζεται γὰρ τὰ πολλὰ καὶ ὅταν et cet.

P. 405. v. 4. ἐνίοτε — ἐδαφῶν. — Cap. 8. s. 1. v. 1. δὲ ἢ γὰρ πέρις c. Med. — S. 2. v. 1. τὰ ὑγρότερα restituendum. v. 4. τὸν οἰκῶν, sed ita ut τῶν οἰκίων fuisse appareat. v. 5. καὶ δύναται c. cet.

P. 406. v. 3. αἱ et δύναται ἀπαρτίζοντα omittit c. cet. v. 5. ἤνπερ καὶ ἐπὶ c. Med. γ. 7. ἐδώμα, εἰ γ' οὐν. v. 8. ὁμιλίαν. — S. 3. v. 2. τῇ ἐξῶθεν c. cet. v. 5. κωλύμεν ὅμα διὰ in qua scriptura varietas vel indicium erroris librarii latere videtur. v. 12. καὶ ante ἐπ' omittit cum Med. v. 13. ὅταν ἐπιτρέφουσι, sed apparet, in rasura fuisse δεῖς ἐπιστρέφουσι. — S. 4. v. 5. post ἐπέπαντα ponit ἐπινοθέντα καὶ ἐπαλιφθέντα — πεπαισμένοι, quae hinc removi. deinceps ὥσπερ καὶ τὰ habet. v. 8. ἀπέρουν, sed ita ut ἀπέρασιν fuisse appareat.

P. 407. v. 2. κολοκύνθη c. cet. v. 3. αἱ αἰτίαι. — Cap. 9. s. 1. γ. 6. εὐήλοις, ἐκ δὲ μονῶς πεφυκόσιν c. cet. v. 8. κολίεται τακῇ c. Med. — S. 2. v. 7. μονώτραι. v. 9. ὑπό τε. — S. 3. v. 3. pro τὰ μὲν habet καὶ c. cet. v. 5. αἱ om. c. cet.

P. 408. v. 11. Vitium loci indicat. otiosum γὰρ; praeterea σπέρματα δὲ spirita incluso in fructu dici non possunt, et verbum ἐπιγίνεται ab eodem est alienum. Igitur non dubito fuisse: καὶ ἡμεῖς τούτοις εἰ καὶ πᾶσι ἐπιγίνεται μέγεθος. v. 2. αὐτίνος c. cet. deinceps εὐαθμῶτος c. cet. v. 3. ὡς δ'

ὅτ' ἂν c. cet. deinceps φρακὰδια c. Medic. — S. 4. v. 6. δ' ἢ ὑγρότης, recte! v. 8. νότιος δ' ὁ ἀπὸ ἧ, bene! — S. 5. v. 2. ἢ μόνον cum Med. an fuit ἢ μόνοις? v. 3. διαστάσει c. cet. quod restituendum Theophrasto. Palma enim distans a mare femina nec arte foecundata fructus inchoatos a natara abiicit. Similiter ἡ συκῇ, quam feminam, ἐρινένδον autem marem ponit Theophrastus. v. 4. ἐρινένδον. v. 5. διοίσουσι cum Med. sed post δ apparet magna rasura. v. 7. ἐκπύπτονται καὶ προσκίπτανται τοῖς — ἐρινόις, super voīs scripto s; vere! ἐκπύπτονται est in Camot. v. 8. μὴ om. c. cet. v. 14. χείραν c. Med.

P. 409. v. 5. συγκατακλείσθαι τι πνεῦμα c. cet. quod restituendum. v. 9. ἐρινέα. v. 11. ἐρινέους, sic. v. 13. ἔχοντα δὲ c. Med. v. 15. φθροσίν ita scriptum obscure in rasura, ut correctio vel scriptura antiqua agnosci non possit. Med. habere φθροσίν dicuntur. v. 16. ἢ ante γένεσις om. c. cet. — S. 7. v. 3. ἐρινεσμόν, superscripto α. v. 6. σύμμετρον. v. 10. βορέειοις. v. 12. ἐρινέα κωλύει c. cet. — S. 8. v. 1. ὀψίω c. Med.

P. 410. v. 7. εὐπνοίαν γε. v. 8. ἀπέρευσιν — παραπλησίως — τινὰ συμβαῖνον καὶ ἐπὶ. sed ἀπέρευσιν correctum est. — S. 9. v. 2. ὡς ἂν οὐκ c. Med. v. 5. ἐριναζομένων, superscripto α. v. 9. Ἐκ δὲ c. Med. v. 10) ἢ δὴ c. Med. v. 11. σημείον δ' ὅτι κἀκεῖνός ἐστιν. v. 12. συμμύσαι, sic, gappino accentu. v. 13. υποπάττουσαι c. cet. v. 18. θαυμασμοῦ δέονται· μετὰ ταῦτα ἰσχύον ἤδη c. Med.

P. 411. s. 10. v. 1. ἐρινέα. v. 4. ὑξαιρεῖν — ὁ τῆς. — S. 11. v. 3. ταῦτα om. c. cet. v. 4. καὶ εἰ τι δ' ἂν ἐπαίρεται. v. 6. μάλιστ' ἂν ἀποκρίπται, sed ultimum αἰ obscurum in rasura. In scriptura hac (praeterquam quod ἀποκρίπται habent) consentiunt Edd. pr. sed ἂν hic alienum pertinet ad prius membrum et scribendum οὕτως δ' ἂν. Suspicio quoque versus 4. inutilia verba δ' ἂν transposita a librario e margine huc pertinere. — S. 12. v. 2. ἐνδοσχεσθαι c. cet. v. 5. σύκα. v. 6. ἐρινέα, superscripto s, ut sit ἐρινέα. Sed ἐρινεάστα scribi debere, monti iam in Caris Sec. p. 507. Gaza vertit: cum pastu culicum illas exinanita humorem lacteum amplius trahant. ubi nec ἐρινέα vulgatum nec ἐρινέα redditam apparet. v. 7. ὄπὸν hic et alibi. v. 8. ἐρινεάζουσιν superscriptum. v. 9. ἀνερνεάστα, sed s punctis superpositis damnatur. v. 11. τῷ ἐρηγασθαι, bene! — S. 13. v. 1. φαίνεται δ' οὖν. — ἔχεν τῶν. v. 4. ἐρινεασμῶν super-

scriptum. v. 5. ἔχοντος. deinceps τροφῆς scribere sensus iubet: sequens καὶ omittit Urb.

P. 412. v. 2. ἐρνεάζουσι superscriptum. v. 4. διαφορῶσιν c. cet. sed α in rasura scriptum. — S. 14. v. 7. ὀλοσικαρπον. v. 8. φησι τὴν ἰτέαν· ἐπὶ τὰ γ' ἄλλα, bene! deinceps ἀβρώτους Heinsianum firmat. ἀαρώτους A. B. mire interpretatur Scaliger vitium scripturae non suspicatus. — S. 15. v. 6. συγκαταπατούμενος c. cet. v. 9. τοῦτο, sed a correctore. v. 11. ὠνοῖς.

P. 413. Cap. 10. s. 1. v. 1. verba τῶν ἀγρίων post κάρπια collocata habet c. cet. et v. 2. scriptum ἂ δὴ θάρσα, τὰ δ' ἄρρενα καλοῦσιν, vere! v. 9. τροπομένης, et v. 10. καταναλισκομένης c. cet. v. 12. συμμετρον. — S. 2. v. 2. ἀκαρπα. v. 4. εὐκαρπα, sed correctum. v. 7. τὰ habet insertum a me. v. 8. ἐπὶ τὸ πολὺ. v. 11. μικρὸν γὰρ ἔχει c. Med. sed hi φύσεως deinceps habent. v. 14. εὐβοσίαν confirmat. — S. 3. v. 1. ἧ om. c. cet. deinceps μονοκάριων cum ceteris.

P. 414. v. 1. ἐφικνεῖσθαι c. Med. recte, id est ἀρκεῖν. — Cap. 11. s. 2. v. 1. Συμβαίνει μὲν οὖν om. c. cet. v. 3. καὶ δι' ἀσθένειαν. v. 4. ἀφανανθῆι propius a vero! v. 5. τάλχα. v. 8. ταῦτο om. c. cet. v. 10. ἐκλυομένης vel ἐκλελυμένης coniecit Coray.

P. 415. s. 3. v. 1. δὲ om. c. cet. v. 3. πολλάκις αἰεὶ καὶ c. Med. v. 12. οἱ om. c. cet. v. 16. κατάληψιν. — S. 4. v. 4. ἐπὶ αἰσidos τῶν γε. in qua scriptura veram alii indagabunt. v. 10. ὡς ἡ σκιά cum ceteris.

P. 416. s. 5. v. 1. ἀπλῶς ταύτη γε c. cet. quod restituendum esse monui in Cur. sec. v. 2. εἰ γὰρ c. cet. v. 6. διαφορὰ τοῖς μὲν ὅτι τὸ κυριώτατον c. cet. v. 9. τοῦτο καὶ ταῦτο δοκεῖ καὶ cum Med. — S. 6. v. 10. μόναι, recte! v. 13. ἡμεροί, recte! — S. 7. v. 6. μακνότερα.

P. 417. v. 5. διὰ τὸ μὴ εὖρον εἶναι. — S. 8. v. 11. ἐξηγνῆσθαι τὴν φθορὰν c. cet. — S. 9. v. 3. τὰς τῶν μακροβίων fuisse suspicor. v. 8. προῖκαρπα. οὐδὲ προῖκαρπιῇ.

P. 418. s. 19. v. 7. αἷτια. v. 9. δρῶς, simul adiecto circumflexo. v. 10. γιγνόμενα. v. 12. ὡς περ ῥαϊδιον c. cet. — S. 11. v. 2. ἐνδελεχῆς c. Med. v. 4. προφαίνουσι πολὺν, ἐκτρέφουσι γὰρ πολλάκις c. cet. v. 6. ἀπέργασις pro ὑπεργασίαι dictum coniecit Coray. v. 8. παρὶ μὲν restituendum c. ceteris, quod in nostra excidit. — Cap. 12. s. 1. v. 4. εἰσάμαρ cum indicio scripturae vulgatae. v. 7. ὥστ' ἐγγυτέ-

πως ὅτι c. cet. præter ἐγγυτέρως, quod habent quoque Med. ἐγγυτέρω ceteri libri.

P. 419. v. 6. θῆτον c. cet. — S. 2. v. 7. αἰεὶ διαδίδωσιν ὅν ἄν. Etiam A. Cam. Med. αἰεὶ habent. v. 10. τᾶνω. — S. 3. v. 2. μίλινος corr. μήλινος. v. 5. μικρᾶς ἀρχῆς c. cet. — S. 4. v. 5. διακανλίσαντα c. cet.

P. 420. v. 4. post συναργῇ comma ponendum. v. 5. μανῇ σπείρεται, bene! sequens quoque καὶ recte c. Med. omit. — S. 5. ὁ δὲ c. cet. v. 2. ἀλλ' ὁ. v. 5. Ἔτι. v. 6, προφανῇ c. cet. v. 9. post εὐθιόδοον inserit verbum εἶναι. — S. 6. v. 10. πᾶσαι τὴν τροφήν. — Cap. 13. s. 1. v. 6. οὕτως. ἣ ἐν τοῖς ὁμοιότης φαίνεται δὲ οὐ μόνον.

P. 421. v. 2. ἐξομοιοῦνται. — S. 2. v. 2. καὶ τὰ χρώματα c. cet. v. 4. λευκὰ γὰρ c. cet. quod restituendum, et distinctio mutanda. v. 8. γενέσθαι c. Med. — S. 3. v. 7. τὸ δ' ἐπὶ τῶν δένδρων, scilicet συμβαῖνον, recte! v. 8. μεταβάλλει om. c. cet. et temere additum. Fortasse rectius versu sequente 9. ὅσα ἐκ σπέρματος. — S. 4. v. 6. οὐ om. c. cet. v. 7. καὶ τὸ ἐπὶ, recte! v. 9. τῷ τότε cum varietate significata τότε. v. 10. τοῦτο μένει. Gaza τότε μὲν — τότε δὲ vertit.

P. 422. s. 5. v. 1. φυσικῶς επικρατῶν, sic. v. 4. post μαλακὰ addit καὶ ἄλλας τοιαύτας ἔχοντα μεταβολάς. v. 8. καὶ παραπλησίως c. cet. v. 10. τις ἀποδοθῆναι, unde facile est verum ἀποδοῆναι reperire. Quod vero Havn. 2. et Vinar. dederunt εἰδέην, minime omnium aptum, et haud dubie e coniectura ductum, argumento esse videtur, varietatem omnem scripturae Havniensem et Vinarieusem non libris scriptis, sed viri docti alicuius coniecturae deberi. — Cap. 14. s. 1. v. 2. 3. 4. 5. 6. consentit c. ceteris. v. 7. εἴπαμεν. v. 8. ἔχειν, τὰ δὲ βελτίονα. ἔτι δήπου ὑδρία c. cet. v. 12. βοηθεῖας μόνον. v. 14. γεγεμένου c. Camot. v. 16. κατασχιζομένων c. cet. — S. 2. v. 2. μεταβολή om. c. cet. Θεραπείας habent A. Camot. c. Med. et Urbinate.

P. 423. v. 5. 6. αἱ τῶν ἐλάφων. — S. 3. v. 14. περὶ ταύτης c. cet. — S. 4. v. 3. τῶν et sequens αἱ om. c. cet. v. 4. κολούσεις c. cet. v. 5. πληγαῖς, bene! v. 7. τὰς δὲ ἐφθαλμιζομένας c. cet.

P. 424. v. 1. initio addit καὶ ἐγκεντριζομένας. v. 2. οὐκ ἔτι. — Cap. 15. s. 1. v. 1. Εἰς δὲ τὸ χεῖρον μεταβολαί. v. 2. α αἰτίαι om. c. cet., ut v. 3. καὶ, et ως. v. 8. γίγναι.

Theophr. oper. T. V.

ται. v. 11. τὰ δὲ μᾶλλον καὶ c. Med. v. 13. τῶν δένδρων c. cet. — S. 2. v. 2. καὶ om. c. Gaza, recte! deinceps Χίτοι.

P. 425. v. 1. et 3. κολουθεῖσα alia manus sigma addidit. Ceterum negatio ante κολουθεῖσαι. v. 2. posita recte quidem sublata fuit, ut annotatio p. 170. docet, sed causa, unde hunc in locum immigraverit, indicata non fuit, nec vitium loci antecedentis demonstratum, ubi est κολουθεῖσα μὲν γὰρ ἰσχυρά. Contrarium enim hoc naturae amygdalae, quae novella, tenera et invalida timet noxam κολουσσεως, adulta vero virēs assumsit; sed vel adulta κολουσει fructus mutat. Transferenda igitur negatio fuit ante prius verbum κολουθεῖσα. Verbi eiusdem repetitio errorem librarii in loco negationi assignando alieno peperisse videtur. v. 6. δὲ om. c. Med. v. 9. δυσδιάτηκτος. quod unice verum puto. Terra irrigata, non madefacta, superficiem habet duram nec permeabilem aeri. Coray coniecit κολουθείσης vel ἀνευθείσης δὲ τῆς φυσικῆς ὁρμῆς — μολύνεται — γῇ δυσδιάδντος μὴ βροχομένη. — S. 3. v. 4. τελεούμενος c. Med. v. 6. οὐχ ὑπάρχει τοιοῦτος. Si τοιοῦτος intelligitur πικρὸς aut ὀξύς, falsum est succum eiusmodi non inesse amygdalae perfectae et fertili. Sunt enim quae e natura sua fructus amarus, aliae contra, quae dulces proferunt. Non minus autem falsum est de amygdala, si τοιοῦτος intelligatur dulcis. Sunt enim quae perfectae et fertiles fructus dulces efferunt. Igitur negatio tollenda videtur. v. 12. κολουθείσαις, postea sigma additum. v. 14. γλυκύτεραι γίνεσθαι, prius c. cet., alterum recte! — S. 4. v. 2. διότι τὸ μὲν ἢ κολουσις. v. 3. κατέμιξε καὶ χεῖρω τὴν ὑγρότητα τὴν αἰς c. cet. v. 7. ἀφαίρεσιν c. cet.

P. 426. v. 2. ἀσθeneῖαν c. cet. deinceps καὶ ἐκπέπτει c. Med. Scribendum ἐκπέττει. — S. 5. v. 4. κανθαρέως. ceteri κανθαρέος habent. Scribo κανθάρεως. — S. 6. v. 1. τις c. cet. v. 2. καὶ πρὸς εὐκαρπίαν. v. 4. καλούμενα, sed correctum κολουόμενα. v. 5. post ῥάφανος inserit ἦν πάλιν βλαστήσῃ c. cet. quae transposui. v. 7. ἀπλότῃ, sed correctum. v. 8. εὐχυλώτερα, sed corrigitur. v. 10. ὑπὸ τούτων c. cet. v. 11. εὐτροφῇ, sed corrigitur. v. 12. αὐξανόμετων c. cet. v. 13. τῆς om. c. cet.

P. 427. Cap. 16. s. 1. v. 3. εὐοσμότεραι c. cet. v. 9. καὶ περὶ μὲν ὁσμῶν c. cet. v. 10. πλέον. — S. 3. v. 4. αἶρα — ἦτε, posterius c. ceteris. v. 9. παχύτεροι c. cet. — S. 4. v. 2. ἔνια c. cet.

P. 428. v. 1. καθάπερ αὖτε διαρθρούμενα, recte! deinceps ραΐδιον. v. 6. ἐκείνην δ' οὐ λαμβάνον c. cet. deinceps

ἀλλ' ὥσπερ γε ὅμοιον, sed γε in rasura scriptum. — S. 5. v. 4. κακσίαναι. v. 9. οὐδ' ἐτέρως ubique. — S. 6. v. 7. γὰρ om. c. Med. v. 8. ταύτην εἶναι c. Med. — S. 7. v. 2. γένεσιν. v. 3. ὥστε, sed correctio obscura adest.

P. 429. v. 1. ἀλλ' αἱ μεταβολαὶ c. cet. v. 7. εὐσθενεῖ, sed σ punctis suppositis damnatur. — S. 8. v. 3. ἀμώδη c. cet. Antea ἔφαμμος scribo, ut ἔφυγρος. v. 4. διτῶς. v. 9. καὶ καθόλου περὶ. v. 10. ἀλλὰ δὴ τὰ — Cap. 17. s. 1. v. 7. κοινή φασιν οἱ μὲν εἶναι — διαφέρειν καὶ δοκεῖν c. ceteris. — S. 2. v. 2. εἰ γὰρ c. cet.

P. 430. v. 4. μὲν στελίσ ἢ ἱξία ἔνθεν δὲ ὑφέαρ c. cet. v. 5. μορφὰς οὐδὲ καρπούς c. cet. v. 6. ὁμοίως, recte! deinceps καὶ τοι τοῦτό γε — διατηρεῖται c. cet. v. 9. τὴν δὲ φυλλοβόλον om. c. cet. v. 10. ἐν om. c. cet. v. 11. ἐμβυαί, superscripto η. — S. 3. v. 2. οὐθέν. — S. 4. v. 3. ἀλλὰ καὶ c. cet.

P. 431. v. 1. ἐν om. c. cet. v. 2. τέρμινθος δὲ ἐν ἐλαίᾳ c. cet. — S. 5. v. 13. προσυρῶνται, sed ita correctum, ut προαιρῶνται legi possit, quod habent ceteri libri. Sequens ἐπὶ om. c. cet. postea αὐτὸς ὁ καρπὸς σωζόμενος καὶ ἐπιμεύσας c. cet.

P. 432. s. 6. v. 4. ἱξίας. — S. 7. v. 2. ἀσθενής. quod si verum, deinceps καθ' αὐτήν. v. 5. θεραισμός c. cet. v. 8. τῶν τετυλίων c. Med. — S. 8. v. 4. πίνναις. v. 5. ἢ καὶ ὅσα ἄλλα. v. 11. δὲ τοῦ ἱξοῦ, recte! v. 13. μία τῶ c. Med.

P. 433. s. 9. v. 4. λιπαρωτέρα. v. 12. πίνναις — καρπίνος, οὐδ' ἦ. v. 14. οὐδ' ἦ. v. 15. καὶ εἰς c. cet. v. 16. καὶ ἀλλήλων c. Med. — S. 10. v. 7. Τὸ om. c. cet.

P. 434. Cap. 18. s. 1. v. 3. τῶν φύλλων om. c. cet. v. 11. ψύχας. — S. 2. v. 2. ἄλλως τε εἰ καὶ. v. 4. παρὲ ἄλλον καυλὸν c. cet. v. 5. τὰ πρὸς c. cet. v. 7. ἐρπυλλον καὶ ἡ αἰσίνη c. cet. v. 8. (ἢ) πρότερον c. cet. v. 12. ὁμοίως καὶ ἁκμὴν ἔχουσα c. cet. — S. 3. v. 2. ἐπιμένει scriptum in rasura, ubi fuit πημαίνει. v. 3. ἡ αἰσίνη c. cet.

P. 435. v. 6. καταπέττει καὶ ἐξαιρεῖται partim c. cet. — S. 4. v. 13. καεσταμνισμένος c. cet. — Cap. 19. s. 1. v. 3. φιλικαν, recte! v. 6. δ' ἐκπετάσσεται. v. 7. τῇ Εὐφράτῃ.

P. 436. v. 1. ἀποβαίνειν c. cet. v. 4. ραίδιον c. cet. deinceps ἰδεῖν ἐπὶ δ' οὖν τῶν εἰρ. ἢ μὲν τῶν φύλλων c. cet. v. 7. inutile καὶ om. recte! Igitur sequens πως αἰετὶ servari potest, quod Urb. c. cet. habet. v. 10. συμβαίνειν. v. 13. γὰρ om. c. cet. deinceps ὑγρὰ καὶ ὑδατωδῇ. v. 15. ἐκλευπότερα δεῖ δ' ἂν ὁμοίως καὶ ἐπὶ c. ceteris. v. 16. πανκῆς c.

cet. — S. 3. v. 4. συμβαλλον c. Med. v. 8. συμμύσει μὲν γὰρ restituendum μὲν, quod excidit. — S. 4. ὑπερισχύοντα s. cet.

P. 437. s. 6. v. 6. πάσχει simplex habet, quod praestat. v. 10. ὡς καὶ τοῦτο, et v. 11. ἐπιστρέφεται γὰρ c. cet. — S. 6. v. 5. λαμβάνοντος c. cet. v. 6. παραλλαγαί, recte!

A D L I B R V M I I I.

P. 438. Cap. 1. s. 1. v. 4. τὴν ἐκ c. cet. v. 8. αὐτοῦ τούτου πρώτου. — S. 2. v. 1. ἂν om. v. 2. εἰ τὸ mecum. v. 4. εὐθθενεῖν καὶ καλλικαρπεῖν c. cet. v. 10. καὶ χυλοῖς.

P. 439. v. 2. διορίσθη. ceteri διορίζε. — S. 3. v. 4. εἴη ταῦτόν c. cet. v. 10. καὶ ἀπλῶς c. Med. v. 13. ὅλως οὐκ ἐκφέρει καρπούς c. Med. quod restituendum. v. 14. τὰ δὲ καὶ αὐτὰ ὑδαρέστερα, recte! — S. 4. v. 1. δὴ καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν translocat in versum sequentem cum ceteris. v. 8. λαμβάνει c. cet. v. 10. τς καὶ ὑδαρές translocat in vers. 12. post δένδρον c. cet. v. 12. οἷης, recte!

P. 440. v. 1. τὴν εὐτροφίαν c. cet. — S. 5. v. 1. Θέρμου cum indicio scripturae θερμοῦ, ut v. 5. Θέρμος legitur. v. 6. ἦ om: c. cet. v. 8. σύμμετρον. v. 10. καὶ λαμβάνει c. cet. — S. 6. v. 3. εὐθένεια, superscriptum σ. deinceps ἦ om. v. 6. μετατιθένται, sic: unde patet alios libros rectius μετατιθέντα habuisse. v. 7. δὲ om. c. Med. v. 14. φανερόν ἐστιν c. cet. — Cap. 2. s. 1. v. 2. εὐθένειαι, τῆς τς γῆς, omissis sequentibus 6 verbis.

P. 441. v. 1. καὶ τὰς ὥρας τὰς γινομένας c. cet. sed antea πρὸς τὰς μεταβολὰς mecum. v. 3. τὴν προσαύξησιν καὶ τροφήν c. cet. — S. 2. v. 3. ἴσα. v. 8. χερσίν. v. 12. ταῦτά τς καὶ τὰ τρώξανα c. cet. — S. 3. v. 10. καὶ διὰ τί om. c. cet.

P. 442. v. 1. αὐτὸ τοῦτο ἴδιον c. cet. — S. 4. v. 1. τῆς αἰτίας ἀντιλέγεται δὲ c. cet. v. 5. τὴν ἐαυτῶν ἐνιοι χώρας, plenius et restius! v. 8. τοῦ θερους c. cet. v. 9. καὶ κατὰ τὰς omissio τὰ c. Med. — S. 5. v. 2. ἢ τῇ φύσει om. c. cet. Infra 5, 11, 2. est συναίτιος ὁ ἀήρ καὶ ἡ τοῦ ὅλου κατάστασις, et 5, 14, 7. ἐτι καὶ τὰ ἐπιγινόμενα δεῖ ποτ' αἶτια εἶναι καὶ τὴν τοῦ ὅλου κατάστασιν. ubi libri omnes male τὴν ὅλην dabant. περιφορά referenda videtur ad ortus siderum, quorum vim aliquam esse ad plantarum augmenta vel noxam credebant. v. 4. εὐκρασία. v. 7. ἦ om. c. Med. ut sequens τὰ c. cet.

sed deinceps ὑπὸ τῆς, recte! v. 10. πολλάκις παρὰ c. cet. v. 13. γενέσθαι καὶ χωραῖς, prius c. cet. sequens τὰς om. c. cet. — S. 6. v. 6. συμμετρεῖται.

P. 443. s. 7. v. 2. ἐκβλαστήσεις c. cet. v. 3. αὐτὴν μᾶλλον τοῦ ἔαρος partim c. cet. v. 5. θέρουης οὐσης ἐπὶ τῆς γῆς. v. 9. ἀθρόαν, recte! v. 6. τῆς γῆς c. cet. — S. 8. v. 6. Ὅτι τὸ μὲν c. cet. v. 8. τὸ δὲ τίκτειν ἀμφοτέροις. v. 12. σφιδὸν γὰρ c. cet.

P. 444. Cap. 3. s. 1. v. 3. καὶ τοῖς ὁποῖς — τοῦ ἄερος ἐστὶν αὐτὰ. — S. 2. ἐπιλαμβάνων superscriptum. v. 4. καρδία c. cet. v. 5. τῶν πλείστων c. cet. deinceps ποιούντων. v. 8. ἐπὶ πλείω ταῦτα τῆς partim c. cet. v. 10. post σημεία inserit τῶν πρὸς τὴν φυτεῖαν ὥρων, quae reieci in v. sequ. post πᾶσι ταύτην. deinceps παρορμῶν c. cet. — S. 3. v. 1. οὐν om. c. Med. v. 3. εὐθενεῖ. v. 5. πολλῶ, ita scriptum, ut alterum λ et ω punctis suppositis dammentur. An fuit ποιοῦνται πολλοὶ, δέον?

P. 445. v. 1. ὅπου δ' αὖ θερυνός. v. 6. ἀσύμμετρος. — S. 4. v. 1. διαλεῖν καὶ τοῖς κατὰ φύσιν τόποις πρὸς τὰς ὥρας c. ceteris. v. 5. πολλοὶ, sed et punctis suppositis damnatur. — Cap. 4. s. 1. v. 3. ταχέει c. cet. v. 6. ἐπὶ omittit temere e Vinar. assumptum. v. 7. ἄφω. v. 11. μάλιστα cum Camoi.

P. 446. v. 1. δεξάμενοί τε c. cet. — S. 2. v. 7. γῆρους, gemino accentu notato, ut s. 1. v. 12. γύροῖς. v. 9. πίεσθαι c. cet. — S. 5. v. 8. κέραμον c. cet. v. 9. ξύλον καὶ ἡμιπαχες, sed inter με et π rasura est, v. 14. συμμέτρως. — S. 4. v. 2. πεχυμένη.

P. 447. v. 3. ῥιγοῦν — κακοπαθεῖν τὸ φυτὸν c. cet. — Cap. 5. s. 1. v. 2. τε τῶν δένδρων c. cet. quod restituendum. v. 3. λειότατα καὶ ἰθύτατα, recte! v. 7. τὸ τε γὰρ c. cet. malim τὸ μὲν γὰρ. v. 5. ὀζόμενον c. cet. v. 6. ζῶσιν ἐκβεβλαστήκως εἰς τοὺς partim c. cet. v. 7. ὅσον c. cet. v. 12. γὰρ καὶ ἐπὶ, bene! — S. 2. v. 1. ἐπὶ δὲ εὐθύτης λειότητος c. cet. v. 4. εἰ δὲ μὴ, μὴ χειρόνος c. cet. v. 6. μέγα δὲ αἰ μεταβολαί, omisso καὶ, recte!

P. 448. v. 1. ἐπὶ μάλιστα. v. 3. τὴν om. c. cet. v. 9. κάλλιον, postremis duabus litteris in rasura, ita ut κάλλιον fuisse videatur. v. 12. Τὸ δ' ὑπεριόν, sed ita, ut ὑπεριών fuisse videatur, ut v. 13. προπεπορημένων dubie scriptum est. — S. 4. v. 4. οἱ om. c. cet.

P. 449. s. 5. v. 4. ἀποστέγουσα. — Cap. 6. s. 1. v. 1. ἡ δὲ πρὸς. v. 4. διαμαρτυροῦσι bene cum Med. v. 7.

ἐπ' ἄνω. v. 8. παραλαμβανομένην. v. 11. ὀμίσσο εἰς habet τὸ κάτω. — S. 2. v. 4. verba *ξηραίνει*, ἣ δὲ omittit c. cet. et in versum sequentem post *μᾶλλον* ponit ἣ δὲ καὶ *ξηραίνει* c. cet. v. 6. ἐν om. c. cet. v. 7. φυτῶ c. cet. v. 8. ἐπὶ τὴν ἀναπίωσι c. Med.

P. 450. s. 3. v. 2. ἡ ἐφάμω, sed λ punctis damnatur: igitur ἐφάμω c. cet. v. 3. ποτάμιον scriptum fuisse mōnuie Coray, v. 8. δ' ἐφύδρα καὶ ναματαῶδη c. cet. v. 11. τῇ σκαπάνῃ. v. 12. ἐμβάλλονται. — S. 4. v. 3. αἰ τ' ὀρθῶναι. v. 4. ὅτι δ' ἦ. v. 5. χούς cum indicio circumflexi. deinceps οὐδὲ ἂν οἱ γε ὦσι. v. 6. ταῖς τοιαύταις omittit. v. 7. δὲ om. c. cet. v. 9. οὐκ ἄκος, ita scriptum, ut extensum o circumflexo notatum et in ω productum sit: igitur alibi οὐ κακῶς lectum fuit. — S. 5. v. 1. γὰρ om. v. 2. ἡ βλάπτει c. Med. v. 6. φέρων c. A. Camot. Med.

P. 451. s. 8. v. 2. λέγεται — ἔχων c. cet. v. 8. αὐτὸν εἶναι τὸν καρπὸν. v. 9. ὅσοι γε. v. 13. πεδεινῇ. v. 15. σύμμετρος, et post ἐλάττων addit οὐσα c. cet. quod restituendum. — S. 8. v. 2. Φτερόν in ἀδεώρητον mutari iussit quoque Coray.

P. 452. s. 8. v. 1. ἐφύδρον c. cet. quod restituendum. v. 2. τὴν εὐγαίον ἐλάαις c. cet. v. 8. εὐτρέφης c. Med. sed a puncto damnatur. v. 11. λεπτόγμοις ὑγροτέρα c. cet. v. 12. ἥλιος c. cet. deinceps εὐβοῇ c. cet. — S. 9. v. 7. κυνκαλώδη, sed punctis κα damnatur circumscriptum. v. 14. συμμετρίας.

P. 453. Cap. 7. s. 2. v. 9. ὀρθῶς τε. v. 13. πεδεινοῖς — προαύξονται, prius c. Med. alterum c. cet. — S. 3. v. 4. ἰσχωσι c. cet. v. 6. καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, bene! v. 7. οὐχ ὥσπερ c. cet. v. 9. ἰσογέων· ἀρρίζον τε γὰρ — περιείρη. v. 10. συν, θήσεται: in vacuo spatio ηcc punctis circumscriptum, et inter συν et has litteras superscriptum αι. Hinc Medicus συνθήσεται, Ald. σωνθήσεται effecerunt. Vera scriptura latet.

P. 454. s. 4. v. 2. φυτῶν c. cet. v. 5. φυτεύουσι omisso τέμνοντες c. cet. — S. 5. v. 3. post πρῶτον inserit τῶν κατὰ τῆς Θεραπείας c. cet. quae in versum sequentem reieci. v. 10. εὐβλαστίας. v. 11. ἐν τῇ κλάσει, bene! — S. 6. v. 4. καὶ τὰ ἐμπαίζοντα c. Med.

P. 455. v. 1. καὶ αὐτὰ ὅλως c. cet. v. 4. εἰς τὸ θεόν — ὥσπερ, posterius c. Med., prius solus et recte! v. 5. εἰς τροφή. deinceps ἀνάγκη τις c. cet. prius restituendum, alterum annotatio male narravit. — S. 7. v. 5. πολύν,

superscripto δ et priore σ in ω mutato, ut sit $\kappa\omicron\lambda\omicron\upsilon\epsilon\iota\omega$, v. 5. $\sigma\upsilon\gamma\tau\alpha\mu\acute{\alpha}\tau\tau\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ c. cet. v. 11. $\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\sigma\tau\alpha\iota\varsigma$ indicatur in rasura. — S. 8. v. 3. $\acute{\alpha}\mu\alpha$ δ' η .

P. 456. s. 9. v. 6. $\sigma\upsilon\kappa\acute{\iota}\alpha\varsigma$ tanquam varietas in rasura apparet. — S. 10. v. 4. $\iota\sigma\chi\rho\acute{\omega}\tau\alpha\tau\alpha$ in rasura. v. 11. $\tau\alpha\upsilon\tau\omicron$ $\sigma\pi\epsilon\upsilon\delta\epsilon\iota\omega$ c. cet. v. 14. $\delta\upsilon\gamma\mu\acute{\alpha}\mu\epsilon\tau\eta\varsigma$, postrema littera in rasura. — S. 11. v. 2. $\delta\epsilon\iota$ $\delta\epsilon$ c. cet. v. 4. $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\acute{\alpha}\nu$ $\tau\iota$ c. Med. v. 7. $\lambda\epsilon\pi\tau\omicron\beta\lambda\alpha\sigma\tau\acute{\alpha}$ $\epsilon\sigma\tau\iota$.

P. 457. v. 5. $\acute{\epsilon}\lambda\acute{\epsilon}\chi\theta\eta$ $\tau\epsilon$ $\kappa\alpha\iota$ $\kappa\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\omicron\upsilon\sigma\iota$ c. cet. v. 8. $\kappa\alpha\iota$ $\tau\omicron\omega\upsilon$ $\rho\acute{\epsilon}\lambda\omega\upsilon$ c. Camot. — Cap. 8. s. 1. v. 3. $\acute{\omicron}\pi\omega\varsigma$ $\acute{\omicron}\pi\omega\varsigma$ $\tau\epsilon$, v. 8. $\gamma\acute{\iota}\gamma\omega\sigma\tau\alpha\iota$. — S. 2. v. 5. $\pi\omicron\theta\epsilon\gamma\epsilon\upsilon\omega$ c. cet.

P. 458. s. 3. v. 3. $\acute{\omega}\phi\alpha\varsigma$ η $\acute{\epsilon}\tau\theta\upsilon\varsigma$ c. cet. v. 6. $\sigma\pi\acute{\alpha}\nu\omega$ restituendum. v. 8. $\epsilon\iota$ $\delta\epsilon$ $\kappa\alpha\iota$. — S. 4. v. 7. $\acute{\alpha}\rho\chi\alpha\mu\acute{\epsilon}\tau\omicron\iota\varsigma$, v. 9. $\acute{\alpha}\mu\phi\omicron\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\upsilon$ c. cet. deinceps $\pi\lambda\epsilon\iota\omega$ c. Med. v. 11. $\tau\omicron\omega\upsilon$ $\gamma\epsilon$ $\pi\lambda\epsilon\iota\sigma\tau\omicron\upsilon$ $\delta\epsilon\gamma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\upsilon$ c. cet. sed rasura $\pi\lambda\epsilon\iota\sigma\tau\omicron\upsilon$ indicat. v. 12. $\sigma\upsilon\mu\mu\acute{\epsilon}\tau\omega\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\pi\lambda\acute{\epsilon}\omega\upsilon$, sed in rasura $\pi\lambda\acute{\epsilon}\omega\upsilon$ apparet fuisse. — Cap. 9. s. 1. v. 2. $\acute{\omicron}\tau\iota$ $\tau\eta$ $\iota\delta\iota\alpha\varsigma$ $\kappa\alpha\theta\acute{\alpha}\rho\sigma\alpha\iota$, sic ut $\iota\omicron\tau\alpha$ damnetur prius et accentus desit.

P. 459. s. 1. v. 2. $\acute{\epsilon}\xi\alpha\gamma\alpha\lambda\lambda\iota\sigma\kappa\epsilon\tau\alpha\iota$, $\tau\acute{\alpha}$ $\delta\epsilon$ $\sigma\upsilon$ $\mu\acute{\omicron}\nu\omicron\upsilon$ $\tau\omicron\omega\upsilon$ $\sigma\pi\epsilon\rho\mu\acute{\alpha}\tau\omega\upsilon$ c. cet. — S. 2. v. 2. $\mu\grave{\eta}$ $\omicron\mu$. c. cet. v. 8. $\tau\acute{\omicron}$ $\mu\grave{\eta}$ $\tau\omicron\upsilon\varsigma$ $\iota\sigma\chi\rho\acute{\omega}\tau\eta\tau\eta\upsilon$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\epsilon}\nu$. v. 11. post $\acute{\alpha}\rho\mu\acute{\omicron}\tau\iota\varsigma$ repositit $\delta\iota\acute{\alpha}$ $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron$ c. cet. — S. 3. v. 1. $\acute{\epsilon}\nu\acute{\iota}\alpha\varsigma$ $\tau\epsilon$ c. cet. v. 4. $\omicron\mu\iota\sigma\sigma\omicron$ $\nu\epsilon\iota\alpha$ habet $\pi\rho\acute{\omicron}\varsigma$ $\tau\eta$. v. 5. $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\rho}\rho\omicron\upsilon\varsigma$ c. cet. v. 9. $\pi\alpha\rho\alpha\gamma\epsilon\iota\omega$ $\delta\iota\omega\upsilon$ $\acute{\epsilon}\mu\beta\lambda\alpha\sigma\tau\eta\sigma\omega\sigma\iota\omega$, sed rasura $\pi\alpha\rho\alpha\sigma\chi\epsilon\iota\omega$ indicat.

P. 460. s. 5. v. 9. $\kappa\alpha\iota$ ante $\kappa\omicron\upsilon\phi\omicron\tau\acute{\epsilon}\tau\eta\varsigma$ $\omicron\mu$. c. ceteris praeter Med. v. 12. $\tau\omicron\upsilon\varsigma$ $\kappa\alpha\rho\tau\omicron\iota\varsigma$ c. cet. v. 13. $\tau\epsilon\tau\acute{\alpha}\rho\omega\upsilon$. v. 14. $\pi\alpha\rho\beta\alpha\lambda\lambda\omicron\upsilon\sigma\iota$ rasura indicat. v. 15. $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\epsilon}\kappa\kappa\alpha\iota\omicron\tau\omicron\upsilon\varsigma$ transponit post $\acute{\upsilon}\delta\rho\epsilon\upsilon\sigma\iota\varsigma$ versu 17. c. cet. v. 17. $\tau\acute{\alpha}\varsigma$ $\acute{\epsilon}\pi\omicron\mu\beta\rho\acute{\iota}\alpha\varsigma$, sed alia scriptura $\tau\acute{\alpha}\varsigma$ $\acute{\epsilon}\pi\omicron\mu\beta\rho\acute{\iota}\alpha\varsigma$ simul indicatur, v. 18. $\sigma\upsilon\mu\phi\acute{\epsilon}\rho\omega\upsilon$ c. ceteris.

P. 461. Cap. 10. s. 1. v. 2. $\kappa\iota\upsilon\omicron\upsilon\mu\epsilon\tau\omega\varsigma$, sed corr. $\kappa\iota\upsilon\omicron\upsilon\mu\acute{\epsilon}\tau\eta\varsigma$. v. 7. $\acute{\epsilon}\phi\acute{\upsilon}\delta\rho\epsilon\upsilon\varsigma$ c. cet. — S. 2. v. 2. $\epsilon\upsilon\theta\gamma\epsilon\upsilon$. v. 4. $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\alpha}$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\epsilon}\kappa\tau\omicron\varsigma$ $\omicron\mu\iota\tau\tau\acute{\iota}\varsigma$ seu potius transponit in versum sequentem post $\delta\epsilon\rho\mu\alpha\tau\iota\kappa\acute{\alpha}$ verba $\tau\acute{\alpha}$ $\acute{\epsilon}\kappa\tau\omicron\varsigma$: deinceps $\kappa\alpha\iota$ $\delta\epsilon\rho\mu\alpha\tau\iota\kappa\acute{\alpha}$, utrumque c. ceteris, ut v. 6. $\acute{\epsilon}\nu$ $\tau\omicron\upsilon\varsigma$. v. 13. $\acute{\omega}\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\varsigma$ c. cet. v. 14. $\acute{\alpha}\nu\tau\alpha\lambda\mu\beta\acute{\alpha}\nu\omicron$ $\tau\eta\varsigma$ $\sigma\upsilon\mu\mu\acute{\epsilon}\tau\omega\upsilon$.

P. 462. s. 3. v. 4. $\pi\rho\acute{\omicron}\varsigma$ $\tau\omicron$ $\mu\grave{\eta}$ $\kappa\alpha\tau\alpha\tau\iota\theta\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ partim c. cet. — S. 4. v. 8. $\acute{\epsilon}\lambda\alpha\tau\iota\omega$ deinceps $\pi\rho\omicron\sigma\iota\lambda\omicron\upsilon\varsigma$ in rasura. v. 10. $\sigma\upsilon\gamma\gamma\epsilon\gamma\epsilon\varsigma$ $\delta\epsilon$ $\kappa\alpha\iota$ η $\pi\epsilon\upsilon\kappa\eta$. v. 11. $\mu\omicron\gamma\acute{\alpha}\rho\iota\varsigma$ et $\beta\alpha\delta\upsilon\rho\iota\varsigma$, bene v. 14. $\tau\acute{\alpha}\varsigma$ $\alpha\pi\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha\iota\varsigma$. v. 17. $\acute{\omega}$ $\mu\grave{\eta}$ $\kappa\alpha\tau\iota$. — S. 6. v. 6. $\pi\alpha\rho\beta\alpha\lambda\lambda\iota\sigma\tau\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$.

P. 463. s. 7. v. 5. $\theta\rho\acute{\omicron}\delta\acute{\alpha}\varsigma$ $\tau\epsilon$. v. 4. $\sigma\upsilon\gamma\tau\alpha\delta\acute{\rho}\omega\upsilon$ $\gamma\iota\gamma\omicron\mu\epsilon\tau\omega\upsilon$ c. cet. v. 9. $\acute{\alpha}\pi\lambda\acute{\omicron}\varsigma$ δ' $\pi\acute{\alpha}\nu\omega\upsilon$ — $\acute{\epsilon}\pi\iota\sigma\eta\eta$ c. cet. alterum

c. Med. v. 11. παραφυτῶν. v. 17. ἐπεὶ, omisso εἰνεῖται
v. 18. παρῆλθεν οὐχ ὅτι ἐπαφήανεν, ἀλλὰ. v. 20. δένδρον
ἐκ τούτων θεωρεῖσθαι, recte! — Cap. 11. s. 1, v. 8. ὡςπερ
εἰπόμεν.

P. 464. v. 1. μελανῶν, ὡς δ' ἐπὶ. — S. 2. v. 3. καὶ
αὐρές. igitur deinceps suppleo καὶ πολλὰ. An hanc habet
αὐρές pro αὐρεῖς? v. 9. σύμμετρον. — S. 3. v. 4. τοσού-
τω πλεον c. cet. v. 6. γὰρ omittit. c. Med. v. 8. καὶ προ-
τίσῃ c. Med. v. 9. ἐφυδρός c. cet.

P. 465. v. 1. τὸ πλείστον. — S. 5. v. 2. εἶναι om.
c. cet. v. 4. ἔχει c. cet. v. 5. post ἀντὶλαμβάνεσθαι addit
καὶ ἐν ταῖς ἐπαμβολαῖς μὴ ἐκσῆπασθαι, egregie! v. 6. ἐς τὰς.
v. 10. omisissis ἡ ὑγρότης habet ἡ τῶν μεμωσχυμένων. c. cet.
— S. 6. v. 3. ὅτι μάλιστα ἰσχυρά, omisso εἶναι — λέγομεν.
v. 8. ἐκότερον. v. 10. ξηρότατα καὶ θερμότατα, τὴν αὐχμη-
ραν c. cet. v. 14. κοῦτον χρόνον c. Med.

P. 466. Cap. 12. s. 1, v. 1. ἐπ' αὐτῶν. v. 6. δὴ —
αὐτὸ εἶτι μὴδὲ τὸ c. cet. sed correctum τῷ. v. 8. αὐχμηρὰ
καὶ ξηρά. v. 9. ἀλλ' om. c. cet. v. 12. ποιοῦντα: — S. 2.
v. 2. τὰ τούτοις ἀκόλουθα scribe cum codice. τὰ habent
quoque ceteri. τούτοις inserueram e. Medic. v. 7. κατὰσῃ
c. cet. v. 8. post πολλάκις inserit οὐκ ὑπὸ τῆς γῆς μόνον,
ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἡ τροφή, egre-
gie! — S. 3. v. 7. ὑπερπεσούσα c. cet. v. 11. ποιοῦντα.

P. 467. Cap. 13. s. 2. v. 1. ταύτην confirmari. v. 4.
εἰθὺς. v. 7. πάσχει cum indicio vulgatae, ut v. 8. ποιεῖ cum
indicio varietatis ponitur. v. 10. ἐξοφουμένην c. Med. et Gza.
— S. 3. v. 3. νεοφυατάτην εἶναι c. Med. recte! v. 11.
ληφθεῖς εἰς τὸ δέον, posterius vere! Eadem varietas est supra
3, 7, 6

P. 468. v. 1. ἀπορεῖ καὶ ταῦτ' οὐ διὰ τὴν ἄμπελον
ὀρυμνέται, fere ut ceteri, v. 9. λείπειν, sic. v. 10. ὀλιγότρο-
πος — ἄτερας προήσεται, recte postremum, cetera c. cet.
v. 12. αὐτῇ habet c. cet. — Cap. 14. s. 1, v. 2. τελείων
c. cet. v. 7. μὴ ἐνταῦθα omisso γὰρ c. cet. — S. 2.
v. 1. ὥρας c. cet. v. 2. τὰ μὲν cum Camot. v. 5. ἀνα-
ποῖς τε γένεσι, bene vulgatum ὅσα τοῖς γ. mutans.

P. 469. v. 2. ἐπὶσταῖς ὥρας c. cet. v. 3. ἐπατὶ γ' εἰς.
— S. 3. v. 5. τυγχάνουσαι. v. 8. ἐρύγχοις. v. 9. προ-
γας εἶναι c. cet. — S. 4. v. 2. ὥρας c. cet. v. 8. παρὰ-
των. v. 10. ἔχουσαν. v. 11. δεῖ c. cet. ut v. 12. ἐλάττω
τὴν μήτραν. — S. 5. v. 4. ποῖς ἀπατόμοις c. cet.

P. 470. v. 3. δὲ ἢ μήτρα. — S. 6. v. 1. δ' αὐτὸ

c. Med. v. 7. *ἐνων νέα* cum indicio *νέων*. Praefero *νέα βλυστήματα*. v. 11. *τοῦτ' ἐν γὰρ τοῦ c. cet.* v. 14. *το ἐνδο-
τάτω cum indicio varietatis τοῦ.* — S. 7. v. 4. *μὲν δὲ
ταύτην εἶνα πύσας c. cet.* v. 7. *τὰς πρώτας c. cet.*

P. 471. s. 8. v. 7. *ἰσχύση c. cet.* — Cap. 15. s. 1.
v. 9. *γίγνεται* — *Αἱ δὲ ἐν.* — S. 2. v. 2. *ὅπερ c. cet.*
v. 4. *καὶ ἐν εὐδίᾳ συμβήσται, bene! atque haec scriptura
restituenda.* Ceterum Camot. *ἀμβλωπὲς* habet versu praee-
cedente. v. 6. *συμφέρει.*

P. 472. s. 3. v. 3. *ὅλον θ' ἅμα c. cet.* quod restituendu-
m. v. 4. *γίνεσθαι* — *τὸν καρπὸν c. cet.* v. 6. *ἐν δὲ τῇ
c. ceteris.* v. 7. *τὰς τοῦ χειμῶνος ὁργὰς c. cet.* v. 8. *εὐδὺ
— πυκνοφθαλμία, sed iola punctis damnatur.* — S. 4. v. 2.
δὲ ταῦτα c. cet. v. 3. *φῶσι c. Med.* v. 5. *καυρώματα c. cet.*
v. 6. *ἐφύδροις.* quod restituendum. v. 8. *δισσαδασμέτη τὸ
ὑγρὸν c. Med.* v. 10. *τοῦθ' ὑβρίζειν c. cet.* deinceps *ἐγχαλ-
ματῶσθαι c. cet.* v. 12. *ἰνδὴρὰ c. cet.* — S. 5. v. 3. *δὲ
ἦ.* v. 8. *Ἀκάνθω δὲ ἐπὶ, omisso καί.*

P. 473. v. 4. *ῥιζωθῶσι καὶ ἀνέξηθῶσι, auctius!* — Cap.
16. s. 1. v. 3. *δεῖσθαι ταύτην c. Med.* v. 5. *τὸ δεύτερον.
v. 6. ὅπως, ὃ τε καρπὸς καὶ ὁ βλυστὸς νέος ἐν καὶ ἐν, bene!*
v. 7. *ὠρεῖται, sic.* Restitue *vetus ὠρεῖται.* — S. 2. v. 1. *τῇ
δ' ὅλον αὐχμαῖα c. cet.* v. 6. *καρπὸς pro σκαφητὸς c. cet.*
v. 8. *τοῦ πυρὸς c. Med.* v. 14. *δ' ἐν παλινολίῳ.* v. 15.
vulgatum ἐνύδροις in ἐφύδροις mutandum teneo.

P. 474. s. 3. v. 5. *ἄχρη εὐ.* v. 9. *ὥς ἄλλως ἀχρεῖον καὶ
βλυστὸν c. Med.* v. 10. *χρεῖα.* v. 11. *ὑφ' ἑτέρων.* — S. 4.
v. 2. *ἐκ πλειόνων c. cet.* v. 6. *καὶ εἴ τι.* v. 13. *βροχομέ-
των c. cet.* deinceps *ἀμφοτέρων εὐτραφεῖς, sed correctum
εὐτραφεῖς.*

P. 475. Cap. 17. s. 1. v. 2. *χρήσιμα, quod coniecimus.*
v. 4. *ταῖς τῇ.* v. 6. *γὰρ habet c. cet.* — S. 2. v. 3. *οὕτως ποι-
οῦσιν — ἐκείνως ποιοῦσιν.* v. 4. *ὁ φοῖνιξ om. c. ceteris.*
v. 6. *καὶ post Συρία om. c. cet.* v. 7. *ὡς περ καθ' ἑαυτὸν οἰ-
κεῖται.* v. 10. *λέγουσι περὶ c. Med.* — S. 3. v. 2. *σύμμε-
τρον.* v. 5. *εἰ γέ τι καὶ περὶ τούτου, et v. 6. εἰπὲν pro
πικρῶν, bene!* v. 7. *πικρὰ τινα.*

P. 476. s. 4. v. 4. *Τὸ, superscripto Τοῦ.* — S. 5. v. 3.
δ' ἰσχυροτέρη cum indicio ἰσχυροκότερη. v. 6. *διαδύνεται.* deinceps
αἱ δὲ ῥίζαι c. cet. quod restituendum. v. 8. *φοῖνιν.* —
S. 6. v. 4. *γίγνεται.* v. 6. *τῇ τὰς ῥίζας.* Videtur ita scri-
bendum et deinceps *διὰ τὴν γῆν καὶ τροφήν.* v. 7. *μετὰ τρεῖς.*
v. 8. *γίνονται.* v. 9. *ῥίζαι δὲ ῥίζαι διαμένοντες.*

P. 477. s. 7. v. 4. ἐπει δὲ καὶ c. cet. v. 6. οὕτως. v. 7. γίνεται. — S. 8. v. 3. ἀλυκύτες, recte! v. 4. τινὰ τισιν c. cet. v. 9. πικρότης τις ἐν τοῖς χυλοῖς, unde scribendum ἢ πικρότης τις ἐν τοῖς χυλοῖς, τῷ δὲ φοίνικι στρουφονότης. Errorem reperit solitarium ἢ, cui respondit τῷ δὲ φοίνικι, quasi dictum sit ἢ ὥσπερ τῷ φοίνικι. Sed malina ἢ deletum. — Cap. 18. s. 1. v. 7. μηδ' αὐταρκες — μάλιστα ὧ. v. 8. ἐχορῶν.

P. 478. s. 1. v. 2. τὸ om. c. Med. — S. 2. v. 6. ἀφαυροῦσιν om. c. cet. et versu sequente post πάντα γὰρ reponit. v. 10. post ῥίχας addit ζητοῦσιν. εἰς δὲ μετὰ ταῦτα ἀκαρπια τὰς τὲ ῥίχας γυμνῶσαντες. Medicus eadem fere, verbis μετὰ ταῦτα exceptis, repetit. — S. 3. v. 2. κέθρον c. cet. v. 5. ἀφισταμένη c. cet. v. 7. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ cum indicio scripturae ἄλλων. — Cap. 19. s. 1. v. 4. κόπρωσις c. cet. sed fuit κόπρωσις, ut in ceteris. v. 5. ἡ τοῦ ὕδατος ἐργασία c. ceteris.

P. 479. v. 1. ἐρπύλλος. v. 4. ἐπικλῶουσιν. — S. 2. v. 3. παλιμβλαστῇ, recte! v. 5. εὐχυλώτερα. δεῦ γὰρ καὶ τῶν. v. 7. καὶ τὸ σύμμετρον c. cet. v. 10. πρᾶσον ἢ τὸ τῶν πολυβλάστων, sed inter τ et ἰ littora ρ in rasura apparere videtur. — S. 3. v. 1. παραφυτευομένων c. ceteris. v. 2. καθάπερ αἰ, recte! — Cap. 20. s. 1. v. 1. λοιπὸν c. cet. v. 9. εἴ μὲν θέρου. deinceps σκάπτειν δεῖ om. c. cet. praeter Med. qui σκάπτειν habere dicitur. v. 10. ῥεπιῶνος νεῖον ἢ σκάπτειν ἢ τι.

P. 480. s. 2. v. 3. ἀρότοις c. Med. v. 5. καὶ τοῦ γαμῶνος c. cet. v. 11. τὸ τὴν κόπρον — τροφήν λεγέας πύτη ei cet. — S. 5. v. 3. καὶ τὴν λεπτήν τῇ πλείρᾳ. v. 7. σφοδρότερας c. cet. Sequens ἢ ante τυγοῦσα om. c. ceteris. v. 8. ἀπείρητον confirmat. — S. 4. v. 6. πρὸ om. c. cet. v. 8. λαμβανουσι.

P. 481. v. 1. βλαστοντα, sic. v. 3. προστροφανόμενος, sed o puncto damnatur, et littera aliqua inter σ et ε inserta legitur. An. fuit προῖ? — Sect. 5. v. 2. προῖον v. 7. δέχονται. v. 12. ἐξηπύγνυτο, sed post ὑpsilon indicium litterae v. insertas apparet. Hæc vero scriptura in satis Siciliæ locum habere non videtur, ubi frigus vix ἐξηπύγνυται esse dici potest. Verum doctissimus Coray, qui hæc ipsum ἐξηπύγνυτο coniectura fuit assecutus, et id a Gaza recte ἀπαινεcebat redditum censuit, comparavit loca Theophrasti, ubi verbum idem non solum de frigore, sed etiam de calore et

ventis vehementioribus usurpatur, Aristotelis quoque locum Meteorol. 4, c. 5 et 6. τὸ πηγνυσθαι ξηραίνεσθαι πως ἐστὶ — ὅσα δὲ κοινὰ γῆς καὶ ὕδατος, καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς πηγνύται καὶ ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ, denique Hesychium, qui πηγὰς interpretatur τὴν οὐ πολλὰ ὕδατι κεχορημένην γῆν, ὕστερον γενομένην ξηρὰν καὶ πεπηγυῖαν. Verum ea ipsa loca docent, verbum graecum non per se *siccare* significare, sed *cogere, densare*: quodsi ea vis refertur ad corpus humore et terra mistum, tum sane recte quoque *siccare, exsiccare* interpretari possumus. Est enim idem effectus frigoris et caloris in corpora partim humida et partim terrea. Quodsi igitur vera est Codicis omnium optimi scriptura, ἐξεπήγνυτο, recte sane Plinius vertisse locum *elapidato solo perdidit fruges luto* videri possit, videlicet si *luto* intelligamus *coacto et indurato*. At rara mihi videtur esse eiusmodi loci lapidosi conditio, ut simul aquis scuturientibus abundet et lutosus sit. Interim lectionem Codicis recepi. Ceterum in hoc eodem loco Coray initio verba καὶ ὥς ingeniose mutanda censuit in simplex ἔως. v. 14. καὶ ὥς c. cet. v. 15. διακαιομένης. v. 16. διὸ om. c. cet. v. 17. ἀρότοις c. cet. et post χρώνται inserit διὸ. — S. 6, v. 4. εἰ τι σπορευτὴν — κατεργάσθαι. v. 5. post γὰρ repetit καλῶς, sed omittit idem sequente v. 6, v. 7. post κόπρῳς inserit ἤδη καὶ ἄλλη καὶ ἄλλη θεραπεία c. ceteris, quae transtuli in versum sequentem.

P. 482. s. 7. v. 3. συμβάλλειν c. ceteris. v. 4. ἐὰν μὴ τις, unde μὴ τι σφοδρὰ πρῶτον, scilicet χέδροπον, scriba. v. 5. νέανουσιν c. cet. certe Camot. ita. v. 6. οὐχ ἦτιον, bene! v. 7. διασθίσιν, sed ita scriptum, ut α in ε mutatum et a latere dextro punctis circumscriptum sit, unde Medicei scriptor διανοθίσιν effecisse videtur. — S. 8. v. 6. περὶ τούτου c. cet. v. 8. ἡ δ' ἀπὸ τοῦ ἀρότρου δακτὶ πολλὰ παραλείπειν c. Med. qui tamen παραλείπειν non habere dicitur, quod Gaza reddidit. v. 9. ἐν τῇ δικέλλῃ, bene! — S. 9. v. 5. οὐκ γὰρ c. cet. v. 8. τὰ ante πολλὰ om. c. cet. — Cap. 21, s. 1. v. 2. τὰ ἀναστασιώτατα, sed a puncto damniatur et a latere dextro in ω diducitur obscure; etiam sequens ω puncto supposito in simplex ο mutatur. Sed Coray praeferit ἀνοστότατα, quae forma Theophrastus infra 4, 13, 2. iuxta νόστιμος posita utitur.

P. 483. v. 3. μέλανα. τῶν λευκῶν, sequens τῇ om. c. cet. v. 4. τόποις παλαιοῖς c. cet. v. 6. ἀπολείπειν c. Gaza. v. 7. φθίνει c. Med. — S. 2. v. 4. αἱ δὲ πλείονος c. cet. v. 6. ἐν τοῖς — σύμμετρος. v. 9. ἀπλῶς — τοιοῦ-

τος, haec differt in versum 11. post παχυν c. ceteris. v. 14. κρυδρίας ἐν τοῖς. — S. 3. v. 3. σύμμετρα. v. 4. τροφή om. c. cet. Scilicet ἑκατερωτάτης scriptum, ut in A. Cam. Bas. v. 7. τὰς τοῦ ἄερος — εὐηλος, sed ε in τὰς d sequens τ puncto supposito damnari videtur. τὰς etiam ceteri.

P. 484. v. 1. πρὸς om. c. Med. et Camot. deinceps ἀνύφαμμος c. cet. sed φα in margine additum. v. 5. τεράμ-
μονα καὶ ξηρά. sequens πρόσσειλα in rasura. v. 6. δὲ τοῖς. — S. 4. v. 1. ἐν τοῖς. v. 2. συνθενεῖ. v. 15. οὕτως δ' ὥσπερ
μανοῦνται καὶ κοπρίζεται c. ceteris. — S. 5. v. 1. ἐν πᾶσι, sed totum vocabulum punctis suppositis damnatur, recte! v. 7. σύμμετρον ἀποδίδεται μέγεθος c. cet. v. 10. ἀναδιδόσκει
— λοχαίαν καὶ τοῦ πρὸς. postrema ita quoque ceteri scribunt, λοχαίαν praeterea in Codice indicatum,

P. 485. Cap. 22. v. 1. χρῆ δὴ. v. 2. πρὸς εὐφορίαν καὶ τὰ νοσήματα τὰ συμβαίνοντα λαμβάνειν c. ceteris. v. 4. κύλλοις. v. 5. τὰ μὴ ἐρυσιβούμενα τοιαῦτα δὲ c. cet. v. 8. ἀποκλίνουσι. v. 14. ὄντες ε. Med. — S. 2. v. 4. ἡγίον γὰρ c. Med. v. 5. ἀποσιεῖται, sic. v. 12. δὲ ἐρυσιβούται σί-
τος — διὸ καὶ τὴν σελήνην, partim c. cet.

P. 486. s. 3. v. 7. εἰ καὶ μὴ καιρὸν. v. 10. πίσως. v. 12. καὶ μεταξὺ c. cet. v. 16. ὕλην δ' οὖσαν c. Med. v. 17. πέψιν c. cet. — S. 4. v. 8. ἄτερος δ' ὅταν, super-
scripto ἕτερος. v. 9. ἐπικυθῆναι c. cet. deinceps δύνῃται τὸ γὰρ scribendum, monui in Cur. Sec. — S. 5. v. 1. Ταῦτ' ὃ' εἰσε- τοῦτω καί.

P. 487. v. 3. Post σκώληξ addit ὕγρῳ θερμαινόμενον σημεῖον ἐποίησεν ἐξ ὧν ὁ σκώληξ. unde θερμαινόμενον as-
sumi debet, v. 8. αἱ ἵπες, sed α primum puncto damna-
tur. — S. 6. v. 7. ἄχυλος. v. 8. ἵπες. v. 9. ἐνυχρος ἢ δ' εὐτροφος. — Cap. 23. s. 1. v. 1. ἐπιφύεσθαι, superscripto σπείρειν. v. 2. πρὸ πλειάδος. v. 5. καὶ Κλήδημος. v. 6. τῇ ἐκδρομῇ, sed ρ tantum indicatur, v. 9. ἡμιβράχην καὶ ἡμίσειον.

P. 488. s. 2. v. 1. ἡ καὶ χειρματος c. Med. v. 2. ξηρὰ σπυρὰ c. Med. v. 7. ἐξεσμένοις c. ceteris. — S. 3. v. 12. ἀπικνεύσθαι. v. 5. ἤδη καταβόρμενων c. cet. v. 6. ἐπι-
πλούμενα. v. 9. θάττον. v. 10. προὶ αἵας ὥρας, sed i tantum indicatum in rasura. — S. 4. v. 2. ὅτ' ἀν ζυμοί — καὶ τροφήν. v. 4. αὖξιν c. Med. v. 5. ψυχεῖναι ὥρα. v. 7. θράκη καὶ ὁ ποταμός.

P. 489. v. 1. τὲ omittit. — S. 5. v. 4. φαῦλοι c. cet.

mod restituendum. v. 7. αἱ γὰρ, ceteri ἂν γὰρ. v. 8. λῆ-
ους cum litera obscura in rasura. deinceps ἐπὶ τὸ πολὺ.
v. 10. σύμμετρον. v. 14. αἱ geminum om. c. cet. v. 15.
ἐπὶλείπεσθαι. v. 16. Ἑλλήσποριον confirmat. v. 17. γὰρ
om. c. cet. v. 18. ὑπερουῖνος c. Med. v. 19. αἱ om. c. Med.
— Cap. 24. s. 1. v. 2. πυρῶν c. cet. ut v. 3. ἦ.

P. 490. v. 1. ὅπως δὴ μὴ δὲ μία μεταβολὴ ἐπὶ c. cete-
ris. — S. 2. v. 4. ἀρμόττειν. v. 5. post δοκεῖ inserit τὰ
δ' ὑστερεῖν ὥστε τὰ μὲν ὑπὸ χειμῶνος, egregio supplemento!
v. 9. εὐβλαστῆ. v. 10. τριμηνιαῖα formam recentiorem ex
h. l. posuit Lobeck ad Phrynichum: equidem formam solen-
nem et usitatam Theophrasto restituo. v. 11. καιρὸν cum
indicio καιρῶν. v. 12. τοῦ χειμῶνος c. cet. — S. 3. v. 11.
δὲ τῆς ἰαλμῆς c. cet. — S. 4. v. 1. βραχύντος — τοῦ
σπέρματος c. cet.

P. 491. v. 1. διατηροῦσι γὰρ αὐταὶ c. cet. v. 2. μετα-
βλή. v. 10. καὶ πρὶν ἥσσειν — γιγόμεναι, posterius etiam Med.
Prior scriptura sola vera; refertur enim αὐτὸ ad σπέρμα, de
quo initio sectionis 4. disputatio coepta est. v. 12. ἀπην-
θηκὸς c. cet. v. 13. ἐκφύειν cum A. Cam. Bas. v. 14.
ἐπιτίθειν cum indicio varietatis obscuro post alterum iota.
v. 16. ἐρνοιβὼ ση ψήλην, ποιήσας, sic. In qua scriptura origo
vili apparet. Ceteri enim libri omnes ἐρνοιβώση ψιλήν
habent.

AD LIBRVM IV.

P. 492. Cap. 1. s. 1. v. 10. post δένδρα ponendum sta-
tim alterum membrum propositionis alternantis, quod male
reiectum legitur initio sectionis 2. ubi sensum inceptum in-
tempestive interpellat καὶ ἀνάπαλιν δὲ λαμβανομένων, ubi
Heinsiana ἀνίπαλιν καὶ e Camotiana assumsit. Dixi in Cur.
Sec. p. 524. — S. 2. v. 4. δερματικαῖς καὶ ξυλώδεσι c. ce-
teris. Sequentia οἶον τὸ — καὶ μηλέας reponit post verba
τὰ δ' αὐτὰ πάλιν ἐν περικαρπίοις σαρκώδεσιν. tum pergit:
ἐνα δὲ ἐν ξυλώδεσιν ἅμα καὶ σαρκώδεσιν, καὶ ὅλως et cet.
quam scripturam nunc unice probandam censeo. v. 10.
αἰεῖ.

P. 493. v. 2. αἱ αὐταί, quae scriptura fortasse ita de-
fendi possit, ut referatur ad sententiam superiorem alternan-
tem: ἀμφοτέρως γὰρ φαίνεται τὸ ὁμολογούμενον. Sensus tum
igitur: ex utraque vero parte eadem existunt rationes dubi-

tandi. — S. 3. v. 3. τοῦ cum indicio scripturae τοῦτα sequens τοῦ confirmat Codex. v. 7. τῷ πάσχειν c. ceteris. v. 9. αὐτὴν αἰτίαν c. cet. v. 10. ἡ αἰτία — κράσις c. cet. v. 13. εὐπαθέστερον διὸ καὶ τὰ εὐπαθέστερα ἐπέτει ταρβησσότερα, καὶ ἅμα τὸ κοινὸν αὐταῖς ὥσπερ ἕτερον εἰς τὴν παθεῖν. Primum εὐπαθέστερον habent quoque ceteri libri. Vocabulum ἐπέτει super extremo s. adscriptam notam habet v. hanc, quam equidem a interpretanti e sententiarum serie malim; igitur ἐπέτεια scribo. Sequentia vero non expedit. — S. 4. v. 2. γὰρ om. c. cet. v. 4. ἐν αὐταῖς c. cet. v. 5. αἰεὶ c. cet. v. 6. καὶ τροφῆς c. Med. v. 8. οὐδὲν μικρόν. v. 11. ὥσπερ τὰ μὲν c. cet. — S. 5. v. 1. ἐκτελεσοῦν, sed alterum s. superscriptum. v. 6. ἔχει cum indicio scripturae θχειν.

P. 494. v. 1. μὲν τὰ c. cet. unde μὲν τάχ' ἐλαφρότερα officio. v. 4. ἐπ' ἀμφοῖν c. cet. v. 5. τῷ πλ. χρ. τὰ κατὰ γῆς μᾶλλον. v. 6. τῷ τοὺς σπμ. ὄγκους ἀποσπῶν c. Med. et partim c. ceteris. Unde malim πλείω χρόνον τὰ σπέρματα ὑπὸ γῆς ὄντα μᾶλλον κατακρατεῖσθαι — ἀντισπῶν. — S. 6. v. 1. Ὁ γὰρ καὶ c. cet. v. 3. post εὐλόγως addit φανερόν δὲ μάλιστα ἐκ τῶν ἀμυγδαλῶν. εἴπερ ἀφανισμένης τῆς ὑγρότητος, egregio supplemento! π. 7. ἀλλ' ὅτι τρίτη cum indicio varietatis sive additae literae extremo iota vocis ὅτι, sed obscuro. — S. 7. v. 4. ἰσχυρότερον ὦκ, sed in ὦν prima litera dubia est. v. 5. τὸ cum indicio varietatis τῷ. — Cap. 2. s. 1. v. 3. φυτευομένον. v. 6. οἷον ὅταν c. cet. v. 7. γυμνούμενα, recte!

P. 495. v. 2. Non minus temere ipse Heinsii exemplo in errorem inductus vocabulum χρονιώτιστα addidi e libro Vinariensi ductum. Locus est sanus et integer, quem facile agnosces, modo recorderis loci superioris c. 1, sect. 2. ubi inter semina ἐν καλύψεσι δερματικοῖς καὶ ξυλώδεσιν cum aliis nominatur vitis. Verumtamen alium ibi verborum ordinem habet Urbinas, ut loci istius auctoritate uti tuto non liceat. Cogitabis igitur semen coriaceo tegmine pro pulpa (περικαρπίῳ) inclusum, natura humidum, quale est fici, mali medici et granati: quod per textum porosum corii aërem facile admittit, atque corruptioni sit obnoxium. Hoc autem argumento simul deprehenditur auctoritas libri Vinariensis levis, quippe non codicis alicuius scriptura, sed viri docti coniecturis nixi! v. 4. πυκνόν τι c. cet. v. 8. μανότατον, recte! v. 10. τοιοῦτον. — S. 2, v. 8. post ἐρέβινθος addit καὶ ὁ ὄροβος· μόνα γὰρ δὴ καὶ οὐ ζωοῦνται τῶν χειρῶν

ὁ θέρμος καὶ ὁ ἐρέβινθος, egregio supplemento! v. 15. ἦτιον αὐτὰ c. Med. v. 17. ἀληθέστατον, bene!

P. 496. Cap. 3. s. 1. v. 2. ῥύφανος γὰρ. v. 3. ἀλλ' αὐτὰ δοκεῖ γὰρ ἀλλὰτ' ἐν καὶ δεινδορικοῦτερα. in spatio primo post τ apparent vestigia literarum γε, ut scriptum fuisse videatur ἀλλάττειν. nam Codex literam τ, ubi geminatur, alteram forma Γ expresse habet. v. 4. ἀλλήλων ὅτι — παραλλάττειν c. cet. v. 11. κορίανον. ceteri βανόν. v. 12. ἐρεχθὲν c. Med. — S. 2. v. 1. Margo Codicis literis maiusculis adscripta habet haec Π CEYTAΓCΗ, i. e. περὶ σεντρίων. Postremam vocem non agnovi. v. 2. ὕστερον μὴ μῆ, sed μῆνός hoc superscriptum. v. 6. θεωρεῖν — ἀσθένειαν διὸ ταχὺ c. cet. v. 8. τὰ μὴ ὄντα c. cet. v. 11. ἀνδραγύνη c. Med.

P. 497. s. 3. v. 7. στεφανώτικα c. Camot. — S. 4. v. 1. θησαυριζομένη. v. 3. γόνιμα μὲν εἰς. v. 6. δὲ καὶ κατὰ. v. 7. ἀπολείπειν scribo, monente Coraio. κατὰ λόγον est rationi consentaneum. sequens δύναμιν om. c. ceteris. v. 9. ὡς σπέρμα θείῃ c. Med. v. 12. ταύτη ἢ φθαρείη — τὰ ἰα c. cet. e scriptura ἰα mansit ἰα. v. 13. δὲ καὶ τοῦτο c. Med. v. 17. καὶ τούτων πέμψης, sed μ in rasura, et punctis duobus damnatum. — S. 5. v. 3. τελέωσις c. cet.

P. 498. v. 1. δευτέρα δὲ ἡ c. cet. v. 2. ἐκ τούτων c. cet. — S. 6. v. 2. φησι, superscripto α. v. 6. τελέωσιν· δι' ὃ καὶ c. cet. v. 8. μὲν καλλίους c. Med. — S. 7. v. 2. κίκετο. sequens ἐκκαυλεῖν confirmat. v. 3. ἀνώμαλον φερομένων, prius c. cet., alterum recte! v. 9. ὁμοιοτήτιά τινα ἔχει· τὰ δ' ἴδια καθ' ἑκάστον γένος αὐτὰ καθ' ἑνὴν λέγουσιν ἐπὶ πλεόν· ῥητέον δέ. τοῖς τῶν δένδρων καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα θεωροῦσιν c. ceteris. quem ordinem nunc servatum malim, in verbis ipsi pauca mutuo: videlicet ἐπὶ πλεόν ῥητέον· ἐν δὲ τοῖς τῶν δ. — θεωροῦσιν. tum vero subiungo superiora ita scripta: τοὺς τε χρόνους δηλοῦσι καὶ τὰς ἀκμὰς — ληπτέον.

P. 499. Cap. 4. s. 1. v. 6. τὴν γένειν c. cet. quod restituendum. v. 9. δ' ἐκείνη πρὸς γε, unde γε accipio lumbens. — S. 2. v. 5. πολλὰ c. cet. v. 6. θηλείων.

P. 500. s. 3. v. 1. τινῶν τε c. cet. v. 2. τὰ παρ'. — S. 5. v. 2. ἐκ πυρῶν c. cet. v. 6. φύσις ὡς c. cet. — S. 6. v. 2. χυδροπῶν c. cet. v. 4. πυροῦ ἢ κριθῆς, sed fuit πυρός. v. 6. ἰσχυρότερος. — S. 7. v. 3. γαλιπτωσις c. cet.

P. 501. v. 1. σῆψις ὅλως διάρχεις· ὧν c. cet. v. 2. φύσει μόνη δὲ c. cet. v. 5. ὑπόμβριος, sic. — S. 8. v. 4. ἐξέτασιν c. cet. v. 5. τις om. c. cet. v. 11. αἱ ante ῥίται om. c. cet. — S. 9. v. 3. γαλιάντωσιν c. cet. v. 4. ἐπιγμένων c. cet. v. 8. ἤ. v. 9. κρατήσῃ. v. 10. πρὸς τὴν παρὰ φύσιν. — S. 10. v. 4. γίνεται.

P. 502. v. 2. ἐτέρων c. cet. v. 3. ἡ om. c. cet. v. 6. καὶ τῶν, omisso ἐκ, recte! — S. 11. v. 2. ἀκολουθήσει. v. 4. ἡ om. c. cet. v. 8. τούτου δὴ. v. 13. τοιοῦτον c. Med. — S. 12. v. 1. ἐν om. c. cet. v. 5. post συμβαίνειν addit eundem quae e Mediceo inserui verba εἰπερ usque ad v. 7. ὥσπερ. Atque hic unicus est locus, ubi Medicus supplementum idem cum Urbinate suppeditat: multa alia non habet: unde dubitari merito potest, an Medicus ex Urbinate fuerit male descriptus. v. 6. δευτέρα clare scriptum habet Urbinas. Venit in mentem post ἀρχεται fortasse fuisse scriptum τὰ δευτέρα τῇ ἀρχῇ ἀκολουθεῖν. v. 10. εἰς ante ἀπυρήτους om. c. cet.

P. 503. s. 13. v. 2. ἀμφοῖμ. v. 7. οὐδ' ἐτέρας. v. 8. ἀμφοτέροις. v. 9. διαφορὰν δέ τινα ἵνα, ως εἶται δαὶν καὶ τῶν ἐφαφων, sed in punctis damnatur. v. 11. εὐθὺ. — Cap. 5. s. 1. v. 2. ἔτι δ' ἰσχυρότατα c. cet. v. 4. τῇ αὐτῇ. διὰ γὰρ τὰ ἰσχυρ. prius bene! alterum c. Med. v. 5. πλείστην ἔχοντα τροφήν καὶ μάλιστα πάσχειν· τὰ πάσχοντα ὑπομένει, τὰ δ' ἄλλα φθείρεται τελείως, egregie! sed tamen vitium: leve adhuc inest verbis τὰ πάσχοντα, quae corrigo πάσχοντα δὲ ὑπομένει. — S. 2. v. 1. καὶ οὐδ' ἕτερον οὐδέν, recte! v. 3. εἰς αἶραν ἀξιοῦν. v. 6. ἀκτίειν c. cet.

P. 504. v. 2. εἰς ἥραν. — S. 3. v. 3. συμμένει. τοιαύτη. v. 5. οὐδὲ εἰς c. cet. v. 8. καὶ ἄλλα c. cet. — S. 4. v. 5. διάστασις c. cet. v. 6. ἐξαιρούμενος c. cet. v. 7. ἐπεὶ κρατεῖ, sic. v. 8. μὴ ἀπαθὲς c. cet. — S. 5. v. 6. ὅτε (sic enim scribendum) om. c. cet. v. 8. οὐκ ἔτι ζητοῦμεν οὖν εἰ τοῦτ' ἔχει τὸ c. cet. fere praeter ζητοῦμεν verum.

P. 505. s. 6. v. 1. ὃ καί, recte! v. 7. ἀιροφούντων c. Med. v. 13. ἀπόλλουσιν — τὴν μίνδαν c. cet. — S. 7. v. 3. omissis εἰ δ' habet rectius ἀπογηράσκουσα δὲ c. cet. sed ἀπογηράσκουσαν — ἐξομοιοῦσθαι scribendum. v. 6. καὶ πτωρ, recte! v. 7. τοιοῦτόν τι. v. 8. νοσσιῶν c. cet. v. 10. ὁρᾶν λέγει, sed o circumscriptum, et minutum α superscriptum; super αν etiam alius accentus indicari videtur. Possis tamen etiam signum, quod minutum α interpretabar, pro

spiritu aspero accipere; τῆς vero existit vox ὄραν. deinceps λέγειν simul indicatur, — Cap. 6. s. 1. v. 2. πόρα, v. 4. αἰγίλορα, sed indicatur simul λωπος.

P. 506. v. 1. βλαστακόντων τῶν ὑπερὸν ἐκ τοῦ σπέρματος ἐναπολαμβάνοντων. οἱ δ' ὡς ἀληθῶς διακρίνεται c. cet. v. 3. ἄλλω τῷ καὶ οἷον v. 4. αἰγίλορα δυεῖν τὸν ἄρον cum indicio scripturae αἰγίλορα. v. 6. καὶ ἐπιναμῆθ' c. Med. — S. 2. v. 1. ἄλλως c. ceteris. — S. 3. v. 6. τελουσθαι. v. 9. ὁρᾷ. v. 10. τελείωσις. v. 12. ἡ αὐτῇ.

P. 507. v. 2. πολυχίτωνι δ' εἶναι, sed duobus suppositis punctis extremum ε (quod serius insertum apparet) et sequens δ' damnantur. Latina quidem ratio dativum postulat. v. 3. χρῆ c. cet. — S. 4. v. 1. Ταῦτα μὲν in rasura videtur fuisse. v. 2. ἀλλ' οὐ μὴν ἀλλ' εἰ δεῖ λέγειν τὴν αὐτίαν c. Med. v. 4. τελουθ' — τὰ φύσημα c. Med. partim c. cet. v. 6. vitiosum σκληροτάτων habet quoque Urbinae, quod eadem ratione corrigi iussit Coray, quoniam in Caris sec. p. 528. propositum. — S. 6. v. 3. ἡ ἐπισπᾶται καὶ δι' αὐτῶν τὴν ἐν τῷ αἵρι καὶ ταῦτα πεφυκότων ἐν τούτῳ τελουσθαι, καὶ ἅμα λαμβανόντων τροφήν c. cet. praeter αὐτῶν τῇ, cum ceteri αὐτῶν τῶν habeant. v. 7. post ῥιζὼν addit haec: ἐκ τῶν μὲν αὐτῶν μία τις ἡ πέρις καὶ τελείωσις ἁπάντων εἰδ' ὑπὸ τῶν ἔξω συμβαίνει γὰρ ὥσπερ τὸ μὲν κατὰ φύσιν τὸ δὲ παρὰ φύσιν, καὶ ταῦθ' ἰσχύοντο, quae in paginam sequentem versumque 4. initio sectionis 7. translocavi. v. 8. περικατὰλαμβάνομένου maxim. quam formam hac notione, quam locus exigit, Theophrastus frequentat.

P. 508. v. 4. ταῦτο τε οὖν c. cet. — S. 7. v. 6. συνεκτρέφεσθαι. v. 9. πολλὰ γ' οὖν c. cet. v. 13. pro ἐν habet π. quae numeri nota mihi aliunde pondum nota erat. — S. 8. v. 1. Ἔστι δὲ. v. 3. ἀπαδρύνεσθαι. ceteri ἀποδρύνεσθαι. v. 4. τῷ restituendum. v. 6. ὥσπερ πολλοῖς c. Med. v. 9. αὐτῇ τις. — S. 9. v. 2. τοῦ παρὰ c. ceteris.

P. 509. v. 1. ἀπορήματα οὐχ ὑποπίπτοντα cum indicio scripturae ἀπορημάτων. v. 4. τιθύμελλον ἢ περὶ τὸν. itaque verba iam Scaligero suspecta omittit textus. — Cap. 7.

s. 1. v. 5. προρεῖ. ceteri προορεῖ. deinceps τὰ χειροπὰ δὲ c. Med. v. 6. θέρου, sic. v. 8. πρὸς τὸ μονοκώλα c. cet.

Theophr. oper. T. F.

H

P. 501. v. 1. σήψης δὲως δὲ πρὸς οὐσης. v. 9. γίνε-

φύσει μόνῃ δὲ c. cet. v. 5. ὑπὸ πάντων, sed in priorē voce ο
ἐξέτασιν c. cet. v. 5. τις om. inter eam et sequentem
om. c. cet. — S. 9. v. 3. scribo, v. 8. verba suspe-
μένων c. cet. v. 8. ἡ. utari in καὶ προσελλότερος νο-
παρὰ φύσιν. — S. 10. v. 9. κεδίστηται τὴν εἶσαν c.

P. 502. v. 2. ἐπὶ πρὸς c. ceteris. v. 9. αἴθρ ο. cet. —
καὶ τῶν, omisso ἐκ. Ceteri αἴθρ καὶ coniungunt. v. 3.
v. 4. ἡ om. c. cet. αἴθρ om. c. cet. v. 5. ὄν om. c. Med.
Med. — S. 12.

addit eudem qu. v. 9. ο, ita, ut ἀδύνατον et οὐ

v. 7. ὥσπερ. supplementur
supplementur habet: und

note fueri habet Ur
scriptur

αὐτοῦ v. 12. ἀλλὰ νεῖον, unde κινὸν lucramur.

P. 512. v. 1. ὡς δὲ ἀπλῶς. — S. 2. v. 2. ὡς ἄρα.

αἴθρ v. 8. ἐκφυσήσῃ c. cet. v. 10. τὴν χρονό-
v. 15. ὀψιότεροι, quod Scaliger voluit. dein-

αἴθρ v. 12. τὴν τε πλείων. v. 13. καρποὶ —
αἴθρ v. 14. μόνον c. Med. v. 15. νέον — ἐν

— αἴθρ partim c. cet.

P. 513. v. 3. ἰσχυρὴν ἢ δύναται, bene! v. 6. αἴθρ pro

αἴθρ v. 8. post καταξηραίνουσα addit καὶ ἐξικμάουσα.

v. 9. συμμετρου. v. 13. ἣν δ' αἰτίαν μόνον τοῦτο, sed cor-
rectum τοῦτω. — S. 5. v. 3. αὐτοστεις, bene! v. 4. κα-

στιν. — Cap. 9. s. i. v. 2. βραδυτέρα c. cet.

P. 514. v. 1. βραδυτέρα c. cet. v. 8. ἅπαντα ταῦτ

ἐκείνοις καὶ χαλεπώτα. — S. 2. v. 2. πρὸς δὲ, bene!

v. 7. ἀποφάσεως c. cet. — S. 3. v. 11. προσφίλης om. c.
ceteris, recte!

P. 515. s. 4. v. 7. εὐαλλών in rasura. v. 8. κουφότητα.

— S. 5. v. 4. βραδυτέρας. v. 8. πεισάγγας — εἵπαμεν. —
S. 6. v. 5. καὶ κουφότεραν. v. 6. συμβάλσονται. v. 10. οὐδὲ
κἀκείνη c. Med. deinceps μόλις, superscripto v. in e ap-
paret indicium litterae α.

P. 516. v. 2. λίμον, superscripto v, et iota puncto no-
tato. v. 4. κατάλοιπον pro κατὰ λόγον, bene! — Cap. 10.
s. 1. v. 3. αἰσώδης τὸ ἄνθος c. cet. v. 7. τοῦτο τε. v. 8.

ταλέωσιν. v. 10. πανότατον, recte! —
 λεκτέον. αἰτιάσαιτο δ' ἂν τις. v. 5.
 ! v. 6. κεχώρισται — λοβαῖν c. cet.
 versu 8. deinceps v. 9. προαύξεται

.. γὰρ om. c. Med. v. 7. ἐπιαντιστέρα c.
 1. s. 1. v. 8. μόνων, recte! v. 14. μήτηρ,
 cio μητρῆν. v. 15. σίαχος, recte! — S. 2.
 vis om. c. Med.

.. 518. v. 1. κοινῶν c. A. Camot. v. 2. ἐν δ' αἰτία.
 6. ὁμοίως. — S. 3. v. 7. addit καὶ διμήνης, bene! dein-
 ceps τελυκάλαμος c. cet. postea διό c. cet. v. 10. μὲν om.
 v. 12. θολωτέραν c. cet. — S. 4. v. 4. ὀλιγοκαλαμώτερος.
 v. 9. ἰσημέρους c. cet. v. 14. καὶ μὴ κατοικεῖται δὴ τῷ πρὸς
 τῆς c. cet. Coray δὴ et sequens καὶ deleri voluit.

¶ 519. s. 5. v. 3. ἡ διαφορὰν γεννᾷ ἢ ἐμποιοῦσιν ἢ καὶ
 πρὸς ἀσχηρῆσιμος αὐτῶν ἐπὶ τῷ. sed in γεννᾷ primum ἢ indi-
 catur tantum in rasura, deinde rasura indicat γενεῶν. unde,
 αἱ χρήσιμον scribas, tolerabilis scriptura existit: αὐταῖς, ἢ
 διαφορὰν γενεῶν ἐμποιοῦσι πρὸς τὸ χρήσιμον, ὡς περ. Camo-
 tiana ἐμποιοῦσαι habet. v. 6. διὰ τοὺς γὰρ. ceteri διὰ γὰρ.
 v. 8. θράκιος ὅψις δὲ c. cet. v. 10. ἄλλων ἐκεῖ σπειρόμε-
 νος ὅψις βλαστάνει, bene! sed Codex usque habet, ut ceteri
 βλαστ. — S. 6. v. 2. αἶσιν ἐν ταῖς ἐπισυναγωγαῖς καλουμέ-
 ναις. v. 4. ἴσοι. v. 5. οὐ κατήροιεν c. cet. v. 11. κατ-
 ἄρῃ ἀπὸ τῶν αὐτῶν — αἱ δ' ὅλως ἀκαρπία μὴ c. cet. —
 S. 7. v. 8. γίγνονται.

¶ P. 520. s. 8. v. 2. τὸ, sic. v. 8. τελειώσεως. — S. 9.
 v. 7. διαφορὰν c. cet. — S. 10. v. 4. χώραν c. cet. v. 6.
 εὐδλιν. v. 9. τοῦτο, et verba ἐν τῇ — ἰσχυρῶς transponit in
 versum 11: post θεμένης c. ceteris. v. 11. τιθεμένης c. cet.

¶ P. 521. Cap. 12. s. 1. v. 4. ἰδίως διαθέσεις om. c. cet.
 v. 5. καὶ πάντα. v. 6. συμβαίνει δὲ πολλάκις c. cet. v. 15.
 τὸ ἀτέραςμον ὡς ἂν τι νεοσηκός ἢ πεπονηκός. unde emet-
 git vera scriptura. — S. 2. v. 9. τοιοῦτον. v. 10. γὰρ om.
 c. cet. v. 13. ἀποστέγοι confirmat. — S. 3. v. 1. διαίρου-
 μένου c. Med.

¶ P. 522. v. 3. ὅ, recte! v. 6. αὐτῇ, cum indicio αὐτῇ.
 v. 9. ξυνιατάμενα, recte! v. 10. καὶ τὰ Λήμνια c. ceteris.
 v. 13. τεράματα om. c. cet. — S. 4. v. 2. τὰς αὐτὰς c. cet.
 v. 3. μικρὰ cum Coraio mutandum in πειράς censeo. v. 4.

— S. 2. v. 2. εὐθὺ. v. 8. ἐπὶ θερμῆς οὐσης. v. 9. γίνεται, super s scripto η.

P. 510. s. 3. v. 3. ἐκτερο δὲ τῶν, sed in priorē voce o puncto notatur subitus, et sequitur inter eam et sequentem manifesta rasura. v. 4. ἐφαμμον scribo. v. 8. verba suspecta καὶ πετιμώτερος Coray mutari in καὶ προσελλότερος voluit: quod mihi non placet. v. 9. καθίστηται τῶν φίλων c. Med. — S. 4. v. 4. παρὸς c. ceteris. v. 9. ἀπὸ c. cet. — S. 5. v. 1. καὶ om. Ceteri οὖτοι καὶ consurgunt. v. 3. ἀθύρα c. cet. v. 4. ἀρχὴν om. c. cet. v. 5. ὃν om. c. Med.

v. 8. ἐκ τοῦ αὐτοῦ c. cet. v. 9. ο, ita, ut ἀδυνατον et οὐ δυνατόν legi possit.

P. 511. v. 1. τοῦτο. v. 6. συνεχροῦς δὲ πινὸς αὐσης καὶ διηκούσης — ἀκρον, ὥσπερ. — S. 7. v. 2. φῦσιν — αὐ τοῦ καὶ τῇ. v. 4. ἀφ' οὗ — βαλοσάμην. v. 5. τῶν δὲ καρπῶν ἢ προόρυσας. v. 7. πίπτει. — Cap. 8. s. 1. v. 4. αἰτιάσασθαι τῇ. v. 12. ἀλλάνειον, unde κινὸν iuxtaur.

P. 512. v. 1. ὥσθ' ἀπλῶς. — S. 2. v. 2. ὡς ἴμα. v. 4. φαίον, sic. v. 8. ἐκφυσήσῃ c. cet. v. 10. τὴν χρονότητα, recte! v. 15. ὀψιαίτεροι, quod Scaliger voluit. deinceps ὀλιγοχουστότεροι c. Med. — S. 3. v. 3. τῶν τῶ. v. 6. πάντα δὲ c. cet. v. 12. ὅν τε πλείων. v. 13. καρποὶ — ταχὺ δὲ c. cet. v. 14. μόνον c. Med. v. 15. νέον — ἐπὶ — ὥρας partim c. cet.

P. 513. v. 3. ἰσὺν ἢ δύναται, bene! v. 6. εἴτα pro εἴτα. v. 8. post καταξηραίνευσθαι addit καὶ ἐξικμάζοντα. v. 9. συμμέτρου. v. 13. ἣν δ' αἰτίαν μόνον τοῦτο, sed eorrectum τοῦτο. — S. 5. v. 3. αὐτοστεῖς, bene! v. 4. κράστιν. — Cap. 9. s. 1. v. 2. βραδυτέρα c. cet.

P. 514. v. 1. βραδυτέρα c. cet. v. 3. ἄλπη ταῦτ' ἐκείνοις καὶ χαλεπαῖα. — S. 2. v. 2. πρὸς δὴ, bene! v. 7. ἀποφάσεως c. cet. — S. 3. v. 11. προσφιλὲς om. c. ceteris, recte!

P. 515. s. 4. v. 7. εὐαίλων in rasura. v. 8. κουφότατα. — S. 5. v. 4. βραδυτέρος. v. 8. πεισάγγαις — εἵπαμεν. — S. 6. v. 5. καὶ κουφοτέρων. v. 6. συμβάλλεσθαι. v. 10. οὐδὲ κινεῖν c. Med. deinceps μόλις, superscripto v. in o apparet indicium literae α.

P. 516. v. 2. λίμον, superscripto ν, et iota puncto notato. v. 4. κατάλοιπον pro κατὰ λόγον, bene! — Cap. 10. s. 1. v. 3. εἰκότως τὸ ἄνθος c. cet. v. 7. τοῦτο τε. v. 8.

καιρός c. cet. v. 9. τελέουσιν. v. 10. μανότατον, recte! — S. 2. v. 2. διαφθορᾶς λεκτέον. αἰτιάσονται δ' ἂν τις. v. 5. εἶον ἐρυναιβούμενα, bene! v. 6. πεγώρισται — λοβῶν c. cet. transponit post μέρσαι versu 8. deinceps v. 9. προαύξεται c. cet.

P. 517. v. 3. γὰρ om. c. Med. v. 7. ἐπισυναστέρα c. cet. — Cap. 11. s. 1. v. 8. μόνων, recte! v. 14. μήτηρην, sed cum indicio μητρήν. v. 15. στάχυς, recte! — S. 2. v. 5. καὶ bis om. c. Med.

P. 518. v. 1. κοινῶν c. A. Camot. v. 2. ἔτι δ' αἰτία. v. 5. ὁμοίως. — S. 3. v. 7. addit καὶ δέμνηες, bene! deinceps πολυκάλαμος c. cet. postea διὸ c. cet. v. 10. μὲν om. v. 12. θολωτέραν c. cet. — S. 4. v. 4. ὀλιγοκαλαμότερος. v. 9. ἰσημέρους c. cet. v. 14. καὶ μὴ κατοικταλῇ. δὴ τῷ πρὸς ἡμᾶς c. cet. Coray δὴ et sequens καὶ deleri voluit.

P. 519. s. 5. v. 3. ἡ διαφορὰν γεννᾷ ἢ ἐμποιοῦσιν ἢ καὶ πρὸς ἀσχρήσιμος αὖ ἐπ' ἐ τῷ. sed in γεννᾷ primum ἢ indicatur tantum in rasura, deinde rasura indicat γενοῖν. unde, si χρήσιμον scribas, tolerabilis scriptura existit: ἐανταῖς, ἡ διαφορὰν γεννᾷ ἐμποιοῦσι πρὸς τὸ χρήσιμον, ὥσπερ. Camotiana ἐμποιοῦσαι habet. v. 6. διὰ τοὺς γὰρ. ceteri διὰ γὰρ. v. 8. θράκιος ὅψα δέ c. cet. v. 10. ἄλλων ἐκαὶ σπειρομένοσ' ὅψα βλαστάνει, bene! sed Codex usque habet, ut ceteri βλαστ. — S. 6. v. 2. αἶον ἐν ταῖς ἐπισυναγαγαῖς καλουμένους. v. 4. ἴσοι. v. 5. οὐ κατήροισιν c. cet. v. 11. καρπῶν ἀπὸ τῶν αὐτῶν — αἱ δ' ὅλως ἀκαρπία μὴ c. cet. — S. 7. v. 8. γίγνονται.

P. 520. s. 8. v. 2. τὸ, sic. v. 8. τελεώσεως. — S. 9. v. 7. διαφορὰν c. cet. — S. 10. v. 4. χώραν c. cet. v. 6. εὐδίαν. v. 9. τοῦτο, et verba ἐν τῇ — ἰσχυί transponit in versum 11. post θεμένης c. ceteris. v. 11. τιθεμένης c. cet.

P. 521. Cap. 12. s. 1. v. 4. ἰδίως διαθέσεις om. c. cet. v. 5. καὶ πάντα. v. 6. συμβαίνει δὲ πολλάκις c. cet. v. 15. τὸ ἀτέραμον ὡς ἂν τι νεοσηκός ἢ πεπονηκός. unde emergit vera scriptura. — S. 2. v. 9. τοιοῦτον. v. 10. γὰρ om. c. cet. v. 13. ἀποστέγοι confirmat. — S. 3. v. 1. διαιρουμένου c. Med.

P. 522. v. 3. ὁ, recte! v. 6. αὐτῇ, cum indicio αὐτῇν. v. 9. ξυνιστάμενα, recte! v. 10. καὶ τὰ Λήμνια c. ceteris. v. 13. τεράμονα om. c. cet. — S. 4. v. 2. τὰς αὐτὰς c. cet. v. 3. πικρᾷ cum Coraio mutandum in πικρᾷ censeo. v. 4.

ἔφύδρου recte c. cet. v. 6. πικρὰ τε καὶ βαρεῖα καὶ σκληρὰ, bene! v. 10. ἔφύδρους c. cet. recte! v. 12. ἐδάφον.

P. 523. v. 1. ταῖς τε c. Med. v. 2. πλέονος. v. 3. καὶ εἰ, sed mutatum in καὶ ἤ. v. 7. αἰτίων. — S. 6. v. 2. οὕτως ubique fere. v. 4. παρ' ἀλλήλας. v. 7. τοιοῦτον. v. 9. τὸ post κατὰ om. κατὰ τὸ ceteri. v. 10. φθορὰν c. cet. v. 11. τὰ δὲ ἐπιβαίνειν c. cet. v. 13. δῆλον ὡς. v. 14. ἀσθενὲς κἂν φύσει γίνετο τῷ, bene! partim c. Med. — S. 7. v. 3. τῶν δὲ τεράματα om. c. cet. v. 4. κατ' ἄσπερον.

P. 524. v. 2. Τῆς ἀσθενείας. — S. 8. v. 4. post αἰάτους pergit: ἔστι γὰρ σφόδρα ψυχρὸν καὶ ὑπεράματον εἶναι γίνονται. ἐν δ' ἐν τοῖς ἀγύροις ἀπεθαλωμένοις ἐν τῷ ἄλλῳ καὶ καθαρῶς αἰσιν. οὐ μεταβάλλουσιν, ἀλλ' ὑπεράματον ὅτε μὲν γὰρ ὑπὸ τῷ ἀγύρῳ, ὅτε δὲ ὑπὸ τῆς πρὸς c. ceteris. v. 11. θερμότητος. v. 15. γίνονται. — S. 9. v. 4. ἐπιγινόμενον bene c. ceteris. v. 2. δεικνύονται. v. 5. ἡλασμένους, egregie! ἱκνυμένους ipse conieceram in Cur. sec. verum assecutus coniectura est Coray. v. 7. συμμετροῦ.

P. 525. v. 1. τὴν φύσιν c. cet. — S. 10. v. 2. ἀλλης om. c. cet. v. 4. κακωδῇ πρὸς τὴν γέννησιν. unde facile verum κακωδῇ emergit. v. 6. ὑπὸ c. cet. quod restituendum. v. 8. ἀλόγος c. ceteris, quod restituendum. — S. 11. v. 6. ἐκλυττώτερα c. cet. v. 8. περιστάσις c. cet. v. 10. ὑπεράματον. v. 11. θατέρου. θεήτερος ἐκλυττα c. cet. v. 12. πλεῶ. — S. 12. v. 2. ἄλλῳ φασὶ τινὲς ἐν συμφῇ φέρεσθαι. v. 6. ἐρηγνύετα c. cet. sed ἡ pūncfo notatum. v. 7. διαχεῖσθαι c. cet.

P. 526. v. 1. οὕτως. v. 3. συνεξάγει. v. 4. τὸ θερμόν c. Med. v. 6. καὶ πεπεμμένα ponit post ζωοποιεῖ c. cet. — S. 13. v. 7. μικρὰ. v. 8. ἐνδηλον c. Med. v. 10. ὅλως. v. 11. Εἰ δ' ὑπεράματον ἐν τούτοις c. cet. praeter ἐν omisum. v. 14. διὰ τί c. cet.

P. 527. Cap. 13. s. 1. v. 1. οὕτω ponit post ἐκφουσιν c. cet. — S. 2. v. 2. εὐχλωτέρα. v. 6. πεδιωνῶν, sed in rasura πεδιεινῶν apparet. v. 8. συμμετροτέρα. — S. 3. v. 2. συμβάλλεσθαι. v. 3. ἐγγύτερα c. cet. v. 6. ἐγγλωτέρα. v. 7. ξηραθέντα γὰρ καταρθεῖν. v. 8. τοῦ καύματος om. c. cet. v. 9. δε addit post αἶρος, bene! sed τοῦ αἵματος idem repetit post ἀνιχνυνομένον. — S. 4. v. 3. βόρεια. unde τὰ βόρεια scribo. v. 4. τὰναντία δῆ. v. 5. ἀπόλλυνται.

P. 528. v. 1. καὶ ὁ κύαμος — ἀπηνθηκότα reficit post

λαμπρόν versu 2. c. ceteris. v. 3. ὑγρὰ δὲ τινα ληφθῆναι c. ceteris praeter ληφθῆναι. v. 6. καὶ γυμνῇ. v. 8. πυκνότερον καὶ ἰσχυρότερον. — S. 5. v. 1. Ὅτι δὲ c. cet. v. 4. χειμῶνας c. cet. v. 7. ἐπιγεγομένη c. cet. recte! v. 8. συνεφελομένη. — S. 6. v. 1. δὲ καὶ. v. 2. ξηροῦ ἐκφυσις c. cet. v. 4. θωσμούς c. cet. hic et v. 8. v. 6. τὸ μὲν c. cet. — S. 7. v. 2. οἰκία c. Gaza.

P. 529. v. 2. ἀνίη, sed in rasura ἀνείη apparet. v. 6. ἡ ὑπὸ. — Cap. 14. s. 1. v. 1. Τὰ δὲ c. cet. v. 3. καὶ πυροῦ c. cet. v. 4. διὰ τε τὸ γυνόντερά εἶναι τὸν δὲ. v. 8. καὶ ἄτοπον c. cet. v. 10. ξυμφέρεσι c. cet. et deinceps verum ἀπολλύει habet. v. 13. κριθῆναι om. c. cet. — S. 2. v. 2. ἐρυσιβά. — S. 3. v. 2. δὲ om. c. Med. v. 3. πολλοῦ, sed o puncto subnotatum ita, ut appareat πολλῶ fuisse. Eandem varietatem in Xenophonte annotavi.

P. 530. s. 4. v. 1. πίσος, sic. v. 9. εἶς ἂν ἡ ἄλμη περιπανθῇ c. cet. — S. 5. v. 1. Ζωοποιεῖ δὲ σηπόμενα, egregie! Vulgatam coniectura Corai mutabat in πυρός, ὡς εἴπομεν, τῇ γλυκύτητι. v. 3. γινόμενος. v. 5. αὐτὸς ἡ. ceteri ἡ. — Cap. 15. s. 1. v. 3. ἐλύμων. deinceps εἰπεῖν οἷς παντὶ c. cet.

P. 531. v. 2. βαθύρεζον. v. 3. πολυκέλαμον. v. 4. ἐχρῆν. v. 8. post δεῖ τὰ inserit Ταῦτα δὲ — πολύκαρπα c. cet. quae in versum sequentem reieci. — S. 2. v. 17. ἀπὸ δυνάμεως c. ceteris. — S. 3. v. 6. καὶ om. deinceps αὐταὶ cum ceteris, qui καὶ διατηροῦσι δὲ αὐταὶ habent. v. 7. μόνα om. c. cet. nec opus erat eo addito ex Athenaeo, qui potuit excerpere locum, quem ipse Theophrastus respexit, supra 4, 2, 2, ubi eadem fere sunt verba, sed solus Urbinas orobi nomen additum habet.

P. 532. v. 2. καὶ γὰρ ταῦτα c. cet. v. 3. ἀντέχει om. c. cet. — S. 4. v. 2. θερμοῦ om. c. ceteris, v. 3. ποιεῖται τροφήν, et sequens μορφήν omittit c. Med. ceteri τροπήν habent praeter Camot. quae τροφήν. Ceterum vitiosum σκαπόμεσιον commune c. ceteris quoque habet. v. 4. οἱ δὲ κύαμοι c. Med. bene! v. 6. ἀπακαί. v. 7. πίσοι καὶ ἄλλα c. cet. — Cap. 16. s. 1. v. 3. ἡ κονιατοῖς c. cet. v. 4. η, tribus punctis superpositis. deinceps θερμοῦ. v. 9. μανόταρον — γυμνότερον c. cet. — S. 2. v. 1. καὶ om. c. cet. ut sequens διαφέρειν, et v. 4. καί.

P. 533. v. 1. αἰγίλου bis, cum indicio α. deinceps αἶρα, ut versu 3. v. 4. ἡ χάχους c. cet. quod restituendum, v. 6. τὰ μὲν c. cet. v. 9. et 10. τὸ bis omittit

c. ceteris. — S. 3. v. 3. ταύτη cum indicio additi *τ*, ut sit ταύτην. v. 5. ἐμβάλλοντες c. cet. v. 7. καὶ ἀνυγμαίνε-
ται κοιμῶν δόξειεν ἂν παρομωνυῖαν εἶναι, sed *εἰ* in δόξειεν
est in rasura obscurum, et vox tertia super *υ* tria puncta
sic habet, sequens *μ* est e correcto *α* factum cum puncto
supposito, et in fine *ν* additum in rasura agnoscitur. Video,
me de Heinsiana scriptura παρ' ὁμωνυμίαν temere indicasse.
Est enim ea sola vera. Sed post ὑγροῦ incisum est ponend-
um: in voce autem κοιμῶν alia obscurata latere videtur, aut
plura verba exciderunt. Etiam sequente versu 8. γὰρ anti-
quum restitui debet. v. 11. γόνιμος τοῦ ὕδατος scribere
iubet antecedens. ἣ μὲν σήπουσα. deinceps συμμειρίαν codex
habet. — S. 4. v. 4. οὐχ ὡς αἱ αὐταὶ c. cet.

P. 534. v. 1. ἐν om. c. ceteris. Versu 3. addit Codex
initium libri sequentis usque ad verba καὶ θεραπείας versus
3. sectionis 1., sed eadem initio sequentis repetit.

AD LIBRVM V.

Cap. 1. s. 1. v. 2. γίνεται, τὰ δὲ ἐκ. — S. 2. v. 3.
περὶ τῶν omissiono δὲ c. Med. v. 4. πρῶτον ἢ ὑπὲρ c. Med.

P. 535. v. 3. αὐτῶν ὥρῳ addito vocabulo, quod verum
esse non potest. v. 7. τουτοιαί. — S. 3. v. 3. ἀμέλει, c.
cet. v. 11. ἰδίας om. c. cet. v. 12. θαλλία, κραδὴ, κλήμα.
— S. 4. v. 4. κλάδῃ. v. 5. ἐλάας χιμακας c. cet.

P. 536. s. 5. v. 2. ὅτι om. v. 4. πρόδρομοι μὲν διὰ —
ἄερος, οὐ προτεροῦσι c. Med. et partim c. cet. Mihi addita
ista in optimo Codice μὲν et οὐ consideranti cum loci sen-
tentia contraria sectioni 9., ubi est de prodromis ἐνίους καὶ
ἐκπέττειν τινὰς τῶν ὕστερον, particulae istae videntur esse
transpositae et locus ita scribendus: πρόδρομοι διὰ — ἄερος
προτεροῦσι μὲν μᾶλλον, οὐ πέττονται δέ. v. 6. γε om. c.
cet. v. 7. γενομένων c. Med. recte! v. 8. καὶ ταῦτα c. cet.
— S. 6. v. 1. δ' οὐδ' ἕτερος, superscripto *ν*. verum videtur
istud ἕτερον; vel οὐδέτερον. v. 3. προβλὰς ὥστ' ἂν. Ita
origo apparet defectus in vulgata προβολὰς et προβλὰς.
v. 5. τὰν τε c. cet. v. 10. αἶ — αὐτὴ καὶ, prius c. Med.
v. 12. λεγόμενος c. cet. — S. 7. v. 4. ὁπισθεν, sic et sae-
pius. deinceps τοῦ φύλλον c. Med.

P. 537. s. 8. v. 4. ὀλυρθους, hic et in seqq. v. 5.
φέρουσαι c. cet. v. 6. θριοῦ — αἱ ὅλας, posterius c. cet.
v. 11. ἣ διαφορά c. cet. v. 13. κακῶς οὐκ ἤνεγκαν c. cet. —

S. 9. v. 6. ἰσχυρῶν. — S. 10. v. 6. καταπέμψαι. v. 7. δὲ om. c. cet. deinceps ἐνδελεχῶς c. Med. v. 11. ποιῆσαι. ceteri ποιῆσαι.

P. 538. v. 1. ἔται om. c. cet. τὸ ὑστερον Camot. — S. 11. v. 2. τυγούσης c. cet. v. 6. τὸ μὴ ἐκπέτειν τοὺς ἐκ τῶν παχέων, ἀλλὰ τοὺς ἄνω μᾶλλον, vere! et sic locum Gaza vertit: tamen adhuc ἄλογον vel simile vocabulum deest. v. 8. στροφή c. cet. v. 11. ὑπόληψις c. cet. v. 13. τῶν ἀνδρῶν. v. 14. ἀλλὰ καὶ c. Med. — S. 12. v. 4. βλαστητικῆς, recte! v. 12. μέχρι οὗ. — Cap. 2. s. 1. v. 3. ταύτης. ceteri ταύτας. sequens γὰρ om. c. cet.

P. 539. v. 1. ἐπισυντάσης, bene! ceteri ἐπιστάσης. v. 5. πολὺ. — S. 2. v. 4. καμπυλογήσας c. cet. — S. 3. v. 4. ἐπένειμέ τε καὶ ἔξεπε ψεν. in rasura μ agnoscitur. v. 7. ὀπισθοκάριον c. cet. v. 10. γινομένης c. cet.

P. 540. s. 4. v. 5. πεπαίνειν — ἐπικνησθέντων. v. 6. περιελφθέντων, sed in rasura ei apparet. sequens διὰ om. c. Med. v. 8. ἐπικνήσει. — S. 5. v. 1. ἔοικε παραπλησίως omisso δὲ c. cet. et prius e. Med. v. 6. προαύξεται c. cet. v. 7. post ἀνθεῖ ponit verba τὴν δὲ τῆς τροφῆς — καὶ δύταμεν, quae in versum 11. et sequentes reieci. Ceterum habet: ὁμοίως μὲν εἰς τὴν βλάστησιν φέρεται τῆς τροφῆς ἐπιδρόῃν ἕκασ τὸν εἰς ἑαυτοῦ φύσιν καταμερίζεται καὶ δύταμι. — ἥδ' εἰς τὸ ἰσχυρὸν ἤδη καὶ καρπογοοῦν ἑκάστο δὲ οὕτω — ἀτέλειαν. — Cap. 3. s. 1. v. 2. αἰετίνες εἰ ἐκ c. cet. v. 5. οὐδὲ θαυμαστόν c. Med. v. 6. τῷ τὴν c. cet. v. 8. καπτῶν.

P. 541. s. 2. v. 4. καπνῷ σέ. v. 10. ἀποκλίναντες. — S. 3. v. 4. ἦν. v. 9. ἀπολογητέον c. cet. deinceps γεγεννημένης καὶ κρατηθείσης, sed hoc extremum ε in rasura apparet. v. 11. ἐν om. c. cet. v. 12. τὰ — τὰ δὲ c. cet. v. 13. καὶ ποιῆσαι καὶ ἀναδοῦναι. Sic etiam Camot. Huiusmodi igitur verba καὶ ποιῆσαι non duxit e versione Gaza, sed reperit scripta, et sunt restituenda. v. 15. γίνονται. — S. 4. v. 4. ὁμοίως πανταχόθεν ὡς ἀναμειγνυμένης. unde verum videtur: ὁμοίως ὡς πανταχόθεν πανταχοῦ ἀναμειγνυμένης δ. τῆς τροφῆς. Gaza etiam πανταχόθεν additum legit, sed male ad prius membrum retulit.

P. 542. v. 3. τῶν δένδρων c. cet. v. 4. ἐκάπταις — οὐ κατὰ λόγον c. Med. ceteri ἐκάστη — οὐ κατὰ λ. habent. v. 8. συμπληροῦν πῶς c. Med. v. 10. αὐτὴ c. cet. v. 12. ἐσπετέρον, sed ω in rasura. v. 13. εἴη δ' ἂν. καὶ ταύτης, sed postremum ε in rasura. v. 14. μὲν pro μέντοι c. cet. —

S. 5. v. 2. ὤν om. c. cet. v. 3. κρίμασιν c. cet. v. 5. με-
θίστασιν.

P. 543. s. 7. v. 4. αἶρα. v. 6. αἶ τε ὑπερομβρίας c.
cet. — Cap. 4. s. 1. v. 1. πότε καρπὸν, bene! v. 3. γνω-
μένης c. cet. v. 6. ἐπὶ γε τινῶν. v. 12. διατηρεῖ. — S. 2.
v. 3. σμίχον c. cet.

P. 544. v. 4. μὲν οὖν, sed v in rasura. v. 5. δὲ ante
καὶ πιλῶσαι om. c. cet. v. 8. ὑπήκουσεν. — S. 3. v. 5.

τερας superscripto τ. — βλαστητικά, bene! deinceps ἔγι-
μον, sic. v. 9. ὡς ἐπὶ c. Med. v. 13. ὑπο γίου cum ra-
sura. deinceps βλαστηκῆς, superscripto τι. ceteri ὑπεργείου
habent, vel ὑπογείου. — S. 4. v. 1. ὁμοιότροπὸν τι cum
rasura post τι c. cet. v. 3. τῶν ἐκβλαστανόντων c. cet.
v. 5. εἰλειθυίας, margo εἰληθυίας.

P. 545. v. 3. ὅσα διαι sine accentu. v. 5. λεπτής αἰον,
sed ἥς prius fuit ἰς. — S. 5. v. 4. ἐν βλαστήσει. dein-
ceps ἀλλήλοις c. cet. v. 5. post γίνεσθαι pergit: καθάπερ
ἐλέχθη· τὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦ δένδρου τοιαύτην τινὰ γίνεσθαι
σῆψιν ἢ ἀλλοίωσιν, ἄλλως τε καὶ πολὺ διεστῶσης οὐκ εὐ-
λογον. Οἱ δὲ τρόποι τοιοῦτοι unde partem lacunae licet
interpolare. Itaque scribo: γίνεσθαι, καθάπερ ἐλέχθη· τὸ
γὰρ αὐτοῦ τοῦ δένδρου τοιαύτην τινὰ γίνεσθαι ἀλλοίωσιν,
ἄλλως τε καὶ πολὺ διεστῶσης [τῆς φύσεως], οὐκ εὐλογον.
Verba enim σῆψιν ἢ aliena sunt, nec ad rem pertinent:
igitur secludenda. Supersunt verba οἱ δὲ τρόποι τοιοῦτοι,
quae et ipsa mutila esse videntur, nec, quomodo cum ceteris
commode possint coire, video. v. 7. ἔμβριον, recte! ἔμβριον
M. v. 12. ἰξίαν. — S. 6. v. 1. φύται. v. 2. οὐκ ἐν
c. cet.

P. 546. v. 1. χαιμῶνος ἦδη πάλιν αὐτόματον c. ceteris.
v. 2. μὲν εἰ τε δένδρῳ πλύτανος c. cet. v. 5. παροπελεκίδη.
v. 7. ἀνέσπασε — ἐπιγενομένου, recte! sed posterius habent
ceteri quoque. v. 10. ἐποίησεν ἐγκείμενον τὸ μέρος c. cet.
v. 11. τὸ ἐν; sed in rasura τῶ. — Cap. 5. s. 1. v. 3.
φανerotέρας, sed in rasura ω apparet. v. 7. αὐτοῦ repetit.
v. 9. ὅταν διελόντες συνθῶσιν, egregie!

P. 547. v. 1. ἐκότερος — ἑαυτὸν καὶ τὴν τροφήν διαι-
σαν ὥστε μὴ ἐπιμιγνυμένας, sed corr. — ἑνῶς. v. 6. γὰρ
ῥαὶ τὸν αὐτὸν, bene! v. 7. οὐδὲ, recte! — S. 5. v. 4.
συμφύωσιν ἢ διὰ c. cet. v. 7. κατ' αὐτὸ c. cet. v. 9. κοι-
νωοῦν, bene! — S. 4. v. 10. ὅσα τε c. Med. v. 12. ἐκ
τούτων γὰρ c. cet.

P. 548. v. 1. τοῦτο διὰ c. cet. v. 2. ὅμοια c. cet. v. 5. πεποιήκε c. cet. praeter Med. quod restituendum. v. 6. ἐκείνο — μίαν οὐσίαν τῇ φύσει c. cet. — Cap. 6. s. 1. v. 3. καταγίωσι, superscripto s super α, quasi καταγῶσι voluerit. deinceps ἀκρένυμνος, sed υ in rasura. v. 4. ῥόων. v. 11. ῥόας. — S. 2. v. 3. ἐτέρου, ὥσπερ πρότερον c. Med. v. 7. ἀκμάζουσι.

P. 549. s. 3. v. 2. καρύλιον περιλαμβάνοντες c. cet. v. 6. οὐ διδόμεσιν c. cet. v. 12. ἐπίστιαξις c. Med. v. 14. καρύλιον — πυκνόν, et v. 15. πυκνότητι c. cet. — S. 4. v. 5. οὐσας κρύψῃ καὶ μικρούς· οὐδέν c. cet. v. 8. ποιῶσιν c. Med. v. 9. εὐσίλου c. in rasura. v. 13. εἰ; om. c. Med. deinceps ἔνθεϊν c. gemino spiritu.

P. 550. s. 5. v. 6. θάλλοντά τε. v. 7. λαμβάνοντα. v. 8. διασωζομένων, sed ia tribus punctis subtus et desuper notatum. v. 13. πρωῒτεροι c. cet. quod restituendum, quamquam alibi πρωῒταίτερος legitur. — S. 6. v. 1. Ὅτι δὲ. v. 6. ἐπέματος c. Med. v. 9. αὐτοῖς ταλίμοις — φυτεύσῃ. — S. 7. v. 4. Ἀλλὰ διεξομοιοῦσθαι. ἐξομοιοῦται γὰρ c. cet.

P. 551. v. 1. λαμβάνειν. v. 4. καὶ βραχύτητι, bene! v. 8. ὡς ἐκπλήρου. — S. 9. v. 3. ὁθόνιον. v. 5. καὶ σάλτου, bene! v. 9. ἀπὸ τῆς ἄλλω c. cet. — S. 10. v. 6. γινω, sic sine accentu. v. 5. ἐμφυτεῖα· τίς. v. 7. παρὰ τὸν φλοῖον c. cet. v. 8. ξυμβαίνεις.

P. 552. v. 2. παραπαιτομένην, bene! — S. 11. v. 2. ἂν ἐμβολή τῷ c. cet. v. 3. εἰσπερμα. deinceps συνεκτρέχει c. cet. quod restituendum. v. 4. τῶν ἐρεβίνθων c. cet. v. 9. δοκεῖται παρὰ. An δοκεῖ καί? v. 10. τέχνη καὶ κατὰ. — S. 12. v. 2. καὶ ὅσα τῶν. v. 9. καθάπερ ταῖς. v. 10. καὶ τῶν μορίων — ὅπερ c. cet. v. 11. περιαιρεθὲν c. cet. v. 13. τελεῶς, sic. deinceps γινομένη. — S. 13. v. 3. τῆς ἀμπέλους.

P. 553. v. 1. ἀγίγατος ἦ. — Cap. 7. s. 1. v. 2. γεγενημένη. v. 3. μή τις. v. 8. ὥσπερ. v. 12. διὸ μεταφύττειν κελεύουσιν. — S. 2. v. 1. ἐν τύλλω. v. 2. ἀφερπυλλοῦται.

P. 554. s. 3. v. 2. τῷ τε εἰς. v. 3. καὶ ἐπὶ τῷ ὀρεῶν. ceteri καὶ ἐπὶ τῷ ὀρεῶν. v. 5. γένησιν. v. 6. ψυχῶν. v. 7. ψυχῇ. v. 9. κατὰ πάθη. Camot. καὶ τὰ πάθη. v. 11. ταῖς ὀρεῶν c. Camot. v. 12. ἢ ante τῶν om. c. cet. v. 16. λειγμένα μᾶλλον, bene! — Cap. 8. s. 1. v. 8. αἰαί.

P. 501. v. 1. σῆψις ὅλως διύχνουσι· ὧν c. cet. v. 2. φύσει μόνη δὲ c. cet. v. 5. ὑπόμβριος, sic. — S. 8. v. 4. ἐξέτασιν c. cet. v. 5. τις om. c. cet. v. 11. αἱ ante ῥύται om. c. cet. — S. 9. v. 3. γαλάκτωσιν c. cet. v. 4. ἐκτεμένων c. cet. v. 8. ἤ. v. 9. κρατήσει. v. 10. πρὸς τὴν παρὰ φύσιν. — S. 10. v. 4. γίνεται.

P. 502. v. 2. ἑτέραν c. cet. v. 3. ἡ om. c. cet. v. 6. καὶ τῶν, omisso ἐκ, recte! — S. 11. v. 2. ἀκολουθήσει. v. 4. ἡ om. c. cet. : v. 8. ταύτου δὴ. v. 13. τοιοῦτον c. Med. — S. 12. v. 1. ἐν om. c. cet. v. 5. post συμβαίνειν addit eadem quae e Mediceo inserui verba εἴπερ usque ad v. 7. ὥσπερ. Atque hic unicus est locus, ubi Medicus supplementum idem cum Urbinatē suppeditat: multa alia non habet: unde dubitari merito potest, an Medicus ex Urbinatē fuerit male descriptus. v. 6. δευτέρα clare scriptum habet Urbinas. Venit in mentem post ἀρχεται fortasse fuisse scriptum τὰ δευτέρα τῇ ἀρχῇ ἀκολουθεῖν. v. 10. εἰς ante ἀπυρῆνους om. c. cet.

P. 503. s. 13. v. 2. ἀμφοῖμ. v. 7. οὐδ' ἐτέρως. v. 8. ἀμφοτέροις. v. 9. διαφορὰν δὲ τινα ἵνα ὡς εἶναι δεῖν καὶ τῶν ἐφαφῶν, sed εἰν punctis damnatur. v. 11. εὐθύ. — Cap. 5. s. 1. v. 2. ἐτι δ' ἰσχυρότατα c. cet. v. 4. τῇ αὐτῇ. διὰ γὰρ τὰ ἰσχυρ. prius bene! alterum c. Med. v. 5. πλείστην ἔχοντα τροφήν καὶ μάλιστα πάσχειν· τὰ πάσχοντα ὑπομένει, τὰ δ' ἄλλα φθείρεται τελείως, egregie! sed tamen vitium: leve adhuc inest verbis τὰ πάσχοντα, quae corrigo πάσχοντα δὲ ὑπομένει. — S. 2. v. 1. καὶ οὐδ' ἕτερον οὐδὲν, recte! v. 3. εἰς αἶραν ἀξιοῦν. v. 6. ἀκτίον c. cet.

P. 504. v. 2. εἰς ἥραν. — S. 3. v. 3. συμμένει. τοιαύτη. v. 5. οὐδὲ εἰς c. cet. v. 8. καὶ ἄλλα c. cet. — S. 4. v. 5. διάστασις c. cet. v. 6. ἐξαιρούμενος c. cet. v. 7. ἐπὶ κρατεῖ, sic. v. 8. μὴ ἀπαθὲς c. cet. — S. 5. v. 6. ὅτε (sic enim scribendum) om. c. cet. v. 8. οὐκ ἐτι ζητοῦμεν οὖν εἰ τοῦτ' ἔχει τὸ c. cet. fere praeter ζητοῦμεν verum.

P. 505. s. 6. v. 1. ὃ καὶ, recte! v. 7. ἀτροφούντων c. Med. v. 13. ἀπόλλυνται — τὴν μίνδαν c. cet. — S. 7. v. 3. omissis εἰ δ' habet rectius ἀπογηράσκουσα δὲ c. cet. sed ἀπογηράσκουσαν — ἐξομοιοῦσθαι scribendum. v. 6. καὶ περὶ, recte! v. 7. τοιοῦτόν τι. v. 8. νοσσιῶν c. cet. v. 10. δορὰν λέγει, sed ο circumscriptum, et minutum α superscriptum; super α etiam alius accentus indicari videtur. Possis tamen etiam signum, quod minutum α interpretabar, pro

spiritu aspero accipere; τῆς vero existit vox ὄρα. deinceps λέγειν simul indicatur. — Cap. 6. s. 1. v. 2. πόρος, v. 4. αἰγίλοπος, sed indicatur simul λόπος.

P. 506. v. 1. βλαστακόντων τῶν ὑστερον εἰ ἀπὸ τοῦ σπέρματος ἐναπολαμβάνοντων. εἰ δ' ὡς ἀληθῶς διακρίνεται c. cet. v. 3. ἄλλω τὰ καὶ εἰ v. 4. αἰγίλοπα δυνετὴ τὸν ὄρον cum indicio scripturae αἰγίλοπα. v. 6. καὶ ἐπινημθῇ c. Med. — S. 2. v. 1. ἄλλας c. ceteris. — S. 3. v. 6. τελευθεῖται v. 9. ἀρᾷ. v. 10. τελευθεῖς v. 12. ἡ αὐξή.

P. 507. v. 2. πολυχίτωνι δ' εἶναι, sed duobus suppositis punctis extremum e (quod serius insertum apparet) et sequens δ' damnantur. Latina quidem ratio dativum postulat. v. 3. χρῆ c. cet. — S. 4. v. 1. Ταῦτα μὲν in rasura videtur fuisse. v. 2. ἀλλ' οὐ μὴν ἄλλ' εἰ δεῖ λέγειν τὴν αἰτίαν c. Med. v. 4. τελευθεῖν — τὰ φύσημα c. Med. partim c. cet. v. 6. vitiosa συγκληροκτόων habet quoque Urbinae, quod eadem ratione corrigi iussit Coray, quam in Caris sec. p. 528. proposui. — S. 6. v. 3. ἡ ἐπισπᾶται καὶ δι' αὐτῶν τὴν ἐν τῷ ἀέρι καὶ ταῦτα πεφυκότων ἐν τούτῳ τελευθεῖται, καὶ ἅμα λαμβανόντων τροφήν c. cet. praeter αὐτῶν τὴν, cum ceteri αὐτῶν τῶν habeant. v. 7. post ῥεῖον addit habet. εἰ δὲ τῶν πέν αἰῶν μία τις ἡ πέμπτη καὶ τελευθεῖται πάντων εἰδ' ὑπὸ τῶν ἔξω συμβαίνει γὰρ ὥστερ τὸ μὲν κατὰ φύσιν τὸ δὲ παρὰ φύσιν, καὶ ταῦθ' ἐργάζοντο, quae in paginam sequentem versumque 4: initio sectionis 7. translocavi. v. 8. περικατάλλαμβανόμενου maxim, quam formam hac notione, quam locus exigit, Theophrastus frequentat.

P. 508. v. 4. ταῦτο τε οὖν c. cet. — S. 7. v. 6. συνεκτρέφεσθαι. v. 9. πολλὰ γ' οὖν c. cet. v. 13. pro ἐν habet v. quae numeri nota mihi aliunde nondum nota erat. — S. 8. v. 1. Ἔστι δὲ. v. 3. ἀποδρύνεσθαι. ceteri ἀποδρύνεσθαι. v. 4. τῷ restituendum. v. 6. ὥστερ πολλοῖς c. Med. v. 9. αὐτὴ τις. — S. 9. v. 2. τοῦ παρὰ c. ceteris.

P. 509. v. 1. ἀπορήματα οὐχ ὑποπίπτοντα cum indicio scripturae ἀπορημάτων. v. 4. τιθῆναι τὸ περὶ τὸν. itaque verba iam Scaligero suspecta omittit textus. — Cap. 7.

s. 1. v. 5. προρεῖ. ceteri προρέει. deinceps τὰ χειρὸν δὲ c. Med. v. 6. θέρου, sic. v. 8. πρὸς τὸ μονόκωλα c. cet.

— S. 2. v. 2. εὐδὺ. v. 8. ἐπὶ θερμῆς οὐσης. v. 9. γίνε-
ται, super s scripto η.

P. 510. s. 3. v. 3. ἐκείνο διπλῶν, sed in priorē voce o
puncto notatur subtus, et sequitur inter eam et sequentem
manifesta rasura. v. 4. ἑρπυμιον seribo. v. 8. verba suspe-
cta καὶ πεποιητέρος Corsey mutari in καὶ προσειλότερος vo-
luit: quod mihi non placet. v. 9. καθίστησι τὴν εἴσαν c.
Med. — S. 4. v. 4. καρπὸς c. ceteris. v. 9. ἀπὸ ο. cet. —
S. 5. v. 1. καὶ om. Ceteri οὔτω καὶ conflungunt. v. 3.
ἀδύρα c. cet. v. 4. ἀρχὴν om. c. cet. v. 5. ὄν om. c. Med.

v. 8. ἐκ τοῦ αὐτοῦ c. cet. v. 9. ο, ita, ut ἀδυνατον et οὐ
δυνατὸν legi possit.

P. 511. v. 1. τούτω. v. 6. συνεχροῦς δὲ τινὸς οὐσης καὶ
διηκούσης — ἀκροῖν, ὥστε. — S. 7. v. 2. φῦσιν — αὐ-
τοῦ καὶ τὴν. v. 4. ἀφ' οὗ — βαλοῦμεν. v. 5. τὼν δὲ
καρπῶν ἢ προόρσεις. v. 7. πίπτει. — Cap. 8. s. 1. v. 4.
αἰτιάσασθαι τὴν. v. 12. ἀλλάνειον, unde κινδὸν luctamur.

P. 512. v. 1. ὡςθ' ἀπλῶς. — S. 2. v. 2. ὡς ἡμα-
v. 4. φαῖον, sic. v. 8. ἐκφυσήσῃ c. cet. v. 10. τὴν χρονιό-
τητα, recte! v. 15. ὀψιαίτεροι, quod Scaliger voluit. dein-
ceps ὀλιγοχουστότεροι c. Med. — S. 3. v. 3. τὼν τῶ. v. 6.
πάντα δὲ c. cet. v. 12. ὅν τε πλείων. v. 13. καρποὶ —
ταχὺ δὲ c. cet. v. 14. μόνον c. Med. v. 15. νέον — ἐπὶ
— ὥρας partim c. cet.

P. 513. v. 3. ἰσχυρὴν ἢ δύναται, bene! v. 6. εἴτε pro
εἴτα. v. 8. post καταξηραίνουσα addit καὶ ἐξηκμάζουσα.
v. 9. συμμέτρου. v. 13. ἣν δ' αἰτίαν μόνον τούτω, sed cor-
rectum τούτω. — S. 5. v. 3. αὐτοστεῖς, bene! v. 4. κρά-
στιν. — Cap. 9. s. 1. v. 2. βραδυτέρα c. cet.

P. 514. v. 1. βραδυτέτα c. cet. v. 3. ἄλλωτα ταῦτ'
ἐκείνους καὶ χαλεποῦτα. — S. 2. v. 2. πρὸς δὴ, bene!
v. 7. ἀποφάσεως c. cet. — S. 3. v. 11. προσφίλες om. c.
ceteris, recte!

P. 515. s. 4. v. 7. ἐυάλλων in rasura. v. 8. κουφώτατα.
— S. 5. v. 4. βραδυτέρος. v. 8. πεισάγγαις — εἵπαμεν. —
S. 6. v. 5. καὶ κουφοτέρων. v. 6. συμβάλλεσθαι. v. 10. οὐδὲ
κινεῖται c. Med. deinceps μόλυσιν, superscripto v. in a ap-
paret indicium litterae α.

P. 516. v. 2. λίμον, superscripto v, et iota puncto no-
tato. v. 4. κατάλοιπον pro κατὰ λόγον, bene! — Cap. 10.
s. 1. v. 3. σιτάδες τὸ ἄνθος c. cet. v. 7. τοῦτό τε. v. 8.

καιρός c. cet. v. 9. τελέουσιν. v. 10. πανότατον, recte! — S. 2. v. 2. διαφθορᾶς λεκτέον. αἰτιύσασιν δ' ἂν τις. v. 5. εἶον ἐρυναιβόμενα, bene! v. 6. πεχόριται — λοβῶν c. cet. transponit post μέρσι versu 8. deinceps v. 9. προαύξεται c. cet.

P. 517. v. 3. γὰρ om. c. Med. v. 7. ἐπισυναστέρα c. cet. — Cap. 11. s. 1. v. 8. μόνων, recte! v. 14. μήτηρ, sed cum indicio μητρήν. v. 15. στάχυς, recte! — S. 2. v. 5. καὶ bis om. c. Med.

P. 518. v. 1. κοινῶν c. A. Camot. v. 2. ὅτι δ' αἰτία v. 5. ὁμοίως. — S. 3. v. 7. addit καὶ διμήνης, bene! deinceps πολυκάλαμος c. cet. postea διό c. cet. v. 10. μὲν om. v. 12. θολωτέραν c. cet. — S. 4. v. 4. ὀλιγοκαλαμότερος. v. 9. ἰσημέρους c. cet. v. 14. καὶ μὴ κατατελῇ δὴ τῷ πρὸς ἡμᾶς c. cet. Coray δὴ et sequens καὶ deleri voluit.

P. 519. s. 5. v. 3. ἡ διαφορὰν γεννᾷ ἢ ἐμποιοῦσιν ἢ καὶ πρὸς ἀσχηρῆσιν ὡς ἐπὶ τῷ. sed in γεννᾷ primum ἢ indicatur tantum in rasura, deinde rasura indicat γενοῖν. unde, si χρησίμον scribas, tolerabilis scriptura existit: ἐαυταῖς, ἡ διαφορὰν γεννᾷ ἐμποιοῦσι πρὸς τὸ χρησίμον, ὡς παρ. Camotiana ἐμποιοῦσαι habet. v. 6. διὰ τοὺς γὰρ. ceteri διὰ γὰρ. v. 8. θράκιος ὅψις δὲ c. cet. v. 10. ἄλλων ἐκεῖ σπειρόμενος ὅψις βλαστάνει, bene! sed Codex usque habet, ut ceteri βλαστ. — S. 6. v. 2. αἶον ἐν ταῖς ἐπισυναγχαῖς καλουμένοις. v. 4. ἴσοι. v. 5. οὐ κατήροισιν c. cet. v. 11. καρπῶν ἀπὸ τῶν αὐτῶν — αἱ δ' ὅλως ἀκαρπία μὴ c. cet. — S. 7. v. 8. γίγνοντα.

P. 520. s. 8. v. 2. τὸ, sic. v. 8. τελεώσεως. — S. 9. v. 7. διαφορὰν c. cet. — S. 10. v. 4. χώραν c. cet. v. 6. εὐδλίαν. v. 9. τοῦτο, et verba ἐν τῇ — ἰσχυί transponit in versum 11. post θεμένης c. ceteris. v. 11. τιθεμένης c. cet.

P. 521. Cap. 12. s. 1. v. 4. ἰδίως διαθέσεις om. c. cet. v. 5. καὶ πάντα. v. 6. συμβαίνει δὲ πολλάκις c. cet. v. 15. τὸ ἀτέραμον ὡς ἂν τι νενοσηκός ἢ πεποννηκός. unde emergit vera scriptura. — S. 2. v. 9. τοιοῦτον. v. 10. γὰρ om. c. cet. v. 13. ἀποστέγοι confirmat. — S. 3. v. 1. διαφρομένου c. Med.

P. 522. τ. 3. ὁ, recte! v. 6. αὐτῇ, cum indicio αὐτῇ. v. 9. ξυνιατάμενα, recte! v. 10. καὶ τὰ Λήμνια c. ceteris. v. 13. τεράμονα om. c. cet. — S. 4. v. 2. τὰς αὐτὰς c. cet. v. 3. πικρᾷ cum Coraio mutandum in πικρᾷ censeo. v. 4.

ἐφύδρου recte c. cet. v. 6. πικρὰ τε καὶ βαρέα καὶ σκληρὰ, bene! v. 10. ἐφύδρους c. cet. recte! v. 12. ἐδάφων.

P. 523. v. 1. ταῖς τε c. Med. v. 2. πλέονος. v. 3. καὶ εἰ, sed mutatum in καὶ ἤ. v. 7. αἰτίων. — S. 6. v. 2. οὕτως ubique fere. v. 4. παρ' ἀλλήλας. v. 7. τοιοῦτον. v. 9. τε post κατὰ om. κατὰ τῶ ceteri. v. 10. φθορὰν c. cet. v. 11. τὰ δὲ ἐπιβαίνειν c. cet. v. 13. δῆλον ὡς. v. 14. ἀσθενὲς κἂν φύσει γίνετο τῷ, bene! partim c. Med. — S. 7. v. 3. τῶν δὲ τεράμονα om. c. cet. v. 4. καὶ ἄνω.

P. 524. v. 2. Τῆς ἀσθενείας. — S. 8. v. 4. post αἰσιν peregit: ἔστι γὰρ σφόδρα ψυχρὸν καὶ ἀτεράμονον εἶναι γίνονται. ἐάν δ' ἐν τοῖς ἀνέμοις ἀπενδαλωμέναις ἐν τῇ αἰσιν καθαροὺς εἴησι. οὐ μεταβαλλουσιν, ἀλλ' ἀτεράμονες ὅτι μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ὅτι δὲ ὑπὸ τῆς πρὸς c. ceteris. v. 11. θερμότητος. v. 15. γίνονται. — S. 9. v. 4. ἐπιγενομένου bene c. ceteris. v. 2. δεικνύονται. v. 5. ἡλοημένους, egregie! ἰκνομένους ipse conieceram in Cur. sec. verum assecutus coniectura est Coray. v. 7. συμμετροῦ.

P. 525. v. 1. τὴν φύσιν c. cet. — S. 10. v. 2. ἄλλης om. c. cet. v. 4. κακωδῇ πρὸς τὴν γέννησιν. unde facile verum κακωδῇ emergit. v. 6. ὑπὸ c. cet. quod restituendum. v. 8. ἀλογος c. ceteris, quod restituendum. — S. 11. v. 6. ἐκλυτώτερα c. cet. v. 8. περιστάσις c. cet. v. 10. ἀτεράμονον. v. 11. πατέρου. θεῖναι ἐκλυτὰ c. cet. v. 12. πλέω. — S. 12. v. 2. ἀλλ' οἱ τινες ἂν συνηθῇ γίνεσθαι. v. 6. ἐρηγνύεσθαι c. cet. sed ἡ pūncō notatum. v. 7. διαχεῖσθαι c. cet.

P. 526. v. 1. οὕτως. v. 3. συνεξάγει. v. 4. τῷ θερμόν c. Med. v. 6. καὶ πεπεμμένα ponit post ὡραποιεῖ c. cet. — S. 13. v. 7. μικρὰ. v. 8. ἐνδηλον c. Med. v. 10. ὅλος. v. 11. Εἰ δ' ἀτεράμον ἐν τούτοις c. cet. praeter ἐν omisum. v. 14. δια τί c. cet.

P. 527. Cap. 13. s. 1. v. 1. οὕτω ponit post ἐκφύσιν c. cet. — S. 2. v. 2. ευχλωτέρα. v. 6. πεδιωνῶν, sed in rasura πεδιωνῶν apparet. v. 8. συμμετροτέρα. — S. 3. v. 2. συμβάλεσθαι. v. 3. ἐγγύτερα c. cet. v. 6. ἐγγυλώτερα. v. 7. ξηραθέντα γὰρ καταρρεῖν. v. 8. τοῦ καύματος om. c. cet. v. 9. δὲ addit post ἄερος, bene! sed τοῦ ἄερος idem repelit post ἀνιχνυνομένου. — S. 4. v. 3. βόρεια. unde τα βόρεια scribo. v. 4. τὰναντία δὴ. v. 5. ἀπόλλυνται.

P. 528. v. 1. καὶ ὁ κύαμος — ἀπηνθηκότα reficit post

λαμπρόν versu 2. c. ceteris. v. 3. ὑγρὰ δὲ τινα ληφθῆναι c. ceteris praeter ληφθῆναι. v. 6. καὶ γυμνῇ. v. 8. πυκνότερον καὶ ἰσχυρότερον. — S. 5. v. 1. Ὅτι δὲ c. cet. v. 4. χεῖ- μῶνας c. cet. v. 7. ἐπιγενομένη c. cet. recte! v. 8. συνε- φελομένη. — S. 6. v. 1. δὲ καὶ. v. 2. ξηροῦ ἐκφυσις c. cet. v. 4. θωσμούς c. cet. hic et v. 8. v. 6. τὸ μὲν c. cet. — S. 7. v. 2. οἰκία c. Gaza.

P. 529. v. 2. ἀνίχ, sed in rasura ἀνείη apparet. v. 6. ἡ ὑπὸ. — Cap. 14. s. 1. v. 1. Τὰ δὲ c. cet. v. 3. καὶ πυροῦ c. cet. v. 4. διὰ τὸ γυμνότερα εἶναι τὸν δὲ. v. 8. καὶ ἄποπον c. cet. v. 10. ξυμφέρει c. cet. et deinceps ve- rum ἀπολλύει habet. v. 13. κριθῆναι om. c. cet. — S. 2. v. 2. ἐνσιβῶ. — S. 3. v. 2. δὲ om. c. Med. v. 3. πολ- λοῦ, sed o puncto subnotatum ita, ut appareat πολλῶν fuisse. Eandem varietatem in Xenophonte annotavi.

P. 530. s. 4. v. 1. πίσος, sic. v. 9. ἔστ' ἂν ἡ ἄλμη περιπαυθῇ c. cet. — S. 5. v. 1. Ζωοποιεῖ δὲ σηπόμενα, egregie! Vulgatam coniectura Corai mutabat in πυρός, ὡς εἰπομεν, τῇ γλυκύτητι. v. 3. γινόμενος. v. 5. αὐτὸς ἡ. ceteri ἡ. — Cap. 15. s. 1. v. 3. ἐλύμων. deinceps εἰπεῖν οὐ παντὶ c. cet.

P. 531. v. 2. βαθύριζον. v. 3. πολυκάλαμον. v. 4. ἐχρῆν. v. 8. post δεῖ τὰ inserit Ταῦτα δὲ — πολυκάλαμα c. cet. quae in versum sequentem reieci. — S. 2. v. 17. ἀπὸ δυνάμεως c. ceteris. — S. 3. v. 6. καὶ om. deinceps αὐταὶ cum ceteris, qui καὶ διατηροῦσι δὲ αὐταὶ habent. v. 7. μόνα om. c. cet. nec opus erat eo addito ex Athenaeo, qui potuit excerpere locum, quem ipse Theophrastus respexit, supra 4, 2, 2, ubi eadem fere sunt verba, sed solus Urbinas orobi nomen additum habet.

P. 532. v. 2. καὶ γὰρ ταῦτα c. cet. v. 3. ἀντέχει om. c. cet. — S. 4. v. 2. θερμοῦ om. c. ceteris. v. 3. ποιεῖται τροφήν, et sequens μορφήν omittit c. Med. ceteri τροπήν habent praeter Camot. quae τροφήν. Ceterum vitiosum σχα- πόμενον commune c. ceteris quoque habet. v. 4. οἱ δὲ κύα- μοι c. Med. bene! v. 6. ἀφικαί. v. 7. πίσσι καὶ ἄλλα c. cet. — Cap. 16. s. 1. v. 3. ἡ κοινατοῖς c. cet. v. 4. η, tri- bus punctis superpositis. deinceps θερμός. v. 9. μανότε- ρον — γυμνότερον c. cet. — S. 2. v. 1. καὶ om. c. cet. ut sequens διαφέρειν, et v. 4. καί.

P. 533. v. 1. αἰγίλου bis, cum indicio ω. deinceps αἶρα, ut versu 3. v. 4. ἡ κάχρος c. cet. quod restituen- dum, v. 6. τὰ μὲν c. cet. v. 9. et 10. τὸ bis omittit

c. ceteris. — S. 3. v. 3. ταύτη cum indicio additi τ, ut sit ταύτην. v. 5. ἐμβάλλοντες c. cet. v. 7. καὶ ἀνυγοαίνε-
ται κοιμῶν δόξειεν ἂν παρομυνίαν εἶναι, sed si in δόξειεν
est in rasura obscurum, et vox tertia super υ̇ tris puncta
sic habet, sequens μ est e correcto α factum cum puncto
supposito, et in fine ν additum in rasura agnoscitur. Video,
me de Heinsiana scriptura παρ' ὁμωνυμίαν temere iudicasse.
Est enim ea sola vera. Sed post ὑγοῦ incisum est ponen-
dum: in voce autem κοιμῶν alia obscurata latere videtur, aut
plura verba exciderunt. Etiam sequente versu 8. γὰρ anti-
quum restitui debet. v. 11. γόνιμος τοῦ ὕδατος scribere
iubet antecedens ἥ μὲν σήπουσα. deinceps συμμετρίαν codex
habet. — S. 4. v. 4. οὐχ ὡς αἱ αὐταὶ c. cet.

P. 534. v. 1. ἐν om. c. ceteris. Versu 3. addit Codex
initium libri sequentis usque ad verba καὶ θαλαπείας versus
3. sectionis 1., sed eadem initio sequentis repetit.

AD LIBRVM V.

Cap. 1. s. 1. v. 2. γίγνεται, τὰ δὲ ἐκ. — S. 2. v. 3.
περὶ τῶν omisso δὲ c. Med. v. 4. πρῶτον ἢ ὑπὲρ c. Med.

P. 535. v. 3. αὐτῶν ὥρων addito vocabulo, quod verum
esse non potest. v. 7. τουτοιαὶ. — S. 3. v. 3. ἀμέλει c.
cet. v. 11. ἰδίας om. c. cet. v. 12. θαλλία, κροδὴ, κλήμα.
— S. 4. v. 4. κλάδῃ. v. 5. ἐλάας χάρικας c. cet.

P. 536. s. 5. v. 2. ὅτι om. v. 4. πρόδρομοι μὲν διὰ —
ἄερος, οὐ προτεροῦσι c. Med. et partim c. cet. Mihi addita
ista in optimo Codice μὲν et οὐ consideranti cum loci sen-
tentia contraria sectioni 9., ubi est de prodromis ἐνίους καὶ
ἐκπέττειν τινὰς τῶν ὑστερον, particulae istae videntur esse
transpositae et locus ita scribendus: πρόδρομοι διὰ — ἄερος
προτεροῦσαι μὲν μᾶλλον, οὐ πέττονται δέ. v. 6. γε om. c.
cet. v. 7. γενομένων c. Med. recte! v. 8. καὶ ταῦτα c. cet.
— S. 6. v. 1. δ' οὐδ' ἕτερος, superscripto v. verum videtur
istud ἕτερον, vel οὐδέτερον. v. 3. προβλάς ὥστ' ἂν. Ita
origo apparet defectus in vulgato προβολάς et προβλάς.
v. 5. τὸν τε c. cet. v. 10. αἰ — αὐτὴ καὶ, prius c. Med.
v. 12. λεγόμενος c. cet. — S. 7. v. 4. ὀπισθεν, sic et sae-
pius, deinceps τοῦ φύλλον c. Med.

P. 537. s. 8. v. 4. ὀλυνθους, hic et in seqq. v. 5.
φέρουσαι c. cet. v. 6. θριῶν — αἱ ὅλως, posterius c. cet.
v. 11. ἡ διαφορὰ c. cet. v. 13. κακῶς οὐκ ἠνεγκας c. cet. —

S. 9. v. 6. *ἰσχυρῶν*. — S. 10. v. 6. *καταπέμψαι*. v. 7. δὲ om. c. cet. deinceps *ἐνδελγής* c. Med. v. 11. *ποιῆσαι*. ceteri *ποιήσαι*.

P. 538. v. 1. *ἔται* om. c. cet. τὸ ὕστερον Camot. — S. 11. v. 2. *τυγούσης* c. cet. v. 6. τὸ μὴ ἐκπέττειν τοὺς ἐκ τῶν *παίχων*, ἀλλὰ τοὺς ἄνω μᾶλλον, vere! et sic locum Gaza veritit: tamen adhuc *ἄλογον* vel simile vocabulum deest. v. 8. *στροφῇ* c. cet. v. 11. *ὑπόληψις* c. cet. v. 13. τῶν *ἀνθῶν*. v. 14. ἀλλὰ καὶ c. Med. — S. 12. v. 4. *βλαστητικῆς*, recte! v. 12. *μέχρι οὗ*. — Cap. 2. s. 1. v. 3. *ταύτης*. ceteri *ταύτας*. sequens γὰρ om. c. cet.

P. 539. v. 1. *ἐπισυντάκης*, bene! ceteri *ἐπιστάσης*. v. 5. πολὺ. — S. 2. v. 4. *καμπυλογῆσαι* c. cet. — S. 3. v. 4. *ἐπένευμέ τε καὶ ἐξέπε ψεν*. in rasura μ agnoscitur. v. 7. *ὀπισθοκάριον* c. cet. v. 10. *γινωμένης* c. cet.

P. 540. s. 4. v. 5. *πεπαίνειν* — *ἐπικνησθέντων*. v. 6. *περιελιφθέντων*, sed in rasura ei apparet. sequens διὰ om. c. Med. v. 8. *ἐπικνήσει*. — S. 5. v. 1. *ἔοικε παραπλησίως* omisso δὲ c. cet. et prius e. Med. v. 6. *προαύξειται* c. cet. v. 7. post *ἀνθεῖ* ponit verba τὴν δὲ τῆς τροφῆς — καὶ *δύταμιν*, quae in versum 11. et sequentes reieci. Ceterum habet: *ὁμοίως μὲν εἰς τὴν βλάβηταιν φέρεται τῆς τροφῆς ἐπιβρότην ἕκαστον εἰς ἐαυτοῦ φύσιν καταμερίζεται καὶ δύταμι.* — ἢ δ' εἰς τὸ ἰσχυρὸν ἤδη καὶ καρπογοροῦν ἑκάστον δὲ οὕτω — *ἀτέλειαν*. — Cap. 3. s. 1. v. 2. *ἀπὸ τινος* ei ἐκ c. cet. v. 5. οὐδὲ *θαυμαστόν* c. Med. v. 6. τῷ τὴν c. cet. v. 8. *καπνέων*.

P. 541. s. 2. v. 4. *καπνώ σέ*. v. 10. *ἀποκλίναντες*. — S. 3. v. 4. ἦν. v. 9. *ἀπὸλογητέον* c. cet. deinceps *γεγεννημένης καὶ κρατηθείσης*, sed hoc extremum ε in rasura apparet. v. 11. ἐν om. c. cet. v. 12. τὰ — τὰ δὲ c. cet. v. 13. *καὶ ποιῆσαι καὶ ἀναδοῦναι*. Sic etiam Camot. Heinsius igitur verba καὶ ποιῆσαι non duxit e versione Gaza, sed reperit scripta, et sunt restituenda. v. 15. *γίνονται*. — S. 4. v. 4. *ὁμοίως πανταχόθεν ὡς ἀναμειγνυμένης*. unde verum videtur: *ὁμοίως ὡς πανταχόθεν πανταχοῦ ἀναμειγνυμένης δ. τῆς τροφῆς*. Gaza etiam *πανταχόθεν* additum legit, sed male ad prius membrum retulit.

P. 542. v. 3. τῶν δένδρων c. cet. v. 4. *ἐκάστης* — οὐ κατὰ λόγον c. Med. ceteri. *ἐκάστη* — οὐ κατὰ λ. habent. v. 8. *συμπληροῦν πῶς* c. Med. v. 10. *αὐτῇ* c. cet. v. 12. *ἐκτέρων*, sed ω in rasura. v. 13. *εἴη δ' ἂν καὶ ταύτης*, sed postremum ε in rasura. v. 14. *μὲν pro μέντοι* c. cet. —

S. 5. v. 2. ἄν om. c. cet. v. 3. κρίμασιν c. cet. v. 5. με-
θίστασιν.

P. 543. s. 7. v. 4. αἶρα. v. 6. αἱ τε ὑπερουβρίαι c.
cet. — Cap. 4. s. 1. v. 1. ποτε καρπὸν, bene! v. 3. γνω-
μένης c. cet. v. 6. ἐπὶ γε τινῶν. v. 12. διατρεῖ. — S. 2.
v. 3. σμίχον c. cet.

P. 544. v. 4. μὲν οὖν, sed v in rasura. v. 5. δὲ ante
καὶ πλωσάι om. c. cet. v. 8. ὑπῆκουσεν. — S. 3. v. 5.

τεραι superscripto τ. — βλαστητικά, bene! deinceps ἐγίγ-
μον, sic. v. 9. ὥς ἐπὶ c. Med. v. 13. ὑπο γίου cum ra-
sura. deinceps βλαστηκῆς, superscripto τι. ceteri ὑπεγγείου
habent, vel ὑπογείου. — S. 4. v. 1. ὁμοιότροπόν τι cum
rasura post τι c. cet. v. 3. τῶν ἐκβλαστιανόντων c. cet.
v. 5. εἰλειθυίας; margo εἰληθυίας.

P. 545. v. 3. ὅσα διαι sine accentu. v. 5. λεπτής οἶον,
sed ἧς prius fuit ἰς. — S. 5. v. 4: ἐν βλαστηήσοις. dein-
ceps ἀλλήλοις c. cet. v. 5. post γίνεσθαι pergit: κατέπερ
ἐλέχθη· τὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦ δένδρου τοιαύτην τινὰ γίνεσθαι
σῆψιν ἢ ἀλλοίωσιν, ἄλλως τε καὶ πολὺν διεστώσης οὐκ εὐ-
λογον. Οἱ δὲ τρόποι τοιοῦτοι: unde partem lacunae licet
interpolare. Itaque scribo: γίνεσθαι, κατέπερ ἐλέχθη· τὸ
γὰρ αὐτοῦ τοῦ δένδρου τοιαύτην τινὰ γίνεσθαι ἀλλοίωσιν,
ἄλλως τε καὶ πολὺν διεστώσης [τῆς φύσεως], οὐκ εὐλογον.
Verba enim σῆψιν ἢ aliena sunt, nec ad rem pertinent:
igitur secludenda. Supersunt verba οἱ δὲ τρόποι τοιοῦτοι,
quae et ipsa mutila esse videntur, nec, quomodo cum ceteris
commode possint coire, video. v. 7. ἔμβιον, recte! ἔμβριον
M. v. 12. ἰξίον. — S. 6. v. 1. φύται. v. 2. οὐκ ἐκ
c. cet.

P. 546. v. 1. χειμῶνος ἤδη πάλιν αὐτόματον c. ceteris.
v. 2. μὲν εἰ τε δένδρῳ πλῆτανος c. cet. v. 5. παρεπελεκίδη.
v. 7. ἀνέσπαυς — ἐπιγενομένου, recte! sed posterius habent
ceteri quoque. v. 10. ἐποίησεν ἐγκείμενον τὸ μέρος c. cet.
v. 11. τὸ ἐν, sed in rasura τῷ. — Cap. 5. s. 1. v. 3.
φανερότερας, sed in rasura ω apparet. v. 7. αὐτοῦ repetit.
v. 9. ὅταν διελόντες συνθῶσιν, egregie!

P. 547. v. 1. ἐκότερος — ἐαυτὸν καὶ τὴν τροφήν διαι-
σιν ὥστε μὴ ἐπιμηνιμένας, sed corr. — ἐνώς. v. 6. γὰρ
ρεῖ τὸν αὐτὸν, bene! v. 7. οὐδέ, recte! — S. 5. v. 4.
συμφύων ἢ διὰ c. cet. v. 7. κατ' αὐτὸ c. cet. v. 9. κοι-
νωοῦν, bene! — S. 4. v. 10: ὅσα τε c. Med. v. 12. ἐκ
τούτων γὰρ c. cet.

P. 548. v. 1. τοῦτο διὰ c. cet. v. 2. ὅμοια c. cet. v. 5. πεποίηται c. cet. praeter Med. quod restituendum. v. 6. ἐκεῖνο — μίαν οὐσίαν τῇ φύσει c. cet. — Cap. 6. s. 1. v. 3. καταγῶσι, superscriptio s super α, quasi καταγῶσι voluerit. deinceps ἀκρένυμόνας, sed υ in rasura. v. 4. ῥόνον. v. 11. ῥῶς. — S. 2. v. 3. ἐτέρου, ὥσπερ πρότερον c. Med. v. 7. ἀκμάζουσι.

P. 549. s. 3. v. 2. καρχύλιον περιλαμβάνοντες c. cet. v. 6. οὐ διδύουσιν c. cet. v. 12. ἐπίσιαξις c. Med. v. 14. καρχύλιον — πυκνόν, et v. 15. πυκνότητι c. cet. — S. 4. v. 5. οὐσας κρύψῃ καὶ μικρούς· οὐδέν c. cet. v. 8. ποιούσιν c. Med. v. 9. συσίλου; in rasura. v. 13. εἰς om. c. Med. deinceps ἔνθεϊν c. gemino spiritu.

P. 550. s. 5. v. 6. θάλλοντά τε. v. 7. λαμβάνοντα. v. 8. διασχωζομένων, sed ia tribus punctis subtus et desuper notatum. v. 13. πρωῒτεροι c. cet. quod restituendum, quam alibi πρωῒαιτερος legitur. — S. 6. v. 1. Ὅτι δέ. v. 6. ἐπέρματος c. Med. v. 9. αὐτοῖς ταλύροις — φυτεύση. — S. 7. v. 4. Ἀλλὰ διξεμοιοῦσθαι. ἐξομοιοῦται γὰρ c. cet.

P. 551. v. 1. λαμβάνειν. v. 4. καὶ βραχύτητα, bene! v. 8. ὡς ἐκπλήρου. — S. 9. v. 3. ὁθόνιον. v. 5. καὶ σελίτου, bene! v. 9. ἀπὸ τῆς ἄλλω c. cet. — S. 10. v. 6. γινω, sic sine accentu. v. 5. ἐμφυτεύει. v. 7. παρὰ τὸν φλοιὸν c. cet. v. 8. ξυμβαίνει.

P. 552. v. 2. παραπειτομένην, bene! — S. 11. v. 2. ἂν ἐμβολή τῷ c. cet. v. 3. εἰσπερμα. deinceps συνεντρέχει c. cet. quod restituendum. v. 4. τῶν ἐρεβίνθων c. cet. v. 9. δοκεῖται παρὰ. An δοκεῖ καί? v. 10. τέχνη καὶ κατὰ. — S. 12. v. 2. καὶ ὅσα τῶν. v. 9. καθάπερ ταῖς. v. 10. καὶ τῶν μορίων — ὅπερ c. cet. v. 11. περιαιρεθὲν c. cet. v. 13. τελεῶς, sic. deinceps γινομένη. — S. 13. v. 3. τῆς ἀμπέλου.

P. 553. v. 1. ἀγίαρτος ἦ. — Cap. 7. s. 1. v. 2. γεγενημένη. v. 3. μή τις. v. 8. ὥσπερ. v. 12. διὸ μεταφύττειν κελεύουσιν. — S. 2. v. 1. ἐν τύλλοις. v. 2. ἀφερπυλλοῦται.

P. 554. s. 3. v. 2. τῷ τε εἰς. v. 3. καὶ ἐπὶ τοῦ ὀρεῖν. ceteri καὶ ἐπὶ τοῦ ὀρεῖν. v. 5. γένησιν. v. 6. φύγῳ. v. 7. ψυχῇ. v. 9. κατὰ πάσθ. Camot. καὶ τὰ πάσθ. v. 11. ταῖς ὀρεῖσιν c. Camot. v. 12. ἦ ante τῶν om. c. cet. v. 16. λελεγμένα μᾶλλον, bene! — Cap. 8. s. 1. v. 8. αἰεὶ.

P. 555. v. 3. βία γέ πως c. cet. v. 5. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ, bene! v. 6. διαφέρον scribo ex usu Theophrasteo. Aliud διάφορον significat. — S. 2. v. 5. ποιότητος c. cet. prae-
ter Med. v. 7. ἐπομβρίαι c. cet. quod restituendum. v. 8. διὰ om. c. cet. v. 9. ἡ σκαπάνη ἧς ἡ τομή — ἡ ἐξαλ-
λαγῆς ἡ c. cet. v. 10. ὡς γ' c. cet. v. 14. διαφέρου. igitur scribo οὐδὲν ἂν διαφέρου. — S. 3. v. 6. ὥσπερ ἐξηρα-
μένων — γὰρ ἐν μεγίστῃ μεταβολῇ, recte! ὥσπερ et ἐν
μεγίστῃ μεταβολῇ habet quoque Camot. nec Heinsii est mu-
tatio. v. 13. πιλώσαι, sed η superscriptum, ut sit πιλῆσαι,
quod verum. cf. 3, 1, 4.

P. 556. Cap. 9. s. 1. v. 7. μίσχοι c. cet. v. 10. τὸ —
τὰ om. c. cet. — S. 2. v. 1. προσβύτιον. v. 3. πτωτέρα,
sed in rasura. v. 12. πλέον. — S. 3. v. 6. τάλλα. v. 7.
συμμέτρον. v. 8. τῆς ἐκ φύσεως c. cet.

P. 557. v. 2. καὶ prius secludendum censeo. v. 4.
μαλίσθ' αἱ. — S. 4. v. 10. οὐκ ἐριεὺς. — S. 5. v. 1.
ὅπως cum Camot. v. 3. χυμός. — S. 6. v. 4. καὶ τῇ
ὁμοιότητα c. cet. v. 7. ἐπικλύση c. cet.

P. 558. s. 6. v. 2. alterum καὶ punctis utrinque damna-
tur. — S. 7. v. 3. τὰν ἂν ὀνόματος εἴη, bene! v. 4. καὶ
οὕτως. — S. 8. v. 1. ἄλλον τε τρόπον. v. 11. ἐνυπάρχει
c. cet. — S. 9. v. 3. ἀτροφίαν ἀτροφεῖ — πέτρον continuat
c. cet. v. 3. γὰρ καὶ c. cet. v. 4. καθάπερ ὁ σῖτος c. Med.

P. 559. v. 2. καὶ μικρὸν ἐπάνω transponit post τῶν
ἐξῶν versu 4. c. ceteris. v. 3. λοιπὰν — μύδις c. cet. —
S. 10. v. 4. εὐβλαστειαν — ταῦτ' ἐκπέττειν. v. 6. ἐπισπω-
μένη c. cet. — S. 11. v. 2. δεῦν. v. 11. ἀνωϊάτων.
v. 12. ἀποκατώρυγες c. cet. v. 13. ἡ σκαπάνη βοήθεια
γενομένη καὶ γυμνοῦσα. v. 15. ψύχει, καθάπερ, omisso καὶ,
quod temere inserui. v. 16. πᾶγον εὐλαβούμενους, vere!
deinceps καὶ μετὰ ταῦτα δὲ bene c. cet. Structura tamen
verborum εὐλαβούμενοι scribere iubet.

P. 560. v. 2. ἀποδίδωσι c. Med. et Camot. bene! —
S. 12. v. 1. Τὴν δὲ, recte! v. 3. ἀναθερμανόμεσαν c. cet.
v. 4. καὶ δίσσιν. Quod Scaliger coniecit, ἀναθερμανόμε-
ρον, ad ὕδωρ referendum, imprudens posui in textu, vul-
gatam annotare omisi. Error hic peperit alterum, ut ver-
sionem Gazae, tunc enim humor vitiatu*s* ille refertmentatur
et refertmentens erumpit, ut pustulae, mutarem ita: tunc
enim aqua calefactu et fermentata effervescit et efflorescit
tanquam ulcuscula aut pustulae. Sero demum, cum Indicem
colligerem, vitia, editionis animadverti, cuius Gazae versio

ocasionem praehuit Scaligero et mihi. Causa enim scabiei non potest esse pluvia aqua pauca et minuta, ut cum Gaza et Scaligero credidisse videtur etiam Plinius, sed pluvia pauca tantum in causa est, ut scabies efflorescere possit: pluvia enim largior causam scabiei abluere, aut intra penetrans sedare dicitur. Causa igitur scabiem generans intestina debet esse, quam fortasse Gaza significare voluit, cum vitiatum humorem poneret, quem Scaliger ad pluviam retulit. Deinde inepte dicitur pluvia aqua pauca ἐξω διέναι, largior vero contra εἰς τὰ ἐντὸς διαδιδοῖναι, cum utraque extus incidat. At enim vero causa generans scabiem exterior videri potest, quoniam imber largior ἀποκλύζειν τὰ αἷρρα dicitur. Cui opinioni repugnat sequens oratio, ubi imber penetrans interiora (versio nostra vitio intestinum habet, ubi *intestina* scripseram) παύειν, sedare et tollere scabiem dicitur. Igitur τὰ αἷρρα debent significare humorem vitiosum exundantem, antequam in scabiem et formam sibi propriam efflorescat. Nunc ipsum vitii caput et erroris communis fontem aggrediamur. Verbum ἀναζυμοῦναι, si sequens ἀναθερμαίνόμενα verum est, de arboribus ipsis haud commode dici videtur: nam in terra ipsa, quam ἡ γῆ ἀναζυμοῖ c. pl. 2, 1, 3., genus aliquod ζυμώσεως seu fermentationis intelligi potest, quemadmodum ipsae arbores incallescere aestatis aestu haud inepte dicuntur, quanquam proprie is calor ad succum arboris pertinet, cui unice fermentatio convenire videtur. Quodsi vetus ἀναθερμαίνόμενα tenemus et probamus, vitiosum verbum δίδειν videri debet, et mutandum in διέναι, ea significatione, qua transmittere, exsudare, percolare continentur. Ita Theophrastus de Melle, ubi de foliis est: δαὶ δὲ μήτε τελείως εἶναι ξηρὰ, ἵνα μὴ εἰς αὐτὰ ἔλκη, μήτε μανὰ, ἵνα μὴ διένῃ. quod postremum pro διένῃ positum censuit etiam Sylburg. Similiter in h. pl. 1, 10, 3. de foliorum nutritione: μὴ ἔχουσι πόρους μηδὲ βλάβος διέν. Sunt plura Theophrasti loca, in quibus verba duo δίδειν et διέναι aut permutata fuerunt a librariis scriptoribus, aut dubiae sunt scripturae et significationis. Ita c. pl. 5, 12. τῇ γὰρ μανότητι δίδειν καὶ οὐκ ἀποστέγει. ubi διέναι praestat. Si probamus igitur ἀναθερμαίνόμεναι διέναι, ipsae arbores dura translatione ἀναζυμοῦσθαι dicendae sunt. Superest, ut suspicemur, vocabulum aliquod omissum a scriptoribus librariorum fuisse, quo humor vitiosus Gazae significatus fuerit, seu commune omnibus arboribus ὑγρότης, sive proprium sicuti ὄψος melis: tunc vero ἀναθερμαίνόμενος

scribendum fuerit. In Plinio malim cum Dalecampio scribere: *nam si largiores fuere, perfundunt arborem et scalpunt scabiem. Caeterum grossi cadunt, si imbres nimii fuere. Alio morbo ficus laborat radicibus madidis.* v. 7. *ἐρίνα*, superscripto *α*. — S. 15. v. 2. *συντηθη* sine accentu. v. 4. *συβαίνει* *πλεία* c. Med. v. 6. *ροῦδα* *ἐπιγίνεσθαι* c. cet. sed iota primum puncto subnotatum. v. 7. *αῖμα* — *ἐπινίφθη*, sed *ι* ante *φ* in rasura et subnotatum puncto. v. 12. *ῥαγάδας* c. cet. v. 13. *ὡς μικρόν* c. cet. v. 15. *δὲ* ante *καὶ* *παμπλ.* om. c. cet. v. 18. *ἀσθενεία* c. cet. v. 19. *ἀπέκλυος* c. cet.

P. 561. Cap. 10. s. 1. v. 3. *καμυρός*. v. 5. *σφοδρότερος*. v. 11. *τῶν ὑπὸ τὸν πυρῆνα διαφύγων.* Est ad hunc locum docta Coraï animadversio, qui fatetur, se non intelligere, quem usum carni olivæ asserat vermis, si nucleum attigerit. Igitur coniicit, scriptum fuisse in hoc loco et in altero historiae verbum *διαφύωσιν* et *διαφύη*: quare praepositionem ὑπὸ quoque servandam censet. Equidem putabam, vermem, cum subit statim natus vel explicitus ipsum nucleum, eumque per umbilicum olivæ vel pediculum ingressus aggreditur, hoc contentum carnem ipsam non attingere. Scilicet genus videtur esse peculiare vermis, quod nucleo delectatur, aliud, quod carnis alimento utitur. Verbum *διαφύεσθαι* vel *διαφύηαι* adhibet quidem Theophrastus saepius, sed aliam ad notionem indicandam, inprimis vero de plantis vel seminibus germinantibus: vereor tamen, ut commode de vermibus vel larvatis vel explicitis et absolutis vocabulum usurpari possit. Denique quod addit vir egregius, in loco historiae gemello praepositionem eandem (ὑπὸ) videri a Gaza redditam fuisse: *At si in ipso nucleo erodat*, nolim equidem sola Gazae auctoritate confidere, cum codex praestantissimus omnium taceat. Verum additum a Gaza ipso, si comparo scripturam huius loci antiquam librorum scriptorum omnium, *τὸν ὑπὸ τὸν πυρῆνα*, suspicionem mihi movet, in utroque loco olim scriptum fuisse *ἐὰν δὲ αὐτὸν ὑπὸ τὸν πυρῆνα*, vel potius antiquum *ἐὰν δὲ αὐτὸν τὸν πυρῆνα* paulatim in deterius *τὸν ὑπὸ τὸν* mutatum fuisse. v. 13. *ὑπὸ τῶν πνευμάτων εἶναι* c. cet. v. 14. *γενομένων*, superscripto *ου*. v. 15. *σύκα*. — S. 2. v. 6. *ἀράχνης*, sed *ην* ita scriptum, ut etiam *υν* legi possit. Sub *ν* adest punctum. v. 10. *τροφῆς γε, οὐσης* c. cet. v. 11. *οὐκ* om. c. cet. v. 13. *ἐμφυσήση*, sed *ησ* e correctione, et *ση* punctis subnotantur.

P. 562. v. 3. *γενθμεται*. v. 4. *ἐτεροι πρὸς τῇ* c. cet. v. 5. *δαδρῆγγνται* c. cet. — S. 4. v. 4. *κατὰ τὰς γούρας*, bene! — S. 5. v. 4. *λεγόμενων μὴ γενθμετων* c. cet. nisi quod *γινόμενων* in Camot. v. 5. *τὴς συνκῆς*, sic: ceteri quoque omnes scripti et editi *τὰς συνκῆς*: v. 7. *ἐπεὶ καὶ κνήματα*, sed *καὶ* minoribus literis insertum. Scribo igitur: *Ἐπικαίει δὲ καὶ κνήματα*. nisi malis in Codicis scripturā servata intellegere verbum omissum *διαφθίσκει* vel simile. v. 9. *τῶν σχολήκων*, omisso δέ. v. 10. *ἐν πολλοῖς*.

P. 563. v. 4. *ἐλαία* punctis subnotatum et tres postremae literae desuper quoque notatae punctis. v. 8. *καὶ οἷη* c. Med. deinceps *τριγμὸν* c. cet. — Cap. 11. s. 1. *Χ. 2. διελαιν* scribendum censeo, quod coniecit quoque Coray. v. 3. repetit *κατὰ φύσιν μὲν* (insero *οἷον*) *αἱ γηραιαὶ καὶ δι' ὠδὲνται* et cet. ubi *γηραιαὶ* duce Gaza mutandum in *γῆραι* vel *γῆρα*. Sed pars tantum prior orationis sic redintegrari videtur. Praeterea enim ab initio statim addenda haec videntur: *αἱ δὲ παρὰ φύσιν*. v. 6. *δὲ αἱ ἀπὸ* confirmat. v. 8. post *ἦττον* est rasura, in qua obscura sunt vestigia vocis *τα*. Certe desideratur *οἷον αἱ* vel simile supplementum sententiæ, ut post *ἦκιστα*, ubi tamen *αἱ* in Codice, ut in ceteris, deest. v. 13. *ἐκστῆ*, recte! — S. 2. v. 7. *ἐλαίας* circumscriptum punctis. v. 10. *Ταύτην δ' οὐ* c. cet. igitur δὲ restituendum.

P. 564. v. 2. *βιαιώς* c. cet. v. 3. *συμμετρου*. v. 7. *εἴτε παρὰ φύσιν* confirmat ab Heinsio addita. — S. 3. v. 3. *εὐθενοῦσα*, prius σ puncto damnatur. v. 5. *καὶ* ante δι' *ὑπερβολὴν* om. v. 9. *ὑπερπανθῶσω*, superscripto χ. v. 11. *ἀποπνέγονται*. v. 12. *ὀρθότυποι* c. cet. v. 13. *τέθεινται* c. cet. v. 16. *φθοράς* om. c. cet. — Cap. 12. s. 1. v. 4. *δυοῖν αἰτίαι* c. cet. v. 5. *ὑπερβολή*.

P. 565. v. 3. *φανερὰ* habet quoque Urbinas. v. 5. *ἀπόλουσιν*. v. 6. *γίνηται*, bene! v. 7. *ἀλλ' οἶα δὴ*. v. 9. *μόνα γὰρ* et sequens *νέα* om. c. ceteris. — S. 2. x. 2. *πλειω*. v. 3. *ὄρεαι* c. cet. deinceps *πάγων* c. indicio *ὦν*. v. 8. *πῆξις* cum indicio scripturae *πῆξις*. Ceterum recte Coray censuit, in hoc et sequentibus capitulis ubique *ἐκπνέουσαι* et *ἐκπνέξις* scribi debere. v. 12. *ἀλλὰ καὶ*, recte! deinceps v. 13. *ὕψιν γὰρ* c. cet. v. 15. *ἀποκίων*. — S. 3. v. 3. *τάχα δ' ἂν τις* c. cet.

P. 566. v. 1. *ὕδρεστέραν* c. cet. v. 2. *πλεονός*. S. 4. v. 1. *τὰ posterius* om. c. cet. v. 2. *παρὶ γε*, recte!

ceteri te addunt. v. 4. κλαυθμόν c. cet. v. 6. ἐκπηγνύουσιν. v. 8. ὅλος cum indicio ω. v. 10. τε εἶπεῖν c. cet. — S. 5. v. 3. αὐτοῦ τε, superscripto minutissimo η, ut videtur. v. 4. διῖκνεῖσθαι c. cet. v. 11. ἐπιούσα c. cet. — 8. f. v. 1. μόνον παρὰ ἀρχαίων c. cet. v. 5. καθάπερ ἄλλ' ἅνυ γυμνά mutat doctissimus Coray in καὶ περὶ τὰ ἄλλα μὲ γυμνά.

P. 567. s. 7. v. 5. τὸ ante πνεῦμα om. c. cet. v. 6. διατρέχει c. cet. v. 9. Μακεδονίαν. v. 12. πηγνύσαι καὶ v. deinceps v. 13. χρόνον ἐργάζεται, recte! Mutanda igitur vulgaris quoque interpunctio. v. 14. πῆξις ὅλως ὥσπερ ἡ τοῦ ὕδατος ἡ πνεύματος c. cet. — S. 8. v. 3. μάλιστα πονεῖ, bene!

P. 568. s. 9. v. 1. ἐκπῆξις c. cet. bene! v. 3. μάλιστα c. cet. etiam Heins. igitur restituendum. v. 5. ῥῆ ἐφίσταται, omisso καὶ, recte! v. 7. διῖσιν. deinceps ἐκπηγνύσθαι. v. 8. ἤτιον δ' ἑτέρων c. cet. v. 10. δῶρον. v. 9. ἐργατικόν, ut 5, 14, 6. v. 10. δυοῖν. v. 11. ἡ om. v. 13. ὀστρύνη c. Med. — S. 10. v. 2. Scaligeri φορὰ confirmat, nec dubito, veram eam esse scripturam propter comparisonem cum flumine. — S. 12. v. 1. Ἐπὶ δὲ τὸν c. cet. v. 2. ἐκπῆξις c. cet. recte! v. 3. λεπίδες om. c. cet. v. 4. πλατέα.

P. 569. v. 1. οὐδὲν διαμένει c. cet. v. 5. ἐκπῆξις c. cet. recte! v. 6. ὥσπερ, bene! v. 10. ὡς αὐτόθεν καὶ οὐκ ἐκ στασίμου c. cet. v. 13. καὶ αὐτῇ c. cet. — Cap. 13. a. 1. v. 2. περιβεβोधρωμένα restituendum. v. 6. δι' εἰσγασμένη. v. 8. post ἀπαθεστέρα rasura. Vetus illa scriptura ceterorum librorum restituenda. v. 12. ἐκπηγνύουσι καὶ διαλύεται c. Med. v. 13. τὴν γῆν confirmat. — S. 2. v. 1. ὀλεθριώτερος c. cet. quod restituendum. v. 3. κῆκείνος. v. 4. ἂν εἴη. v. 5. ποιεῖ.

P. 570. v. 5. διαλύεται c. cet. — S. 3. v. 3. ὅλως c. cet. — S. 4. v. 3. ἐλάας. ceteri ἐλαίας. v. 15. ἐκπῆγνύσθαι c. Med.

P. 571. s. 5. v. 2. ἅμα βλάστησις c. Camot. v. 3. γίνεσθαι c. Camot. v. 5. πολὺν καὶ ἰσχυρὸν. v. 9. πῶς et in rasmura deinceps αν agnoscere licet. — S. 6. v. 4. ὅτι ἐπὶ μὲν ἐπὶ δ' αὖ. v. 8. ὀβλαστοὺς καὶ δὲ βεβλαστηκότας, bene! v. 10. ὅτι οὐχ c. cet. v. 14. πῆξιν. — S. 7. v. 2. κατακρηπτομένης ὀλῆς c. cet. recte! v. 5. ἀποστέγουσα τὴν εἶη, bene! ceteri — στεγάζουσα τὴν εἶη. v. 7. νέους.

P. 572. v. 3. τῇ δ' αὐτῇ, sic. — Cap. 14. s. 1. v. 6. ὃ ἀπὸ restituendum. v. 7. διαλυτικώτερος c. cet. v. 9. καὶ τέμνοντος, recte! v. 11. προδαρμαθέντα. — S. 2. v. 3. πλεονάμεις, recte! v. 5. διέχοντων. v. 6. αἰθριαί. v. 9. πρότερον, bene! deinceps ἐκπηγνύντας. v. 11. Λάρισαν. v. 14. ἐξαρχθέντος, sed in rasura prius v. vel. u. est.

P. 573. s. 3. v. 1. αἱ ἐκπήξεις scribo. v. 3. ἐν αὐτῇ. v. 6. τὰς χώρας om. c. cet. v. 7. ὕπερ καὶ τὸ πρότερον. deinceps τὸ περιγεγνημένον α. cet. v. 9. νῦν δὲ γέγονε c. cet. — S. 4. v. 1. Ἐστὶ δὲ αἷ c. Med. et Gaza, bene! v. 10. ἐκπήξεις, sed v. in rasura obscurum. — S. 5. v. 4. λεπτιότερον c. Med. v. 8. ὕλης c. cet.

P. 574. s. 6. v. 1. Κορηίδας ἤ. v. 2. Θράκην c. cet. v. 3. ὅποτε νῦν μᾶλλον πρότερον α. cet. quod restituendum, inserto tamen ἤ. v. 5. οὐ τὴν c. cet. unde scribendum οὐ τὴν λεπτιότητα — αἰτιατέον. v. 6. ἐκατέρου καὶ τοιαύτας c. Med. An fuit αὐταὶ καὶ τοιαύτας? v. 13. οὐ πεποιημένους c. cet. — S. 7. v. 3. τὴν ὅλην c. cet. v. 4. αἱ confirmat. — S. 8. v. 2. καὶ τὰ, bene! v. 5. διαφύεσθαι c. cet.

P. 575. v. 1. ἐπικαίειν. v. 2. τῶν ψυχρῶν c. cet. v. 4. ὅσα corrige. v. 5. λυπρότητα, ἣ δὲ διὰ λεπτιότητα. Heib. ex A. 1. 2. Bas. ἣ δὲ διὰ λυπρότητα interseruit. — S. 9. v. 5. λιποθυμένοις, bene! v. 7. γὰρ ἣ κίνησις omisso καὶ c. cet. v. 8. καὶ τῷ — τὸ προσπίπτον, rectius! Verum Coray scribi voluit βάθος, διαφεύγονσι — βοηθεῖ γὰρ ἣ κίνησις, ὥστε ἰκανὸν εἶναι πρὸς τὸ πίπτειν εἶναι. Intelligit autem de vexum locum, e quo pluvia aqua congregata semper defluit. — Cap. 15. s. 2. v. 2. τῇ σκληρότητι καὶ ξηρότητι c. Med. v. 3. τῇ δ' c. Med.

P. 576. v. 1. συνεχθῇ, sic. v. 2. συμμέτρων. v. 3. καὶ om. Recte Coray ἣ substituit. deinceps κρατήθεισα c. cet. — S. 3. v. 5. εἰάν δὲ δὴ c. cet. v. 6. ἀγαν ἔστι, bene! deinceps παρκεννίτος fere ut ceteri. v. 7. καὶ εἰάν δὴ c. Med. v. 13. ἀκαιρίως c. cet. — S. 4. v. 1. φουρυσσομένων c. cet. v. 6. ἐμφυόμενα corrige. v. 8. κιντὸς c. cet. v. 9. αἰμον. v. 10. ἰσχυρότατον τε c. cet.

P. 577. v. 2. ὀρεβάκη c. cet. post καλουμένη addit φθείρει, recte! v. 5. δ' ἄλλων. v. 6. αἶρα. — S. 6. v. 1. ἡλίου c. cet. v. 4. διδ om. c. cet. v. 6. οὐσίας τὰς c. cet. v. 7. ἐπικαίει. v. 9. post ἀπνοῇ. addit καὶ τοῦτου καὶ τοῦ ἐντός, bene! v. ultimo ἰσχυροτάτη cum rasura, in qua v. agnoscitur. — Cap. 16. s. 1. v. 2. αἰοπερ. v. 4. ἐνία, sic.

P. 378. v. 4. διαφθοιρόμενος δαΐσαιν, sic. — S. 2. v. 9. πύκην γ' οὖν ἐν δαδουρογῶσιν c. cet. v. 11. διὰ τὸ c. cet. v. 12. βλάστησιν, sic. — S. 3. v. 3. ὑπομένα v. 8. ὡς ὑπερωγμισθέντα.

P. 379. v. 1. σχίσιν δὲ c. cet. — S. 4. v. 6. δύσχισια v. 10. ἢ τούτων c. cet. — Cap. 17. s. 1. v. 7. οὕτως. — S. 2. v. 2. μέχρι οὐ. v. 5. δ' οὐ α. Med.

P. 380. v. 5. στερουμένης c. cet. — S. 3. v. 1. ἐπισκοπῆς, sed primum σ in rasura, ut v. 3. et 5. — S. 4. v. 3. καὶ ἐπὶ. v. 4. τῶν βύθους ἐνίας, sed in βύθους in rasura est u. v. 6. βλαστησεως c. cet. v. 8. φορῶν c. cet.

P. 381. s. 6. v. 4. δὲ τῶν περι. v. 5. κολουσιῇ, ad σ in rasura. v. 7. τοῖς πρότερον. v. 9. ἔσχατον καὶ τελευτατον, bene! v. 11. ἐκείνο — γενέσθαι c. Med, v. 12. γενέσθαι καὶ μελλήσιν c. cet. v. 13. μάλιστα μόνον in c. cet. v. 16. ἡκαρπίας c. cet. v. 17. ταῦτ' ἐκεῖ. — S. 7. v. 5. κατέδεσθαι — δεινῶν θανάτου c. cet. v. 7. ἀπαθροῇ c. cet. v. 8. corrigo πηρουμένη contra librorum omnium auctoritatem. v. 9. ἰσχυρόν δὲ καὶ ἄπασιν c. cet. v. 10. ἐπεὶ ἔτι γε βλαστητικὸν ἄμπλος, unde coniectura mea confirmatur.

P. 382. Cap. 18. s. 2. v. 3. πολυχρηία ταχὺ γὰρ c. Med. v. 8. μαδαί, sed v. 9. μαδα. — S. 3. v. 4. ἐν τε Μηδεία. v. 7. καὶ ἰσχυρόν c. cet. v. 9. τε καὶ ψυχεῖ c. Med.

P. 383. s. 4. v. 7. τὰ ἄλλα. v. 9. πυρῶν. v. 12. κνήκος — κνήκωδη, sed η in rasura apparet prius fuisse. In fine addit initium sequentis libri usque ad αἰκεία versus 2.

AD LIBRVM VI.

Cap. 17. s. 1. v. 5. ἑκατέρα c. cet. v. 7. χυλὸς μὲν ἢ c. cet. v. 8. ἐναπόμειψις fuit antea in rasura.

P. 384. v. 2. ἐν οἷς ceteri ἔρησθαι τῇ ἀφανεί. v. 4. χυλῶν c. cet. — S. 2. v. 1. χυλῶν c. cet. v. 6. corrige ἔχει. deinceps πρότερον γὰρ. ceteri πρότερον γὰρ. v. 8. ἐκαστοῖς c. cet. v. 10. δὲ καὶ c. cet. — S. 3. v. 6. πηκτικῶν ἢ τακτικῶν, sed ακ in postremo vocabulo scripta in rasura et punctis subnotata. v. 11. ἢ πηκτικῶν ἢ δηκτικῶν ἢ ἀπλῶς c. A. B. v. 12. αὐστηρὰ δὲ, recte!

P. 385. v. 2. κρηνημένας c. cet. v. 5. καὶ ἀντε αὐστηρὰ, om. c. Heinsiana. — S. 5. v. 6. προκλεπτικμένα c. Camot. et Med. v. 9. ἀνγάρματα om. c. cet. deinceps συμπᾶσι.

11. ἐπαλειφόν. v. 13. καὶ ἀπλῶς ὅτι μάλιστα δεῖν ἢ Camot. εἶναι c. cet.) κατὰ φ. c. cet. v. 14. οὖν ὁ τρόπος c. cet. quod restituendum. — S. 6. v. 3. τραχὺν δὲ τὸν πολυγ. c. cet. v. 5. πανοσιδῇ c. ceteris.

P. 586. v. 2. et 3. γαννοσιδῇ c. cet. — Cap. 2. s. 1. v. 2. καὶ οὗτος. ceteri οὕτως. v. 7. τοιοῦτο θραῖ, bene v. 9. γὰρ εἰδέναι c. Med. et Gaza. — S. 2. γ. 2. ἐπαι τῷ τς c. cet. v. 4. δύναται c. cet. v. 5. αἰτίαν μοιότητος εἶναι τῶν c. cet. v. 7. κἀκεῖνο c. cet. v. 8. εἰ δὲ πάναντία c. Med. ceteri εἰς δὲ.

P. 587. v. 1. μὴ πάντα om. c. cet. v. 2. διατίθεναι c. cet. — S. 3. v. 3. ἐκότερον ἐποίησιν auctius, bene! v. 7. αἰ γὰρ c. cet. v. 10. τὴν ἐκ θατέρου. — S. 4. v. 2. ποιῶ τὰς om. c. cet. sed omnino ποιοῦσι scribendum censeo. deinceps ὡς ἴσμεν c. cet. v. 4. καὶ τὸ ἥττον c. cet. quod restituendum. deinceps ἀποδέδωκεν c. cet. v. 7. ὁμοιοσχήματα c. Med. sed a postremum in rasura superscriptum. deinceps εἰ, sequente rasura. v. 9. δύο ὀρθαῖς καὶ τῷ μυρωγιον τέτταρσιν ὀρθαῖς ἢ τὸ τετράγωνον τέτταρσιν. v. 15. ὥστ' εἰ ἐκ scribendum sententia ipsa docet.

P. 588. Cap. 3. s. 1. v. 1. ἐναπομίξει, sed e prius in rasura. deinceps χυλὸς habet hic, et v. 3. χυλὸν et 5. ἀχυλὸν. v. 10. ἀχυλα. — S. 2. v. 2. φαίνεται γε ταῦτα c. cet. quod restituendum esse docet ταῦτα. deinceps ὅσαι θ' ἁλμῶδεις, egregie! v. 3. ὡς ἢ τέφρα, bene! v. 4. ὥπερ καὶ ἡ, bene! v. 6. χυλός. v. 8. χυλοῖς. v. 9. ἔγχυλα. v. 10. ἐξαλλοιωμένη c. cet. — S. 3. v. 2. γὰρ om. c. Med.

P. 589. v. 2. τῶν σηπομένων c. cet. v. 5. ἐν ἅπασιν. v. 9. πρότερά τις τίθεται c. Med. — S. 4. v. 2. χυμοὶ τῶν ὑγρῶν c. cet. quod restituendum. deinceps γινόμενος μὲν δῆλον ὅτι διὰ. ubi μὲν bene additur et διὰ, quod posterius Heinsius addidit. δῆλοι ceteri praeter Heinsianam. Ceterum temere in nostra versa 5. γινόνται fuit additum. v. 6. οὐδ' ὅμοιοι c. cet. v. 8. πέριψιν, sed μ in rasura tantum apparet. — S. 5. v. 2. τούτους, τοῖς: ceteri τόπους. v. 3. οὕτως. v. 5. εἰς δὴ c. Med. v. 9. χυλοῦς: deinceps ὥπερ καὶ ἔσωρ. inter καὶ et s superscriptum με igitur Μενέστωρ voluit dare. v. 10. σῆψις γένηται c. cet. et Gaza, deinceps φυτοῦ c. cet.

P. 590. v. 5. οὐδ' ἐνός. post καρποῦ addit. τοιοῦτος: ἢ ἄπερ φύλλου καὶ καρποῦ καὶ κελύφους, egregio supple-
Theophr. oper. T. V.

mente, ubi tamen alterum καρπού in καυλοῦ mutandum videbitur ei, qui comparaverit locum infra 6, 10, 7. — Cap. 4. s. 1. v. 1. *χυλῶν*. v. 3. *ἄν τις*. v. 11. *ἀναπηδῦναι*, prior pars literae η punctis utrinque notatur. v. 12. *ὡς* bene! v. 13. *καὶ γὰρ οὗτος*. — *εἶδος ἀντιτιδοῦτο γλυκύος*, sic cum. Med. *ὡς οὗτος* — *τιθεῖ τοῦτο γλυκύος* Camot. — S. 2. v. 1. *διαφέροι*. an deest *ἄν*? v. 2. *θυμείαν* c. cet. v. 3. *καιριώτατος* c. cet.

P. 591. v. 5. *εἰς τὸ πλείονα ἰδῆν αὐτῆς ἐκεῖνό γε*, id in voce *ἰδεῖν* inter antecedens α et iota et sequens δ rasum magna, ubi desuper punctatum schema literae υ apparet in ceteris clare *ἰδῆν* scriptum extat, et cetera eodem modo. — S. 3. v. 3. *ἄνον πότρεα*. v. 8. *εἴησαν*. v. 9. *ἔν γε*, bene! — S. 4. v. 2. *καὶ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς ἱσθμοῖς*. v. 4. *κρατῇ* c. cet. v. 5. *τρέφεται διεφθαρμένοις*, egeat v. 8. ἡ om. e. cet. v. 9. *μυμερισμένοι* c. Med.

P. 592. s. 5. v. 6. *τοιαῦτα πλείονα* c. cet. quod restituendum. — S. 6. v. 2. *τῶν* om. e. cet. v. 4. *ὅσα δὲ* c. Med. v. 6. *ὅλος* c. cet. quod restituendum. v. 7. *καὶ οὕτως* c. cet. v. 9. *τῶν ἄλλων*, *ἐνια ζῶων δὲ ὅ*. sed prius λ in

rasura tantum apparet, ut versu sequente τοὺς ἄλλους, sic scriptum. — S. 7. v. 1. *ἀτροφον ἐτέροις*, et v. 8. *καὶ τὸ ἄλλοις τρέφειμον*, bene! v. 4. *οὕτως*. v. ultimo *σκόρον*.

P. 593. Cap. 5. s. 1. v. 1. *κατὰ ταύτας* c. cet. v. 2. *γὰρ ἄλλως*. v. 3. *εἰς τὸ μὴ* c. cet. v. 9. *ἄλλοις ζῶας* c. cet. quod servari poterat. — S. 2. v. 3. *δοκεῖν* c. cet. v. 4. *ὅταν κατακάειν ἡ ταύτην προσαγομένην*. Vera scriptura latet adhuc ab aliis indaganda. v. 7. *καὶ διὰ τοῦτο* om. c. Med. — S. 3. v. 1. *Ὁ δ' ἄν τῳ δόξειεν ἄσπον*, recte! v. 2. *τὰ ἄλλα*. v. 7 sqq. *ἐντομα* — *ὑπὸ τοῦ ἐλαίου βυρύνεται* — *τῷ γλυκεῖ, καθάπερ οἱ κνίπες* — *τὴν αἰτίαν ἐν τῇ δριμύτητι ληπτέον, ὥσπερ καὶ τῆς ὀργάνου*. Discessit a magistri disciplina. Is enim in h. a. 8, 26. *πάντα τὰ ἐντομα ἀποθνήσκει ἐλαιούμενα· τάχιστα δ' ἄν τις τὴν κεφαλὴν ἀλείψας ἐν τῷ ἡλίῳ θῇ*. ad quem locum annotatio docebit, huius auctoritatem ceteros scriptores secutos insecta ita suffocari intellexisse: quaquam mentio capitis ad sensus organum aliquod referri videtur. Idem in h. a. 4, 8, 15. *αἱ μέλιται καὶ οἱ κνίπες τοῦ μέλιτος· ἐκ πολλοῦ γὰρ αἰσθάνονται, ὡς τῇ ὁσμῇ γιγνώσκοντα. καὶ ὑπὸ τῆς τοῦ θείου ὁσμῆς παλλὰ ἀπόλλυται· ἔτι δὲ οἱ μύρμηκες ὑπὸ*

μῆλον καὶ θείου περιπαττομένων λαίων ἐκλείπουνσι τὰς
 ὑμηκίας. Lubens igitur vocabulo ἐλαίου aliud substitue-
 rim, si reperire potuissem eiusmodi, quod materiam oleosam
 imulque acrem odore significet. Ceterum scribe κνίπες, ut
 n duobus historiae locis est. v. 10. ὅτε om. c. cet. ut
 v. 11. εἶδος, et deinceps χυλὸς habet c. ceteris.

P. 594. v. 1. κνίπες. — S. 4. v. 1. τοῦτο, sic. v. 7.
 τοῦ εἰς ἀρμόττειν ἢ μὴ, sed εἰ a secunda manu factum ap-
 paret. Videtur fuisse τοῦ εἰς αὐτοὺς ἀρμόττειν ἢ μὴ. v. 11.
 οὐδ' εἰ τοῖς πόροις c. Med. v. 13. ἀποδώῃ, sed finis in
 rasura. — S. 5. v. 2. πασιν καὶ αὐταῖ. v. 10. οὐδενί,
 recte! — S. 6. v. 1. χυλῶν. v. 2. ἔστι.

P. 595. v. 1. ὥςτις c. cet. quod restituendum. v. 5.
 τὸ ἀνάλογον, sed τὸ habet o a latere dextro punctis cir-
 cumscriptum et insertum minutum iota, ut τὶ fuisse videa-
 tur, deinceps χυλὸς. v. 7. οὕτω δὲ τῷ γέγει λανθάνοντας
 c. Med. v. 9. τοῦ γλυκέος mecum. ceteri τοῦ omittunt. —
 Cap. 6. s. 1. v. 2. χυλοὶ. v. 3. γλυκαῖς ἢ πικροῦς. v. 8.
 ὧς δὲ κατὰ c. Med. v. 10. τάχα δ' ἂν δόξειεν. — S. 2.
 v. 3. χυλοὶ καὶ αἱ ὀσμαι, articulo addito, bene! v. 5. πε-
 πεμμένα c. cet. v. 6. εὐχυλότερα.

P. 596. s. 3. v. 3. μετὰ τὴν πέψιν c. cet. v. 4. χυλοῦς.
 v. 10. καθάπερ ἐλαία συνεμφαίνουσα πρὸς τὸ στρυφνόν. Ita
 Urbinas: sed locum nondum persanatum esse puto, prae-
 sertim si considero ea, quae hinc excerpserit Galenus operum
 T. II. p. 44. versu 20 seqq. ed. Basil. Is ita disputat: οὗ
 ἀπὸ τῶν δένδρων καρποὶ πάντες, ὅσοι γλυκεῖς ἡμῖν φαίνον-
 ται πεπανθέντες, ἄρτι γεννώμενοι στρυφνοὶ τε εἰσὶ καὶ ξηροὶ
 ταῖς συστάσεσι, καὶ κατὰ τὴν τοῦ γεννώντος δένδρου φύσιν
 ἕκαστος, ὥς που καὶ Θεόφραστος ἔλεγεν, ἐλαῖαι, σταφυλαί,
 μήλα, ροαί, μόρα, φοίνικες, ἄπιοι· προϊόντες δὲ τῷ χρόνῳ
 γίνονται μὲν ὑγρότεροι, προσλαμβάνουσι δὲ ὀξύτητα τῇ
 στρυφνότητι, καὶ ταύτην ἀποτιθέμενοι κατὰ βραχὺ γλυκεῖς
 αὐτὴς γίνονται τελειούμενοι· τινὲς δὲ οὐδ' ἐπὶ τοῖς δέν-
 δροις, ἀλλ' ἀφαιρούμενοι μετὰ χρόνον ἀπαλαμβάνουσι τὴν
 γλυκύτητα· ἄλλοι δὲ τινες οὐδὲ διὰ μέσης τῆς ὀξύτητος,
 ἀλλ' ἄπικρος ἀπὸ τῆς στρυφνότητος ἐπὶ τὴν γλυκύτητα
 παραγίνονται, καθάπερ καὶ ὁ τῆς ἐλαίας. — ἔπει δὲ καὶ
 κατ' ἀρχὰς μὲν εἰ ξυλωδεῖς ὄντες, ὥς καὶ Θ. ἔλεγε, ξηροὶ
 τε εἰσὶν ἡμῖα καὶ στρυφνοὶ, τὸ πλῆθος δ' αὐτοὺς τῆς ἐπιδ-
 ρέουσης ὑγρότητος ὀξεῖς ἐργάζεται, πρόδηλον, ὥς γεωδέστε-
 ρος μὲν ἐστὶν ὁ στρυφνὸς χυμὸς, ὑγρότερος δὲ ὁ ὀξύς. quae

eadem paucis repetit p. 47. v. 58 seqq. Tgitur hinc aut Theophrastus emendandus videtur, aut Galenus locum Theophrasti male et negligenter excerpfit. Viderint acutiores! v. 11. συνεμφαίνουσα πρὸς τὸ στρουφνόν. — ἐκ τῶν στρουφνῶν, καθάπερ ἄπιστοι, omissis εἰς τὸν ὄξυν. — S. 4. v. 3. οἰνώδεις οἱ χυμοὶ c. cet. v. 4. ὥσπερ ὑδατώδης c. cet. quod restituendum. v. 9. ὅτι τὸ c. Med. v. 11. τῆς ὀψείας c. cet. v. 12. μέντοις ἐστὶν αὐτοῦ. v. 15. ὅταν ἤτ' φ' ξηρότερον sine lacunae indicio, quod habent Medic.

P. 597. v. 4. καὶ αἰ τοῦ ὑγροῦ καὶ αἰ συναύξοντος, ἤ. v. 6. τὰ τε δοκεῖ. ceteri τε δοκεῖ. v. 7. κατὰ τὸ πάχος collocat post συκῆς versu sequente c. cet. v. 11. ψυχροὶ καὶ στορ. c. cet. — S. 6. v. 1. Ἀπάντως. v. 2. χυλὸν. v. 3. γρόντας cum indicio ω. ceteri γρόντες simpliciter. v. 5. ἐκκρίσεως. v. 7. ἄχυλος. v. 9. καὶ τελείως c. cet. — S. 7. v. 2. χυλῶν. deinceps συγκαίμενας c. cet. v. 4. τελείωσιν. v. 5. ἄχυλος.

P. 598. v. 1. δεομένων c. cet. — S. 8. v. 4. τυγχάνει. v. 7. λίπος. v. 8. κυρτωδῶν c. cet. — S. 9. v. 2. χυλῶν. v. 3. ἢ καὶ. v. 4. ἐναντίως ἢ ἐπὶ scribendum esse monuit Coray. v. 9. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἄλλην τινα ἔχει θεωρίαν scribendum coniecit idem Coray. — S. 10. v. 2. χυλοὶ. — Cap. 7. s. 1. v. 2. χυλῶν.

P. 599. v. 2. ἄλλοιοῦ δὲ καὶ ποιεῖ c. cet. quod restituendum. v. 6. χυλῶν. — S. 2. v. 6. οἶον τῶν τε τοῦ στρουφνοῦ c. cet. quod restituendum. v. 7. ἢ ἐκκρίνεσθαι τὰ τῶν πρότερον αἰ, θάτερα δὲ ὑπομένειν. ἢ τρίτον c. cet. v. 10. ἄτοπον c. cet. v. 11. post ἐξίεναι addit: ἢ πάντων ἐνυπαρχόντων οἶον τοῦ τε στρουφνοῦ καὶ ὀξέος καὶ γλυκέος, τὰ μὲν ἐκκρίνεσθαι τὰ τῶν πρότερον αἰ, τὰ δ' οἰκεία καθ' ἑκαστον θάτερα δ' ὑπομένειν ἢ τρίτον τὰ μὲν ἐξίεναι τὰ δ' ἐπεισιέναι. quod supplementum Medicus etiam habet, unde vulgatam redintegravi. Sed praeterea alterum membrum addendum fuit: ἢ τὰ μὲν ἐξίεναι, τὰ δὲ ὑπομένειν. Sequens enim ἄμφω duo membra desiderat. v. 13. ἀλλὰ γὰρ τοῦτο cum indicio literae alicuius additae in fine. v. 15. οὕτω c. Med. deinceps πάθος, ποιότητος c. cet. — S. 3. v. 1. Τῶν δ' ἄλλων δ' ὑπὸ c. Med. v. 6. πρὸς οὓς ἢ μεταβολή, τὸ δὲ. ceteri προσοῦση μεταβολῇ τὸ δὲ. v. 11. ἐκ τε — οὕτως c. ceteris.

P. 600. s. 4. v. 9. ἐν ἑαυτῷ. — S. 5. v. 1. ἢ καὶ.
v. 9. χυλοῖς. v. 13. ὁ δ' ὥσπερ c. cet.

P. 601. s. 6. v. 1. ἀναλίσκοντον μεταβάλλει δὲ καὶ, pri-
mum bene! v. 2. ἀποκαθίστασθαι πάλιν c. cet. v. 3. σπα-
νίως καὶ c. cet. v. 6. ἂν μὴ γένηται σφοδρὸν cum Gaza,
recte! — S. 7. v. 8. ἔξω τινός. v. 11. διαφθαρέντος ὑπὸ
τῶν ἐκτός addit. — S. 8. v. 1. οὕτως c. Med. v. 3. καὶ
ὑπὸ τούτων c. cet. v. 4. μετάβασις, ἐναντία γὰρ πᾶσιν τῶν,
αἱ c. Med. — Cap. 8. s. 1. v. 3. πλεῖον ἴσχει τοῦλαιον.

P. 602. v. 3. δύνανται c. cet. v. 4. καὶ συμπτώματι.
v. 5. τῷ πυρὶ ληπτέον c. cet. deinceps εἰ τῇ ὥρᾳ c. Med.
v. 6. τάχα ἄμφω c. Med. v. 7. ὑγροῦ om. c. cet. ut sequens
δέ. — S. 2. v. 3. πληθύνεσθαι. v. 7. post συλλεγομένας
addit καὶ ἀχέμασμένας τὲ μάλιστα καὶ τετελεσμένας, bene!
v. 8. τελέωσιν c. cet. et sequens καὶ om. c. cet. v. 10. ὁ
ἀντιλεγόμενος, bene! — S. 3. v. 5. ὁμὸν c. ceteris. v. 7.
ἢ ὑστέρον ἐκπεμφθεῖσα, sed μ in rasura. v. 9. συναπόλ-
ησι τι τοῦ πέντε ὁ χυλὸς c. Med.

P. 603. v. 4. τὸ μὲν γὰρ, confirmat igitur coniecturam
meam. v. 6. σήψει cum indicio scripturae σήψην. v. 10.
ἐναπομένει. — S. 5. v. 2. ἐστίν. — S. 6. v. 1. ἰσχύου-
σιν c. cet. v. 2. ὁ καὶ ἀποροῦσιν. v. 8. τοῦλαιον. v. 9.
ἀλλὰ τὸ μετόπωρον οὐκέτι δύναται c. cet.

P. 604. v. 3. τὸν ἐλαϊώδη δ' ἀδύνατον c. cet. praeter
Med. — S. 7. v. 3. πληθύνει c. cet. v. 7. ἐλαιον ἐστὶ c.
cet. v. 8. γὰρ εἶναι c. cet. — S. 8. v. 2. ἄλλος ὥσπερ
αὐταὶ c. Med. v. 3. συμφωνεῖ ἂν ἐκ πάντων c. Med. συμ-
φωνοῦν ἂν ἐκ π. Capotiana. συμφωνοῦντ' ἂν ὑπὸ ded. it
Heinsius. v. 7. γὰρ om. c. Med. v. 9. ξυνισταμένου c. Ca-
mot. — Cap. 9. s. 1. v. 2. δ' ὅσα χυλὸν — εὐθύ. v. 5.
διαμασσωμένοις. v. 6. γενομένοις χυλὸν σύγγυς.

P. 605. v. 3. αὐτὴ γὰρ εἰς. v. 5. εἰ πῃ ἐνότερον ἢ πῶς
ταυτὸ διαφέρει c. cet. praeterquam illi διαφέρειν. — S. 2.
v. 2. αὐτὰ om. c. cet. v. 4. στρυφνὰν οὐκ ἂν ἐφέλοι, sed
oi in rasura. v. 8. πικροῦ, τῶν c. cet. v. 11. διαφέρουσα
c. Med. — S. 3. v. 2. ἐνδύλως. v. 4. μαράθον, μύριδος,
ita ut in rasura μύριδος appareat. v. 10. ἐμφαίνεται δὲ
καὶ ἐν διαμασσωμένων χυλὸς, spatio vacuo relicto. — S. 4.
v. 3. ὅτι.

P. 606. v. 2. εὐχυλίας ἀρχήν. v. 4. εὐχyla. v. 8. post
εὐσμον addit ὡς οὐ μινυμέναν ἅμα τοῦ γλυκέος καὶ εὐόμου.
— Cap. 10. s. 1. v. 4. καὶ δοίμυς καὶ δῆλός. ὁ ἄλκυρος

οὐκέτι. v. 8. ἀλμυρός. v. 10. ἀγένητον. — S. 2. v. 1.

Ὁ δὲ, sic. v. 5. καθάπερ ἰχθύς c. cet. v. 8. ἄσπερες, recte!

P. 607. v. 8. τὸ ante φυτὸν om. v. 13. φησὶ Δημό-
κοιτος om. c. cet. v. 14. σκαληνές ἀλλὰ γωνοειδῆ. v. 15.
οὐν om. c. cet. v. 16. κωλύει πρὸς τὴν c. cet. — S. 4.
v. 9. ἀναφερομένης. v. 11. ὅλως τὸ ἀλμῶδες, recte! —
S. 5. v. 4. οἷόνπερ ἐρβίνθω καταλαμβάνει καὶ τοῖς. v. 5.
ἄλμαι νοσηματικῶ, ὥσπερ. verbum ἄλμαι cum leni et sine
accentu.

P. 608. v. 1. ἡ ῥοδωνία c. cet. v. 3. ἀπολυθέντων c.
Med. v. 4. ἐκφυση. v. 6. τοιαῦτα συγγενῇ c. cet. quod
restituendum. — S. 6. v. 1. χυλὸν c. cet. bene! sequens
τοῖς ante κλωσὶ confirmat. v. 3. ὅλως c. cet. v. 7. μὴ δια-
μασησάμενος. ceteri negationem omittunt. v. 10. ἥπερ (Camot.
εἴπερ) καὶ πεφυκός. καὶ γὰρ c. cet. — S. 7. v. 1. ἐν
ἁμφοῖν c. cet. v. 5. ἀμφίστασθαι, sed μ in rasura tantum
agnoscitur. v. 6. ὡς ἀν' ἁλλότρια c. cet. quod restituend-
um. v. 7. γνοῖ c. cet. sed inter χ et ν apparet indicium
rasurae. v. 8. ἀνωίδη c. cet. v. 9. ὥστε ἐάν. v. 13. τοῖς
βολβοῖς c. cet. v. 14. σκόρδοις.

P. 609. s. 8. v. 5. ἐπεὶ καὶ τὰ γ' ἐν — φνόμενα τὸ
ἔχειν, sed in τὸ apparet rasura cum ω. itaque ceteri. v. 7.
ἁμμον. sequens δὲ om. v. 10. εὐμερίστον. — S. 9. v. 2.
πίπτουσα — ἐνια, sed in rasura πίπτουσαν apparet. v. 4.
καταλογον ἤδη τοῦ χυλοῦ εἶναι, sed super εἰ scriptum ν.
v. 6. τὸν λίτρον ἐκβαλόντες, sed * in rasura et punctis duo-
bus subnotatum. v. 11. θέρους εἶναι βελτίω, καθάπερ,
bene! — S. 10. v. 1. Κατ' ὀλίγον c. cet. v. 5. ἀναίρερε-
ται, sed εὐρεται in rasura apparet, ν inserto prius. v. 6.
τόπους c. cet.

P. 610. v. 3. περὶ οὐπερ, bene! — Cap. 11. s. 1.
v. 7. δὲ οὐθὲν — διαφέρει, γινόμενων δὲ. — S. 2. v. 4.
τοῦ βότρου, sed correctum τοὺς βότρουας. v. 11. ζῦθος.
v. 12. καὶ αἱ, bene! — S. 3. v. 4. εὐχυλία.

P. 611. v. 9. ἀλλὰ τοῖς. v. 4. κλωσὶν — χυλοῖν. v. 7.
ἐρπύλλου. — S. 4. v. 8. εὐχυλία. v. 10. πλεῖστον. v. 12.
εὐχυλίας. — S. 5. v. 1. περὶ δὲ. v. 3. τὸ μετὰ. v. 4.
λαβεῖν ἐπὶ — λεχθέντος πρώτον ὅτι c. cet. v. 5. κυλῖαι,
sed correctum. v. 8. post ἔχουσιν addit οὐδὲν περὶ ττωμα,
δύναμιν δὲ ἔχουσιν εἰς et cet. egregie! v. 9. εὐχυλίαν.
v. 12. εὐχυλία.

P. 612. v. 2. ὅσα πίονα τυγχάνει — ἡ πύκη, bene! sed o in ὅσα apparet tantum in rasura. v. 5. οὔτε, sed o in rasura. sequens καὶ habet. v. 7. ποιότητι c. cet. deinceps τὸ δὲ ἴδιον, sed prima litera in ἴδιον in rasura est. v. 8. ποιότητος. — S. 7. v. 5. ποιότης ἢ αὐτή. — S. 8. v. 2. παρὰ, sed correctum. v. 3. τοῖς ἀνω c. cet. v. 4. τῶν ἀνω καθατέρ. v. 5. πυκνότερα καὶ παχύτερα. v. 6. ἀπολύειν c. cet. v. 7. δε' om. c. cet. v. 8. εἰ δ' εἰς τὸ ἄνω, sed εἰ in rasura tantum agnoscitur. deinceps δι' οὐρα c. cet. v. 9. βλάβισιν καὶ μῆκος. v. 10. εἰλουμένης.

P. 613. s. 9. v. 2. δαίδα. v. 5. τῆς καρπογονίας ponit post ὑγρότητα versu sequente c. cet. v. 7. εἴτε γε καὶ πλήθος c. cet. v. 8. τοῦτου φυσικόν, sed in τοῦτου in rasura apparet. litera extrema. — S. 10. v. 4. ἐστίν, οἶον. v. 8. τῶν ἐν. — S. 11. v. 5. ἔχοντα δ' οὐδὲ.

P. 614. v. 2. χυλός. v. 3. πλήθους, sic. v. 4. καὶ τοῦ mecum. v. 6. ἄχυλα. — S. 12. v. 6. ἅπαντα δ' ὡς c. cet. v. 2. πλείων, sed in rasura πλείων. v. 6. πάντων c. cet. v. 7. ἀπαλός γ'. v. 8. μέχρι οὗ. v. 10. ἔγχυλον. — S. 13. v. 2. ἡ οὐκ ὄξουσιν οὐχ' ὁμοίως, sic. v. 6. ὃν καὶ ξηρόν ὄν, et v. 7. ἡ ξηρόν om. c. Med. partim c. cet. — S. 14. v. 1. χυλοί.

P. 615. v. 1. σκόρδων. v. 2. φαρμάκων c. cet. v. 5. ἐπὶ τὸ γ' ὅλον, bene! v. 7. οἱ τόποι c. cet. v. 9. αὐτὸν. v. 13. ὁπῶν. — S. 15. v. 9. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν. v. 11. τῆς πίονος c. cet. v. 12. ἡ ἀδρόνη, recte! v. 13. Τούτων δὲ καὶ τὰ c. cet. — S. 16. v. 2. δὲ ὅπος, sic.

P. 616. v. 1. ὑγρότης ἡ ριξία. v. 3. τὰς ὑδατοῦδεις c. Med. — Cap. 12. s. 1. v. 4. γὰρ om. c. cet. v. 5. ἐκατέρων c. cet. v. 8. verba τὰ μὲν — ἔχει μᾶλλον c. ceteris posita habet. v. 11. post τοῦτ' ἐστίν. — S. 2. v. 2. οἷς ἐνυπάρχει. v. 4. σκόρδοις. v. 7. ὃ ἐπὶ τῶν φαρμάκων c. Med. et cet. v. 10. αἰτία δυεῖν ἐκείνων νῦν τηρεῖται c. cet.

P. 617. s. 3. v. 3. χυλούς. v. 5. αὐτοῖς μέρεσι τοῖς ἀνω. v. 6. χυλοί. v. 7. εἰρημένων αἰτιῶν. v. 8. τὴν ὁμοίτητα c. cet. v. 9. χυλούς. — S. 4. v. 3. χυλοῖς. v. 4. τῶν ἡμέρων, bene! v. 5. ταῖς ὕδαρ. v. 6. ἀλλ' ἐν τούτοις καὶ διαφ. c. cet. v. 7. ἔγχυλα — ἄχυλα. v. 8. δύσχυλα. v. 10. χυλοῖς.

P. 618. v. 3. ὡς δὲ ἀπλῶς c. cet. — S. 6. v. 2. χυλούς καὶ ἀχύλους καὶ ὁσμάς c. Med. v. 6. σύμμετρον. v. 7. ἀσύμμετρον. v. 10. φύλλα om. c. cet. — S. 7. v. 2. ἐπὶ τοῦ σίτου c. cet. v. 4. σπέρματι om. c. cet. v. 5. ἂν ἐπὶ

φασμάκον c. cet. v. 8. γὰρ om. c. cet. v. 9. ἐπεὶ το μὴ
 γὰρ τὸ ἄκρατον. v. 10. τὸ om. c. cet. deinceps εἴτε ἔτι
 ὡς ἄγαν. v. 12. ἢ καὶ mecum. v. 14. κρεμνόμενον, sed a-
 per priore s. scriptum μ. deinceps συμμετρίαν.

P. 619. v. 1. ὑπάρχουσιν ὑγρότητα. συμμετρός. v. 3.
 τινὰ χυλόν. v. 4. σφοδρότερον. — S. 9. v. 3. χυλόν, δια-
 v. 6. βλαστοὶ τοιοῦτοι καὶ οἱ τῶν ἀκρομένων, partim bene!
 v. 8. ἀγρῶν, in rasura apparet circumflexus. v. 9. εἴτε κα-
 ρόν. v. 11. χυλοὶ c. cet. bene! sed male iterum v. 13.
 χυλοῦς. — S. 10. v. 1. εἰ δὲ τί c. cet. deinceps ἐνυλη-
 μάτων s. Med. v. 5. μικρὰ c. cet. v. 11. ἡδεῖαι τῶν δ'
 ἀνάπαλιν τὰ μὲν. ἀλλὰ βρωτὰ καὶ ἔχοντα τὴν ἡδονήν, sed
 verborum τῶν δ' in rasura tantum apparent literae v. et a-
 quens δ'. — S. 11. v. 3. ἡ περὶ, bene!

P. 620. v. 1. δυσχυλόν ἢ ἄχυλόν. v. 3. ἄχυλα — ἔρ-
 χυλα. v. 4. δὲ om. v. 5. χυλοῦς. — S. 12. v. 2. ὄντα
 ἀβρωτα. v. 7. δυσχυλίαν. v. 8. οἱ δὲ δὴ. v. 9. τινες αἰ-
 τῶν c. cet. — Cap. 13. s. 1. v. 1. περὶ δὲ δὴ. v. 3.
 ἐξηγηθέντες, sed a puncto subnotatum. v. 9. οὐδὲ δὴ τοῖς
 αἰσ. c. cet. v. 11. corrigo ἔχει. v. 12. ἄπερ τὰλλα om. c.
 cet. ut v. 13. ante σπέρματα articulum τὰ. v. 15. μᾶλλον
 ἂν τις, recte! — S. 2. v. 2. καὶ τούτων, bene! sequentia
 τοῖς εἰρημένους ita in rasura scripta sunt, ut το ῥημένους
 manifesta appareant, priora vix agnosci possint.

P. 621. v. 2. μὲν ... τῆσιν; sed η punctis duobus
 subnotatum. v. 10. χυλοῖς. — S. 3. v. 1. copulam καὶ
 habet quoque Camot. v. 5. πεπτομένους ὄντας c. cet. quan-
 quam versu priora post γλυκὺς additum ὄντας habet, ubi
 ceteri omittunt. v. 8. εἰς, εἶνα μὲν τῶν.

P. 622. s. 5. v. 2. εἶνα c. ceti. v. 5. ἀλλ' ἀμελείαι καὶ
 δυνατοὶ τινες fere c. cet. qm̄ ἀλλὰ μελείαι habent; illa scri-
 ptura prope abest a Scaligeri ἀμενηνοί, sed propius a con-
 iectura mea ἀμελείαι, quam unice probavit Coray. v. 7.
 συμμετρῶν. v. 8. φαίνεται δ' οὖν c. cet. praeter Med. —
 Cap. 14. s. 1. v. 6. Τοῖς μὲν. v. 7. ἐν τοῖς ὑδαροῖσι καὶ
 ὥσπερ ἐν τοῖς ἄχυλοις ἢ δοιμένοις c. cet. v. 9. εὐχυλα.
 v. 10. τίς τινὰ c. Med. — S. 2. v. 2. ἔχοντα ita scriptum,
 ut τὰ desuper addatur, et rasura appareat inter o et v,
 ipsum vero o puncto subnotetur, quod ω fuisse videtur.
 v. 3. ὁσφορήσθ cum asperai. v. 5. ἄχυλα. v. 6. δυοὶ τού-
 τῶν c. Med.

P. 623. v. 2. βλοσυροτέρῳ. — S. 3. v. 2. συμμετρία.
 v. 4. πλείστον, omisso, antecedente τῶν c. cet. v. 8. καὶ τὸ

ῥώδες πλάτον καὶ ἡ ὑγρότης. ceteri ὅτι γεῦσας πλάτον καὶ ἡ
 γρότης. v. 9. τὴν om. c. cet. v. 10. ὡς δὲ καὶ ἑκάστον.
 cet. v. 11. συμμετρίας. v. 12. δοῦσαι c. Med. v. 15. τοῦ
 γροῦ om. c. cet. — S. 4. v. 4. χυλός. v. 5. τῶν οἰνωδῶν.
 egregie! ceteri ἡδονῶν habent. v. 6. ὁ ἄπιος. v. 7. δρι-
 μύτης τινός c. Med. v. 8. καθρίδες τε c. cet. praeter Med.
 v. 9. καὶ λιπαρῶν, omisso τῶν. — S. 5. v. 11. τὰ γλυκέα
 ὑδαίς. v. 2. ἡ ἐπὶ μικρὸν — τὰ γλυκέα omittit solus, libra-
 rio propter ὁμοιοτέλετον aberrante. v. 5. χυλὸν αἷτιον
 ὅτι.

P. 624. v. 4. διαπνεομένων c. Med. — S. 6. v. 2. τῶν
 δὲ φύλλων & cet. v. 3. κλῶνες c. cet. π. 5. ὥστε. v. 6.
 τοῦ. v. 7. μυρίτου. fere c. cet. v. 10. χυλοῦ. — S. 7. v. 7.
 ὑγρότητα τοιαύτην c. cet. quod restituendum. Ceterum con-
 iicio, hunc locum ita scriptum fuisse: εὖ καὶ ἐν τοῖς καρποῖς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις μέρεσι τῶν ἐχόντων τὴν ὑγρό-
 τητά τοιαύτην. v. 8. τοῖς εὐώδεσι ponit versu sequente
 post διορισμὸν c. ceteris. — S. 8. v. 1. ὅλα κατὰ μέρας
 omisso καὶ c. cet.

P. 625. v. 4. οἰνωρῶνθῃ cum rasura in fine, in qua
 literam olim positam non agnosco. — S. 9. π. 3. καὶ μὲν
 γὰρ c. cet. v. 4. τοιαῦται & cet. v. 7. πατοαῖται — καὶ εὖ
 γεωδεστέροις καὶ οὐ μέμικται. v. 10. εὐσεμότερα om. c. cet.
 deinceps ὦν καὶ c. cet. v. 13. ἀποπνεῖ τὸν αἵματιν
 sed super το, punctis duobus subnotato, scriptum ται, ut
 sit ἀποπνεῖται τε. Pone sequens τὸν apparet rasura, quae
 o fuerit circumscriptum. — S. 10. v. 4. οἰνωδῶν. ceteri
 ὀπωρῶν. v. 6. τὰλλα. — S. 11. v. 3. ὥστε τὰ ῥόδα c.
 cet. quod restituendum.

P. 626. v. 1. μέγα οὐ c. Med. v. 2. ἐκλήπη. v. 3. post
 ὅτι addit ταῦτα ὅτι τὸ δ' αἰτιον εἶναι κατέσχηκέ πως
 ἡλειοπύργος. ceteri ταῦτ' αὐτὸ τὸ πύριον. v. 5. πρὸς τε
 c. ceteris. — S. 12. v. 4. χυλοῦ. v. 6. ὅμοια c. cet. v. 7.
 ἱσχυλός c. Med. v. 10. γλυκύτητα τινα c. Med. v. 11.
 χυλοῖς. v. 12. ἐν ἡσμάς c. Med. ut sequens αἶ ante ἄλλαι.
 — Cap. 15. s. 1. v. 4. θεωρεῖσθαι καὶ γὰρ ὅσα, bene
 posteriora!

P. 627. s. 2. π. 5. χυλὸν λαμβάνει πρὶν τὸ ἀνδρὸς
 εὐσεμίαν, ἐπεὶ περ. π. 7. post τούτων addit διὰ τὴν μετα-
 βολὴν. v. 8. Ὁμοιωδὲς δὲ ὄντων confirmat. v. 9. αὐτὴ ἡ
 ἐξέλλαγή confirmat. v. 10. ἐξανθήσει πρῶτον voluit Coray
 in ἐξαρρήσις. — S. 3. π. 2. ὥστε ἐπὶ c. cet. v. 3. καὶ

πεπαιμμένον c. cet. — S. 4. v. 1. ἀνθρῆσιν, ὧν γένεσις c. cet. v. 3. ἐγγίνεται, bene!

P. 628. Cap. 16. s. 1. v. 3. μηλέα τε c. cet. v. 9. post σκληρότερα recte addit εὐοσμονότερα. v. 10. ἔτε δὲ c. cet. v. 12. χυλοῦ. v. 15. μεταβάλλοντες. — S. 2. v. 4. εὐοσμία παχύνσει, alterum recte! Cf. sect. 4.

P. 629. v. 1. μηλέα c. cet. — S. 3. v. 2. ἡ om. c. ceteris, ut v. 3. γίγνομένη πέψις. — S. 4. v. 1. εὐοσμία habet c. cet. deinceps γίνεται. unde locum brevioris rationis ita corrigo: καὶ ἔοικεν ἐν τ. πρ. μεταβολαῖς τῶν χυλῶν, πλείους γὰρ, ἢ εὐοσμία ἅμα γίνεσθαι, καθάπερ πνευματικῆς οὐσα, οὕτω εἰ cetera. v. 6. ὅταν εἰς ταύτην ἐπεέλθῃ c. cet. v. 13. χυλοῦς, bene! — S. 4. v. 3. συμβάλλεσθαι. v. 5. ὀλιγοτροφία c. cet. v. 8. δὴ καὶ c. Med. — S. 5. v. 2. καὶ ἐν συννόια, sed antea fuit ἀν, punctis duobus a subnotato, unde verum indagare facile fuit comparata sectione antecedente. v. 4. χυλὸν ἀκαμειμμένον ἔχοντα. v. 6. ἔστιν καὶ.

P. 630. v. 1. εὐοσμοὶ c. cet. — S. 6. v. 6. ἡθητικοῖς, vere! διηθητοῦς coniecit Coray. v. 7. δὲ καὶ ὁ ἐκ τῶν, unde id, quod dare volui, confirmatur. v. 8. εὐήλων καὶ συννόων, sed in prioris voce η in rasura solenni modo, egregia scriptura! v. 10. ἔτε δ' ὡς πολυοσμοὶ c. cet. — S. 7. v. 4. εὐοσμονῶν c. cet. deinceps δυσχύλια. v. 7. εὐχύλοι. v. 9. ἐὰν οὖν συμμετρίαν. v. 10. ἡδιστον τὸ οmissio δὲ c. Med. deinceps post καὶ ὧν addit κατὰ τὴν γεῦσιν ἢ ἀπολαύσις· ἐπεὶ καὶ ὧν. v. ultimo ἐρπύλλον c. Med.

P. 631. v. 1. μυχθείσας δὲ ὑγρότητ (in rasura os apparet) v. μᾶλλον οὐς μ. ται καὶ εὐχυλωτέρων γιγνομένων· ἐὰν δὲ ... ραίρει. θάττερον, ἐπικητεῦμεν, in qua scriptura veram indagabunt alii. v. 6. χυλῶν. — S. 8. v. 6. ὁρεῖσι τῶν καρπῶν, sed prior pars in rasura, ubi ἀγ fuisse videtur. v. 7. δὲ καὶ αἰσίνε c. cet. deinceps ὥσπερ ἐν τοῖς c. cet. v. 8. χυλοῖς. v. 11. δυσχέρειαν, sic. v. 15. σύμμετρον. v. 18. εἰ μὲν οὖν ἁοσμία, sed εἰ in rasura scriptum. v. 19. δυσχύλοις. deinceps ὡς δ' εἰπείν.

P. 632. Cap. 17. s. 1. v. 8. χυλοῖς. — S. 2. v. 2. τῇ μεθόρῃ δοκεῖ τῷ ἀμικτῷ fere c. cet. v. 6. χυλῶν. v. 7. ἐπιδαν καὶ ὁσμαι c. cet. post πλείοναι καὶ v. 8. magna rasura et data, post quam sequitur τέτατον. v. 9. ἥττον μέσημβρίας δ' ἡμῶν, sed vocis ἥττον prima tantum littera manifesta, ceterae in rasura obscurae. — S. 3. v. 4. σύμ-

ετροι. v. 5. ὅπερ καὶ καθ' ἡμέραν ἐστίν &c. cet. praeter
περ. v. 7. καθ' ἡμέραν om. c. cet. v. 9. μικρόν γὰρ πα...
λόντα. — S. 4. v. 2. αὐτὴ χυλοῦ καὶ ὁσμῆς c. cet.

P. 633. v. 1. ἡ ἐγρότης, bene! v. 4. εὐχυλίαν. deinceps
εὐκοσμίαν. — S. 5. v. 2. χυλοῖ. v. 5. κατακρατοῦν-
τος c. Med. v. 8. corrige τῇ πῆξει. deinceps ἐξαίρον c.
cet. v. 10. χυλοῦς. — S. 6. v. 4. αὐταὶ c. cet. sequens
δηλονότι om. &c. cet. v. 5. τὰς δ' ἐν — καρποῖς ἐγγυλοτέ-
ρας c. cet. v. 7. οὐ γίνεσθαι. deinceps χρῆ om. c. cet.
postea συμμετρία. v. 10. ὁμᾶς ποιοῦν. v. 11. εὐθὺ c. Med.
post γῆς ἐστίν scribe ἐν τῷ θέρει διασκευαμένης τῆς τοι-
αύτης γὰρ βροχθεΐσης ὑπὸ τοῦ θερμοῦ — εὐαδίαν, ducem
secutus Gazam. In vulgata enim Codex ipse nihil mutat.
v. 13. πῶς τὸ ὕδωρ omisso καὶ c. cet. — S. 7. v. 1. Ταῦτα
c. cet.

P. 634. v. 1. κατὰσχη. quod ipsum scriptum maluit
Coray, comparato loco infra, ubi est ἐπιστῆ vel potius ἐπιστῆ,
ut sit φακῆς. deinceps συμμετρίαν. v. 11. πάση, bene! —
S. 8. v. 4. σύμμετρον. v. 5. θυμιαύματα ταῦτα πυρῶδεις
ταύτας εὐαδίας c. cet. initio litera υ in θυμιαύματα appa-
ret tantum in rasura. v. 7. πρὸς ὁρμὴν c. cet. — S. 9.
v. 1. καὶ ταῦτό πῶς τοῦτο καὶ ἐπὶ μὲν τῶν δένδρων c. cet.
v. 3. εἰ μὴ iunctum sequenti φασὶ mihi displicet. v. 4.
εὐ εἶναι om. c. cet. v. 6. ὡς... ποτιότερα. v. 7. πλεῖον
καὶ μηλοδέστερα c. cet.

P. 635. v. 6. ἀπὸ πάντα c. cet. — S. 11. v. 5. ἐν
ἐανταῖς εὐθὺ ταῖς. v. 7. γὰρ οὐσας c. Med. — S. 12. v. 3.
εὐχυλία. v. 4. ποιότητις. v. 9. ποιοῦν τι ποιεῖν τὸ ἔδαφος,
addito verbo ποιεῖν, quod cum Heinsio omisi, non admonito
tamen rectore. v. 12. χυλοῦς.

P. 636. s. 13. v. 2. εὐχυλα. — Cap. 18. s. 1. v. 4.
δ' ἐτι, unde ἐτι δὲ scribo. v. 12. ἑτέρων ὄντων τῶν σιδῶν,
omisso καὶ. — S. 2. v. 3. πάλιν τὸ ὑποβάλλουμον c. cet.
v. 4. καὶ τῶν ἄλλων τῶν τὰς, bene! deinceps post ποιοῦν-
των addit γὰρ.

P. 637. s. 3. v. 8. Κύρην c. Med. v. 9. τὰ δ' ἄλλα
c. cet. v. 11. καθαρὰ δὲ τῶν ἀέρι. — S. 4. v. 5. τόπων
om. c. cet. v. 9. τῶν αὐτῶν, ἄλλα c. cet. v. 11. γὰρ ἐκείνη
c. cet. quod restituendum.

P. 638. v. 1. τῇ γούρᾳ. v. 2. ποιεῖν utrumque c. cet.
deinceps τὰλλα. v. 3. πάλιν μήτε καρπὸν c. cet. v. 4. λευ-
κῇ — μέλαιναν c. cet. v. 6. ἡ ἐγρότης metum. v. 8. ἀπὸ

ζητοῦντα τὸν καρπὸν c. cet. — S. 6. v. 1. οὐν εἰ τε, omisso καί. v. 2. ὃ συμβαίνει. v. 3. τ' ἄλλα. v. 8. συμβαῖνον c. cet. v. 9. χυλόν. — S. 7. v. 3. μεταβύλλειν φασίν, bene! v. 4. ὀξείως, sed puncto ω subnotatum, deinceps γλυκύν. intellige καρπόν. alioqui ὀξείας — γλυκείαν scribendum erit v. 5. εἰ τι διαφύκει c. Med. γ. 10. εἰς ταῦτα c. cet. — S. 8. v. 1. αὐτὸ τε τὰ φυτὸν c. Med.

P. 639. v. 1. δῆλον c. cet. v. 5. αὕτη δ' ἀγληκῆς, recte! v. 6. εὐχολος. — S. 9. v. 4. τὰ μὲν ἐν τῷ συνέψεν scribo. refertur τὸ ad ἰδαφος ξηρόν. v. 7. προσείλους, sed ei in rasura. v. 8. αὐταί, sed in rasura αὐ apparet. v. 9. πλέον. v. 13. τὸ δ' ἐν τοῖς. v. 17. Σκιάθω. Med. σκιάθω. Vero Urbinas, ut videtur. — S. 10. γ. 4. προσείλον sine accentu et ei in rasura. v. 5. αὕτη δὴ — καθυγραίνεται c. Med. partim c. cet. v. 7. ἐλάττω c. cet. et deinceps ἀσθενέστερα c. cet. v. 8. κρατεῖ τι ὅ τῆς αὐτῆς ὑγρότητος. deinceps ὃ δὲ μυρ. ἡμῶν. Emendationem loci in Cur. sec. proposui.

P. 640. s. 11. v. 3. εὐόδομον. v. 8. θερμότης εἰς τὴν γῆν καὶ c. cet. v. 14. ψυχρόν, τοῦτο ἐν αὐτῇ. c. Med. — S. 12. v. 6. ἀλεινωαῖς λεπταῖς c. cet. v. 7. ὁδομας c. cet. — Cap. 19. s. 1. γ. 2. ὁσμάς ἤδη δὲ c. cet.

P. 641. v. 2. ὥστε γε c. cet. v. 4. σκόρδα καὶ κρόμ-
μυα. v. 5. Τούτου scribendum censeo. v. 6. ἡ om. c. Med.
v. 7. ἑκαστος c. cet. — S. 2. v. 5. ἄγυλον. v. 6. ἐγγυα.
v. 7. δέχεται δὲ ὁ οἶνος c. cet. v. 8. γὰρ om. v. 9. γὰρ τε
mecum. — S. 5. γ. 1. δεξάμενον c. cet. v. 2. οὕτω στεγνόν
ὥς λεπτόν τι καὶ φυλακτικόν τι εἶναι c. cet. praeter ali-
um τι. v. 3. γὰρ om. c. Med. deinceps δέησιν ὥστε
ἰσμός — ὥς γεγετο δε σωματωδέστερον. In scriptura qua-
drata ω στεγει facile permutatur litera Γ et Τ. v. 6. συμ-
μετρίαν.

P. 642. v. 4. εὐθὺ c. Med. v. 5. οὐ χρήσιμος, bene!
v. 7. in διαπέμψαι litera μ est in rasura obscura. — S. 4.
γ. 4. χυλοῦς. v. 6. ὁσμάς ἐγγυλεῖ γὰρ αὐτὰ c. cet. v. 8.
δεξάμενον c. cet. v. 10. ἐν τῷ δὲ διαχέεται c. Med. —
S. 5. v. 2. ψακασθέντα, sed α subnotatum puncto. v. 8.
τὰ ἀπομάγματα, bene! γ. 9. κράσιν ἔχον. Praeter locum
in annotatione positum Hippocratis alius est de sterilibus
p. 682. ὥστε δακτύλῳ ἐκμάσαι. ubi Foësius e Galeni Exe-
getico δακτυλίῳ scribi voluit. equidem δακτύλιον scribendum
censeo. — Cap. 20. s. 1. v. 4. ἐκθα μὲν τὸ ἡμέρον εὐοσμο-
τερον om. c. ceteris. Emendationem posui in Cur. sec. . .

P. 643. v. 2. ἔρπυλλος. deinceps ἐλέγειον, sed alterum in rasura. v. 5. συμμετρίαν. — S. 2. v. 3. ἴον. τὸ δὲ ἔλαν, sed v in rasura. v. 4. ἔχει om. c. cet. v. 6. καὶ ὦ μὲν, sed post ω apparet in rasura obscurum sigma. eadem deinceps scriptura repetitur in τῷ δὲ πάττουσιν. ceteri αὖ δὲ πάττουσιν. v. 8. ἔρπυλλος. v. 10. ἀσθενὲς οἶον τὸ ῥοδιον c. cet. — S. 3. v. 1. ἔρπυλλος. v. 2. ἐλέγειον, sed in rasura. v. 3. δομείας γ' ἂν ἴσχει. unde verum δομείας ἴγαν ἴσχει restituendum. v. 5. συμμετρία. v. 6. αἱ ante ὁσμαι om. c. cet. v. 7. διὰ φύσιν c. Med. sed σιν subthus tribus punctis subnotatum. — S. 4. v. 1. λαγῳίων καὶ ἁρτίως. igitur ὥς a correctore est.

P. 644. v. 3. παροχλαῦσι c. Med. v. 4. σύμμετρον. v. 6. γυλῶν.

AD LIBRVM DE SENSV ET SENSILI I.

Quem in Curis Secundis solo ingenio fretus emendare aggressus sum, nunc plurimum Codicum auxilio adiutus tertium ad examen revoco, non dubitans, haud paucorum locorum emendationem inde posse derivari, quanquam hic libellus in numero sit eorum, quos librariorum incuria et sedula Excerptorum brevitates minus quam ceteros plurimos corruptis. Totus autem liber Historiae Physicae pars fuisse videtur a Simplicio saepius laudatae. Igitur statim initio versu 8. gravis error editis inhaesit, ubi est: σύμφυτόν ἐστι πᾶσι τοῖς αἰσθητοῖς τὰ συγγενῇ γνωρίζειν. Non est nec proprium nec a natura datum τοῖς αἰσθητοῖς noscere cognata, sed res sensu percipiendae et cognatae noscuntur sensu ab animalibus. Igitur recte Florentinus liber cum Parisino ζῳοῖς scriptum praeferant. Minus autem recte iidem versu 11. 12. verba Οἱ δὲ — γίνεσθαι omittunt initio sectionis 2. ubi deinceps ἐπιμαρτυροῦν δ' οἶονται habent, inserta particula δὲ, quam ipse addideram. Sed negationem ante ποιεῖν versu 8. inserendam non confirmant. Initio s. 3. Paris. Παρμενίδου male cum Camot. adiecto ad priorem sectionem, repetit Παρμενίδης: cuius in primo versu carminis cum Flor. habet ἐκαστοτε — ἔχει κρῶσιν scriptum.

P. 648. s. 4. v. 11. Οὕτω μὲν οὖν Paris. — S. 5. v. 2. ἥπται τοῖς κατὰ μέρος. v. 5. φλόγα τὴν ἀπὸ τῶν σωματων recte Paris. cum Camot. Doctrina tamen Platonis

hac sola scriptura non redintegratur, sed plura desunt deinceps verba, quae in Curis Secundis indicavi.

P. 649. s. 7. v. 5. εὐρύτεροι, addito πρὸς, deinceps σταγυῖται cum Camot. Paris. v. 9. καὶ φησι δὲ Par. — S. 8. v. 3. ἐν ἡμέρᾳ Par. cum Voss. μὲν ἡμέραι mutilatum Camot.

P. 650. s. 9. v. 13. ὅτι τῷ συναρμόνιεν F. P. haud scio an melius: sed s. 10. v. 4. aperto vitio Par. ἧ̃ habet pro ἧ̃.

P. 651. v. 2. πεπῆ.... καὶ τούτοις φονέουσι καὶ ἥδεται Par. In lacuna consentit Flor. — S. 11. v. 13. ἡ μέση κρῶσις Par.

P. 652. s. 13. v. 2. τὸ ἐν τῷ ζῳῷ addito τῷ recte F. P. — S. 14. v. 3. τῶν ante ἐτερογενῶν omittit Par. v. 5. ἢ ἡ σύμμετρος ἢ κρῶσις Flor. fortasse rectius, addito tamen ἢν ante ἡ. Paris. ἀσύμμετρος habet. — S. 15. v. 1. ἐναρμόνιται Par. cum Camot.

P. 653. s. 15. v. 6. αἰσθάνεται Par. cum Cam. — S. 17. v. 4. λυπῆς Par. λύπης verum habet Cam. pro λυποῦ ante vulgato.

P. 654. s. 18. v. 15. ultimo διαλάμπειν Par. — S. 19. v. 7. κρίνομεν cum Cam. v. 11. ἀμαθῆ γὰρ δῆ. — S. 20. v. 1. Ἐτι δὲ τὰ F. P. pro τό.

P. 655. s. 20. v. 4. κρίνομεν cum Cam. Par. — S. 21. v. 16. ὁσμῶν τὸν πλείστον Flor. καθεύδοντες μᾶλλον ἢν αἰσθάνονται τῶν ὁσμῶν τὸν πλείστον Paris. suppletum utrum a secunda manu esse videtur. Accipio tamen scripturam, quae sensum redintegrat, coniectura a Coraio tentum, qui ὁσμῶντ' ἢν πλείστον πλείστον γὰρ malebat. Sed certo cum eodem πεπηρῶσθαι scribendum, ubi πεπληρῶσθαι editum est. Camot. ὁσμῶν τὸν πλείστον habet.

P. 656. s. 23. v. 2. ἀπορήσεις, εἰ γε τὴν αὐτὴν coniecit, amicissimus Coray. v. 12. pro ταῦτό cum Cam. τοῦτο Par. habet. — S. 24. v. 3. ὡς ἡ pro ὡσεὶ Par. cum Cam.

P. 657. s. 25. v. 9. αὐτοῖς ὑπάρχειν τοῦτω Par. — S. 26. v. 6. πηροῦσθαι recte scribit Coray. v. 10. ἀλλ' Ἀλκυμῖον Par. — S. 27. v. 4. ἐκφαίνεσθαι Par.

P. 658. v. 1. ὁμόχρων Flor. quod restituendum propter aequalitatem versus 4. ubi ὁμόχρων Cam. habet. — S. 28. v. 4. οὐδὲ δεῖ pro δῆ Par. cum Cam. — S. 29. versu ultimo μικρὰ pro μικροῦς Flor.

P. 659. s. 30. v. 1. τῶν μεγάλων male omittit Flor. — S. 31. v. 7. χοήσεως pro κρίσεως Par. cum Cam.

P. 660. v. 6. κραται pro πράξει recte Coray coniecisse

videtur. — S. 32. v. 2. γὰρ omittit Par. — S. 34. v. 4. εἶναι F. et P. v. 7. ἅμα τὸ cum Cam. Par. v. 9. περὶ ἐνια Par. cum Cam.

P. 661. s. 35. v. 4. εἰ ἄρα καὶ δεῖ Par. — S. 36. v. 11. ἐνύδρου Par. recte!

P. 662. s. 38. v. 1. Κλειδίμος Par. v. 4. ταῖς ἀποαῖς omissio δὲ cum Cam. Par.

P. 663. s. 39. v. 2. τὸν γὰρ ἐγκέφαλον Par. cum Cam. — S. 40. v. 3. διαδῶ Par. διαδίδωσι Cam. — S. 41. v. 3. στενωπέμον Par.

P. 664. s. 42. v. 1. δξύτατον Par. v. 7. μικρὸν ὢν μόμιον τοῦ θεοῦ Paris. Θεοῦ etiam Camot. quod verum esse puto, non minus quam ὢν, referendum ad vocem ἀήρ. Voluit, puto, dicere idem, quod Strato physicus Plutarchi et Porphyrii de abstinentia 3. p. 266. ὡς οὐδὲ αἰσθάνεσθαι τὸ παρῶν ἀνευ τοῦ νοεῖν ὑπάρχει· καὶ γὰρ γράμματα πολλάκις ἐπιτορευομένους τῇ ὄψει καὶ λόγοι προσιπίπτοντες τῇ ἀκοῇ διαλανθάνουσιν ἡμᾶς καὶ διαφεύγουσι πρὸς ἑτέροις τὸν νοῦν ἔχοντας. — S. 43. v. 4. πᾶν τὸ σῶμα Par. recte addito articulo. Idem v. 8. θάρσος habet. v. 12. ἐπ' αὐτοῖς cum Cam. ad φλεβία referendum, quo redit etiam sequens ὁπῶσα γὰρ ἂν ἦ καὶ ὁποῖα.

P. 665. v. 2. σιφράν maluit Coray. — S. 44. v. 7. συνῖται pro συνιέναι Par. cum Edd.

P. 666. s. 47. v. 1. ἐνθήθη — ἐλέγχομέν πως Par. ἁπλῶς pro ἁέρος Flor. v. 8. καὶ εἰ δεῖ Par. v. 11. κολύη Par. v. 15. ὠρισμέναις Flor. — S. 48. v. 5. τὸ φρονεῖν Par.

P. 667. s. 49. v. 6. τῷ μὴ ταῦτά πύσχειν Par. v. 7. πύσχει τοῖς ὁμοίοις Par.

P. 668. s. 52. v. 13. ἂν πρόσωπον F. et P. pro ἀντιπρὸς.

P. 670. s. 56. v. 3. φλεβία ἄνικμα pro ἐνικμα vere Par. quod firmat sectio 50. — S. 57. v. 8. ποιοῖ F.

P. 671. s. 57. v. 3. περὶ τὴν ἀφὴν Paris. pro ὑπὸ τὴν. v. 9. καὶ in extremo omisit Par. — S. 60. v. 4. τῶν αἰσθητῶν Par. addito articulo.

P. 672. s. 61. v. 3. διαρεῖν Par. — S. 62. v. 5. μᾶλλον δὲ Par.

P. 673. s. 65. v. 2. σχήματι vulgato ὄμματι substituit voluit quoque Coray. v. 4. διαδύεσθαι Flor. v. 10. σῶμα pro ὄμμα, quod conieci, habet Paris.

P. 674. s. 66. v. 1. ἐπιτυφλοῦν ἐμπλάττοντα τὰ φλεβία

vere! v. 4. post περιφερών inserit Paris. et margo Florent
την περιφέρειαν· ελληκότα καὶ καμπὰς ἔχουσιν· διὸ καὶ
γλίσχρων εἶναι καὶ κολλώδη· ἀλμυρὸν δὲ τῷ ἐκ μεγάλων καὶ
οὐ περιφερών. Vides, ὁμοσετέλευτον hic quoque erroris cau-
sam fuisse librario. Idem Paris. deinceps versu 5. verum πο-
λυκαμπῶν habet. Verum esse supplementum, verba sequen-
tia Theophrasti de salso quidem sapore aperte convincunt·
ubi v. 9. cum Paris. scribendum μίγνυσθαι ἂν pro μίγναι
ἐν, deinde versu 11. σκαληνὸν δὲ διὰ τὸ μὴ περιπλάττεσθαι
cum eodem Paris. — S. 67. v. 2. περιφερῇ καὶ γωνισαδὴ
addita copula Par. v. 5. ὀγωνισαδὴ addita negatione Par. v. 10.
ἀμυγῇ Par. v. 12. ὃ δ' ἂν ἐν Par. cum Camots v. 15.
εἰσελθῶι Par. superscriptum.

P. 675. s. 69. v. 7. τοῖς δὲ ἄλλως· ἀνάγκη δ' εἶπε
ἴσως εἴπερ Par. ἀνάγκη δ' εἴπερ ἴσως εἴπε Camot. Fortasse
fuit ἀνάγκη δ' ἴσως, εἴπερ ἐστίν, ὥστερ εἶπε, τοῖς μέ-
γλυκόν. v. 12. Ἀποπον pro Ἀπλῶς male repetito verum
habet Par., quod conieceram. v. 13. 14. τούτῳ τὴν ἀλή-
θειαν. v. 15. διακεμένους ἀνῶμοια probabiliter scribi voluit
Coray. v. 16. φαίνεται Par. — S. 70. v. 2. καὶ τὸ ὑγαι-
νον τοῦ κίμνοντος vere Par.

P. 676. s. 70. v. 1. εἰ μὴ καὶ διὰ τῶν αὐτῶν γίνεται
Par. vere! v. 3. τοῦ ante γλυκέος omittit. deinceps v. 4.
ἐπιμαρτυρεῖν· πῶς γὰρ ἂν τὸ ἡμῖν Par. egregie! — S. 71.
v. 3. ἔχη Flor. ἔχει Par. v. 18. φθορᾶς Par. — S. 72.
v. 7. ἀφομοιωὺν Flor. cum Vossiano.

P. 677. s. 72. versu ultimo διαλεῖν ἢ καὶ cum Camot.
Paris. — S. 73. v. 5. Δεῖ δὲ καὶ Par. recte pro Ὅθεν καὶ.
v. 8. ἂν ἵσκια verum habet Par. quod conieceram. v. 15.
λεῖα καὶ πλατεῖα Paris. cum Camotiana. Error in prima
annotatione est male ad sect. 74. apposita.

P. 678. s. 74. v. 1. οὕτω γὰρ ἂν etiam Par. cum Cam.
v. 2. εὐθύς Par. v. 3. pro εὐδιόδους in Fl. est εὐδε, in
Par. εὐδι. v. 5. τὸ ποιᾶν Par. — S. 75. v. 14. παχύτερον
pro παχύτερον.

P. 679. s. 76. v. 5. Διαφορᾶς Par. — S. 77. v. 3.
μακρὰν Flor. Par. v. 4. μεστὸν Par. pro μέσην. v. 6.
αὐτῷ omitt. Par. v. 10. πλείονα Par. v. 16. βελανοειδῶν.
— S. 78. v. 9. ἄπειρα δὲ εἶναι τὰ χρώματα Par. addens
duo postrema vocabula.

P. 680. s. 79. v. 16. ἐκ μεγάλου Par. v. 17. συνδέσεις
ὑπερφερεῖς — προκόσσας Par. — S. 80. v. 8. τὸ μὲν εὐθεῖς
εἶναι τῶν λευκῶν τοὺς πόρους Par. v. 10. ὑπολαβεῖν φασί

Flor. ὑπολαβεῖν ἐστιν ὁρᾶν δὲ φάναι Par. in qua scriptura mere vera videtur. Prior autem εἶναι τῶν λευκῶν sine dubio vera est.

P. 681. v. 1. τί διοίσει τοὺς πόρους ὁμοίους κτεῖσθαι Par. egregie! v. 2. Οὐδὲ τήν F. P. quod conieceram. v. 3. πῶς γίνεσθαι Par. Voluitne πῶς γίνεται? — S. 81. v. 9. μέλαν F. P. pro μέλανι. — S. 82. v. 9. οὕτως Par. v. 12. ὑπερφία.

P. 682. s. 82. v. 3. ὥσπερ Par. pro ὅπερ. — S. 83. v. 1. ὅπως Par. pro οὕτως. v. 3. δι' ὀξύτητα Par. cum Cam. v. 5. περιωθεῖ Flor. Par. — S. 84. v. penultimo συντήκειν Par.

P. 683. s. 85. v. 9. ἀμίχλην δὲ τὸ male Par. — S. 86. v. 10. περὶ αὐτῶν Par. cum Camot.

P. 684. s. 88. v. 4. πρὸς ἀλλότριον Par. omisso τὸν. v. 13. οἰσθήσεται verum cum Cam. habet. — S. 89. v. 2. συμβαίνει verum habet Par.

P. 685. s. 90. v. 7. ταῦτά τε λέγειν, et v. 8. τὸν μὲν γὰρ coniecit Corsy. v. ultimo γινομένης Par. pro γεν. — S. 91. v. 8. τῇ τοῖς πόροις Par. v. penultimo δεῖται τινος λόγου omisso δὲ Paris. Ceterum emendatio in Curis sec. proposita ita erat scribenda: μῆν ἀφορίζει μὲν ὅλως οὐκ ἐνέχεσθαι ἀποδιδόναι τὰς αἰτίας, δεῖται δὲ τινος — πίστεως.

Ad notitiam librorum manuscriptorum, quos comparavit Brandis, haec pertinent. Codex Florentinus bibliothecae Laurentianae Plutei 87. no. 20. forma quadruplicatae bombycinae chartae continet praeter alia f. 147 seqq. Θεοφρ. περὶ αἰσθήσεων. f. 171 seqq. Θ. περὶ πυρός. Scriptura passim evanida, praecipue in emendationibus eadem, ut videtur, manu adscriptis.

Codex Parisinus bibliothecae regiae chartaceus no. 1921. in folio integro scriptus haud eleganter continet fol. 279 seqq. Θ. περὶ αἰσθήσεων. f. 283 b. — 287. Θ. περὶ πυρός. Hic omnium praestantissimus non solum bonas Florentini lectiones confirmat, sed multas etiam peculiare habet. Hunc litera P. vel Par. illum F. vel Fl. notavi. Praeterea passim fuit comparatus cum hoc libro Codex bibl. regiae Paris. 2073. chartaceus recentior, qui folio 105 seqq. hunc librum continet: denique Venetus biblioth. S. Marci no. 263. chartaceus recentior, qui scripturam Camotianae pravam Brandisio repraesentare videbatur, alter vero Parisinus meliorem quidem, sed novae lectionis nihil offerentem. Mihi quidem Parisinus prior liber primum locum mereri videtur, alterum

Vassianus, tertium Florentinus et is, quem expressit editio Camotiana. Ceterum Codex Florentinus idem ille est, e quo primus H. Stephanus hunc librum vulgavit. Comparavit cum Brandis cum Camotiana, omnemque varietatem postea translata ad Stephanianam annotavit: unde factum esse monet, ut, ubi Codex Florentinus, cum Camotiana et Heinsiana consentiens, a Stephaniana dissentiret aut a Wecheliana (Furlani), non sit annotatum.

AD FRAGMENTVM DE LAPIDIBVS.

In hoc libello Codices comparati nihil novae meliorisque scripturae obtulerunt; in loco tamen sectionis 28. versu 10. supplementum a Laeto et Furlano et Heinsio positum καὶ τῆς τοῦ σώματος ὅλης φύσεως, ἥ τὸ μὲν ξηρότερον Codices A. B. C. confirmant, nisi quod A. verba τὸ μὲν omittit. Codex A. est Vaticanus 1302. bombycinus in folio integro bene scriptus, B. Vaticanus 1305. chartaceus in maiore folio scriptus, recentior. C. Codex Vaticanæ Urbinae 108. recentissimus. Camotiana supplemento isto caret:

P. 690. s. 18. v. 8. de carbunculo est: Ἀγεται δὲ οὗτος ἐκ Καρχηδόνης καὶ Μασσαλλίας. Plinius 37. c. 7. *Principatum habent carbunculi a similitudine ignium appellati, cum ipsi non sentiant ignes, ob id a quibusdam apyroti vocati. Horum genera Indici et Garamantici, quos et Carchedonios vocare, propter opulentiam Carthaginis. — Carchedonios multo minores esse, Indicos etiam in sextarii unius mensuram cavari. Archelaus Carchedonios nigrioris aspectus esse, sed igne vel sole et inclinatione acrius quam ceteros excitari. Eosdem umbrantis tecto purpureos videri, sub coelo flammeos, contra radios solis et scintillare, ceras signantibus his liquescere quamvis in opaco. — a sole calefactas aut digitorum attritu paleas et chartarum fila ad se rapere. Hoc idem et Carchedonius facere dicitur, quamquam multo vitior praedictis. Omnia haec genera scaplturae contumaciter resistunt, partemque cerae in signo tenent.* Strabo 17. p. 663. Lips. ἐν τῇ παρωρίῳ (Λιβύῃ) λίθους εὐρίκτισθαί φασιν τοὺς λυγνίτας καὶ καρχηδονίους λεγόμενους. et p. 684. de terra Garamantum: ὅθεν οἱ καρχηδόνιοι κομίζονται λίθοι. Ad priorem locum doctissimus Graecorum nostri aevi Coray scribendum in Strabone censuit τοὺς καὶ καρχηδόνιους, et in loco hoc Theophrasti haud dubitare videtur cum aliis

scribere *Μασσυλλίαι*. De utraque hac coniectura ut dubitem, facit locus Plinii, qui in eodem capite: *Ex eodem, inquit, genere ardentium lychnites appellata a lucernarum accensarum praecipua gratia. Nascitur circa Orthosiam totaque Caria ac vicinis locis, sed probatissima in India, quam quidam remissiorem carbunculum esse dixerunt.* Tum de Ionide sequitur: *Carthaginem quondam deportabatur.* Satis haec de Carthaginis emporio, unde Graeciae importabantur carbunculi Garamantici. De Massylia, quam Strabo l. c. *Μασσαιυλλίαν* dicit, supra Garamantas sita et interior non dubitari posse videtur, si quos habuit lapides pretiosos, eam quoque Carthaginem mercem suam deportasse in emporium. Inde tamen potuerunt mercatores Massilienses Graeciae importasse. Certe de aliis carbunculi generibus Plinius l. c. *Massilia quoque importari Bocchus et Olysiptone scripsit.* Sed haec alia explicanda relinquere cogor, qui vias commerciorum orientalium varias diversis temporibus accuratius investigarunt.

P. 691. s. 21. v. 8. Locum hunc tractavit egregius Coray in Annot. ad Strabonis locum libri 7. p. 357. ed. Lips. ubi ex Apollodoro refert documenta fabularum a scriptoribus etiam probatissimis narratarum. Aristotelis enim narrationem reprehendit de lapidibus ex arenulis compactis, qui madefacti imbre diffuant: *παρ' Ἀριστοτέλει δὲ ποταμίους λίθους ἐξ ἁμμου, ἐκ δὲ τῶν ὄμβρων τήκεσθαι.* Qui si natura et compactione arenularum fortasse similes, certe situ et loco natali dissimiles Nisyraeis pumicibus intelligi debent. Locum igitur Theophrasti comparans Coray verba vitiosa, ita corrigenda censuit: *Ἐδρίσκουσι δὲ κατὰ μικρὰς (vel καὶ μικρὰς) χειροπληγεῖς ὅσον, πολλὰς, ὅταν ἀπομείνωνται τῶν.*

P. 698. s. 47. v. 2. Vitium in nomine Tmoli vidit Coray: de quo compara Indices. v. 7. *τοῦτο δὲ ὅτι scribendum monuit Coray, et comparavit locum Fragm. IV. sect. 22. v. 8. v. 13. ἰδίον τι τοῦ ἔδους* recte scribendum censuit Coray, qui monuit, scripturam *ἔδους* in editione Hilliana recte verti: *And this has been looked on as peculiar to the Statue.* Miratur tamen, unde varietas ista pervenerit in editionem istam, de qua tacent annotationes.

P. 704. s. 66. v. 3. *θαυμά ἐστι.* Ita Camot. cum Codice A. unde rectius forma Theophrastea *θαυμαστή* efficitur. v. 4. *ὅτι γὰρ οἱ λίθοι* restituendum Theophrasto. Ita enim cum Laeto, Furlano et Heinsio habet Codex A. minus vero

Camotiana. Sequentia Coray ita scribenda censuit: ὅτε οἱ λίθοι ῥήγνυνται ἢ διαφέρονται, ἢ δὲ γύψος οὐκ ἀνίσχεται· πολλάκις δὲ καὶ τὰ μὲν πέπτωκε καὶ ὑψήσεται, τὰ δ' ἄνω κρεμύμενα μένει συνεχόμενα τῇ κολλήσει. Quem verum vidisse existimo.

Ad Sect. 68. In loco Hippocratico comparato a me Coray scribendum censuit: ἑμάρτια σύνδεσθαι καὶ κατεσπρηκόμενα ἰσχυρῶς δόρνα· ut δόρνα a δόρη derivetur.

Vides, lector, plus in libello vel fragmento vitiosissimo emendando ingenio Coray quam Codicibus scriptis deberi.

AD FRAGMENTVM III. DE IGNE.

P. 705. s. 1. v. 1. ἰδιωτάτας Flor. Paris. v. 3. ποι-
οῦνται F. rectius. v. 5. αὐτῶ Flor. v. 6. τὸ πλῆσιον τὸ
φθίσαι F. et P. v. 7. δὲ post Ἐν omittunt F. P. v. 9.
στερεῶν F. καὶ θλίψει F. P. v. 10. πλήσει F. P. pro
πίσει. v. 12. δ' αὐτοῦ τοῦ αἵματος F. P. v. 13. φθορα A.
B. Q. v. 16. ἀπὸ γῆς A. F. P. Q. — S. 2. v. 2. δοξα-
σαι A. B. Q. δόξαιεν F. hic quidem recte! v. 5. οὐδ' ὅλος
ὁ τρόπος F. P.

P. 706. s. 2. v. 1. διὸ καλῶς μὲν F. P. deinceps οὐ-
δὲν εἶπμεν Par. cum Vossiano 4. versu 2. ἅπαν τὸ ὕδωρ
A. B. Q. ut Voss. 1. sed in A. ὕδαν superscriptum. dein-
ceps οὐρύττομεν A. B. Q. ut Voss. 1. versu 4. ἀθροισόμενον
A. B. F. P. Q. ut Voss. 1. 2. 3. — S. 3. v. 1. τὸ αὐτὸ
φαίνεται P. cum Voss. 1. 2. versu 2. μόνον αὐτὸ τρόπον ad-
dunt F. P. v. 3. εἶναι om. P. cum Voss. 1. versu 4. οὐδὲν
ἐν υποκειμένῳ Par. cum Voss. 1. confirmat Camotianae scri-
pturam. v. 6. εἰς τὸ αὐτὸ φῶς F. P. cum Voss. 2. 4. ver-
su 8. εἴτε μὴ ἀριθμητέον εἰς τὸ αὐτὸ φῶς· εἰ μὲν γὰρ καὶ
τὸ φῶς, φανερόν ὡς ἐν ἀέρι γὰρ τοῦτο καὶ ὕδατι· εἰ δὲ μὴ,
πῦρ τὸ γὰρ τῆς φλογός F. P. ἀριθμητόν τὸ γὰρ τῆς φ. κ. τ.
ἀ. υποκειμένους A. ἀριθμητό γὰρ τ. φ. κ. τ. ἀ. υποκειμέ-
νου B. v. 9. υποκειμένον εἰ μὲν γὰρ κ. καίόμενος F. P.
deinceps γεωδὲς τι καὶ F. P. v. 13. τοιοῦθ' ἢ πύρρως A.
B. τοιοῦτ' πῦρ. F. P. v. 14. καὶ αἶρος ἢ πάντων A. B.
v. 15. δὲ ante αἶρ om. A. B. ut sequens ἐν. v. 17. ὑπο-
λείπειν F. — S. 4. v. 4. παραμένειν — ὕλης καὶ αἰ-
πόν F. P.

P. 707. v. 3. εἰ δ' ἀρχῇ πρότερον ἀπεικάσεις P. ἢ δ'
ἀρχῇ πρότερον ἀπεικάσεις αὐτὸ F. αὐτὸ quoque B. — S. 5.
v. 4. πάλιν δ' ὑπὸ B. τοῦ ὅτι φύσις F. P. deinceps ἢ

μέν F. P. v. 5. αὕτη καὶ μερίστην F. P. deinceps ἔχη A. B. v. 8. ζώεις φύσις Par. v. 9. γεώδους τούτου. Ita F. P. v. 10. αὖν F. γαῶν. B. v. 11. ἐξαπτοντες οὐκ ἔχουσιν F. P. — S. 6. v. 5. ὑποκειμένη A. τὴ κῆν B. τὸ πῦρ καὶ ὅ, ὅτε F. P. ut Camot. v. 11. γινόμενον μὲν αὐτοῦ Flor. γεννητὸν superscriptum in Paris. v. ultimo ἑτέρα φύσις omisso ἢ F. P.

P. 708. s. 7. v. 1. καυστικῆς Par. deinceps πλήν habent A. B. F. P. v. 3. λέγομεν καίειν. Ita F. P. — S. 8. v. 6. πλήν pro πῦρ B. v. 9. πηγνυται. Ita A. B. F. P. ut v. 10. ἀπολιπόντος F. habet, et v. 11. διὰ ταῦτα F. P. — S. 9. v. 4. ιδιωτιάτας F. P. v. 7. μηνύει τῆς. Ita F. P. v. 12. τὰ μείζω καὶ τὰ πρότερα F. P. v. 13. ἀρξαμένοι F. v. 14. γενέσας ὑπ' αὐτοῦ F. unde ὑφ' αὐτοῦ scribendum, — S. 10. v. 1. δ' εἰς ταῦτα F. P. deinceps τὸ μικρόν B.

P. 709. v. 4. εὐδοοίῃ ἂν καὶ ἡ γένεσις F. P. egregie pro εὐλογος ἦδη. In Voss. 2. 4. mutilum est εὐδοοί μὲν ἂν καὶ ἡ γ. v. 4. γὰρ om. F. P. deinceps τὸ P. postea ἔχον pro καίον F. P. Etiam Voss. 2. καίον omisit, Voss. 4. καίον habet. Latet aliquod verbum exquisitius. v. 6. καὶ ὁ ἀπολειψὶν τινα αὐτοῦ F. P. sed solus F. ὁ inserit, τὸ Voss. 4. deinceps δὲ ante τῆς inserit F. P. et Voss. 2. v. 9. πλείον τεθῆ, τὸ πλείον τὸ ἑλαττον F. P. Voss. 2. 4. recte! v. 10. εἰς ἐξαιροῦν F. P. ἐξαιροῦν quoque A. B. v. 13. ἐγαντίαν ἔχει δύναμιν F. P. Voss. 2. 4. — S. 11. v. 1. ἡ ἀπὸ F. P. v. 2. πνίγως F. P. deinceps συναθροισθέντος τῷ ἀπορ. omisso μὴ A. B. F. P. nisi quod τὸ B. habet. v. 3. ποιοῦσαν Par. v. 4. διὸ οὐκ P. v. 5. τὸ καταπνίγσθαι A. B. F. P. Voss. 4. Pro ἀπαθῶς Coray malebat ἀμαθῶς scriptum. Sequens ὅλως firmant F. P. v. 8. θάσσον F. P. Voss. 2. 4. v. 13. καταμαραίνεται καὶ A. B. F. P. — S. 12. v. 2. διὰ τὴν αὐτὴν καὶ παρομοίαν αἰτίαν καὶ τὰ κατακαύμενα F. P. καὶ τὰ κατακ. quoque A. v. 5. καὶ ἥλιος omisso ὁ F. P. deinceps copulam καὶ ante τὸ φῶς omitunt quoque A. B. F. P.

P. 710. v. 2. ἀθροῖκοι F. v. 3. ἐπὶ πλέον P. v. 5. δύναμις ἀπαντος cum Voss. 4. recte! v. 6. μείζων A. B. P. μείζω F. — S. 13. v. 5. συγκатаκλίσται F. P. deinceps ὑπέριξ F. ὑπὸ omittit Par. cum Voss. 2. 4. versu ultimo τὸ θερμόν P. F. cum Voss. 4. firmant. — S. 14. v. 8. συνάγει. Ita P. F. cum Voss. 2. — S. 15. v. 1. ἢ τ' αὐτὴ δ' αἰτία B. F. Voss. 2. 4. ἡ αὐτὴ δ' αἰτία A. P. v. 2. λοιπομνήσας. Ita F. P. cum Voss. 2. 4. v. 3. συνάγει.

Ita P. F. B. v. 8. διαθεμαίνεται τε καί. Ita F. P. cum Voss, 2. 4.

P. 711. v. 1. ψύχει δὲ καὶ θερμαίνει A. B. F. P. deinceps pro verbis μάλλον ἐν τοῖς ἡλίω A. B. P. τὸ, F. τὸν habent, sere ut Edd. antiquae. — S. 16. v. 5. ὥς μὴ ὅτι F. P. Voss. 2. 4. v. 6. ἐστὶν ἀναβολή. Ita F. P. cum Voss. 2. 4. — S. 17. v. 4. κατίτερον καὶ μόλιβδον A. B. F. P. v. 5. πάγους F. P. Voss. 2. 4. v. 7. ἐκπνευματίζονται Voss. 4, F. P. — S. 18. v. 1. ἀπὸ χιόνος Par. Voss. 2. 4. v. 7. ἀθροισμὸν τοῦ θερμοῦ recte A. B. F. P. atque ita Camotiana.

P. 712. s. 19. v. 4. σβέννυναι Fl. v. 8. ἢ τις ἄρα ἐστὶ F. P. ἢ τις γὰρ ἐστ' Voss. 2. 4. v. 9. τοῦ πνίγους F. P. Voss. 2. 4. v. 11. ἢ ἀφαιρούντων A. F. P. recte iidem libri F. P. positum a me ἐγκρουθῆν confirmant. v. 13. διὰ γὰρ τὴν ὀλιγότητα τὴν αὐτῆς — δύνανται F. P. Voss. 2. 4. Sed αὐτῆς scribendum esse, ex initio sectionis fit manifestum. v. 16. ἀμύνεσθαι. Ita F. P. cum Voss. 2. 4. v. 17. διὸ pro ὅπερ F. P. Voss. 2. 4. — S. 20. v. 4. δεῖ δ' ἐξωθῆν F. P. cum Voss. 2. 4. αἱ δ' ἐξ. P. 2. v. 5. ὁμοιογενῶν Par. Voss. 2. v. 6. ὥς ὀλίγων P. cum Voss. 4. v. 7. δόξασαι τῷ P. F. Voss. 2. v. 8. ὑπὸ ὁμοιογενεῶς Flor. — S. 21. initio Ἠδυπότης F. P. Voss. 1. v. 3. ἢ φύσει καυστή F. P. Voss. 2. 4. recte! deinceps ἤδη παρὰ πλειόνων περιεργέουσα A. B. ἢ λιπαρὰ πλεῖον ἐπεργέουσα F. P. Voss. 2. 4.

P. 713. v. 1. καὶ οὕτω omisso γὰρ F. P. v. 2. φθειρόμενος et v. 3. κατισχνόμενος F. P. Voss. 2. 4. deinceps καὶ τρόπον τινὰ A. B. F. P. Voss. 2. v. 4. καταφθειρομένου Flor. — S. 22. v. 2. τι omittit P. cum Voss. 2. v. 3. ἀποσβέννυται F. P. Sequens δὲ habent F. P. Voss. 4. Vocem χαλκοῦς P. omisit (in lacuna P.) cum Voss. 2. v. 4. ἐπὶ τῶν F. P. Voss. 2. 4. Camot. unde restituendum pro ἅντι. v. 5. πλὴν εἰ F. sequens ἐκτοπον omittunt F. P. deinceps ἐγγένηται P. ἐκγένηται F. omisso τι. Voss. 2. 4. ἐκγένηται τι. unde ἐπιγένηται, omisso τι, malim. v. 6. ὑγρὰν ἔχοντες A. B. Camot. deinceps οὐδαμοῦ παραδίδωσιν F. P. παρεξιδύσιν Par. 2. quod verum puto. v. 8. πληγῇ A. B. F. P. Voss. 2. 4. — S. 23. v. 2. ἀποστήσας F. P. Voss. 2. 4. v. 4. ἐγκρουθείσης F. P. Voss. 2. 4. sequens ἐν ἑαυτῷ firmat F. et P. v. 11. καθάπερ τι στερεόν, ὃ οὐ δύναται διαβιάσασθαι τὸ πῦρ. Ita hic locus scribendus. v. 12. πρὸς τῷ F. P. Voss. 2. 4. — S. 24. v. 4. ψυχαγωγία F. P. Voss. 2. v. 5. μεταβάλλων F. P. recte!

v. 8. *ὁμηλώδης καὶ θολερώδης* A. B. F. P. Voss. 2. 4. *Θολερὰ et μαρτυροῦσι* praefererat Coray. v. ultimo *εὐιαύ-
τας* quoque F. P. habent.

P. 714. s. 25. v. 8. *πάλιν τὸ ὄξος σβ. εἶναι τοῦ*. Ita F. P. cum Voss. 2. 4. — S. 26. v. 2. *τὸ ὑγρὸν* P. omisso τε. v. 10. *καθάπερ ὁ* F. P. Voss. 4. Cum Basil. Voss. 1. 4. *ἔφ' ἑαυτοῦ* habeant, malim ὑφ' ἑαυτοῦ scriptum, quod sere semper alibi posuit Theophr. Deinceps s. 27. v. 2. scribe μέχρι γὰρ του συναῖξει. et v. 4. *ψυχρὸν καὶ συνθλίβειν ἰσχυ-
ρότατον* ποιῇ. v. 7. *ἀναλαμβάνουσιν* F. Voss. 2. 4.

P. 715. s. 28. v. 12. *ἐδοποιεῖ τὸ πῦρ ἢ τὸ πνεῦμα* F. P. Voss. 2. 4. v. 13. *προσπίπτῃ* Paris. unde scribendum *προσπίπτῃ*. — S. 29. v. 4. *Διὸ* F. P. cum Voss. 2. 4. v. 8. *ἐκκίσταται* F. P. — S. 30. v. 2. *πνεῦμα* F. P. Voss. 2. 4. confirmant. Initio sectionis fortasse *Ταύτῃ* scribendum, v. 6. *οἷον ἀνδραξ φατίζειν* F. P. Voss. 2. 4. v. 8. *αὐ οὔτε* τῶν ἐκκαίων F. P. cum Voss. 2. 4.

P. 716. s. 31. v. 3. *διαφερομένη* P. F. cum Voss. 2. v. 4. *ὅτι* pro *ἥλιος* F. P. omisit Voss. 2. v. 7. *αὔξη φλόξ*. Ita P. F. Voss. 2. 4. — S. 32. v. 3. omisso *εἶνα* habent *θαῖττον ὅτα θερμά* F. P. et paulo. antea *θερμαίνον* cum Voss. 2. 4. *ἦτιον* male addidit Furlanus. v. 5. *τοὺς ἄνδρα-
κας τοὺς* F. P. v. 8. *καὶ τὴν μὲν τοῦ ὅτι θερμότητα με-
λαίνουσιν, τὴν δὲ* F. P. cum Voss. 2. 4. sed in F. τοῦ ante *ὅτι* omissum, in Par. superscriptum *ἥλιον* est. — S. 33. s. 4. *ἢ τὸν κύλαμον* F. P. Voss. 2. 4. v. 8. *θερμαίνεσθαι ἅμα τὴν συνεγῇ καὶ κατὰ ἢ γὰρ φλόξ* Paris. *θερμ. ἅμα τέλειαν συνεγῇ καὶ κατὰ* — *ἢ γὰρ* F. sed *καὶ τέλειαν* obscure scripta. *καταίμειν ἢ τε φλόξ* A. Cum Par. faciunt Voss. 2. 4. An fuit scriptum *καὶ τὸ θερμαίνεσθαι ὁμαλῇ καὶ συνεγῇ καταίμειν*? v. 9. *ὅλων τῶν* A. F. P. Voss. 1. 2. Ald. Bas. Deinceps *ἀνδράκων, ἅμα διὰ τοῦτο* Par. v. 10. *ἅμα πλεον* F. P. — S. 34. v. 1. *ἴσων ἐκότερον ἴσον θερ-
μαντικόν* F. P. Voss. 1. 2. 4. *αὐτῶν ἴσον* Camot. v. 3. *οὐδ' ὁμοίως* F. P.

P. 717. v. 4. *θερμότατον ὅτ' ὀρθόν* A. Ald. Bas. Voss. 1. *αὐτ' ὀρθόν* Vind. *αὐτόθρον* F. P. Voss. 4. *αὐτόθρον* Voss. 2. Non contemnenda quidem vidatur esse scriptura librorum optimorum *αὐτόθρον*, idem quod *αὐτόθροντον* signifi-
cans, sponte et sine impedimento fluens. Sed negatio ab-
esse non potest. v. 5. *ὑπὸ* F. P. Voss. 4. v. 6. *σωμαται-
δέστατον διαδυτικώτατον καὶ σκληρότατα πυρωθέντα καθά-
περ* P. F. Voss. 2. 4. *σκληρότατα τὰ πυρωθέντα* A. Ald. Bas.

Vind. Voss. 1. Equidem hoc certum esse video, interpunctionem post vocem *καυστόν* tollendam esse: deinceps vero scribendum esse non dubito: *Σώματα δὲ στερεὰ διαδυσχευήματα διὰ τὴν πυκνότητα καὶ σκληρότητα πυρωθέντα.* — S. 35. v. 4. *ὄστρακον ἢ τῇ φύσει* F. P. Voss. 2. 4. *ὄστρεα ἢ τῇ γ.* Camot, v. 11. *εἰ μὴ ἐπιμένει.* Ita F. P. Voss. 2. 4. — S. 36. v. 3. *ἕμα δισσῶς τούτοις γε* F. P. Voss. 2. 4. v. 8. *οἷον ὅπως μαλακῆς* A. *οἷον ὅπως μαλακῆς δὴ θερμότητος* *εἰ μὴ σκληρῆς.* F. P. Voss. 2. 4. deinceps ἢ *πάλιν ὅξοι* F. ὅξος Par. Voss. 2. 4. In memorabili varietate ὅξος et ὅπος scriptura eadem et quidem vera latere mihi videtur. Quid si coniiciam fuisse *οἷον ὅση μαλακιοτέρας θερμότητος ἢ μὴ σκληρῆς, ἢ πάλιν ὅση καὶ σκληροτέρας καὶ ἀδροωτέρας?* v. 13. *τούς ἥλους καίουσιν τῷ χρυσῷ* F. P. Voss. 2. 4. *τῷ χρυσῷ* A. In lacuna olim scriptum fuisse suspicatur Coray: *καίουσιν τῷ ἀγύρῳ, καὶ οἱ χρυσουργοὶ τὸν χρυσόν.*

P. 718. s. 37. v. 2. *σχεδὸν δὲ καὶ αἱ ἄλλα.* Ita F. P. Voss. 4. v. 3. verba in A. B. Heins. Furl. omissa *αἷς μὲν [οὐν]* — *καὶ μαλακῆν* cum Camot. Voss. 2. 4. habent F. P. Pro *δοκοῦσι* Coray probabiliter *διώκουσι* coniecit. — S. 38. v. 8. *ἀλύπως* F. P. Voss. 4. v. 11. *ὑπὲρ ὧν δ' οὐ διαμένει* F. P. Voss. 2. 4. v. 12. *ἐὰν τις τούτῳ* F. P. cum Voss. 2. 4.

P. 719. s. 39. v. 2. *τὸ ἄσβολον* F. P. Voss. 2. 4. Masculo genere *τὸν ἄσβολον* ex Hipponacte annotant Anecdota Bekkeri, v. 7. Suspicio, *διὰ τὸ μίγνυσθαι* fuisse. contra *μὴ μεσοῦσθαι* coniecit Coray. — S. 40. v. 2. *πλεῖον* F. v. 5. *δοκοῦν* scribendum puto, et v. 9. *συνάγειν* pro *συνέναι*. v. 10. *πυκνούς τούς πόρους* F. P. — S. 41. v. 6. *συμβαίνει, πλεῖον ἐὰν δὲ τὸ ἔδαφος* F. P. Voss. 2. 4. Minore mutatione nunc corrigo, mutata interpunctione: *συμβαίνει πλεον, ἐὰν μὴ τὸ ἔδαφος.* Coray *ὁπωρεῖα*, poemeta, corrigit, et deinceps *ὑδωρ* ad *διαδρῶν* supplet. v. 7. *πέττουσιν* F. P. — S. 42. v. 1. *χρήσιμον τὸ πῦρ* verum. etiamnum non censeo: sufficit enim sequens *τὸ θερμόν.* Igitur vulgo interpositum *πλήν* aliter interpretandum aut delendum est.

P. 720. v. 2/ *ὡς διαίξαι* — *συχῶν ἔντων ἐξωθέν* F. P. Voss. 2. 4. ut antea v. 3. *διάλυσιν* pro *διόχυσιν*. v. 10. *διέξει* F. P. Voss. 2. 4. — S. 43. v. 4. pro *ἀτμῷ* F. P. Voss. 2. 4. et deinceps *θερμαινόμενα* iidem libri. v. 7. *ἐψεται.* Ita F. P. Voss. 2. 4. v. 10. *περιποδίζοντες* F. P. Voss. 2. 4. v. 14. *ἐκεῖ μὲν μινύμενον* F. P. *μὲν* omittit A. Voss. 2. 4. v. 15. *δ' ἰδία* Par. 2. recentiore manu. —

S. 44. v. 1. Ἡ δὲ δὴ τὰ ἐν ψυχροῖς F. P. Voss. 2. 4. deinceps οἰονεῖ iidem pro vulgato οἶον ἤ. An fuit scriptam ἡ δὲ δὴτα τοῖς ἐμφύγεις?

P. 721. v. 3. τὴν ἔχουσαν F. P. Voss. 2. 4. v. 8. καὶ ἐπὶ pro καὶ ἔτι P. v. 9. τὴν ἄλλω Flor. — S. 45. v. 9. καὶ διακρινόμενου καὶ ἀπονοστοῦντος F. P. ὑπονοοῦντος A. super o scriptum ω. — S. 46. v. 3. vulgo intersertum νεκρὸν omittunt et κύκλω pro Ἄσφ habent F. P. Voss. 2. 4. v. 5. καὶ ἐνιαυτῶν F. P. Voss. 2. 4. v. 6. Διαφθείρει καὶ F. P. Voss. 4. v. 9. κοινοσίαν F. pro κοσίαν. deinceps τῷ δὲ θερμῷ τὸ διακρίν F. P., lacuna post θερμῷ relicta, ut in Voss. 2. 4. v. 10. τάχα μὲν F. P. Voss. 2. 4.

P. 722. v. 3. ταῦτόν pro τοσούτον F. P. Voss. 2. 4. — S. 47. v. 3. πάντ' εἰς — ἀλλ' ὃ χρονιώτερος F. P. — S. 48. v. 3. διὰ τὸ τοῦ τόπου F. P. Voss. 1. 4. v. 4. verum πάγος Par. habet cum Camotiana. πάγη Flor. πάγει Voss. 2. 4. ὀπάγη Ald. Bas. Vind. Voss. 1. v. 5. ἐνιοι καὶ καυματωδέστατοι P. F. sed καματωδέστατοι Flor. v. 7. ἐπιπολὺ. Ita F. P. Voss. 2. 4. v. 8. ἐὰν δὲ ἐπιπίπτῃ omissio καὶ F. P. Voss. 2. 4. v. 9. θερμότητα F. P. Voss. 2. 4. — S. 49. v. 8. θερμανθέντα θερμαίνει F. P. Voss. 2. 4. Camot. v. 10. πολλὰκις γίνεσθαι F. P. Voss. 2. 4. Camot. v. 12. μικρομερεῖς οὐχ ὁμοίως καλεῖ. Ita cum Camot. P. F. Voss. 2. 4.

P. 723. v. 4. μελανοῦντα. Ita A. F. P. Voss. 2. 4. v. 6. μῆξ F. P. cum ceteris libris. v. 7. ἐπὶ τούτων F. P. — S. 51. v. 2. εἰ μὴ ἄρα ἀληθέστερον omissio καὶ Par. et deinceps ὡς om. F. P. Verba οὕτω ἐστὶν — v. 4. γίνεσθαι omittunt F. P. Voss. 2. 4. v. 4. δ' ἡ φθείρεται F. P. v. 6. Διὸ ταύτῃ οὐ διορᾶται F. P. solus tamen F. μὲν omittit. deinceps τὰ ἄνω omissio δὲ Par. — S. 52. v. 6. ἀέρος καὶ omittunt F. P. Voss. 2. 4. Camot. deinceps πνεύματος κινήσει ἅλῃς περισχίζεσθαι F. P. ἅλῃς περιψύχει Voss. 2. 4. Scilicet librarius hic oculis aberravit ad versum 8, ubi est κινήσει ἀλλ' οὐ περιψύξει. Sed ibi A. F. P. habent cum aliis libris. v. 10. γὰρ om. P. sequens τὸ A. F. P. habent, postea ἰσχύαναι δεῖν ὡσαύτως γίνεσθαι· ὃ δ' οὐδαιτέρου τῶν δύο A. F. P. cum aliis libris.

P. 724. s. 53. v. 4. τοῖ ὠθεῖν F. P. Voss. 2. 4. v. 7. ἐπόντον F. P. Voss. 2. 4. deinceps iidem χοῆναι τοῦτο habent. v. 11. αὐτὴν διακολύει τὴν ἐπ' ὀρθόν. v. 12. περικλῶν καὶ μεταβάπτειν F. P. — S. 55. v. 4. τὰ ἐγγύτατα τὸ πλεῖστον F. P. Voss. 2. 4. v. 6. τελευταῖον δ' ὑπεκλεί-

πειν, ἐὰν δὲ πον τόπος F. P. Voss. 2. 4. v. 8. διάλυσιν οὐ
πλείω F. P. Voss. 2. 4. deinceps ἐπ' αἴρος Par. Voss. 2.
v. 10. ὁμαλός — τὴν αὐτὴν F. P. Voss. 2. 4.

P. 725. s. 56. v. 5. ἐν αὐτῷ λαβόντας F. P. Voss. 2. 4.
v. 9. δρῶν iidem libri. — S. 57. v. 3. κατὰ τοιαύδε F. P.
v. 5. στρώματα F. P. Voss. 2. 4. v. 9. οἱ διὰ τοῦ πυρός
omittunt F. P.

P. 726. s. 59. v. 4. μᾶλλον δ' ἔτι F. P. Voss. 2. 4.
deinceps v. 8. διαδύναι· διαδύναντ' ἂν διωδωπακτεῖν F. P.
v. 9. ἐπιπομάζει F. P. Voss. 2. 4. deinceps διὰ τοι· τούτων
F. P. v. 12. πρὸς τίς ποιήσεις F. P. Voss. 2. 4. ἐμποιή-
σεις A. Voss. 1. — S. 60. v. 2. ὑγρότητι τοιαύτη — ψυχρόν
ὡς φύσει F. P. Voss. 2. 4. v. 4. ὅπερ καὶ F. cum Voss. 2.
4. ὁ καὶ Par. v. 6. χυλὸν ἔχουσα omisso τινὰ F. P. Se-
quens τοιοῦτον firmant iidem libri. — S. 61. v. 5. εἰς.
v. 6. Συμβαίνει δὲ τούτῳ F. P. Voss. 2. 4. v. 9. μὴ δέ-
χεσθαι F. P. cum Voss. firmat.

P. 727. s. 62. v. 6. σύντηξιν omittit P. Voss. 2. lacu-
nam habet F. — S. 63. v. 2. διὰ τί μὲν ἐκ P. διὰ τί μὲν
ἐκ μὲν F. deinceps πυρία P. F. v. 3. καίπερ οὐκ ἐκπη-
δῶντος πυρός, ἐκ δὲ λίθων ἐκπηδῶντος F. P. igitur emen-
dationem meam confirmant auctam. v. 8. κὰν εἰ γὰρ F. P.
Voss. 2. 4. v. 11. ὃ προσάγουσιν iidem. — S. 64. v. 1.
ἄπτεται βέλτιον δὲ A. F. P. cum aliis. deinceps πυρία F. P.
v. 4. οὐδὲ ἐκ τῶν τυχόντων ξύλων. Ita F. P. Voss. 2. 4.
qui deinceps v. 5. τι συμμετρίας habent. v. 6. οἶον δ' ἐκ
iidem. v. 7. ἀδράχνης F. P. pro vulgato ἀνδράχνης. v. 9.
εὐθύ P. cum aliis. v. 10. ἀγαθὰ δ' ἐκ θάμνου F. P. Voss.
2. v. 13. ὄργανον, non τρύπανον, nominant F. P. Voss. 2. 4.
deinceps ἀσθενέστερον F. P.

P. 728. s. 65. v. 1. Ἐπειδὴ ἄνευ F. P. Voss. 2. v. 7.
τῆς μὲν verum iam Camot. habet cum F. P. Voss. 1. 2.
Vind. — S. 66. v. 1. καὶ omittit P. v. 2. φαινεκὴν P.
v. 3. κἀκεῖνην F. P. Voss. 2. 4. v. 7. μικρὸν ἐπιχεθῆ· F. P.
μικρὸν omisit Camotiana. — S. 67. v. 4. σβεννύσθαι Flor.
antea v. 2. οἶνος ὁ χεόμενος habet quoque Paris. — S. 68.
v. 2. δέχεσθαι τὸ ὑγρὸν καὶ τὸ θερμὸν F. P. Voss. 2. 4.
v. 5. ἐναπόλειψιν A. F. Par. 1. Voss. 1. 2. 4. Ald. Bas.

P. 729. v. 5. δέξει F. P. Voss. 1. Ante verum ὑγρὸν·
ἐξαιροῦται γὰρ πολὺ iam Camot. habet cum F. P. Voss. 2.
4. Scripturam Ald. Basil. Vind. Voss. 1. habet A. id est
Vaticanus, e quo isti libri derivati esse videntur. — S. 69.
v. 2. δὲ τὰ ξύλα χεόμενα F. P. Voss. 2. 4. v. 5. ἀπλεῖν P.

ἀπειλεί F. v. 9. πῦρ ὥστε ἐμφράτι A. πῦρ ὥσπερ ἐν φρέατι Par. Voss. 2. 4. — S. 70. v. 5. τὸ πλεόν F. P. Voss. 4. v. 10. οἱ ἐγγὺς — ἐνοχλοῦνται. Ita F. P. Voss. 2. 4. v. 12. τὸ ἄνω Par. — S. 71. v. 2. ἐξισχύεται F. P. Voss. 2. 4. v. 3. πολλοῦ πυρός F. P. Voss. 2. v. 4. τὸ καπνιζόμενον F. P. Voss. 2. 4. iidem paulo antea versu 3. in verbis ὅταν γὰρ ἡ πλεόν consentiunt. v. 5. σκληρῶν ξύλων F. P.

P. 730. v. 2. κατακλειόμενος F. P. Voss. 2. 4. — S. 72. v. 2. καὶ τενώδη F. P. Voss. 2. 4. v. 5. τὰ εὐσχισματισμένα Flor. v. 6. μετατιθῇ καίμεν καπνωδέστερον F. Voss. 2. καὶ ὁ μὲν καπνωδέστερα Par. v. 7. συννέσθαι F. P. συννέσθαι Voss. 2. 4. v. 9. ὅλα παπνίσιν A. F. P. καπνίζειν P. v. 10. περιθλασθέντα Par. Voss. 2. 4. περιφλασθέντα A. v. 11. καθάπερ τὸ ἐν λαΐνῳ διὸ P. τῷ ἐν λαΐνῳ διὸ Flor. Voss. 2. 4. v. 12. διὸ καὶ οἱ ἐν πολλῷ χρόνῳ F. P. Voss. 2. 4. v. 17. γαιῶδες Flor. — S. 73. v. 3. συμμίγνυσι A. F. P. v. 6. ἀδυνατεῖ διὰ τὴν οὐμοιότητα omisso sequente γενέσθαι F. P. v. 11. Gorgiam in Gergum μεταλλευτήν, Alexandri M. comitem, de quo Strabō 3. p. 102., mutandum suspicatur Coray.

P. 731. v. 1. ἐρριγωνκότες F. P. ἐρριγωνκότες Voss. 2. 4. v. 3. διαχῇ Par. διαχεῖ Voss. 1. 2. 4. Vind. Ald. Bas. Cam. v. 4. ἀθρόως F. P. recte! v. 5. καὶ ὅτι μὲν περιθείησαν καὶ συνθῇ. F. P. καὶ ὅτι μὲν ... περιθείησαν καὶ Voss. 2. ὅτι μὲν ἀντιπεριπέισαν καὶ συνθῇ. A. superscripto ἀντιπεριπέισαν A. v. 5. φοίρασιν ἐποίησαν ὅτε ἐκώλυσεν F. P. Voss. 2. 4. v. 7. τὰ μὲν. v. 8. τὰ δὲ F. P. Voss. 2. 4. v. 9. διώδοντων A. F. P. Voss. 2. 4. deinceps πόρρω F. P. Voss. 2. 4. habent. — S. 75. v. 3. verba ἐν αὐτοῖς usque ad versum 4. διὸ omittunt F. P. Voss. 2. paulo antea ἐγκατακέκλιται firmant F. P. v. 5. pro θυμῶντες F. P. οὐ μὴ ὄντες habent cum Voss. 2. 4. v. 6. μικρὸν διδόντες firmant F. P. ut sequens ἐκφλογωθῇ. v. 8. ὁ μέλας ὅτε συλλέγεται F. P.

P. 732. s. 76. v. 1. καπνίζει F. P. Voss. 2. 4. v. 2. μέλα ἐστίν ὅτε ὅτι διὰ τὴν F. P. v. 3. τὰ δὲ κρύμματα A. F. P. Voss. 2. 4. qui sequens διαδύνει dederunt omnes. Ceterum Codex Florentinus subscriptum in fine habet: Τέλος Θεοφράστου περὶ πυρός καὶ τῆς αὐτοῦ μεταφράσεως. unde possius suspicari, librarium hanc a Grammatico quodam profectam admonitionem fideliter transcripsisse, quae videtur lectorem docere voluisse, non ipsum genuinum Theophrasti

bellum, sed excerpta inde loca, argumento in brevius contracto, hic proposita legi. Alias, cur metaphrasin dixerit, non apparet. Ex ipsa vero scripturae varietate consequitur, Vaticanum cum Editione prima Aldina, Basileensi et libro Vossiano 1. fere ubique consentire. Meliorem librum Camotiana expressit. Integriorem Vossiani 2. et 4. repraesentant, qui cum Florentino et Parisiensi primo plerisque in locis conveniunt: sed omnium integerrimus mihi Parisinus primus esse videtur. Pauculas tantum emendationes inde collectas facemari licuit, cum plurimas comparatio Vossianorum 2. et 4. occupavisset.

AD FRAGMENTVM IV. DE ODORIBVS.

Comparavit cum editione Heinsiana *Brandis* Codicem Vaticanum A. no. 1302. et Parisinum bibliothecae regiae 2277. chartaceum, recentiore, in charta octuplicata scriptum, nota Q. signatum.

P. 732. s. 2. v. 3. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν γλ. A. Q. ἐπὶ αὐτῶν Voss.

P. 734. s. 4. v. 4. δῆλον τῶν διὰ A. cum Voss. — S. 5. v. 14. κακωδία A. — S. 6. v. 3. φλυοῖς A.

P. 735. v. 3. βέλτιον πεδῖον ἢν ἡμῖν A. cum Edd. et Voss. v. 10. τριτῶς A. Voss. — S. 8. v. 3. διαρπάσματα A. v. 9. ποίαις εὐμηκτοί — ποίαις A.

P. 736. s. 10. versu ultimo τὸ χρονίζεσθαι A. cum utraque Aldina, quod restituendum. — S. 11. v. 1. Τῶν δ' οἶνον A. v. 5. ἡδὺ αὐτὸν διδόναι A. Voss. — S. 12. v. 1. ἀπόκρισιν A. cum Voss.

P. 737. v. 5. αἰρούμενα A. cum Aldina. v. 9. λίβανος A. cum Voss. v. 12. εἰς γὰρ ἂν κόπηται A. — S. 14. v. 3. πρὸ ὕλαιον cum Voss.

P. 738. v. 1. χρωματι A. cum Edd. v. 7. Ἰδεῖν A. cum Ald. — S. 17. v. 8. ἐπικρατεῖ γὰρ εἰς τὸ ἔσχατον ἐμβολόμενοι A. ex εἰ Camotiana εἰς fecerat. v. 11. κινναμώμου δραχμαὶ δύο, κρατεῖ αἰ τοῦ κινναμώμου δύο δραχμαὶ A. Q. egregie, modo κρατοῦσιν scribas. — S. 18. v. 2. ταῦτο καὶ A. v. 3. δεκτικωτέραν A. v. 9. μᾶλλον δὲ A. cum Edd.

P. 739. v. 2. ἐγένετ' αὐτοῦ A. cum Edd. — S. 19. v. 8. ἀσθένεια καὶ τῶν τοιαῦτα A. — S. 20. v. 1. Τὰ ἀρώματα δὲ A. v. 3. δητικά A. cum Voss.

P. 740. v. 1. pro ἃ δὴ A. habet αἰεὶ εἰ δὴ. — S. 22. v. 6. καὶ εἰς τὴν A. v. 11. καύσησαν ὅσοι A. unde καύσιν

ἐν ὅσῳ scribendum. Vulgatam καύσθαι damnaverat iam Coraii censura. — S. 24. v. 5. προπεφωσμένων A. cum Ald. Voss. — S. 25. v. 3. ἀσφάλαν A. Voss.

P. 741. s. 26. v. 2. πλήν ἄλλων A. cum Voss. — S. 27. v. 7. συμβρινον A. v. 10. μύζρινον A. ut Athenaci libri omnes.

P. 742. s. 29. v. 12. συνίστωσιν εἰς βυθόν A. — S. 30. v. 1. κεκλυμένης A. cum Ald. Voss. v. 6. Μεταλλῶ A.

P. 743. s. 32. v. 3. μίων pro οἶων A. μίων Ald. compendium mi Voss. habet. v. 8. τὸν κόστον A. v. 9. θερμότητα καὶ δριμύτητα τὰ τινα μετρίων — τὸν κόστον — θερμότητα A. ut Voss. male repetens verba versus superioris 7.

P. 744. v. 4. ἀώδης A. — S. 34. v. 7. Coray sufficiens putabat πλεῖστον χρόνον aut εἴς ἔτη. Itaque suspicabatur, aro-
matis alicuius nomen excidisse, cui adiungit verba εἴς ἔτη ita fere: τὸ δὲ * * εἴς ἔτη. Mihi contra antecedens ἀκμά-
ζει τρία ἔτη sequens εἴς ἔτη quodammodo desiderare videtur.

P. 745. s. 35. v. 4. πᾶν τὸ ὑπεξάγον μῦλλον. Præcipuum μῦλλον habet commune cum Ald. Voss. sed ὑπεξάγον, mutandum in ὑπεξάγειν, unice sensum redintegrat multum. — S. 36. v. 3. συγκλίαι καλύει A. — S. 37. v. 6. αἰτίων pro αἰτίαι A.

P. 746. v. 6. μέρων A. — S. 39. v. 6. εὐέκπαντα A. — S. 40. v. 3. μυρόπωλοι A. v. 8. ποιεῖ δὲ διὰ A.

P. 747. s. 41. v. 8. ἐπισπορή cum Voss.

P. 748. s. 45. v. 11. ὡς τῇ αἰσθήσει A.

P. 749. s. 47. v. 1. Καταισχύνειν A. — S. 48. v. 4. ὥστε Ἐρυθράτος A. v. 7. ὅπερ A. — S. 49. v. 6. πέ-
των pro συμπέσαι A.

P. 750. s. 50. v. 3. πέττειν A. recte!

P. 751. v. 2. θατέρου A. — S. 54. v. 2. συννεχῶς A. cum Edd. v. 7. χρωτός, καὶ τῷ ὥπερ A. v. 9. χρονίζο-
μεν εἴη A.

P. 752. s. 56. v. 8. διαφορῶς A. — S. 57. v. 4. ἀρίστο-
μέτρη A. — S. 58. v. 6. διακλασμάτων A.

P. 753. v. 2. ἔνια δὲ. v. 3. μελεκράτων καὶ οἴων μεγγίν-
τες ἀνέδευον, τὰ δὲ καὶ αὐτῷ τῷ μελεκράτῳ A. supplementum egregio et necessario, ad quod sequentia ἄμφω ταῦτα refe-
runtur. — S. 59. v. 4. δὴ, ἡσίων A. cum Ald. Voss.

γ. 5. εὐ ὀχῶσιν — ἡδεῖους A. — S. 61. v. 1. Εὐλόγως δὲ A. v. 5. οἶος A. οἶον Ald.

P. 754. v. 4. καταπλαγῇ A. cum Ald. — S. 62. v. 1. ἄλγει A. pro ἄγει cum Ald. v. 2. ποιοῦν ἑαυτὰ A. cum Ald. v. 5. ἐπὶ γε. — S. 63. v. 3. καὶ γὰρ οἶνος A. v. 4. συνάγουσιν pro συνανθεῖν A. cum Voss. deinceps uterque πρόμισα habet. v. 5. τόδε δοιμύτατον cum Ald. Vaticanus. v. 8. φλοιόριζα — σαρκορίζα A. v. 9. πλάστητικὰς A. unde βλαστητικὰς efficitur, quod maluerunt Furlanus et Heinsius. v. 12. εἴπερ ἅμα pro ὅπερ ἅμα A. quam scripturam ingenio philosophi non adeo creduli aptiorem censeo.

P. 755. a. 66. v. 3. τὰς κακώδεσι A. v. 5. ἅπαν ὥς εἰπεῖν πανεύσμον. In vocabulo πατεύσμον merito adhaerit quoque Coray, qui sensum etiam non integrum animadvertit. Equidem nunc non dubito, a Theophrasto fuisse scriptum: ἅπαν ὥς εἰπεῖν πρὸς πᾶν μίγνυσθαι εὖσμον. Nam praecessit mentio odoramentorum, quae sunt οὕτως ἄμικτοι ὄσμαι: sequitur nunc de iis, quae mitionem admittunt eiusmodi, ὥστε ἐν τῇ ἁφοῶν ἔργον γίνεσθαι. Addit tamen Theophrastus, ista facta mitione, odorem principem fieri plerumque debiliorem aut deteriorem. v. 7. βελτίων A. — S. 67. v. 3. μυρία A. cum Ald.

P. 756. v. 3. οἰνωποσία cum Ald. Voss. Vatie. — S. 68. v. 3. καρπίων A. v. 8. ἀνθῇ A. — S. 69. v. 6. διαλύοντες A. quod dederunt Furlanus et Heins. Aldina διαδύοντες habet. v. 7. ψαυμαστὸν A. v. 8. Τὸ τῆς πλατάνου A. cum Voss. πλατάνου Ald. quoque. v. 9. οὐκ ἀγανηῶν A. ἀγανηῶν Ald. Voss. — S. 70. v. 3. κανίδες A. Voss. Ald.

P. 757. v. 4. πυκρότης A. quod praefendum censeo vulgato πυκρότητος. Voss. κυκρότης monstrosum interpretari non audeo.

Vides igitur, lector, quatuor tantum in locis scripturam Vaticani libri integriorem sine ulla dubitatione vulgatae praefendam libri istius scripti fidem asserere, quem Vossianus haud pari passu consecutus est. Multa vero supersunt loca vitiosa, quibus sanandis si quod ingenium divinius suffecerit, in magna felicitatis parte erit reputandum: nam a Codicum scriptorum fide nihil equidem ultra auxilii magnopere expectandum existimo, nisi forte in bibliothecae alicuius latebris absconditus iacet liber similis Urbinati Vaticanusque, unde exempla cetera historiae plantarum et librorum

le causis manasse et socordia libreriorum paulatim magis
nagisque mutilata et variis vitiis foedata fuisse videntur.

AD FRAGMENTVM V. DE VENTIS.

Libros scriptos plures doctissimus vir Brandis compa-
ravit, quorum notitia brevis antecedit oportet. A. signifi-
cat Codicem Vaticanum hombycinum 1302. B. Vaticanum
1305. recentiorum, fere ubique cum priore consentientem.
C. Palatinum 162. D. Urbinatem 108. utrumque recentio-
rem. Q. Parisinum regium 2277. chartaceum recentissimum.
Praeterea passim comparatus fuit Venetus Marcianus charta-
ceus 260. Post messem satis largam e comparatis Aristote-
licis Problematibus factam paucissimas spicas e scriptis his
Codicibus colligere licuit: fere ubique *steriles dominantur
avenae*. Quare lector, qui has scripturae varietates cum
edita comparare voluerit, non minore opus habebit patientia,
quam ipse in exscribenda et pervestiganda, sicubi verae
scripturae vestigia abscondita latebant.

P. 757. s. 1. v. 7. καὶ ante μικρότης omittunt A. Q.
et v. 8. εὐθενὼν habent. v. 9. autem αἰθέρων. v. 14. ὡς
γὰρ ἀπλῶς, deletio medio ἂν, scribendum esse recte monuit
Coraii censura, ut s. 2. v. 2. ubi οἷς ἀπλῶς εἰπεῖν male
habent A. Q. v. 3. ante ἑκάστον A. omittit καὶ.

P. 758. s. 3. v. 6. ἥτιον ἐν ἀναπεπταμένῳ τῷ σύνεγγυς
καὶ ἐν ἀναπεπταμένῃ φορῷ Cam. et A. v. 8. ψυχροτέρα
eis te τὸ πόρρω Cam. v. 9. ἀνεμένου A. v. ultimo ἀλλ'
εἰ προὔπαρχοντος A. — S. 4. v. 3. ἐκάτερον καὶ τῷ
κνμ. A.

P. 759. v. 2. πρὸς τὴν ἐπίστασιν τῶν τόπων ἀποδύει
μῦλλον A. v. 5. ἀπαθεῖς Cam. A. — S. 6. v. 6.
ἐμφανεῖς A. qua forma saepius Th. utitur; quam altera.

P. 761. s. 11. v. 3. ἐτήσιοι Cam. κτήσιοι A.

P. 762. s. 11. v. 5. πῆξιν A. — S. 12. v. 5. πῆξις
γίνηται A. v. 6. prius δὲ omittit A. — S. 13. v. 5. καὶ
ἐγερσι — καὶ τὸν σίδηρον Cam. A. Q. v. 7. ἐν τοῖς ἰδίῳις
ὄρεσι A. Q. unde Ἰδαίῳις facile verum efficitur. v. 13.
μὴ γενομένων — ὅπερ λέγομεν Q. Vitium ita non tollitur.

P. 763. s. 14. v. 4. ὁμοίως δὲ οὐδὲ Q. v. 11. εἰς μί-
σεως τὸν ἄρα ἢ οἱ δὲ προτεροῦσιν δὲ προτεροῦσιν Q. 2. in
margine, sed eadem manu. εἰς μιση τὸν καρπὸν A. — S. 15.
v. 1. Αἱ δὲ πάντων A. Q. v. 7. πίπτει A. Q.

P. 764. v. 2. ἀναζητείται cum A. Q. praefero, ut deinceps ἐκκαίεται malim. — S. 18. v. 7. ποθέωταίω γὰρ ὁ ἥλως τότε μεσημβρίας δὲ κρατεῖν. ποτὲ δὲ κρατεῖσθαι τὸν αἶρα τὸν τοιοῦτον, κρατῶν A. Q. nisi Q. τοιοῦτων habet. v. 13. κρατῶν firmat A. κρατοῦντα Edd.

P. 765. v. 3. ἀδρόως μὲν γὰρ A. cum Ald. Bas. Cam. — S. 20. v. 8. ψυχρῶν ὄντων A. cum Edd. — S. 21. γ. 5. αἶρος ἡοπο... ἂν ἡ A. Solus igitur reliquias vocis ὁποῖος servavit.

P. 766. v. 2. καὶ διακείμενον A. cum Edd. in quo διακείμενον latere suspicor. v. 6. τὰ μὲν firmat A. — S. 22. v. 5. διὰ τὸ ψυχρὸς φύσει A. Editiones omnes ψυχρὸς φύσει habent. Latet vitium manifestum in voce ἀτμιδαῖτης: vaporis enim et halitus natura non est deorsum ferri, sed sursum. — S. 23. v. 9. καθάπερ ῥάσιν τινα γίνεσθαι τοῖς σώμασι A. cum Edd. quod nollem temere mutatum a Furlano in ῥάσιν, quod sensum loco accommodatum non habet. ῥάσις a verbo ῥάλλω ductum videri potest, ut ῥάσματα μύρων: quanquam nec ῥάσις, nec ῥάνσις uspiam annotatum legerim. Paulo antea γ. 8. sensus desiderat: καὶ ἐτι μᾶλλον, εἰ σύνεγγυς.

P. 767. v. 2. τὴν γὰρ θύραν ταύτην αὐτὴν A. cum Basil. Cam. quod male in φορὰν mutavit Furlanus. An melius cum Turnebo αὐραν coniecerim, alii iudicent. Haeret enim aliquid vitii adhuc in verbis ταύτην αὐτὴν. Superest alius error a me admissus in voce εὐλογον addita, cum deberem antecedens κατ' ὀλίγον mutatum in κατὰ λόγον corrigere. v. 6. προσγίνεται γὰρ ἡ ὅλη τότε A. pro vulgato ὅλως, unde coniectura ὕλη confirmatur. — S. 25. v. 4. οὐδὲν τὸν ἐν Λυκνὴ ποταμὸν A. v. 5. αὐραν οὐδαμῶς A. v. 8. Σοῦσαν A. v. 13. εὐπυρον A. v. 14. τούτων pro τῶπων A. — S. 26. v. 8. ὅπως — ἀπόγαιαι A.

P. 768. v. 4. ἡ τὸ πρότερον ἐμβ. A. — S. 28. v. 3. ἐναντιοδρομεῖν firmat A. v. 4. πύρρον — ἱστορόροπον A. πόρομον Furlanus dedit.

P. 769. v. 4. ἀπονοίας — ἀεὶ πνεῦμα μὲν A. — S. 30. v. 3. ὄντιος — ἕτερον Cam. et A. v. 10. οὐδ' ἐπιπροσθεν Cam. A. v. 14. εἰ δ' ἐπιπροσέθωσιν — ἡ τὸ πνεῦμα A.

P. 770. v. 1. πρὶν ταῖς ἀπογείαις A. Voss. v. 3. οὐ γὰρ δὴ A. unde δὴ accipiendum censeo. v. 4. ἢ μὴ ἐρημεύουσιν ἢ μέτριοι παντελῶς A. ἢ μὴ ἡρμαῖοι ὡσιν ἢ μέτριοι παντελῶς acquiecit Coray. Carte παντελῶς Editionum omnium restitui debet. — S. 33. v. 3. ὑψηλὸν A. Q. Cam.

v. 6. ἀλειμένων ὄντων τῶν τύπων καὶ οὐδέποτε οὐδὲ τὰ πλοῖα προσορμίζοντα τοῖς λειωτοῖς ἀλειμένον A. solus, non C. nec D. unde accipio verba: ἀλειμένων ὄντων τῶν τύπων τῶν πλησίων· pergens: καὶ τὰ συμβαίνοντα θεωρεῖν ἐστι. Praeterea fortasse scribendum: πνεῦμα δ' οὐδέποτε εἰσπίπτει, ἀλλὰ καὶ τὰ πλοῖα. v. 9. μὴ δέρειν Cam. A. v. 10. οὐχὶ περαίρω· ἐτι δ' A. et Voss.

P. 771. s. 34. v. 1. κατήνυμα A. cum Cam. Bas. v. 4. post ἀθρόον lacunam habet Cam. A. deinceps A. pergit κῶς· ἥ γὰρ ἂν ἐπιβρίση. Firmat igitur emendationem. Verba duo ἀληθῶς ἀθρόον supervacanea sunt, fortasse reliquiae e lacuna superstites. v. 7. συστροφῇ A. συστροφῇ Camot. — S. 35. v. 8. προτρηεῖ Camot. προτρυεῖ A. deinceps τὸν ἄνεμον A. cum Edd. v. 14. ἀλλ' ὁ προέως A. cum Camot. v. 15. πάλιν ὁ ἄλλης A. v. 16. προωθουμένης A. Cam. v. 17. καμμένου A. v. 18. συμβαίνει δὲ.

P. 772. v. 1. Pro διὰ τὸ A. habet τιναί. — S. 36. v. 2. τε λισ....σκα ἄλλων Camot. et A. v. 4. καὶ ἐπὶ τοι-οῦθ' Cam. A. — S. 37. v. 6. ἀπαρτίαν Cam. A. v. 8. ἀπαρτίας iidem. — S. 38. v. 2. δειλῶς A. δεινῶς Cam. v. 4. ἐαρειν A. v. 5. αὔσαι A. pro δυσᾶ. v. 6. προσηγόρευεν. v. 8. τοῖς δ' ἀποκλείει καὶ διαφθερεῖ A.

P. 773. v. 2. δ' ἐφ' αὐτὸν A. — S. 40. v. 6. τοῦ βορέου Cam. A. — S. 41. v. 2. οὐ γὰρ. deinceps lacuna literarum quatuor in rasura, postea: βορέαν καὶ νότον· πρὸς ἐσπέραν δ' οὐκ ἕτερος· οὐδέ τις ἐστὶ ... περ δι' αὐλοῦ ῥέων. τὴν μὲν γὰρ πρὸς βορέαν καὶ νότον πρὸς ἐσπέραν δ' οὐκ ἕτερος· οὐδέ τις ἐστὶ. ἀλλὰ τι ἀπλ. π. A. et Palatinus 162. Lacunam post οὐ γὰρ non habent Urbinas 108, nec Paris. Q. etiam post ἐστὶ non habet Urb. sed ἐστὶν ὥσπερ. Pro δ' οὐκ ἕτερος Codex Q. his habet δ' ὀκέτερος. — S. 42. v. 1. ὅτ' ἐκ πλάγους A. v. 3. διόπερ τὰ πρότερα Cam. A. v. 4. μετὰ δὲ Cam. A. v. 7. λαμβάνοντες τὸ χειμέριον· εἰ γὰρ A.

P. 774. v. 2. ὁ ὡς τὸ χειμέριον ὡς οὐ πᾶσιν Cam. A. Voss. v. 3. παραλάττον A. v. 4. τὸν κίον Cam. A. — S. 43. v. 7. μὲν ψυχρὸς A. v. 10. ἐναντίως Cam. A. ut v. 11. ἔχεν. — S. 44. v. 2. τύπους A. v. 6. ἡ ταῦτα A. v. 7. ἐνθενεῖ — ἐν θαλάττης A. ἐνδείκει Camot. Voluerunt εὐθενεῖ. v. 9. βλάπτοντες Cam. A. v. 10. Γορτύνα Cam. κορτύνα A. v. 12. πόλλυτα Cam. A.

P. 775. s. 45. v. 2. μὴ pro Μαλακῇ Cam. A. v. 4. Theophr. oper. T. V.

περὶ τὸ κτεριον A. v. 5. περιέχονθ' ὅμοια A. v. 11. ἀπακλωμένην καὶ τὴν ... εὐθὺς Cam. A. v. 13. αἶς εἰ τι A. — S. 46. v. 3. ἀναπνέει Cam. A. ἀναπνέη A. v. 6. διὰ τὸν. Pro his lacuna in Ald. Bas. Cam. A. v. 8. τὴν ἀναπνοὴν Cam. A. v. 9. 10. τῶν πηλῶν τῶν νότων A. v. 11. ποιεῖ firmat A. v. 13. ἐλέγχῃ A. — S. 47. v. 1. πρὸ εὐλογον Cam. A. v. 3. τὸ ἐωθινόν A. et Edd. quod restituendum.

P. 776. v. 1. κρατεῖν ποτ' ἐπιέμενος A. Cam. deinceps ἀπὸν εἰσδυόμενος συγκαλύπτει, ἀπ' οὗ iidem. v. 3. ὅσον ἀνάγει Cam. A. v. 5. Κατέναντι δ' ὅταν δύνηται ἐν τῷ κάτω μερίζεται θέρους μὲν A. et Cam. v. 6. τὸ δ' ἐντεῦθεν A. Cam. — S. 48. v. 1. Αὐτῷ τούτῳ καὶ ἐν A. Cam. v. 2. ὅς μὲν οὐ μείζω γίνεται A. ὡς μὲν οὐ μᾶλλον Cam. v. 9. οὐ μὴν γ' ἀκρίβειαν A. Cam. deinceps ἄλλως iidem libri. v. 11. τῆς τεταγμένης A. Cam. deinceps ἐπὶ κοινηνότε πνεῖν A. Cam. v. 13. πόρῳ ὄντος A. Cam. et ceterae Edd. unde restitue ἡλλου οὐ πόρῳ ὄντος. v. 14. τοῖς δ' ἐησίαις A. — S. 49. v. 3. τρίτον καὶ τὸ πέγγος A. Cam. v. 5. φανερά γάρ, ὡς πολὺς A. v. 6. πνεύη A.

P. 777. s. 50. v. 6. Τὸ αὐτὸ τοῦτο ὅτι μετὰ A. Cam. v. 9. τὸ παχὺ A. Cam. — S. 51. v. 4. ἀρχεστῆτον καὶ λίβας A. v. 5. αἰσχροὺς A. Cam. deinceps κίνδον A. v. 6. ταχὺ νεφέλην ταχὺ δ' αἰθρία A. αἰθρίας Cam. — S. 52. aliter vel plenius scriptam legit Alexander Aphrod., ad Aristot. Meteorol. p. 106. qui haec inde posuit: Λέγει μέντοι θεός. ἐνιότε καὶ εἰς τοὺς ἐναντίους μεθίστασθαι τοὺς ἀνέμους ὅταν γὰρ τὸ ἐναντίον ἀπώσονται τὰ νέφη, πάλιν ἐπείθεν ἀρχεσθαι τὸ πνεῦμα. Plura enim in vulgata scriptura inesse vitia, monui in Curis sec. p. 596.

P. 778. v. 7. ἀνταναστρέφει A. — S. 55. v. 3. ὁ καὶ τὰς ἀπνυχίας ὑπάρχειν A. v. 7. περὶ Παμφυλικὸν A. v. 11. μεγέθους A. — S. 54. v. 8. θατέρω δὲ μᾶλλον τοῦτ' A.

P. 779. s. 55. v. 3. ἀντικόψει ἥδη ἐπ' A. v. 4. οὐτ' ἐνίας A. οὐτ' ἐν Cam. v. 8. καθίσταναι A. v. 10. διαταρίζειν οἶακα αὐτόθι δὴ A. v. 12. χαλεπὸν γίνεται A. Camot. Excerpsit h. l. Alexander Aphrod. ad Aristot. Meteorol. p. 101. b. et posuit versu 5. αἰεὶ, sequente μάλιστα omissio. v. 11. ἀμφοτερίζειν ἐξ ἑκατέρας· ὅθεν δὴ καὶ χαλεπὸς λέγεται. v. 12. ἀνατέλλων. εἰς διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἀστρου. ἐκ πολλῶν γὰρ ἀστερων καὶ πολὺ μέρος κατέχει· διὸ οὐ πᾶς ἅμα οὔτε δύσκει οὔτε ἐπιτέλλει, ἀλλ' ἐν πολλαῖς ἡμέραις διὰ καὶ παρατείνει ὁ χειμὼν, — S. 56. v. 4. οἷον ἕτερον

l. Q. Camot. v. 5. ἀνθρώπων iidem, et deinceps ἄρτιον.
 r. 6. γίνεται καὶ ἡ πν ὑγρότης βαρὺ ἀντὶ κοῦφου A Q.
 r. 9. ἀδρόως τι· ἔπειτα μέντι κινεῖ λίαν δ' ὑγρὰ κινε-
 ρης συντείνεσθαι· τὰ δὲ μόρια ποιεῖ τινα συμμυστίαν, ὥστε
 καὶ ἰσὺν καὶ συντείνεσθαι μᾶλλον· καὶ πάλιν A. Q. ἔπειτα
 μέντοι Q. unde vocem μᾶλλον lucratur. — S. 57. v. 1.
 παλιῆροι Cam. v. 2. οἱ ὄντες τόποι A. Articulum trans-
 pono post ὄντες. — S. 58. v. 12. διασθῆ Cam. A. v. 13.
 scribo ὑπεσκληρυμμένον.

P. 781. s. 60. v. 1. ὄντες οἱ ... ἄναιμοι A. v. 9. ὡς
 ἐπὶ συνέστη Cam. A. v. 15. εἰς ἀσθένειαν. Τὸ δὲ Cam.
 A. — S. 61. v. 1. νότου λαμπροῦ Cam. A. v. 4. 5. αἶ
 δ' ἔωθεν ἐπιμήρησεν Cam. A. v. 6. ἀνίσχεν A.

P. 782. v. 3. οἱ ὑπὲρ Σικελίαν A. v. 5. βερεε * * *
 δὲ ἐν τῷ Πόντῳ A.

Finem libelli s. 62. excerpit Alexander l. c. p. 105. h. ἀπη-
 λώτην, ὃν Θεόφραστος λέγει παρὰ μὲν Σικελιώταις ἐλλησποντίαν
 καλεῖσθαι, παρὰ δὲ Φοίνεσι κάρβαν, βερκευντίαν δὲ ἐν Πόντῳ.
 quae scriptura locum plane ut nomina ventorum mutat. Idem
 ibidem paulo post inde excerpit haec: ὀνομάζουσι δὲ τινες τὸν
 ἄνεμον τοῦτον καὶ ἰάπυγα, ὡς Θ. λέγει. Est sermo de
 ἀργίστῃ, quem alii Ὀλυμπίαν, alii σκείρωναν dixerint. Unde
 patet in libro Alexandri fuisse scriptum σκείρωναν καλοῦσιν,
 οἱ δ' ἰάπυγα. Τὸν ἀπὸ Σικελιώταις μὲν ἐλλησπον-
 τίαν, κάρβαν et cet.

Habes, lector, fabulam galli in sterquilinio gemmam
 forte repérientis. Sed fortunae et liberalitati Brandisii im-
 putabimus, si quid bonae frugis in his quisquiliis fuerit
 repertum.

AD FRAGMENTVM VI. DE SIGNIS TEM- PESTATIS, SERENITATIS, PLVVIARVM ET VENTORVM.

Tandem nactus e bibliotheca regia Berolinensi librum
 rarum Bononiae anno 1501 proditum potui comparare ver-
 sionem antiquam latinam libelli huius Aristoteli ibi adscripti,
 cui plures veterum scriptorum tribuisse videntur, qui tem-
 pestatum signa prodiderunt. Codex Venetus bibliothecae
 Marcianae no. 200. membranaceus recentior continet Ἀριστο-
 τέλους περὶ σημείων ὑδάτων καὶ πνευμάτων. χειμῶνος καὶ
 ὕδρας. Aelianus quoque, ubi de signis tempestatis auctorem

laudat Aristotelem, hunc ipsum Theophrasti librum respexisse videtur. Sequitur versio illa rationem servilem eandem, quam in ceteris Aristotelis libris vertendis adhibuit Guillemus de Moerbeke seu quisquis auctor versionis latinae fuit, verbum e verbo reddens, barbaram quidem et nemini, qui graeca legere non potest, intelligibilem, sed criticae perquam accommodatam, si quis vocum graecarum singulorum et scripturam et ordinem persequi velit. Quare studiose eam cum verbis graecis comparavi, et quaecunque a vulgari scriptura discrepantis reperi, aut quae ad emendanda eius vitia ducere posse mihi videbantur, collecta inde apposui. Voluminis admodum tenuis pagina 19. incipit: *Maximi philosophi Aristotelis de signis aquarum, ventorum et tempestatum.*

Igitur s. 2. v. 4. ἀμα omisso verit: *et quum occidit oriente sole.* ut videatur ἀνατέλλοντος scriptum legisse. Sequens ἀπρόνοχος bis vertit *ex opposito.*

P. 783. v. 1. Inter ὀνομαζομένων et εἰδῶν intersertum αἰσίων vertit. — S. 3. v. 3. αὐλῶνες *plana spatia* vertit. v. 4. ἀρχομένων πνευμάτων *ventis impellentibus.* v. 5. προσιπτεῖ *antecedunt vel eveniunt.* v. 10. et ea quae sunt ab aliis sunt manifestissima signa. Videtur igitur legisse scriptum: καὶ τὰ ἀπὸ τούτων ἐστὶ σαφέστατα σημεῖα. — S. 4. v. 2. pro γεγένηται dedit *fiunt.* deinde: *macedes in mechine alepono et cleostratus in Tenedo ab ida, et faynis atheniensibus alicae bico ea quae sunt circa conversiones perspexerunt. a quo methon audiens uno indigente cōm annum coordinavit. Erat autem phaynus quidam cohabitator atheniensibus, mechon autem atheniensis.* — S. 5. ab animalibus et aliis communibus locis et signis passionibus quae sunt secundum habitationem. Legit igitur scriptum auctius: ἀπὸ τε ζώων καὶ ἐτέρων κοινῶν τόπων καὶ παθημάτων τῶν κατ' οἰκίαν. unde fortasse licebit coniecere: ἀπὸ τε ζώων τῶν κατ' οἰκίαν καὶ ἐτέρων τινῶν κοινῶν τόπων καὶ παθημάτων. v. 4. κυριώτατά ἐστι σημεῖα plenius vertit: *principalissima sunt signa.* v. 8. τετραδὸς φθίνοντος — ἱσταμένου *quadratura diminuta — stantem.*

P. 784. v. 2. ὅποίας ἂν ποιῶνται *quales fiunt.* igitur ὅποια ἂν γίνονται. — S. 7. v. 2. οἷα τις ἂν οὖν ἢ καύστασις τοῦ ἀέρος legit et vertit: *Qualis quaedam igitur fuerit constitutio aeris.* quam scripturam unice probo: nam particulam ἂν utique reddere solet. v. 3. *quāvis mutare*

debeat in conversionibus. v. 5. δὲ οὕτως ἔχον legit ver-
tens oportet sic se habere. — S. 8. v. 4. et postea νόυμη-
ρίαν vertit coniunctionem lunae cum sole. — S. 9. v. 3.
δείλη declinatio.

P. 785. v. 1. 2. et 3. usque ad Ἰδατος sectionis 10.
omisit. v. 3. ὅταν δὲ legit, quando vero. v. 7. si enim
prius tertia die maxime significat supererubescere, et occi-
dente minus quam oriente. — S. 11. v. 3. ῥάβδοι per-
pendicularis figura. v. 4. μέγα σημείον legit, magnum
signum. v. 5. et si ex nubibus, aquae signum est. Omisit
ἔη et rectius ὑδατικὸν scriptum legit. — S. 12. ἀνίσχου-
σα ἀσθενέστερα δὲ ὁ μῆς — [πνευματώδη] σημαίνει τὸν
αἶρα. ascendens vel oriens imbeciliora autem. Si autem
fuerit rubea, significat mensem ventosum. Omisit vocem
μῆς hic et paulo postea, et firmat πνευματώδη a Furlano
insertum. — S. 13. v. 2. διάττοντες — δαίττωσαν — ἢ
ὑδαρ. concurrentes — current et aqua. v. 6. αὐγὰι radii.

P. 786. v. 4. ὑδαρ σημαίνουσι πολὺν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ.
Καὶ ἴσως legit, aquam significant multam ut frequenter.
Item iris circa lunam lucernam aut per lucernam appa-
rens. — S. 14. v. 1. μίκτης favillas. v. 4. μικροὶ δὲ
et miliares. v. 6. et quando ἄγνοε flamam impellit defi-
ciens ante ampullas, aquae signum. Omisit igitur voca-
bulum ἄλγος a Furlano insertum. v. 8. εἰσι resiliant radii
in id ipsum. Videtur ἐπὶ τὸ αὐτὸ scriptum legisse. Se-
quitur et si tres scintillas superveniant. Mira varietas, cui
similis τρεῖς νύκτες est in Ald. Cam. Basil. — S. 15. v. 3.
et foineae balneare se, et ranas magis cantantes — et sarta
visa quam vocant salamandram. v. 9. ὀπλήν λείξας. bos
anteriorē pedem mordens. Num δῆξας legit? v. 10. ἀνα-
κύπτων respiciens. — S. 16. v. 1. κορυσομένη cornix
super petram cantans. v. 2. κολυμβῶσα et vocans multo-
tiens et volans. Hinc alii videant si quid opis accedat ad
locum vitiosum emendandum. v. 4. Corvus permutans mul-
tos vane voces horum si velociter bis crocitaverit et super-
clamaverit et concussit alas, aquam significat. Videtur
additum vane mutandam in mane: ita vero apparet, inter-
pretem scriptum legisse μεταβάλλον. ἔσθην φωνάς. Post
τιμήν autem recte addita τὰ πρὸα legit et vertit. v. 9.
mutatur voce sicut aquae gravitas vitiose scriptum puto;
debebat esse imitatur — aquae guttas.

P. 787. v. 1. κολοιοὶ monedulas — clament ut accipi-
tur. v. 2. φωνήν ἢ καὶ ἐπιφροῖδῃ vocem habuerit et super

reciperaverit. — S. 17. v. 1. Καὶ ἐὰν ἰσραῖς legit, et si accipiter. v. 2. εἶσω σιωνιστάμενος et in terram volans. Legit igitur εἰς γῆν πιστόμενος. Locus hic mihi dubiae scripturae videtur esse. Vulgatum εἶσω quo referatur, non apparet. v. 6. αἴψι καὶ βοσσίς capris et bobus. Igitur βοσσί rectius scriptum legit. — S. 18. x. 1. Et avis domestica subsistens ex pennaculis quatinus pennas. Videtur pinnaculis scripsisse, γειῶν reddens. v. 6. verba ἢ πνεῦμα omisit. — S. 19. v. 1. σπίνος, et opilus in domo habitans. Legit igitur scriptam vel ὄπλος vel σπίλος et opilus scripsit: deinceps οἰκῶν legisse videtur. v. 4. ἰούλος vermes quidam qui dicuntur centipedes multi in numero reptantes. Voluit miro dare. v. 5. παρὰ γῆν. delphin super mare natans et super-elevans se et occidens frequenter. Videtur scriptum legisse: ἐπὶ τῆς θαλάττης κολυμβᾶν καὶ ἀναδυόμενος καὶ καταδυόμενος πυκνῶ. — S. 20. v. 2. ἐὰν ἐν τῷ κοίλῳ rectius scriptum vertit si in concavitate. v. 6. Καὶ ἐὰν — ἀνὰ πνεύσῃ Si autem circa aequinoctium chorus flaverit.

P. 788. s. 21. v. 3. verba ἄνεμον ἢ cum Edd. pr: omisit. v. 5. et vespertinae similiter coruscationes autem undecunque fiant, aquae aut venti signum. Legit igitur scriptum: καὶ αἱ ἐσπεριναὶ ὁμοίως (vel ὁσάντως) ἡσπεριπαὶ δὲ, ἐὰν, πανταχόθεν. Unde suspicor scribendum: Καὶ αἱ ἐσπεριναὶ δὲ ἡσπεριπαὶ ὁσάντως: ἐὰν δὲ πανταχόθεν γένωνται et cetera. v. 7. et si ab ea vertice montis ab austro stante ab austro coruscaverit. Vertit igitur ἀκρωτίδας vulgatum. v. 9. ζεφυρός ἡσπεριπταῖν et opacus coruscans desuper apud boream. Legit igitur scriptum: ζεφυρὸς ἡσπεριπταῖν ἀνωθεν πρὸς βορρᾶν unde verum alii exquirant. v. 12. et tempore fructus a borea coruscationes. Legit igitur ἡσπεριπαὶ, non ἡσπεριπταῖν. — S. 22. v. 1. Euboea quando offuscabitur, veniet aqua velociter. Vertit igitur διαφανέσθῃ, non vulgatum διωρεσθῇ aut meum διαφανέσθῃ. Pro μέσῃ verbum veniet reddidit. v. 3. ὅθεν ἂν προσέλθῃ unde autem residet. v. 4. pro ἐπνευμαίνεσθαι vertit significat serenitatem, igitur σημαίνεσθαι εὐδύν. Pergit: Si autem multum iridis fiant, aquam significant ut frequenter. Legit igitur: ἐὰν δὲ πολλάι — σημαίνουσιν ὕδωρ ἢ ἐπὶ πολλῶν. Plinius 18. c. 38. arcus cum sunt duplices, pluvias nuntiānt; a pluviae serenitatem non perinde certam. Idem 2. c. 59. nam ne pluvios quidem aut serenos dies vana fide portendunt. Aratus v. 940. ἢ διδύμη εἴωσεν δὲ μέγαν οὐρανὸν ἰσας. v. 7. ὅταν ἐκ νεφέλης ἰνδὲ ex nube. v. 10.

παρήλαιο irides perpendiculares: v. 12. ἄλλως ἅμα et halo similiter. igitur ἄλλως ἁμοῖως. Sequens διὰ ταχέων omisit, et deinceps posuit: et halo magis aquosum et magis occidentales. Omisit igitur αἱ μέλαιναί. Aratus versu 941. ἢ καὶ πρὸς τὴν ἄλωα μελαινουμένην ἔχει ἄσπερον. — S. 23. v. 2. pro ὅσοι habet orti, circa quas est nubacula. v. 4. sive in cane pluatur sive in arturo, ut frequenter iuxta equinoctium, aquam aut ventum. Legit igitur scriptum: ἔαν ἢ ἐπὶ κανὶ — ἀνεμῶν. v. 6. et vulgare quod, circa nubes dictum ventum. Quando autem mordent fortiter. Vitiose haec scripta esse videntur. Dehebat esse circa muscas dictum verum.

P. 789. v. 2. σπῆρος. Prugani vociferantes — in ocasu autem aquam. — S. 24. v. 2. inferius extremitates nubes auferit alta et longa. Scribe alba. Pro διαύωσιν Camotiana διασώσιν habet: aliud verbum reddidit interpret, nisi sinxerit scripsit. Sequitur aqua fit ut frequenter. Firmat igitur correctionem ὡς τὰ πολλὰ. Vide Addenda p. 601. v. 4. post Αἰθρη copulam καὶ recte omisit. v. 6. Si autem aquae ut frequenter fiant hyemales, ver ut frequenter fit siccam. Bis igitur ὡς τὰ πολλὰ scriptum legit. v. 9. pro γόνος nubes vertit, nisi nives scripsit, et pro εὐστρηγία prosperitas fit vel serenitas reddidit, igitur εὐστρηγία ἢ εὐδία γίνεται. — S. 25. v. 1. ἐν ἡστροῖσι cum stella lucente grande supervideatur, grandinem significat. v. 4. πολλοὶ non reddidit, sed insunt posuit, quod cum milium parvum splendidum non coit, igitur vitiosum est. Deinde verum γαυόμενοις expressit. Ceterum λαμπροῖ vel λαμπροῖς expressit. v. 10. 11. quando coiverint quae — longe significat.

AD CAPVT II.

S. 1. v. 1. et 2. Initium usque ad Ἀνατέλλον omisit. v. 3. et non scintillans.

P. 790. v. 2. τοῦτου δὲ μέσου ὄντας κατ' ἄρδον legit, vertens hoc autem medio existente secundum rectum. Neutra scriptura vera est, propior tamen verae haec quam vulgata. — S. 2. v. 3. Ἐάν δ' ὁ δὲ μεις legit sine κατ. Si autem luna borea existente, v. 6. βορρῆος ὁ μεις borealis est mensis: quando autem deorsum, v. 6. βορρῆος ὁ μεις borealis est mensis: quando autem deorsum legit, omisso articulo ἢ. v. 8. καὶ καλῶς omissa negatione legit, et si bene inclinata. v. 10. ζεφυρόν. Si autem opaca existens calidum aut

ventum. Magna differentia! An huc pertinet Plinius 18. c. 35. luna plenilunio si per dimidium pura erit, dies serenos significabit: si rutita, ventos, nigrescens imbres? — S. 3. αἰθρία. follatae et anates. quatientes alas. v. 4. κέπφοι. Aves pilemus clamantes aut venti mutationem significant aut aquam pluvialem. Omisit igitur plura media verba: nec apparet, pilemus κέπφοι an στρουθοὶ reddant. — S. 4. v. 3. ἀμπωτὶς siphones, πλημύρα inundatio. Verba sequentia v. 4. 5. et 6. Ἐὰν μὲν γὰρ — μεταβάλλει hec loco omisit. Versu 8. et 9. altera membro omisso, alterum vertit: et littora clamantia ventosum: et si a borealibus syphones veniant, in australem mutant: et si ex australibus, in borealem mutant.

P. 791. a. 5. ἀπὸ τριῶν cum Edd. vertit a tribus tempestuosis. v. 3. ξηραίνεται — ὑγραίνεται vertit. v. 4. τε τῶν κεκόλλημένων, sonat articulorum, quasi τῶν ἀρθρῶν scriptam legerit. v. 6. πόδες οὐδῶσι. si pedes sudaverint. igitur ἰδίων scriptum legit. v. 7. καὶ ἐνεφίον. et nebulas. Sequentia verba καὶ ἀδαξῶν τὸν δεξιὸν omisit. — S. 6. Si autem mons ante sonet, ventum significat. Igitur non πρὸς βορρᾷ, quod sensum perfectam non habet, sed προβοῦ aut simile verbum reddidit. Non dubito, idem signum dicere Aratum versu 180. κορυφαὶ τε βοῶσιν οὐρεὸς ἄνραι. ubi Scholia habent: ὅταν αἱ ἀκραίραι τῶν ὄρων βοῇν ἀποτελέσων. An fuit ἐὰν ὄρος πρὸς τῇ κορυφῇ βοῦ? Vestigium veri tenemus. v. 6. vocem βόρειον a Furlano insertam reddidit interpret. Cf. Addenda ad Fr. de Ventis p. 599. — Versu 10. ἐπὶ νεφελῶν — ἀνατέλλονται legit et vertit in nubibus undecunque oriuntur, inde ventus. v. 11. καλὰδες legit concavae pubes vertens. — S. 7. v. 3. θέρους ὅταν cum Edd. vertit.

P. 792. v. 3. vere autem minus si eadem signa sint et hyeme. Legit igitur: ἥτιον, ἐὰν ταῦτα σημεῖα ἢ καὶ χειμῶνος. — S. 8. v. 2. ἐὰν ἐωθεν ἡστιαστή legat et vertit si autem ab oriente coruscet, consuevit cessare citius. Postremum male! Priorem scripturam probo, v. 7. Venti autem incipientes scilicet cum sole et oriente luna. Unde scilicet? Num δηλαδὲ reddidit? v. 8. Si autem oriente sole et luna cessante, distendantur venti, luna autem diminuta fuisse magis venti. Legit igitur: Ἐὰν ἀνατέλλαντες τοῦ ἡλίου καὶ σελήνης παύσονται, ἐκτελέσονται. Sed in Ad-
dendis p. 602, negationem ante πάντας inseri debere docui. Notum est membrum luna autem diminuta fuisse magis

uentis. Græce dixeris: *φθινούσης δὲ τῆς σελήνης πύλλαι γίνονται ἀνεύματα*. — S. 9. v. 1. *ἐτησίαι. boreae temporales*. v. 5. *μηκύνεται. non movetur. igitur μή κινῆται legit*. Vulgatum πρὸς κορυφῆς a vertice vertit. Sequitur nisi *uentis flaverit*. Sed falso: scribendum unde v. f. v. 2. καὶ ἐκ τοῦ ὀπισθεν legit vertens et a posteriori flant. Deinceps pro Hymetto, quem Furlanus supplevit, interpretas *Athum* nominavit. Scribe igitur *Ἄθος μέσος*. v. 11. *μέσῃ πύλῃ ποτὶ πλυνίαν boreae consuevit flare*. De austro res liquida est. De borea statuendum cum Aristotele Probl. 26, 48. ubi est: *διὰ τί ἐπὶ μὲν τῷ νότῳ ταχὺς ὁ βορέας, ἐπὶ δὲ τοῦτο ὁ νότος οὐ ταχὺς ἐπιπνίται;* v. 12. *Μύκητας ἐπὶ λύχνον φαύλλαι ex lucerna*. — S. 10. v. 4. *ἐπιπνίτουσα cadunt. deinceps nominantur aquilo, boreas*. v. 6. *ἀλλὰ καθ' ἑαυτὰ καταπαρὰνθῶσι legit vertens sed secundum se cessaverint*. — S. 11. *κακίας καὶ λῆψ choros et circius, ἀπαρκίος qui est ab arcto. et boreas et argestes. Nivosi autem boreas et qui ab arcto*. v. 6. *hi quidem a pelago veniunt, hi quidem a terra. sed scribendum his quibus*. v. 7. *Mouent autem nubes et trahunt: et alii quidem venti a se nubes impellunt, auris autem solus flans ad se tro-* *hit nubes*. Omisit igitur nomina duorum ventorum caecias et libis, sed recte μέσος, non μέσος, vertit. v. 10. *Leua autem maxime aquilo et zephyrus et reliquorum boreas. Nebulosi autem maxime boreas et circius. Fiunt autem nubes*. — S. 12. v. 4. *Coruscationes autem circius et argestes. Si in mari papī fiunt multi, qui fiunt a spinis. Voluit spinis dare*. v. 9. *ὁμολως omisit, recte*.

AD CAPVT III.

S. 1. initium *Καιμῶνος δὲ ταῦτα omisit*. v. 2. *et quasi dividatur occidens*. An legit: *νῶν ὡς μὲν περὶ αὐτῆς*? Sequitur *infra dies finiuntur*. Credo, fuisse ita dies.

P. 794. v. 1. *ἐφ' ἣν ἴτα si tertia pars assumatur quae mediae*. Male scriptum ἀνελήφθῃ legit. Pergit: *Luna si recta fuerit usque ad quadraturam et si non circularis. Igitur πῶς εὐκταλός legitur*. v. 4. *Ἰέρανοι Starnes si mare volauerint*. An voluit: *Starnes*? v. 5. *verum ὑποκαταφῶσι vertit et reuertantur*. — S. 2. v. 1. *Ἀνταρῆες volantes αἰ-* *μάντες*. legit igitur *κύντας ἡμέρας πτόμενοι βορέας*, sed omisit sequens *πύλλαι*. Deinceps ἡ τρεῖς ἔσται legit, quod probat. v. 3. *Πιπύοντες et παρὰ αἰαντίνης mane*. Supra.

fuit *Prugani*. Sequitur infra *pinzionis*. Legit autem ἡ στρούθος. v. 4. Ὀρχίλος. *Vespertilio quasi intrans et occurrentans se foraminibus, — et cutius similiter. —* S. 3. v. 3. σπίνος. et si *pinzionis in domo habitans clamans*. v. 6. χειμῶνος χειμέριον. *tempestatis signum*. Igitur χειμῶνος σημεῖον. Vulgatam non intelligo, nisi χειμῶνος e margine irrepsit. v. 6. κολοιοὶ cornices ex austro volantes tempestuosae. *Tota mortua scilicet in portum veniens; et pulmones marini*. Muribus omissis scripturam plane diversam reddidit. v. 9. φωνή — πολέπλορον ἔχουσα. recte mecum Coray in ἡχούσαι mutandum censuit. Addit tamen suspicionem, olim animalium marinorum nomina posita hic fuisse; atque ita locum cum lacunae signo scribit: Φαίκη ἐν ἡμέρῃ ἀποφοφοῦσα καὶ πολυπόδες. * * ἔχουσα, χειμέριον.

P. 795. s. 4. v. 4. ὄνος ὡς κρούων *asinus quatiens atres*. — S. 5. v. 1. et 2. omisit pergon *Terra viscera multa visa*. v. 4. et si ignis non permittit se videri, *tempestuosum*. Vulgatum πυρῶν μὴ θάλη ἀέφασθαι. correxit Furlanus. Interpreti μὴ ἐφίη ἀέφασθαι scriptum, legisse videtur. v. 7. ἥσυχλος καύμενος, *lucerna serenitate quiesca ad interesse tempestatem significat, et si nigrae flammae intantur, tempestuosae: et si tempestate existente favillas nigrae superfluant, tempestatem significat*. Videtur igitur additum legisse: καὶ ἐν μέλαινα φλόγῃ ἀταύτωσι, vel simile verbum, quod urantur reddidit. Ita enim scribendum censeo. — S. 6. v. 4. Verba Ἐν Πλειάδι usque ad v. 10. Ἄδως omisit. v. 13. παραταπείνον καὶ τάλαν μνον distenda et diuulsa.

P. 796. v. 1. παρὰ τὸ εἰκὸς prope decens. Scripserat praeter decens. v. 6. Si quatenus erubigo, fiat moderata ut in pluribus sit fructuum tempus et autumnus suffocabilis et non ventosus. Vertit igitur ἡσυχία εὐαγρία. deinceps fecit ὡς τὸ πολλὰ scriptum legit, sed sequentia plura omisit. — S. 8. v. 2. πρῶται. Pruni, nisi Prini scripserat. v. 5. πρῶτα maris. iam turbatum mare inundationibus, circum autem extremitate montis stat nubes quae tempestatem ostendit. v. 8. et si colorabuntur quasi pelliculae albae, *tempestuosum*. Ouspicio, cum scriptum legisse: ἐὰν ὁ μαχρὴν ὄψας μῆνιν λευκῇ. Retulit haec interpreti ad vertices montium: quam interpretationem secutus azisimo, vulgatam scripturam ad ἀσπρὰν ἄσπρον valentem, satis bene habere, modo dices, interprete perillius: καὶ ἐὰν ἀσπρὸς ἢ ὑπὲρ λευκῇ, αἶψα vertex montis colorem nimbosum tenetis indicat,

colore m. tenuis infectus fuerit. — S. 9. v. 1. Verba δ' ἡλιος omisit quoque interpres. Pro χειμέριος disseo posuit *dies tempestuosa erit*. An hoc etiam signum ad verticem montis referendum est, ita ut supplemento Eurliano non opus sit? v. 6. ἀλλ' αὐτοῦ. *sed in eodem in serenitate volant*. v. 8. post ἐρηται vulgatam scripturam et distinctionem verborum reddidit. τὰ ἔργα vertit *laborata tā est culta venis aut in terra et tempestatis tempus non sit, tempestatem confestim significat*. Vides, locum vitiosum in vulgata scriptura longe diversum lectum fuisse ab interprete. Suspico, in eas libro fuisse: πρὸς τὰ ἔργα ἔρχεται ἢ ἐν γῇ καὶ χειμῶνος ὥρα μὴ ἢ, χειμῶνα et cet. Potius tamen verba versionis vitiosa esse censuo et scribendae *culta venit aut in- trah, et t. tempus non sit* ut graece scriptum fuerit: πρὸς τὰ ἔργα ὁρᾷ ἢ εἰσὶν χειμῶνος ὥρα, aut καὶ χειμῶνος ὥρα ἐν γῇ, χειμῶνα σ. σὺν ὧς. Videant acutiores! — S. 10. v. 3. σπηῆες, *raffani, et omnino silvestres bestiae si ad laborata descenderint, boreale et tempestatis magni signum*. Transiliit iterum plura interiecta verba.

P. 797. v. 2. Verba: Τῆς Πάγωντος usque ad v. 5. ἐρηται omisit. Sequitur: *Quando praefocatio fit ut matum ut frequenter retribuitur (a. 11.) et fit hyems fortis*. Confirmat igitur partem saltem emendationis in Addenico διαπισθ3. propositae, ὥς τὰ πολλὰ ἀντιανοδίδες. Praeterea scriptum legisse videtur πύλην γένητας ὡς λαγυρὰ vel πύλος γένητας πολὺ. Quid si vitiosam versionis scripturam esse statuam, et scriptum fuisse coniciam? *Quando praefocatio fit autumni vel autumnalia?* Tunc graeca scribenda sunt: *Ὅταν πύλην γένητας μετεωροῦ*. v. 8. κοίλοις *vallibus*. v. 6. vocem ἐαρ non legi, nisi ver post vehementer excidit. — S. 12. πῆνοι *pruni*. v. 2. verba ὡς μὲν τὰ πολλὰ omisit. v. 4. φασὶ γίνεσθαι ostendit fieri. Sequentia omnia usque ad Capitis sequentis verba ἔλκετ μὲν omisit.

AD CAPVT IV.

S. 1. v. 5. ἐὰν μὴ. — *deduxit ἢ οὐκ ἂν ἀδηλον, ut prioribus diebus in non puro occidens fuerit, ex serenitatibus. Ista autem in manifestum*. Scriba ita autem.

P. 798. v. 2. ἀγρὸς *croceae*. — S. 7. v. 1. μὲν λυγὰ si tertia existens. v. 4. πύλη καὶ μακροτὴν συνιστάται et panea. Scriptum fuisse puta pereat. v. 5. ἐρεοῦσιν *nubes*. v. 9. *at quando nubes apud mare ipsum prope agunt, erant*.

num est. v. 11. serenitas ut frequenter dicto die. *ὕδα-
ρα* igitur aliter scriptum legit. — S. 3. v. 1. *ὀμβρὴν* ne-
bulam fiant. v. 3. *refectuntur vel non revertuntur.* v. 4.
nisi utique volantes prius serenitatem viderint. v. 7. *Θαλα-
τίη* δὲ γλαυξ marina autem serenita cantans. Igitur vitio-
sum γλαυξ aliter scriptum legit. De nomine serenita videant
alii. v. 9. *ἐάν κρήνη τις* legit et vertit *et si quis clamaverit*
cum hoc multotiens clamabit, sexenus. — S. 4. v. 2. καὶ
καρόνη εὐθεῖα εὐθύς ἐάν κρήνη τις, εὐδία σημαίνει. Ita
scribe auctore interprete, qui vertit: *Et cornix mane si cla-
maverit serenitatem significat, et in vespera tempestatem*
quiete cantans. Ita demum apparet, unde vitiosum ὕθεν
ortum sit: vero autem εὐθεῖα respondet sequens ἐνπέρας.
Vaculam τις interpreter omisit. v. 4. ὄρχιλος *vespertilio ex*
foramine volans et ex domo exterius serenitatem significat.
Omisit igitur verba vitiosa καὶ ἐξ ὀρχίων Edd. pr. v. 6.
et si tempestate existente a borea splendor fiat ab austro,
et opposita fuerit tumorosa, ut frequenter in serenitatem
significat mutationem. Hinc non difficulter loci vitia aperta
corrigo scribens: Καὶ ἐάν χειμῶνος βορέωντος βορρᾶθεν
ὑπόλαμψις γένηται, νοτόθεν δὲ ἐναντία ταταγμένη ἢ νεφέλη
ὀγκώδης. Nunc demum sensus fit manifestus et bonus, et
apparet origo scripturae antiquae πεπαγμένη. Vocabulum
ὑπόλαμψις est etiam in Hippocrate. Verbum autem βορέων-
τος Coray mutandum in βορέου ὄντος censuit.

P. 799. s. 5. v. 2. ἀποταλῶσι τὸ σημεῖον ostendunt
signum. v. 3. ἰσχίον ancham. v. 9. λαμπρὰ χειμῶν
rectius scriptum vertit *et si in circulo mucilaginem circum-*
scribat splendida lumina. Fuit enim sine dubio *linea* scrip-
tum ab interprete. — S. 6. v. 1. *Bracones autem habet*
tres partes, et primus primae signum, secundus secundae,
tertius tertiae, et quicumque horum inclinatur et optime et
fiat fortissimus, ita et habebit et arator quae est secundum
hoc. Vides ab initio verba aliquot omissa incuria exscri-
bentium: sequentia edim restantur ad omissa. Praeterea
scripserat fortissimus (ἀδρότατος) et aratio quae est. —
S. 7. v. 1. καὶ τοιαῦτα et huiusmodi talia. v. 4. τὰ ἄνευ
ὕδατος et quae sunt aquae arentis dissolvantur, ver signi-
ficat grandinem futuram. Igitur τὰ ἄνευ ὕδατος scriptum
legisse videtur. Vulgata Furlano debetur, sensu idoneo ca-
rens. Ceteram grandinem scripsit interprete. v. 7. πνεύ-
ματα καὶ ἀνέμους simpliciter vertit ventos significat in no-
mīnē mēdēm. *Antiquo martio.* Nam scripsit *νεφεραῖς?*

Nondum locum intelligo. Vide tamén Addenda p. 603. Tomi II. v. 9. ἅμα μηνσεῖται τῇ σελήνῃ, luna pariter existente ubi nocula acciderit, ipsae quidem ventos significant in id tempus, ubi scripsit auctor existente nebulae accident. v. 11. ἀμφικύρτου gibbosa existente luna.

P. 800. s. 8. v. 2. τὰ πρᾶξιμμένα σημαίνουσι rectius scriptum vertit *praedicta significant*. v. 3. Vulgatum Τοῖς δ' ἄστροις reddidit. Concluditur versio in paginae 21. initio his verbis: *Explicit liber de signis aquarum et ventorum et tempestatum Aristotelis.*

Habes, lector, spicilegium variarum lectionum atque emendationum non contemnendum, quo spero equidem me veterem interpretem apud te in gratia collocaturum esse, quam ille a seculo suo inire non potuit, quo paucissimi ultra eius ingenium et doctrinam sapiebant. Itaque qui graeca callebant, interpretationem eius contemnebant; quicumque vero ignorabant, nihil in versionibus istis intellegebant.

AD FRAGMENTVM VII. DE LASSITVDINE.

P. 800. v. 2. Ἐπιγνοῖς A. Q. v. 5. Coniicio fuisse: καὶ ἀπλῶς ὁ πόνος τοῦ αὐτοῦ οὐκ ἐστὶ καὶ ὁ κόπος. v. 8. κόπος ἐν A. Voss. ἐναι Cam. deinceps φύσιν· ὁ δὲ τὸς A.

P. 801. v. 4. διαθέντος A. — S. 3. v. 2. καλυπτόμενα A. v. 13. πάγῃ τις A. — S. 4. v. 5. τὴν τριμήν A. margo πέριθ.

P. 802. s. 6. v. 1. γὰρ πᾶσα A. v. 8. μάλ' ὀξέως A. margo μαλάξεως. v. 9. καὶ πλείω πότον A. v. 12. οὐκ ἅπασι οὐδὲ A. v. 13. τὶαυτὰ τῶν πατρίων A. margo θεραπεύων. — S. 7. v. 5. συντομίαν A. v. 6. κοπηρότερον δὲ το τοιοῦτο καὶ δόξειεν A. v. 9. καὶ ταῦτα A. — S. 8. v. 2. ἀπίεστα A.

P. 803. v. 1. χρόνῳ ποιεῖν ὑποκείμενον A. cum Edd. v. 2. τινὰ δὲ πιεῖται A. — S. 9. v. 4. καὶ μείζω ποιεῖ τὸν τόπον A. — S. 10. v. 3. συνεχεστέρας — συμφυσστέρας A. v. 4. ἐνδοτέρω τοῦ τόπου A. v. 11. βουβῶνες cum Furlanb aut verbum Hippocraticum βουβωνοῦνται scribendum censuit Coray.

P. 804. s. 12. v. 3. καὶ ὁμάλῃς A. superscripto μάλιστα. v. 4. τοῦτο μάλιστα A. v. 14. διὰ τὸ (superscripto τοῦτο) ἀπομαρτάνεται A. — S. 13. v. 2. διογενῆς A. ridicule cum

Cam. v. 6. ἀρτήρας A. v. 10. βέλος pro βίρος A. — S. 14. v. 5. μᾶλλον ἐν omissio αἱ A. v. 6. ὁμαλοῖσι A. v. 8. ταύτῃ.

P. 805. s. 15. v. 2. ὁμαλοῖσι A.

P. 806. v. 4. ἡδονησιτία A. cum Edd. — S. 18. v. 3. τὸ δὲ σκληρὸν im margine habet A. μὲν post ἰσχυρότερον omisit A. deinceps ἀπαθέστερον τὸ σκληρὸν οἶον πρὸς A. In hac varietate nihil verae scripturae reperiri a me potuit.

AD FRAGMENTVM IX. DE SVDORIBVS.

Initio statim Codices A. Q. verba Ὁ ἰδρῶς omittunt et lacunam literarum 10 habent. v. 4. καταψυχόμενον A. Q. Voss. deinceps ἐν ἄλλ. λόγοις A, Q. v. 6. νῦν δὲ πεπρα-
 τέον A. Q. Voss. — S. 2. v. 2. ἐκκρίνεται πρὸς φύσιν. — S. 3. v. 1. ἄλμυρός δὲ ὅτι omittunt A. Q. sed ὅτι solus Q. — S. 4. v. 3. οὐκ ἂν τοῦ ἄλυσίου ἢ ἐκκρίσις εἴη A. — S. 5. v. 5. κακοδίας· ἄπτονται γὰρ ταῦτα, ὡς γένη λαβεῖν, ἄπειρος A. γένη — ἄπειρος quoque Cam. — S. 6. v. 3. 4. κρατήσῃ pro κράσει A. Voss. v. 5. βορῆς pro βαρεῖς A. v. 8. τῶνδε θεραπευτῶν A.

P. 813. s. 7. v. 2. ἀλλ' ἢ βαρύτης τοῦ χροῦματος, haec verba habet A. cum Edd. omnibus, ommissa a Furlano, in quibus Coray latere putabat scripturam hanc: ἀλλ' ἢ βρα-
 χύτης τοῦ περιττώματος. v. 5. τῶν πρεσβυτέρων ἡγνῶν A. pro ἡττον. in quo verbum aliquod latere videtur, quod certe ad sequens membrum desideratur. — S. 8. v. 4. post πρεσβυτέρων A. habet lacunam literarum 9 capacem. deinceps v. 6. εὐπνοῦς. v. 7. οὐδὲ περιττωματικῇ recte scribi voluit Coray. deinceps ὑπνοῦν pro εὐπνοῦν A. — S. 9. v. 1. λογισμός pro ἄσμος A. v. 2. τὰ τ' ἐκ τοῦ σώματος. — S. 13. v. 5. ἰδρῶτος εἴπερ εὖ· ὅτε παχαία A. Voss.

P. 815. v. 5. πειρῶνται, καὶ δεῖν — ἀντισπῶντας καὶ ἀντικαθιστάντας A. cum Vossiano. — S. 15. v. 5. ἀλλὰ τὰ δι' αὐτῶν A. cum Edd. v. 6. διακρινόμενα A. Voss. Edd. v. 7. θερμότητα A. v. 13. ἐπὶ τοὺς με... A. cum Edd. — S. 16. v. 2. verum εἰν et v. 6. κνησμάδει fir-
 mat A.

P. 816. v. 2. πυριάσει χλιαρῇ cum Grangerio praefere-
 bat Coray. — S. 17. v. 6. ὡς Ἀντιφάνης A. Voss. Camot. — S. 18. v. 3. καθάπερ θερμὰ A. Voss. Edd. v. 7. πεκλιμένους ἔχον A. Voss. — S. 19. v. 7. ὑπάρχειν. ἀλλὰ δὲ καὶ A. cum Edd.

P. 817. s. 21. ἐπιδραστήον ἢ γυμναζόμενοι A. ἢ αἱ χεῖρες.
Cam. v. 6. τῶν ἀνὰ τὰ σώματα A. cum Voss. et Edd. —
S. 22. v. 6. πεπηγμένην A.

P. 818. s. 25. v. 1. καὶ . . . ἰδὸν πονοῦντες A. solus.
v. 3. οὐδὲ συγγεγονότες οὐδὲ κατέχοντας A. cum Voss. Edd.
v. 4. ὅταν ᾧσι A. cum iisdem. Mihi non dubium est, fuisse
scriptum initio: καὶ διότι οὐχ οἱ πονοῦντες. — ἐν ταύταις ἡ
αἰτία. v. 13. διττῇ A. pro διττῇ. v. 15. ἄστ' εἰ καὶ A. —
S. 26. v. 4. πλήρουν δυναις A. Voss.

P. 819. s. 28. v. 2. ἰδίσειεν A. solus pro ἰδρώσειεν,
recte! v. 3. πολὺ ὕδωρ cum Voss. Edd. A. v. 4. μᾶλλον
δὲ A. v. 6. σήματος A. σήμματος Camot. — S. 29.
v. 4. post κωλύει solus A. supplementum habet hoc: ποιεῖ
μὲν γὰρ οἶον . . . μὲν αὐτὸς αὐτῷ πανοσμένον δὲ καὶ στάν-
τος ἀμφοτέρω λέγει, καὶ οὐδὲν κωλύει· τὰ δ' ὑπὸ et cetera
Causam omissionis vides ὁμοιοτέλεστον. Quid in lacuna
fuerit, difficile est ad divinandum: nec simile quid est in
problemate Aristotelico 2, 24. Coniicio tamen, ἐμφοραγμὸν
vel ἀποφοραγμὸν vel simile verbum in reliquiis latere. —
S. 31. v. 2. διαπαλαίοντες τῷ τρέχειν A. Q. Voss. Edd.
v. 3. ὅττω θροῖζεται διαπαυόμενον A. Voss. — S. 32.
v. 2. θερμότης καὶ ἡ πρὸ τῆς πλείων A. v. 5. ἂν-βάλων
ἔτι οὐδὲ πόνοσ A. — S. 33. v. 1. μάλιστα ἰδρῶσιν A.
v. 3. ὑγρὰ κόμαι ἦταδε ○ μονότητος . . . A.

P. 820. s. 34. v. 2. εἰς τὴν . . . φαλὴν· ὅτι A. v. 6.
πνεῦμα οὕτω κατέχουσι τὸ ἐγγυτάτω A. v. 8. μᾶλλον ἰδρῶσι
τοῦ ἔχοντες μάλιστα τὸ πνεῦμα· μάλιστα κατέχουσιν· εἶνα
A. Voss. v. 9. τριβομένων συμπονούμενοι ἄλλων· ὅταν A.
cum Voss. et Edd.

P. 821. s. 38. v. 5. post verba καὶ ἔσω γινόμενον Codex
A., qui in ceteris locis cum Vossiano consentit, supplemen-
tum alterum habet, his verbis conceptum: ἰδρῶτον τὸ
ψυχθὲν καὶ ὑγρὸν γινόμενον προσπεσόν et cetera. Unde
fortasse brevior via et oratione locum lacunosum redin-
tegrare licebit ita: γινόμενον ἰδρῶς, τὸ δ' ἔσω ψυχθὲν καὶ
ὑγρὸν γινόμενον, καὶ προσπεσόν τῷ ἀναπνευστικῷ. —
S. 39. v. 10. συγισταλμένας — διαπνέονται A. Q. —
S. 40. v. 2. ἔτι καὶ ὑγρότατα A. Q.

Duobus igitur supplementis nos beavit Codex Vaticanus
A. quorum prius aliunde ducere non licuit, alterum e pro-
blemate Aristotelis, mutatis tamen verbis aliquot, deriva-
tum fuit.

AD FRAGMENTVM XII. DE PISCIBVS IN
SICCO DEAGENTIBVS.

P. 825. In inscriptione A. Q. omittunt verba cetera omnia præter duo prima *Περὶ ἰχθύων*. — S. 1. v. 2. *δοκεῖ οἶον, γὰρ* Camot. v. 3. *τὰ μὲν δεχόμενα τὸν ὕδα* *μᾶλλον* Cam. *τὰ μὴ* A. Q. Voss. v. 5. *δ' εἴπερ* Camot. v. 6. *ἐξοικεῖτου* Cam. A. Q. v. 9. *διαγοργῇ* A. Q. cum Voss. v. 10. *ἢ μῦς* A. Q. Voss. v. 15. *ἀναφύσαντα* Q. Cam. v. 17. *ἀτοπος δ' ἂν τοῖς* A. Q. — S. 2. v. 7. *μαζίναις* A. Q.

P. 826. v. 2. *στρογγύλαις* A. Q. Voss. Cam. Ald. Bas. v. 4. *καὶ* post *νέμεσθαι* omittunt A. Q. v. 10. *κωβιῶ* Edd. omnes, ut s. 8. deinceps *ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι* A. Q. auctius habent. v. 11. *Ὅτι δὲ οὐ* Camot. v. 12. *βαδίζουσιν* Cam. — S. 3. v. 3. *φύκος* Camot. v. 4. *διαγίνεται* scribendum videtur. v. 6. *ἄλλοι οὖν δ', ὡς φασί* Cam. A. Q. Ald. Bas. v. 15. *ἢ ὅτε μὲν* Cam.

P. 827. v. 2. post *θάλατταν* lacunam 4 literarum capacem habet A. cum Camot. v. 3. *καρκεῖνοι* Cam. Post *τοιαῦτα* A. lacunam 7 literarum habet. v. 8. *δέρχεται* Cam. A. — S. 5. v. 7. *ἀναπνέοντες* A. superscripto *ἀναπλ.* — S. 6. v. 3. *τὰ δ' ἐκ τῶν* A. v. 8. *ἥτις ἀεὶ* Camot.

P. 828. s. 7. v. 1. *καθάπερ γὰρ καὶ περὶ Ἡράκλειον* A. Unde pro τῶν copula est substituenda. v. 8. *τῇ ἰκμάδι* *καθάπερ ἂν ἐνταριζευομένους* Camot. v. 10. *φωλέναις διαρκοῦντας ὅταν διανασκάπτωνται* A. *φωλέναις* — *διαρκοῦντες* Voss. — S. 8. v. 2. *Πόντις, ὅθεν* Cam. — S. 9. v. 2. *ἐγγέλως* Camot. v. 5. *ἀπομορφοῦνται*. v. 7. *αἱ ὄψεις*, et v. 8. *φολοῦντα* A. v. 10. *διαδομένην* Cam. v. 11. verum *μέγεθος γε* firmat A.

P. 829. s. 10. v. 2. *ὑπάρχειν* Cam. v. 7. *δεομένου διὸ καὶ ἡ ἔγχυσις* A. *δεομένου διὸ καὶ ἄγχυσις* Camot. v. 9. *καὶ ἅμα εἰ τοῖς γε* A. — S. 11. v. 3. *τοὺς ὀρεκτοὺς ἰχθύς* A. sed superscr. *ὀρεκτοὺς*. deinceps *ὀρύγεσθαι* A. v. 8. *λοιπὸν γὰρ δι' αὐτομάτους* A. v. 10. *πρὸς ἀλλήλας* A. v. 15. *εἴτε διανοεῖν* Cam. *εἴτε διανέειν* A. *διαναναεῖν* Voss. Unde scripturam *διανέειν*, transfluere, perfluere, lucratur. Nempe repetendum *θετέον τοῦτο*.

P. 830. v. 2. *ἀφιέμενον* Cam. *ἀφιέμενοι* A. v. 4. *φύσεις* Cam. *καθάπερ καὶ τοὺς* A. Cam. v. 5. *ἐν ante ποταμοῖς* omittit Cam. v. 6. *ὅσα γε* Cam. v. 10. *ὄρατος* —

ἀπλοῦς A. ἀπλοῖς Cam: quoque. v. 11. τοῖς δὲ οἷς Camot.
v. 13. ἐρέθῃ Camot. et Furl.

AD CHARACTERES ETHICOS XIX.

P. 838. Polyclem initio Prooemii appellatum alibi Periclem nominari monet Censura Coraii. Ipse vero vir doctissimus Proctem appellatum maluit; discipulum Theophrasti, cuius patri Pythias, Aristotelis filia, secundis nuptiis iuncta fuit, e quo filios duos Proctem et Demaratum genuit, teste Sexto Empirico p. 271.

P. 841. Cap. 2. s. 3. v. 3. mecum ἐστὶ παύσαστο praefert Coray.

P. 842. Cap. 3. s. 2. v. 4. καὶ ὅτι ἄγρὸν εἰς νέωτά γεωργήσῃ cum Casaubono maluit Coray.

P. 845. Cap. 6. s. 2. v. 2. πιδήκον coniicit Coray fuisse κεκοπιδήκον, Guenon vel Mones Gallis, cum τίτιρος significet simiam brevis caudae, Gallis Magot. Deinde suspicatur, τίτυρον esse avem Phasianam, quam Pamphilus Athenaei p. 387. τατύραν vocari ait. Hesychius: Τατύρας, ὁ φασιανὸς ὄρνις. Idem: Τίτύρας, ὄρνις ποιεῖς. Τίτυρος — ὄρνις. Incidit igitur in eandem coniecturam cum cive suo Darmare.

P. 846. Cap. 7. s. 2. v. 5. Improbata Hottingeri coniectura, Coray posuit exemplum perditionis hominis morum ex oratione Dinarchi contra Aristogitonem p. 77. ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ πλείω χρόνον ἢ ἕξω διατέτρεψε: et p. 80: ὁ χρηστός οὗτος περιεβέη τὸν αὐτοῦ πατέρα καὶ ζῶντα τῶν ἀναγκαιῶν σπανίζοντα καὶ τελευτήσαντα οὐ τυχόντα τῶν νομίμων. — S. 3. v. 8: ἐργάδεις interpretatur Coray e Xenophonte ἐργώδεις φυλάσσασθαι, sed εὐλυτον mutatum vult in ἐκλυτον, quod ἀχαλίνωτον interpretatur.

P. 848. Cap. 9. s. 1. v. 7. Praefert Coray vulgatam distinctionem et scripturam καὶ μὴν ἀγαθὰ ἐστὶ τὰ λεγόμενα; et comparat locum Platonium e Protagora p. 310. Μὴ τε πτωχότερον ἀγγέλλεις; Οὐδέν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γε. Εὖ ἂν λέγοις; ἦν δ' ἐγώ: ubi scribi vult Οὐκ ἂν λέγοις; Aliiter Heindorfius noster p. 461: Ego tamen in utroque loco Coraio assentior.

P. 850. Cap. 10. s. 3. extrema edidit Coray: καὶ εἰπεῖν, ὅτι κέλονται; ἐπειπὼν κἀκείνο; Οὐδεμίαν σοι χάρις: Invitus verbum ἀπὼν omitto; sed lubens κἀκεῖν accipio.

P. 854. Cap. 13. s. 7: ἀποδείξας τῷ πατρὶ αὐτοῦ διδόναι
Theophr. oper. T. V. M

μένων ξύλων scribit Coray pro ὑποθῆναι, comparans capitulis 24. s. 2. v. 3. τὰ δ' ἑαυτοῦ ἀποτιθέναι.

P. 856. Cap. 15. s. 3. extrema Καὶ ὁμνῦναι μέλλον — καὶ πρότερον πολλάκις ὁμώμνῃ. Hanc notam περιέγραψεν non convenire cum Hottingero agnoscit Coray, potius ἀναισχύντως accommodatam demonstrans, locq. Menandri comparato apud Priscianum XVIII. p. 1192. Ὁμνῶ σοι τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, φιλικῶς, ὁμωμοκῶς καὶ πρότερον ἤδη πολλάκις, ubi pseudologus inductus in scenam, loquitur.

P. 857. Cap. 17. s. 1. v. 7. Reiskii coniecturae a me receptae ὅτι οὐκ ἂν γένοιτο δεδομένων ipse praefert hanc: οὐκ ἂν γ' εἴητο δεδομένα, atque obiter monet, Atticis dici δεῖπνον et εἶτον αἰρεῖσθαι.

P. 858. Cap. 18. Monet Coray contra Hottingerum, vocem δεισιδαιμονία in deteriorem partem accipi coepisse iam Menandri tempore, idque testatum facere fragmenta e dramate eius Δεισιδαίμων inscripto servata a Clemente Alexandrino p. 712. 713. — S. 2. cum nota hoc sacci a muribus arrosi comparat Coray similem locum Menandri e fabula Δεισιδαίμων inscripta: Ἀγαθὸν γένοιτό μοι, ὦ πολυμήτα θεοί· Ἰπποδύμενος γὰρ δεξιᾷς τῆς ἐμβάδος τὸν ἱμάντα διεύρηξα. Ad quem alter ἀπῆλθι: Εἰκότως γ', ὦ Κλεινία, Σαπρὸς γὰρ ἦν· σὺ δὲ σμικρολόγος, οὐ θέλων Κανὸν πρῖασθαι. — Ad s. 3. v. 1, comparat Coray ex Hesiodi ἔργοις v. 770. πρῶτον ἐνῆ, τετράς τε καὶ ἐβδόμη, ἰερὴν ἤμαρ.

P. 859. s. 4. v. 8. Καὶ ἱερσίας καλέσας. Comparat iterum Coray locum Menandri ex eodem dramate: Περιμαζάτωσάν σ' αἱ γυναῖκες ἐν κύκλῳ Καὶ περιθέτωσαν, * ἀπὸ κρουγῶν τοίων Ἰδοὺ περιβῶναι, * μβαλὼν ἄλλας, φακούς. Sequitur ibi: Πᾶς ἄνθρωπος ἐστ' ὃ μὴδὲ ἐν συνιδῶν κανὸν Ἀντῶ.

P. 860. Cap. 19. s. 1. Monet Coray, in Editione Siebenkeesii esse προσηκῶς δεδομένων. Ipse praefert coniecturam παρὰ τὸ προσῆκον δεδομένων.

P. 861. s. 2. v. 1. coniecturae et suae et meae μόνον οὐ πυρῶσας alteram nunc subiicit μόνον οὐ τυπώσας.

P. 862. Cap. 21. s. 4. βλασφημῆσαι. Ita fieri irritum, quicquid agitur, ex Ione Euripideae versu 1187. seqq. imbet Coray.

P. 863. Cap. 23. s. 2. Pro περὶθήσεται praefert Coray ἐπιβήσεται scriptum, κολορον hunc in militem formatum fingens, quo commodius usum κήματιον (ad muros ascendendos) et ἀσπίδιον interpretetur.

P. 864. s. 3. v. 4. 5. καὶ ἀναθεῖς δακτύλιον χαλκοῦν ἐν τῷ Ἀσκληπιδίῳ τοῦτον ἐκτίβειν στεφανῶν καὶ ἀλείφων ὁσημέραι. Probat Coray scripturam hanc ἀλείφων, non vulgatum ἀλείφειν, et monet, αὐτὸν cum verbis duobus, στεφανῶν, ἀλείφων, referri ad ipsam Aesculapii statuam, non ad annulum. Comparat locum Ciceronis Verrinae IV, 43. *riatum eius et mentum paulo attritius, quod — non solum venerari, verum etiam osculari solent.* Philostrati Heroic. de statua Protesilai: Περιτρίψας δὲ αὐτὸ ὁ χρόνος καὶ νῆ. Δι' οἱ ἀλείφοντές τε καὶ ἐπισφραγίζουσιν τὰς εὐχὰς ἐξηλλάττωσι τοῦ εἶδους. Ceterum annulum ipsum μικροφιλοτίμου ad εὐχὰς seu vota esse referendum, addit Coray, quae Euhulo comico Athenaei p. 460. προσεύγματα dicuntur: Ἐρμῆς ὁ Μαΐας λίθινος, ὃν προσεύγμασιν, Ἐν τῷ κυλικίῳ λαμπρὸν ἔκτετριμμένον. ubi vulgatur πρὸς εὐγμασιν. Sophocles Oed. tyr. 919. κατεύγματα dixit.

P. 865. Cap. 25. Initio posita verba, προσδοκία τις ἀγαθῶν οὐκ ὄντων, ita tueri cōnatur Coray, ut vocem προσδοκία a verbo προσδοκέω derivet, aut προσδοκία attice dictum pro προσδοχία censeat; comparat autem Hesychii Προσδέχεται, προσποιεῖται. Cuius significationis exemplum e scriptore Attico allatum aliud nondum vidi.

P. 869. Cap. 28. s. 1. v. 5. Praefert Coray emendationem Galli Courier positam in Curis Secundis. — S. 3. v. 8. Probabilitatem emendationis suae, antea iam positae, Coray adiuvat comparato loco Herodoti 6, 156. νομίσας δῆμον εἶναι συνοίκημα ἀχαριτωτάτων.

P. 870. Cap. 29. s. 1. v. 8. verba κἄν που κληθῇ εἰς Ἡρακλεῖον illustrare conatur Coray appposito loco Isaai p. 248. Εἰς τοίνυν τὰ ἱερὰ ὁ πατήρ ὁ εὐδὸς τὸν Ἀστυφίλον παῖδα ἤγε μὲν ἑαυτοῦ — καὶ εἰς τοὺς θιάσους τοῦ Ἡρακλέους ἐκείνον εἰσήγαγεν, ἵνα μετέχοι τῆς κοινωνίας. Putat igitur, ridicule τὸν ὀψιμαθῆ ἰmitari pueros, quos patres in Herculis templum introducebant. Me verbum κληθῇ dubium facit. v. 10. καὶ προσανατρίβεισθαι εἰσιὼν εἰς τὰς παλαίστρας recte corrigit, ubi libri scripti εἰπὼν habent, male in ἀπὼν mutatum.

P. 873. Cap. 31. s. 3. v. 5. καὶ φῆσαι αὐτὸν κύνα εἶναι τοῦ δῆμου. Respici maxime in toto hoc capite demagogum Aristogitonem annotaverat iam antea Coray, nunc addit locum Pollucis 5, 11. Ἀριστογείτων δὲ ὁ Κυδιμάου κύων διὰ τὴν τόλμαν ἐκαλεῖτο. — S. 4. v. 5. In definitione φιλοπρωρίας monet respicere Theophrastum verba magistri in

Nicomacheis 9, 3. Φιλοπόνηρον γὰρ οὐ χεῖρ εἶναι, οὐδ' ὁμοιοῦσθαι φαῦλον. Εἴρηται δ', ὅτι τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον. Paroemiae fontem esse Homerum Odysseae 6. versu 217. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεός ὡς τὸν ὁμοῖον.

AD XX. LIBRVM DE COLORIBVS.

P. 887. s. 33. v. 9. γίνεται τὸ ἔδαφος ὡς ἂν αἵματος ἁρτίως ἐπεσπαγμένου. Coray malebat ἐπεσταγμένου scriptum. Vetus interpres *recenter effuso* habet. Equidem dubius haereo, an prosaici quoque scriptores frequentarint dictionem poetis satis usitatam αἷμα σπάττειν.

P. 886. v. 9. Acute Coray in varietate scripturae καυλοῖς, κολέοις, καλλέοις, verum καλλαίοις investigavit, quod iam ipse in Curis Secundis posui.

AD FRAGMENTVM XIII. DE ANIMALIBVS COLOREM MVTANTIBVS.

Nescio quomodo sum oblitus editionem Photii ab Hoeschelio proditam e codicibus diversis a Stephanianis cum versione Andreæ Schotti comparare cum scriptura Stephaniana et Heinsiana. Igitur superest δυνάτωρ ὁ πλοῦς. Omittam autem varietatem eam, quæ Stephani diligentia annotavit; reliqua in margine Photii adscripta e quibus libris scriptis ducta sit, annotatum non reperi. Sequar autem ordinem Excerptorum Photianorum, quo publicata in editione Hoeschelii prostant. Legit igitur cum altero Stephani codice *περίτσεις*, et particulam causalem γὰρ omisit; quo facto delapsus est in eum errorem, ut τὸ ὄστον non de cornuum osse, sed de totius corporis ossibus interpretaretur. Verba ὅθεν ἡ ἐκφυσις non de pilis, sed de ipso osse cornuum intelligi debent. Ita enim Aristoteles h. a. 3, 9, 2. τῶν κεράτων τὰ πλεῖστα κοῖλά ἐστιν ἀπὸ τῆς προσφύσεως παρὰ τὸ ἐντὸς ἐκπεφυκὸς ἐκ τῆς κεφαλῆς ὄστον, ἐκ' ἅκρου δ' ἔχει τὰ στερεὰ, καὶ ἐστιν ἐπιλὰ· τὰ δὲ τῶν ἐλάφων μόνα διδούσι στερεὰ καὶ πολυγυδῆ. Scilicet ab ipsa sede et basi protuberantiae cranii, cui insident cornua cervi et tarandi, cutis pilosa extensa vestit cornua recens renata et tenella, donec indurata et detrita abiecerint cutem cum pilis. Sequens ἐξανύζοντες Schottus vertit *apertantes*, quasi παρασκηνιάζοντες vel simile verbum scriptum legerit. Ubi legitur Ἡ δὲ τῶν τερχῶν μεταβολή, in Photio edito articulus τῶν omissus est,

8. 3. πνεύματι *anhelitu* et πνευματικὸν *flatuosus* vertit Schottus.

In Fragmento X. de *animi deliquio* s. 1. verba ἡ ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ omissa sunt in editione Photii anni 1611. — 8. 4. *Θερμὸν* post *πλέον* deest. versu 5. ἐπιπολὺ editum. — 8. 5. v. 2. margo προσεκλῦσι annotavit, et statim post διότι copulam omittit editio. Scholion codici Marguntii adscriptum haec de causa defectionis tradit: Οὐχ οὕτως· ἀλλ' ἐπεὶ λειποψυχία γίνεται τοῦ περικαρδίου θερμοῦ πλέον ἢ προσήκει σκεδαννυμένου, τοῦτο δὲ τοῖς μὲν ἡδομένοις ὡς πλέον ἢ δεῖ διαγυθῆσαι γίνεται, καὶ ὡς ἂν εἴποι τις τοῦ ἐν βάθει θερμοῦ τῇ τῆς καρδίας ἀναχύσει καὶ ἐξαπλώσει πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν σκεδασθέντος· τοῖς δ' αὖ λυπουμένοις, ὡς μᾶλλον συσταλεῖσθαι καὶ πιληθῆσαι καὶ οἰονεῖ συσφιγγθῆσθαι· ὡς ἐν πηγῇ συμβαίνει· σβέννυσθαι γὰρ καὶ κατ' ἄμφω τὸ πῦρ γινώσκμεν· τούτου ἕνεκα γίνεσθαι (γίνεται coniicit Hoeschel.) καὶ οὐχὶ τῇ τῶν ὑγρῶν ῥοῇ καὶ τῷ πλήθει· καὶ χάρις εἰ ἀμέτρως τοῦτο συμβαλεῖ τῷ σώματι, τὸ στεγνὸν ἢ μόνον γενέσθαι οὐ λειποψυχία μόνον ἀλλὰ καὶ θάνατος ἐπακολουθήσειεν ἂν. Quae annotatio pertinet ad sectionem 7. et propositam opinionem a Theophrasto bene redarguit.

In Fragmento VIII. de vertigine s. 6. v. 7. dare volui: πρὸς γὰρ τῇ κύκλῳ περιφορᾷ καὶ ἡ ὄψις αὐτῇ, προσβάλλουσα τοῖς θεάουσι καὶ μὴ συνεχῆς οὔσα, ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ποιεῖ τινα κίνησιν ἑτέραν καὶ ταραχὴν. inserta videlicet negatione μὴ ē Photio, ubi sola copula καὶ erat, additaque praepositione ante ἐγκεφάλῳ. Sed bene cecidit error calami in eo, quod negationem omisi. ὄψις enim συνεχῆς οὔσα est eadem, quae deinceps ἡ ὄψις συνεχῶς βλέπουσα dicitur. — 8. 8. v. 6. Photius Τοῖς δ' ἄνω βλέπουσι habet, et pro ἀποτέμενεσθαι margo varietatem ὑποτέμενεσθαι annotat. — 8. 15. v. 6. Pro verbis Ἐν μὲν οὖν — μῆκος, αἱ μεταβολαὶ Photius habet brevius: αἱ δ' ἀνώμαλοι κατὰ τὰς μεταβολὰς ποιοῦσιν ἀνάπαντι· ἐν δὲ τοῖς ὁμαλοῖς et cet.

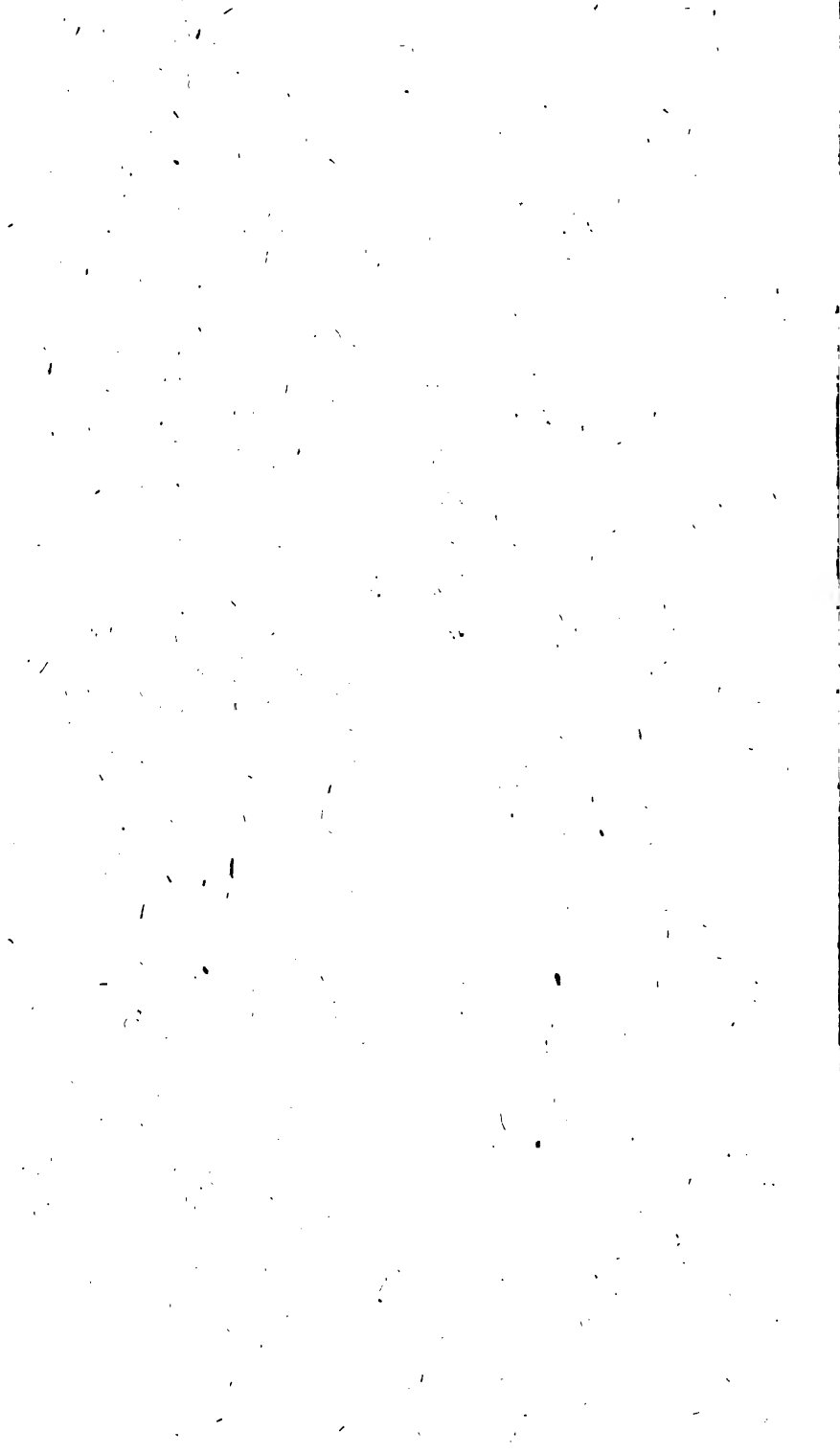
In Fragmento XIV. s. 1. v. 3. ante φανερά omissum est vocabulum εὐθύς. v. 14. καὶ τούτοις margo Photii. — 8. 2. v. 10. μέχρις οὗ Photius. — 8. 7. v. 11. καὶ τούτοις margo Ph. — 8. 8. v. 3. χρυσίους Ph.

In Fragmento XV. s. 1. v. 7. καὶ γὰρ καὶ τοῦτο repetita copula Photius editus habet.

In Fragmento XVIII. de melle ὅταν ἀραιυθῇ habet margo Photii, *humor liquefactus* versio Schotti. doinceps ἀπὸ τοῦ ἡλίου editus Ph. v. 10. rectum μῆτε habet editus Photius.

Ad c. pl. 4, 13, 6. Emendationem ὅταν ἐφύση confirmat locus Plutarchi in Quaest. natur. 14. p. 13. ed. Hutten., quem paulo integriorem exscripsit Psellus editus in Fabricii Bibl. Gr. Vol. V. p. 176. Διὰ τί Δωριεῖς εὐχονται κακὴν χόρτου συγκομιδὴν; ubi post initium: νόμος δὲ ὁ σῖτος πρὸ τοῦ θέρους βοηθεῖται πρὸς τὰ θεσμὰ καὶ νότια πνεύματα· ταῦτα γὰρ οὐκ εἰς πυκνωθῆναι συνιστάμενον ἐν τῷ σταχνί τὸν καρπὸν, ἀλλ' ἐξίστησι καὶ διαχέει τῇ θερμότητι τὴν πῆξιν, ἂν μὴ βεβεγμένης τῆς γῆς ὑγρότης παραμένη (παραδόξῃ Psellus) ψυχουσα καὶ νοτίζουσα τὸν σταχνν. Unde fere suspicor, verba Theophrasti invertenda et sic collocanda esse: ὅταν ἐφύση, οὐχ ὅτι χεῖρον, ἀλλὰ καὶ βελτίον γίνεται. Suspicionem firmare videtur sequens: ἐνιοὶ δὲ καὶ ῥαίνουσι.

ECLOGAE. LIBRORVM
T H E O P H R A S T I
PERDITORVM
COLLECTAE
E SCRIPTORIBVS GRAECIS ET LATINIS.

I. Ἐκ τῶν Θεοφράστου περὶ φυτῶν ἱστορίας.

(E Codice Vaticano 1759. p. 246—248. comparato cum Monacensi.)

Τῆς γῆς ἡ μὲν πίερα, ἡ δὲ λεπτόγυαλος. καὶ ἡ μὲν γλίσχρα, ἡ δ' ὑπόψαμμος. καὶ ἡ μὲν μελίγγας, ἡ δ' ὑπόλευκος, ἡ δ' ὑπέρυθρος. καὶ ἡ μὲν λειμονία τὲ καὶ ὅλως ἐνικμος, ἡ δὲ ξηρά. καὶ ἡ μὲν φορά, ἡ δ' ἄργιλος. καὶ ἡ μὲν τεράμων, ἡ δ' ἀτεράμων. καὶ ἡ μὲν εὐχήμερος, ἡ δὲ δυσχήμερος. δρυὸς εἶδη, φηγὸς, ἡμερίς, ἀλίφλοιος, αἰγίλων. φηγὸς μὲν, ἡ τὰν γλυκύτατον φέρει καρπὸν. ἡμερίς, ἡ τῶν λοιπῶν τὸν γλυκύτατον· καὶ πρὸς τὰς σκατοδεψίας τοῦτον χρησιμώτατον. ἡ δ' ἀλίφλοιος ἥτις ταύτης γλυκύτητι φέρει τὸν καρπὸν. πικράτατον δὲ πάντων ἡ αἰγίλων. ὀρθοφυεστάτη δ' αὕτη καὶ ὑψηλοτάτη πασῶν. πῖλον δὲ τὸ ταῖς δρυσὶν ἐπιφυόμενον ἔρεωδες μαλακόν, ᾧ πρὸς τὰς ἔκ τῶν πυρεῖων χροῖται τοῦ πυρὸς ἀνάψεις. ἱουλοι δὲ τὰ ταῖς ¹⁾ καρύαις ἐπιφυόμενα καὶ ἀπαιωρούμενα οἷον σκοληκώδη, ὁμασύμαζε τῷ οὕτω καλουμένῳ θηριδίῳ τῷ πολυποδωτάτῳ. ἐρινὸς ἡ ἄφρην συκῇ. καὶ ὁ καρπὸς, ἔρινοι. καὶ ἐρινύζειν τὸ τὰ ἔρινα ταῖς θηλείαις προσαρτᾶν. ἔρινα δὲ καὶ τὰ προαποπίπτοντα τῶν θηλειῶν συκῶν. τὰ δὲ πεπαινόμενα ἀντὶ τῶν προαποπιπτόντων τούτων, ἔκ τισί γε τῶν συκῶν, ὀλυνθοί. πεύκη μὲν πίτυος διαφέρειν, τῷ τὴν μὲν πεύκην μείζω εἶναι καὶ ὀρθοφυεστέραν, καὶ τοὺς κώνους μείζους φέρειν, ἥτις δ' ἔχει τὰ λιπῶδες. πίτυϊ δὲ τὰναντία τούτων προσεῖναι. ἐλάτην δὲ πίτυος καὶ πεύκης πολλῶ εὐμηκεστέραν εἶναι. καὶ πάντων τὴν βλάστησιν εὐτακτοτάτην, πολὺ δ' ἥτις ἐκείνων εἶναι ἔνδοξον. τὴν δ' ὀξύνην, τὰ μὲν ἄλλα παρομοίαν εἶναι τῇ ἐλάτῃ, λεῖαν δ' εἶναι καὶ ἀνοξον. καὶ τὸ ξύλον ἰσχυρὸν εἶναι· τὸ τε φύλλον δισχιδὲς ἐξ ἄκρου ἀκανθίζον. καρπὸς δὲ φέρειν βυλανώδη ἐν ἐλύτρῳ λεῖω, φηγῷ τῇ γλυκύτητι παραπλήσιον. καὶ τὴν μίλον δὲ, τὰ μὲν ἄλλα τῇ ἐλάτῃ εἶναι παρομοίαν, πλὴν οὐχ οὕτω ὑψηλὴν, καὶ μᾶλλον πολυ-

1) ταῖς addit Monac.

μάσχαλον. τὸ δὲ ξύλον, ταῖς μὲν μέλαν εἶναι καὶ φοινικιοῦν, ταῖς δὲ ξανθὸν σφόδρα, καὶ ὅμοιον τῇ κέδρῳ. καὶ τὸν φλοῖον δ' ἔχειν, τῇ τε τραχύτητι καὶ τῷ χρώματι, τῇ κέδρῳ ὅμοιον. καρπὸν δὲ φέρειν στρογγύλον, μαλακόν, ἐρυθρόν, κυάμου μικρῷ μείζω. ταύτης τῶν μὲν φύλλων ἕαν τι τῶν λοφούρων φάγη, ἀποθνήσκειν. τὸν δὲ καρπὸν καὶ ἀνθρώποις ἡδὺν εἶναι καὶ ἄσινῃ. ὅστρυν δὲ τῇ ὀξύῃ μάλιστα εἶναι παρομοίαν. φύλλα μέντοι ἀπίοσιδῇ τῷ σχήματι ἔχειν· πολλὰ δὲ προμηκέστερα καὶ ἐς ὀξύ λήγοντα· καὶ πολὺν ἀπὸ τῆς μέσης ἐκατέρωθεν πλευροειδῶς. ξύλον σκληρόν, λευκόν· καρπὸν δὲ φέρειν προμήκη, κριθῇ ὅμοιον, ξανθόν. φιλύρα δὲ τὸ μὲν φύλλον κυττῶδες εἶναι τὴν μορφήν, πλήν κυρτὸν ἐκ προσαγωγῆς, καὶ πρὸς τῷ μίσχῳ κυρτάτατον. ἐτὶ δ' ἐπὺλον κύκλῳ καὶ κεκαραγμένον, γλυκύ τε εἶναι καὶ ἐδώδιμον τοῖς βοσκήμασι· τὸν δὲ καρπὸν ἄβρωτον πᾶσι. τῷ δὲ τοῦ κυττοῦ καὶ τοῦτον ὅμοιον, μείζω δὲ, ἥλικον κύματος, καὶ προμηκέστερον, γωνίας ἔχοντα τὸν ἄδρὸν πέντε, ὅσον ἰνῶν ἐξεχουσῶν καὶ ἐς ὀξύ συναγομένων. τὸν δὲ μὴ ἄδρὸν, ἀδιωράτερον εἶναι. καὶ διακνιζόμενον δὲ τὸν ἄδρὸν μικρὰ ἄττια ἔχειν καὶ λεπτὰ σπερμάτια, ἥλικα τὰ τῆς ἀτραφάξυος. φιλύρας δὲ καὶ τὸν φλοῖον πρὸς τε ἄλλα χρήσιμον εἶναι, καὶ πρὸς καλωπαιῶν. σφενδάμνῳ δὲ τὸ μὲν ξύλον εὐμέγεθες καὶ ἰσχυρόν, τὸ δὲ φύλλον τῇ σχίσσει ὅμοιον τῷ τῆς πιλατάνου, λεπτότερον δὲ καὶ μαλακώτερον καὶ προμηκέστερον, τὰ τε σχίσματα ἀκροσχιδέστερα. φλοῖος δὲ μικρῷ τραχύτερος τοῦ τῆς φιλύρας. καὶ καρπὸς παρομοῖος τῷ τοῦ παλισύρου, προμηκέστερος δέ. μελία δὲ φύλλον εἶναι θαφροειδὲς τῷ σχήματι· χαραγμὸν τινα ἔχον κύκλῳ. φύλλοφορεῖν δ' ἅμα πλείω ἀφ' ἑνὸς μίσχου, περὶ ἓνα μίσχον κατὰ γόνυ, δυοῖν ἐκατέρωθεν φύλλων πεφυκότων. εἶναι δ' αὐτῆς τὴν μὲν λείαν καὶ ἐρυθρόν, τὴν δὲ τραχεῖαν, περὶ τε τὰ ξηρὰ καὶ πετρωδῇ φυομένην. κρανεία, ἣ τὰ κράνεια φέρουσα, καρπὸν ἐδώδιμον. ἥς δύο εἶδη. τῇ μὲν γὰρ τὸ ξύλον ἰσχυρότατον, καὶ πρὸς τὰ ἀκόντια χρησιμώτατον· τῇ δὲ, διὰ τὸ ἐντεραιώτην ἔχειν, οὐκ ἰσχυρόν, οὐδ' ὁμοίως χρήσιμον. ἄρκευθος δὲ κέδρῳ διαφέρει τῷ ὑψηλότερα τε εἶναι, καὶ τὰ φύλλα μαλακώτερα ἔχειν. τὸν δὲ καρπὸν μέλανι τε καὶ στρυγνόν, καὶ ἥτιον ἐδώδιμον τοῦ τῆς κέδρου. μεσίλη ἣ τὰ μέσιλα φέρουσα. αἶα δὲ ἣ τὰ οἶα. ἥς τὸ φύλλον ὁμοιώτατον τῷ τῆς μελίας, μείον δέ. κέρασος, ἣ τὸν καρπὸν τὰ κέρασια φέρουσα, ὅμοιον διόσπυρῳ τῷ σχήματι, πλήν τοῦ τῷ διόσπυρῳ πολλὰ σκληρότερον εἶναι τὸν πυρῆνα. αἰγειρον δὲ καὶ λεύκην καὶ κερκίδα ἀλλήλων διαφέρειν, τῇ τὴν μὲν αἰγειρον μακροτέραν τε

εἶναι καὶ λειοτέραν τῆς τε ²⁾ λεύκης καὶ κερκίδος. αὐτῶν δὲ τῇ μὲν κερκίδι καὶ ἐτι τραχύτερον εἶναι τὸν φλοιὸν, καὶ μᾶλλον ὑπόλεπρον, τὸ δὲ φύλλον κιντῶδες μᾶλλον, μίσχον μακρῷ καὶ λεπτῷ προσσηρημένον. τῇ δὲ λεύκῃ φύλλον μὲν παρόμοιον τῷ τῆς αἰγείρου, μήκος δὲ τῷ πᾶσι κερκίδος. τὴν δὲ κλειθραν φύσει ὀρθοφυῶ εἶναι, ξύλον δ' ἔχειν μαλακὸν καὶ ἐντριωνῆν, ὥστε δι' ὅλων κοιλαινέσθαι αὐτῆς τὰς λεπτάς ῥαβδούς. φύλλον δ' ὅμοιον τῷ τῆς ὀπίου, μείζον δὲ καὶ ἰνωδέστερον· καὶ φλοιὸν τραχὺν, ἑσώθεν ἐρυθρὸν, ὥστε καὶ βάπτεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ δέρματα. κολυτέα δὲ τὸ μὲν φύλλον ἐγγὺς τοῦ τῆς ἰτέας, πολυῶρον δὲ καὶ πολυφύλλον το δένδρον· ὃ δὲ καρπὸς ἑλλοβος, καθάπερ τὰ χεδροπὰ, λοβοῖς πλατέσι καὶ οὐ στενοῖς· καὶ τὸ σπερμάτιον τὸ ἐνὸν μικρόν. τερεβίνθου δὲ τῇ καὶ τερεμίνθου, τὸ μὲν φύλλον σαφροειδές, πλείω δὲ περὶ ἓνα μίσχον κατὰ συζυγίαν, ὥσπερ καὶ τῇ οὐα. λιπαρὸν δὲ καὶ αὐτὸ καὶ ὁ καρπός. οὐ μὴν ἐντεῦθεν γε ἡ ῥυτίτις συλλέγεται, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ξύλου ἢ πλείστη. τὴν δὲ πύξον, μεγέθει μὲν εἶναι οὐ μεγάλην, τὸ δὲ φύλλον αὐτῇ, μεγέθει μὲν καὶ σχήματι ὅμοιον τῷ τῆς μυρρίνης, τῇ δὲ χῶρα μάλιστα τῷ τῆς δάφνης, καὶ ἐτι ζοφερώτερον. φύεσθαι δ' ἐν ψυχροῖς τόποις καὶ τραχεῖσι. τὸν δὲ πρίνον φύλλον μὲν ἔχειν δρυῶδες, μείον δὲ, ἐπακανθίζον τὸν δὲ φλοιὸν λειότερον δρυός. γίνεσθαι δὲ καὶ μέγα, ἐὰν χωρὰς λαβήταις ἐπιτηδείας· καρπὸν δὲ φέρειν βάλανον οὐ μεγάλην. φέρειν δὲ καὶ παρὰ τὴν βάλανον τὸν φοινικοῦν κόκκον. ἴσχειν δὲ καὶ ἱξίαν καὶ ὑφέαρ. καὶ ἴσχειν τὴν μὲν ἱξίαν ἐκ τῶν πρὸς βορᾶν, τὸ δ' ὑφέαρ ἐκ τῶν πρὸς μεσημβρίαν. τὴν δ' ἄριαν πρίνου ἔχειν καὶ δρυὸς μέσσην τὴν φύσιν καὶ τῷ ξύλῳ καὶ τοῖς φύλλοις καὶ τῷ καρπῷ. τὴν δὲ σμίλακα ὁμοίαν μὲν εἶναι τῷ πρίνῳ, τὸ δὲ φύλλον αὐτῇ οὐκ ἀκανθῶδες, ἀλλ' ἀπαλωτέρον καὶ διαφανὲς ἅμα ἔχον πλείους. οὐδὲ τὸ ξύλον ὥσπερ ἐκείνῳ πυκνὸν καὶ ἰσχυρὸν, ἀλλὰ μαλακὸν πρὸς τὰς ἐργασίας. τῇ δ' ἑτέρα σμίλακι, τῇ θαμνωδεὶ καὶ ἐπαλλοκαύλῳ καὶ ἀκανθῶδει, τὸ μὲν φύλλον κιντῶδες, μικρόν, ἀγώνιον, ὃ δὲ καρπὸς βοτρυνώδης, κατακρέμαστος, ἐρυθρός, πυρρῆας ἔχων, τὸ μὲν ἐπίπαν δύο, τρεῖς δ' ἐν τοῖς μείζοσι, καὶ ἓτα ἐν τοῖς μικροῖς. τὴν δὲ κόμαρον φέρειν μὲν τὸ μεμικαλόν, καρπὸν ἐδώδιμον. φέρειν δὲ καὶ τὴν ἀνδραγῆν ὅμοιον τὸν καρπὸν. τὸν δὲ φλοιὸν τῇ πέν κομάρῳ οὐ λείον, τῇ δ' ἀνδραγῇ λείον εἶναι καὶ περιζρόγγυνόμενον. ὁμοίαν δὲ τούτοις εἶναι καὶ τὴν κοκκυμηλέαν· ἴδιον δὲ ταύτην ἔχειν

2) τε addit Mon.

τὸ ἐκπαπτοῦσθαι αὐτῇ τὸν καρπὸν. τῇ δὲ χαμαιδάφνῃ ³⁾ τὸν καρπὸν ἐπιγίνεσθαι παραπλήσιον τῷ τῆς σηγάμου σὺν τῷ λοβῷ, ἐνδοθεὶν δὲ στερεόν, διηρημένον τε κατὰ τετραστιρίαν. ταύτης καὶ τὸν καρπὸν καὶ τὸ φύλλον ὑπὸ τῶν προβάτων ἐσθιόμενα ἀποκτινύναι. τὴν δὲ κερωνίαν τὸν μὲν πλεῖστον καρπὸν ἐκ τοῦ σταλέχους φέρειν, φέρειν δ' ὀλίγον καὶ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων. ἑλλοβον δ' αὐτῇ εἶναι τὸν καρπὸν, καὶ τὸ δένδρον ἀείφυλλον. τὸ βέλσαμον κηπευτὸν εἶναι, ὅπῃ καὶ καρπὸν καὶ πτόρθους χρήσιμα παρέχον. τὸ δὲ σίλφιον ἄγριον ἄλως, οὗ καὶ ὁ ὀπὸς καὶ ὁ καρπὸς καὶ ὁ καυλὸς καὶ τὸ φύλλον καὶ ἡ ῥίζα χρήσιμα. καὶ ἐστὶ καρδοθηκῶδες τὸ φυτόν. καλάμους τοὺς ἐν τῇ Ἰνδικῇ πάμπολύ τι ὑπερβάλλειν τῷ μεγέθει τοὺς ἑλληνικοὺς, ὥστε καὶ ἐν γόνυ καλάμου τῶν γε ἐκεῖ πρὸς τε ἄλλα ἅττα ἱκανὴν χρεῖαν παρέχεσθαι, καὶ πλοῖον ἐν τῷ ποταμῷ ποιεῖν. ἐν γε μὴν τῇ Ἑλλάδι κάλλιστον ⁴⁾ κάλαμον περὶ τὸν Κηφισὸν γίνεσθαι ποταμόν· καὶ μάλιστα περὶ τὴν ὀξείαν καμπὴν, ἣ ἐστὶ συμβολὴ τοῦ τε Κηφισοῦ καὶ Προβατίου ποταμοῦ, τοῦ ἀπὸ Λεβαδείας ῥέοντος. πεύκην, πίττην, ἐλάτην, μίλον ⁵⁾, ἄρκευθον, κέδρον, κυπάριττον, πρίνον, ἄριαν, κόμαρον, ἀνδράχνην, τέρμινθον, μυρικήν, ἀφάρκην, κύλαστρον, ὀξυάκανθον, πύξον, δάφνην, σχαῖνον, μυρρίνην, κερωνίαν, ἅπαντα ταῦτα ἀείφυλλα εἶναι.

II. Περὶ Μουσικῆς ἐν δευτέρῳ. ¹⁾

1. Ἔστι γὰρ τὸ γινόμενον κίνημα μελωδικικὸν περὶ τὴν ψυχὴν σφόδρα ἀκριβές, ὅποταν φωνῇ ἐθελήσῃ ἐρμηνεύειν

5) De euonymo haec Theophr. h. 5, 18, 15. ubi vide annotata.

4) μάλιστα Mon. 5) μίλον addit Mon.

1) Praeclarum libri 2, de Musica fragmentum servavit Porphyrius in commentario ad Ptolemaei Harmonica, edito a Wallisio Operum T. III. p. 241 — 244. e Codd. tribus scriptis, D. Barocciano bibliothecae Bodleianae, M. Oxoniensis Collegii Magdalenensis, E. Bodleianae bibliothecae: cui versionem addidit Wallisius, quae lectorem magis impedire possit, quam iuvare. Graeca enim verba modo sequitur vel vitiosissima, interdum coniecturam interpretis non indicatam reddit. Equidem vitia et menda aliquot feliciter sustulisse mihi videor: supersunt tamen fere totidem ab acutioribus corrigenda. Statim ab initio salebrae verborum sunt plures, quas explanare non potui. Pro μελωδικικόν Codd. M. E. μελωδικόν habent: deinceps editum αὐτόν, sequens τὴν ἄλογον Wallisius vertit *et irrationalē*. Equidem intelligo, τὸ κίνημα, ὅποταν ἐθελήσῃ ἢ ψυχὴ ἐρμηνεύειν φωνῇ, τρέπειν τὴν φωνὴν τὴν ἄλογον. Editum legitur ὅποταν φωνῇ.

αὐτὸ, τρέπει μὲν τήνδε, τρέπει δὲ ἐφ' ὅσον οἷα τε ἐστὶ τὴν ἄλογον τρέψαι, καθὼς ἐθέλει. Ἦς τὴν ἀκρίβειαν τινες ἐπαβάλοντο ²⁾ εἰς τοὺς ἀριθμοὺς ἀναπέμπειν, κατὰ τοὺς ἐν τούτοις λόγους τὴν ἀκρίβειαν τῶν διαστημάτων γίνεσθαι φήσαντες. Ἐνα γὰρ λόγον εἶναι τοῦ διὰ πασῶν ἔφασαν, ὡς καὶ τὸν τοῦ διπλασίου, καὶ τὸν τοῦ διὰ πέντε, ὡς τὸν τοῦ ἡμιολίου, καὶ τὸν τοῦ διὰ τεσσαρῶν, ὡς τὸν τοῦ ἐπιτρίτου, καὶ τῶν ἄλλων διαστημάτων ἀπάντων ὁμοίως, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων ἀριθμῶν ἐκάστου ἰδίον. Οὕτω τε ἐν ποσότητι τὴν μουσικὴν εἶναι, ἐπειδὴ παρὰ τήνδε αἱ διαφοραί. Ἄ δὲ λέγοντες συνειτώτεροί τισιν ἐφαίνοντο τῶν ἀρμονικῶν καὶ αἰσθήσει κρινόντων, τοῖς τῶν νοητῶν ἀριθμῶν λόγοις ἐπικρίνοντες. Οἱ οὐκ ἤδυσαν, ὅτι, εἰ μὲν τοι ³⁾ ποσότης ἐστὶν ἡ διαφορὰ, γίγνεται αὕτη παρὰ τὸ ποσότητι διάφορον, κἂν μέλος ἢ μέλους μέρος εἴη· ὥστε καὶ ἡ χροὰ χροᾶς ποσότητι διαφέρει· ὅπερ ἀνάγκη κἂν μέλος ἢ μέλους [μέρος] εἴη, εἰ γε τὸ μέλος καὶ τὸ διάστημα ἀριθμός, καὶ διὰ τὸν ἀριθμὸν τὸ μέλος καὶ ἡ τοῦδε διαφορὰ. Καὶ γὰρ, εἰ πᾶν ² διάστημα πλήθος τι, τὸ δὲ μέλος ἐκ διαφόρων φθόγγων, τὸ μέλος ὅτι ἀριθμός, τοιόνδε ἂν ⁴⁾ εἴη. Ἀλλ' εἰ μὴδὲν ἄλλα ὁ ἀριθμός, πᾶν ἀριθμητὸν μετέχει ἂν καὶ μέλους, ὅσον καὶ ἀριθμοῦ. Εἰ δ', ὡς τῷ χρωματι συμβεβήκοι ⁵⁾ τὸ πλήθος ἄλλω ὄντι, καὶ τοῖς φθόγγοις, ἐστὶ τι ἄλλο φθόγγος, καὶ ἄλλο τὸ περὶ αὐτὸν πλήθος. Ἀλλ' εἰ ἄλλο τε φθόγγος ὁ ἀκουστός καὶ ὁ βαρύτερος καὶ ὁ ὀξύτερος, διαφέρουσιν ἀλλήλων ἢ ὡς φθόγγοι ἢ ὡς τὸ πλήθει. Εἰ μὲν [ὡς] τὸ πλήθει, καὶ ἐστὶν ὁ ὀξύτερος τοιοῦτος τῷ πλείονος ἀριθμοῦς κεκινήσθαι, καὶ ὁ βαρύτερος τῷ ἐλάττους, τί ἄλλο τὸ ἴδιον τῆς φωνῆς ἂν εἴη; Πᾶσα γὰρ ἀντιληπτὴ ἢ κατὰ τὸ ὀξὺ ἢ κατὰ τὸ βαρὺ ἐστὶ· πᾶσα γὰρ φωνὴ ἐστὶν ἥς μὲν ὀξύτερά, ἥς δὲ βαρυτέρα· ὥστε ἥς μὲν ἐλάττων τὸ πλήθος, ἥς δὲ πλεῖον· ὥστε ἀριθμός· οὐ αἰρομένου τί τὸ ἀπολεί-

2) Editum ἐπέβαλον, τὸ εἰς — τοὺς ἐν τούτοις λόγοις.

3) εἰ μὲν τι. Codd. equidem μὲν τῇ malim. deinceps M. E. ὥστε ἡ χροὰ. ut si color a colore W. quasi ὥσπερ εἰ scriptum voluerit. Sequens μέρος supplevit W.

4) Codd. M. E. τοιόνδε, D. τοιόντε, quod W. dedit. Equidem conicio fuisse τὸ μέλος, ὅτι τοιόνδε, ἀριθμός ἂν εἴη. et deinceps μὴδὲν ἄλλο ἢ ἀριθμός.

5) An συμβεβήκει? deinceps φθόγγος ἢ ἀκουστός Codd. ἀριθμός substituit W. equidem, servata Codicum scriptura, distinctionem verborum mutavi et ἢ in ὁ mutavi. Erat enim editum: ἢ ἀριθμός — ὀξύτερος διαφέρουσιν ἀλλήλων: ἢ ὡς φ. Sequens ὡς addidit W.

πόμενον εἴη ἄλλο τι, καθὼς φωνή; Ἡ φωνή δὲ ὀξυτέρα
 τινος ἢ βαρυτέρα ἐστίν· ἔχει τὸ ποσὸν ἢ φωνή· εἰ δὲ ἄλλο
 τι, οὐκ ἐτι ἐστὶ φωνή τις. Εἰ δὲ ὡς ⁶⁾ φθόγγοι διοίσου-
 σιν οἱ ὀξεῖς καὶ βαρεῖς, οὐκέτι τοῦ πλήθους δεησόμεθα·
 ἢ γὰρ αὐτῶν φύσει διαφορά αὐτάρκης ἐστὶ εἰς τὴν τῶν
 μελῶν γένεσιν. Καὶ εἰδησις ⁷⁾ ἐστὶ τῶν διαφορῶν. Οὐκέτι
 γὰρ ἔσονται διαφοραὶ παρὰ τὰ πλήθη, ἀλλὰ παρὰ τὴν ἰδιό-
 3 τηα τῶν φωνῶν, ὥσπερ ἐν τοῖς χρώμασιν. Οὐδὲ γὰρ χρῶμα
 ἀπλοῦν ἀπλοῦ χρώματος ποσότητι διαφέρει· ἴσων γὰρ ἂν εἴεν
 αἱ ποσότητες· ὥσπερ εἰ συμμιγείη ἢ μέλαν λευκῷ, ἴσον
 ἴσῳ, οὐκ ἂν οἱ τοῦ λευκοῦ ἀριθμοὶ τῶν τοῦ μέλανος πλείους
 λέγοιντο, οὐδ' ἂν οἱ τοῦ μέλανος τῶν τοῦ λευκοῦ. [Οὕτως
 οὐδὲ τὸ γλυκύπικρον ⁸⁾· ἕκαστον γὰρ, καθὼς ἐπιτίεταται, ἴσον·
 ἀλλ' ἐστὶ τὸ πλήθος ἐπ' ἴσον ἐπιτεταγμένον κατὰ τὸ ἴδιον.]
 Οὕτως οὐδὲ ἡ ὀξεῖα φωνή ἐκ πλείονων συνέστηκεν ἢ πλείους
 ἀριθμοὺς κινεῖται, οὐδὲ ἡ βαρεῖα· οἷόν τε γὰρ καὶ ταύτην
 λῆγειν ἢ κινεῖν, ἐπειδὴ ἰδιὸν τι μέγεθος βαρείας ἐστὶ
 4 φωνῆς. Ἀῆλον δὲ ἐκ τῆς βίας τῆς γενομένης περὶ τοὺς
 μελωδοῦντας· ὡς γὰρ τινος δεόνται δυνάμει εἰς τὸ τὴν
 ὀξεῖαν ἐκφωνῆσαι, οὕτω καὶ εἰς τὸ τὴν βαρεῖαν φθέγγεσθαι.
 Ἐνθα μὲν γὰρ συνάγουσι τὰ πλευρά, καὶ τὴν ἀρτηρίαν ἐκ-
 τείνουσι· διὸ βραχύτερον βία ¹⁰⁾ ἀποσπενδόντες. Ἐνθα δὲ
 διευρύνουσι τὴν ἀρτηρίαν· διὸ βραχύτερον τὸν τράχηλον
 ποιοῦσι, τὸ μήκος τῆς εὐρύτητος συναγωγῆς. Τοιαύτης
 ἔσκεν ¹¹⁾ ἐν τε τοῖς αὐλοῖς εἰς τὸ ἐμπνεῦσαι βίη τῷ στε-
 νωτέρῳ δυνάμει δειν, καὶ εἰς τὸ τῷ εὐρωτέρῳ, ἵνα πλη-
 ρωθῇ. Καὶ γὰρ δὴ καὶ μᾶλλον ἐν τοῖς αὐλοῖς· ἀπονοῦτε-
 ρον γὰρ τὸ ὄξυ, τῷ διὰ τῶν ἄνω γίνεσθαι τρημάτων βίας
 δὲ δεόμενον τὸ βαρὺ καὶ μεῖζονος, εἰ δὲ ὅλον τὸ πνεῦμα
 πέμποιτο· ὥστε ὅσον μήκους προστίθεται, τοσόνδε καὶ
 5 πνεύματος ἰσχύος προστίθεται. Ἐν δὲ ταῖς χυρδαῖς τὸ ἴσον
 κατὰ διάμετρον δῆλον· ὅσον γὰρ εὐτονωτέρα ἢ τῆς λεπτοτέ-

6) Ita W. οἱ φθόγγοι M. E. οἱ δὲ ἢ D.

7) W. vertit *specificativa specierum*, quasi εἰδοποιὸς scriptum voluerit. An fuit αἰσθησις?

8) Verba Οὕτως — κατὰ τὸ ἴδιον omittit D. quae non satis intelligo. An fuit καθὼς ἕκαστον ἐπιτίεταται ἴσον?

9) Ita M. E. sed W. ἢ D. praetulit.

10) Desidero nomen cum verbo, τράχηλον ποιοῦσι. Sed si in voce gravi exprimenda arteria fit latior et collum brevius, contrarium fieri debet in voce acuta exprimenda: igitur τράχηλον μακρότερον fuisse conicio.

11) Editum Τὸ αὐτῇ εἰκειν, ἐν τε — δεῖ. Vertit W. *Eidem similis contingit vis in tibiis: ad inflandum — opus est.*

ρας τάσις, τοσῶδε ἢ ἀνείσθαι δόκοῦσαι παχυτέρα· οὕτω τε
 ὅση ισχυρότερος ὁ ἥχος ἐκ τῆς λεπτοτέρας, τοσῶδε βαρύ-
 τερος ὁ ἕτερος· ἐκ γὰρ μείζοντος ὁ πλείων καὶ τοῦ περίεξ ἥχος.
 Πῶς γὰρ ἂν σύμφωνοι ἐγίνοντο τιτες φθόγγοι, εἰ μὴ ἰσό-
 της ἦν; ἀσύμφωντον γὰρ τὸ πλεονάζον· τὸ γὰρ ὑπέμετρον
 ὑπὲρ τὴν μῆξιν διαδήλον γίνεσθαι. Διὸ τοῖς κατὰ τὴν χρῆ-
 σιν ισχυροτέροις τὸ ἀνειμένον πλείον ἐπιμίσγεται εἰς τὸ ἰσο-
 δυναμήσθαι. Ὡς ἐστὶ τὰς συμφωνίας καὶ ἰσότης τῶν ἐξ ὧν
 γίνεται. Εἰ γὰρ ὁ ὀξύς πλείους κινῶτο ¹²⁾ ἀριθμούς, πῶς
 ἂν σωθήσῃς γένοιτο; Καὶ γὰρ, ὡς φασί, καὶ ποδρωτέρω
 ἀκούεται ὁ ὀξύτερος φθόγγος, τῷ ποδρωτέρω διὰ τὴν τῆς
 κινήσεως ὀξύτητα δίκνυσθαι. Εἰ ¹³⁾ διὰ τὸ πλῆθος γίνε-
 ται, οὐκ ἂν ποτε γένοιτο σύμφωνος οὗτος πρὸς τὸν βαρύν-
 ονθ' ὅτε ἀκούεται, εἰ γε ἐν ἀμφοτέροις ἡ συμφωνία· οὐδ',
 ὅτε ἐκλείπει ὁ βαρύτερος· ἀνάγκη γὰρ κατὰ τὴν λεληθυῖαν
 ἐκλείψιν μηκέτ' ἀκούεσθαι· οὔτε μάλιστα ἄμφω ἀκούονται·
 καὶ τῆς γὰρ ὁ ὀξύς σφωδρότερός ἐστιν, ἵτε αἰὼς τε ὢν καὶ
 πόρρω δίκνυσθαι· φθάνει τε οὖν τὸν βαρύν καὶ κατισχύει,
 ὥστε σφαιερίζεσθαι τὴν αἰσθησιν, αἰεὶ (μὴ) ¹⁴⁾ μειονεκτοῦντος
 τοῦ βαρυτέρου. Ἀλλ' ἐπεὶ ἐστὶ τε σύμφωνον, ἰσότητα δη-
 λούν ἀμφὸν τῶν φθόγγων, ἰσότης ἐστὶ τῶν δυνάμεων, δια-
 φέρουσα τῇ ιδιότητι ἑκατέρα. Τὸ γὰρ ὀξύτερον φύσει ὄν
 ἐκδηλότερον, οὐκ ισχυρότερον, ποδρωτέρω ἀντιληπτὸν ἐστὶ τοῦ
 βαρυτέρου, ὥσπερ τὰ λευκὸν ἄλλον τοῦ χρώματος, ἢ το ἑτα-
 ρον, ὃ ἀντὶ τῷ θάτερον ¹⁵⁾ ἥτιον εἶναι, ὃ πέφυκε, μᾶλλον
 ἀντιληπτὸν ἐστίν, ἢ τῷ μὴ διὰ τοὺς ἴσους ἀριθμούς κινεῖ-
 σθαι, ἀλλὰ τῷ μᾶλλον τῷδε ἢ τῷδε ἐπιδράλλειν τὴν αἰσθη-
 σιν, διὰ τὴν πρὸς τὰ περίεξ ἀνομοιότητα. Οὕτως δίκνυται
 μὲν καὶ ὁ βαρὺς, ἢ δ' ἀκοῇ θάττον ἀντιλαμβάνεται διὰ τὴν
 ιδιότητα τοῦ ὀξέος, οὐ διὰ τὸ ἐν αὐτῷ πλῆθος. Καὶ γὰρ ⁷
 δὴ γε εἰ καὶ ποδρωτέρω ἐκινεῖτο, οὐ διὰ τὸ πλείους κινεῖ-
 σθαι ἀριθμούς ὁ ὀξύτερος, ἀλλὰ διὰ τὸ σχῆμα· ἐπειδὴ ὁ
 μὲν ὀξύς ἥχος πρόσω· μᾶλλον φέρεται καὶ ἄνω, ὁ δὲ βαρὺς
 περίεξ κατ' ἴσον μᾶλλον. Δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν ὁργάνων· τὸ
 μὲν γὰρ ὑπόκερας καὶ τὸ σὺν τῷ χαλκώματι περιηχητικώτερον,
 αἶτε τοῦ ἥχου ἴσον ¹⁶⁾· περὶ πᾶν γιγνομένου. Καὶ γὰρ εἰ
 τις ὅξυν φθεγγόμενος φθόγγον ἄπαιτο τῆς αὐτοῦ πλευρᾶς,

12) Editum κινεῖται.

13) Codd. ἦ. correxit W. equidem additum δὲ malim. deinceps σύμφωνος ἀντὶ πρὸς τ. β. Codd. correxit W.

14) μὴν fecit W.

15) οὐκ τὸ θάτερον π. ἢ τὰ μὴ — ἀλλὰ τὸ μᾶλλον editum.

16) ἴσως aequaliter tetra W.

ἔπειτα πάλιν βαρὺν, αἰσθάνοιτο ἂν μᾶλλον ἐπὶ τοῦ βαρέος
φθόγγου τῇ χειρὶ τῆς περὶ τὴν πλευρὰν κινήσεως. Καὶ τοῦ
ὄργανου ἄπεται τῆς χέλυος ἢ τοῦ κέρατος ἢ ἀγκῶνος, ὅποτε
τὴν λεπτὴν τύπτει καὶ τὴν τοῦ βαρέος προετικὴν, πάλιν
ἐπαίσθοιτο ¹⁷⁾ ἂν μᾶλλον τῆς περὶ τὸ κύτος κινήσεως,
ὅποτε τὴν τοῦ βαρυτέρου τύπτει ἤχου προετικὴν. Εἰς πᾶν
γὰρ ὁ βαρὺς φθόγγος διίκνυται πέραξ, ὁ δὲ ὀξύς πρόσω ¹⁸⁾
8 ἢ εἰς ὃ βιάζεται ὁ φθεγγόμενος. Εἰ οὖν ὅσω πρόσω κινεῖ-
ται ὁ ὀξύς, τοσούτῳ περὶ πᾶν κινεῖτο ὁ βαρὺς, οὐκ ἂν
ἐλάττους κινεῖτο ἀριθμούς. Ὅπερ καὶ τῶν αὐλητικῶν δῆλον·
ὁ γὰρ μακρότερος αὐλὸς βαρυτέρος, ἐν ᾧ πλεῖον τὸ πνεῦμα,
περὶ ὃ πᾶν ἡ κίνησις. Ἀλλ' οὐδὲ τάχει ἂν διαφέρῃ ὁ ὀξύς·
προκατελαμβάνετο ¹⁹⁾ γὰρ ἂν τὴν ἀκοήν, ὥστε μὴ γίγνεσθαι
σύμφωνον· εἰ δὲ γίγνεται, ἰσοταχοῦσιν ἄμφω· οὐχὶ οὖν
ἀριθμοὶ τινες ἄνωσι τὸν τῶν διαφορῶν λόγον ποιούσιν. Αἱ
δὲ φύσει τοιαῦτα φωναί, φύσει συνηρμοσμέναι οὔσαι· οὐδὲ
γὰρ τὰ διαστήματα, ὡς τινὲς φασιν, αἷτια τῶν διαφορῶν,
διὸ καὶ ἀρχαί· ἐπεσθὲ καὶ τούτων παραλειπομένων γίγνεται
τάδε ²⁰⁾ αἷτια τοῦ εἶναι, οὐχ ὡς ποιοῦντα, ἀλλὰ ὡς μὴ
9 κωλύοντα. Οὐδὲ γὰρ ἡ ἐκμέλεια τῆς ἐμμελείας αἷτια· ἐπεσθὲ
οὐκ ἂν γένοιτο ἐκμέλεια, εἰ μὴ ἡ ἐμμέλεια παρὰπέμπτοιο.
Οὐδ' ἂν τι ἄλλο ἐπιστημονικὸν γένετο, εἰ μὴ τούτῳ αντιὸν
ἀνεπίστημον τοῦ ἐπιστήμονος, ἀλλὰ παραπεμπόμενον, τοῦ
μὴ κωλύειν. Ἰδοὺ οὐδὲ τὰ διαστήματα τοῦ μέλους αἷτια
ὡς ποιοῦντα, ἀλλ' ὡς μὴ κωλύοντα. Εἰ γὰρ τις ἅμα
φθέγγοιτο κατὰ τὸ συνεχὲς καὶ τοὺς μεταξὺ τόπους ²¹⁾, ἄρ'
οὖν ἐκμελῇ προῖοιτο φωνήν; ὦν οὖν μὴ παραπεμπόμενον
ἐκμέλεια γίγνοιτο ἂν, οὐχὶ τούτων παραλειπομένων ἡ ἐκμέ-
λεια, ὡς, εἰ μὴ παραλειφθεῖν, κωλυσθέντων. Μέγα οὖν
ὄφελος τὸ περιῖστασθαι ταύταις τὴν μελωδίαν, ὥστε ἀνε-
ρίσκειν τοὺς συνηρμοσμένους πρὸς ἀλλήλους φθόγγους· ἀλλ'
οὔτοι μὲν αἷτιοι τοῦ μέλους ὄντες, τὰ δὲ διαστήματα παρα-
πεμπόμενα ἐπιδηλούμενα ἐκμελείας αἷτια εἶσιν· ἥς ²²⁾ καὶ

17) Editum ἐπαίσθθητο ἂν.

18) est pro πορρωτέρω. W. prorsum sive quo vim suam dirigit proferens.

19) Ἀν προκατελάμβανε γὰρ ἂν?

20) Ἀν γίγνεται. Τὰ δὲ αἷτια?

21) Ἀν τόνους? per intermedios locos W. deinceps ἄρ' οὐκ legisse videtur W. vertit enim annon inconcinnam protulerit vocem? quod praefero. Postea παραλειπομένων — ὡς εἰ μὴ παραληφθεῖν editum.

22) Editum εἶσιν. Οἱς καὶ — Ἄτε οὖν τὰ διαστήματα. sed Codd. οὐ omittunt. In fine fortasse fuit ἢ κατὰ — ἢ εἰ μὴ ἦν.

λογαὶ λέγονται ἂν, ἀπὸ τῆς ἐμμελεῖς φωνῆς. "Αὐτὸς δὲ [οὗ]
τὰ διωστήματα αὐτὰ τῆς ἐμμελείας, ἀλλὰ βλαπτικὰ αὐτῇ
φαινόμενα γὰρ οὐτε οἱ ἑρμῆμοι αὐτοὶ τῇ ποσότητι διαφέ-
ρουν ἀλλήλων τοὺς φθόγγους· κατ' ἄλλο γὰρ ἴσως εὐρίσκον-
ται οἱ βαρεῖς τοῖς ὀξέσι, κατὰ καὶ ὁ πόνος ἴσως κατὰ
τοῦναντίον· οὐ γὰρ ἦτορ τῶν πρὸς ὀξέσι φθόγγους φθον-
γόμενων οἱ τοὺς βαρεῖς ποιοῦσι, βλαζόμενοι εἰς τοῦναντίον
πάντων. Μία δὲ φύσις τῆς μουσικῆς, κίνησις τῆς ψυχῆς, ἣ
κατὰ ἀπόλυσιν γιγνομένη τῶν διὰ τὰ πάθη καμῶν, ἣ δὲ
μὴ ἦν.

Multa Theophrasti loca excerpſit idem Porphyrius in libris
de abstinentia carnium, sed difficile est verba philosophi
Eresii a narratione Porphyrii discernere: quare ea omisi.

2. Θ. περὶ μουσικῆς ἡρχὰς μουσικῆς τρεῖς εἶναι λέγει,
λύπην, ἡδονήν, ἐνθουσιασμόν, ὡς ἐκαστοῦ τούτων παρα-
τρέποντος ἐκ τοῦ συνήθους καὶ ἐγκλίνοντος τὴν φωνήν.
Plutarchus Quaest. Conviv. 1, 5.

III. Ἱστορικὰ Προμνήματα.

1. Μάγνητες οἱ ἐπὶ τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ κατοικοῦν-
τες, ἱεροὶ τοῦ θεοῦ, Δελφῶν ὑποικοί, παρέχονσι τοῖς ἐπι-
θροῦσι στέγην, ἄλας, ἔλαιον, ὄξος, ἐπίλυκρον, κλίνας,
στρώματα, τραπέζας. Athenaei 4. p. 114. a. (174. Schw.)

2. Τῶν φασιατῶν οὐ κατὰ λόγον ἢ ὑπεροχὴ τῶν ἀφρο-
νων, ἀλλὰ πολλῷ μείζων. Athen. 14. p. 654. a. (381.
Schw.)

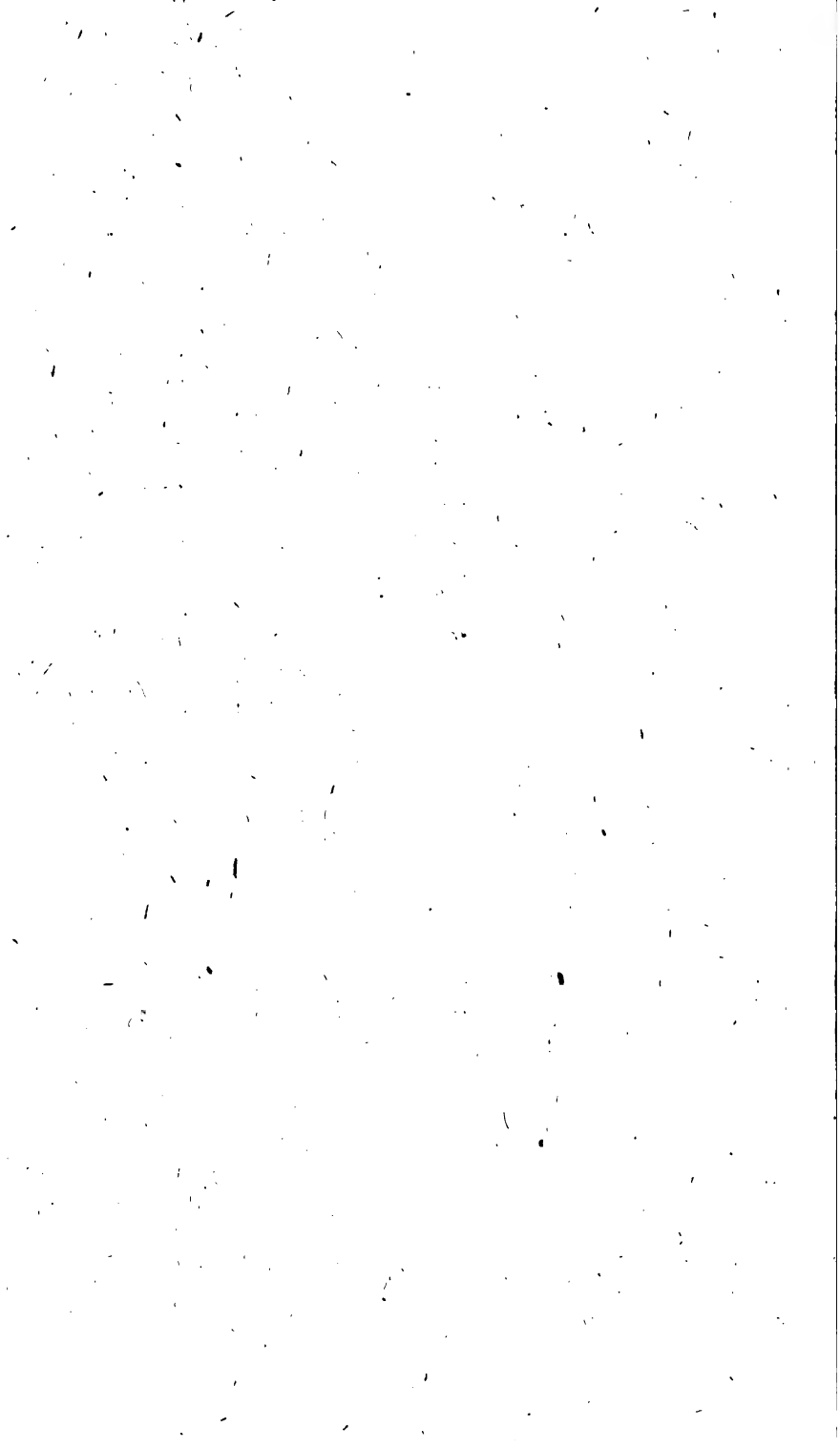
3. Θεόφραστος ἐν τοῖς ἱστ. ὑπ. τὸν ἀπὸ τῶν Λιόλου
νήσων φησὶ βρόμον τοῦ πυρός καίεσθαι μέχρις ἐνὸς σταδίου
καὶ περὶ τὸ Ταυρομένιον ἀκούεσθαι ψόφον βροντῇ παρη-
πλήσιον. Scholia ad Apollonii Rhodii Argon. IV, 834.

IV. Περὶ ὑδάτων.

Τὸ Νεῖλου ὕδωρ πολυγονώτατον καὶ γλυκύτατον ... διδ-
ναι λύειν τὰς κοιλίας τῶν πινόντων, μῆξιν ἔχοντα λιγρώδη
... 1). Καὶ τῶν γλυκέων δὲ, φησὶν, ὑδάτων ἕνια ἄγασθαι ἢ

W. verba vel ut non sint. Mihi oratio truncata et mutila esse
videtur. Plures errores editionis annotare omisi, qui facile
corrigi poterant; et fortasse operis debentur.

1) Falsam vulgatam coarctavit Casaub. argumento dulcedinis, quae
cum soluta alyo et nitri natura nihil habet commune. Is igitur
Theophr. oper. T. V.

I. *Ἐκ τῶν Θεοφράστου περὶ φντῶν ἱστορίας.*

(E Codice Vaticano 1759. p. 246—248. comparato cum Monacensi.)

Τῆς γῆς ἡ μὲν πείρα, ἡ δὲ λεπτότης. καὶ ἡ μὲν γλίσχρα,
ἡ δ' ὑποψαμμος. καὶ ἡ μὲν μελίγγωσς, ἡ δ' ὑπόλευκος, ἡ δ'
ὑπέρυθρος. καὶ ἡ μὲν λειμονία τὲ καὶ ὅλως ἐνικμος, ἡ
δὲ ξηρά. καὶ ἡ μὲν φορά, ἡ δ' ἀργίλος. καὶ ἡ μὲν τεράμων,
ἡ δ' ἀτεράμων. καὶ ἡ μὲν εὐχέμερος, ἡ δὲ δυσχέμερος.
δρυὸς εἶδη, φηγὸς, ἡμερίς, ἀλίφλοιος, αἰγίλωψ. φηγὸς μὲν,
ἡ τὰν γλυκύτατον φέρει καρπὸν. ἡμερίς, ἡ τῶν λοιπῶν τὸν
γλυκύτατον· καὶ πρὸς τὰς σκετοδεψίας τοῦτον χρησιμώτα-
τον. ἡ δ' ἀλίφλοιος ἥττω ταύτης γλυκύτητι φέρει τὸν καρ-
πὸν. πικρότατον δὲ πάντων ἡ αἰγίλωψ. ὀρθοφυεστάτη δ'
αὕτη καὶ ὑψηλότετη πασῶν. πῖλον δὲ τὸ ταῖς δρυσὶν ἐπι-
φυόμενον ἔρῳδες μαλακὸν, ᾧ πρὸς τὰς ἐκ τῶν πυρείων
χρόνται τοῦ πυρὸς ἀνάψεις. ἱουλοὶ δὲ τὰ ταῖς ¹⁾ καρσίαις
ἐπιφυόμενα καὶ ἀπαιωρούμενα οἷον σκοληκώδη, ὁμοσύμμε-
τῶ οὕτω καλουμένην θηριδίαν τῷ πολυποδωτάτῳ. ἐρινεὸς ἡ
ἄρρηγν συκῇ. καὶ ὁ καρπὸς, ἔρινον. καὶ ἐρινάζειν τὸ τὰ
ἔρινα ταῖς θηλείαις προσαρτάν. ἔρινα δὲ καὶ τὰ προαπο-
πίπταντα τῶν θηλειῶν συκῶν. τὰ δὲ πεπαινώμενα ἀντὶ τῶν
προαποπιπτόντων τούτων, ἐν τισὶ γὰρ τῶν συκῶν, ὄλυνθοι.
πεύκη μὲν πέτυος διαφέρειν, τῷ τὴν μὲν πεύκην μείζω εἶναι
καὶ ὀρθοφυεστέραν, καὶ τοὺς κωνοὺς μείζους φέρειν, ἥττω
δ' ἔχειν τὰ λεπτῶδες. πῖτυς δὲ τὰναντία τούτων προσεῖναι.
ἐλάτην δὲ πῖτυος καὶ πεύκης πολλῶ εὐμηκεστέραν εἶναι. καὶ
πάντων τὴν βλάστησιν εὐτακτοτάτην, πολὺ δ' ἥττον ἐκείνῃς
εἶναι ἔνδαδον. τὴν δ' ὀξύν, τὰ μὲν ἄλλα παρομοίαν εἶναι
τῇ ἐλάτῃ, λείαν δ' εἶναι καὶ ἄνοτον. καὶ τὸ ξύλον ἰσχυρὸν
ἔχειν· τὸ τε φύλλον δισχιδὲς ἐξ ἄκρου ἀκανθίζον. καρπὸν
δὲ φέρειν βυλακώδη ἐν ἐλύτρῳ λείῳ, φηγῷ τῇ γλυκύτητι
παρὰπλήσιον. καὶ τὴν μίλον δὲ, τὰ μὲν ἄλλα τῇ ἐλάτῃ
εἶναι παρομοίαν, πλὴν οὐχ οὕτω ὑψηλὴν, καὶ μᾶλλον πολυ-

1) ταῖς addit Monac.

μάσχαλον. τὸ δὲ ξύλον, ταῖς μὲν μέλαν εἶναι καὶ φοινικοῦν, ταῖς δὲ ξανθὸν σφόδρᾱ, καὶ ὅμοιον τῇ κέδρῳ. καὶ τὸν φλοιὸν δ' ἔχειν, τῇ τε τραχύτητι καὶ τῷ χρώματι, τῇ κέδρῳ ὅμοιον. καρπὸν δὲ φέρειν στρογγύλον, μαλακὸν, ἐρυθρὸν, κύαμου μικρῷ μείζω. ταύτης τῶν μὲν φύλλων ἐάν τι τῶν λοφούρων φάγη, ἀποθνήσκειν. τὸν δὲ καρπὸν καὶ ἀνθρώποις ἡδὺν εἶναι καὶ ἄσυνῃ. ὅστρυν δὲ τῇ ὀξύῃ μάλιστα εἶναι παρομοίαν. φύλλα μέντοι ἀπίσιδῃ τῷ σχήματι ἔχειν· πολλὰ δὲ προμηκέστερα καὶ ἐς ὀξύ λήγοντα· καὶ πολὺν ἀπὸ τῆς μέσης ἐκατέρωθεν πλευροειδῶς. ξύλον σκληρὸν, λευκόν· καρπὸν δὲ φέρειν προμήκη, κριθῇ ὅμοιον, ξανθόν. φυλίρα δὲ τὸ μὲν φύλλον κειτῶδες εἶναι τὴν μορφὴν, πλήν κυρτὸν ἐκ προσαγωγῆς, καὶ πρὸς τῷ μίσχῳ κυρτάτατον. ἐτι δ' ἔπουν· λον κύκλῳ καὶ κεκαραγμένον, γλυκύ τε εἶναι καὶ ἐδώδιμον τοῖς βοσκήμασι· τὸν δὲ καρπὸν ἄβρωτον πᾶσι. τῷ δὲ τοῦ κειτοῦ καὶ τοῦτον ὅμοιον, μείζω δὲ, ἡλικὸν κύαμος, καὶ προμηκέστερον, γονίας ἔχοντα τὸν ἄδρὸν πέντε, οἷον ἰνῶν ἐξεχουσῶν καὶ ἐς ὀξύ συναγομένων. τὸν δὲ μὴ ἄδρὸν, ἀδιασφατέρον εἶναι. καὶ διακνιζόμενον δὲ τὸν ἄδρὸν μικρὰ ἄττα ἔχειν καὶ λεπτὰ σπερμάτια, ἡλικὰ τὰ τῆς ἀτραφάξυος. φυλίρας δὲ καὶ τὸν φλοιὸν πρὸς τε ἄλλα χρήσιμον εἶναι, καὶ πρὸς καλωποιίαν. σφενδάμνῳ δὲ τὸ μὲν ξύλον εὐμέγεθες καὶ ἰσχυρὸν, τὸ δὲ φύλλον τῇ σχήσει ὅμοιον τῷ τῆς πλατάνου, λεπτότερον δὲ καὶ μαλακώτερον καὶ προμηκέστερον, τὰ τε σχίσματα ἀκροσχιδέστερα. φλοιὸς δὲ μικρῷ τραχύτερος τοῦ τῆς φυλίρας. καὶ καρπὸς παρόμοιος τῷ τοῦ παλισύρου, προμηκέστερος δέ. μελία δὲ φύλλον εἶναι δαφνοειδὲς τῷ σχήματι· χαραμῶν τινα ἔχον κύκλῳ. φυλλοφορεῖν δ' ἅμα πλείως ἀφ' ἑνὸς μίσχου, περὶ ἑνα μίσχον κατὰ γόνυ, δυοῖν ἐκατέρωθεν φύλλων παφυκῶτων. εἶναι δ' αὐτῆς τὴν μὲν λεῖαν καὶ ἐφύδρην, τὴν δὲ τραχεῖαν, περὶ τε τὰ ξηρὰ καὶ πετρωδῇ φυομένην. κρανεία, ἣ τὰ κράνεια φέρουσα, καρπὸν ἐδώδιμον. ἥς δύο εἶδη. τῇ μὲν γὰρ τὸ ξύλον ἰσχυρότατον, καὶ πρὸς τὰ ἀκόντια χρησιμώτατον· τῇ δὲ, διὰ τὸ ἐνταριώτην ἔχειν, οὐκ ἰσχυρὸν, οὐδ' ὁμοίως χρήσιμον. ἄρκευθος δὲ κέδρου διαφέρει τῷ ὑψηλότερα τε εἶναι, καὶ τὰ φύλλα μαλακώτερα ἔχειν. τὸν δὲ καρπὸν μέλανά τε καὶ στρουφνόν, καὶ ἥττον ἐδώδιμον τοῦ τῆς κέδρου. μεσίλη ἣ τὰ μέσιλα φέρουσα. οὗα δὲ ἣ τὰ οὗα. ἥς τὸ φύλλον ὁμοιώτατον τῷ τῆς μελίας, μείον δέ. κέρασος, ἣ τὸν καρπὸν τὰ κέρασα φέρουσα, ὅμοιον διόσπυρον τῷ σχήματι, πλήν τοῦ τοῦ διόσπυρου πολλὰ σκληρότερον εἶναι τὸν πυρήνα. αἰγειρον δὲ καὶ λεύκη καὶ κερκίδα ἀλλήλων διαφέρειν, τῷ τὴν μὲν αἰγειρον μακροτέραν τε

εἶναι καὶ λειοτέραν τῆς τε ²⁾ λεύκης καὶ περκίδος. αὐτῶν δὲ τῇ μὲν περκίδι καὶ ἔτι τραχύτερον εἶναι τὸν φλοιὸν, καὶ μᾶλλον ὑπόλεπρον, τὸ δὲ φύλλον κιντῶδες μᾶλλον, μίσχῳ μακρῷ καὶ λεπτῷ προσηρητημένον. τῇ δὲ λευκῇ φύλλον μὲν παρόμοιον τῷ τῆς αἰγείρου, μήκος δὲ τῷ κῆς περκίδος. τὴν δὲ κλεῖθραν φύσει ὀρθοφυῖ εἶναι, ξύλον δ' ἔχειν μαλακὸν καὶ ἐντεριώνην, ὥστε δι' ὅλων κηλαίνεσθαι αὐτῆς τὰς λεπτάς ῥαβδούς. φύλλον δ' ὅμοιον τῷ τῆς ὑπέρου, μείζον δὲ καὶ ἰσχυρότερον. καὶ φλοιὸν τραχὺν, ἔσωθεν ἐρυθρόν, ὥστε καὶ βάπτεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ δέρματα. κολυτρία δὲ τὸ μὲν φύλλον ἐγγὺς τοῦ τῆς ἰτέας, πολυύζον δὲ καὶ πολύφυλλον τὸ δένδρον· ὁ δὲ καρπὸς ἑλλοβος, καθάπερ τὰ χεδροπὰ, λοβοῖς πλατέσι καὶ οὐ στενοῖς· καὶ τὸ σπερμάτιον τὸ ἐνὸν μικρόν. τερεβίνθῳ δὲ τῇ καὶ τερμίνθῳ, τὸ μὲν φύλλον θαμνοειδές, πλείω δὲ περὶ ἓνα μίσχον κατὰ συζυγίαν, ὥσπερ καὶ τῇ οὐα. λιπαρὸν δὲ καὶ αὐτὸ καὶ ὁ καρπός. οὐ μὴν ἐντεῦθεν γε ἡ ῥυτίτη συλλέγεται, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ξύλου ἢ πλείστη. τὴν δὲ πύξον, μεγέθει μὲν εἶναι οὐ μεγάλην, τὸ δὲ φύλλον αὐτῇ, μεγέθει μὲν καὶ σχήματι ὅμοιον τῷ τῆς μυρρίνης, τῇ δὲ χροῇ μάλιστα τῷ τῆς δάφνης, καὶ ἔτι ζοφερώτερον. φύεσθαι δ' ἐν ἀνυχροῖς τύποις καὶ τραχεῖσι. τὸν δὲ πρίνον φύλλον μὲν ἔχειν δρυῶδες, μείον δὲ, ἐπακανθίζον τὸν δὲ φλοιὸν λειότερον δρυός. γίνεσθαι δὲ καὶ μέγα, ἐὰν χώρας λαβήται ἐπιτηδείας· καρπὸν δὲ φέρειν βάλανον οὐ μεγάλην. φέρειν δὲ καὶ παρὰ τὴν βάλανον τὸν φοινικοῦν κόκκον. ἴσχειν δὲ καὶ ἱξίαν καὶ ὑφέαρ. καὶ ἴσχειν τὴν μὲν ἱξίαν ἐκ τῶν πρὸς βορᾶν, τὸ δ' ὑφέαρ ἐκ τῶν πρὸς μεσημβρίαν. τὴν δ' ἀρίαν πρίνου ἔχειν καὶ δρυὸς μέσσην τὴν φύσιν καὶ τῷ ξύλῳ καὶ τοῖς φύλλοις καὶ τῷ καρπῷ. τὴν δὲ σμίλακα ὁμοίαν μὲν εἶναι τῷ πρίνῳ, τὸ δὲ φύλλον αὐτῇ οὐκ ἀκανθῶδες, ἀλλ' ἀπαλωτέρον καὶ διαφυῖς ἅμα ἔχον πλείους. οὐδὲ τὸ ξύλον ὥσπερ ἐκείνῳ πυκνὸν καὶ ἰσχυρόν, ἀλλὰ μαλακὸν πρὸς τὰς ἐργασίας. τῇ δ' ἑτέρα σμίλακι, τῇ θαμνώδει καὶ ἐπαλλοκαύλῳ καὶ ἀκανθῶδει, τὸ μὲν φύλλον κιντῶδες, μικρόν, ἀγώνιον, ὁ δὲ καρπὸς βοτρυνώδης, κατακρέμαστος, ἐρυθρός, πυρῆρας ἔχων, τὸ μὲν ἐπίπαιν δύο, τρεῖς δ' ἐν τοῖς μείζονσι, καὶ ἓνα ἐν τοῖς μικροῖς. τὴν δὲ κόμαρον φέρειν μὲν τὸ μενύκαλον, καρπὸν ἐδώδιμον. φέρειν δὲ καὶ τὴν ἀνδράγγην ὅμοιον τὸν καρπὸν. τὸν δὲ φλοιὸν τῇ πέν κομάρῳ οὐ λείον, τῇ δ' ἀνδράγγῃ λείον εἶναι καὶ περιρρόγηννύμενον. ὁμοίαν δὲ τούτοις εἶναι καὶ τὴν κοκκυμηλέαν· ἴδιον δὲ ταύτην ἔχειν

2) τε addit Mon.

τὸ ἐκπαπποῦσθαι αὐτῇ τὸν καρπὸν. τῇ δὲ χαμαιδάφνῃ ³⁾ τὸν καρπὸν ἐπιγίγνεσθαι παραπλήσιον τῷ τῆς σησάμου σὺν τῷ λοβῷ, ἐνδοθεν δὲ στερεὸν, διηρημένον τε κατὰ τετραστιρίαν. ταύτης καὶ τὸν καρπὸν καὶ τὸ φύλλον ὑπὸ τῶν προβάτων ἐσθιόμενα ἀποκτινύνται. τὴν δὲ κερωνίαν τὸν μὲν πλεῖστον καρπὸν ἐκ τοῦ στελέγους φέρειν, φέρειν δ' ὀλίγον καὶ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων. ἄλλοβον δ' αὐτῇ εἶναι τὸν καρπὸν, καὶ τὸ δένδρον ἀειφύλλον. τὸ βέλσαμον κηπευτὸν εἶναι, ὅπῃ καὶ καρπὸν καὶ πτόρθους χρήσιμα παρέχον. τὸ δὲ σίλφιον ἄγριον ἄλως, οὐ καὶ ὁ ὅπος καὶ ὁ καρπὸς καὶ ὁ κανὺς καὶ τὸ φύλλον καὶ ἡ ῥίζα χρήσιμα. καὶ ἐστὶ καρδοκῶδες τὸ φυτόν. καλάμους τοὺς ἐν τῇ Ἰνδικῇ πάμπολύ τε ὑπερβάλλειν τῷ μεγέθει τοὺς ἑλληνικοὺς, ὥστε καὶ ἐν γόνυ καλάμου τῶν γε ἐκεῖ πρὸς τε ἄλλα ἅττα ἱκανὴν χρεῖαν παρέχεσθαι, καὶ πλοῖον ἐν τῷ ποταμῷ ποιεῖν. ἐν γε μὴν τῇ Ἑλλάδι κάλλιτον ⁴⁾ κάλαμον περὶ τὸν Κηφισὸν γίγνεσθαι ποταμόν, καὶ μάλιστα περὶ τὴν ὀξείαν καμπήν, ἣ ἐστὶ συμβολὴ τοῦ τε Κηφισοῦ καὶ Πραβατίου ποταμοῦ, τοῦ ἀπὸ Λεβαδείας ῥέοντος. πεύκην, πῖτυν, ἐλάτην, μίλον ⁵⁾, ἄρκευθον, κέδρον, κυπάριττον, πρίνον, ἀρίαν, κόμαρον, ἀνδράχην, τέρμινθον, μυρικήν, ἀφάρκην, κύλαστρον, ὀξυάκανθον, πύξον, δάφνην, σχαῖνον, μυρρίνην, κερωνίαν, ἅπαντα ταῦτα ἀειφύλλα εἶναι.

II. Περὶ Μουσικῆς ἐν δευτέρῳ. ¹⁾

1. Ἔστι γὰρ τὸ γινόμενον κίνημα μελωδικικὸν περὶ τὴν ψυχὴν σφάδρα ἀκρεβές, ὅποταν φωνῇ ἐθελήσῃ ἐρμηνεύειν

3) De euonymo haec Theophr. h. 5, 18, 13. ubi vide annotata.

4) μάλιστα Mon. 5) μίλον addit Mon.

1) Praeclarum libri 2, de Musica fragmentum servavit Porphyrius in commentario ad Ptolemaei Harmonica, edito a Wallisio Operum T. III. p. 241 — 244. e Codd. tribus scriptis, D. Barocciano bibliothecae Bodleianae, M. Oxoniensis Collegii Magdalenensis, E. Bodleianae bibliothecae: cui versionem addidit Wallisius, quae lectorem magis impedire possit, quam iuvare. Graeca enim verba modis sequitur vel vitiosissima, interdum coniecturam interpretis non indicatam reddit. Equidem vitia et menda aliquot feliciter sustulisse mihi videor: supersunt tamen fere totidem ab acutioribus corrigenda. Statim ab initio salubrae verborum sunt plures, quas explanare non potui. Pro μελωδικικόν Codd. M. E. μελωδικόν habent. deinceps editum αὐτόν, sequens τὴν ἄλογον Wallisius vertit *tem irrationalē*. Equidem intelligo, τὸ κίνημα, ὅποταν ἐθελήσῃ ἡ ψυχὴ ἐρμηνεύειν φωνῇ, τρέπειν τὴν φωνὴν τὴν ἄλογον. Editum legitur ὅποταν φωνῇ.

αὐτὸ, τρέπει μὲν τήνδε, τρέπει δὲ ἐφ' ὅσον οἷα τε ἐστὶ τὴν ἄλογον τρέψαι, κατὰ ἐθέλει. Ἦς τὴν ἀκρίβειαν τινες ἐπαβάλοντο ²⁾ εἰς τοὺς ἀριθμοὺς ἀναπέμπειν, κατὰ τοὺς ἐν τούτοις λόγους τὴν ἀκρίβειαν τῶν διαστημάτων γίνεσθαι φήσαντες. Ἐνα γὰρ λόγον εἶναι τοῦ διὰ πασῶν ἔφασαν, ὡς καὶ τὸν τοῦ διπλασίου, καὶ τὸν τοῦ διὰ πέντε, ὡς τὸν τοῦ ἡμιολίου, καὶ τὸν τοῦ διὰ τεσσάρων, ὡς τὸν τοῦ ἐπιτρίτου, καὶ τῶν ἄλλων διαστημάτων ἀπάντων ὁμοίως, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων ἀριθμῶν ἐκάστου ἰδίου. Οὕτω τε ἐν ποσότητι τὴν μουσικὴν εἶναι, ἐπειδὴ παρὰ τήνδε αἱ διαφοραί. Ἄ δὲ λέγοντες συνεισιτέροις τις ἐφαίνοντο τῶν ἁρμονικῶν καὶ αἰσθῆσει κρινόντων, τοῖς τῶν τετηγμένων ἀριθμῶν λόγοις ἐκικρίνοντες. Οἱ οὐκ ἤδεισαν, ὅτι, εἰ μὲν τοι ³⁾ ποσότης ἐστὶν ἡ διαφορὰ, γίγνεται αὕτη παρὰ τὸ ποσότητι διάφορον, καὶ μέλος ἢ μέλους μέρος εἶη· ὥστε καὶ ἡ χροὰ χροᾶς ποσότητι διαφέρει· ὅπερ ἀνάγκη καὶ μέλος ἢ μέλους [μέρος] εἶη, εἰ γὰρ τὸ μέλος καὶ τὸ διάστημα ἀριθμὸς, καὶ διὰ τὸν ἀριθμὸν τὸ μέλος καὶ ἡ τοῦδε διαφορὰ. Καὶ γὰρ, εἰ πᾶν ² διάστημα πλήθος τι, τὸ δὲ μέλος ἐκ διαφορῶν φθόγγων, τὸ μέλος ὅτι ἀριθμὸς, τοιόνδε ἂν ⁴⁾ εἶη. Ἀλλ' εἰ μηδὲν ἄλλο ὁ ἀριθμὸς, πᾶν ἀριθμητὸν μετέχει ἂν καὶ μέλους, ὅσον καὶ ἀριθμοῦ. Εἰ δ', ὡς τῷ χρωματι συμβεβήκοι ⁵⁾ τὸ πλήθος ἄλλω ὄντι, καὶ τοῖς φθόγγοις, ἐστὶ τι ἄλλο φθόγγος, καὶ ἄλλο τὸ περὶ αὐτὸν πλήθος. Ἀλλ' εἰ ἄλλο τι φθόγγος ὁ ἀκουστός καὶ ὁ βαρύτερος καὶ ὁ ὀξύτερος, διαφέρουσιν ἀλλήλων ἢ ὡς φθόγγος ἢ ὡς τὸ πλήθει. Εἰ μὲν [ὡς] τὸ πλήθει, καὶ ἐστὶν ὁ ὀξύτερος τοιοῦτος τῷ πλείονος ἀριθμοὺς κεινῆσθαι, καὶ ὁ βαρύτερος τῷ ἐλάττω, τί ἄλλο τὸ ἴδιον τῆς φωνῆς ἂν εἶη; Πᾶσα γὰρ ἀντιληπτὴ ἢ κατὰ τὸ ὀξὺ ἢ κατὰ τὸ βαρὺ ἐστὶ· πᾶσα γὰρ φωνὴ ἐστὶν ἥς μὲν ὀξύτερα, ἥς δὲ βαρύτερα· ὥστε ἥς μὲν ἐλάττω τὸ πλήθος, ἥς δὲ πλεον· ὥστε ἀριθμὸς· οὐ αἰρομένου τί τὸ ἀπολεί-

2) Editum ἐπέβαλον, τὸ εἰς — τοὺς ἐν τούτοις λόγοις.

3) εἰ μὲν τι Codd. equidem μὲν τῇ malim. deinceps M. E. ὥστε ἡ χροὰ. ut si color a colore W. quasi ὥσπερ εἰ scriptum voluerit. Sequens μέρος supplevit W.

4) Codd. M. E. τοιόνδε, D. τοιόντε, quod W. dedit. Equidem conicio fuisse τὸ μέλος, ὅτι τοιόνδε, ἀριθμὸς ἂν εἶη. et deinceps μηδὲν ἄλλο ἢ ἀριθμὸς.

5) An συμβεβήκει? deinceps φθόγγος ἢ ἀκουστός Codd. ἀριθμὸς substituit W. equidem, servata Codicum scriptura, distinctionem verborum mutavi et ἡ in ὁ mutavi. Erat enim editum: ἡ ἀριθμὸς — ὀξύτερος διαφέρουσιν ἀλλήλων· ἢ ὡς φ. Sequens ὡς addidit W.

πόμενον εἴη ἄλλο τι, καθὸ φωνή; Ἡ φωνή δὲ ὀξυτέρα
 τινὸς ἢ βαρυτέρα ἐστίν· ἔχει τὸ ποσὸν ἢ φωνή· εἰ δὲ ἄλλο
 τι, οὐκ εἶτι ἐστὶ φωνή τις. Εἰ δὲ ὡς ⁶⁾ φθόγγοι διοίσου-
 σιν οἱ ὀξεῖς καὶ βαρεῖς, οὐκέτι τοῦ πλήθους δεησόμεθα·
 ἡ γὰρ αὐτῶν φύσει διαφορὰ αὐτάρκειας ἐστὶ εἰς τὴν τῶν
 μελῶν γένεσιν. Καὶ εἰδησις ⁷⁾ ἐστὶ τῶν διαφορῶν. Οὐκέτι
 γὰρ ἔσονται διαφοραὶ παρὰ τὰ πλήθη, ἀλλὰ παρὰ τὴν ἰδιό-
 3 τηα τῶν φωνῶν, ὥσπερ ἐν τοῖς χρώμασιν. Οὐδὲ γὰρ χρῶμα
 ἁπλοῦν ἁπλοῦ χρώματος ποσότητι διαφέρει· ἴσαι γὰρ ἂν εἴεν
 αἱ ποσότητες· ὥσπερ εἰ συμμιγείη ἡ μέλαν λευκῇ, ἴσον
 ἴσῳ, οὐκ ἂν οἱ τοῦ λευκοῦ ἀριθμοὶ τῶν τοῦ μέλανος πλείους
 λέγοιντο, οὐδ' ἂν οἱ τοῦ μέλανος τῶν τοῦ λευκοῦ. [Οὕτως
 οὐδὲ τὸ γλυκύπικρον ⁸⁾· ἕκαστον γὰρ, καθὸ ἐπιτίεταται, ἴσον·
 ἀλλ' ἐστὶ τὸ πλήθος ἐπ' ἴσον ἐπιτεταγμένον κατὰ τὸ ἴδιον.]
 Οὕτως οὐδὲ ἡ ὀξεῖα φωνή ἐκ πλείονων συνίστηκεν ἢ πλείους
 ἀριθμοὺς κινεῖται, οὐδὲ ἡ βαρεῖα· οἷόν τε γὰρ καὶ ταύτην
 λήγειν ἢ κἀκείνην, ἐπειδὴ ἰδίον τι μέγεθος βαρείας ἐστὶ
 4 φωνῆς. Ἀῆλον δὲ ἐκ τῆς βίας τῆς γενομένης περὶ τοὺς
 μελωδοῦντας· ὡς γὰρ τινος δεόνται δυνάμεις εἰς τὸ τὴν
 ὀξείαν ἐκφωνῆσαι, οὕτω καὶ εἰς τὸ τὴν βαρεῖαν φθέγγεσθαι.
 Ἐνθα μὲν γὰρ συνάγουσι τὰ πλευρὰ, καὶ τὴν ἀρτηρίαν ἐκ-
 τείνουσι· διὸ βραχύτερον βία ¹⁰⁾· ἀποστενοῦντες Ἐνθα δὲ
 διευρύνουσι τὴν ἀρτηρίαν· διὸ βραχύτερον τὸν τράχηλον
 ποιοῦσι, τὸ μήκος τῆς εὐρύτητος συναγωγῆς· Τοιαυτῆς
 ἔοικεν ¹¹⁾ ἐν τε τοῖς αὐλοῖς εἰς τὸ ἐμπνεῦσαι βίη τῷ στε-
 νωτέρῳ δυνάμει δειν, καὶ εἰς τὸ τῷ εὐρύτερῳ, ἵνα πλη-
 ρωθῇ. Καὶ γὰρ δὴ καὶ μᾶλλον ἐν τοῖς αὐλοῖς· ἀποναιέ-
 μον γὰρ τὸ ὄξυ, τῷ διὰ τῶν ἄνω γίγνεσθαι τροχημάτων βίας
 δὲ δεόμενον τὸ βαρὺ καὶ μέλινος, εἰ δὲ ὅλον τὸ πνεῦμα
 πέμποιτο· ὥστε ὅσον μήκος προστίθεται, τοσόνδε καὶ
 5 πνεύματος ἰσχύος προστίθεται. Ἐν δὲ ταῖς χυρδαῖς τὸ ἴσον
 κατὰ θάτερον δῆλον· ὅσῳ γὰρ εὐγονωτέρα ἡ τῆς λεπτοτέ-

6) Ita W. οἱ φθόγγοι M. E. οἱ δὲ ἡ D.

7) W. vertit *specificativa specierum*, quasi εἰδοποιὸς scriptum voluerit. An fuit αἰσθησις?

8) Verba Οὕτως — κατὰ τὸ ἴδιον omittit D. quae non satis intelligo. An fuit καθὸ ἕκαστον ἐπιτίεταται ἴσον?

9) Ita M. E. sed W. ἡ D. praetulit.

10) Desidero nomen cum verbo, τράχηλον ποιοῦσι. Sed si in voce gravi exprimenda arteria fit latior et collum brevius, contrarium fieri debet in voce acuta exprimenda: igitur τράχηλον μακρότερον fuisse conicio.

11) Editum Τὸ αὐτῇ εἰκεῖν, ἐν τε — δεῖ. Vertit W. *Eidem similis contingit vis in tibiis: ad inflandum — opus est.*

ρας τάσις, τοσῶδε ἢ ἀνείσθαι δόκοῦσαι παχυτέρα· οὕτω τε ὅση ἰσχυρότερος ὁ ἥχος ἐκ τῆς λεπτοτέρας, τοσῶδε βαρύτερος ὁ ἕτερος· ἐκ γὰρ μείζοντος ὁ πλείων καὶ τοῦ πέριξ ἥχος. Πῶς γὰρ ἂν σύμφωνοι ἐγγίγναιτο τιτες φθόγγοι, εἰ μὴ ἰσότης ἦ; ἀσύγκριτον γὰρ τὸ πλεονάζον· τὸ γὰρ ὑπέριμετρον ὑπὲρ τὴν μῆξιν διαδήλον γίγνεται. Διὸ τοῖς κατὰ τὴν κρᾶσιν ἰσχυροτέροις τὸ ἀνείμετον πλεῖον ἐπιμίσγνυται εἰς τὸ ἰσοδυναμῆσαι. Ὡς ἐστὶ τας συμφωνία καὶ ἰσότης τῶν ἐξ ὧν γίνεται. Εἰ γὰρ ὁ ὀξύς πλείους κινεῖτο ¹²⁾ ἀριθμούς, πῶς ἂν συνήχησις γένοιτο; Καὶ γὰρ, ὡς φασί, καὶ ποδωτέρῳ ἀκούεται ὁ ὀξύτερος φθόγγος, τῷ ποδωτέρῳ διὰ τὴν τῆς κινήσεως ὀξύτητα δίκνυσθαι. Εἰ ¹³⁾ διὰ τὸ πλῆθος γίνε- 6
ται, οὐκ ἂν ποτε γένοιτο σύμφωνος οὗτος πρὸς τὸν βαρύν· οὐδ' ὅτε ἀκούεται, εἰ γε ἐν ἀμφοτέροις ἡ συμφωνία· οὐδ', ὅτε ἐκλείπει ὁ βαρύτερος· ἀνάγκη γὰρ κατὰ τὴν λαληθυσαν ἐκλείπειν μηκέτ' ἀκοῦεσθαι· οὔτε μάλιστα ἄμφω ἀκουόνται· καὶ τότε γὰρ ὁ ὀξύς σφωδρότερός ἐστιν, ἕτε οἷός τε ὢν καὶ πόρῳ δίκνυσθαι· φθάσει τε οὖν τὸν βαρύν καὶ κατισχύει, ὥστε σφαιριζέσθαι τὴν αἰσθησιν, αἰεὶ (μὴ) ¹⁴⁾ μειονεκτοῦντος τοῦ βαρυτέρου. Ἀλλ' ἐπεὶ ἐστὶ τε σύμφωνον, ἰσότητα δηλοῦν ἀμφὸν τοῖν φθόγγων, ἰσότης ἐστὶ τῶν δυνάμεων, διαφέρουσα τῇ ιδιότητι ἑκατέρα. Τὸ γὰρ ὀξύτερον φύσει ὄν ἐκδηλότερον, οὐκ ἰσχυρότερον, ποδωτέρῳ ἀντιληπτὸν ἐστὶ τοῦ βαρυτέρου, ὥσπερ τὰ λευκὸν ἄλλου τοῦ χρώματος, ἢ τὸ ἔταρον, ὃ ἀρχὴ τῷ θάτερον ¹⁵⁾ ἥτιον εἶναι, ὃ πέφικε, μᾶλλον ἀντιληπτὸν ἐστὶν, ἢ τῷ μὴ διὰ τοὺς ἴσους ἀριθμούς κινεῖσθαι, ἀλλὰ τῷ μᾶλλον τῷδε ἢ τῷδε ἐπιβάλλειν τὴν αἰσθησιν, διὰ τὴν πρὸς τὰ πέριξ ἀνομοιότητα. Οὕτως δίκνυται μὲν καὶ ὁ βαρὺς, ἢ δ' ἀκοῇ θάττον ἀντιλαμβάνεται διὰ τὴν ιδιότητα τοῦ ὀξέος, οὐ διὰ τὸ ἐν αὐτῷ πλῆθος. Καὶ γὰρ 7
δὴ γε εἰ καὶ ποδωτέρῳ ἐκινεῖτο, οὐ διὰ τὸ πλείους κινεῖσθαι ἀριθμούς ὁ ὀξύτερος, ἀλλὰ διὰ τὸ σχῆμα· ἐπειδὴ ὁ μὲν ὀξύς ἥχος πρόσω· μᾶλλον φέρεται καὶ ἄνω, ὁ δὲ βαρὺς πέριξ κατ' ἴσον μᾶλλον. Δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν ὀργάνων· τὸ μὲν γὰρ ὑπόκερας καὶ τὸ σὺν τῷ χαλκώματι περιηχητικώτερον, ἕτε τοῦ ἤχου ἴσαν ¹⁶⁾· περὶ πᾶν γιγνομένου. Καὶ γὰρ εἰ τις ὀξὺν φθεγγόμενος φθόγγον ἀπτοῖτο τῆς αὐτοῦ πλευρᾶς,

12) Editum κινεῖται.

13) Codd. ἦ. correxit W. equidem additum δὲ malim. deinceps σύμφωνος ἀντὶ πρὸς τ. β. Codd. correxit W.

14) μὴν fecit W.

15) οὐχὶ τὸ θάτερον π. ἢ τὰ μὴ — ἀλλὰ τὸ μᾶλλον editum.

16) ἴσας aequalitate fecit W.

ἔπειτα πάλιν βαρὺν, αἰσθάνοιτο ἂν μᾶλλον ἐπὶ τοῦ βαρέος φθόγγου τῇ χειρὶ τῆς περὶ τὴν πλευρὰν κινήσεως. Κἂν τοῦ ὀργάνου ἄπιται τῆς χέλους ἢ τοῦ κέρατος ἢ ἀγκῶνος, ὅποτε τὴν λεπτὴν τύπτει καὶ τὴν τοῦ βαρέος προετικὴν, πάλιν ἐπαίσθοιτο ¹⁷⁾ ἂν μᾶλλον τῆς περὶ τὰ κύτος κινήσεως, ὅποτε τὴν τοῦ βαρυτέρου τύπτει ἢ γού προετικὴν. Εἰς πᾶν γὰρ ὁ βαρὺς φθόγγος διεικνύεται πέραξ, ὁ δὲ ὀξύς πρόσω ¹⁸⁾

8 ἢ εἰς ὃ βιάζεται ὁ φθεγγόμενος. Εἰ οὖν ὅσην πρόσω κινεῖται ὁ ὀξύς, τοσούτῳ περὶ πᾶν κινεῖτο ὁ βαρὺς, οὐκ ἂν ἐλάττους κινεῖτο ἀριθμούς. Ὅπερ καὶ τῶν αὐλητικῶν δῆλον· ὁ γὰρ μακρότερος αὐλὸς βαρυτέρος, ἐν ᾧ πλεῖον τὸ πνεῦμα, περὶ ὃ πᾶν ἡ κίνησις. Ἀλλ' οὐδὲ τάχει ἂν διαφέρει ὁ ὀξύς· προκατελαμβάνετο ¹⁹⁾ γὰρ ἂν τὴν ἀκοήν, ὥστε μὴ γίγνεσθαι σύμφωνον· εἰ δὲ γίγνεται, ἰσοταχοῦσιν ἄμφω· οὐχὶ οὖν ἀριθμοὶ τινες ἄνωσι τὸν τῶν διαφορῶν λόγον ποιουῖσιν. Αἱ δὲ φύσει τοιαῦτα φωναί, φύσει συνηρμοσμέναι οὔσαι· οὐδὲ γὰρ τὰ διαστήματα, ὡς τινὲς φασιν, αἷτια τῶν διαφορῶν, διὸ καὶ ἀρχαί· ἐπεσθὴ καὶ τούτων παραλειπομένων γίγνεται τὰς ²⁰⁾ αἷτια τοῦ εἶναι, οὐχ ὡς ποιοῦντα, ἀλλὰ ὡς μὴ καλύοντα. Οὐδὲ γὰρ ἡ ἐκμέλεια τῆς ἐμμελείας αἷτια· ἐπεσθὴ οὐκ ἂν γένοιτο ἐκμέλεια, εἰ μὴ ἡ ἐμμέλεια παραπέμπτοιο. Οὐδ' ἂν τι ἄλλο ἐπιστημονικὸν γένοιτο, εἰ μὴ τούταντίον ἀνεπίστημον τοῦ ἐπιστήμονος, ἀλλὰ παραπτεμπομένον, τοῦ μὴ καλύειν. Ἰσοτ' οὐδὲ τὰ διαστήματα τοῦ μέλους αἷτια ὡς ποιοῦντα, ἀλλ' ὡς μὴ καλύοντα. Εἰ γὰρ τις ἅμα φθέγγοιτο κατὰ τὸ συνεχὲς καὶ τοὺς μεταξὺ τόπους ²¹⁾, ἅρ' οὖν ἐκμελῇ προῖοιτο φωνήν; ἂν οὖν μὴ παραπτεμπομένων ἐκμέλεια γίγνοιτο ἂν, οὐχὶ τούτων παραλειπομένων ἡ ἐκμέλεια, ὡς, εἰ μὴ παραλειφθεῖν, καλύσονται. Μέγα οὖν ὄφελος τὸ περιῖστασθαι ταύταις τὴν μελωδίαν, ὥστε ἀνευρίσκειν τοὺς συνηρμοσμένους πρὸς ἀλλήλους φθόγγους· ἀλλ' οὗτοι μὲν αἷτιοι τοῦ μέλους ὄντες, τὰ δὲ διαστήματα παραπτεμπόμενα ἐπιδηλούμενα ἐκμελείας αἷτια ἐστίν· ἥς ²²⁾ καὶ

17) Editum ἐπαίσθητο ἂν.

18) est pro πορρωτέρω. W. prorsum sive quo vim suam dirigit proferens.

19) Ἀν προκατελάμβανε γὰρ ἂν?

20) Ἀν γίγνεται. Τὰ δὲ αἷτια?

21) Ἀν τόνους? per intermedios locos W. deinceps ἄρ' οὐκ legisse videtur W. vertit enim annon inconcinnam protulerit vocem? quod praefero. Postea παραλειπομένων — ὡς εἰ μὴ παραληφθεῖν editum.

22) Editum ἐστίν. Οἱς καὶ — ἅτε οὖν τὰ διαστήματα. sed Codd. οὐκ omittunt. In fine fortasse fuit ἢ κατὰ — ἢ εἰ μὴ ἦν.

λογαὶ λέγουσι ἂν, ἀπὸ τῆς ἐμμελεῦς φωνῆς. "Ἄτε οὖν [οὐ]
τὰ διαστήματα αὐτὰ τῆς ἐμμελείας, ἀλλὰ βλεπτικὰ αὐτῆς
φαινόμενα γὰρ οὐτε οἱ ἑρμῆμοι αὐτοὶ τῇ ποσότητι διαφέ-
ρουν ἀλλήλων τοὺς φθόγγους· κατ' ἄλλο γὰρ ἴσαι ἐκρίσκον-
ται οἱ βαρεῖς τοῖς ὀξεσι, καὶ ὁ πόντος ἴσος κατὰ
τοῦναντίον· οὐ γὰρ ἦτορ τῶν πόντος ὀξεῖς φθόγγους φθεγ-
γόμενων οἱ τοὺς βαρεῖς ποιοῦσι, βλαζόμενοι εἰς τοῦναντίον
πάντες. Μία δὲ φύσις τῆς μονακῆς, κίνησις τῆς ψυχῆς, ἣ
κατὰ ἀπόλυσιν γιγνομένη τῶν διὰ τὰ πάθη καμῶν, ἣ δὲ
μὴ ἦν.

Multa Theophrasti loca excerpfit idem Porphyrius in libris
de abstinentia carniū, sed difficile est verba philosophi
Eresii a narratione Porphyrii discernere: quare ea omisi.

2. Θ. περὶ μουσικῆς ἡρχὰς μουσικῆς τρεῖς εἶναι λόγοι,
λύπην, ἡδονήν, ἐνθουσιασμόν, ὡς ἐκαστοῦ ταύτων παρα-
τρέποντος ἐκ τοῦ συνήθους καὶ ἐγκλίνοντος τῇ φωνῇ.
Plutarchus Quaest. Conviv. 1, 5.

III. Ἱστορικὰ Προμνήματα.

1. Μάγνητες οἱ ἐπὶ τῷ Μαϊάνθρῳ καταμῶ κατοικοῦν-
τες, ἱεροὶ τοῦ Θεοῦ, Δελφῶν ὑποίκοι, παρέχουσι τοῖς ἐπι-
δημοῦσι στέγην, ἄλας, ἔλαιον, ὄξος, ἐπίλυκρον, κλίνας,
στρώματα, τραπέζας. Athenaei 4. p. 114. a. (174. Schw.)

2. Τῶν φασιατῶν οὐ κατὰ λόγον ἡ ὑπεροχὴ τῶν ἀδρι-
ων, ἀλλὰ πολλῷ μείζων. Aithen. 14. p. 654. a. (381.
Schw.)

3. Θεόφραστος ἐν τοῖς ἱστ. ὑπ. τὸν ἀπὸ τῶν Διᾶλου
νήσων φησὶ βρόμον τοῦ πυρός καίεσθαι μέχρις ἐνὸς σταδίου
καὶ περὶ τὸ Ταυρομένιον ἀκρούεσθαι ψόφον βροντῇ παρα-
κλήσιον. Scholia ad Apollonii Rhodii Argon. IV, 834.

IV. Περὶ ὑδάτων.

Τὸ Νεῖλου ὕδωρ πολυγονάτατον καὶ γλυκύτατον ... διδ
καὶ λύνει τὰς κοιλίας τῶν πινόντων, μῆξιν ἔχοντα λιτράδη
... 1). Καὶ τῶν γλυκέων δὲ, φησὶν, ὑδάτων ἕνα ἄγορα ἡ

W. verba vel ut non sint. Mihi oratio truncata et mutila esse
videtur. Plures errores editionis annotare omisi, qui facile
corrigi poterant; et fortasse operis debentur.

1) Falsam vulgatam convicit Casaub. argumento dulcedinis, quæ
cum soluta alio et nitri natura nihil habet commune. In igi-
Theophr. oper. T. V.

οὐ πολὺ ὄντα, ὥς τὸ ἐν Φέτῃ καὶ τὸ ἐν Πύρρῃ. Ἀνγκῶν δὲ ποτε γενομένων περὶ τὸν Νεῖλον ἐξῆν τὸ ὕδωρ ἰσθδε, καὶ πολλοὶ τῶν Αἰγυπτίων ἀπέθλοντο. Μεταβάλλειν τέ φησιν οὐ μόνον τὰ πικρὰ τῶν ὑδάτων ἀλλὰ καὶ τὸ αἰκνὸν καὶ ὅλους ποταμοὺς, καθὰ τὸν ἐν Κιθαιρῶνι, παρ' ᾧ Ζη-
 ρὸς, [καὶ τὸν ἐν Καρία, παρ' ᾧ] Προσειδῶνος ἱερὸν ἐστίν· αἷτιον δὲ τὸ πολλοὺς κεραυνοὺς πίπτειν περὶ τὸν τόπον. Ἄλλα δὲ τῶν ὑδάτων καὶ σωματώδη εἶσι καὶ ἔχει ὥσπερ τι βαρὺς ἐν ἑαυτοῖς, ὥς τὸ ἐν Τροϊδίῃ· τοῦτο γὰρ καὶ τῶν γενομένων εὐθύς ποιεῖ πλήρες τὸ στόμα. Τα δὲ πρὸς τοῖς περὶ Παγγαίον ²⁾ μεταλλοῖς τοῦ μὲν χειμῶνος τὴν κοτύλην ἀγούσαν ἔχει ἐννεήκοντα ἔξ, θέρονος δὲ τεσσαράκοντα ἔξ. Συστέλλει δὲ αὐτὸ καὶ πυκτοὶ μᾶλλον τὸ ψῆφος· διὸ καὶ ἐν τοῖς γῶμοσι ρέον οὐκ ἀναδίδωσι τὰς ὥρας ἐν τῇ χειμῶνι, ἀλλὰ περριττεῖ, βραδυτέρας οὔσης τῆς ἐκροῆς διὰ τὸ πάχος. Καὶ ταῦτα περὶ Αἰγύπτου φησὶν, ὅταν μαλακώτερος ὁ αἶθρ.

gr. ex Eustathio remedium quaerens pro diō assumebat καὶ ὅτι. Sed sequens ἔχοντα in libris scriptis omnibus repertum testatur, etiam haec diversa ab antecedentibus de aliis aquis narrari. Itaque lacunae signum apposui. Sequentia item vitiosa corripiebat Cas. coniiciens Φεαίς αὐτ' Ἀφείας. De pestilentia Aegypti locus Plinii 31, 4, 29. Nili rigua pluviae amara fecere, magna pestilentia Aegypti, si hinc ductus est, defectum scripturae arguit. Ultima verba Codices omnes scripti ita exhibent: καθὰ τὸν ἐν Κιθαιρῶνι, παρ' ᾧ Ζηρὸς Προσειδῶνος ἱερὸν ἐστίν. quam lacunam praeuante Dalecampio Casaubonus e Plinio 31, 5, 30. interpolavit, qui cetera quoque miranda memoravit, velut illud de aqua Cranonis: Cranone est fons calidus citra summum fervorem, qui in vinum additus triduo calorem potionis custodit in vasis. Idem 17, 2, 2. Nives liquorem praebere purum levissimumque, quando nix aquarum coelestium spuma est: ideo et nives praeferunt inbribus, nivibusque etiam glaciem. Idem 31, 5, 30. Mutantur et colores aquarum, sicut Babylone lucis aestate rubras habet diebus undecim. — Et Borysthenes aestatis temporibus coeruleus fertur, quanquam omnium aquarum tenuissimus, ideoque innatans Hypani: in quo illud mirabile, austris flantibus superiorem Hypanin feri. Pro sequente ἀποσφαιρούντες puto simpliciter ἀσφαιρούντες scriptum fuisse. Locum de fonte Cariae Porsonus Advers. p. 47. ed. Lips. ita corrigit comparatō loco libri 8. p. 337. α. (αδ. Schw.), ut scribat: καθὰ τὸν ἐν Καρία, παρ' ᾧ Ζηροποσειδῶνος ἱερὸν ἐστίν. Narrat ibi Machon comicus, ante urbem Μύλωνα (Μύλασα corrigit, Cariae urbem) templum Ζηροποσειδῶνος fuisse, ubi Iupiter cum Neptuno communis cultus honorabatur.

2) Plutarchus Quaest. nat. p. 924. a. Ἐν δὲ Θράκη περὶ τὸ Πέγ-
 γαιον ἱστορεῖ Θ. εἶναι κρήνην, ἐφ' ἧς ταῦτο γέμον ὕδατος
 στήθεσι τῶν ἰσχυρῶν ἔλκειν διπλάσιον σταθμὸν ἢ θέρονος.

Τὸ δὲ ἐλαϊκὸν ὕδωρ γεωδέστερόν ἐστι καὶ πλεονὸς δέεται
κατεργασίας, ὡς καὶ τὸ θαλάσσιον, θερμότεραν ἔχον τὴν
φύσιν, καὶ μὴ ὁμοίον πάσῃ. Μόνον δ' ἀτέτακτον τῶν
ἐλαϊκῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης. Χεῖρως δ' ἐστὶ τὰ βαρυτάδια
καὶ τὰ σκληρότερα καὶ τὰ ψυχρότερα δια τὰς αὐτὰς
αἰτίας· δυσκατεργαστότερα γὰρ ἐστὶ, τὰ μὲν τῷ πολῷ τὸ γεώ-
δες ἔχειν, τὰ δὲ ψυχρότερος ὑπερβολῇ. Τὰ δὲ ταχὺ θερ-
μαίνονται κοῦφα καὶ θγικινά. Ἐν Κρανῶν δ' ἐστὶν ὕδωρ
ῥαυγῇ θερμόν, ὃ θερμαῖνον διατηρεῖ κραδέντα τὸν οἶνον
ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας. Τὰ δ' ἐπίρριπτα καὶ ἐξ ὀρετοῦ
ὡς ἐπὶ πλαν βελτίων τῶν στασίμων, κοπιότερα τε μαλακώτερα
γίνονται. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἀπὸ τῆς χιόνος δοκεῖ χρηστὰ
εἶναι· καὶ γὰρ ἀνάγκη τὸ ποτιμώτερον, καὶ τοῦτο κεκομ-
μένον ἐστὶ τῷ αἵρι. Διὰ καὶ τῶν ὁμοίων βελτίων, καὶ τὰ
ἐκ κρηστῶν δὲ, διὰ τὸ κορυφώτερα εἶναι· σημεῖον δὲ, ὅτι
καὶ ὁ κρησταλλὸς αὐτὸς κορυφώτερος τοῦ ἄλλου ὕδατος. Τὰ
δὲ ψυχρὰ σκληρὰ, διότι γεωδέστερα. Τὸ δὲ σωματώδες καὶ
διαφανὲς θερμότερον, καὶ ψυχρὸν ψυχρότερόν ἐστιν. Κατὰ
τὴν αὐτὴν δ' αἰτίαν καὶ τὰ ἐν τοῖς ὄρεσι ποτιμώτερα τῶν
ἐν τοῖς πεδίοις· ἥτεον γὰρ μέμικται τῷ γεώδει. Ποιεῖ δὲ
τὰ γεώδες καὶ τὰς ἐπικρούς τῶν ὑδάτων. Τὸ γοῦν τῆς ἐν
Βαβυλῶν λίμνης θρυθρὸν γίνεται ἐπὶ τινὰς ἡμέρας· τὸ δὲ
τοῦ Βαρναδέου κατὰ τινὰς χρόνους ἰοβαρές, καίπερ ὄντος
καθ' ὑπερβολὴν λεπτοῦ· σημεῖον δὲ· τοῦ Τάανος ἐπάνω
γίνεται διὰ κορυφότητα τοῖς βορείοις. Πολλαχῶ δ' εἰσὶ κρή-
ναι καὶ μὲν ποτιμώτερα καὶ οἰνωδέστεραι, ὡς ἡ περὶ Παφλα-
γονίαν, πρὸς ἣν φησὶ τοὺς ἐρχαίους ὑποπίνειν προσιώντας.
Ἀλφειὺς δ' ἅμα τῷ ὄξει ἐν Σικανοῖς τῆς Σικελίας· ἐν τῇ
Καρφθαγιῶν δὲ ἐπικρατεῖα κρήνη ἐστὶν, ἣ τὸ ἐφιστάμενον
ἕλαιον ἐστὶν ὅμοιον, μελάντερον τὴν χροάν, ὃ ἀποσφαιροῦν-
τες χροῖται πρὸς τὰ πρόβατα καὶ τὰ κτήνη. Καὶ παρ'
ἄλλοις δ' εἰσὶ λίπες ἔχουσαι τοιοῦτον, ὡς ἡ ἐν Ἀσίᾳ, ὑπερ
ἧς Ἀλέξανδρος ἐπέστειλεν ὡς ἐλαίου κρήνην ευρηκῆς. Καὶ
τῶν θερμῶν δ' ἐκ φύσεως ὑδάτων ἐντὶ γλυκεῖα ἐστὶν, ὡς τὰ
ἐν Ἀγαῇ τῆς Κιλικίας, καὶ περὶ Παγαῶς, τὰ τ' ἐν τῇ
Τρωϊκῇ Ἀκαίᾳ καὶ περὶ Μαγνησίαν καὶ ἐν Μήλῳ καὶ
Ἀπάρῳ· ἐν δὲ Περσύνῃ τῇ πρὸς τὸν Μύσιον Ὀλυμπον τὰ
βασιλικὰ καλούμενα. Τὰ δ' ἐν Ἀσίᾳ περὶ Τρούλεις καὶ τὸν
Καρκαμίτην κρητῶν, ἐπὶ δὲ Νύσσῳ πόλιν, οὕτως ἐστὶ
λίπαρά, ὡς μὴ δεῖσθαι τοὺς ἐναπολούμενους ἐλαίου. Τοι-
αῦτα καὶ τὰ ἐν Λαοκύνῳ κομῇ· τὰ δ' ἐν Καρούροις κατὰ-
ξτρα καὶ σφόδρα θερμά· τὰ δὲ περὶ Μήνους καμὴν, ἣ ἐστὶ
Φρυγίας, τραχύτερά ἐστι καὶ λιγροδέστερα, ὡς καὶ τὰ ἐν τῇ

καλούμενη Λέοντος κώμη τῆς Φρυγίας· τὰ δὲ περὶ Δορυλαίων καὶ πινόμενα ἔστιν ἡδιστά· τὰ γὰρ περὶ Βαΐας ἢ Βαΐου λεγόμενα τῆς Ἰταλίας παντελῶς ἕπονται. Athenaei 2. p. 41. f. (158. Schw.)

V. Περὶ Πνιγμοῦ.

Ἡ δὲ τούτων ἀνακτῆσις ὄξους ἐγγύσει καὶ πατέριδος ἢ κνίδος καρπῷ τριφθίσσης. Athenaei 2. p. 67. f. (256. Schw.)

VI. Περὶ Μέθης.

1. Θεόφραστος ἐν τῷ π. μ. (ωρότερον φησὶν εἶναι τὸ πεκαμένον, παρατιθέμενος Ἐμπεδοκλέους τάδε· αἶψα δὲ θνητὰ φύονται, τὰ πρὶν μᾶλλον ἀθάνατα· εἶναι, ζωρά τε τὰ πρὶν ἀκρήτα, διαλλάσσοντα καλεῖσθους. ¹⁾)

2. Ἦσαν δ' αἱ τῶν ἀκρατοποικῶν ἐπιγύσεις αὐ παλαιαὶ ἀλλ' ἦν ἀπ' ἀρχῆς τὸ μὲν σπένδευμα ἀποδοδομένον τοῖς θεοῖς, ὃ δὲ κόπτιαθος τοῖς ἐρωμένοις· ἐχρῶντο γὰρ ἐκμελῶς τῷ κοτταβίζειν, ὅντος τοῦ παιγνίου Σικελικοῦ. Ibid. 10. p. 427. d. (63. Schw.)

3. Παρὰ Λοκροῖς τοῖς Ἐπιεσφυρίοις εἰ τις ἀκρατον ἔπα, μὴ προστάξαντος ἱατροῦ θεραπείας ἐνεκε, θάνατος ἦν ἡ ζημία, Ζυλκυῖκου τὸν νόμον θέντος. Παρὰ δὲ Μασσαλιήταις ἄλλος νόμος, τὰς γυναῖκας ὑδροποτεῖν· ἐν δὲ Μιλήτῳ εἰ καὶ νῦν φησι Θεόφραστος τοῦτ' εἶναι τὸ νόμιμον. Ibid. p. 429. a. b. (p. 69. Schw.)

4. Ἐποιοῦντο δὲ καὶ οἱ ἐπὶ τὰ καλούμενοι σοφοὶ συμποτικῆς ὁμιλίας· παραμυθεῖται γὰρ ὁ οἶκος καὶ τὴν τοῦ γήραος δυσθυμίαν, φησὶ Θ. Ibid. p. 465. c. (198. Schw.)

5. Ὅτι τοῦ Διονύσου τροφοὶ αἱ Νύμφαι κατ' ἀλήθειαν, αἱ γὰρ ἄμπелоι πλεῖστον ὕγρον χέουσι τεμνάμεναι, καὶ κατὰ φύσιν δακρύουσιν. Ibid. p. 465. b. (206. Schw.)

6. Ἐπεὶ καὶ τὰ περὶ τὴν κῆρσιν ἐναντίως εἶχε τὸ παλαιὸν τῷ νῦν παρ' Ἑλλήσιν ὑπάρχοντι· οὐ γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὸν οἶνον ἐπέχεον, ἀλλ' ἐπὶ τὸ ὕδωρ τὸν οἶνον, ὥπως ἐν τῷ πίνειν ὑδαρέςιτερον χρῶνται τῷ ποτῇ, καὶ τούτῳ ποιησάμενοι τὴν ἀπόλαυσιν ἥτιον ἐρέγοιντο, τοῦ λοιποῦ· καὶ τὸ πλεῖστον δὲ εἰς τοὺς κοτταβούς κατανήμακον. Ibid. p. 214. Schw.

7. Θ. τὸ ῥυτόν φησὶν ὀνομαζόμενον πατήριον τοῖς ἥρσι μόνον ἀποδίδοσθαι. Ibid. p. 497. e. (346. Schw.)

1) Athenaei 40. p. 424. f. (49. Schw.) G. Hermann ad Aristot. Poetic. p. 185. φασὶ γὰρ θνητὰ ἔφασκεντο — ζωρά τε πρὶν ἀκρήτα διαλλάξαντα.

8. Τὸν ἄκρατον οἶνον τὸν ἐπὶ τῷ δέλπῳ διδόμενον, ὃν δὴ λέγουσιν ἁγαθοῦ δαίμονος εἶναι πρόποσιν, ὀλίγον τε προσφέρουσιν, ὥσπερ ἀναμνησκοντες μόνον τῇ γεύσει τὴν ἰσὺν αὐταῦ καὶ τὴν τοῦ θεοῦ δωρεάν· καὶ μετὰ τὴν πληρωσιν διδόασιν, ὅπως ἐλάχιστον ἢ τὸ πινόμενον· καὶ τρίτον προσκυνήσαντες λαμβάνουσιν ἀπὸ τῆς τραπέζης, καὶ ὥσπερ ἱεταίαν τινὰ ποιούμενοι τοῦ θεοῦ, μηδὲν ἀσχημονεῖν μηδ' ἔχειν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν ταῦ πότου, καὶ λαμβάνειν ἐξ αὐτοῦ τὰ καλὰ καὶ χρήσιμα. Idem libri 15. p. 693. d. (532. Schw.)

VII. Περὶ Κολακείας.

Θεόφραστος ἐν τῷ π. κ. φησὶν, ὡς Μύρτις μύστης, ὁ Ἀργεῖος, Κλεώνυμον τὸν χορευτὴν ἅμα καὶ κόλακα προσκαθίζοντα πολλάκις αὐτῷ καὶ τοῖς συνδικάζουσι, βουλόμενον δὲ καὶ μετὰ τῶν κατὰ τὴν πόλιν ἐνδόξων ὁρᾶσθαι, λαβόμενος τοῦ αἵος καὶ ἔλαττον αὐτὸν ἐκ τοῦ συνεδρίου πολλῶν παρόντων εἶπεν, Οὐ χορεύσει ἐνθάδε, οὐδ' ἁμῶν ἰκούσει. Athenaei 6. p. 254. d. (475. Schw.)

VIII. Περὶ Κωμωδίας.

Τερτυθίους φησὶ Θ. ἐν τῷ π. κωμ., φιλόγελος, ὅτις ἀρεταίους δὲ πρὸς τὰ σπουδαιότερα τῶν πραγμάτων, καταφυγεῖν ἐπὶ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ἀπαλλαγῆναι βουλομένους τοῦ πάθους· καὶ τὸν θεὸν ἀνελεῖν αὐτοῖς· Ἦν δύνοντες τῷ Ποσειδῶνι ταῦρον ἀγέλασι τοῦτον ἐμβύλιωσιν εἰς τὴν θάλατταν, καπνέσθαι. Οἱ δὲ δεδιότες, μὴ διαμάχῃ τοῦ λογίου, τοὺς παῖδας ἐκώλυσαν πυρεῖναι τῇ θυσίᾳ· μαθὼν οὖν εἰς καὶ συγκαταμυχθεῖς, ἐπειτέρ ἐβῶν, ἀπελευνόντες αὐτόν· Τί δ' ἦ; ἔφη, δεδοίκατε, μὴ τὸ σφάγιον ἡμῶν ἀνατρέψω; Τελαπάντων δὲ, ἔμμενον ἔργῳ τὸν θεὸν δεῖξαντα, ὡς ἄρα τὸ πολυχρόνιον ἔθος ἀμήχανόν ἐστι θεραπευθῆναι. Athenaei 6. p. 261. d. (501. Schw.)

IX. Περὶ Ἠδονῆς.

1. Ἐμνδυρίδης ὁ Συβαρίτης ἐπὶ τὸν Ἀγαρίστης τῆς Κλεισθένους θυγατρὸς ἐξορμῶν γάμον, ὑπὸ χλιδῆς καὶ τρυφῆς χλιδῶς συνεπηγέτο οἰκέτας ἁλιεῖς καὶ ὀρνιθευτὰς καὶ μαγείρους. οὗτος δ' ὁ ἀνὴρ καὶ ἐνδείξασθαι βουλόμενος, ὡς εὐδαίμωνος· ἔφη, ὡς ἴστωρεϊ Χαμαιλέων ὁ Ποντικός ἐν τῷ περὶ ἡδονῆς, τὸ δ' αὐτὸ βιβλίον καὶ ὡς Θεόφραστου φέρεται, οὐκ ἔφη τὸν ἥλιον ἑτῶν εἰκοσιν οὐτ' ἀνατέλλοντα οὐτε δύμενον ἐωρακέναι· καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστόν πρὸς εὐδαίμονίαν. Athenaei 6. p. 273. c. (547. Schw.)

2. Φιλόσοφος δ' ἦν τῶν πάντων ὁ Διαγύλος, ὃς καὶ ἡγήθησε ἀδίκως ποιεῖν, ὡς Θ. ἡ Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ ἡδονῆς εἰρηκεν, εἶπεν, χρόνον τὰς τραγωδίας ἀνατιθέναι, εἰδὼς ὅτι κωμίζεται τὴν προσήκουσαν τιμὴν. Idem 8. p. 348. c. (281. Schw.)

3. Οὐδείς δὲ λέγει τὸν Ἀριστείδου βίον ἡδὺν, ἀλλὰ τὸν Σμινδυρίδου τοῦ Συβαρίτου καὶ τὸν Σαρδανιπάλλου, καίτοι κατὰ γὰρ τὴν δόξαν, φησὶν ἐν τῷ περὶ ἡδονῆς Θ., οὐχ ὁμοίως λαμπρὸς ἐστίν· ἀλλ' οὐκ ἐτρώφησεν, ὥσπερ ἐκεῖνοί· οὐδὲ τὸν Ἀγησίλαου τοῦ Λακεδαιμονίων βασιλέως, ἀλλὰ μᾶλλον, εἰ ἔτυχεν, τὸν Ἀνάτιος, οὕτως ἀσφατος κατὰ δόξαν ὄντος· οὐδὲ τὸν τῶν ἡμιθέων τῶν ἐπὶ Τροίας, ἀλλὰ πολλῶν μᾶλλον τῶν γυν. καὶ τοῦτ' εἰκότως· ὁ μὲν γὰρ ἀκατάσκευος καὶ καθάπερ ἀνάγκητος ἦν, οὐτ' ἐπιμίσθιος οὕσης, οὔτε τῶν τεχνῶν διηκριβωμένων· ὁ δὲ πᾶσιν ἐξηγούμενός πρὸς ῥαδιότητα καὶ πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ πρὸς τὰς ἄλλας διαγωγάς. Idem 12. p. 311. c. d. (400. Schw.)

X. Περὶ Ζώων.

1. Θ. ἐν τρίτῃ περὶ ζώων εὐτασίᾳ πως λέγων· Ἔστι δὲ καὶ τοῖς ὄρνισι τοιαύτη διαφορὰ· τὰ μὲν γὰρ βαρέα καὶ μὴ πτήνικα, καθάπερ ἄγρια, πέρδιξ, ἀλεκτρυὼν, φασιανός, εὐθύς βαδιστικά καὶ δασέα. Idem 9. p. 387. b. (428. Schw.)

2. Θ. ἐν τῷ περὶ ἐτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν, οἱ Ἀθήνησι, φησὶν, ἐπὶ ταύτῃ πέρδικας τοῦ Κορυδαλλοῦ πρὸς τὸ ἄστυ κακιαβίζουσιν, οἱ δ' ἐπέκεινα τιτυβίζουσιν. Idem 9. p. 390. a. (440. Schw.)

XI. Περὶ Εὐδαιμονίας.

1. Ἄλλ' οὐδὲ τὰ κατὰ τὴν τέχνην ἀηδῶς ἐποιεῖτο (Παύ-
 ράσιος ὁ ζωγράφος), ἀλλὰ ῥαδίως, ὡς καὶ ἔδειν γραφόντα,
 ὡς ἰστορεῖ Θ. ἐν τῷ π. εὐδ. Idem 12. p. 343. f. (520.
 Schw.)

2. Θεόμανδρον τὸν Κυρηναῖον φησὶ Θ. ἐν τῷ π. εὐδ.
 περιόντια ἐπαγγέλλεσθαι διδάσκειν εὐτυχίαν. Idem 13. p.
 567. a. (46. Schw.)

3. Κεφαλοτομεῖν, quod ceteri Attici καρατομεῖν, dix-
 rat improbante Phrynicho in Epitome p. 341. Libri notitiam
 addidit Antiatticista Bekkeri p. 104. περὶ εὐδαιμονίας.

XII. Ἐκ τοῦ Ἑρωτικού.

1. Θ. ἐν τῷ Ἑρωτικῷ Χαιρήμονά φησι τὸν τραγικὸν λέγειν,
 ὡς τὸν ὄνον τῶν χρωμένων. [ποῖς τρόποις] κεράνυσθαι,

οὕτως καὶ τὸν Ἐρωτα· ὃς μακρῶν μὲν ὄσιν εὐχαρις, διπναιόμενος δὲ καὶ διαταράσσων χαλεπώτατος. Idem 13. p. 562. c. (30. Schw.)

2. Ἀμασιν τὸν Ἡλείον Θ. ἐν τῷ Ἐ. περὶ τοὺς ἔρωτας δεινὸν γαγόνειν λέγει. Ibid. p. 567. b. (47. Schw.)

3. Ἐν Αἰγίῳ παιδὸς ἡρώσθη γῆν· τὸν δὲ παῖδα τοῦτον Θ. ἐν τῷ Ἐ. Ἀμφίλοχον καλεῖσθαι φησι, καὶ τὸ γένος Ὠλένιον εἶναι. Ibid. p. 606. c. (194. Schw.)

4. Ἡσίοδος ἐν τρίτῳ Μαλαμποδίας τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα καλλιγύναικα εἶπεν· εὐπρεπεῖς γὰρ αὐτόθι γυναῖκες, ὡς καὶ Θ. εἴρηκε. Ibid. p. 609. e. (207. Schw.)

5. Θ. ὡγῶνα κάλλους φησὶ γενέσθαι παρὰ Ἡλείοις, καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελεῖσθαι μετὰ σπουδῆς, λαμβάνειν τε τοὺς νικήσαντας ἄθλα ὅπλα, ἅπερ ἀνατίθασθαι φησι Διονύσιος ὁ Ἀστυκτικός τῇ Ἀθηνᾷ. Ibid. f. (208. Schw.)

6. Ἐπαιγοῦ φησὶν ὁ αὐτὸς Θ. καὶ κρίσεις γυναικῶν περὶ σωφροσύνης γίνεσθαι καὶ οἰκονομίας, ὥσπερ ἐν τοῖς βαρβάροις· ἐτέρωθι δὲ κάλλους, ὡς δέον καὶ τοῦτο τιμᾶσθαι, καθάπερ καὶ παρὰ Τενεδίοις καὶ Ἀσβίοις. Ibid. p. 610. a. (209. Schw.) Ex eodem libro laudant Plinius 9. c. 8. et Gellius 7. c. 8. narrationem de puero Naupactio a delphine adamato.

7. Ἐκ Λεβήνος ἦν Λευκοκόμας τε καὶ ὁ ἔραστής αὐτοῦ Εὐξύνθετος, οὓς ἱστορεῖ Θ. ἐν τῷ περὶ Ἐρωτος λόγῳ· εἶναι δὲ τῶν ἄθλων, ὧν ὁ Λευκοκόμας τῷ Εὐξυνθέτῳ προσέταξεν, ἕνα φησὶ τοῦτον, τὸν ἐν Πραιίῳ κύνα ἀναγαγεῖν αὐτῷ· ὅμοροι δ' εἰσὶν αὐτοῖς οἱ Πραιῖοι, τῆς μὲν θαλάττης ἐξήκοντα σταδίους, Γερρόνης δὲ διέχοντες ἑκατὸν καὶ ὀγδοήκοντα. Strabo 10. p. 478. Casaub.

XIII. Περὶ Ἐνθούσιασμοῦ. Περὶ Μουσικῆς.

Ὅτι δὲ καὶ νόσους ἴσται μουσική, Θ. ἱστόρησεν ἐν τῷ π. ἐνθ. ἰσχυροὺς φάσκων ἀνόσους διατελεῖν, εἰ καταυλήσει τις τοῦ τόπου τῇ Φρυγιστὶ ἁρμονίᾳ. Athenaeus 14. p. 624. a. (260. Schw.) Plinius 28. c. 2. s. 4. Theophrastus, ischiodicos sanari carmine. Cf. Apollonii Mirab. c. 49. Gellii 4, 13.

XIV. Περὶ τῶν φωλευόντων ζώων.

1. Θ. ἐν τῷ περὶ τ. φωλ. διὰ τὸ φύγος φησὶ τὴν νάρκην κατὰ γῆς δύεσθαι· ἐν δὲ τῷ περὶ τῶν δικέτων καὶ βλητικῶν

διατέμνεται φησι τὴν νάρκην τὴν ἀπ' αὐτῆς δύσκειν καὶ διὰ τῶν ξύλων καὶ διὰ τῶν τροφάντων, ποιῶσαν ταραχὰς τοὺς ἐν χειροῖν ἔχοντας. Idem 7. p. 314. b. (151. Schw.)

2. Μίσγεται (ἡ θύνη) μετὰ τὴν φαλαίαν, ὡς φησι Θ. καὶ ἕως μὲν ἂν ἔχη μικρὰ τὰ κνήματα, δυσάλωτος· ὅταν δὲ μείω γένηται, διὰ τὸν οἶστρον ἀλλοκεται. φαλεῖται δὲ ὁ θύνηος, καίτοι πολυαίματος ἂν. Idem 7. p. 301. f. (102. Schw.)

XV. Περὶ Γελοίου.

Θ. ἐν τῷ περὶ γελοίου λεγθῆναι μὲν φησι τὴν παροιμίαν ὑπὸ τοῦ Στρατονίκου, ἀλλ' εἰς Σιμυνίαν τὸν ὑποκριτὴν, διελόντος τὴν παροιμίαν, μέγας αὐδεὶς σαπρὸς ἰχθύς. Idem 8. p. 348. a. (282. Schw.)

XVI. Περὶ Βασιλείας.

1. Θ. ἐν τῷ πρὸς Κάσανδρον περὶ βασιλείας (εἰ γνήσιον τὸ σύγγραμμα· πολλοὶ γὰρ αὐτὸ φασιν εἶναι Σωσιβίου) τοὺς Περσῶν φησι βασιλεῖς ὑπὸ τρυφῆς προκηρύττει τοῖς ἐφευρίσκουσι τινα καινὴν ἡδονὴν ἀργυρίου πλήθος. Idem 4. p. 145. e. (65. 66. Schw.)

2. Θ. ἐν τοῖς π. β. ἱστορεῖ τὸν Θεμιστοκλέα, πέμψαντος εἰς Ὀλυμπίαν Ἱέρωνος ἵππους ἀγωνιστάς καὶ σκηνὴν τινα κατεσκευασμένην πολυτελῶς στήσαντος, εἰπεῖν ἐν ταῖς Ἑλλήσι λόγον, ὡς χρητὴς τὴν σκηνὴν διαρπάσαι τοῦ τυράννου, καὶ κωλύσαι τοὺς ἵππους ἀγωνίσασθαι. Plutarchi Themistocles.

Θ. δὲ πρῶτον φησιν Ἀνδρωνα τὸν Καταναῖον αὐλητὴν κινήσεις καὶ ῥυθμοὺς ποιῆσαι τῷ σώματι αὐλοῦντα· ὃθεν σικελίζειν τὸ ὀρχεῖσθαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς· μεθ' οὗ Κλεόφαντον ¹⁾ Θηβαῖον. Athenaeus 1. p. 22. c. (83. Schw.) Videatur esse e libro de Musica.

Ὁ δὲ Θ. τοὺς ἀγρίους (ἀλεκτρονότας) φησὶν δαυτικωτέρους εἶναι τῶν ἡμέρων· λέγει δὲ καὶ τοὺς ἄρδενας εὐθύς ἐξ εὐνῆς ἐθέλειν πλησιάζειν, τὰς δὲ θηλείας προβαινούσης μᾶλλον τῆς ἡμέρας. Idem 9. p. 391. e. (446. Schw.) Videatur esse e libris de historia animalium.

Θ. δὲ φησι καὶ τοὺς ἐταίρους αὐτοῦ (Λουυσίου τοῦ γεωμέτρου) τοὺς κολακεύοντας τὴν τυραννίδα προσποιεῖσθαι

1) Κλεόφαν corrigit Porson Advers. p. 43.

μη βλέπειν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου χειρωγωγῆσθαι, καὶ μήτε τὰ παρατεθέντα τῶν ἐδεσμάτων μήτε τὰς κύλικας ὄρεῖν· διὸ κληθῆναι Διονυσιακόλακας. Idem 10. p. 435. a. (95. Schw.) Videtur esse e libro de adulatione.

XVII. Περὶ Νόμων.

1. Οἱ μὲν οὖν ὑπὸ κήρυκος κελεύουσι πωλεῖν καὶ προ-
κηρύττειν ἐκ πλειόνων ἡμερῶν· οἱ δὲ παρ' ἀρχῇ τιτι, κα-
θάπερ καὶ Πιττακὸς παρὰ βασιλεῦσι καὶ πρυτάνει· ἔτι δὲ
προγράφει παρὰ τῇ ἀρχῇ πρὸ ἡμερῶν, μὴ ἐλαττόνων ἢ ἐξή-
κοντα, καθάπερ Ἀθήνησι, καὶ τὸν πρῶτον ἐκατοστή-
ταιδεῖται τῆς τιμῆς, ὅπως διαμφοισθητῆσαι τε ἐξῆ καὶ δια-
μαρτύρεσθαι τῷ βουλευμένῳ, καὶ ὁ δικαίως ἐωνημένος φανε-
ρὸς ἢ τῷ τέλει. Παρα δὲ τισι προκηρύττειν κελεύουσι πρὸ
τοῦ καιακυρωθῆναι πένθ' ἡμέρας συνεχῶς, εἴ τις ἐνίσταται
ἢ ἀντιποιῆται τοῦ κτήματος ἢ τῆς οἰκίας. Ὡσαύτως δὲ καὶ
ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς Κυβικῶν ¹⁾. Οἱ ²
δὲ Θουριακοὶ τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα ἀφαιροῦσιν, οὐδ' ἐν
ἀγορᾷ προστάττουσιν, ὥσπερ τὰλλα, διδόναι δὲ κελεύουσι.
κοινῇ τῶν γεγυῖων τῶν ἐγγυτάτῳ τριοὶ νόμισμά τι βραχὺ
μνήμης ἐνεκα καὶ μαρτυρίας. Ἀναγκαῖον δηλονότι τοῖς μὲν
τὰς ἀρχὰς ὑπευθύνους ποιεῖν, τοῖς δὲ τοὺς γείτονας, ἐὰν
μὴ λάβωσι, ἢ δις παρὰ τοῦ αὐτοῦ λάβωσιν, ἢ ἔχοντες μὴ
λέγωσι τῶν ἐωνημένων ²⁾. Οὐ γὰρ ὅτ' ἀγνοεῖν, ὅτι αἱ προ-
γραφαὶ καὶ αἱ προκηρύξεις καὶ ὅλως ὅσα πρὸς τὰς ἀμφοισθη-
τήσεις ἐστί, πάντῃ τὰ πλεῖστα δι' ἑλλειψιν ἐτέρου νόμου
τίθεται. Παρ' οἷς γὰρ ἀναγραφὴ τῶν κτημάτων ἐστὶ καὶ
τῶν συμβολαίων, ἐξ ἐκείνων ἐστὶ μαθεῖν, εἰ ἐλαύθερα καὶ
ἀνέπαφα καὶ τὰ αὐτοῦ πωλεῖ δικαίως· εὐθύς γὰρ καὶ μετεγ-
ράφει ἢ ἀρχὴ τὸν ἐωνημένον. Ἐπεὶ δὲ καὶ προστασίας ³
τινὲς ἀναγνῆναι καὶ ποιλοῦσιν ἀπαλλοτριουῶν ἐθέλοντες, ὁρθῶς
ἔχει καὶ πρὸς ταῦτα νομοθετεῖν, ὥστερ καὶ ποιοῦσιν, ἀμα
ταῦτά τε βουλόμενοι πωλεῖν καὶ τὴν ἐμφανῆ ³⁾ ποιεῖν,
ὥσπερ ἐν τοῖς ἐνίων· κελεύουσι γὰρ, ἐὰν μὲν τις οἰκίαν
πρήται, θύειν ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐπικωμαίου· ἐὰν δὲ
χωρίαν, ἐπὶ τῆς κώμης, ἢ αὐτὸς οἰκεῖ, καὶ ὁμυεῖν ἐναντίον
τῆς ἀρχῆς ἐγγραφύσης καὶ κομητῶν τριῶν, ἢ μὴν ἀνεῖσθαι

1) Intelligo νόμους. Vulgabatur Κυβικῶν. Ad sequens Θου-
ριακοὶ iterum intelligo νόμοι, ut non sit opus cum Heynio
Opuscul. Acad. II. p. 152. Θούριοι scribere. Idem deinceps pro-
babilius πράττουσι corrigit.

2) Editum ἐωνημένων correxit Heyne, qui ad λέγων intelligit
ἔχων τε. 3) et veram manifestent versio. An ὠνήη deest?

δικαίως, ὥς μὴδὲν συγκακουροῦντα, μήτε τέχῃ μήτε μηχανῇ μηδεμίᾳ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ τὸν πωλοῦντα πωλεῖν ἐδόλωσ. Τὸν δὲ μὴ οἰκοῦντα ἐν ἡστίᾳ θύειν τὸν ὄρκον ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦ ἀγοραίου, τὴν δὲ θυσίαν τῶν ἐλευθέρων εἶναι θυλήμασιν, ἀνευ δὲ τούτων μὴ ἐγγράφειν τὴν ἀρχὴν· ὅμα καὶ ἐν τῷ ὄρκῳ προσορμίζειν ⁴⁾ αὐτὴν, εἴαν μὴ ⁴ ὀρκωσι, μὴδὲ ἐγγράφειν τὴν ὠνήν. Οὗτοι μέντοι πρὸς ἀμφοτέρω, μᾶλλον δὲ πρὸς πάντα βούλονται πεφυλαχθαι, καθάπερ ἴσως καὶ δεῖ. Κυρία δὲ ἡ ὠνὴ καὶ ἡ πράσις εἰς μὲν κτήσιν, ὅταν ἡ τιμὴ δοθῇ καὶ τὰ ἐκ τῶν νόμων ποιήσωσιν, οἷον ἀναγκαστήν, ἢ οἶκον ⁵⁾, ἢ τοῖς γείτοσι τὸ γινόμενον· εἰς δὲ τὴν παρὰδοσιν καὶ εἰς αὐτὸ τὸ πωλεῖν, ὅταν ἀραβῶνα λάβῃ. Σχεδὸν γὰρ οὕτως οἱ πολλοὶ νομοθετοῦσιν· ἀλλὰ τοῦτο προσδιοριστέον, εἴαν μὴ παρὰ μεθύοντες μὴδ' ἐξ ὀργῆς μὴδὲ φιλονεικίας μὴδὲ παρανομοῦντος ⁶⁾, ἀλλὰ φρονούντος καὶ τὸ ὅλον δικαίως· ὅπερ καὶ περ προσθετέον, ὅταν ἀφορίζῃ, παρ' ὧν δεῖ ὠνεῖσθαι. Τάττουσι δὲ τινες καὶ τὸν ἀραβῶνα πόσον δεῖ διδόναι πρὸς τὸ πλῆθος τῆς τιμῆς μερίζοντες· ἄτοπον γάρ, εἴαν δακτύλιον δῶν τῶν δέκα ταλάντων· ἔοικε γὰρ ἐκ καιροῦ τὰ τοιαῦτα καὶ πάθους γίνεσθαι ⁷⁾. δεῖ δ' ἐκ προαιρέσεως· οὕτω γὰρ ἔσται τὸ ⁵ δίκαιον. Εἴαν δὲ λαβὼν ἀραβῶνα μὴ δέχεται τὴν τιμὴν, ἢ δοὺς μὴ καταβάλῃ ἐν τῷ ὠρισμένῳ χρόνῳ (δεῖ γὰρ ὠρίσθαι, καθάπερ ἐν τοῖς Θουρίων, τὸν μὲν ἀραβῶνα παραχρῆμα, τὴν δὲ τιμὴν αὐθήμερον· οἱ δὲ καὶ πλείους ἡμέρας τίθενται πῆς τιμῆς· οἱ δὲ ἀπλῶς, ὅσας ἂν ὁμολογήσωσι) τὸ δ' ἐπιτίμιον ἐκατέρω, πότερον τῷ μὲν στέρησις τοῦ ἀραβῶνος· οὕτω γὰρ σχεδὸν οἱ τε ἄλλοι κελεύουσι καὶ οἱ Θουριακοί· τῷ δὲ μὴ δεχομένῳ ἔκτισις ὅσου ἂν ἀποδῶται ⁸⁾. καὶ γὰρ τοῦτο ἐν τοῖς Θουρίων ἡ ἀνίσκος ζημία· πολλαπλασία γὰρ ἡ τιμὴ τοῦ ἀραβῶνος· εἰ δὲ καὶ βλίσπτειτ' ἂν ὁ ἀποδόμνος ἀφ' οὗ ἐκατέρω, ἐπειδὴ τις ἐφ' ἡμέραν μίαν ὀρίσκειν· οὕτω γὰρ μάλιστα ἐνδέχεται. Παρ' ἐνίοις δεδικασθαι κελεύουσι τῷ μὴ δεχομένῳ τὴν τιμὴν· πότερον δὲ, ἕως ἂν κομίσηται, κύριον· εἴηαι τοῦ κτηματός; οὕτω γὰρ οἱ πολλοὶ νομοθετοῦσιν· ἢ ὥσπερ Χαρσίνδας καὶ Πλάτων· οὗτοι γὰρ παραχρῆμα κελεύουσι διδόναι καὶ λαμβάνειν· εἴαν δὲ τις πιστεύσῃ, μὴ εἶναι δίκην· αὐτὸν γὰρ αἴτιον εἶναι τῆς ἀδικίας ⁹⁾. Sermo 42. p. 280 — 281. Ioannis Stobaei.

4) An προσορμίζειν?

5) An ὄρκον?

6) παραφρονούντος?

7) Verba loquitur — ἔσται τὸ δίκαιον Gesner supra post παρ' ὧν — δεῖ ὠνεῖσθαι inserenda censet. 8) Vulgatum ὅσον correxit Bentley. 9) Plato Legg. XL p. 915. d. Cf. Bentl. de Phalaridis Epist. e versione Lennepii p. 204. 205.

2. Θεόφραστος ἐν τοῖς περὶ νόμων φησὶ, δυοῖν τούτων ἐπιμελεῖσθαι δεῖν τοὺς ἀγορανόμους, τῆς τε ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐκοσμίας, καὶ τοῦ ἀψευδεῖν· μὴ μόνον τοὺς πιπράσκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνωμένους. Suidas et Harpocratio in vocibus Κατὰ τὴν ἀγορὰν.

3. Ὡς Θεόφ. ἰστέρηκε, καὶ τὸν τῆς ἀρχίας νόμον οὗ Σόλων ἐθήκεν, ἀλλὰ Πεισίστρατος, ὃ τὴν τε χώραν ἐξεργαστέραν καὶ τὴν πόλιν ἡρμαιωτέραν ἐποίησεν. Plutarchi Solon circa finem.

4. Θ. ἐν τῷ περὶ νόμων ὕβρεως καὶ ἀναιδείας παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι βωμοὺς φησὶ. Zenobii Proverb. 4, 36.

5. Ἐγίνοντο δὲ καὶ εἰσαγγελίαι κατὰ τῶν καταλυόντων τὸν δῆμον φητέρων, ἢ μὴ τὰ ἄριστα τῶν δῆμων λεγόντων, ἢ πρὸς τοὺς πολεμίους ἄνευ τοῦ πεμφθῆναι ἀπελθόντων, ἢ προδόντων φρούριον ἢ στρατιῶν ἢ ναυς, ὡς Θ. ἐν τῷ περὶ νόμων. "Οτι δὲ ὁ εἰσαγγέλλας καὶ οὐκ ἔλων ἀζημιος ἦν, Ἵπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Λυκόφρονος ψήφῳ· καίτοι γε ὁ Θ. τοὺς μὲν ἄλλας γραφὰς γραψαμένους χιλίας τ' ὀφλισκάνειν, εἰ τοῦ πέμπτου τῶν ψήφων μὴ καταλάβοιεν, καὶ προσαιτιμοῦσθαι, τοὺς δὲ εἰσαγγέλλοντας μὴ αἰτιμοῦσθαι μὲν, ὀφλεῖν δὲ τὰς χιλίας. Pollux Onomastici 8, 52. et 53. Ad eundem locum respexit Harpocratio in vocibus Λώρων γραφή, ubi est ἐν τοῖς περὶ νόμων. Idem Pollux 10. sect. 19. vocabulum ἀπαρτίαν annotavit significans, ut videtur, auctionem seu publicam venditionem.

6. Θ. ἐν τοῖς περὶ νόμων δηλοῖ, ὡς καταλέλνται τὰ ἔθος τοῦτο. Harpocratio in voce Ἀρδηττας, ubi iudices Heliaistici iuramentum publice olim praestabant. Idem vocem ἐφορίαν e tertio libro annotavit interpretatus ἢ ἐπὶ τῶν ὕρων γυνομένην προαγόρευσις. Interpretationem sine auctoritate Theophrasti repetiit Photii Lexicon. Ex eodem tertio libro in voce Θεσμοδέται annotavit: ὅτι τοὺς νόμους οὗτοι διώρθουν κατ' ἐνιαυτὸν ἕκαστος. — ἐν τρίτῳ νόμῳ. E quarto posuit sub Καταχειροτονία haec: διεξήλθε δὲ περὶ τῆς καταχειροτονίας καὶ Θ. ἐν τετάρτῃ τῶν νόμων. E decimo de σκαφηφόροις auctoritatem Th. annotavit: "Οτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὧν ἐπραττον οἱ μέτοικοι, ἄφεσιν εἶχον οὐ ἰσχυρεῖς, Θ. παρεῖπεν ἐν ἐνδεκάτῃ τῶν νόμων· οὗτος δὲ φησιν, ὡς ἐνιαχοῦ καὶ πόλεσιν ὅλας ἐψηφίζοντο τὴν ἀτέλειαν Ἀθηναῖοι, ὥσπερ Ὀλυνθίους τε καὶ Θηβαίους. Idem in Ἰσχυρεῖς· "Οτι οἱ ἄλλοις ἐπ' ἀκουσίῳ φόβῳ ἐξουσίαν εἶχον· εἰς διαίτην τῶν ἰδίων — καὶ Θ. ἐν τῷ τρισκα-

δεκάτη τῶν νόμων δηλοῦ. Idem sub vocibus hīc prae-
scriptis.

Φαρμάκων δ' ἐστὶν ὁ ὑπὸ φαρμάκων βεβλαμμένος, ὡς
καὶ Θ. ἐν πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ νόμων ὑποσημαίνει. Idem
sub h. v. et Photii Lexicon, ubi φαρμακῶν scriptum legitur
vocabulum Sextum et decimum nominat in vocibus ἐν
Φεσάτῳ, ubi locum huius iudicii ab heroe Φεσάτῳ appel-
latum auctor est Th., et in Τυποφάνια. De actione in rem
(οὐσίας δίκη) disserentem Th. in octavo decimo laudat in
his vocibus. Certamen equestre describentem, quod a solis
Atheniensibus et Boeotiis celebretur, libro vicesimo laudat
in Ἀποβάτης. Idem de significatione vocabuli παρασκευήν
eundem librum laudat.

Συστομώτερον σκιάφης τίσσεται ἐπὶ τῶν διὰ τὸ ἀγνῶ-
σιμῶντων. Θ. γὰρ ἐν τῷ περὶ νόμων εἰρησθαι ἀπὸ τοῦ
τοὺς μετόικους Ἀθηνησιν ἐν ταῖς δημοταλείαις πομπαῖς ἀκῶφας
φέροντας πομπεύειν· καὶ ὅποτε δὲ ἐβούλοντο μέτοικον δη-
λώσαι, ἢ ἀκῶφην ἔλεγον ἢ ἀκαφηφόρον· διὰ δὲ τὸ ἀπαρ-
θρησιαστον εἶναι, συστομώτερον ποιήσεν, ἀπειλὴν σκιάφης.
E decimo libro esse ducta haec, licet coniecere ex Harpo-
crate in voce Σκαφηφόροι.

Suspicio ex his libris ductam glossam Photii in Lexico:
Κυρβαῖς — Θ. δὲ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Κερυβάντων (εἰρη-
σθαι)· τῶν γὰρ Κερυβατικῶν ἱερῶν οἶον ἀντίγραφα αὐτοὺς
εἶναι.

Εἰ δὲ Θεοφράστῳ πιστεύομεν, ἄνδρες φιληκῶν καὶ ἱστο-
ρικῶ παρ' ὀκτινοῦν τῶν φιλοσόφων, εὗρεν μὲν ἦν τὰ θέοντα
καὶ νοῆσαι πάντων ἱκανώτατος ὁ Ἀλκιβιάδης, ζητῶν δὲ μὴ
μόνον ἂ δὲ λέγειν, ἀλλὰ καὶ ὡς δὲ τοῖς ὀνόμασι καὶ τοῖς
ῥήμασι, αὖν εὐπορῶν δὲ, πολλάκις ἐσφάλλετο, καὶ μεταξὺ
λέγων ὀπσιόαπα καὶ διέλειπε, λέξεως διαφυγούσης αὐτὸν,
ἀναλαμβάνων καὶ διασχοπούμενος. Plutarch. Alcibiadis c. 10.
et in Praec. de republ. gerenda p. 804, a.

Εὐδοκίμῃσεν Ἐτρεακλῆς ὁ Λακεδαιμόνιος εἰπὼν, ὡς οὐκ
ἂν Ἑλλὰς διὰ Λυσάνδρους ἤνεγκε. Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ
περὶ Ἀλκιβιάδου φησὶ Θεόφ. εἰπεῖν Ἀρξίστρατον. Idem
Lysandri c. 19.

Θεόφ. φησὶν Ἀριστείδην περὶ τὰ εἰκῆα καὶ τοὺς πολί-
τας ἄκρως ὄντα δίκαιον ἐν τοῖς κριταῖς πολλὰ πρῶτον πρὸς

τῆς ὑποδοχῆς τῆς πατριδος· ὡς συγγῆς ἀδικίας δευμένην·
καὶ γὰρ τὰ χρημάτων φησιν ἐκ Δήλου βουλευσμένην Ἀθηναίᾳ
κομισαί· καὶ τὰς συνθήκας· καὶ Σαρμίων εἰσηγοῦντα, ὅτι
πῦν ἐκείνου, ὡς οὐ δύνανται μὲν, συντρέχειν δὲ τοῦτ' ἐστὶ
καὶ τέλος· εἰς τὸ ἔχειν ἀπορώπων· πάντων καταστήσας τῆς
πόλεως αὐτὸς ἐνέμεινε τῇ πενίᾳ, καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ πένης εἶναι
δόξαν οὐδὲν ἥτιον ἀγαπᾶν τῆς ἀπὸ τῶν τροφικῶν διατέλεσε.
Idem Aristoteli c. 25.

Ἀνσάνδρος καλέσας Φιλοκλέα τὸν στρατηγόν, ἡρώτησεν
αὐτόν· τίνα ποιεῖται ἐπὶ τῇ δυνάμει τοιαύτῃ περὶ Ἑλλήνων
συμβουλευτικῶς τοῖς πολιταῖς; (vide Xenophontis Hellen.
2, 1, 32.) ὁ δὲ οὕτως τὸ πρὸς τὴν συμφορὰν ἔνδοξος ἐκέλευσε
μὴ κατηγορεῖν ὡς οὐδὲν ἐστὶ δικαστῆς, ἀλλὰ νικᾶν τε πρώτῃ
τεν ὑπερ' ἂν νικῆθεις· εἴτα λουσαμένους καὶ λαβὼν
πλατύνει λαμπρῶν πρώτος ἐπὶ τὴν σφαγὴν ἡγεῖτο τοὺς πο-
λίτας, ὡς ἱστορεῖ Θεόφ. Idem Lycaetii c. 18.

Γνωμένον δὲ συνθηκῶν, ὅπως τὰ χωρία καὶ τὰς πό-
λεις, ὥς εἶχον ἀλλήλων, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ἀποδιδόναι,
πρότερον ἀποδιδόντων τῶν κληρῶν λαόντων, ὡν ἠσώτο τὸν
κλήρον ὁ Νικίας κρυφῶς χρημασιν, ὥστε πρῶτόν τις ἀποδ-
δόναι τοὺς Ἀλεξανδρινούς· καὶ τοῦτο ἱστορεῖ Θεόφ. Idem
Niciae c. 15.

Οὐκ ἀγνοεῖ, ὅτι Θεόφ. ἐξοστρακισθῆναι φησι τὸν Ἰν-
βολον, Φαίανος, οὐ Νικίου, πρὸς Ἀλεξανδρὸν ἐρίσαντος, ἀλλὰ
οἱ πλείους εἶναι γεγρόσασιν. Idem ibid. c. 17. Videtur esse
locus excerptus e libris πολιτικῶν τῶν πρὸς αὐτοῦς. Vide
XIII, 1.

Στρατηγὸς, ὡς εἶπεν Θεόφ., δεῖ θάνατον ἀποδιδέσθαι τῶν
στρατηγῶν, οἱ πελταστῶν τοῦ τυγόντος. Idem Sestorii c. 134.

Ὡς Θ. ἱστορεῖ, τὸν Ἀρχιδάμον ἐξημέωσαν οἱ ἑσπερῶν
χρήματα· γυναικὰ μικράν· οὐ γὰρ βασιλεὺς, εἴπωσιν, ἀμύνει,
ἀλλὰ βασιλεῖδια γεννάσει. Idem Agesilai c. 2.

Ξένων προσκομισθέντων καὶ προσυχθέντων, αἰσχυρὰ μὲν
καὶ μόσχους καὶ χήνας ἔλαβε, τραγήματα δὲ καὶ πέμματα
καὶ μέγα διασώζειτο (Ἀγησίλαος)· καὶ βυζυμένον λαβεῖν καὶ
λαπαρύντων, ἐκέλευσε τοῖς εἰλωσι δίδναι κομίζοντας· τῇ
μῆτι στεφανοκάρδι βίβλῃ φησὶν αὐτὸν ἡρώτην· Θεόφ. διὰ
τὴν λιτότητα τῶν στεφανίων αἰτήσασθαι καὶ λαβεῖν, ὅτε
ἀπάλει παρὰ τοῦ βασιλέως (τῆς Αἰγύπτου). Idem Agesilai c. 36.

Κινδυνεύει τὸ λίαν φιλεῖν, ὡς φησι Θ., αἴτιον τοῦ μισθῆναι
γίνεσθαι πολλὰς. Idem Antonii iustoria c. 137.

Νέα ἔτι ὄντι καὶ φιλοτιμολογούμενα ἀπὸ τῶν καλῶν ἔργων
ἐν δόξῃ τι καλλωπίζεσθαι καὶ καμπύσαι· φυνόμενοι γὰρ ἐν
τῆς τηλικούτης αἱ ἀρεταὶ καὶ βλαπτάμενοι τὸ τε καὶ οὐ
θαυμάσαι, ὡς φησὶ Θ., ἐπιβαρυνόμεναι τοῖς ἐπαίνοις, καὶ τὸ
λοιπὸν αὐξάνεται μετὰ φρονήματος ἐπαυρόμεναι. Idem initio
Agidis c. 2.

Ἀρίστην δ' Ἰσὼς καὶ Θεοφράστειν τινὰ δόξαν ἱστορεῖται
περὶ τῶν ῥητόρων· ἐρωτηθέντα γὰρ, ὁποῖός τις αὐτῷ φαί-
νεται ῥήτωρ, ὁ Δημοσθένης, ἀπεκρίνεται, Ἄριστος τῆς πόλεως·
ἑποῖός δὲ Δημάδης, Ὡτέρω τῆς πόλεως. Idem Demosthenis
c. 10.

Ὅτε καὶ φησὶ Θ., ἀξιοῦντων τῶν σωματῶν, δροσίζων
τὰς εἰσφορὰς, ἀπεκρίνεται Κρεβύλλου τὸν δημαγωγόν, ὡς οὐ τε-
ταγμένα σκεπτεται πόλεμος. Idem ibid. c. 18.

Ὁ Θεός, ἐν τοῖς Ἡδικαῖς διαπορήσας, εἰ πρὸς τὰς τῶ-
νας τρέπεται, τὰ ἥδη, καὶ κινούμενα τοῖς πάθεσι τῶν σωμα-
των ἐξίσταται τῆς ἀρετῆς, ἱατάρακεν, ὅτι νοσῶν ὁ Περικλῆς
ἐπισκοπούμενος τινὲ τῶν φίλων δειξίαις περιπατῶν ὑπὲρ τῶν
γυναικῶν τῷ τραχέλει περιηρημένον, ὡς σφόδρα κακῶς ἔχον,
ἀπέτα, καὶ ταυτὰ ὑπομένει τὴν ἐβελήθειαν. Ἢδη δὲ πρὸς
τῷ τελευτῶν ὄντιος αὐτοῦ, περιηρημένοι τῶν πολιτῶν οἱ
βέλυσται καὶ τῶν φίλων αἱ παρρησίαι, λόγον ἐποιούντο τῆς
ἀρετῆς καὶ τῆς δυνάμεως, ὅση γένοιτο, καὶ τὰς πράξεις ἀνα-
μετρούντο, καὶ τῶν τροπαίων τὸ πλεῖστον ἐνείκα γὰρ τῇ ἀστρα-
τήρει καὶ ναυικῇ ἐσκήσειν ὑπὲρ τῆς πόλεως· ταῦτα, ὡς οὐκ ἔτι
σκιεμένος, ἀλλὰ καθηρημένον τὴν αἰσθησὶν αὐτοῦ, διαλέγοντο
πρὸς ἀλλήλους· ὁ δὲ πᾶσιν ἐτύχανε τὴν νοῦν, προσεση-
κός, καὶ φθονοῦμενος εἰς μέσον, ἔφη θαυμάζειν, ὅτι ταῦτα
μὲν ἐπαυνοῦσιν, αὐτοὶ καὶ μνημονεύουσιν, ἃ καὶ πρὸς τύχην
ἔστι κοινὰ καὶ γέγονεν ἤδη πολλοῖς στρατηγοῖς· τὸ δὲ κάλ-
λιστον καὶ μέγιστον οὐ λέγουσιν· Οὐδεὶς γὰρ, ἔφη, δι'
ἐμῶν ὄντων Ἀθηναίων μέλαν ἑμῶν περιεβάλετο. Idem
Periclis c. 38.

καὶ Τὴν ἀκροατικὴν αἰσθησὶν Θ. παθητικωτάτην εἶναι φησὶ
παλαιῶν. Idem initio libri de Auditione p. 37. f. c. 2. p. 129.
Hutt. ubi plura etiam sequentia Theophrasto tribuenda esse
specificatur Wytenbach.

καὶ Δοκοποιεῖν τὴν τύχην (φησὶν ὁ Θ.) καὶ δεῖναι παρὰ τὸν
τὰ προκαπονημένα, καὶ μεταφύκειν τὴν δοκοῦσαν εὐημερίαν,
οὐδὲν αἰμῶν ἔχουσα ταχίον· Idem in Consol. ad ApoHo-
nium p. 104. d. (p. 323. Hutt.) quae e Callisthene. seu de
laetitia libri sentia esse putat Wytenbach.

Φίλιππον τὸν Ἀλεξάνδρου κατέγραψεν ἱστορεῖται οὐ μόνον

μεταξὺ τῶν βασιλέων, ἀλλὰ καὶ τῇ τύχῃ καὶ τῷ τρόπῳ μάλιστα γινέσθαι καὶ μετριώτερον. Idem in Apophth. reg. p. 177. e. ubi Wytttenbachius τῶν μεταξὺ corrigens interpretatur μσταξὺ postea, e. seriore usu, locum vero Theophrasti ex opere aliquo historico excerptum esse e verba isotόρηκεν, arguit. Mihi verba οὐ μόνον μεταξὺ λαμπρὰ et γιτιογὰ esse videntur, quae cum H. Stephāno Huttén p. 94, ita correxit, ut verba οὐ μόνον τῇ τύχῃ μάλιστα, ἀλλὰ καὶ τῷ τρόπῳ coniungeret.

Δίνων ὁ Ταραντίστος στρατηγῶν, ἀνὴρ δ' ὢν ἀγαθὸς ἐπὶ τοῖς πολυμυκοῖς, ἀπαχειροτονήσαντων αὐτοῦ τινα γυναικὰ καὶ παῖδας, ὡς ὁ κῆρυξ ἀνείπε τὴν νικώσαν, αὐτὸς ἀναιρέων τὴν ἀδελφὴν, Ἄδς, εἰπε, κρείσσων. Οὕτω γὰρ ὁ Θ. isotόρηκεν. Idem, Quaest. gr. p. 301. C. cap. 42. p. 401. Hutt.

Ὡς μοι δοκεῖ Θ. ἀποφηνάσθαι: τί γὰρ καλὴν φωνὴν δεῖσθαι σμυρὴν καὶ φιλοσοφωτάτην; καὶ γὰρ ἀδελφὸν μὲν πολλὰ τῶν ἐγδοχομένων, ἀποδειχθῆναι δὲ μὴ δυναμένων ἀναιρεῖ, καὶ τιθεμένη πολλὰ συνεφέλεται τῶν ἀδυνατοῦ καὶ ἀνυπάρκτων. Idem de Oracul. defectu p. 420. C. p. 330, sect. 20. Huttén. ubi verba ἀδελφουμένη — ἀνυπάρκτων ipsis esse Theophrasti censuit Wytttenb. ad librum περὶ κατὰ ἀκούων p. 313. Sed apertissimum esse mihi videtur, sententiam Theophrasti omissam esse a librariorum.

Τοὺς ἀλλοτρίους, ὡς ἔλεγε Θ., ἐν φιλοῦντα δὲ καί τιν, ἀλλὰ κρίναντα φιλῶν. Idem de fraterno amore p. 422. C. p. 45. sect. 8. Hutt.

Εὐ εἶπε Θ. ὡς, εἰ κοινὰ τὰ φίλων ἐστὶ, μάλιστα δεῖ κοινούς τῶν φίλων εἶναι τοὺς φίλους. Idem ibid. p. 420. d. p. 65. sect. 20. Hutt.

Ὁνειδισμὸς ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας παρασηματισμένος καὶ σάϊγμα κατὰ τὸν Θ. Idem Sympos. 2. p. 631. e. p. 622. Quaest. 1. sect. 4. Hutt. ubi sect. 9. p. 66. sequitur: (Ὁ Κασιόδρου φίλος (Φίλιππος vertit Xylender) οὐκ ἠχθέσθη, τῇ Θεαφροῦστου πρὸς αὐτὸς εἰπόντος, Θαυμάζω σὺν ταῖς ὀφθαλμοῖς, ὅτι οὐκ ἄδουσι, τοῦ μυκτῆρος αὐτοῖς ἐνδοξαίνοντος. ubi minor μυκτῆρος nominatum, non εἶνα, si de χειρὶ πῶ vel σιμῶ voluit Plutarchus intelligi.

Θ. παῖδων ἀοικα ἀνυπόσια ἐκάτεον τὰ κοῦρδια. Idem Sympos. 5. p. 679. a. et 716. a.

Διὰ τί χειμαῖνος μᾶλλον ἢ θέρους τὰ τῶν ἐλλείων σήπεται; καίτοι τὰ γε ἄλλα μᾶλλον τῷ θερῶι τοῦτο πάσχει. Πότερον, ὡς Θ. αἰεταί, τῷ ψυχρῷ τὸ θερμὸν ὑπαιχθεῖν, ἢ κατὰ τὴν φύσιν, καὶ θερμότερα πρὸς τὰ ἐν βλάττει;

τῆς θαλάσσης, ὥσπερ τῆς γῆς· διὸ καὶ τὰ πηγυαία τῶν ὑδάτων χλιαρώτερά τοῦ χειμῶνος εἰσι· καὶ μᾶλλον ἀπρίζουσιν αἱ λίμναι καὶ οἱ ποταμοί· κατακλίσεται γὰρ εἰς βύθος ἡ θερμότης ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ κρατήσαντος. Idem Quaest. nat. p. 915. b. p. 12. Quaestio 13. Hutt.

Θηοὶ Θ. τὸν αἶρα (ψυχρὸν) ῥηγνύναι τὰ ἀγγεῖα τῷ ὕδατι καθάπερ ἤλερ χρώμενον. Idem de primo frigido p. 952. a. p. 114. c. 16. Hutt.

Ἰχθύς ιστορεῖ Θ. ὑπὸ ὀλίγους πεπηγότας, ἂν ἀποθῶσιν ἐπὶ τὴν γῆν, κατάρυσθαι καὶ συντρίβεσθαι δίκην ὕδατος ἢ κεραιῶν σωμάτων. Idem ibid. p. 953. c. p. 118. c. 18. Hutt.

Θ. καὶ προσιστορεῖ τῷ Πλάτῳ προσβυτέρῳ γενομένῳ μεταμέλειν, ὡς οὐ προσήκουσαν ἀποδόντι τῇ γῇ τὴν μέσην χώραν τοῦ παντός. Idem Quaest. Platon. p. 1006. c. p. 271. Quaest. VIII, 1. Hutten.

Ἐπίκουρος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν πρὸς Θεόφραστον ὕμνῳ λέγων τὰ χρώματα συμφυῇ τοῖς σώμασιν, ἀλλὰ γενέσθαι κατὰ ποίας τινας τάξεις καὶ θέσεις πρὸς τὴν ὄψιν, οὐ μᾶλλον φησὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἀχρωμάτιστον σῶμα εἶναι ἢ χρῶμα ἔχειν. Idem adv. Colotem p. 1110. c. p. 147. c. 7. Hutten.

Θ. τοῦναντίον ἐφη τῷ σώματι πολλοῦ τὴν ψυχὴν ἐνσταθεῖν, ὀλίγον χρόνου βαρεῖς μυσθεὺς ὑποτελοῦσαν τὰς λύπας, τοὺς φόβους, τὰς ἐπιθυμίας, τὰς ζήλοσυτίας, οἷς συμπροσμένη περὶ τὸ σῶμα δικαιοτέρον ἂν αὐτοῦ δικάζοιτο. Plutarchi Fragm. II. p. 252. ed. Hutten. Non ipsa Theophrasti verba (haec esse testatur alter locus de sanitate tuenda p. 405. Hutt. Δημόκριτος εἶπεν, ὡς, εἰ τὸ σῶμα δικάσεται τῇ ψυχῇ κακώτερος, οὐκ ἔν αὐτῇ ἀποφυγεῖν· ἴσως καὶ Θ. ἀλλήθεις εἶπεν, εἰπὼν ἐν μεταφορᾷ, πολὺ τῷ σώματι τελεῖν ἐνστάειν τὴν ψυχὴν.

Χρὴ τοίνυν τὸν μέλλοντα θανατοσθέντα περὶ τὸ θεῖον φιλοθύτην εἶναι, μὴ τῷ πολλὰ θύειν, ἀλλὰ τῷ πικρὰ τιμᾶν τὸ θεῖον· τὸ μὲν γὰρ εὐπορίας, τὸ δ' ἐστίτητος σημεῖον. Ἐπειτα γενεῖς γηροφροεῖν καλῶς, ταῖς τ' ἐκείνων βουλάσσει τὸν ἑαυτοῦ βίον· εὐπαιδῇ κατωσευάζειν· ὃ γὰρ μὴ ταυτοῦτος, ἀλλὰ τῶν τε τῆς φύσεως τῶν τε τῆς πόλεως νόμων ὀλιγοῶν, ἀμφοτέρους τοὺς τῆς δικαιοσύνης τρόπους παραβέβηκε. Καὶ μὴν καὶ γυναῖκες καὶ παῖδων ἐπιμελητέον καλῶς καὶ φιλανθρώπως· οἱ μὲν γὰρ εἰς τὸ γῆρας ἀμείβονται ταῖς θεραταίαις, ἡ δ' ἐν ταῖς νόσοις καὶ ταῖς καθ' ἡμέραν οἰκονομίαις ἀπεδῶκε τῇ εὐεργεσίᾳ. Ἐὰν δὲ τῷ

συμβάλλειν ἀνάγκη ἢ, μετὰ τοῦ βεβαίου πειρώ τοῦτο πράττειν· φρονιμωτάτου γὰρ ἀνδρὸς δανείσαντα φρονίμως ἀπολαβεῖν φίλικός, οὐ συναλλάξαντα φιλανθρωπῶς κομίσασθαι φιλαπεχθημόνως. Serm. 3. p. 40.

Ὀλίγων οἱ ἀγαθοὶ νόμων δέονται· οὐ γὰρ τὰ πράγματα πρὸς τοὺς νόμους, ἀλλ' οἱ νόμοι πρὸς τὰ πράγματα τίθενται. Serm. 27. p. 220.

Ἐκ διαβολῆς καὶ φθόρου ψεῦδος ἐκ' ὀλίγον ισχύσαν ἀπεμαράνθη. Serm. 12. p. 140.

Οὐ μὴν οὐδὲ μετ' ὀργῆς πρακτέον τοῖς φρονίμοις οὐδέν· ἀλογιστος γὰρ θυμὸς καὶ μετὰ προνοίας οὐδέν ἀνποτε ποιήσκειν, ἀλλὰ μεθύων ταῖς φιλονεικίαις, ὡς ἔτυχε, χρήται ταῖς ὁμαῖς· ὥστε δεῖ μῆτε ἐξ ὑπογυίου τῶν ἁμαρτημάτων τὰς τιμωρίας μῆτε παρὰ τῶν οἰκετῶν μῆτε παρὰ τῶν ἄλλων λαμβάνειν, ἵνα τὸ τῷ λογισμῷ κράτιστον, μὴ τὸ τῷ θυμῷ φίλον ἀεὶ πράττης· καὶ δίκην παρὰ τῶν ἐχθρῶν [μὴ] λαμβάνης, ἐξ ἧς μέλλεις σαυτὸν, μὴ αὐτοὺς ἐκείνους βλάψειν. Τὸ γὰρ τιμωρεῖσθαι τινα κακῶς αὐτὸν ποιοῦντα δίκην δίδοναι οὐχ ἥττον ἢ λαμβάνειν ἐστίν. Ὡστε θεῖ σχολῇ μᾶλλον ἀνύεσθαι ζητεῖν ἢ ταχέως [καὶ] ἀλυσιτελῶς ἑαυτῷ κολάσαι τὸν ἐχθρόν. Serm. 19. p. 168. Schow. p. 367. μὴ inserit Gesner. ut postremum καί. Is praeterea corrigebat σαυτὸν μὴ λυπῶν ἐκείνους βλάψειν. equidem σαυτὸν μᾶλλον ἢ — βλάψειν.

Λιδοῦ σαυτὸν καὶ ἄλλον οὐκ αἰσχυνθήσῃ. Serm. 31. p. 242.

Τοσοῦτον δὲ εἰσιν οἱ φθονεροὶ δυστυχέστεροι τῶν ἄλλων, ὅσον οἱ μὲν ἐπὶ ταῖς αὐτῶν συμφοραῖς ἀλγοῦσιν, οἱ δὲ φθονοῦντες πρὸς ταῖς ἑαυτῶν κακῶς καὶ ἐπὶ τοῖς τῶν ἄλλων ἀγαθοῖς λυπούμενοι διατελοῦσιν. Serm. 38. p. 224.

Ἔρως δὲ ἐστίν ἀλογίστου τιτὸς ἐπιθυμίας ὑπερβολή, ταχεῖαν μὲν ἔχουσα τὴν πρόσσodon, βρυδεῖαν δὲ τὴν ἀπόλυσιν. Serm. 62. p. 402.

Θεόφραστος ἐρωτηθεὶς, τί ἐστὶν ἔρως, πάθος, ἔφη, ψυχῆς σχολαζούσεως. Ibidem.

Οὔτε ὁρᾷν οὔτε ὁρᾶσθαι γυναῖκα, καὶ ταῦτα ἐξησημένην περὶ κάλλος· ἐπίσταται γὰρ κυφότερα πρὸς ἃ μὴ δεῖ. Serm. 72. p. 441. Versio: utrumque enim ad res inhonestas incitamentum est.

Theophr. oper. T. V.

O

Οὐ γὰρ δὲ τὴν γυναῖκα δεῦν ἐν τοῖς πολιτικοῖς, ἀλλ' ἐν τοῖς οἰκονομικοῖς εἶναι. *Serm.* 83. p. 485.

XVIII. Περὶ καιρῶν. Πολιτικά τὰ πρὸς καιροὺς.

1. "Ἐτεροι δ' εἰς ἀνδρωδέστερα καταδαπανῶντες, οἷον στρατοὺς ἐξάγοντες καὶ πολέμους ἐπαναυρούμενοι, καθάπερ καὶ Διονυσίος ὁ τύραννος· ἐκεῖνος γὰρ οὐ μόνον ὥστε δεῖν τὰ τῶν ἄλλων καταναλίσκειν, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτοῦ, πρὸς τὸ μὴ ὑπάρχειν ἐφόδιον τοῖς ἐπιβουλευούσιν. Ἐοίκασι δὲ καὶ αἱ πυραμίδες ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ὁ τῶν Κυψελιδῶν κολοσσός καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τὴν αὐτὴν καὶ παραπλησίαν ἔχει διάνοιαν. *Suidas* in voce Κυψελιδῶν ἀνάθημα εἰς librum 2 περὶ καιρῶν. *Photii Lexicon* habet: ἐν τῷ περὶ καιρῶν δύο λέγειν οὕτως — στραταίᾳς — ἐφόδια διὰ τοῖς.

2. Θ. ἐν πρώτῳ τῶν πολιτικῶν τῶν πρὸς καιροὺς φησὶν οὕτως· Πολλῷ γὰρ κάλλιον κατὰ γὰρ τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν, ὥς οἱ Λάκωνες ἀρμυστὰς φύσκοντες εἰς τὰς πόλεις πέμπειν, οὐκ ἐπισκόπους οὐδὲ φύλακας, ὥς Ἀθηναῖοι. *Harpocration* in Ἐπίσκοπος. *Idem* in Ἀσπασία quantum *Politicorum simpliciter* laudavit.

Narrationem de Polycrita Naxia ex Andrisco et Theophrasto affert *Parthenius* c. 9. γράφει περὶ αὐτῆς καὶ Θ. ἐν τῷ ια τῶν πρὸς καιροὺς. ubi primus *Maussacus* numerum priorem deletum voluit, quia quatuor tantum libri hoc titulo inscripti fuisse dicuntur. Cf. *Reinesii* Var. Lect. p. 385. *Aristotelis* narratio apud *Plutarchum* de Virtut. Mulierum p. 289. cum *Parthenii* narratione prorsus congruit. Aliter narravit historiam *Polyaenus* 8, 36.

Idem *Parthenius* c. 18. narrationem de Neera Milesia e solo *Theophrasto* excerptam posuit: ἐν α' τῶν πρὸς τοῖς καιροῖς, quam indidem, ut videtur, excerptis *Plutarchus* l. c. p. 287. ed. *Hutten*.

Huc pertinere videntur etiam loca *Plutarchi* de Hyperbolo e vita *Niciae* et XXII, 1.

Argumentum horum librorum annotavit *Cicero* de Finibus 5, 4. quem locum, cum plures *Theophrasti* libros edrumque argumenta comprehendat, integrum apponere non dubi-

te: *Persecutus est Aristoteles animantium omnium ortus, victus, figuras: Theophrastus autem stirpium naturas, omniumque fere rerum, quae e terra gignuntur, causas atque rationes: qua ex cognitione facilius facta est investigatio rerum occultissimarum. Disserendique ab iisdem, non dialectice solum, sed etiam oratorie praecepta sunt tradita. — Omnium fere civitatum, non Grasciae solum, sed etiam barbariae ab Aristotele mores, instituta, disciplinas, a Theophrasto leges etiam cognovimus: cumque uterque eorum docuisset, qualem in republica esse principem conveniret, pluribus praeterea cum scripsisset, quis esset optimus reipublicae status, hoc amplius Theophrastus scripsit, quae essent in republica inclinationes rerum et momenta temporum, quibus esset moderandum, utcumque res postularet. — De summò autem bono — non semper idem dicere videntur, nec in summa tamen ipsa aut varietas est ulla — aut inter ipsos dissensio. Sed cum vita beata quaeratur, — sitne ea tota sita in potestate sapientis, an possit aut labefactari aut eripi rebus adversis, in eo nonnunquam variari inter eos et dubitari videtur. Quod maxime effecit Theophrasti de beata vita liber; in quo multum admodum fortunae datur: quod si ita se habeat, non possit beatam praestare vitam sapientia. Haec mihi videtur delicatior, ut ita dicam, molliorque ratio, quam virtutis vis gravitasque postulat.*

Idem Academicorum I. c. 10. *Theophrastus, vir et oratione suavis et ita moratus, ut prae se probitatem quandam et ingenuitatem ferret, vehementius etiam fregit quodammodo auctoritatem veteris disciplinae: spoliavit enim virtutem suo decore, imbecillamque reddidit, quod negavit in ea sola positum esse beate vivere. Hoc argumentum copiosius prosequitur in Tuscul. Quaest. 5. c. 9. unde notitiam libri nomine Callisthenis inscripti huc transferam: Vexatur idem Theophrastus et libris et scholis omnium philosophorum, quod in Callisthene suo laudavit illam sententiam: Vitam regit fortuna, non sapientia. Negant ab ullo philosopho quidquam dictum esse languidius. Idem 3. c. 10. Qui dolet rebus alicuius adversis, idem alicuius etiam secundis dolet: ut Theophrastus interitum deplorans Callisthenis, sodalis sui, rebus Alexandri prosperis angitur. Itaque dicit, Callisthenem incidisse in*

hominem summa potentia summaque fortuna, sed ignarum, quemadmodum rebus secundis uti conveniret.

Agmen claudat Theophrasti de deo opinio, ita tradita a Cicerone de natura deorum I. c. 13. *Nec vero Theophrasti constantior sententia est: modo enim menti divinae tribuit principatum, modo coelo, tum autem signis sideribusque coelestibus.* ubi editiones pleraeque habent: *Nec vero Th. inconstantia ferenda est: modo enim menti divinum tribuit principatum.* Clemens Alex. in Cohortat. ad Gentes p. 59. v. 17 seqq. ed. Potteri: Ὁ δ' Ἐρέσιος ἐκεῖνος θ. πῇ μὲν οὐρανόν, πῇ δὲ πνεῦμα τὸν θεὸν ὑπονοεῖ.

XIX. Ἐκ τῶν Φυσικῶν, καὶ ἐκ τῶν Τοπικῶν.

1. Ἐν τῷ τεσσαρεσκαδεκάτῳ τῶν Φυσικῶν οὕτως περὶ τῆς κινήσεως τὸν μὲν κοινὸν καὶ καθόλου λόγον οὐ χαλεπὸν ἀποδοῦναι καὶ εἰπεῖν, ὡς ἐνέργειά τις ἐστὶν ἀτελής τοῦ δυνάμει ὄντος, ἣ τοιοῦτον καθ' ἑκάστον γένος τῶν κατηγοριῶν, ὃ καὶ διὰ τῆς αἰσθήσεως σχεδὸν φαίνεται. Simplicius in Categ. p. 110. Basil. Comparata Fragm. X.

2. Ἔτι δὲ δεῖ πείθεσθαι Θεοφράστῳ· τούτῳ μὲν γὰρ δοκεῖ μὴ χωρίζεσθαι τὴν κίνησιν τῆς ἐνεργείας· εἶναι δὲ τὴν μὲν κίνησιν καὶ ἐνέργειαν, ὡσάν ἐν αὐτῇ περιοχομένην, οὐκέτι μέντοι καὶ τὴν ἐνέργειαν κίνησιν. Τὴν γὰρ ἐκάστου οὐσίαν καὶ τὸ οἰκεῖον εἶδος ἐνέργειαν εἶναι ἐκάστου, μὴ οὖσαν ταύτην κίνησιν· καὶ γὰρ ἡ τελειότης καὶ ἐν τοῖς τοιοῦτοις καὶ φύσει ἀκινήτοις εἶναι οὐ κεκάλυται· εἰσι δὲ καὶ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς πολλαὶ τοιαῦται, οἷον τὴν [ἡ?] κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ἀνδριάντος· ἐστῆκε δὲ τὸ σχῆμα κατὰ τὴν αὐτὴν τελειότητα. Ibid. p. 77. b.

3. Ἐν τοῖς Τοπικοῖς τὰδε γέγραφε — Ἐπεὶ δὲ ἐναντία τῶν ἐναντιῶν αἱ ἀρχαί, δηλὸν ὅτι οὐδὲ ἐν ἐνὶ γένει ταῦτα, καθάπερ οὐδὲ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν, καὶ κινήσεις καὶ στάσεις, εἴη δ' ἂν καὶ ὑπεροχὴ καὶ ἑλλειψις, ἐναντία τε καὶ ἀρχαὶ καὶ εἶδος καὶ στέρεσις. Ibid. p. 105. Καὶ παραδείγματα ἐπινοοῖεν τὴν μῆνιν καὶ τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν, ὥστε φησὶν ὁ Θεοφράστης ἐν τῷ περὶ παθῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἔχειν τὴν διαφορὰν, καὶ μὴ εἶναι ὁμοειδή. Ibid. p. 60. b. Καθὼ μὲν αἱ φωναὶ λέξεις, ἄλλας ἔχουσι προ-

γινεσθαι, ὡς ἐν τῷ περὶ λόγου στοιχείῳ (στοιχείου εἰσι. Fabric.) ὁ τε Θεόφραστος ἀνακινεῖ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν γογγυφότες. Ibid. p. 3.

4. Θεόφραστος δὲ συμβεβηκὺς τι (τὸν χρόνον) καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἀριθμὸν εἰπὼν, ὡς χωριστὸν (τῆς κινήσεως) ἰδέασατο. Ibid. p. 87. b.

5. Ὡς πρόχειρον εἰληπται τὸ ἀναπόβλητον εἶναι τὴν ἀρετὴν· καὶ γὰρ Θεόφραστος περὶ τῆς μεταβολῆς αὐτῆς ἱκανῶς ἀπέδειξε, καὶ Ἀριστοτέλει δοκεῖ, οὐκ ἀνθρώπειον εἶναι τὸ ἀναπόβλητον. Ibid. p. 102.

6. Ἐν πρώτῳ τῶν Φυσικῶν περὶ τούτου ζητῶν (τῆς ἀληθείας τῶν φυσικῶν ἀρχῶν) τάδε γέγραπεν. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἄνευ μὲν κινήσεως οὐδὲ περὶ ἐνὸς λεκτέον· πάντα γὰρ ἐν τῇ κινήσει τὰ τῆς φύσεως· ἄνευ δὲ ἁλλοιωτικῆς καὶ παθητικῆς οὐχ ὑπὲρ τῶν περὶ τὸ μέσον, εἰς ταῦτα τε καὶ περὶ τούτων λέγοντας οὐχ οἶόν τε καταλιπεῖν τὴν αἰσθησιν, ἀλλ' ἀπὸ ταύτης ἀρχομένους πειρᾶσθαι χορῇ θεωρεῖν, ἢ τὰ φαινόμενα λαμβάνοντας καθ' ἑαυτὰ, ἢ ἀπὸ τούτων, εἰ τινας ἀρὰ κυριωτέραι καὶ πρότεραι τούτων ἀρχαί· καὶ κάλλιον οἶμαι τοιοῦτόν τινα τρόπον τὴν ἀπὸ τῶν ἡμῖν γνωστωμένων ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἐπίβασιν γίνεσθαι. Simplicius ad Physicam p. 5. b.

7. Ἐν ἀρχῇ τῶν αὐτοῦ Φυσικῶν καὶ ταύτην (τὴν πρότασιν) ἀπέδειξε λέγων· τὸ μέντοι τῶν φυσικῶν ἀρχὰς εἶναι δῆλον ἐκ τοῦ τὰ μὲν φυσικὰ σώματα σύνθετα εἶναι· πᾶν δὲ σύνθετον ἀρχὰς ἔχειν τὰ ἐξ ὧν σύγκειται· ἅπαν γὰρ τὸ φήσει ἢ σῶμά ἐστίν ἢ ἔχει σῶμα· ἅμφω δὲ σύνθετα. Ibidem p. 1. b.

8. Ἰστέον, ὅτι καὶ ὁ Θεόφραστος ἐν τοῖς Φυσικοῖς ἀπαρξὲς πρὸς τὸν ἀποδοθέντα λόγον τοῦ τόπου ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους τοιαῦτα· ὅτι τὸ σῶμα ἐσται ἐν ἐπαφανείᾳ, ὅτι κοινούμενος ἐσται ὁ τόπος, ὅτι οὐ πᾶν σῶμα ἐν τόπῳ· οὐδὲ γὰρ ἡ ἀπλανής· ὅτι, ἐὰν συναχθῶσιν αἱ σφαῖραι, καὶ ὅλος ὁ οὐρανὸς οὐκ ἐσται ἐν τόπῳ· ὅτι τὰ ἐν τόπῳ ὄντα μηδὲν αὐτὰ κινηθέντα, ἐὰν ἀφαιρεθῇ τὰ περιέχοντα αὐτὰ, οὐκέτι ἐσται ἐν τόπῳ. Ibidem p. 141. media.

9. Καὶ Θεόφραστος ἐν τοῖς Φυσικοῖς φαίνεται τὴν ἐγνωσὶαν ταύτην ἐσχηκώς περὶ τοῦ τόπου, ἐν οἷς φησιν ὡς ἐν ἀπορίᾳ προέγων τὸν λόγον· Μήποτε οὐκ ἐσται καθ' αὐτὸ

hominem summa potentia summaque fortuna, sed ignarum, quemadmodum rebus secundis uti conveniret.

Agmen claudat Theophrasti de deo opinio, ita tradita a Cicerone de natura deorum I. c. 13. *Nec vero Theophrasti constantior sententia est: modo enim menti divinae tribuit principatum, modo coelo, tum autem signis sideribusque coelestibus.* ubi editiones pleraeq̃ue habent: *Nec vero Th. inconstantia ferenda est: modo enim menti divinum tribuit principatum.* Clemens Alex. in Cohortat. ad Gentes p. 59. v. 17 seqq. ed. Potteri: Ὁ δ' Ἑρέσιος ἐκείνος θ. πῇ μὲν οὐρανόν, πῇ δὲ πνεῦμα τὸν θεὸν ὑπονοεῖ.

XIX. Ἐκ τῶν Φυσικῶν, καὶ ἐκ τῶν Τοπικῶν.

1. Ἐν τῷ τεσσαρεσκαίδεκάτῳ τῶν Φυσικῶν οὕτως περὶ τῆς κινήσεως· τὸν μὲν κοινὸν καὶ καθόλου λόγον οὐ χαλεπὸν ἀποδοῦναι καὶ εἰπεῖν, ὡς ἐνεργεῖα τίς ἐστὶν ἀτελὴς τοῦ δυνάμει ὄντος, ἣ τοιοῦτον καθ' ἑκάστον γένος τῶν κατηγοριῶν, ὃ καὶ διὰ τῆς αἰσθήσεως σχεδὸν φαίνεται. Simplicius in Categ. p. 110. Basil. Comparata Fragm. X.

2. Ἐτι δὲ δεῖ πείθεσθαι Θεοφράστῳ· τούτῳ μὲν γὰρ δοκεῖ μὴ χωρίζεσθαι τὴν κίνησιν τῆς ἐνεργείας· εἶναι δὲ τὴν μὲν κίνησιν καὶ ἐνεργεῖαν, ὥσαν ἐν αὐτῇ περιεχομένην, οὐκέτι μέντοι καὶ τὴν ἐνεργεῖαν κίνησιν. Τὴν γὰρ ἐκάστου οὐσίαν καὶ τὸ οἰκτεῖον εἶδος ἐνεργεῖαν εἶται ἐκάστου, μὴ οὖσαν ταύτην κίνησιν· καὶ γὰρ ἡ τελειότης καὶ ἐν τοῖς νοητοῖς καὶ φύσει ἀκινήτοις εἶναι οὐ κεκώλυται· εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς πολλαὶ τοιαῦται, οἷον τὴν [ἡ?] κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ἀνδριαντος· ἐστῆκε δὲ τὸ σχῆμα κατὰ τὴν αὐτὴν τελειότητα. Ibid. p. 77. b.

3. Ἐν τοῖς Τοπικοῖς τὰδε γέγραφα. — Ἐπεὶ δὲ ἐναντία τῶν ἐναντίων αἱ ἀρχαί, δηλὸν ὅτι οὐδὲ ἐν ἐνὶ γένει ταῦτα, καθάπερ οὐδὲ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν, καὶ κινήσεις καὶ στάσεις, εἴη δ' ἂν καὶ ὑπεροχὴ καὶ ἑλλειψις, ἐναντία τε καὶ ἀρχαὶ καὶ εἶδος καὶ στέρεσις. Ibid. p. 105. Καὶ παραδείγματα ἐπιγίνοιεν τὴν μῆνιν καὶ τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν, ὡς φησὶν ὁ Θεοφράστης ἐν τῷ περὶ παθῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἔχειν τὴν διαφορὰν, καὶ μὴ εἶναι ὁμοειδῆ. Ibid. p. 60. b. Καθὼ μὲν αἱ φωναὶ λέξεις, ἄλλας ἔχουσιν προ-

γιναισκάς, ὡς ἐν τῷ περὶ λόγου στοιχείῳ (στοιχείου εορτ. Fabric.) ὃς τὸ Θεόφραστος ἀνακινεῖ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν γεγραμμένοι. Ibid. p. 3.

4. Θεόφραστος δὲ συμβεβηκός τε (τὸν χρόνον) καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἀριθμὸν εἰπὼν, ὡς χωριστὸν (τῆς κινήσεως) ἔθεάσατο. Ibid. p. 87. b.

5. Ὡς πρόχειρον εἰληπται τὸ ἀναπόβλητον εἶναι τὴν ἀρετὴν· καὶ γὰρ Θεόφραστος περὶ τῆς μεταβολῆς αὐτῆς ἱκανῶς ἀπέδειξε, καὶ Ἀριστοτέλει δοκεῖ, οὐκ ἀνδραπίειαν εἶναι τὸ ἀναπόβλητον. Ibid. p. 102.

6. Ἐν πρώτῳ τῶν Φυσικῶν περὶ τούτου ζητῶν (τῆς ἀληθείας τῶν φυσικῶν ἀρχῶν) τάδε γέγραπεν. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἄνευ μὲν κινήσεως οὐδὲ περὶ ἐνὸς λεκτέον· πάντα γὰρ ἐν τῇ κινήσει τὰ τῆς φύσεως· ἄνευ δὲ ἁλλοιωτικῆς καὶ παθητικῆς οὐχ ὑπὲρ τῶν περὶ τὸ μέσον, εἰς ταῦτα τε καὶ περὶ τούτων λέγοντας οὐχ οἶόν τε καταλείπειν τὴν αἰσθησιν, ἀλλ' ἀπὸ ταύτης ἀρχομένους πειρᾶσθαι χορὴ θεωρεῖν, ἢ τὰ φαινόμενα λαμβάνοντας καθ' ἑαυτὰ, ἢ ἀπὸ τούτων, εἰ τινας ἄρα κυριώτεροι καὶ πρότεροι τούτων ἀρχαί· καὶ κάλλιον εἶναι τοιοῦτόν τινα τρόπον τὴν ἀπὸ τῶν ἡμῶν γνωριμιῶν ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἐπίβασιν γίνεσθαι. Simplicius ad Physicam p. 5. b.

7. Ἐν ἀρχῇ τῶν αὐτοῦ Φυσικῶν καὶ ταύτην (τὴν πρότασιν) ἀπέδειξε λέγων· τὸ μέντοι τῶν φυσικῶν ἀρχὰς εἶναι δῆλον ἐκ τοῦ τὰ μὲν φυσικὰ σώματα σύνθετα εἶναι· πᾶν δὲ σύνθετον ἀρχὰς ἔχειν τὰ ἐξ ὧν σύγκειται· ἅπαν γὰρ τὸ φύσει ἢ σώμμι ἐστὶν ἢ ἔχει σῶμα· ἅμφω δὲ σύνθετα. Ibidem p. 1. b.

8. Ἰστέον, ὅτι καὶ ὁ Θεόφραστος ἐν τοῖς Φυσικοῖς ἀπορρᾷ πρὸς τὸν ἀποδοθέντα λόγον τοῦ τόπου ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους τοιαῦτα· ὅτι τὸ σῶμα ἐστὶ ἐν ἐκπαρτεία, ὅτι κοινόμενος ἐστὶ ὁ τόπος, ὅτι οὐ πᾶν σῶμα ἐν τόπῳ· οὐδὲ γὰρ ἡ ἀπλανής· ὅτι, ἐὰν συναχθῶσιν αἱ σφαῖραι, καὶ ὅλος ὁ οὐρανὸς οὐκ ἐστὶ ἐν τόπῳ· ὅτι τὰ ἐν τόπῳ ὄντα μηδὲν αὐτὰ κινήθηναι, ἐὰν ἀφαιρεθῇ τὰ περιέχοντα αὐτὰ, οὐκ ἐστὶ ἐν τόπῳ. Ibidem p. 141. media.

9. Καὶ Θεόφραστος ἐν τοῖς Φυσικοῖς φαίνεται τὴν ἐγνωσαν ταύτην ἐσχηκώς περὶ τοῦ τόπου, ἐν οἷς φησιν ὡς ἐν ἀπορίᾳ προέγων τὸν λόγον· Μήποτε οὐκ ἐστὶ καθ' αὐτὸ

οὐσία τις ὁ τόπος, ἀλλὰ τῇ τάξει καὶ θέσει τῶν σωμάτων λέγεται κατὰ τὰς φύσεις καὶ δυνάμεις· ὁμοίως δ' ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν καὶ ὅλως τῶν ἀνομοιομερῶν, εἴτε ἐμψύχων εἴτε ἀψύχων, ἐμμορφον δὲ τὴν φύσιν ἐχόντων· καὶ γὰρ τούτων τάξεις τις καὶ θέσεις τῶν μερῶν ἐστὶ πρὸς τὴν ὅλην οὐσίαν· διὸ καὶ ἕκαστον ἐν αὐτοῦ χώρᾳ λέγεται τῷ ἔχειν τὴν οἰκίαν τάξιν· ἐπεὶ καὶ τῶν τοῦ σώματος μερῶν ἕκαστον ἐπιποδῆταιεν ἢ καὶ ἀπατήσεις τὴν ἑαυτοῦ χώραν καὶ θέσιν, Ibidem p. 149, b.

10. Θ. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἑαυτοῦ Φυσικῶν καὶ καθ' ἕκαστον γένος τῶν κατηγοριῶν τὴν κίνησιν θεωρεῖσθαι φησι· γράφων οὕτως· Περὶ δὲ κινήσεως τὸν μὲν καθόλου καὶ κοινὸν λόγον οὐ χαλεπὸν ἀποδοῦναι καὶ εἰπεῖν, ὡς ἐνέργειά τις ἐστὶν ἀτελής τοῦ δυνάμει ὄντος ἢ τοιοῦτον, καθ' ἕκαστον γένος τῶν κατηγοριῶν. [Εοικε δὲ καὶ νῦν κίνησιν κοινῶς τὴν μεταβολὴν λέγειν· καὶ γὰρ ὁ ὁρισμὸς ὁ λέγων ἐντελέγειαν τοῦ δυνάμει, ἢ τοιοῦτον ἐστὶν, οὐ τῆς κυρίως κινήσεως ἐστίν, ἀλλὰ καὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς καὶ ὅλως πάσης μεταβολῆς. Διὸ καὶ] προελθὼν ὀλίγον ὁ Θ. ζητεῖν δεῖν φησι περὶ τῶν κινήσεων, εἰ αἱ μὲν κινήσεις εἰδὶν, αἱ δὲ ὥσπερ ἐνέργειαι τινες. Ibid. p. 201 et 202. Cf. Fragm. I.

11. Ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν περὶ κινήσεως· οἰκειότεραν δὲ ὑπερ καὶ λέγομεν καὶ ἐστίν, ἐνέργειαν τοῦ δυνάμει κινήτου, ἢ κινήτου, κατὰ γένος ἕκαστον τῶν κατηγοριῶν, ὅσον οὐσίας, ποσοῦ, ποιοῦ, πορητοῦ, τῶν ἄλλων· οὕτω γὰρ ἀλλοιώσεις, αὐξήσεις, φθορά, γένεσις, καὶ αἱ ἐναντίαι ταύταις. Ἐν τῷ τρίτῳ δὲ, οἶμαι, σαφέστερον ταῦτα γέγραπεν· ἐν μὲν τῷ ἀφορισμῷ τῆς κινήσεως τοιαῦτα φάμεν αὐτῆς εἶδη, ὅσαι κατηγορίαι· τὴν γὰρ τοῦ δυνάμει ὄντος, ἢ τοιοῦτον, ἐντελέγειαν, κίνησιν. Καὶ τοῦτο δὲ ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ φησί· τοῦ δὲ πρὸς τι κίνησις τοῦ μὲν κατὰ λόγον οὐκ ἐστὶ, τοῦ δὲ κατὰ δυνάμιν ἐστίν· ἢ γὰρ ἐνέργεια κίνησις τε καὶ καθ' αὐτή. Ibid. p. 94. med.

12. Θ. ἐν τρίτῳ τῶν Φυσικῶν ἢ περὶ οὐρανοῦ τὰ γινόμενα διαίρει οὕτως· ἢ γὰρ ὑπὸ ὁμοίου γίνεται, ὡς ἀνθρώπος ὑπὸ ἀνθρώπου, καὶ θερμὸν ὑπὸ θερμοῦ, ἢ ὑπὸ ἐναντίου, ὡς ὀρώμεν τοὺς κεραυνοὺς καὶ τὰς ἀστραπὰς· ὑπὸ γὰρ ψυχρότερος ἢ τούτου τοῦ πυρὸς ἐν τῷ αἰερί φέρεσις, ἀθροίζοντος εἰς ἐν τὸ ἐν αὐτοῖς θερμὸν ἐκπυροῦντας· ἢ τρίτον ὑπὸ ἐντελέγειας ὅλως ὄντος, ὡς καὶ ὁ μακρὸς ὑπὸ

γὰρ ἐνταλῆς αὐτοῦ τῆς μύστητος γίνεται, οὔτε δὲ ὁμοίως
εἰ οὔτε θανάσιος τοῦ γινόμενου· καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἡλίου δέ-
φου γινόμενα ὑπὸ ἐνταλῆς γίνεται· καὶ γὰρ αὐτὸς οὔτε
ὁμοίως οὔτε ἐναντίος τοῖς γινόμενοις. Ibid. p. 187. vers.
finem.

13. Ἐν τῷ πρώτῳ τῶν περὶ κινήσεως λέγει, ὅτι αἱ μὲν
δρεῖσεις καὶ αἱ ἐπιθυμίαι καὶ ὁρμαὶ σωματικαὶ κινήσεις εἰσὶ
καὶ ἀπὸ τούτου ἀρχὴν ἔχουσιν· ὅσαι δὲ κρίσεις καὶ θεωρίαι,
ταύτας οὐκ ἔστιν εἰς ἕτερον ἀγαγεῖν, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ
καὶ ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ τέλος· εἰ δὲ θῆ καὶ ὁ νοῦς, κρεῖτ-
τόν τε μέρος καὶ θειότερον, ὅτε δὴ ἔξωθεν ἐπαισιῶν καὶ
παντελείας· Καὶ τούτοις ἀπάγει· ὑπὲρ μὲν οὖν τούτων
σκαπόμενος, εἰ τίνα χωρισμὸν ἔχει πρὸς τὸν ὅρον· ἐπεὶ τό γε
κινήσεις εἶναι καὶ ταύτας ὁμολογούμενον. Ibid. p. 225. post
medium.

14. Θ. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν περὶ κινήσεως, θαναστιὰ,
φησὶν, φαίνεται κατ' αὐτὴν ὅτι τὴν φύσιν τῆς κινήσεως,
οἷον εἰ μὴ ἔστιν αὐτῆς ἀρχή, πέρας δὲ ἐστί· πῶς δὲ τὰ
μὲν πέρας ἀδιαίρετον ἐλαμβάνομεν, τὴν δὲ ἀρχὴν ἐκ' ἁπείρου
διαίρετόν; δυνατόν γὰρ τοῖς αὐτοῖς χωριζόμενον λόγοις καὶ τὸ
πέρας τοῦ συνεχοῦς ἐκ' ἁπείρου διαίρετον λαβεῖν, καὶ τὴν
ἀρχὴν ἀδιαίρετον. Ibid. p. 230. media.

15. Ο δὲ νοῦς πῶς ποτε ἔξωθεν ὦν καὶ ὥσπερ ἐπίθε-
τός ὅπως συμφυῆς; καὶ τίς ἡ φύσις αὐτοῦ; Τὸ μὲν γὰρ
μηδὲν εἶναι κατ' ἐνέργειαν, δυνάμει δὲ πάντα, καλῶς·
ὥσπερ καὶ ἡ αἰσθησις· οὐ γὰρ οὕτως ἀληπτόν, ὥς οὐδὲ
αὐτός· ἐριστικόν γὰρ· ἀλλ' ὡς ὑποκειμένην τινὶ δυνάμει,
καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν ὑλικῶν· ἀλλὰ τὸ ἔξωθεν ὦρα οὐχ ὡς
ἐπίθετον, ἀλλ' ὡς ἐκ' αὐτῆς πρώτη γενέσει συμπεριλαμβάνον
θεῖον. Πῶς δὲ ποτε γίνεται τὸ νοητὸν, καὶ τί τὸ πάσχειν
αὐτόν; θεῖ γὰρ, εἴπερ εἰς ἐνέργειαν ἤξει, καθάπερ ἡ αἰσθη-
σις· ἀπομάτω δὲ ὑπὸ σώματος τί τὸ πᾶθος, ἢ ποία μετα-
βολή; καὶ πότερόν ἀπ' ἐκείνου ἢ ἀρχὴ ἢ ἀπ' αὐτοῦ; τὸ
μὲν γὰρ πάσχειν ἀπ' ἐκείνου δοξάζειν ἂν· οὐδὲν γὰρ ἀφ' ἐαυ-
τοῦ τῶν ἐν πᾶθει· τὸ δὲ ἀρχὴν πάντων εἶναι, καὶ ἐκ'
αὐτοῦ τὸ νοεῖν καὶ μὴ, ὥσπερ ταῖς αἰσθησίσεσιν, ἀπ' αὐτοῦ.
Τῶν δ' ἐν φανείῃ καὶ τοῦτο ὑποπον, εἰ ὁ νοῦς ὕλης ἔχει
φύσιν μηδὲν ὦν, ἅπαντα δὲ δυνατός· καὶ τὰ ἐφεξῆς μακρόν
ἂν εἴη παραδέσθαι, καθὼς μὴ μακροδὲς εἰρημένα, ἀλλὰ
λίαν συντόμως τε καὶ βραχέως τῇ γε λέξει· Ἔστι δὲ ἐν τῷ

πέμπτῳ τῶν Φυσικῶν, δαυτέρῳ δὲ τῶν περὶ φύσεως, ἐξ ὧν ἀπάντων δῆλόν ἐστιν, ὅτι καὶ περὶ τοῦ δυναμικοῦ καὶ σχεδὸν ταῦτα διαποροῦσιν, εἴτε ἐκωθέν ἐστὶν εἴτε συμφυῆς. Theophrastus ad librum 3. de anima p. 94. post initium.

16. Θεόφραστος δὲ τὴν αἰτίαν τῆς κινήσεως τῆς λογικῆς τοῖς ἀνέμοις φησὶ γίνεσθαι διὰ τὸ μὴ ἀπλῶς αὐτὰς ἐκ θερμῆς καὶ θερμῆς ἀναθυμιάσεως γίνεσθαι· αὐτὰ γὰρ ἂν ἐφέροιο. Alexander Aphrod. in Meteorol. p. 100. b.

Θεόφραστος τὸν Προμηθεὺς φησὶ σοφὸν γινόμενον μεταδοῦναι πρῶτον ταῖς ἀνθρώποις φιλοσοφίας· ὅθεν καὶ διαδοῖναι τὸν μῦθον, ὡς ἄρα πῦρ μεταδοίη. Scholium ad Apollonii Rhodii 2. vers. 1248.

Θεόφ. ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν (τὸν ἰούλου) καλεῖσθαι. Idem ad 1. v. 972. Eandem epistolam nominat Diogenes Laert. 5, 37. οὗτος τὰ τε ἄλλα καὶ περὶ δικαστηρίου τοιαῦτα διέλεκται ἐν τῇ πρὸς Φανίαν τὸν περιπατητικὸν ἐπιστολῇ. Οὐ γὰρ οἱ πανήγυριν, ἀλλ' οὐδὲ συνέδριον βιβλίον, οἷον τις βούλεται, λαβεῖν· αἱ δὲ ἀναγνώσεις ποιοῦσιν ἐπανορθώσεις· τὸ δὲ ἀνάβιβλεσθαι πάντα καὶ ἀμελεῖν οὐκέτι φέρουσιν αἱ ἡλικίαι. Ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιστολῇ σχολαστικὸν (ἑαυτὸν?) ὠνόμαξε. Ubi iudicium videtur dici consensum virorum doctorum, qui legere et exhibere iudicandos libros suos solebat, ut videtur, Theophrastus.

XX. Ἐκ τῆς φυσικῆς ἱστορίας.

Θ. ἐν τῇ φυσικῇ ἱστορίᾳ γράφει (περὶ Ἀναξαγόρου) οὕτως· Οὕτω μὲν οὖν λαμβανόντων, δόξειεν ἂν ποιεῖν τὰς μὲν ὑλικάς ἀρχὰς ἀπείρους, ὡς εἴρηται· τὴν δὲ τῆς κινήσεως καὶ τῆς γενέσεως αἰτίαν μίαν· εἰ δὲ τις τὴν μίαν τῶν ἀπάντων ὑπολάβοι μίαν εἶναι φύσιν πόριστον καὶ εἶδος καὶ κατὰ μέγεθος, ὅπερ ἂν δόξεις βούλεσθαι λέγειν, συμβαίνει δύο τὰς ἀρχὰς αὐτῷ λέγειν, τὴν τε τοῦ ἀπείρου φύσιν καὶ τὸν νοῦν· ὥστε πάντως φαίνεται τὰ σωματικὰ στοιχεῖα παραπλησίως ποιεῖν Ἀναξιμάνδρῳ. Simplicius ad Physic. p. 33. post mediam.

XXI. Περὶ Μεταφορῶν.

Θ. ἐν τετάρτῃ περὶ Μ. εἶρηκε κατὰ λέξιν· ἐπεὶ καὶ αἱ πλοῦδες αὐταὶ νεφέλαι καὶ αἱ συνεπνώσαι, ἀκίνητοι δὲ καὶ τοῖς ῥωμασίν ἐκλεινοί, δηλοῦσι διαφορὰν τινα τῆς ὕλης, ὡς οὐτε ἐξυδατουμένης οὐτε ἐκπνευματουμένης. Plutarchi Quaest. graecae c. 7.

Idem Theophrasti τὰ πρὸς τοὺς Φυσικούς laudavit c. Colotem c. 14. p. 162. Hullen.

XXII.

1. Ὀστρακισθῆναι πρῶτον Ἀθήνησι Θησεῖα ἱστορεῖ Θ. ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς. Suidas sub v. Ἀρχὴ Σκυρία. ubi vide Kusteri annotationem. Excerpsit locum Apostolius Adag. 4, 31.

2. Ἀρχὴ ἀνδρῶν δεικνύσκει. — Ἀριστοτέλης καὶ Θ. Βίαντες ἀνὰ φασιν. Idem sub his vocibus, et Apostolius 4, 51. qui addit ἐν τῷ παροιμιῶν.

3. Γλώσση ματαία ζημία προστρέβεται· Αἰαγίλου (Promethei v. 329.) τὸ μὲν ἀπόφθεγμα Βίαντος, ὡς παροιμία δὲ λαμβάνεται, ὡς μαρτυρεῖ Θ. ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. Apostolius Adag. 6, 36.

4. Θ. Παρμενίδου φησὶ ζηλωτὴν τὸν Ἐμπεδοκλῆ γινέσθαι καὶ μιμητὴν ἐν τοῖς ποιήμασι· καὶ γὰρ ἐκείνον ἐν ἔπει τὸν περὶ φύσεως λόγον ἐξενεγκεῖν. Diogenes Laert. 8, 55.

5. Idem 9, 21. in Parmenide: τοῦτον Θ. ἐν τῇ ἐπιτομῇ Ἀντισθένης φησὶν ἀκούσαι. et sect. 22. καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν ταυτὸν εἶναι, καθά μὲν ἔστι καὶ Θ. ἐν τοῖς Φυσικοῖς, πάντων σχεδὸν ἐκτεθειμένος τὰ δόγματα.

Theophrasti librarius Μεταφορῶν nominat et narrationem de Diogene Gynice a mure vitae rationem instituendas edocto tradit Idem Diogenes 6, 22.

XXIII. Περὶ Ρητορικῆς.

Ἀντίστοιχον Θ. παραδειγμα ἐκτέθειται μεγαλοπρεπείας, τὸ ταυτὸν πᾶσι· τῶν μὲν περὶ τὰ μηδένος ἄξια φιλοσοφῶν.

quae constant insulae in Lydia natant. Idem ibid. Cf. Varro R. R. 3, 17, 4. Strabo 13. p. 469. Lips.

4. Th. est auctor, in Ponto quoque quosdam amnes crescere tempore aestivo: quatuor autem esse iudicant causas. Aut quia tunc maxime in humorem mutabilis terra est, aut quia maiores in remoto imbres sunt, quorum aqua per secretos cuniculos reddita tacite suffunditur. Tertia, si crebrioribus ventis ostium caeditur et reverberatur fluctu, amnis restitit: qui crescere videtur, quia non effunditur. Quarta ratio est siderum: haec enim quibusdam mensibus magis urgent et exhauriunt flumina: quum longius recesserunt, minus consumunt atque trahunt. Itaque quod impendio solebat, id incremento accedit. Idem ibid. c. 26.

XXV.

1. Lapidinās Cadmus Thebis, aut, ut Theophrastus, in Phoenice invenit. — Tarres, ut Aristoteles, Cyclopes, Tirythii, ut Theophrastus. — Aes consilare et temperare Aristoteles Lydum Scythen monstrasse, Theophrastus Delem Phrygem putat. — Picturam in Aegypto Gyges Lydus, in Graecia vero Euchir Daedali cognatus, ut Aristoteli placet, ut Theophrasto, Polygnotus Atheniensis. Plinius h. n. 7. c. 56. sect. 57. Videtur excerptus esse locus e libro περὶ σπογγίων.

2. Theophrastus tradit, investitis esse in Asia columbas et pavones et corvos, et in Cyrenaica vocales ranas. Idem 10. c. 29. s. 41.

3. Theophrastus prodit, boves quoque pisce vesci, sed non nisi vivente. Idem 11. c. 53. s. 116.

4. Theophrastus celerius contorqui dextri lateris instructum, difficilius a supinis. Idem 28. c. 4. s. 14.

5. Th. in Thurijs Crathim candorem facere, Sybarim nigritiam bobus ac pecori. — Theophr. hoc idem fieri in Aethiopia eiusdem nominis fonte. (explere olei vicem fontem.) — Th. Marsyae fontem in Phrygia ad Celsaenarum oppidum saxa egerere. Idem 31. c. 2. s. 9. 13. et 16.

6. In aqua Stygis esse pisces parvos tradit Th. letales et ipsos, quod non in alio genere mortiferorum fontium. Idem ibid. s. 19.

quibus alimentum ex proximo est: fluminum vero vis ex intimo manat, utraque excipitur, quam radicibus evagari licet. Deinde succisae arbores plus humoris desiderant: non enim id, quo vivant, sed quo crescant, trahunt. Idem ait circa Arcadium, quae urbs in Creta insula fuit, fontes et rivos substitisse, quia desierit coli terra, diruta urbe: postea vero quam cultores receperit, aquas quoque recepisse. Causam siccitatis hanc ponit, quod obduruerit constricta tellus, nec potuerit imbres inagitata transmittere. Quomodo ergo plurimos videmus in locis desertissimis fontes? Seneca Quaest. nat. 3. c. 11. Indidem Plinius 31. c. 4. Nascuntur fontes decisis plerumque silvis, quos arborum alimenta consumebant, sicut in Haemo, obsidente Gallos Cassandro, cum valli gratia silvas cecidissent. Plerumque vero damnosi torrentes corrivantur, detracta collibus silva, continere nimbos ac digerere consueta. Et coli moverique terram, callumque summo terrae cutis solvi, aquarum interest. Proditur certe in Creta expugnato oppido, quod vocabatur Arcadia, cessasse fontes, ampesque, qui in eo situ multi erant; rursus condito post sex annos emeruisse, uti quaeque coepissent partes coli. Terras quoque motus profundunt sorbentque aquas: sicut circa Rhenum Arcadiae quinq̄ accidisse constat. Sic et in Coryca monte annis erupit, posteaque coeptus est coli. Illa mutatio mira, ubi causa nulla evidens apparet, sicut in Magnesia calidas factas frigidās, salis non mutato sapore. Et in Caria, ubi Neptuni templum est, annis, qui fuerat ante dulcis, mutatus in salem est. — Mutantur et colores aquarum, sicut Babylone lacus aestate rubras habet diebus XI. Et Borysthenes aestatis temporibus coeruleus fertur, quam communem aquarum tenuissimus, ideoque innatans Hypani. In quo et illud mirabile, Austriis flantibus superiorem Hypanin fieri. Sed tenuitatis argumentum et aliud est, quod nullum halitum, non modo nebulam emittat. Qui volunt diligentes circa hoc videri, dicunt, aquas graviores post brumam fieri. Vide Fragm. II. *περὶ υδάτων*.

2. In Macedonia quoque, ut ait Th., est flumen, ad quod, qui facere albas oves volunt, adducunt quod ut dicitur potavera, non aliter quam infectae mutantur. At si illis lana opus fuerit pulla, paratus gratuitus inspector est; ad Peneion eundem gregem appellant. Idem ibid. c. 25.

3. Lapides sunt multi pumicosi et levea, ex quibus

despicior. Cur aspiciebas vicinam? Quid cum ancillula loquebaris? De foro veniens quid attulisti? Non amicum habere possumus, non sodalem. Alterius amorem suum odium suspicatur. Si doctissimus praeceptor in qualibet urbium fuerit, nec uxorem relinquere, nec cum sarcina ire possumus. Pauperem alere difficile est, divitem ferre tormentum. Adde, quoniam nulla est uxoris electio, sed qualiscunque obvenerit, habenda, si iracunda, si fatua, si deformis, si superba, si foetida, quodcunque vitii est, post nuptias discimus. Equus, asinus, bos, canis et vilissima mancipia, vestes quoque et lebetes, sedile ligneum, calix et urceolus fictilis probantur prius et sic emuntur: sola uxor non ostenditur, ne ante displiceat, quam ducatur. Attendenda semper eius est facies, et pulchritudo laudanda: ne, si alteram aspexeris, se existimet displicere. Vocanda domina, celebrandus natalis eius, iurandum per salutem illius; ut sit superstes, optandum ⁸⁾, honoranda nutrix eius, et gerula, et servus, patrinus ⁹⁾, et alumnus, et formosus assecla, et procurator calamistratus, et in longam securamque libidinem exectus spado: sub quibus nominibus adulteri delifescunt. Quoscunque illa dilexerit, ingratis amandi. Si totam domum regendam ei ¹⁰⁾ commiseris, serviendum est. Si aliquid tuo arbitrio reservaveris, fidem sibi haberi non putabit, sed ¹¹⁾ in odium vertetur ¹²⁾ ac iurgia: et nisi cito consulueris, parabit venena. Anus et aruspices ¹³⁾ et hariolos et iustitores gemmarum sericarumque vestium si intromiseris, periculum pudicitiae est; si prohibueris, suspicionis iniuria. Verum quid prodest etiam diligens custodia, quum uxor servari impudica non possit, pudica non debeat? Infida enim custos est castitatis necessitas: et illa vere ¹⁴⁾ pudica dicenda est, cui licuit peccare, si voluit. Pulchra cito adamatur, foeda facile concupiscit. Difficile custoditur, quod plures amant. Molestum est possidere, quod nemo habere dignetur ¹⁵⁾. Minore tamen miseria deformis habetur, quam formosa servatur. Nihil tutum est, in quod ¹⁶⁾ totius populi vota suspirant. Alius forma, alius ingenio, alius facietis, alius liberalitate sollicitat. Aliquo modo vel aliquando ¹⁷⁾ expugnatur, quod undique incessitur. Quod

8) orandum V. 9) paternus V. 10) om. V. 11) et V.
 12) vertitur V. 13) aurifices V. 14) Illa vero V.
 15) dignatur. Minori V. 16) quo V. 17) vel al.
 om. V.

si propter dispensationem domus et languoris solatia et fugam solitudinis ducuntur uxores, multo melius servus fidelis dispensat, obediens auctoritati domini, et dispensationi.¹⁸⁾ eius obtemperans, quam uxor: quae in se se existimat dominam, si adversum.¹⁹⁾ viri faciat voluntatem, id est, quod placet, non quod iubetur. Assidere autem aegrotanti magis possunt amici et²⁰⁾ vernulae beneficiis obligati, quam illa, quae nobis imputat²¹⁾ lachrymas suas, et haereditatis spe vendit illuviem²²⁾; et sollicitudinem iactans languentis animum desperatione conturbat²³⁾. Quodsi ipsa²⁴⁾ languerit, coaegrotandum est, et nunquam ab eius lectulo recedendum. Aut, si bona fuerit et suavis uxor, quae tamen rara avis est, cum parturiente gemimus, cum periclitante torquemur. Sapiens autem nunquam solus esse potest: habet secum omnes, qui sunt, qui unquam²⁵⁾ fuerunt boni, et animam liberum quocunque vult transfert. Quod corpore non potest, cogitatione complectitur. Et si hominum inopia fuerit, loquitur cum deo. Nunquam minus solus erit, quam cum solus fuerit. Porro liberorum causa uxorem ducere, ut vel nomen nostrum non intereat, vel habeamus senectutis praesidia, et certis utamur haeredibus, stolidissimum est. Quid enim ad nos pertinet recedentes e mundo, si nomine nostro alius nominetur²⁶⁾, quum et filius non statim patris vocabulum referat, et innumerabiles sint, qui eodem appellantur²⁷⁾ nomine? Aut quae senectutis auxilia sunt, enumerare²⁸⁾ domi, qui aut prior te forte moriatur, aut perversissimis²⁹⁾ sit moribus? aut certe, quum ad maturam aetatem venerit, tarde ei videaris mori? Haeredes autem meliores et certiores amici sunt et propinqui, quos iudicio deligas³⁰⁾, quam quos velis nobis habere cogaris. Licet certior³¹⁾ haereditas sit, dum advivis, bene abuti³²⁾ substantia tua, quam tuo labore quaesita in incertos usus relinquare. Haec et huiusmodi Theophrastus disserens quem non suffundat³³⁾ Christianorum?

Ὅτι ὁ Θεόφραστος ἀντιλέγει τῷ Πλάτῳ περὶ τοῦ μὴ εἶναι ἀληθῆ καὶ ψευδῆ ἥδονην, ἀλλὰ πάσας ἀληθεῖς. Εἰ

- 18) dispositioni V. 19) adversus V. 20) amici et om. V.
 21) imputet V. 22) vendat ingluviem V. 23) conturbet,
 omisso desperatione V. 24) ipsa om. V. 25) quicunque V.
 26) non vocetur V. 27) appellantur V. 28) nutrire V.
 29) perversis moribus sit V. 30) eligas V. 31) certa V.
 32) uti V. 33) q̄ oro suffundant V.

γὰρ ἐστὶ τις, φησὶν, ἡδονὴ ψεύδης, ἔσται τις ἡδονὴ οὐχ
 ἡδονή· ἢ μάλιστα μὲν οὐδὲν συμβήσεται τοιοῦτον· καὶ γὰρ
 ἡ ψεύδης δόξα οὐδὲν ἦτιον δόξῃ· εἰ δὲ καὶ συμβαίῃ τι
 αἰτοπον, τὴν ἐσχάτην ἡδονὴν δοκεῦσαν εἶναι μὴ εἶναι ἡδονήν·
 ἐπεὶ καὶ ὄντι· ἄλλως οὐκ ὄν ἀπλῶς οἷον τὸ γεννητὸν, οὐχ
 ὅπερ ὄν. Καὶ γὰρ Ἀριστοτέλης τινὰς ἡδονὰς πρὸς τε εἶναι
 ἡδονὰς ἀξιοῖ, καὶ οὐχ ἀπλῶς· εἶδον τὰς τῶν νοσούντων καὶ
 τῶν πικρῶ χρωμένων ὡς γλυκεῖ. Ἐτα φησὶν ὁ Θεόφραστος
 τριχῶς τὸ ψεῦδος· ἢ γὰρ ὡς ἔθος ἐπίπλαστον, ἢ ὡς λόγος,
 ἢ ὡς πρᾶγμα τι ὄν. Κατὰ τί οὖν, φησὶν, ἡ ἡδονὴ ψευ-
 δής; οὔτε γὰρ ἡθος ἡδονή, οὔτε λόγος, οὔτε ὄν, οὐκ ὄν·
 τοιοῦτον γὰρ τὸ πρᾶγμα τὸ ψευδές, ἐν τῷ μὴ εἶναι χαρακτη-
 ριζομενον. Ἡ ῥητέον, ὅτι κατὰ τοὺς τρεῖς διορισμοὺς ἐστὶ
 ψευδής ἡ ἡδονή· καὶ γὰρ ἐπίπλαστος ἡ τοῦ ἐπιπλάστου
 ἡθους, καὶ ἄλογος, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς εἰς τὰ ψεῦδος
 ἀποπλανηθεῖσα δόξα καὶ τούτῳ ἐφηδομένη· καὶ μὴ οὔσα,
 ἢ κατὰ ἀπουσίαν τοῦ λυπηροῦ φανταζομένη (ἢ) ἡδονή, καὶ
 ταῦτα μὴ παρόντος ἡδέος; Olympiodori commentar. ad Pla-
 tonis Philebum p. 269. ubi verba ἐπεὶ καὶ ὄντι· ἄλλως —
 ἀπλῶς οἷον, ita fortasse scribenda et distinguenda sunt:
 ἐπεὶ καὶ ὄν τι, ἀλλ' ὡς οὐκ ὄν ἀπλῶς, οἷον τὸ γεννητὸν
 οὐχ ὅπερ ὄν.

DE
A V C T O R I T A T E,
INTEGRITATE, ARGVMENTO,
ORDINE, METHODO
ET
PRETIO LIBRORVM
DE
HISTORIA ET CAVSIS PLANTARVM.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

DE AVCTORITATE, INTEGRITATE, ARGVMENTO, ORDINE, METHODO ET PRETIO LIBRORVM DE HISTORIA ET CAVSIS PLANTARVM

§. 1.

Unde profectus quid consilii in conscribenda historia de plantis Theophrastus fuerit secutus, ex ipsa operis inspectione et consideratione, comparati cum historia Aristotelica de animalibus, quod magistri exemplum discipulus imitatus esse videtur, facile est coniectura assepti. Viam quoque et rationem videmus, qua uterque cum in animalium tum in plantarum historia explicanda perrexit usque ad rerum causas investigandas atque interpretandas. Praescriptionem autem legis, quam sibi ipse dixerat, ingenio suo inventam, in ordinandis, coniungendis, explicandis, augendis atque emendandis notitiis non solum a variis scriptoribus traditis, sed etiam ex ipsa naturae investigatione collectis, Aristoteles ipse diligenter exposuit in libro, quem praepostere Editiones vulgatae librum primum numerant de partibus animalium. Locum ei suum primus nuperrime assignavit universitatis literariae Pragensis Doctor *Francisc. Nicol. Titze* eumque passim emendatum versione et annotationibus illustravit. Quaeri autem potest, eademne lex et methodus utriusque doctrinae conveniat, an diversa ratio historiae plantarum ordinandae atque explicandae potius invenienda fuerit. E natura huius quaestionis iusta nascitur dubitatio, num magistri legem, animalium historiae praescriptam, discipulus per omnes doctrinae partes in historia plantarum condenda exsecutus fuerit, an diversa utriusque disciplinae natura et conditio discipulum deflectere a via recta magistri, et per divortia et compendia quaedam analogiae et similitudinis causas et verum quaerere coegerit. Quid enim? Nonne videmus, quantum intersit inter eam cognitionem, quae investigatione non adeo operosa et difficili de corporis humani partium externarum et internarum fabrica et muneribus, causisque sanitatis, morborum et mortis acquiri potest, atque eam notitiam naturae et virium plantarum, quam vulgus agri-

celarum, hortulanorum, rhizotomorum, fabrorum lignariorum, pharmacopolarum et medicorum vel diligentia culturae vel usu et experimentis collectam hucusque secutum est, partim etiam monumentis literarum proditam habemus? Maxime vero omnium ad hunc usque diem non tam in cognitione partium internarum, quas perspicacia pertinax virorum doctorum oculis vitro armatis persecuta est, quam in earum muneribus usque explicandis laboramus ubique haeremus; necdum emolumentis conspici et confessi multum ad naturam et officia partium internarum cognoscenda vel omnino ad usum culturae hortensium et silvaticarum plantarum e diligentissima anatorum botanicorum investigatione redundavit. Quid igitur miramur, Theophrastum, ubi secutus legem et ordinem a magistro praescriptum ad partium internarum naturam explicandam pervenerat, confugisse ad similitudinem et comparationem animalium, quae usque ad hunc diem varie et tentata et reprobata, tot tantosque in natura plantarum, tantopere diversa ab animalium natura, erroret peperit? cum partium internarum munera et usus multo difficilius atque obscurius in structura dissimillima agnosci possint, nec fere aliter investigari nisi culturae curiosae experimentis operosis, per annos continuatis et mirum in modum variatis. In loco vero, princeps et parte nobilissima physiologiae plantarum, quae est de generatione, quanquam parum absuit, quin in palmae et mali Medicae floribus partes genitales agnosceret, si ad diligentem florum aliorum naturae, singulos per gradus perfectiorum plantarum pedetentim descendens, comparationem propria experimenta accessissent, notitia tamen ab aliis tradita contentus quaerere supersevit, quid veri inesset opinioni Empedoclis a magistro etiam repetitae, qui non solum semina plantarum cum ovibus animalium comparaverat, sed etiam sexum utrumque, qui in animalium genere divisus corporibus sit, in plantis in uno eodemque corpore coniunctum esse statuerat. Manifestum hinc fit, Theophrastum in ea parte historiae plantarum, quae partes earum internas tractat, longissimo intervallo a magistri exemplo distare oportuisse, neque omnino libros de causis plantarum cum magistri libris de partibus, generatione, respiratione, vigilia et somno, vita et senectute animalium, quos vulgo Parvorum Naturalium nomine comprehendunt, posse comparari. Accedit, quod magister praeter ingenium multo perspicacius in elaboranda historia animalium adiutus fuit et sublevatus subsidio Alexandri liberalitate undique ad eum congestis, quorum usum diligentissima

sectione, investigatione et comparatione animalium cognitorum inter se invicem, adeoque partium verbis difficulter explicandam picturis ad historiam perficiendam fructuosissimum reddidit. Theophrastus contra praeter praecepta et doctrinam a magistro acceptam, et notitias a physiologis, velut Empedocle, eiusque discipulo Mnestore, Democrito, Chidemo similibusque, et rei rusticae et hortorum culturae scriptoribus, partim etiam ex Itinerariis civium suorum, praecipue Alexandri comitum, collectas parum admodum e proprio usu experientiaque sua ad ordinandam et condendam historiam plantarum earumque causas explicandas attulisse videtur. Quod manifestum facit praecipue repetita toties formula solennis *περὶ τούτων ἐπινοήσεων*, vel *τοῦτο σκεπτέον*, etiam in dubitatione ea, quam non tam difficile erat vel inquisitione accurata vel experimento tollere. Nam quod quidam vidit, Theophrastum hortum plantis refertum coluisse cum Demosthene Phalereo, scholae legatum in testamento a Diogene Laertio servato, nihil quidem mentio horti ibi facta parum valere videtur ad scientiam propriis experimentis partim a Theophrasto comprobandam. Atque ita iam reuicimur ad quaestionem primo loco propositam, quid consilii Theophrastus, uti usu rei herbariae et experientia destitutus, in condenda plantarum historia fuerit secutus.

Notitiae vulgares et communes.

Notitiae vulgares et communes, undique collectas, cum nominibus plantarum in usum civium suorum receptis digerere, ordinare et in formulam doctrinae redigere voluisse Theophrastum, multis argumentis cognoscimus. Atque haec causa fuit, quae eum nomina saepe cum pluribus plantis propter aliquam vel formae vel virium similitudinem communicata adhibere atque usurpare coegit. Quo nomine saepe reprehensus Theophrastus facillimam tamen et iustam habet excusationem. Scilicet homo Graecus Graecis scripsit, quibus si prodesse voluit, sermonem eo debuit uti, qui ab omnibus, certe civibus Atticis, posset intelligi. Videmus enim exemplo systematicorum rei herbariae scriptorum nostri aevi, e sermone non solum peregrino, sed saepius barbaro et plerumque imperite ficto et ad similitudinem aliquam graeci conformato, quo plerique omnes hodie utuntur, nihil commodi ad publicam et communem vel cognitionem rei herbariae vel culturam earum agrariam et hortensem redundasse, neque magis redundare posse, nisi quis interpretes inter-

veniat, qui sermone populari nūquā collectas et doctrinās praecepta contracta et declarata exemplis ad usum communem transferat. Incommodum vero illud, quod viri docti multi in scriptis Theophrasti reperisse sibi videntur, et in maius auctum toties accusant, potius mihi testimoniū contra lectorum socordiam et levitatem perhibere videtur. Meminisse enim debebant, Theophrastum ubique nominibus Atticis plantarum uti, veluti brassicam *ράραρον*, nominat, quam dialecti ceterae *κράμβη*. Deinde si quando vel invitus nominibus plantarum eiusmodi utitur, quae cum pluribus generibus diversis communicata fuerunt, tum vero vel ipse locus atque ordinis ac generis descriptio satis docet, plantam synonymam pertinere ad aliud genus. Exempli causa *ἰσν*, *ἀνθεμον*, *σχινον* et *αμαρακον* nomina. Praeterea ubi plures uno in loco nominare vel enarrare cogitur, saepiuscule ipse lectorem de *ῥαυρυμία*, ne nomen commutatione fallatur, admonet, velut in historia hellebori nigri et albi, strychni generibus diversis et aliis facit. In paucis dubius adhuc haereo, cuius causae assignem nominis variationem, veluti cum castaneam nucem *Διὸς βάλαρον*, interdum aut *κάρνον*, *ἐμβροχόν* aut *κασταναίαν* appellat. Hoc vero unum exemplo magistri confusus licere et sibi in condenda plantarum historia putavit, uti classium familiarumque atque omnino plantarum earum, quibus aliqua vel formae vel naturae similitudo et cognatio est, nomina nova ipse inveniret, pluresque numero eodem nomine comprehenderet, quo melius multitudo similium uno veluti conspectu agnosci et natura earum designari posset. Huc pertinent vocabula a florum similitudine deducta, *κολοβοειδή*, quo nomine flores papilionaceos a botanicis nostris dictos appellare solet, alia genera a floris similitudine *ἀνθώδη* vel *διανθώδη* vel *βουώδη*, quaedam a radicum forma simili *βαλβαίδη* vel *καπαλόειδα* vel *σαρκόειδα* et *φλοιόειδα*, alia *μετεωρόειδα* et *ἐπιτολαίόειδα*, quaedam a caulium forma et durationis tempore *ἐπταειόκαυλα*, *καρφηώδη* et *ἐκτενοκαυλα*, a foliorum similitudine *κυχωώδη* et *πηγανία*, a fructus forma *βαλανώδη* et *καρνώδη*, a seminum simplici natura aut composita *μονόθυσσα* et *δίθυσσα*, a formae atque habitus totius similitudine, vitae duratione atque usu humano *πρώδη*, *αιρώδη*, *φρυγανία*, *σταυρώδη*, *δένδρα* distinxit, atque haec ipsa *δένδρα* in *ἀλσώδη*, *φιλύδρα*, *πάρωδρα*, *φιλωψυχα* aliisque vocabulis separata designavit. A vitae brevitate vel diuturnitate *ἐπέτεια*, *ἐπταειόκαυλα*, *καρνώτερα*, *θρυώδη*, ab usu humano *λαχαρῆα* vel *λαχαρικά* vel

καρυνόδη, σιταόδη, σισσανόματα vel *σισσανόματα* appellavit. Quorum nominum partem maximam ipse invenisse Theophrastus videtur, aut, si quae vulgari fuerant in usu, significationem eorum certis finibus ita terminavit, uti commode in usus doctrinae de plantis ea adhibere posset.

Multum diversa est ratio et natura doctrinae vel potius farraginis Dioscoridis, qui natione Cilix nominibus plantarum nudis saepe defungitur, nulla addita formae et speciei, nota, quae cui Graeciae populo et dialecto propria fuerint, hodie ignoramus. Plures is commemoravit eodem quo Theophrastus nomine, quas tamen genere et natura diversas convivere possumus. In multitudine nominum, quam ipse vel veterum Grammaticorum male sedula curiositas adiecit, certa haec inthodice auxit, interdum vetustiora Theophrastea licet agnoscere, in aliis nihil simile reperimus. Ordo vero doctrinae Dioscorideae talis fere est, qualem is non tam cognoscendae plantarum naturae congruere, sed quem usibus pharmacopolarum et medicorum accommodatissimum esse existimavit. *) Eadem cantilena in Plinii libris repetenda est, qui non solum ex eodem fonte quo Dioscorides notitias de plantis habuit, sed etiam Theophrasti doctrinam in latinum sermonem translatam saepe cum graecis vel Dioscorideis vel communis auctoris verbis confudit, ita ut Plinii auctoritate in iudicanda scripturae varietate aut nunquam aut raro uti liceat. Hoc autem Plinii exemplum pessimam imitatus est interpres Theophrasti latinus, Theodorus Gaza, qui cum

*) Quam is rhinotoma ad usum medicorum plantas legentibus legem scripsit in Praefatione, utinam observarent botanici omnes, qui gloriam in augendo novarum specierum numero quaerunt: Qui in animo est harum peritiam assequi, eum oportet tum primo germinatu e terra prorumpentibus tum adultis atque etiam flaccescentibus adesse. Nec enim qui tantummodo pullulanti herbas astiterit, eandem adultam nosse poterit, nec qui adultam viderit, recens erumpentem agnoscat. Quo fit, ut propter mutatam foliorum faciem ac caulum, florum fructuumque magnitudinem et id genus alias peculiares notas magna in errore interdum versentur, qui non ita studiose singula fuere contemplati. — Ergo qui saepius et multis in locis illa observaverit, eorum etiam cognitionem maxime consequetur. Haec autem legem a legentibus herbas observandam recte dixit, in describendis autem plantis nec ipse secutus est, et qui eas ubique exsequi volet, nec is lectores medio emetabit et artem longam faciet scribendo, quam praepostero ordine et perverso quidam observando in compendium radigere et breviter facere conantur.

natione Graecus esset, summam tamen laudem elegantiae sermonis latini in interpretandis Aristotelis et Theophrasti libris affectavit, quam aliter consequi se non posse, nisi Plinii verbis uteretur, ubi verba Theophrasti latine reddenda erant, existimavit. Itaque in locis plerisque vitiosis et lacunosis interpretationis Gazae auctoritas, quae facta fuit e libro scripto prius, quam graeca verba typis excusa fuerant, non maior est quam Plinii, sed utraque longe maiorem critico interpreti creat molestiam, quam utilitatem praestat.

Praeter hos tres rei herbariae scriptores principes nihil scripti ex antiquitate graeca et romana superest, unde incrementa et detrimenta rei herbariae paulatim facta coniectura consequi possimus, quanquam detrimenta, quidem satis aperta, patent ex eo tempore allata botanicae disciplinae, quo scholae peripateticae rectores et discipuli ab exemplo Aristotelis et Theophrasti subito ita desciverunt, ut deserta doctrina et historia de animalibus et plantis curam et operam omnem in studio physices collocarent, et, si quando opus haberent notitia plantarum, traditas ab aliis vel adeo vulgares opiniones repelerent et sequerentur. Hic vero locus admonere me videtur, ut de temporum iniuria conquerar, quae nobis invident libros Phaniae Eresii, civis et amici Theophrasti, qui plures physiologiae plantarum partes accuratius investigasse et literis consignasse videtur, quantum equidem e paucis librorum eius reliquiis ab Athenaeo excerptis existimare possum.

Atque haec in universum de consilio Theophrasti et methodo, quam in historia plantarum condenda fuit secutus, dicta sufficiant. plura paulo postea dicuntur, ubi particulatim recensere ea, quae a Tullio Scallegero et Accorambono in ordine et ratione doctrinae Theophrastae reprehensa fuerunt.

§. 3.

Proximus est locus quaestionis de numero, ordine atque integritate librorum Theophrasti de plantis. De cetero animi satis nunc constat, testimoniis quoque scriptorum veterum, Excerpta nos habere vel a Photio patriarcha vel ab aliis tempore incerto facta, partim iterum contracta, ab aliis ita, ut corporis nuda ossa sine carne et sanguine nobis relicta sint. Quod detrimentum pertinere etiam ad Characteres morum, non solum exemplo reliquorum librorum, sed testimonio etiam Codicis Palatini multo auctioris manifestum et certum videtur.

esse. Libelli vero de lignis Excerpta plura facta fuerunt, vel
 in annotatione, docui; adeoque Codex unus eorum, qui a
Brandio comparati fuerunt in Italia, in fine testatur *petitum*
 quorum faciemque nescio quid, quod vocabulum de excerptor
 ris industria interpretat. Ceterum primum de sensu et sen
 sibilibus libellum solum integrum e physica historia Theo
 phrastii excerptum ut patens, sciunt loca plura alia inde a
Simplicio recepta. Reliqui omnes breviter videntur et ex
 uno Codice descripti esse in plures, quorum integerrimus
 hodie Romanus Vaticanus bibliotheca videtur esse. Libelli
 autem de plantis historiae adeam et a *Diogene Laertio* et
 vulgo numerantur, impares tamen volumines et veterum multu
 timidine, ita ut descriptio vulgaris librorum merito in suspi
 cionem erroris et vitio ad librariis scriptoribus vel ipsis Graecis
 matricibus admitti veniat, itaque decimus qui vulgo numerat
 tar, ad librum quidem scripto, quem *Aldus* diligentissime re
 praechari typis, paucis versibus exaratus repetit verbi
 interdum quibusdam mutatis, nonnulla etiam auctore, quoru
 dam minus integra, quae in libro nono tradita prostant.
 In Medicis Codicibus plures quidem sunt verba libri de
 cimi, sed repetunt et variant idem dicta libri quatuor. Unde
 suspitio de iustitia priorum librorum descriptione et turbato
 eorum ordine et numero confirmari videtur. Certe tantum
 indicia nulla habemus, atque initio turbatio exordii tibi satis
 steterit. Testimoniis enim veterum scriptorum et Grammatico
 rum, confidere propter librariorum facilem et frequentem
 in numerorum notis perscribendis aberrationem non licet.
 Argumentum tamen ceteris locis paulo minus dubium praeci
 pue videtur in volumine libri, quatuordecimi pro reliquorum
 tenuitate spiritum, quod ut suspicionem erroris effugere pos
 sit, in Duplicationem var. doctus, *Hahnemann* de Helleborismo
 veterum quod op censuit, librum quartum et quatuordecimum
 librariis notis etiam suspitionem autem confusos fuisse, et qui
 nunc hodie numeratur, sive decimus numerandus et nonius
 natus esse, an sane decebat, finita notitia estipsum et inab
 titum, et si vestigium per librum tertium et quatuordecimum
 ram, disputationem de eius mensura scriptis concessis ap
 novo libro exordium, quoniam tota illa disputatione rectius
 exordium negat in extraneum locum reposita fuisse. Commu
 niter igitur possumus, a capite inde tertium et decimum librum
 quartum, quintum, sextum et statim, quod facto volumine
 libri quarti, reliquos non praegnabit. Sed libri praeter
 secundi, sed decimus, qui ex *Athenaeo* et in fine assensu

lector videt p. 65. cuius sententiam difficile est hodie conjectura assequi. Fortasse alii quoque eius libri defectus sunt, quos divinare quam demonstrare facilius est. Prædixit Aldus annotationem Codicis sui initio libri octavi positam, quam eandem Codex antiquissimus et integerrimus Urbinas paucis verbis leviter mutatis habet. (Vide Annot. p. 639. et Addenda in Comparatione Codicis Urbinatis.) Monetur ibi, Andronicum librum octavam Theophrasti *περὶ φυτόν* *ιστορίας* inscripsisse, Hermippum contra *περὶ φρυγανίδων καὶ πικρῶν*. Admonitio paululum obscurior in utroque Codice hoc velle videtur, librum septimum, qui *περὶ φρυγανίδων καὶ πικρῶν* coniunctim docet, (nam octavus qui nunc numeratur, est de frugibus, seminibusque aestivis eorumque morbis et diuturnitate) ab Hermippo octavum et habitum et numeratum, fuisse. Itaque hoc quoque testimonio suspicio antea posita de libro quarto in duos dividendo confirmari videtur. Sed alia et diversa recensio numeravit librum historiarum decimum, unde exscriptus fuit Codex Urbinus, et quo eodem Medici, descripti esse videntur, sed utrumque integri. Libri enim decimi initium tantum librorum describit, contra Urbinas caput 8: 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. in librum decimum coniicit, caput 20. non adiecit, hand parva cum lectionis varietate, in qua non solum plures veritatem scripturae sed plane novam textus recensitiōem agnoscere mihi licet, Vide Addenda posteriora ad librum decimum. Ceterum scriptor Theophrasti (dominque scribitur) compta fuisse videtur cum Aristoteli, quam alibi diligentius exposui. Neque in libris de plantarum historia et usibus obscura sunt vestigia lacunarum, imò passim a me punctis designata, alia indicavit, simulque supplere Codex antiquissimus Urbinas, multo integrior est, quem Gess. anteq. docul. habuit. Turbatum etiam ordinem illorum querendum et lacunarum indicia edet, sequens sectio, quas librorum singulorum argumenta persequitur. Unum hic memorabo locum de causis I. 20. 21. ubi usus solorum fructibus utendis antea explicatus commemorat Theophrastus, qui hodie nunquam explicatus reperitur. Cf. Curas sec. p. 508. Auctoritatem Codicum scriptorum recte aestimare hodie vix licet, cum fontem eorum et varietatem recensitiōum ab Andronico Hermippo, aliisque factarum rationem ignoremus. Hoc unum conditione libri antiquissimi et integerrimi omnium Urbinita, conicere licet, librum decimum e diversa recensitiōe additum in eo fuisse, ceteris autem libri ex eadem recensitiōe

sione tempore scripti Codicis istius an adhuc alicubi terra-
rum lateant, ignoramus. Comparanti mihi versionem Gazae
et Mediceorum librorum scripturam cum libro Urbinatæ sae-
pius mirum accidit, omnia plerumque verba in Medicis,
quae in Urbinatæ extant, unde eos descriptos suspiceris,
duorum vero aut trium tantum lacunarum supplementa con-
gruere cum Urbinatæ. Contra Gaza paucis quibusdam in
locis vocabula addita vertit e libro suo, quae hodie nus-
quam in libris scriptis reperiuntur. Quod autem interdum
suspiciatus eram, Gazam traduxisse illa loca e vetere ver-
sione Guilelmi Morbeccensis, vereor nunc, ne suspicio ista
atque omnino narratio a Io. Alb. Fabricio vel primo pro-
dita vel repetita vana et falsa sit. Nititur ea loco Praef-
ationis Gazae hoc: *Denique singulae textus graecae orationis*
adeo persequemur, ut ne minimum quidem praeter-
mittere videamur, quoad scilicet, sine abscissa et barbarâ,
illa Guilelmi interpretis locutione quaeque graeca latine
aliquo pacto exprimi possint. Nusquam enim alibi mentio-
nem versionis Theophrasti, factae a Guilelmo proditam hucus-
que reperi; et potuit Gaza rationem interpretandi a Guilelmo
in Aristotelicis libris de animalibus adhibitam respicere atque
improbare. Postea vero, quam libri praestantissimi Urbinatis
scripturam cognovi, coepi etiam de auctoritate librorum duo-
rum Havniensium et Vineriensis scripturae, plerisque ex his
in locis consentientia, dubitare. Ubi enim liber Urbi-
nas solus veram et indubitatam locorum vitiosorum scriptu-
ram praestitit, in varietate librorum Havniensium et Vina-
riensis agnoscere mihi sum visus coniecturam viri docti sane et
prudentis, quam ex uno eodemque fonte derivatam plures viri
docti in marginem librorum suorum traducendo videri possunt.
Adde de Codice eo, quo fuit olim usum Gemistus Platham
cuius Excerpta ex historia plantarum Theophrasti excerpta e
Codice Monacensi habeo, (vide Praefationem T. I. p. XIX.) quae
eodem ex alio Vaticanae bibliothecae libro, nomine auctoris
omissa, excerpta invenit doctissimus eius bibliothecae Scri-
ptor Amati. Gemistus igitur eodem excerptis integriorum
et similium Urbinatæ, quod appareret comparato loco historiae
4. 11. 13. ubi de genere arundinis Theophrastus disputat
solus autem liber Urbinas Indici mentionem et notitiam ad-
dit. Ex eodem hoc loco Platham haec excerpta posuit
Καλαμὸς τοῦ ἐν τῇ Ἰνδῇ πάμπαν τοῦ ἀναβλάσκοντος
καὶ τοῦ ἑλλανικοῦ, ὅστις καὶ ἐν γένει καλαμῶν τῶν γε-
νησθέντων ἐστὶν ἄλλος ἑκατὴν χεῖρας παρὰ τὸν ἄλλον

ἐν τῇ ποταμῷ ποιεῖν. Præterea paulo post initium posuit Plinio hæc: Ἐπειδὴ ἡ ἀσπὴν οὐκ ἔστι, καὶ ὁ κατὰ τὴν φύσιν, καὶ ἐκταῖεν τὸ ἐκ τῆς τῆς θηλείας προσουρῶν. ἔστι δὲ καὶ τὴν προσουρῶν τῶν θηλείων οὐκ ἔστι, τὰ δὲ πεποιθότα ἀπὸ τῶν προσουρῶν τούτων ἐν τῇ ἡ τῶν οὐκ ἔστι. Quæ quidem e libro secundo historie videntur esse excerpta; ubi tamen hodie nihil simile de discrimine matris femineque fide legitur; non magis quam quæ inde excerpta posuit Athenæus 3. p. 305. Schw. Vide Indicem in voce Ἐπειδὴ.

S. 4.

Videamus nunc argumentum librorum de historia et causis plantarum. In historia igitur liber primus initio versatur in iis rebus enumerandis, quæ historiam plantarum constituent, differentiis et reliquis naturæ, quæ partibus affectionibus, generatione et vita spectatur. Ubi annotari meretur sententia: Ἡ δὲ γὰρ καὶ ποταμῶν οὐκ ἔστιν ὡς τὰ ζῷα. Contra, magister hist. anim. 8. 1. 4: καὶ κατὰ τὴν φύσιν δὲ ποταμῶν τῶν αὐτῶν ἔστι τῶν γὰρ φύσιν οὐκ ἔστι ἀλλὰ ἔστιν ὡς τὰ ζῷα. πλὴν οὐκ αὐτὸ ποταμῶν πλὴν ἔστιν, ὅσα γίνονται διὰ συνέκτατος. Οὐλοῦν δὲ καὶ τῶν ζῶων ὅσον κατὰ τὴν φύσιν οὐκ ἔστιν ἀλλὰ κατὰ τὴν φύσιν. Αἰσίων καὶ μὴ τοιαῦτα ποταμῶν καὶ πλάντων ἐστὶν. Quam distinctam fortasse licet ita explicare? In Theophrastus actiones voluntarias, Aristoteles contra φύσιν φύσιν actiones naturales, dicit. Deinde statim aggreditur disputationem difficilem, quæ sunt vere partes plantarum dicendæ; ubi distinguit perennes, æternas et superuenientes eunt, et easque differentiis summatim percurrit; quæ φύσιν καὶ φύσιν φύσιν φύσιν, nempe radices, caules, rami, surculi, usque ad finem capitis primi. Capite secundo corticem, medullam, lignum, succum, res, fibras, florum, folia, pediculus, clavulam arborum pertractat; quibus subiungit distinctionem et differentiam earum partium in æternis, æternis et perennibus plantis. Tum sectione 3. l. partes eadem singulim percurrit, earumque differentias demonstrat. A sectione 5. exorditur explanationem interiorum partium, venarum, fibrarum, ligni, carnis, corticis, medullæ. Capite tertio considerat τὰ φύσιν τῶν δένδρων καὶ φύσιν φύσιν, cum differentiis partium dictarum omnium subiungere. Primum igitur dividit plantas in hæc φύσιν καὶ φύσιν φύσιν, nempe δένδρον, ὡς τὸν φύσιν φύσιν φύσιν;

quorum definitio sequitur *): cui subdit divisionem quæ hæc genera amplectentem, ἡμερα, ἄγριον, καρπαζόρα, ἀκαρπα,

*) Εἶδη vocat, quæ ἄλλibi γένη, ut magister de Part. I, 3. ἀλλὰ δὲ περιέσθαι λαμβάνειν κατὰ γένη τὰ ζῷα, ὡς ἐξηγήθηδ' οἱ πολλοὶ διορίσαντες ὁριστὸς γένος κατ' ἰχθύος, τούτων δὲ ἕκαστον, πολλὰς ὁρίσται διαφορὰς. Cuiusmodi idem in hist. anim. I, 6, 1. Γένη δὲ μέγιστα τῶν ζῶων, εἰς ἃ διέχονται τὰ ζῷα, τὰ δ' ἐστίν, ἐν μὲν ὁρίσθαι γένος, ἐν δ' ἰχθύων, ἄλλο δὲ κήτους — ἄλλο δὲ γένος ἐστὶ τὸ τῶν οὐτρανοδόδεσμων et cetera. Sed eadem dictione Theophrastus nititur etiam de minore divisione τῶν ποιδῶν libri 8: εἰ γ. 1. Δύο δ' αὐτοῦ γένη τα μέγιστα, τυχάνει: τὰ μὲν γὰρ αἰτωδῆ, αἰὼν πτεροὶ, κριθαί, τίγαι, ζεαί, τὰ ἄλλα τὰ ὁμοίωπυρα ἢ ὁμοιοκριθαί: τὰ δὲ χέδροπα, οἷον κύμας, ἐρεθινθός, πιδός, καὶ ὅλος τὰ σπορία προσαγορεύμενα: τρίτον δὲ παρ' αὐτὰ κέχρητο, ἔλκμος, σισαμὸν καὶ ἄπλως τὰ ἐν τοῖς θειανοῖς ἀρότοις, ἀνόνυμα κοινῇ προσσηγορία. quæ, daincorps ipse, brevitate causa, τὰ θειανὰ vocat. Mox Cap. 3, 1. eadem γένη vocat τὰ ὅλα his verbis: Διαφέρει δὲ καὶ τὰ ὅλα γένη τὰ διηρημένα τῶν γένων, οἷον αἴτος, χέδροπα, τὰ θειανὰ, καὶ καθ' ἕκαστον γένος τὰ ὁμοιογενή. ubi non dubitandum mihi videtur fuisse ὁμογενή, congeneres species, scriptum, ut Cap. 4, 1. Τὰ μὲν οὖν ὅλα γένη τοιαύτας ἔχει διαφορὰς τὰ μὴ ὁμοιογενή, τὰ δὲ ὁμοιογενή δηλον ὅτι κατὰ τὴν τῶν μερῶν ἀνομαλίαν, οἷον τῶν αἰτωδῶν πτερός κριθῆς στενοφυλλότερον et cet. ubi structura verborum incomplexa et diffusis valium scripturae aliud quicque argueret videtur, in utroque loco. In priore scriptum est in libris omnibus: Διαφέρει δὲ καὶ ὅλα τὰ γένη τὰ διηρημένα τῶν γένων — καὶ καθ' ἕκαστον γένος τὰ ὁμοιογενή. ubi post copulam articulum collocavi. Sed nunc mihi videtur opus in καθ' mutandum: Διαφέρει δὲ καθ' ὅλα γένη τὰ δ. τ. γενῶν, καὶ καθ' ἕκαστον γ. τ. ὁμογενή. ut opponantur sibi τὰ διηρημένα τῶν γενῶν et τὰ ὁμογενή, ut καθ' ὅλα τὰ γένη et καθ' ἕκαστον γένος. In altero vero loco paulum difficiliore similiter scribo: Κατὰ μὲν οὖν ὅλα γένη τοιαύτας ἔχει διαφορὰς τὰ μὴ ὁμογενή, τὰ δ' ὁμογενή δηλον et cet. Certe manifestum est, utrumque locum eadem ratione explicari debere. Paulo postea 8. 2. sequitur: Τῶ μὲν οὖν ὅλῳ γένει (τῶν πτερῶν) πρὸς γένος (τῶν κριθῶν) τοιαύται τινὲς αἰεὶ διαφόραι: καθ' ἕκαστον δὲ τούτων πάλιν πολλὰ γένη. Nunc etiam manifestum lectori factum erit, locum 6, 1, 2. vulgo male scriptum legi de φρυγανικοῖς ἀγρίοις: Ἐστίν αὐτῶν εἶδη καὶ μέρη πλείω, καὶ τοῖς καθ' ἕκαστον γένος καὶ τοῖς ὅλοις εἰδῆσιν αὐτοῖς διαφέρειν. μεγίστην δ' αὖ τις λάβοι διαφορὰν τῶν ὅλων γενῶν. quæ Gaza partim rectius scripta legit, quo duce cetera correxī. Pari ratione 4, 13, 1. Ὡς δ' ἀπλως εἰπεῖν, τὰ ἄγρια τῶν ἡμέρων μακροβιώτερα, καὶ ὅλως τῷ γένει τὰ ἀντιδιηρημένα καθ' ἕκαστον. ubi Med. cum Urbinatē τῷ γένει κατὰ ἀντιδ. habent, non dubito fuisse καὶ τὰ ὅλα τῷ γένει ἀντιδιηρημένα καθ' ἕκαστον, quod idem infra 3, 2, 1. dicit: τὰ ὁμογενή ἄγρια, οἷον εἰλαίος καὶ ἀπλίου κόπτος καὶ ἀχράς. i. e. et quæ in toto aliquo genere opponuntur sibi species diuisas,

ἀνθοφόρα, ἀνανθή, ἀειφύλλα, φύλλοβόλα, deinde differentias quas dicit κατὰ τὰς μορφάς, nempe μέγεθος, μικρότης, σκληρότης, μαλακότης, λειότης, τραχύτης φλοιοῦ καὶ φύλλων aliarumque partium, denique εὐμορφίαν, δυσμορφίαν, καλλικαρπίαν, κακοκαρπίαν. Atque has differentias omnes naturales esse videri ait Cap. 4. s. 2. Genericam vero quodammodo divisionem posse videri addit terrestrium et aquaticarum; sed eam improbat non solum tanquam ambiguum propter naturam plantarum multarum quasi amphibiam, sed etiam minus congruam et tanquam alienam a natura plantarum esse ait: Τὰ τοιαῦτα καὶ ὅλως τὸ οὕτω σκοπεῖν οὐκ οἰκείως ἐστὶ σκοπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἡ φύσις οὕτως, οὐδ' ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἔχει τὸ ἀναγκαῖον.

Tamen differentias a loco spernendas non esse addit, in quo quaeque planta vel arbor commodissime et optime proveniat aut plane non nascatur. Οἰκεῖον δ' ἴσως συμπαλαβεῖν τοὺς τόπους, quoniam plantarum natura terrae affixa haereat, nec, ut animalia, motum liberum habeat. Prior igitur distinctio vel potius divisio in terrestres et aquaticas plantas ita videtur reprobari tanquam incongrua, si generalis intelligi divisio debet: contra distinctio loci natalis altera differentiam modo bonitatis continet, igitur magis naturae plantarum congruit. Obiter consideremus, quid Theophrasto in descriptione et physiologia plantarum dicatur οἰκείως σκοπεῖν. Primo loco hist. I, 1, 4. ubi partes plan-

velut in genere oleae oleaster, pyro pyraster et cet. Denique 8, 8, 1. τῶν δὲ σπερμάτων ἑκάστα καὶ πρὸς τὴν τῆς χώρας φύσιν ἀρμόττει, καὶ ὅλως γένη πρὸς γένος καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ὁμογενέσιν· similiter mutata distinctione scriptum fuisse censeo: ἀρμόττει καὶ ὅλῳ γένει πρὸς γένος καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ὁμογενέσιν. Semina quaeque regionis naturae accommodantur, non solum totius generis semina, sed etiam quae sunt in eodem genere species. Uade fortasse de c. pl 4, 11, 2. vulgata scriptura Τοῦτο μὲν οὖν ὡς καθόλου τῷ γένει πρὸς τὸ γένος mutanda fuerit in καθ' ὅλον τοῦ γένους πρὸς τὸ γένος. Vides igitur, τὰ μέγιστα γένη classem, τὰ ὅλα γένη ordinem, et simplex γένος genus, eadem qua nos nunc dicimus notione, significare. Interdum quoque εἶδος dicitur pro voce γένος. Ceterum quae in hac generica divisione dicit Theophrastus differentias κατὰ μορφάς, vereor ne librarius scriptor oblitus mediorum aliquos verborum corruerit. Non enim μορφαί, sed παθήματα σωματικὰ erant dicenda exemplo magistri in libro I. de part. c. 4. ubi de γενῶν μεγίστων differenttiis agit: τὰ γὰρ μῦρον διαφέρει τούτων οὐ τῇ ἀνάλογον ὁμοιότητι, ἀλλὰ μᾶλλον τοῖς σωματικοῖς παθήμασιν, οἷον μεγέθει, μικρότητι, μαλακότητι, σκληρότητι, λειότητι, τραχύτητι καὶ τοῖς εὐτοῖχοις.

ternat cum animalium partibus comparantur, addit, similitudinem eam nimis urgendam non esse: οὐα γὰρ μὴ οἶόν τις ἁπομοιοῦν, περίσχυον τὸ γλίχασθαι πάντως, ἵνα μὴ καὶ τὴν οἰκείαν ἀπερρίλλωμεν θεωρίαν. Alter 8, 6, 2. narrat, quæstionem de satione densa vel rara quosdam ita tractasse, ut eadem terra alias plus, alias minus seminis recipiat: si plus, open sinistrum dicere; πεινῇ γὰρ εὐθύς φασὶ τὴν γῆν. Qua ratione tanquam reprobrata, aliam subiicit regulam cum clausula: οἰκιοτέρων ἂν λαμβάνοι (τις) τὴς διαφορᾶς. Tertius est 9, 8, 5. de legendis herbis et radicibus referens quas vulgus rhizotomorum et pharmacopolarum tradunt cautiones: τὰ μὲν ἴσως οἰκείως, τὰ δὲ καὶ ἐπιτραγησάδοντας λέγουσι. quæ variat sect. 6. Καὶ ταῦτα μὲν καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις τὰς ἂν οὐκ ἄλλοτρίως δοξαίην λέγειν. Est igitur οὐκ οἰκείως λέγειν hoc in loco ficta et aliena a natura plantarum et vero narrare. De causis 4, 15, 2. ubi plantar, quæ semina minuta ferunt, fertilissimas esse ait, quærit rationem in comparatione cum animalibus minutis, imprimis τοῖς ὠρτοκόις καὶ ακαληκτοκόις, sed statim addit: Ἡ μὲν γὰρ μὲν ἔξωθεν, ἄλλην δὲ τινα οἰκιοτέραν ζητητέον; ἐπεὶ καὶ τῆδε διαφέρει τῶν περὶ τὰ ζῶα. Ita est c. pl. 6, 16, 1. οἰκιοτέρως τὴν αἰτίαν ἀποδιδόναι, ubi quaeritur, cur fructus arborum agrestium odore præsentent urbanis. Causam primum ait edi posse, ὅτι τὰ ἄγρια ἐκλήρότερα, quæ non contentus aliam quaerendam censet propriorem et interiorrem. Similiter denique Fragm. 2, 45. de lapide aurum explorante, cuius vim quidam cum igne comparabant: Διὸ καὶ ἀποροῦσι τινες, οὐκ ἄγαν οἰκείως ἀποροῦντες· οὐ γὰρ τὸν αὐτὸν τρόπον δοκιμάζει. Deinde docet modum diversum, quæ ignis auri puritatem explorat.

Alia est animadversio de divisione plantarum in agrestes et cultas, ἄγρια καὶ ἡμέρα, quam non solum hic cap. 3. s. 5. et 6. sed diligentius etiam infra 3. cap. 2. tractavit. Priore in loco cultas ait referendas esse et spectandas ad cultissimum omnium animal eiusque usum: ἀναφέροντα πρὸς τε ταύτας καὶ ὅλως πρὸς τὸ ἡμερώτατον· ὃ δ' ἀνθρώπος ἡ μέντοι ἡ μάλιστα ἡμέρον. At enim Aristoteles de part. I, 3. divisionem animalium in agrestia et mitia reprobens ait: ὡσαύτως γὰρ ἂν δόξαις τὰ αὐτὰ εἶδη διαιρεῖν· πάντα γὰρ ὡς εἰπεῖν ὅσα ἡμέρα καὶ ἄγρια τυγχάνει ὄντα, οἷον ἄνθρωποι, ἵπποι, βόες, κύνες ἐν τῇ Ἰνδικῇ, ὄες, αἰγες, πρόβατα· ὃν ἕκαστον εἰ μὲν ὁμῶνυμον, οὐ διήρηται (ἀλλ' ἐστὶ addit nuperus interpret. Franc. Nic. Titze) χωρὶς· εἰ δὲ ταῦτα ἐν εἶδει

οὐχ οἷόν τε εἶναι διαφορὰν τὸ ἄγριον καὶ τὸ ἥμερον. Verum Theophrastus rationem satis probabilem edidit, cur hac quidem in parte a methodo magistri paulum discederet. Causa enim et natura plantarum terrae affixarum diversa et quasi tota in potestate hominum coelestium posita est, contra atque in animalium genere. Recte tamen alteram partem observationis magistri secutus est discipulus 7, 6, 10 ubi λέγοντα ἄγρια tractat. Haec enim praefatur: Τυγχάνει δὲ τὰ μὲν ὁμοῦνομα τοῖς ἡμέροις: ὑπάρτεια γὰρ ἐστὶ τὰ γένη ταῦτα καὶ ἄγρια καὶ σχεδὸν τὰ γε πολλὰ παραπλησίαν ἔχοντα τὴν ὄψιν τοῖς ἡμέροις, πλὴν τοῖς γε φύλλοις ἐλάττω ταῦτα καὶ τραχύτερα καὶ τοῖς κανλοῖς καὶ μάλιστα τοῖς χυλοῖς δριμύτερά καὶ ἰσχυρότερα. et sect. 4. Ἐννυ δ' ὅλως ἀνυβλήτα τοῖς ἡμέροις ἐστὶ κατὰ γε τοὺς χυμοὺς καὶ τὰς δυνάμεις, ὥσπερ σιάκος ὁ τε ἄγριος καὶ ὁ ἥμερος, ἀλλ' ἐκ τῆς προσόψεως ἔχει τὴν ὁμοιότητα, καθάπερ καὶ ἐν τοῖς στεφανωμένοις ἡ ἱερὰ τὸ γὰρ φύλλον ἔχει παρόμοιον. Duo postrema exempla nihil habent dubitationis de generis diversitate, quam similitudo foliorum in viola maritima et cheirantho mihi quidem dubia esse videtur: sed prioris generis exempla quatenus ὁμοῦνομα, id est diversi generis, dicantur, tamen propter verba sequentia ambigua de generis societate dubitationem habere possunt videri.

A capite 5. usque ad finem libri differentias cum generum maximorum tum singularum partium persequitur, obiter etiam natura partium quarundam explicata.

Liber secundus generationi arborum cultarum earumque propagandarum modis diversis dicatus est totus. Obiter capite 6. palmarum cum satione et propagatione universa eius generis natura speciesque plures explicantur et describuntur. Similiter capite 8. invitatus mentione caprifigationis genera ficorum eorumque differentias explicat. Fine autem truncatum esse hunc librum iam antea monui.

Liber quartus tractat generationem arborum agrestium ita, ut eas in montanas, campestras et utriusque loco communes separet, eoque ordine genera plurima earum nominet, partim etiam describat. Simul etiam germinationis modi varii et tempora diversa cum floribus, incremento et prospero proventu generum et specierum annotantur. Capite 17. peculiare arbores et frutices montium quorundam commemorantur, et primum quidem Tyrrheniae πελάγος, Liparar ἀνδράνα, Idae montis haud procul Τροία καλοντία, δάφνη

Ἀλεξανδρεία, σκωτὴ frutex, vitis. Tum cap. 18. redit ad arborum et fruticum differentias et species explicandas. Ultimo loco a sectione 6. copiose de differentia κυττοῦ καὶ ἑλικοῦ, a sectione 11. usque ad sect. 13. de smilace aspera, denique a s. 13. usque ad finem de euonymo montium Lesbi disputat. Clauditur liber his verbis: Περὶ μὲν οὖν δένδρων καὶ θάμνων εἴρηται· ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς περὶ τῶν λειπομένων λεκτέον. At sequitur libri quarti initium, quo argumentum libri antecedentis aliter indicatur: Αἱ μὲν οὖν διαφοραὶ τῶν ὁμογενῶν τεθωρῶνται πρότερον· ἅπαντα δ' ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις καλλίως γίνεται καὶ μᾶλλον εὐθυναί. Merito hic adhaesit Scaliger. Argumentum enim libri tertii praeter multa alia silvestria genera et μονογενῇ complectitur etiam aliquot, quorum plures sunt species enarratae, veluti coniferae arbores. Deinde lector absolutam esse arborum coniferarum historiam cum ex clausula libri tertii existimare cogeretur, et initio novi libri novum argumentum de locis et regionibus singulis generibus et silvestribus et cultis denuntiari videretur, tamen narratio ad coniferas arbores, πεύκην et ἐλάτην, earumque pro locorum diverso situ differentiam usumque adeo oeconomicum, qui libro quinto proprie explicandus erat, subito redit. Additur mentio taxi, θυίας, κηλίστρου, cupressi Cretensis. Denique sectione 5. sequitur: Ὅτι δὲ ἕκαστον ζητεῖ χώραν οἰκίαν καὶ κρᾶσιν αἶρος, φανερόν τῃ τὰ μὲν φέρειν ἐνίοις τόποις, τὰ δὲ μὴ φέρειν, μήτε αὐτὰ γινόμενα μήτε φυτευόμενα ῥαδίως — ἔσοι γὰρ πλείω καὶ ἐν πλείοσι χώραις τὰ μὲν ὅλως οὐ φυόμενα, τὰ δὲ φυτευόμενα [μὲν], ἀναυξή δὲ καὶ ἀκαρπια καὶ τὸ ὕλον φαῦλα· περὶ ὧν ἴσως λεκτέον, ἐφ' ὅσον ἔχομεν ἱστορίας. Hinc Capite 2. exorditur enarrationem arborum et plantarum peculiarium Aegypto, veluti sycomori, quacum Cypria ficus Cretae comparatur, perseae, glandis unguentariae, palmae lucioferae, spiniae (acaciae) geminae, oleae, κοκκυμηλέας, fruticis Memphitici sensibilis. Genera autem ποώδη, praecipue aquatica, reicit ad locum eum, ubi plantae aquaticae simul enarrantur. Caput 3. Libyae peculiare arbores et frutices, lotum, paliurum, palmam, oleam, silphium memorat, quorum generum quaedam accuratius enarrat, veluti loti genera plura distinguit fructibus, in quibus sunt quidam sine nucleis (ἀπύρηντοι). Diversa etiam lotus Cyrenaica dicitur esse ab ea, quae apud Lotophagos nascitur; sed statim ex aliena narratione loti notitia subiicitur, quam ad Cyrenaicam pertinere, licet suspicari, non affirmare.

Sequitur sect. 4. descriptio paliuri, s. 5. mentio palmarum, thymi, atque ex animalium genere πτωκός, δορκάδος et στρουθού. Silphii descriptionem reicit ad locum posteriorem (libri 6. cap. 3.), ubi genus φρυγανικῶν simul enarratur. Caput 4. Asiae totius diversarum regionum peculiaris arbores et frutices partim breviter attingit, alias copiosius enarrat, nec dubium esse potest, comparatis aliorum scriptorum locis, plura fide comitum Alexandri tradita esse. Cap. 5. regionum septentrionalium peculiaris genera arborum fruticumque commemorat, Thraciae, Ponti, omninoque frigidiorum locorum et montium Graeciae atque Europae, eorumque diversitatem. Capite 6. et 7. transit ad historiam plantarum marinarum, praecipue fucorum cum maris exteri, sive Oceani, tum mediterranei, in quibus plura genera nominantur, quorum natura et comparatio cum generibus notis difficilis cognitu videtur esse. Caput 8. tractat plantas et stirpes, quae vel in fluviiis vel in lacubus vel in paludibus nascuntur; quarum tria genera ponit, δένδρα, ὡσπερ ποώδη, λοχμώδη. Postremo e genere nominat exempli causa: κύλαμον, κύπειρον, φλεῶν, σχύζον, βύτον, παλίουρον. Vocabulum igitur genericum λοχμώδη ad sola aquatica genera referri voluit, quanquam verbo ἀπολοχμοῦσθαι de rosa etiam silvestre usus sit 6, 6, 6. Primo loco memorantur genera Aegyptia, papyrus, s. 5. sari, s. 6. μνάσιον et herba innatans aquis sine radice, s. 7. et 8. faba, s. 9. 10. 11. lotus Nili et Euphratis, s. 12. malinanthalle, s. 13. et 14. lacustris planta inominata alteraque inter segetem sponte crescens, pabulo iumentorum utiles, narrantur. Capite 9. fluviorum peculiares quaedam plantae eduntur, veluti Strymonis tribulus: capite 10. Orchomenii lacus plantae et arbores usque ad s. 6. ubi distinguuntur eae stirpes a commemoratis, quae terrae et aquis communes sunt. Caput 11. genera strundinis, praecipue lacus Orchomenii, simul cum modo, quo ad tiliarum genera diversa parari solebant, diligentissime exsequitur. Adduntur etiam genera externa, quorum notitiam Codex demum Urbinae integriorem dedit. Ultimo loco Capite 12. genera σχοίνου recensentur, atque obiter insularum natantium lacus Orchomenii Aegyptique mentio adiicitur. Hunc libro finem Theophrastum statuisse, non solum ex initio capitis, Κατάλοιπον δ' εἰπεῖν ὡς ἂν ἐκ τοῦ γενοῦς τούτου περὶ σχοίνων, et clausula, Καὶ περὶ μὲν ἐνύδρων ταύτ' εἰρήσθω, sed magis etiam ex argumento Capitis 13. et sequentium usque ad finem libri.

apparet, ubi primum de vitae vel brevitate vel longitudine arborum et fruticum, primum aquaticorum, deinde ceterorum quoque, postea de eorum noxis et morbis disputatur. Haec igitur Capita quatuor manifesto sunt seiungenda a libro quarto, et quinto loco seorsum assignanda: quo facto numerus decem librorum impletur, quem scriptores veteres et Codices plerique posuerunt.

Liber quintus genera et naturam materiae variumque lignorum usum ad opera atque instrumenta humana exsequitur. Liber sextus *φρύγανα* et *φρυγανικά* tractat, et primum quidem agrestia, quae distinguuntur in *ὅλα γένη* duo *ἀκανθώδη* vel *ἀκανθικά* et *ἀνάκανθα*. Prius genus habet notas quasdam communes, quae recensentur: alterius generis communes notas esse negat, igitur alia ratione eas distinguendas esse. Facit igitur duo genera, quorum prius videtur comprehendisse communi aliquo vocabulo, quod hodie ignoramus a librariis omissum: alterum nominat *τὰ παρθενικά* et *ἐννευρόκavλα*, cuius posterioris vocabuli significatio mihi quidem nondum omnis patet. Prius genus primum exsequitur per species capite 2. quas dicit *ὥσπερ διαφέροντα*: addit, alia esse *μονοειδή*, quorum in numero habuisse videtur *τὸ μαισισόφυλλον*, quod solum e nominatis inter *τὰ διαφέροντα*, quibus 6, 6, 3. *τὰ ἀπλᾶ* opponit. Genera *παρθενικά* recenset sect. 7. capite autem 4. et 5. *τὰ ἀκανθώδη* vel *ἀκανθικά*, capite 6. *τὰ ἡμέρα φρυγανικά*, quorum pars magna ad *στεφανώματα* pertinet. Quare totum genus *στεφανωματικόν*, quod *φρυγανικά* multa et quaedam *πωάδη* complectitur, uno in loco simul tractat usque ad finem libri sexti.

Libri septimi capita 1 — 5. olera culta, c. 6. agrestia, c. 7. *τὰ ἀρουραῖα* percenset, c. 8. *τὰ πωάδη* non edulia. Post differentias generales tractat *τὰ σταχυώδη*, *τὰ κηχωιώδη*, *τὰ μυοφόνα*, *τὰ σκανδικώδη*; sed sola *σταχυώδη* et cum iis *κηχωιώδη*, antea non nominata, enarrat, cetera omittit. Capite 12. *τὰ σαρκόριζα* et *κεφαλόριζα* recenset; capite 14. alia *πωάδη*, adiantum, deinde ex numero *τῶν κατὰ μέρος ἀνθούτων* describit *ἀνθεμον*, deinde *ἀπαρίνην*. Capite ultimo *περὶ τῶν τοῖς ἄστροις συνακολουθούντων* agit, denique de *aizoo* et de *ὕμωνύμοις* duobus generibus *πωάδων*, *loto* et *strychnó*.

Libro octavo seorsum e genere *πωάδων* accuratissime tractavit *τὸν σῖτον καὶ τὰ σιτωάδη*, quorum tria facit genera summa (*γένη μέγιστα*), *τὰ σιτωάδη*, velat *triticum*, *hordeum*,

tipham, zeam, et *χέδρον* vel *ὄσπρια*, tertium, cui ipse brevitatis causa nomen *τα ὄσπρια* dedisse videtur, quoniam per aestatem seruntur et metuntur, *κάρχρον*, *ἐλκρον*, *σίσσamon*, *ἐρούσιμον*, *ὄρμινον*. Horum generum omnium differentiae generales et speciales cum in satione, germinatione et maturatione, tum in viribus alimenti et firmitate ad servandum diligentissime enarrantur. Atque hic liber omnium fere integerrimus ad nos pervenisse videtur.

Nonus totus versatur in nominandis et explicandis plantis usibus hominum medicis, interdum etiam magicis et superstitioni inservientibus, earum partibus et succis utilibus aut venenatis, locis natalibus et modis colligendi praeparandique ad usum humanum. Ubi nominantur obiter quaedam plantae, quarum vel nullam aliunde notitiam habemus, vel quas agnoscere in verborum brevitate non possumus. Hic autem liber multis in locis lacunosus et laceratus a librariis apparet; unde excerpta loca plura seorsum posuerunt et numero decimi libri signarunt.

Haec sunt argumenta librorum historiae de plantis: quorum ordinem fere ubique sequuntur libri de causis plantarum, ubi primo loco generatio et propagatio arborum et fruticum silvestrium et cultorum, deinde cultus vitium, olearum, ficorum, panicarum et similium diligenter, sed omnium copiosissime vitis generum exponitur. Liber sextus succorum saporumque genera in plantis earumque partibus et fructibus persequitur. His summam defungi nunc posse mihi videor, quoniam deinceps de argumento horum librorum singulatim plura erunt dicenda, ubi Scaligeri censuram ponam, qui hos Theophrasti libros acerrimo iudicio, saepius etiam iniquo, et maiore cum diligentia quam libros de historia interpretatus percensuit.

§. 5.

Comparemus nunc iudicia virorum doctorum de ordine et methodo a Theophrasto in his libris observata, praecipue Iulii Scaligeri et Accoramboni, qui quidem omnium diligentissime methodum discipuli cum doctrina magistri compararunt. Quorum censurae si meum ipse quoque iudicium interposuero, homo quanquam non plane alienus a studio rei herbariae, non ita tamen in eo versatus, ut universam plantarum per omnem terrarum orbem dispersarum multitudinem earumque historiam complecterer, velim lectorem meminisse sententiae Aristotelicae propositae initio libri de methodo a scriptore historiae naturalis observanda, qui vulgo liber primus de partibus animalium numeratur: *Περὶ τῶν αἰσθητικῶν καὶ μεθόδου δύο γὰρ γινώσκων*

τρόποι τῆς ἐξέως εἶναι, ὧν τὴν μὲν ἐπιστήμην τοῦ πράγματος καλῶς ἔχει προσαγορεύειν, τὴν δ' εἶον παιδεύειν τινά. Παι-
 δευμένου γὰρ ἐστὶ κατὰ τρόπον τὸ δύνασθαι κρίνειν εὐστόχος,
 τί καλῶς ἢ μὴ καλῶς ἀποδίδωσιν ὁ λέγων· τοιοῦτον γὰρ δὴ
 τινά· καὶ τὸν ὅλως πεπαιδευμένον οἰόμεθ' εἶναι, καὶ πεπαι-
 δεῦσθαι τὸ δύνασθαι ποιεῖν τὸ εἰρημένον. Πλὴν τοῦτον μὲν
 περὶ πάντων ὡς εἰπεῖν τινὰ κριτικὸν νομίζουσιν, ἕνα τὸν ἀρι-
 θμὸν ὄντα· τὸν δὲ περὶ τινος φύσεως ἀφορισμένης, εἴη γὰρ ἂν
 τις ἕτερος τὸν αὐτὸν τρόπον δεικνύμενος τῷ εἰρημένῳ περὶ τῆς
 μόριον. Ἰστέα δὴλον, ὅτι καὶ τῆς περὶ φύσεως ἱστορίας δεῖ
 τινὸς ὑπάρχειν ὅρους τοιοῦτους, πρὸς οὓς ἀναγέρον ἀποδέξε-
 ται τὸν τρόπον τῶν δεικνυμένων, χωρὶς τοῦ πῶς ἔχει τὰ λεγόμενα,
 εἴτε οὕτως, εἴτε ἄλλως. Eiusmodi hominis πεπαιδευμένου
 iudicio simile si meum lectoribus visum fuerit, gaudebo; plus
 mihi nunquam vindicabo. Quod ad ipsam plantarum a Theo-
 phrasto vel descriptorum vel nominatarum notitiam attinet, in-
 terpretis officio satis mihi videor fecisse scriptura vulgata dili-
 genter cum libris scriptis veterumque scriptorum testimoniis
 vel interpretationibus comperanda, constituenda et, quantum
 scientia rei herbariae mea sufficiebat, interpretanda. Omnes
 autem omnium rei herbariae scriptorum, qui post renatum in
 Italia literarum antiquarum et rei herbariae studium historicum
 Theophrasti attigerunt et cum plantis sibi notis compararant,
 opiniones vel referre vel iudicare nec volui nec potui propter
 immensam librorum multitudinem, neque operae pretium factu-
 rus eram, cum plures librorum horum auctores a sermonis
 graeci scientia impariti et Gazae interpretatione textus lacunosi
 et vitiosissimi contenti ad plantarum Theophrastearum histo-
 riam accesserint, itaque coniecturis levissimis et vanissimis
 saepe indulserint. Multo quidem facilius hodie conicere atque
 plantas Theophrasteas periti agnoscere possent, si votis erudi-
 torum hominum fructus ex iterato per Graeciam et Asiam iti-
 nere Britannus Sibthorpii relati respondissent. Icones quidem
 pulcherrimas in itinere repertarum stirpium admiramus: sed
 descriptio earum post mortem Sibthorpii a Smitho, vive eius,
 facta ex Iconibus, non ex ipsa natura translata, nec e notitiis
 a Sibthorpio collectis composita, desiderium lectoris curiosi
 plurimis in locis et rebus destituit: nec dispersae eiusdem
 Sibthorpii annotationes in *Walpolii* Notitiis per regnum Tur-
 cicum collectis ad agnoscendas atque interpretandas Theo-
 phrasti aut Dioscoridis plantas plus subsidii afferunt. Nomina
 quarundam hodie in Graecia usitata apposuit, in quibus inter-
 dum vestigia vetustorum agnoscere licet, sed dubitatio superest,

ea cum Theophrasti et Dioscoridis plantis conveniunt. Alia ex rudibus atque imperitiisimis Dioscoridis Vindobonensis picturis credulus transcripsit. Quid multa? Mihi videtur integra laus superesse viro botanico scientiae perito nec sermonis graeci plane ignaro, e notitiis et nominum reliquiis inter se accurate comparatis et cum Iconibus Sibthorpianis collatis plantarum a Theophrasto et Dioscoride vel descriptorum vel equinatorum agnoscendarum et interpretandarum. Redeo nunc in viam, et appono vicorum doctorum de methodo Theophrasti iudicia.

In partium numero, ordine, natura, atque adeo nominibus enarrandis atque explicandis discipulum a doctrina magistri descivisse interdum, post Scaligerum monuit et comparatis utriusque scriptoris lecis accurate docuit Accorambonus p. 711 — 714. Scaliger initio annotationum ad librum nonum historiae: Hoc libro, inquit, variam textit historiam. Agit enim de partibus liquidis, quae reliquae erant. In hoc minus saeculus praecceptoris instituta. Is de animalium partibus dicturus in historia, divisit eas in consistentes et liquidas. Deinde post hanc narrationem, quae partibus debebatur, longe diversis abijt ad plantarum peregrinas. His interpositis ad succos redijt. Post haec immiscet herbas vernaculas et medicamenta, tum autem revertitur ad peregrinas. Hae Scaliger: qui si voluit ordinem ipsam rerum in hoc libro nono tractatarum reprehendere, et si quae partibus liquidis enarrandis deberi, alienis ab hoc argumento rebus occupatum locum esse putavit, in se videtur mihi fecisse iniuriam Theophrasto. Is enim statim initia historiae partes plantarum consistentes et liquidas distinctit et breviter enarravit. Et solidarum quidem partium naturam et usum ceteris in libris per classes et genera eandem satis diligenter recensuit: liquidarum autem naturam et usum, qui praecipue in viribus plantarum a medicis et pharmacopolis spectabatur, hoc nono libro explicandum reservavit. Rationem eam, qua hodie in libro hoc nono argumentum tractari videmus, minime omnium reprehensione carere, facile lector attentus agnoscat; sed supersunt etiam vestigia multa, eaque manifesta corruptelae, quam tum temporis vetustas et iniuria, tum librariorum ignorantia et negligentia libris Theophrasti intulerunt. Itaque ordinem perversum et praeposterum argumenti tractati non licet ubique nec totum supinitati scriptoris assignare.

Simile fere iudicium fuit Accoramboni in Appendice annotationum ad historiam, his verbis perscriptum p. 712. „Hac

methodo et ordine usus est Theophrastus in tradendis causis et historia plantarum, ut vidimus. At ei extarent libri de plantis Aristotelis, qui temporum iniuria perierunt, forsitan alium ordinem aliamque methodum inveniremus ab hac multum diversam. Puto enim, quod ea doctrina tradiderit scientiam de plantis, qua docuit historiam et causam animalium. Prius enim docuit causas partium animalium libris de partibus animalium; postea tractavit de illo animali affectu, qui ex partibus oritur, seu potius de partibus quibus animal progreditur in libro de animalium progressu, et hoc quoad causam materiale animalium. Postea tractat de anima, et praecipue de anima sensitiva, ut de formali causa. Mox de his affectibus, qui ab anima proficiscuntur, ut de sensu et sensili, de memoria, de somno et vigilia et reliquis. Deinde de causa efficiente et generante animalia tractat in libris de generatione animalium. Mox de affectibus, qui a generante causa et efficiente procedunt, ut de longitudine et brevitate vitae, de iuventute et senectute, de vita et morte, et tandem de sanitate et aegritudine, ut ibi notavimus. Similiter in tradendis causis plantarum prius agendum erat de materiali causa, utpote de partibus plantarum, qui libri puto quod in operibus Theophrasti desint, quia in historia de partibus in principio de his tractat. Ideo in causis prius de his erat agendum, mox de his affectibus, qui partes et materiale causam insequuntur, ut de sapore, odore, succis, medicamentis, venenis, et huiusmodi. Postea erat tractandum de formali causa, utpote de anima vegetativa et eius partibus, nutritiva videlicet, augmentativa, distributiva et reliquis. Mox de affectibus, qui hanc animam insequuntur, ut de nutrimento, de cultura, de augmento, de vegetatione, de germinatione, fructificatione, et huiusmodi, universaliter de omnibus, et particulariter de singulis generibus plantarum. Postea de generatione plantarum et de efficiente causa agendum erat. De generatione omnium plantarum in universum, quae sunt vel ab natura vel ab arte, postea particulariter de singulorum generum generatione, de arborum silvestrium generatione, de domesticarum arborum ortu, de virgultis, de coronariis, de cleribus, de frumentaceis, de leguminibus et cet. Denique de his, quae hanc causam insequuntur, et ab ea prodeunt, ut de longitudine et brevitate vitae, de iuventute et senectute, de vita et morte, et de sanitate et aegritudine plantarum:

unde totum tractatum de plantis optime peractum esset." Sequitur hoc iudicium collectio locorum Aristotelis, in quibus fit mentio de natura plantarum et earum causis, a pagina 712. usque ad 714., unde excerpta deinceps ponam de singulis partibus plantarum loca, postea vero ea, quae de universa earum natura tractant. In fine annotationum ad sextum de causis librum p. 727. haec subdidit: „*Hic tantum tractavit de odoribus, qui ex plantis oriuntur, sedrsum vero tractat de omnibus speciebus odorum in opusculo de odoribus, quod habemus infra. Sed puto deesse saltem librum unum Theophrasti, in quo tractare debebat de succis et de medicamentis plantarum, et de venenis, ut fecit in ultimo libro de historia plantarum. Nam in hoc libro pauca quaedam tetigit de succis et de medicamentis, quatenus conferunt ad notitiam saporum et odorum.*“

Gravior est censura Iul. Caes. Scaligeri initio annotationum ad libros de Causis proposita his verbis: „*Ac mihi quidem videntur illi prisci sapientes artium atque scientiarum vel inventores vel cultores minus exacte quaedam tradere coacti. Sic enim comparatum est in natura omnium principiorum, ut, quoniam semina cohibeant in se omnia futuras molis, confusa multa contineant. Quamobrem ut quique venerat in mentem, saepe impartita invasione aliarum commentationum sedes occupavit. Quo factum est, ut non pauca videamus coacervata, alia repetita, plurima inouitata, neo pauciora praepostera. Id quod cum in aliis observavimus auctoribus, quos honoris causa non nomino, tum his in libris etiam licet animadvertere. Principio non recte videtur a mitibus arboribus auspiciatus ad silvestres transisse: sunt enim silvestres utroque modo notiores nobis, et natura scilicet et facilitate. Neque tusti possumus hoc divini praeceptoris exemplo, qui in historia corporis humani partes extimas pro formula statuit ad cognitionem partium, quae in aliis animalibus considerandas sunt, quasi maxime nobis notas ad ignotiores agnoscendum. Non enim ratio par. Nam homo tibi praevius est: arbores mitis nihilo magis vel praesentes vel obviae vel frequentes, quam ipsae feræ. Quocunque oculos circumtuleris, naturam invenies sud de sinu pendentem sponte opes suas, tuæque arti proponentem, quae imitanda tibi sint, exemplaria, tuumque studium operae similitudine provocantem. Tum vero quis nescit insitiones sponte et epro injectas et saepe a natura repudiatas, non*

recte priore loco positas ab hoc viro, quam eam generationem, quas quotidie videtur, etiam invisitis nobis occurrere arva ipsa vel summis artibus exculta? Quis enim non videt, tribulos et scolymos et anemonas et lunas naturae consilio et obstrepere iam positae operae, et augere futuram? Praeterea, quae suis movebimus locis, multa confundit, multa repetit: quasdam tam perplexae atque miserae tractat, ut explicatio longe maiorem pariat dubitationem, quam ipsa quaestio. Illud non potest ferri, cum prius de morbis egit, quam de affectibus naturalibus. Nam si morbus est constitutionis depravatio, quis neget, prius agnoscendas ipsas qualitates, quam earum vitiationes? Nam et hoc apud medicum imprimis consideratur in qualibet aegritudine, quo quisque habitu prius fuerit naturali. Haec enim est primaria indicatio. At iste ultimo loco docuit, quibus principiis saporis in plantis odoribus constarent: quorum corruptionem in ipsa substantia depravata iam legebamus in praecedente libro. Si igitur et commodius et prudensius statisset. Plantarum causa atque principium seminum quoddam est: sed aliis manifestum, aliis occultum. Sunt enim certis locis principia caelestia quaedam, quibus elementorum mixtiones animantur in plantas: quales eas sunt, quas sponte dicuntur provenire. Aliae generantur ex plantarum partibus sese prorogantibus, ut quae pullulant ab radice: aliae ex plantae parte separantur, ut ex talea, parillo. Nonnullas ex plantis foetu, quod semen appellatur. Eiusmodi duo; aut enim idem generatus specie, ut e glande robur: aut proportionem, ut e brassicae semine rapum. Similis talearum rationi est insitior quippe huius surculo matrix arbor est, sicut terra taleae. Avulsiones autem nihil mutant aut addunt naturae praeter locum. Radix enim iam protulit: unde et vivradices appellamus: ars vero transferat. Horum igitur modorum maior atque potior pars cum sit in feris plantis, ab his primam exordiri par est. Secundo loco transferenda opera in causas cicurum plantarum. Et quia sunt arborum naturae praestantiores, ab arboribus prius incipiendum. Hic vero explicaret in feris τις ἐπαλλαγαῖνους, scilicet quae sine aliarum operum consistere nequeunt: simul quae non nisi in aliis proveniunt, ut vitum. Atque hunc naturae adiungeret artem insitionum. Tercio loco diceret de virgulis sive fruticibus, et quae ipse vocat coronaria. De deinde de steracis. Quarto

de frugibus: sunt enim cleribus posteriores. Tum sequentur affectus naturales, scilicet odor et sapor, atque etiam color: quem tamen omisit ipse. At non praeteriit auctor eorum librorum, qui Aristoteli attribuuntur. Et sane quaerendum fuerat, quare viriditas paene omnibus communis. Cur deficit truncos veterascens: quamobrem ligna viridia nulla, lutea nonnulla, rubra aliquot. Quae causa luxum novellam facit dilutiore viriditate, vetulam fusciora. Contra in aliis frondes per initia saturo virore, declivi aetate fiunt pallidiores. Qui fiat, ut autumno vitibus, rubis, malis, sorbis videamus folia viriditatem cum rubore commutare? Sunt et speciebus quibusdam odores peculiares, ut bistortae: subtus enim foliorum superficies caesia est. Cyclamino rubra. Atriplex tribus coloribus totidem species distinguit, sicut et beta, viridi, pallido, sanguineo. Sunt et alia generis eiusdem in floribus, in radicibus, in fructibus: quae omnia nobis fuerant hic excussa, ad eam quicquae causam reducenda. Ac post haec morborum, seu vitiorum considerationis postremus fuerat relictus locus."

Quo iustius utriusque iudicii veritatem lector aestimare possit, aequum est considerare singularem partium historiam: ubi apparebit, quae et quanta sit opinionum diversitas magistri et discipuli. Huius deinde causam investigare conabor, et simul quaeram, si qua est methodi diversitas in tractanda plerumque historia et natura earum explicanda, quae satis certis argumentis e libris reliquis Aristotelis demonstrari possit, num ex ingenii acumina inferioris imbecillitate Theophrasti, an ex aliis quibusdam causis eam ortam esse existimem.

Primum igitur de radice videamus, quam Aristoteles cum capite animalium comparavit. Locus est princeps de motu animalium cap. 4. quem ex interpretatione Nicolai Leonici ponam: „*Dimensiones, quibus determinari possunt animalia, numero sunt sex, summum videlicet et imum, ante et retro, dextrum et sinistrum. Summum autem et imum omnia habent viventia, non solum animalia, sed etiam stirpes. Distinguitur haec dimensio, non solum situ versus terram et coelum directo, sed etiam actione. Unde enim alimenti distributio singulis fit et incrementi accessio, id summum sane est: quo autem istud pergit, id est imum. Illud enim initium quoddam est, hoc autem finis. Initium autem est id, quod summum: quanquam stirpibus proprium magis videri potest id, quod est imum. Non enim simile*

est situs uni et summi in his et in animalibus. Scilicet ad universum hoc dissimilis quidam videtur, sed actio similem facit. Radices enim summum habent in stirpibus; inde enim alimentum distributum omnibus, quae e terra nascuntur, plantae ita accipiunt, ut animalia ore recipiunt. Alter est de vita et morte cap. 2. quem Accorambonius ita vertit: „Omnia habent summum et imum: quare et plantae habent. In medio autem utriusque est principium nutritivum. Partem enim, qua recipitur alimentum, summam vocamus respectu actus ipsius, non respectu ambientis universi: imam vero appellamus, quae extremum summae emittit. Contrario autem modo se habet hoc in animalibus et plantis. Homini enim, quia praeterit incedit, inter omnia animalia hoc maxime datum est, ut superior vel summa eius pars mundi superiori parti respondeat. Aliis vero in medio est. Plantae vero, propterea quod sunt immobiles, atque alimentum e terra recipiunt, ut eam partem semper imam vel infra habeant, necesse est. Radix enim plantarum respondet ori animalium actione et usu alimenti, ab illis quidem recipiendi a terra, ab his vero ipsis quaerendi et capiendi.“ Cum hac doctrina congruit locus de longitudine vitae cap. 6. ubi est: „In genere plantarum, quae caput grave habent (τὰ κεφαλοβαρή), longioris vitae sunt: tales autem annuae non sunt, sed arbores. Radix enim in plantis summi et capitis locum obtinet. Contra annuae incrementum et fructum deorsum agunt et ferunt. Qua de re seorsum in libris de plantis dicitur.“ Denique de anima 2, 4. contrariam appellationem situs superioris et inferioris partium plantarum in Empedocle reprehendens addit: si decet organa alia atque eadem dicere, non situ aestimantes, sed actione. Hic magna statim occurrit nobis doctrinae differentia non solum in compensatione partium animalium et plantarum, sed etiam in nominibus et vocabulis, quibus partes istae appellantur. Theophrastus enim in historia 1, 6, 8. 7, 2, 8. νεφελόβαρῃ vocat bulbes et bulbaceae plantarum genera, quae radicem maiorem quam pro ratione caulis et foliorum et fere formam capitis humani habent. Eadem τὰ λαχανώδη καὶ ἀσπυλόγητα videntur esse hist. 1, 14, 2. et manifestum allium, cepa, bulbos et arum inter ἀσπυλόγητα nominantur 7, 2, 1. Hoc vere genus totum velianpus vel bienne atque omnino brevius est vitae. Contra Aristoteles ἀσπυλόγητα, arbores vocat, quoniam radices longae latque extendunt et in profundum

demittunt, vitasque omnium plantarum longissimam produ-
 ducunt. Non dubitari potest, vocabula *καρλόριζα* et *καρ-
 λοβαρῆ* usu vulgari Graecorum fuisse frequentata, unde ac-
 cepta, ut cetera plantarum nomina vulgaria, Theophrastus
 usurpavit. Quorum significatio, nisi fuit ad similitudinem
 formae capitis humani tantum relata, quae opinionem in-
 ducere possit vocabulum *καρλόριζα*, indicare videri potest
 initia opinionis ab Aristotele susceptae et argumentis quibus-
 dem firmatae, quae plantarum radicem cum capite anima-
 lium comparabat. Theophrastus autem ab ea paulum desci-
 vit; radicem enim cum ventriculo animalium comparavit c.
 pl. 6, 11, 5. αἱ ῥίζαι ὡς κοιλίας τοῖς πυροῖς σὺν νάρτεσ.
 Contra magister de partibus animalium 2. c. 10. „*Stirpium,*
inquit, genus, nam id quoque vivere statuimus, locum su-
pervacui excrementi nullum habet: alimentum enim con-
coctum a terra accipit: sed vice excrementi semen et
fructum emittit. — Sed stirpium natura, quoniam sta-
bilis est, non ex multis ac variis speciebus partium dissi-
milarium constat, quoniam paucorum organorum usus ad
paucas actiones requiritur. Quare seorsum de plantarum
forma agendum est.“ Vides, radicem alvi locum tenere in
 plantis ex Aristotelis opinione. Accorambonius ex hoc eodem
 loco posuit p. 726, ideo in stirpibus nullam excrementum
 contrahi, terra enim caloreque eius perinde ac ventriculo
 uti. Quae sunt ducta partim e loco de part. 2, 3. ubi est:
Plantae alimentum iam concoctum e terra hauriunt: quo-
circa excrementum iis nullum severnitur: terra enim et
calore eius perinde ac ventriculo utuntur. Similiter de
 part. 4, 10. ubi progressionem naturae in formandis corpo-
 ribus animalium respectu positionis capitis exsequitur: *Deni-*
que fit planta, superiore parte in inferiorem conversa.
Radix enim plantarum vim obtinet oris et capitis. Semen
contrarium situm habet in summis ramis. Denique in libro
de respiratione cap. 17. Interitus, inquit, omnium anima-
lium perfectorum ab ea parte oritur, in qua est principium
vivendi (οὐσία ἀρχή), id est ea, quae partem eorum
superiorem et inferiorem coniungit; quod facit in sangui-
neis animalibus cor, in exanguibus pars cordis vicem
gerens: in plantis vero superiorem et inferiorem partem
coniungit pars inter radicem et germen media. De excre-
 mentis repetit de part. 4, 15. et quaedam adiungit, quorum
 censum alteram posuit Accorambonius. Ita vero philosophus,
 ubi tethyi naturam et formam describit. Duo eius foramina

unamque aperturam ponit, qua aquam recipiat et reddat. Tum addit, tethyum, et si quod ei simile est animal, recte cum plantis comparari: οὐδὲ γὰρ τῶν φυτῶν αὐτὸν ἔχει περίττωμα, διὰ μέσου δὲ διαίτωμα, ἐν ᾧ τὸ κύριον ὑπάρχειν σύλογον τῆς ζωῆς. quae Gaza vertit: *Praecingi vero per medium tenui quadam membrana, in qua vitae principatus sit, rationi congruum est.* Contra Accoramponus p. 712. *per medium vero tenuis medulla, in qua verisimile est consistere principium vitae.* Verum ipse locus accurate consideratus docet, postrema verba referri ad tethyum, non ad plantam, cuius medulla vocabulo διαίτωμα minimis omnium signari potuit.

Atque haec sunt loca omnia, quae de partibus plantarum externis earumque officiis in Aristotele extant, nisi quod infra mentio iterum fiet de radicum vi, quam habent ad plantarum vitam producendam. Partium internarum nullam usquam a magistro memoratam memini, nec ex eius scriptis quicquam Accoramponus annotavit. Pauca discipulus de iis docuit historiae 1, 2, 5 seqq. qui monuit, paucas propriae sibi vocabula habuisse, veluti ξύλον, φλοιός et μήτρα, id est lignum, cortex, matrix: quappter de tertio dubitari potest, quod commune animalium seminis esse videtur: reliquae fuerunt a similitudine quadam vel naturae vel situs vel usus earundem in animalibus appellatae, veluti φλέβες, ἰσς, σπῆξ, μυελός; quo postremo vocabulo aliqui significarunt intimam ligni partem, quam alii μήτραν, alii καρδίαν vocarunt: id quod testatur etiam Codicis Urbinate egregium supplementum. In explicandis his partibus earumque nominibus Theophrastus brevitatem nimiam usum multum interpretibus negotii fecit. Difficultatem a rerum verborumque obscuritate ambigua ortam mirifice auxit Plinius, cum graeca Theophrasti aliorumque philosophorum scripta interpretaretur. Is enim ea, quae Theophrastus alique, additis metaphorsae nota, ut dissimilitudinis reprehensionem effugerent, vocabula modeste posuerant, veluti Theophrastus, ubi μήτραν tertiam a cortice partem definit οἶον ἐν τοῖς ὀστέϊς μυελόν, tanquam propria confidenter usurpavit, imo eorum ipsorum significationem interdum variavit atque obscuravit. Locus est classicus libri 16. c. 38. sect. 72. *Humor et cortici arborum est, qui sanguis earum intelligi debet, non idem omnibus.* — *Alique in totum corpori arborum, ut reliquorum animalium, cuius, sanguis, caro, nervi, venae, ossa, medullae: pro cute cortex.* — *Proximi plerisque adipos; ii vocantur a colore*

alburnum, mollis ac pessima pars ligni. — Subest huic caro, cui ossa, id est materiae optimum. — In quarundam arborum carnibus pulpa venaeque sunt. — Quibusdam sunt tubera, sicut sunt in carne glandia. In iis nec vena nec pulpa, quodam callo carnis in se convoluta. Hoc pretiosissimum in citro et acere. — Fagis pectines transversi in pulpa. — Quibusdam pulpa sine venis,mero stamine et tenui constat. Sufficit hic locus solus ad demonstrandum ineptissimum vocabulorum ab animalium corpore translatorum abusum, qui regnavit in botanicis scriptis etiam recentiorum usque ad ea tempora, quibus Malpighius anatomiam plantarum, contempta animalium comparatione inutili, verioribus principiis fundatam vocabulis aptioribus illustrare coepit. Verum ipse Plinius, quanquam rerum naturae non peritissimus, non excogitavit tamen vocabula aliena a stirpium natura, sed reperit usurpata a vetustioribus scriptoribus, qui partim agricolarum loquendi usum secuti, neglecta interiorum partium accuratiore notitia atque observatione, rebus dissimillimis vocabulorum ab animali corpore translatorum usum accommodare conati sunt. Testimonium Plinio dicet Columella, qui vitium culturam tractans libri 3. c. 10. paene omnium corporis humani partium externarum vocabula ad vites transtulit, modeste tamen haec sect. 9. praefatus: *si modo, ut in corporibus nostris propria sunt officia cuiusque membri, sic et frugiferarum stirpium partibus propria maneat.* Idem paulo antea medullae officium in vite his verbis persequitur sect. 2. *Naturali enim spiritu omne alimentum virentis quasi quaedam anima per medullam trahi veluti per siphonem trahitur tri summum: quo cum pervenerit, ibi consistit atque consumitur. Unde etiam materiae vehementissimae reperiuntur aut in capite vitis aut in crure vicino radicibus.* Similis est locus Plinii 17. c. 21. *Vitium surculi et quarundam arborum, quibus fungosior intus natura est, geniculatis scaporum nodis intersepiunt medullam. Ferulae [Fistulae Dalecam-pius] ipsae breves; et ad summa breviores, articulis utique duobus internodia includunt. Medulla, sive illa vitalis anima est, ante se tendit longitudinem impellens, quumdiu nulli pervia patet fistula. Cum vero concreti adhaerere transitum, percussa erumpit ab ima sui parte, iuxta priorem nodum alternis laterum semper inguinibus, ut dictum est in arundine ac ferula: quorum dextrum ab imo intelligitur articulo; laevum in proximo, atque ita per vices.*

Hoc vocatur in vite gemma, cum ibi cespitem fecit. Ante vero quam faciat, in concavo oculus, et in cactuinae ipso germen. — mirumque esse in dextra parte genita firmiora. De arundine similiter 16. c. 36. s. 65. Latera arundinis calamoque in rotunditate bina, super nodos alterno semper inguine, ut alterum ad dextram fiat, alterum superiore geniculo ad laevam per vices. Inde exeunt aliquando rami, qui sunt calami tenues. De ferula 13. c. 22. sect. 42. vocabula inguen abstulit, nec latus dextrum sinistrumve memoravit. Theophrastus autem, a quo Plinius ferulae et arundinis notitiam transtulit, in utraque stirpe vocabulo inguen et significatione dextri laevique lateris abstulit. Compara historiae 6, 2, 8. Dextri et sinistri notionem Aristoteles de animalium incessu c. 4. propriam assignavit animalibus iis, qui corpore moventur, et in progrediendo dextrum latus pedemque anteponunt. Rotunditas igitur stirpium immobilium dextro et sinistro latere carere debet. Semel tamen, si recte memini, Theophrastus in plantis hanc significationem laterum posuit.

Sed ad Aristotelem eiusque doctrinam reliquam de plantis per libros superstites dispersam revertor comparandam. In qua primum locum merentur loca de sexu et generatione plantarum. Primum igitur de generatione animalium 1, 1. *Arborum quaedam species congenere fructus ferunt, aliae ipsae quidem non ferunt, aliarum vero fructus maturandos iuvant, quod in fico et caprifico accidit. Generationis quoque ratio eadem in stirpibus est, quarum aliae semine oriuntur, aliae sponte naturae. Nascuntur enim aut e terra putrescente, aut e partibus plantarum quibusdam. Sunt enim quae per se seorsum nunquam oriuntur, sed in aliis stirpibus generantur, veluti viscum.* Ubi obiter moneo graeca vitiosa ita e versione et codice Guilhelmi corrigenda esse: *γίναται γὰρ ἢ ἐκ σηπουμένης τῆς γῆς, ἢ μολίων τινῶν ἐν τοῖς φυτοῖς· ἕνα γὰρ αὐτὰ μὲν οὐ συνίσταται καθ' αὐτὰ χωρὶς ἐκ τῆς γῆς, ἐν ἑτέροις δὲ γίναται δίδωσθαι, οἷον ἱξός.* Vulgo est *ἢ τῆς φύσεως σηπουμένης τῆς γῆς — χωρὶς, ἐν ἑτέροις.* Alter locus est 1. c. 23. *In plantis, inquit, facultas generandi gemina mista est, nec mas a femina separatus. Quam ob causam ipsae ex se generant, nec genituram emittunt, sed conceptum, quod semen vocatur. Et recte Empedocles arbores oviparas dixit. Ovum enim conceptus est, et e parte aliqua ovi oritur animal; reliquum in alimentum ovi cedit. Similiter e parte*

seminis planta oritur, reliquo germen et prima radix alitur. Hoc idem fit quodam modo in iis quoque animalibus, quae sexu distincta sunt. Cum enim impetus generandi incessit, separatio ista sexus quasi cessat, ut in plantis, et natura separata coeundo unire gestit: quod apparet, cum sexu utroque coniugata et commixto unum ex duobus animal factum videtur. Ubi vulgo legitur: ὅταν γὰρ ὁ γένηται καὶ γενῶν, γίνεται ἀχώριστον. Guilelmus vertit: cum enim fuerit opus generare, fit non separatum. Legit igitur rectius scriptum ὅταν ἐνδύει γένηται τοῦ γενῶν: quod deinde significat verbis ὅταν δέηται ἀποτελεῖν τὸ τοῦ ζῶντος ἔργον, τότε συνδυάζεται καὶ μίγνυται. Pergit Philosophus: Post coitum peractum animalia separata plane similia videntur esse plantis separatis, perinde ac si plantas quoque, postquam semen attulerunt, dissolvas et separes in sexum ipsis insitum maris ac feminae. Recte autem haec ita natura ordinavit. Plantarum enim natura, vita et munus absolvitur hac una actione seminis et fructus procreandi: quod cum maris ac feminae coitu efficiatur, miscuit natura sexum utrumque in plantis. Tertius locus est 3. c. 11: ubi generatio ostracodermorum quorundam comparatur cum plantarum generatione: οἳ δὲ λαβεῖν τὰς γενέσεις τὰς τῶν φυτῶν. τούτων γὰρ γίνονται τὰ μὲν ἐκ σπέρματος, τὰ δ' ἀπὸ σπαραγγμάτων ἀποφυτευομένων, ἐνταῦθα δὲ τῇ παραβλαστάνειν, ὅλον τὸ τῶν κρομμύων γένος.

De generatione seminis loquitur de Iuventute et Senectute c. 3. ubi similitudinem insectorum et plantarum tractat, quae divisa vivere possunt. Manifestum, inquit, hoc est in plantis et animalibus: in plantis, cum generationem earum e semine, e plantis et ex inoculatione consideramus. E semine enim cum proveniunt, generatio incipit e medio. Omnia enim semina sunt duplicia et quasi bivalvia, atque is locus, quo plantae adhaeserant, inter utramque partem medius est. Hinc enascitur caulis et radix virescentium. Principium enim generationis in medio ipsorum situm est. In plantatione vero atque insitione fit idem in nodis. Nodus enim rami principium generationis et simul medium locum habet: quare aut demunt hoc, aut huc inserunt, ut aut ramus aut radices hinc enascantur. Nam principium fit e medio caulis et radices, quemadmodum in animalibus sanguineis primum cor generatur. Quo in loco magistri doctrinam deseruisse videtur discipulus, qui semina quidem omnia ὁμοῦν quodammodo, sed leguminum praecipue

οὐδὲν καὶ διδύχα esse ait, cum hoc discrimine, ut haec ex uno eodemque loco radicem et cauliculum emittant, illa vero, praecipue frumentacea oblonga, ex infimo radiculam, ex opposito vero cauliculum. Hist. pl. 8, 2, 2. Quam distinctionem plures viri docti fuerunt qui manifesti erroris arguerent. Contra Theophrastus sententiam magistri de ortu germinis et radicis ex ea parte seminis, qua adhaeserat stirpi, correxit, cum semina nucis, amygdalae et similia exciperet, quorum germen e contraria parte exit. Repetit Aristoteles eadem de gener. anim. 3, 2. ubi ovorum cum seminibus comparisonem exsequitur: *Quemadmodum, inquit, ovum parte acuta, qua matri adhaeserat, et qua germen vitale inest, post latiore exit, ita semina plantarum principium vitale habent ea in parte, qua vel ramis vel putaminibus vel fructuum pulpis (pericarpis) adhaerent. Quod manifestum praecipue est in leguminibus; qua enim parte, quae videlicet oculis divi solet, bivahis natura fabae et ceterorum leguminum adhaeret, in ea principium vitale inclusum haeret. Ubi verba ἐν τῷ λεγόμενῳ ὀμῶνι Gaza et Guilelmus omiserunt: nec usquam de umbilico leguminum ceterorumque seminum vocabulum id usurpetum legi, sed in vite gemmam ὀφθαλμὸν cum Aristotele Theophrastus dicere solet.*

Pergit Aristoteles de gener. 2, 6.: *Ut embryonis pars superior, id est caput, primum nascendo excluditur utero, ita in plantis pars superior prior exit: radícula enim antecedit ramos (πρώτους).* Antea vero germen aliter intra semen ipsum parte eius lactea. Ita de gener. anim. 2, 4. ubi τὸ φαινόμενον πρῶτον γαλακτώδες dicit. Gaza vertit *primum quod lacteum dicitur.* Guilelmus vero rectius verbum φαινόμενον omisit. Theophrastus c. pl. 1, 7, 3. ubi idem argumentum tractat, τὰ διαβλαστάνοντα γαλακτοῦσθαι dixit: sata vero lactentia, ubi nimiae terrae humiditate degenerant et pereunt, ἐκγαλακτοῦσθαι hist. 8, 6, 1. ἡ μὲν γὰρ ὕδα καὶ πηλιδὴς διακρί καὶ ἐκγαλακτοῖ c. pl. 3, 23, 1. unde ἐκγαλακτώσεως c. pl. 4, 4, 7. et 9. ubi vide annotata p. 509. De alimento seminum adulatorum haec annotavit Aristot. de generatione et corruptione 2. c. 8.: *Quascunque uno elemento ali videntur, veluti plantae aqua, pluribus tamen nutriuntur. Aquae enim terra admixta est. Quare et agricolae plantas aqua stercore mista irrigare solent.* ubi verba μίξαντες κόπρον ἀρδεν redintegravit Camotiana editio, addito vocabulo κόπρον, quod vulgo cum ceteris Editionibus Gaza et Theophr. oper. T. V.

Guilelmus omittunt. Haec est γῶσις, quam dixit Theophrastus h. pl. 7, 5, 1. ubi vide annotata p. 579.

De generatione plantarum marinarum ubi loquitur de gener. anim. 3. c. 11., simul etiam de generatione e terra et putredine tradit his verbis: *Genus plantarum in mari et locis huiusmodi paucum et fere nullum gignitur in terra autem haec omnia nascuntur. Habent enim naturam proportionem respondentem et discrepantem. Quanto enim vitalior humiditas quam siccitas, et aqua quam terra, tanto natura testaceorum quam plantarum vivacior est: aliqui talis horum est natura, ut, quemadmodum plantae ad terram se habent, ita testacea ad humidum se habeant, et plantae sint tanquam testacea terrestria, testacea vero tanquam plantae aquaticae. Quapropter quae gignuntur in humido, eorum forma magis variatur, quam terrestrium. Humor enim naturam faciliorem ad fingendum habet. — Omnia, quae sponte sua gignuntur, aut in terra aut in aqua cum putredine gignuntur, et admissio imbre. Cum enim pars eius dulcis ad principium vitale secernitur, reliqua talem accipit formam. Nihil autem gignitur putrescendo, sed potius concoctione. Putredo autem et putridum e concoctione velut excrementum superest. — Nascuntur autem in terra et in humido tum animalia tum plantae, quoniam terrae humer, aquae vero spiritus, toti autem huic universo vitalis atque animalis quidam calor inest, ita ut quodammodo omnia animae sint plena. Igitur celeriter ad generandum transit, cum fuerit alicubi conclusa; quod fit, cum humor crassior et quasi corporeus incalescit, et quasi in bullam spumosa coit. — Quod igitur in animalibus calor ex alimento efficit et secernit, idem (in testaceis marinis) calor tempestatis in ambiente aere e mari et terra coniunctum concoctione efficit et format. Quod autem conclusum aut secretum fuerit in spiritu principii animalis, conceptum vel embryonem efficit, motumque indit. Generatio igitur plantarum spontanea simplex est et uniformis: fit enim ex una parte, quae partim principium vitale habet, partim alimentum primum nascenti praebet.*

De somno plantarum obiter brevem mentionem iniecit de gener. anim. 5, 1. ubi de somno infantium: *Si animal, inquit, habere sensum oportet, et tunc primum animal est, cum primum sensus contingit, primum illum habitum infantium non somnum, sed similem somno esse putandum, qualis plantarum est. Etenim ita accidit, ut per id tempus vitam*

plantae animalia vivunt. Plantarum autem somnus nec esse nec dici potest: omnis enim somnus expensibilis est. Affectio autem ista plantarum, quae cum somno comparari potest, expersfectionem non habet. In libro de somno et vigilia c. 1. ait: Planta omnis sensu caret, igitur et somnos sine sensu enim nec somnus nec vigilia locum habet. Quibus autem sensus contigit, iisdem quoque dolor, gaudium et omnia laetitia competit. Nihil autem horum in natura plantarum inest, argumento manifesto, quod facultas nutritiva potius per somnum quam per vigiliam agit. Nutriuntur autem et augentur nunc magis, tanquam non egentes ad haec sensu. Quem plantarum somnum intelligi voluerit Aristoteles, equidem divinare non audeo. Theophrastus semel, si bene memini, foliorum pinnatorum somnum commemoravit.

De vita plantarum longa vel brevi causisque eius discriminis ita disputat Aristoteles de eo argumento scripti libri c. 6. In plantarum genere reperiuntur quaedam longissimas vitas, et magis quam in animalium classe. Primum quidem, quoniam minus humecta sunt natura, quae non facile congelascit. Altera causa est in earum pinguetudine et viscositate aita, quoniam siccae et terreae naturae tamen humorem non facile exarescentem habent. Longaevitatis autem arborum causa repetenda est a natura earum, quam diversam a ceteris animalibus cum solis insectis communem habent. Semper enim plantae renovantur, ideoque diu vivunt. Assidue enim germina et surculi permulantur, et senescentibus invenculi succedunt. Idem fit in radicibus, non simul tamen: sed aliquando solus caudex cum ramis perit, novusque suboritur. Quod cum fit, radices e prima stirpe renovantur, et sic continue pars interit, altera vero subnascitur. Hinc vita arborum longa. Similes autem plantae sunt insectis, ut antea dixi. Divisae enim divunt, et ex uno corpore duo et plura fiunt. Insecta vero vivere quidem possunt, sed non diutius carent enim organis: neque haec singulis partibus natura eorum generare valet. In stirpibus autem ubique disposuit germina radice et caule: a quibus assidue enascuntur novae partes, dum aliae senescunt et moriuntur, ita ut parum differant longaevitae a plantarum, quae sunt partes corpori demtas. Omne discrimen in eo est, quod planta a corpore materno separatur, ibi autem continuas corporis non solvitur, quoniam vires generandi per totum corpus disseminatae reperiuntur. (Eadem paulo suctiore repetuntur de Juventute c. 2.) Ceterum in stirpibus idem quod

in animalibus accidit, ut marium vita plerumque sit longior. Horum vero partes superiores maiores inferioribus sunt; genus enim masculinum magis naniforme quam foemineum. Calidum autem dominatur in parte superiore, frigidum autem inferiora obtinet. Et in plantis eas, quae caput praegrave habent, longioris sunt vitae. Tales autem sunt non annuae, sed arborescentes plantas. Cetera supra excerpta posui. Eandem doctrinam copiosius exsecutus est Theophrastus hist. 4, 13. c. pl. 2, 11.

De caloris naturalis conservatione haec tradit de Iuventute c. 6. In plantis calori servando sufficit alimentum assumptum et aer circumdatus: alimentum enim sumtum infert refrigerationem, quemadmodum hominibus a cibo primum sumto: ieiunium contra calefacit et sitim affert: aer enim immotus semper calefit: cibo autem sumto, movetur et refrigerat, donec concoctio perfecta fuerit. Quod si vero aer ambiens propter anni tempus frigore excellat, et gelu inducat, exarescunt arbores, aut, si aestas nimis incalescat, neo humor e terra attractus refrigeretur, calor naturalis marcescit et extinguitur. Tunc arbores sphacelismum pati et siderari dicuntur (σφακελίζουσαι καὶ ἀστροβλήται γίνεσθαι). Quamobrem agricolae genera quaedam lapidum radicibus supponunt, et vasa plena aquis, quibus radices refrigerentur.

Denique de calvitie hominum ubi docuit de gener. anim. 5, 3. ita pergit: Quod genus affectionis generale quodammodo est. Nam et plantarum aliae semper frondent, aliae frondem amittunt. Et aves, quae certo tempore latent, pennas amittunt. Et plantis quidem paulatim et particulatim folia desluunt, avibus pennae, animalibus vero pili. — Causa affectionis est in humoris inopia calidi, qualis praecipue est humor pinguis. Quare potissimum plantae pinguedine abundantes semper frondent. Sed de his alias: Sunt enim plures aliae causae huius affectus in plantis. Evenit hoc plantis hierno tempore: mutatio enim haec potior aetate est. Animalibus etiam, quae latent, idem tempus iacturae est. Sunt enim minus quam homines natura humida et calida. Homini autem aetatis tempora vices hiemis et aestatis gerunt. Quamobrem nemo ante calvescit, quam coire incipiat. — Causa vero, cur, quae latent, rursus pennas recipiant, quaeque frondem amiserant, denuo frondescant, calvis autem nunquam redeat pilus, quoniam anni tempora illis mutationem corporis magis afferunt. Itaque pro temporum mutatione vicissitudo gignendi amittendique sequitur, ut animalia

pennas pilosque, plantae frondes aut dimittant aut recipiant. At vero hominibus per aestatem succedit ver, aestas et hiems: quae quoniam non mutatur, nec affectiones, quae sequuntur mutationem, mutantur, quanquam causa sit eadem.

Haec sunt fere omnia loca, in quibus partes aliquae doctrinae Aristotelicae de plantis traditae leguntur. Atque ex his partim pendet iudicium de modo et ratione doctrinae a Theophrasto observata, quam si comparamus cum methodo, quam in tractanda historia et doctrina animalium secutus est Aristoteles, iudicium regendum videtur non solum considerata diversitate naturae utriusque viventium classis, sed magis etiam animadvertenda est difficultas partes interiores stirpium earumque naturam et officium exquirendi et cum partibus animalis corporis internis comparandi. Denique respiciendum videtur in comparanda et iudicanda methodo magistri et discipuli ipsum consilium, quod uterque in dissimili viventium classe enarranda secutus est, atque inquirendum, num diversa argumenta disputationis eandem rationem et viam argumenti tractandi admiserint.

Primum igitur observo, quod iam supra initio huius disputationis monui, omnem hanc Theophrasti de plantis doctrinam ex usu cultuque hominum deductam eandemque ad usum humanum accommodatam esse. Deinde praeter cultum usumque humanum dignitas etiam naturae vegetabilis magis minusve perfectae ordinem et rationem doctrinae direxit, ita ut ab arboribus exarsa per frutices et virgulta transiret ad frumenta, herbacea atque annua genera plantarum. Cum has vegetabilium classes et familias, per singulos libros distributas, et interdum per genera et species, quae tum innotuerant, digestas, seorsum in historia pertractasset, annotatis ubique, si quae natura vegetabilis vel classis vel familiae vel generis totius alicuius habet aut communia cum aliis plantis vel animalibus, aut peculiaris sibi et diversa a reliquis plantis, transit ad investigandas causas eorum omnium, quae antea in natura vegetabilium enarranda aut communia omnibus aut peculiaris quibusdam vel classibus vel familiis vel generibus annotaverat; sive illa ad generationem et incrementum, sive ad florem et fructificationem, seu denique ad habitum et statum vel vegetum vel morbosum pertinent. His tractatis seorsum addidit librum de sapore et odore plantarum: cui subdidit libellum, qui doctrinam universam de odore corporum naturalium tradit. Similem de colore causisque coloris corporum naturalium omnium compesuit, quem vulgo Aristoteli adscriptum nos

gravissimis adducti argumentis Theophrasto asseruimus, ultimoque loco in editione nostra collocatum illustravimus. Generationem plantarum ubi docet, iterum cultorum experientiam sequitur ducem, et dum varia procreandi et propagandi genera, praeter naturale e semine et spontaneum, explicat, causas simul prosperi sinistrive eventus e natura vegetabilium ducere experientia explorare atque explicare conatur. Genera autem ista diligenti cultorum et solerti observationi atque experientiae debentur omnia: silvestrium enim, quae nihil aut parum commodi humanis usibus suppeditant, naturam nemo curat, nisi solertius aliquando ingenium casu plantarum cultarum vel affectu singulari et mirabili excitatum ad comparisonem congenerum vel similium plantarum descenderit. Apparet igitur, doctrinam de plantarum natura omnem deberi cultarum observationi atque experimentis. Igitur Theophrastus initium docendi fecit a cultis arboribus, quibuscum silvestres comparavit, quotiescunque causas positas argumentis et ipsius naturae testimonio confirmare voluit. Causas incrementi, foecunditatis, habitus laeti prosperique, senectutis, denique morborum et mortis non seorsum effarravit, sed eum natura singularum classium, familiarum et genorum ita coniunxit, ut e cultarum observatione solerter investigaret, quid cuiusque naturae vel commodum vel contrarium causam boni malive eventus, quid peculiarium cuiusque affectuum, quid denique morborum mortisque causam continere videretur. Quae in disputatione si cui nimis saepe ad elementa Empedocles, ad frigidum, calidum, humidum, siccitatem, aliasque huiusmodi qualitates corporum naturales, denique ad naturam peculiarem plantae alicuius redire videtur, eum meminisse velim, eadem doctrinae ratione magistrum quoque Theophrasti usum fuisse. Qui si diligentius et solertius causas rerum in tradenda animalium historia et doctrina investigasse videtur, ea fuit ingenii profundioris felicitas. Ubi vero in libro Theophrasti doctrinae ordo vel confusus vel turbatus vel obscurus animadvertitur, ubi argumentorum vis non satis consentanea aut par gravitati rerum apparet, ubi series et ordo rerum subito interruptus lectoris expectationem destituit, denique ubi causa allata obscurior est dubitatione, quae solvenda proponitur, horum igitur vitiorum culpam qui in scriptorem ipsum quam in eius librarios transferre mavult, is aut fatum equumque librorum Aristotelis et Theophrasti ignorat, aut nullum usum scripturae vulgaris cum librorum scriptorum varietate comparatas habet. Atque hic locus posulare videtur, ut de conditione

librorum Theophrasti, quales ad nos pervenerunt, breviter exponam. Historiae igitur cum libris de causis comparatae non tam male habitae fuisse videntur vel a librariis vel temporum iniuria vel situs corruptela. In libris autem de causis tam multae sunt salebrae, quae Scaligero stomachum saepe moverunt, ut, qui fati librorum Theophrasteorum infausti non meminisset, cum non mirer de methodo scriptoris conqueri. Gravissima operis huius censura extat in Scaligeri annotatione ad libri de causis secundi cap. 7. p. 173. de stercoratione: *Si condidisses, inquit, artem hanc Theophrastus, ferremus inconditas interdum atque etiam fluctuantes vestigationes: id quod usu venit omnibus pene studiosis, qui praeconi iaciunt artis evanescentia fundamenta, ut fecit divinus vir in Topiciis et in transnaturali Philosophia. At multos habuit Theophrastus auctores, qui ea hanc ad operam praelucere sua diligentia: quorum praeceptiones non sine iactura veniae vel minae commode confudit, vel inordinatas, ut acceperat, effudit: veluti partem hanc. Nam mox de soli electione scribet, pene omnia quae supra dicebat repetens.*

Natura et conditio librorum de causis talis, qualem dixi, interpretationem eorum facit omnium difficillimam, et pene somniorum divinationi similem. Par fere ratio est fragmentorum omnium, quae e ceteris Theophrasti libris male sanae seriorum scriptorum sedulitas vel industria excerpsit, ubi non raro res ipsae vel nimis breviter atque obscure, vel mutilatae ponuntur. Omnis argumentis et causis, quibus disputationem Theophrastus distinxerat vel confirmaverat.

Haec sunt, quibus praeparatum lectorem velim ad iudicium de historia plantarum et libris de causis plantarum ferendum accedere. Ad ipsam plantarum interpretationem quae vel ipse excogitare potui vel collecta undique prodesse lectori, his existimavi, lector in Commentariis, in Curis secundis et in Comparatione Codicis Urbinatis reperiet, cuius usum demum nactus sum, postquam volumen secundum, postremo loco typis excusum, prelum reliquerat. Alia, quae comparationem arborum et plantarum a Theophrasto nominatarum cum generibus nobis notis attinent, Indices graecitatis et rerum dabunt: ubi si praeter opiniones *Bauhini*, *Bodaei*, *Columnae*, *Sprengelii*, *Stackhousii*, *Galli Thibault* saepius dubitationes meas coniecturis virorum doctorum oppositas repererit lector, eum meminisse velim, coniecturas istas saepe e scriptura vitiosa vel minus integra ductas esse; itaque ubi Codex Urbinas veram vel integriorem suppeditavit, aliam coniciendi atque interpretandi

viam ineundam esse, quam rei hptanicas peritioribus indicare malui, cum ipse persequi non possem. Ceterum ut, quocumque modo possem, interpretationem doctrinae Theophrasteae adjuvarem omninoque historiam incrementorum rei herbariae explicarem, huic disputationi subieci Fragmenta physiologica de nodis plantarum earumque medulla collecta s. scriptoribus latinis, praecipue e libris Alberti Magni de Vegetabilibus, quibus inesse suspicor reliquias quasdam doctrinae Aristotelicae de plantis. Certe ex his libris tanquam e fonte manasse videntur opiniones, quae per sequiorum temporum acripta passim repetitae vel interpretationibus variis auctae regnarunt. Addidi Calendarium Theophrasti historiae plantarum et librorum de causis temporis accommodatum, id est partem eam anni Metonici, quae temporibus ab ipso Theophrasto indicatis congruit, quo facilius et certius tempus quodque operis rustici faciendi, plerumque ortu et occasu siderum a Theophrasto, ut a reliquis rei rusticae scriptoribus graecis et latinis, signatum, ex ordine mensium Atticorum agnoscere et definire lectores possent. Cuius subsidii commoditatem debent eruditioni atque insigni humanitati *Ideleri*, qui non solum peculiari dissertatione, inserta Actis Academiae Berolinensis, annum Metonis explicavit, sed precibus meis etiam motus eum cyclum qui temporis librorum Theophrasti de plantis congruit, usibus lectorum seorsum ita accommodavit, ut ortus siderum a Theophrasto memoratorum positus calculis ad certos anni Iuliani menses et dies revocaret et tanquam erroneos in certa sede collocaret.

FRAGMENTA PHYSIOLOGICA DE NODIS PLANTARVM VARIIS EARVMQVE MEDVLLA AD THEOPHRASTI H. PL. I. c. 8. ET I. c. 6.

Albertus M. de Vegetabilibus I. tractat. 2. c. 1. p. 356. ubi de partibus plantarum partibus animalium respondentibus: *Quaedam arbores habent nodos — Nodos autem voco iuncturarum colligationem, sicut nodi in vitibus: et hi nodi malleoli vocantur. Id autem, quod est inter nodos, subtilius est, et in nodo ingrossatur, et nodus ille est, in quo congregatum nutrimentum quandam maiorem, quam prius habuit, accipit ad sequens lignum assimilationem per digestionem, quae est in nodo: Quaedam autem plantae materiae substantiae et valde similis omnino carent huiusmodi nodis, sicut scirpus: propter quod proverbium est, quod quaerit nodos in*

scorpij cum inaniter quaeritur aliquid, cuius oppositum est manifestum. Idem cap. 2. p. 358. Nodos autem habet comparabiles nervis non quidem sensitivis, sed illis, qui dicuntur ligamenta, quae ex una extremitate ossis protenduntur in alterius coniuncti ossis extremitatem et colligant ea. — Et similiter malleolus est colligatio duorum lignorum in stipite vel ramo uno, vel stipite et ramo, sicut diximus in praecedentibus. Malleolum paulo diversa significatione dixit Columella 3, 6, 3. Malleolus novellus est palmet innatus prioris anni flagello, cognominatusque ad similitudinem, quod in ea parte, qua deciditur ex vetere sarmento, prominens utrinque mallei speciem praebet. Plinius 17. sect. 35. no. 3. Solebat capitulatus utrinque e duro surculus seri, eoque argumento malleolus vocatur etiam nunc. Male Pollux Onomastici 6, 145. σφύρα — τῆς ἀμπέλου τὸ ἀπὸ γῆς ἕως τῆς ἐκφύσεως τῶν κλημάτων. Columella 3, 17, 4. quicquid residui fuit ex vetere palma per ipsam commissuram, qua nascitur materia nova, rescuerunt (Atticus et Celsus Sasernam secuti) atque ita cum suo capitulo (dimidiati nodi) sarmentum depressoerunt. Plinius 17. s. 35. no. 2. Hos ergo in surculo nodos, cum seruntur, medios secare oportet ita, ne profuatur medulla. Nodos vitis et partem infimam enodem dixit Columella 3, 18, 8. Palladius Martii 7, 3. in frumenti calamis nodos et internodia Columella 2, 12, 10. Pergit Albertus p. 370. et 371. Nodi licet triplices inveniantur in plantis, tamen nodus ille, qui vocatur malleolus, est factus a natura, ut in ipso stet succus et ampliorem accipiat digestionem: cuius signum est, quod in ramo sylvestris arboris fiat incisio ultra medium, ita quod medulla sit abscissa; et postea ligatus consolidetur, temperabitur malitia fructuum, et meliorabitur sapor eorum: et hoc est expertum in arboribus iuvenibus, de quibus fiunt incisiones, quando fit incisio praedicta in ramis, qui directe tanquam stipites quidam stipiti sive trunco primo sunt infixi. Est autem probabile, quod et in aliis praedicto modo incisis contingat. Causa autem est, quod ibidem retortum porum inveniens nutrimentum, adscendens per truncum, stat et diutius digestum in meliores dirigitur et transformatur fructus. Huiusmodi autem nodos in plantis habent ea, quae rarae sunt substantiae et habent magnas medullas aut in toto sunt concavae et cum hoc sunt longa valde, sicut est vitis et vinella et vitis alba et cucurbita et in cannis arundo et genera frugum et triticum et siligo et hordeum et avena et alia huiusmodi. Si

an in illis per multos nodos non retineretur nutrimentum indigestum usque ad germen, cito adscenderet, et inutile semper germen proferret. Scirpus tamen nodum non habet et fere omnia genera iuncorum, propter hoc quod sunt debilia substantiae valde et aquosae: et ideo nutrimentum eius est aquosum, et terrestre valde raram, sicut apparet in interiori substantia ipsius: et ideo si hoc retentum esset a nodo, totum retineretur et non adscenderet ulterius propter modicum calorem, quem habet. Et ideo etiam eius germen quasi nullum esse videtur nisi lanugo quaedam ad modum rarae stupae apparens in summitate ipsius. Multiplicantur autem nodi isti secundum quantitatem extensionis plantae, sicut apparet in centipodia, in qua, quando extenditur, vix numerabiles efficiuntur nodi: et sic est in aliis, ut in foeniculo et valeriana et in aliis concavis maioribus oleribus. Sed in genere frugum vix invenitur numerus nodorum quaternarium excedere et citra eundem numerum vix unquam deficit, quin semper calamus quatuor nodos invenitur habere. Cuius causa est, quod illud genus plantae habet grana solida multae farinae respectu suae quantitatis et purae farinae valde: propter quod oportet habere organa depurantia completa puritate: quod non fit nisi per digestionem, quarum prima semper ad terrestre grossum, et secunda aquosum, quod calore compleri non potest, tertia autem alba quaedam incensa ventosa assumit, et quarta complete terminat ad speciei similitudinem, sicut etiam in animalibus fit. Signum autem huius est, quod situs nodorum non est per aequidistantiam in calamis, sed primus magis vicinus terrae, sub ipso est substantia terrestri dura magis, ad nigredinem terrestrem sicut frequenter declinans. Secundus autem plus distat a primo quam primus a terra, et subest substantia plantae grossa, latitudinem habens foliorum propter multum aqueum facile dilatabile. A secundo ad tertium incipit contrahi stipes plantae in frugibus, et a tertio in quartum adhuc plus, et ab illo usque ad aristam sive usque ad culmen subtiliatur valde et acuitur propter caloris actionem in humidum subtile optime digestum. Si autem planta sit in multis locis emittens semen, sicut faba et faveolus et pisca et alia genera leguminum, tunc erit farina seminis eius impura et ventosa valde et terrestri: propter hoc quod non sufficienter depuratum est. Sunt autem quaedam plantae aliquid simile nodis habentes, quod tamen verissime nodus non est, sicut hedera et quaedam herbae aquaticae longae, quae radices habent acu-

tas et parvas, quas infigunt lapidibus et lignis, super quæ repunt: at locus illarum radicum quandam exprimit figuram nodi. Illæ autem, quæ vere nodos habent, habent eos propter causam, quæ dicta est: et ideo in nodis folia emittunt, per quæ fit superfluitatis purgatio: et in frugibus quidem folia nodorum inferiorum sunt grossiora et terrestriora et secundum quod adscendunt nodi in calamo, sic purgamenta foliorum fiunt minus grossa et minus terrestria. Superfluitatem autem hanc natura convertit in folia, quia, cum sit ingeniosa et regitiva plantæ ad finem, ad quem tendit, illud tamen, quod purgandum erat, convertit in coopturam substantiæ, ut a læsura et caumate defendatur. Et hæc quidem est natura nodorum. Quartus locus est p. 357. Sed de nodis, de quibus prædiximus, adhuc notandum, quod nodi secundum tres modos in arboribus et plantis inveniuntur. Unus autem, qui supra dictus est, et ille solus est in toto naturalis et a natura intentus. Alius autem modus nodorum est, qui causatur ex siccitate et terrestritate arboris et nutrimenti, quod nutrit eam. In illa enim arbore stringuntur pori valde propter constantiam et compactionem partium ipsarum: et cum nutrimentum sit terrestre et grossum, ubique claudit sibi viam rectam per venas ligni et non divertit ad alteram partem, et ibi conglobatur in nodum, et efficitur totum lignum nodosum, repugnans siccibilibitati, sicut diximus in quarto meteororum. Tertius autem modus nodorum est nascentiæ quædam, quæ ebulliunt extra in arboribus et convertuntur in lignum totum reticulatum, sic ut sit contextum ex nervis ligneis propter multiplicem revolutionem, qua revolvitur humor ligni in se ipsum: et hic nodus vocatur latine murra; et sunt inde scyphi pulchri ad bibendum, qui etiam in prima fusione vini inspissantur, eo quod humorem venæ multiplices attrahunt, et ex ipsis tumescere videntur: et propter tortuositatem ipsarum, quæ causatur ex dicta revolutione, humorem refinant, ita quod non effluit ex ipsis, nec cito evaporat ligni ipsius spissitudinem. Vocatur igitur primum genus malleolus: secundum autem proprie vocatur nodus, et lignum, in quo est, nodosum vocatur. Tertius autem modus murra proprio nomine appellatur.

Audi nunc Plinium VI. cap. 21. sect. 35. Vitium sarcu-
læ et quarundam arborum, quibus fungosior intus natura
est, geniculati scaporum nodi intersepiunt medullam. Feru-
læ (fistulæ recte Dalecampius corrigebat) ipsæ breves et

ad summa breviores, articulis utique duobus internodia includunt. Medulla, sive illa, vitalis anima est, ante se tendit longitudinem impellens, quamdiu nodi pervia patet fistula. Cum verò concreti ademere transitum, percussa erumpit ab ima sui parte iuxta priorem nodum alternis laterum semper inguinibus, ut dictum est in arundine ac ferula: quorum dextrum ab imo intelligitur articulo, laevum in proximo, atque ita per vices. Hoc vocatur in vite gemma, cum ibi oespitem facit: ante verò quam faciat, in concavo oculus, ut in cacumine ipso germen. Sic palmites, nepotes, uvae, folia, pampini gignuntur: mirumque firmiora esse in dextra parte genita. Priorem huius physiologiae partem tetigit etiam Columella 3, 10, 1. de productissimo vitis sarmento, uvis pleno, loquens: id enim, inquit, accidit non palmis ingenita fertilitate, sed loci opportunitate, quia reliquas trunci partes humor omnis et alimentum, quod a solo ministratur, transcurrit, dum ad ultimum perveniat: naturali enim spiritu omne alimentum virentis quasi anima quaedam per medullam trunci veluti per siphonem trahitur in summum: quo cum pervenerit, ibi consistit atque consumitur. Unde etiam materiae vehementissimae reperiuntur aut in capite vitis aut in crure vicino radicibus. Quae Plinius dixit inguine, sunt etiam in loco, ad quem refert lectorem, 16. s. 65. et 13. s. 42. Arundo, inquit, omnis ex una stirpe numerosa — radix natura vivax, geniculata et ipsa. Folia omnibus a nodo orsa, complexu tenues per ambitum inducunt tunicas, atque a medio internodio cum plurimum desinant vestire procumbuntque. Latera arundini calamoque in rotunditate bina, super nodos alterno semper inguine, ut alterum ad dextra fiat, alterum superiore geniculo ad laeva per vices. Inde exeunt aliquando rami, qui sunt calami tenues. Horum partem de ferula cum arundine comparata habet quoque Theophrastus hist. 6, 2, 8. βλαστάνει δὲ παραλλὰς τὰ φύλλα — ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῶν γονάτων, ἀλλ' ἐναλλὰς, περιεληφτότα δὲ τὸν καυλὸν ἐπὶ πολὺ καθ' ἅπασα τὰ τοῦ καλαμῶντος, πλὴν ἀποκεκλιμένα ταῦτα μᾶλλον διὰ τὴν μαλακότητα καὶ τὸ μέγεθος. Sed male arundini tribuit Plinius calamos tenues e geniculis exeuntes, quos ferulae Theophr. καὶ καυλοὶ τινες μικροί. Tertius Plinii locus 13. s. 42. et ferulam — arborum generi adscripsisse (conveniat), quoniam quarundam naturae, sicut distinguimus, lignum omne corticis loco habent, hoc est foris secura, ligni autem loco intus medullam, ut sambuci: quaedam vero inanitatem, ut arundines. Ferula

— *geniculatis nodata scapis* — a *genibus exsertitis foliis maxima, ut quaeque terrae proxima.* Annotandum videtur, Plinium ferulas aliter distinxisse quam Theophrastum: nam sect. 43. addit de thapsia: *ferula sine dubio est thapsia, sed sui generis, foliis foeniculi, inani caule.* Theophrastus contra h. 9, 9, 6. caulem *καρθηκώδη* habere ait, inanem tamen esse non addidit, ut Dioscorides 4, 157. Omnino dubitari potest, an Theophrastus, ubi distinxit τὰ *καρθηκώδη*, medullae rationem quoque, non solius ligni corticis locum obtinentis, habuerit. Dubitationem enim facit locus hist. 8, 3, 3, ubi frugum calamus *γορετώδης*, fabae vero *κυλίσ*, reliquorum leguminum *lignosior*, milii et panicis *καλαμώδης*, sesami et erysimi magis *καρθηκώδης* dicitur: unde certo colligitur, caulem *καλαμώδη* frugum non intelligi cavum. Sed si thapsia Dioscoridis et Plinii eadem est cum Theophrastes, ut videtur, cui hic caulem ferulaceum tribuit, apparet, notam τῶν *καρθηκωδῶν* ad solam ligni maltham, nulla medullae habitatione, referendam esse. Quid quod historia plantarum 1, 6, 2. *μήτραν ὑμενώδη* tribuit τοῖς *θαμνώδεσι καὶ τοῖς ὑλόμεσι*, nominatim vero *καλάμω* et *καρθηκῶ* arundini praeterea corticem *ινώδη καὶ ἀσπερον, μετόλοπον*, 1, 5, 2.

Nedorum coecorum genus duplex memoravit Theophrastus h. 5, 2, 2. minus alterum et frequentius, alterum maius et rariius, spiram proprio nomine vocatum: utriusque causam a nutrimenti indigentia et frigore hierno repetit. Plinius 16, sect. 76, 1. *Publicum omnium vitium vocant spiras, ubi convolvuntur se venas atque nodi.* Paulo accuratius Theophrastus a nodo distinguit, addens, *αὐλότητα* esse per omne lignum aequaliter distributam. Itaque ubi distinguit *ξύλα εὐεργα καὶ δύσεργα* h. 5, 5, 1, et posteriora ait esse *σκληρὰ καὶ ὀξώδη καὶ οὐλὰς ἔχοντα συστροφάς*, intelligi puto spiras. Materiam an torta sit podisque concisa, Plinius ait deprehendi aure ad eam putrabis quamlibet praelongae admota: ictum enim ab altero capite vel graphii sentiri, penetrante rectis meatibus sono, 13, s. 73. Verum hic quoque erravit in graecis interpretandis vel Aristotelis περὶ ἀκουστικῶν vel similis loci. Ille enim experimentum ait capi in eligenda malo natibus aliaque materia longiore, quae integra nec secta in usum convertitur: *ὅταν γὰρ προύσωσιν, ἐκ τοῦ ἑτέρου ἄκρου κατὰ τὸ ἕτερον ὃ ἤχος φέρεται συνέχης, εἰν μὴ το ἔχη σπέντημμα τὸ ἕλκον· εἰ δὲ μὴ, μέγρο τούτου προσελθὼν αὐτοῦ καταπαύσται διασπασθεὶς· περὶ κήμπτες δὲ καὶ τοὺς ὄζους καὶ οὐ δυνατός δι' αὐτῶν εὐθύνοποιεῖν.* Igitur ligni venas fractura a vento forte laesas experi-

mentum indicat: sed nodos sonus circumflectit et reliquam viam rectus peragit. Aliud experimentum, sed materiae diffusae, habet Theophrastus, an coeci nodi ligno extus supercrecente absconditi lateant, h. 5, 2, 2. *ὅτι καὶ σκοποῦνται τῶν σιγιστῶν τὰς μήτρας· εἰν γὰρ αὐταὶ ἔχουσιν ὄζους, ὄζωδη καὶ τὰ ἐντὸς.* Nodi igitur ad ipsam medullam pertinent, aut potius inde perfecti corticem perumpunt aut intus vitio concluduntur: quod verbis disertis nusquam indicavit Theophrastus. Alberti vero doctrinam deinceps videbimus. Nunc de crispa materia absolvamus. Historia 5, 3, 3. ligna omnino densa (πυκνά) simul crispa pronunciat. 3, 11, 4. *βουμελίαν* ait esse *μανοτέρα*, *διὰ καὶ ἥτιον οὖλον*, quasi crispitudo cum raritate consistere nequeat: at cum mollitie potest: nam ibidem sect. 3. *μελία* dicitur lignum habere *σύνον καὶ μαλακώτερον καὶ ἀνοξότερον καὶ σκληρότερον*. Attamen colutea Idaea h. 3, 17, 3. lignum *σκληρόν καὶ πυκνόν*, contra radices in summo natantes, tenues (*λεπτὰς*), *μανίς* habere dicitur: ubi adduntur verba *οὐλὰς δ' ἐνίσχυσεν καὶ ξανθὰς σφόδρα*: quorum compositio ipsa vitium aliquod scripturae videtur arguere, et recte Codex Urbinas *ἐνίσχυσεν* verbq; substituere videtur. Plinius 13. s. 30. *menis praecipuam dotum esse ait in venam crispis vel in vortices pavonis. Illud oblongo evenire discursu, ideoque tigrinum appellari: hoc intorto, et ideo tales pantherinas vocari. Esse etiam undatim crispas, majore gratia, si pavonum caudae oculos imitentur. Magnam post has gratiam crispis densa veluti grani congerie, quas ob id a similitudine apiatus vocari.* Contra 36. s. 11. marmor Augusteum dicitur *undatim erispum in vertices, Tiberium sparsa, non convoluta, canitie*. ubi inter verba *crispam* in inserendam censes voculam *ans* vel *et*: nam undatim quod maculatum est marmor, non potest simul in vortices dici: recte etiam in altera loco forma una ab altera distincta legitur. Idem Plinius 16. s. 83. lignorum, quae inter se et cum aliis glutino sociantur, probat *stamineam ventum*, quam ait *feruleam* vocari, *argumento similitudinis, quoniam laciniöse crispa*. ubi vulgo ante Harduicum legebatur *fertilem — lacrymose forispa*. Codices *lacinosae* scripturae habent. Totus locus obscurus est, et difficile est verae scripturae indicium. Crispum macularum discursum in acere altero memorat 16. sect. 26.

Tertium genus nodi in olea proprio nomine, in aliis arboribus alijs appellatum, Theophrastus h. 1, 8, 6. postremo loco memoravit. In acere bruscum et molluscum laudavit Plinius 16. 4, 27. Taber. utrumque acris, bruscum intortius crispum,

molluscum simplicius sparsum. Reparari etiam in alio tubere refert, sed deterius multo. Dalecampius ad Plinii locum monuit, Germanos Galliae Narbonensis radicem crispantem huiusmodi hodieque servato veteri vocabulo *brouchia* et *brouchon* appellare. Vocabulo tuberum abutitur Plinius 16. c. 38. s. 73. ubi est: *Quibusdam sunt tubera, sicut sunt in carne glandis. In illa nec vena nec pulpa, quodam callo carnis in se convoluta.* Nam hae sunt spirae a Theophrasto descriptae, ut recte admonuit Dalecampius.

Redeo nunc ad mentionem medullae, de qua nodos derivi supra dixi. Originis huius disertis quidem verbis Theophrastus non meminit, sed Albertus, et quidem in genere plantarum nodosarum et arborum, cuius doctrinam de hac parte ligni ponam. Is igitur p. 360. b. *Medullam*, inquit, *quidam vocant arboris matricem, eo quod in ipsa videbatur concipi et formari semen conceptum: cuius signum est, quod vitis et quaedam aliae plantae evacuatae medullis non concipiunt semen, sed faciunt uvas sine arillis, qui tamen arilli pro certo sunt semina vitium.* (Hoc idem argumentum cum Theophrasto scriptores Romani rei rusticae, multi quoque recentiores repetierunt, sed nullus, quod equidem sciam, certo experimento confirmavit.) *Quidam autem vocant visceri, eo quod primum nutrimentum decurrit in ea in quibusdam plantis, quae cibantur a medio ad superficiem digerendo nutrimento, sicut diximus supra. Est quidam causam vitis, quia vitalem virtutem confert nutrimento attracto in eas, quae habent medullam. In his autem, quae non, confert id, quod est loco medullae, sicut ligni medium.* Scilicet antea p. 357. dixerat de venis: *Venas autem in nulla plantarum est vere et secundum perfectam rationem, sed cum vias rectas, in quibus decurrit nutrimentum.* — *Invenitur autem istae venae a duobus principiis in plantis oriri in his, quae nodosae non sunt et sunt raras substantiae, extenduntur vias illae a radicibus in altum per stipitem et per ramos et per folia divisae et super se. Aliquando autem derivantur ex medulla et protenduntur ad superficiem plantae, et cognoscitur, quia, quando inciduntur plantae, apparent in talibus lineae albae per modum stellae a medio medullae ad corticem plantae protensae, sicut est in vite et aliis nodosis, praecipue in nodo et iuxta nodum.* Idem p. 372. *Medullae autem plantarum videntur esse vicariae virtutis radicalis, sicut nucha in animalibus est vicarius cerebri, et per medullam arborum decurrit et pulsat plus*

de spiritu plantae, quam per aliquam aliarum viarum: et in ea est vigor spiritualis plantae: quia aliter partes distantes nimium a radice non bene vivificarentur ad formam speciei plantae. Et ideo plantae habent ortum et principium ramorum, qui oriuntur lateraliter a corporibus plantarum, a medulla quasi ex vicario radicis: et quando ligna scinduntur per ariditatem, profundatur frequenter scissura continua ad medullam et ultra non invenitur continuari scissura, nisi raro. Plantae autem, quae nutriuntur ex medulla per poros transversales, habent medullas maiores: et quae nutriuntur per poros directos adscendentes, habent medullas minores: et aliquando non videntur habere medullas, quando magnas efficiuntur, et propter hoc, quod lignae tunicae arcatae per alias eas circumvestientes comprimuntur et quasi insensibilem faciunt viam medullarum: et probabile est, quod sit una causa, suffocatio videlicet spiritus vitalis in medulla conclusa propter hoc, quod comprimitur per circumstanti induratum et constrictum lignum. Ipsa autem substantia medullae videtur esse sicut purgamentum quoddam cholericum, quod proicitur de auribus animalium, et hoc fit propter calorem spiritus et motum, qui pulsatur in medulla. Quibus signum est, quod fere omnes medullae plantarum perfectarum inveniuntur a principio iuventutis earum albae et humidae, et in processu declinant ad citrinitatem et siccitatem. Sunt autem plantae quaedam fere totam substantiam habentes medullosam, sicut sambucus et ebulus et huiusmodi: et omnes illas nodos habent multos et nutriuntur ex medulla, et ideo est multa in eis: et in hoc genere est vitis, sed minus est medullea, quam sambucus et ebulus. Alias autem experimur plantas in toto concavas, sicut fistulas quasdam et calamos: et hoc fit ideo, quia illae multo indigent spiritu fumoso libero, qui elevaratur in concavo plantarum illarum ex nutrimento, quod ascendit et per directos poros laterum plantae, sicut arundo et calamorum genus et huiusmodi. Haec igitur est dispositio medullarum plantae et necessitas.

AVCTARIVM AD VARIETATEM SCRIPTURAE
VRBINATIS CODICIS.

Cum singulari, quem, cum inopinato primum ingratus accidisset, postea sera comparatio gratissimam reddidit, factum est, ut varietatem scripturae e Codice Urbinate descriptam et benevole mihi oblatam ab *Amato Bekkero*, Romae tunc commorante, semestri intervallo consequeretur. Eadem libri comparatio facta ab eruditissimae Bibliothecae Vaticanae Scriptore graeco-linguae, *Stephano*, quodam antea litteris adieram precibusque, ut codicem a *Weiglib*, medico *Presidenti*, communi amico, mihi indicatum in usum meum compararet varietatemque scripturae omnem mihi transmitteret. "Quod quomodo statim humanissimus vir fecerit, tam valeudine tum ocetpatiohibus multis impeditus operae serius impensae diligentiae mirifica moram omnem largissimae compensavit. Primus ad me missas varietatem librorum, tum priorum continebat, quam antea exscriptam a Bekkero iam in manibus cum haberem, rogavi *Amatum*, ut operam a reliquis historiae plantarum libris comparandis revocaret ad librum decimum, qui in codice Urbinate satis spissus extare dicebatur, et libros sex de causis plantarum comparandas. Quod is negotium qua cum fide perfecerit, paginae antecessores testantur. Agitur cum viri docti diligentiam et minutissimam veritas annotanda perspicacissimam et religiosissimam inde cognovissem, subito animum cupido varietatem librorum historiae trum priorum ab *Amato* exscriptam cum varietate a Bekkero indidem annotata comparare. Utroque butem vir doctus exemplo eadem editionis historiae, quod *Bodley* a *Stepel* debebat, quodque solum in Bibliotheca Vaticana tum extabat, ad operam comparandi libri scripti adhibuit. Ubi coepi varietatem utramque invicem comparare, statim apparuit, Amatum maiore cum otio apices omnes, reliquiasque vestigia litterarum, etiam erasorum vel distractarum vel in margine repetitarum aut correctarum consuetarum vestigia intertextum quaedam lectionum diversarum punctis signasse, quae Bekkerus vel insequi vel annotare operae pretium non existimavit. Conferam igitur hoc quicquid Amatum collatio diversum a varietate Bekkeriana obtulit, ita tamen, ut utrique viro docto laus et gratia operae unice susceptae et benevole persectae salva et integri maneat. Quisquis graecos libros, litteris praecipue maioribus scriptos, inspexit et cum editis comparavit, facile existimabit, quam sit prouum et facile in eius modi scriptura, ut oculos vel acutissimos litera una alteraque

fallat, nisi lectio ab otioso inquisitore. semel iterumque repetatur.

Pag. 4. sect. 3. v. 3. γένεσιν η αὐτὰ τε τὰ γυνναιμένα μέρη θετέον. Sed η superscriptum eadem manu est. Unde conicio, scriptum fuisse rectius, ἢ αὐτὰ γε τὰ γυνναιμένα μέρη θετέον, ita ut primum instrumenta generationis, deinde ipsi generationis nati fostus partium in numero habendi esse negentur. v. 6. αὐθιγῶν vetus retinet, in quo scriptura vera αὐθιγῶν latere videtur. v. 17. verum βλάστησις pro γένεσις codex in margine tantum scriptum exhibet.

P. 5. s. 5. v. 10. ὡς ἂν τις τῶν γ' ἀνάλογον ἀφομοιωθῇ. unde coniectura nova emergit: ὡς ἂν τις [μάλιστα δύνῃτας] τῶν γ' ἀνάλογον ἀφομοιωθῇ. — S. 6. v. 5. Ιου. — S. 7. v. 4. αὐτοῦ τοῦ δένδρου cum vulgatis, et dainceps ἐξ ἄκρου, sed postremo οὐ puncto supposita sunt.

P. 6. v. 1. ἀραχίδα. v. 2. μίσχον super deletο μέσχον. — S. 8. v. 5. Ισοι.

P. 7. s. 11. v. 2. δὲ ἀναλογία. v. 4. ἀκρεμόνα. — S. 12. v. 5. ἐφ' ἐν.

P. 8. s. 1. v. 8. δ' ἔστιν. v. 9. in correctione μίσχος. — S. 2. v. 1. ἴδια αἶνα. v. 2. κικίς in rasura, etiam margo κικίς habet. v. 7. ὅσα δὲ in correcto θῆ. — S. 3. v. 2. ὀπὸν.

P. 9. s. 4. v. 5. αἰκίς, v. 10. αὐτὰ ἄλλα. v. 14. ζῶον. — S. 5. clare scriptum exhibet: Ἐν τα μὲν οἶν τοῦτα τὸ μέρος π. ἄλλα, δὲ εἰδη, sed postremum εἰδη dubia inter α et η scriptura.

P. 10. s. 6. v. 4. παραβλάστης gemino accentu. v. 6. πικρη. v. 9. δέμασι. v. 11. ἔστιν. v. 15. in supplemento ἐντεριονη sed cum correctione habet.

P. 11. Cap. 3. s. 1. v. 4. δὲ ἔστιν. v. 8. πολυλάδον, αἰκίαν.

P. 12. v. 5. θοιά. v. 9. ἐλάτας, παρ ἐλάτας. v. 10. σικας. — S. 4. v. 11. δένδρωδα. — Διὰ δὲ, sed correctio apparet: δένδρωδα — δὲ. — S. 5. v. 9. καὶ μὴ τυχάνον cum Hainsiana. v. 12. φυλλόβαλλα.

P. 13. s. 6. v. 4. προῖδεν οἷον fuerat. v. 10. verba ἔκιν θεραπείας cum A. B. M. omitti, testatur Amatus. v. 13. πυνυλάστου habet. v. 15. πρῶτον, inter π et ω superscripto α.

P. 14. s. 3. v. 5. ἀναλογουμένων cum ceteris. Vide Indicem Graecitatis, v. 7. πάντα post τοσαῦτα male editio omisit restituendum, ἡντινῶν καὶ τὰ ἄλλα. Edd. τὰλλα, restitue τὰλλα.

P. 15. Cap. 4. s. 1. γ. 8. ροία. v. 12. φοινίξ cum cithra cum flexo et acuto librarius dubitans scripsit. Eadem geminatio locum habet in sequente δεῦς et alibi. — S. 2. v. 7. ῥοία, superscripto λ, et puncto supposito literae ζ. Verum ῥηξίφλοια. v. 9. ηηλεία cum A. B. M.

P. 16. v. 2. πολυαίονος, ita tamen, ut ac correctum appareat et factum πολυόπος videatur. — S. 3. v. 4. κοτειόν, sed si in correctione. v. 13. τάρη. — S. 4. v. 5. ἡ δὲ κατὰ cum reliquis. v. 10. ἀδρανστα cum reliquis, et v. 11. λῶτα cum gemino accentu.

P. 17. s. 5. κ. 8. ἀσχετον, sed correctio sū apparet. v. 3. ἀδρανστον. — Cap. 6. s. 1. v. 7. ῥοίς. — S. 2. v. 11. πρίνος, δεῦς sic cum gemino accentu.

P. 18. s. 3. v. 5. ροία, ut sect. 4. v. 12. ubi versat γα ἐπεὶ πᾶσαι τε καὶ ταύτας cum Vincl. Med. sed τε punctis suppositis damnat Urbinas. Equidem verum puto: ἐπεὶ πᾶσαι γε καὶ ταύτας. nempe τὰς λεπτὰς ῥίξας vel ῥοίας. nam κοινύνας inutile est propter sequentia οὐχ ὁμοίως ἀδράς καὶ πολλὰς. v. 13. Ἐπεὶ δὲ αἱ μὲν vulgatum habet.

P. 19. s. 5. v. 4. ἀνταλας, ῥοα cum editis, ut v. 8. κράνον. γ. 12. χεδροπά. — S. 6. v. 2. ῥαφανοσχε, editis, ut v. 3. λιπαθος. v. 10. σχίζματα. v. 12. πῶδεσθ, super scripto ο. Sed statim p. 22. v. 1. πῶδων est, ο. solo super scripto.

P. 20. s. 7. v. 1. μερίστας δὲ ἄλλας cum A. B. v. 14. αἰσι c. Med. — S. 8. v. 13. praeter geminum δόξαιεν verum ἔχουσι habet. v. 16. ἀρῶν cum Heitsiana.

P. 21. v. 1. σκυλλων. v. 3. ἡρτυμέναι sic. v. 13. προ οὐγγον habet οὐγν scriptum.

P. 22. s. 11. v. 5. ἐγκυλίεσθαι sic, tribus punctis super i is. v. 9. διαφέρει τε cum editis.

P. 23. Cap. 7. s. 1. v. 16. ἡμερωτάτων cum reliquis libris. v. 13. φρεάτος (ῆ) οὐστοῦ τινος, ἡγουν ἐν τῷ Λυκίῳ ἢ πλάτανος cum Med.

P. 24. s. 2. v. 1. δόξαι. — S. 3. v. 9. ποιάρων in rasura agnoscitur. — Cap. 8. s. 1. v. 4. ἀνωξα δὲ λέγει. sed sub primo ω punctum apparet, et super altero ei scriptum est. v. 7. τῆς.

P. 25. s. 2. v. 5. θηλείων sic. v. 7. μένος τί θήλυκρῶν, sed τί in rasura scriptum est, ubi τὸ fuisse antea videtur. v. 10. ἐρῶς sic, ut ἐρῶτος fiat. v. 14. οἶα. — S. 5. v. 4.

καλοῦσιν. v. 5. αἰεὶ. v. 6. ὡς περ; καὶ ὅπερ fiat. v. 9. οἱ δ' αἶς. ἔτιγεν. Ἔστιν.

P. 26. s. 4. v. 6. παρὰ σε sic. deinceps ἡ δὲ τὴν ἡ μή. v. 7. ἀνβιάσται. καὶ ἡ ἀποκοπή. — S. 5. v. 1. αἰεὶ. v. 3. προσκυνησθαι, punctis 3 sub ξη positis. v. 8. δρὺς sic. v. 12. ἀποκηρύσσωνται. — ἡ γόγγυρος, cum editis et Codd. ceteris.

P. 27. v. 6. vitiosum. φοινῖξ δὲ habet cum ceteris libris. — Cap. 9. s. 1. v. 2. ῥόα οὐ μὲν ἀλλ' οὖν μέγιστά συμβάλλεται, superscripta γε. v. 13. ἀφείη cum ceteris. — S. 2. v. 4. εὐαξῆ, sed v superscripto inter α et ξ.

P. 28. v. 2. προαβαρύνει. S. 3. v. 7. πρίνός sic. deinceps cum reliquis ἀγρία interserit; quam Geza equifoliam vertit. v. 11. καὶ τοὶ φυλλοβολαῖν. v. 12. ἀκρέμονας. — S. 4. v. 6. ἐρφυλλος. v. 9. ἐππροσέκρινον omittit c. δέ. — S. 5. v. 3. Μέμφει.

P. 29. v. 2. φυλλοβολαῖ. v. 4. δρὺς sic. — S. 7. v. 5. πεπᾶσαι sic. v. 9. verum ἐπιβλαστῆται habet b. Med. v. 10. ἐφαίνεσθαι, ita ut v superscriptam sit inter α et α.

P. 30. s. 2. v. 4. ἴνας. v. 8. super γίνεσθαι inter γ et alterum γ scriptum est.

P. 32. v. 1. παραμονίοντα καθάπερ καὶ τὰ τοῦ μίλακος. v. 4. συνεγδοῦ cum Med. quod non spernendum cenſeo. — S. 6. v. 16. ἐκείναι δὲ pro τῇ cum ceteris.

P. 32. v. 1. κρόδον, super x scripto σ. deinceps κηρυγίου, sed in litera o rasa. v. 4. ὅλος ὁ καλός. — S. 8. v. 12. ἀκρέμονος.

P. 35. s. 5. v. 3. περὶ κηρυγίου ἡ δὲ κύμασι καὶ μεν, δερματικοῖς — καὶ τὸ εὐβοϊκόν. v. 8. τῶν κώνων, superscripto τὸ κώνον. v. 14. κηρυγίῳ sic.

P. 36. v. 4. μηλείας sic. v. 5. ῥοτο truncatum. v. 11. ἐλάας sic. S. 5. v. 10. pro vulgato οἶνου habet οἶν, itaque corrigi voluit ὁ τι, quod probō. — S. 6. v. 8. καὶ μεν γὰρ, recte! v. 10. πᾶσαι, recte! ὀρθοῦνται περὶ κηρυγίους πᾶσαι antecedenti περὶ ἑκάστον προηγή.

P. 37. Cap. 12. s. 1. v. 7. ἐλαώδες, sed iota primum inter α et α intersertum. v. 13. κεδρίδος. — S. 2. v. 4. οἶον ἐλαῖα sic.

P. 38. s. 3. v. 4. ἀκρέμων sic. v. ultimo ζῶνται.

P. 39. Cap. 13. s. 1. v. 6. μηλείας sic. v. 7. τῇ ἐλάας.

P. 40. v. 1. ἐλάας sic. v. 7. καὶ κατὰ, sed κατὰ super scriptum. — S. 3. v. 7. γίνεσθαι. v. 10. κηρυγίους ἀγνός.

ποικιληλία. v. 12. super scripta scripturae apparet. v. 13. κνήκος, sic. v. 20. προαυξανόμενον. — S. 4. v. 7. πικυών.

P. 41. v. 1. ἡλικίτη. v. 4. ὡς περ ἄλλον. v. 17. τε-
λειοποιεῖ. — S. 5. v. 2. ὅλος, sed per rasura ὅλος apparet.
v. 4. ἐπαρὸς δι' ὃν ὡς μικρόν, sed ὃ in littera scriptura. v. 9.
γένεα τοιαῦτα τὴν. — Cap. 14. s. 1. v. 5. ἔλαιν, sic. v. 6.
μηλία, sic. iterumque.

P. 42. v. 1. et διαφορών. — S. 2. v. 3. γε παρ.
v. 12. σπαιραλα, scriptura inter η et σ est dubia. v. 16. ἔλας,
minuto iota interserto. — S. 3. v. 4. δ' ὅλως.

P. 43. v. 4. verba ἐστὶ τὰ τοῦτον articulum in codice
ita erasum gerunt, ut antea scriptum fuisse scriptura credere
vestigis liceat. — S. 4. v. 10. μωρόνης. — S. 5. v. 8.
λεκτέον τοῦ ... τοῦτο γὰρ.

P. 44. Libri II. Cap. 1. s. 1. v. 10. τέχνης ἡδὴ προαι-
ρέσεως.

P. 45. s. 3. v. 4. πρώτας. v. 7. ἰωνία. — S. 4. v. 12.
ἐμφυλίας ita geminam habet rasuram scripturae, ut vestigia
indicare ἐμφυλκεία viderentur.

P. 46. v. 4. ἡ ῥοδωνία, sic. v. 10. κατακρύπτει. v. 11.
τῷ φέσθαι καὶ τὰ κεφάλαια.

P. 47. v. 5. οὕτως. v. 15. μὴ δὲ ἀδρύνειν, recte! —
S. 5. v. 7. στρογγύδιον κωνικός. — S. 6. v. 2. γοῦν
εἰς προτῶν. v. 15. διασπείζεν.

P. 48. s. 7. v. 3. ἐκφέρεον, sed puncto sub μ posito.
v. 10. γήγνεσθαι, superscripto γ.

P. 49. s. 10. v. 9. τὴν ὅν' εὐὰν εἰς ἄλεινόν, sic. — S. 11.
v. 7. τῆς αἰῆ.

P. 50. v. 4. ἔλααν, iota minuto interserto. v. 5. σκήν.
v. 6. ὡς εὐὰν.

P. 51. s. 3. v. 4. στελέχων. v. 10. ἐλαία, sic. v. 14.
ἦμσαι, sic. — Cap. 4. v. 6. τὰ δὲ ἐν τοῖς.

P. 52. v. 1. τοῦθ' οὐκ. — S. 2. v. 2. ἀμφοτέροις.
v. 3. ὁπρεια, sic. Sequens ἀτέσταμα inter α et μ rasuram
magnam habet. v. 10. ὡρας τοῦ σπόρου πρὸς verum habet,
quod restituendam. Sed apparet, correctoris manum articulo
τοῦ (sic scripto) et fini vocis σπόρου sigma addidisse. v. 13.
γίγνεσθαι δὲ αἰ ἐν. — S. 3. v. 4. οὐλόν cum vestigio accen-
tus super fine.

P. 55. s. 4. v. 2. ζώοις. v. 5. καὶ κατὰ τὰς τῶν τόπων,
vere! sed τ et ε superscripta sunt. v. 8. ζώων. v. 9. χρύ-
εαλλίς, sic. — Cap. 5. s. 1. v. 10. pro vulgata βαθυτέρους

αἰ καὶ τοῖς ἐπιπολαιωδέστεροις habet: βαθ. αἰ καὶ τοῖς ἐπιπολαῖς ῥιζότεροις, i. e. ἐπιπολαίοις.

P. 54. s. 3. v. 12. ἀπίους, μῆλεις, συκῆς. v. 14. μοσχύειν, super o scripto ῖ, — S. 4. v. 4. καὶ λίθον omittit in contextu, sed margo κλίθον addit ita scriptum, ut super x puncta 4 posita sint, unum sub λ', sequens iota in litura item suppositum habet punctum; postremum v, ut primum x, quatuor superposita.

P. 55. v. 10. ἔρη, sic. — S. 6. v. 7. ὄγγας, sed γ in rasura, v. 8: συκῆς. deinceps sub πλέον apparet ei positum, ut sit πλέον, v. 9. ζοιάν. — S. 7. v. 5. παδεῖνῃν, sic. v. 10. ὑπωρεσίας, sed literae α punctum suppositum, ut in ei literae iota, v. 11. ὁμογενέειν. v. 13. ἔστι: v εἶδη, sic.

P. 56. Cap. 6. s. 2. v. 4. δότηγυν, sed v in rasura est.

P. 57. s. 3. v. 8. Θεραπνύουσιν. v. 10. ἄλλωιν, sed prius λ in rasura est. v. 11. διςης, ut Medic. 2. — S. 4. v. 6. ὀρθοφυητ, superscripto in fine α. v. 7. ἀπορ-θῶντας, ita scriptum, ut theta puncto supposito damnum in tau mutetur. — S. 5. v. 4. ἐπικητεῖν, sed litera extrema dubia in rasura et ei puncto sub a posito ita scripto, ut η efficiatur, v. 5. ὕδωρ ὃ ἐκ τοῦ διός, sed ὃ in rasura scriptum, v. 8. super Ἀραβίας alterum ρ apparet.

P. 58. s. 6. v. 7. πρώτος, sic. v. 12. χροιάς, v. 16. σφαίροειδῇ, sed extrema litera correcta.

P. 59. v. 5. τριετίς, sic. — S. 8. v. 1. "Ἐτερον δ' ἔμ, sed e correctione, — S. 9. v. 4. δικροάν, sic. v. 9. οὐ πάλω, sed οὐ punctis circumscriptum. — S. 10. v. 2. κύκας cum ceteris.

P. 60. v. 1. συνηρημένας μὲν. v. 3. κόμωιν, quasi κόμπην fuerit; v. 5. ἐλαχίστων, sic. v. 8. στρογγυλωτέρον — μέλλον. v. 10. ὥστ' αἰεὶ καρπὸν ἔχειν. firmat igitur scripturam e Gazaë versione ductam. — S. 14. v. 4. ῥοάδα γίγασθαι. litera g in litura scripta apparet, v. 6. κυτίους. v. 8. εὐβατοτεραν.

P. 61. Cap. 7. s. 1. v. 5. καὶ ἀφαίρεσις omittens mediam η, sed in correctione.

P. 62. v. 2. δεῖ cum ceteris. v. 3. ἀκρέμνας, sic. — S. 4. v. 5. χάροδρας, quod nominis proprii esse annotat Amati. v. 6. inter δευτέραν δὲ rasura duarum literarum.

v. 8. ἔκτιν δὲ τὴν λοφούρων: δὲ πυγμαίτις, sic, super λοφούρων et δὲ scripta η. v. 10. χροῖτων, sic. — S. 6.

v. 7. μεγαροί. v. 9. ούτως. v. 15. υπέλλαι, sic, dubio accentu.

P. 63. v. 4. ῥῶν τενα. v. 7. καταγοῖσι, inter α et χ desuper addito sigmate. — S. 7. v. 3. συνήνην καλοῦσι γαλαν fere cum ceteris. v. 6. ἀστένειν, sed corrigitur ἐκπέττειν. v. 7. γίγνεσθαι. — Cap. 8. s. 1. v. 5. τῶν ἐκεῖ κραναννυμένων cum ceteris.

P. 64. v. 1. ἐρινοῦσαν cum ceteris. v. 8. πρώτα. — S. 2. v. 7. κεντρίας. v. 9. κτείνουσιν, sic. v. 10. ἐρινῶν, inter ν et ω desuper s inserto. v. 11. πολλὰς γὰρ habet, sed γὰρ superscriptum. — S. 3. v. 4. Γυγνώσκεις. v. 6. ἐρηνη. v. 7. πόλιον καὶ ἐπὶ τὴν αἰγίπυρον ἢ πολὺς. v. 8. κυπαίρους, ita ut appareat, antea κυπαίρους fuisse scriptum, sed α mutatum in s, ut simul α et s appareat, sub s puncto supposito.

P. 65. v. 1. καί τις ὅταν ἐν. — S. 5. v. 1. τόνδε τὸν τρόπον, sed τὸν superscriptum. v. 7. τὰ τε χωρὺν, sed α correctum, et punctum suppositum.

P. 67. Libri 3, Cap. 1. s. 2. v. 8, δὲ πτελέας. — S. 3. v. 4. ὀλεσίκαρπον, sed rasura in o primo apparet. v. 14. ἄλλον τὲ, ut v. 16. ταύτας τὲ.

P. 68. v. 1. Κλήδημος, sed primum η corrigitur. v. 3. ζῶια. v. 4. ἄλλοι punctis suppositis damnatur. v. 5. ἄλλῃ τη μὲν, sed αὐτῇ correctum ita, ut spiritus asper, et super τ additum u appareat. — S. 5, v. 12. τοῦτο δ' αὐ ἐποίησεν ταῦτο, sed δ' αὐ punctis suppositis damnatur.

P. 69. v. 3. οὕτως. — Cap. 2. s. 1. v. 11. πάντα τὰ ἄλλα καὶ τὰ ὁμοιογενῆ, postremum η in rasura. Sic etiam ceteri libri. v. 15. ἡδύτερα e correctione habet. — S. 2. v. 2. ζῴωντες.

P. 70. s. 3. v. 3. καὶ αὐτὸ βραχύτερον cum ceteris. Haec scriptura restituenda est. αὐτὸ, ut saepius alibi a Theophrasto, opponitur τοῖς καρπεῖς, et significat caulem seu truncum. — S. 5. v. 1. πεδυνά, in rasura et scriptum.

P. 71. v. 6. εὐδεινούς, sed iota inter δ et ε desuper adscriptum. — S. 6. v. 4. Ἰδαίαι. — Cap. 3. s. 1. v. 4. φίλιστα, recte! v. 10. ὀξυάκαρτα. ἄκανθος, ἦν.

P. 72. v. 2. δ' ἐν. v. 10. δ' ἐπὶ. — S. 3. v. 8. φελῶς, θούς cum ceteris.

P. 73. s. 6. v. 11. πρίντες, sic.

P. 74. v. 1. ἐνίοτε. — S. 8. v. 7. ὁμοίαν. v. 10. τὰς σαρκένθους, sic.

P. 75. s. 2. v. 6. πρὸς, sed α in rasura. deinceps κρανεία

καὶ θηλυκρανία, sed supervutramque s. scriptum est ἰ, ita ut κρανία — θηλυκρανία sit. postea κλήθρα, superscriptum, ut sit κληθρα. v. 10. πέος, super x. scripto ἄ. deinceps τὰ δοκούντα, καὶ ἀλασθή cum Medic. — S. 3. v. 4. κρανία, superscripto ἰ. v. 6. ἦν δὲ, sed δὲ in rasura. v. 7. θηλυκρανίαν, superscripto ἰ.

P. 76. s. 6. v. 8. θηλυκρανία, superscripto ἰ. v. 9. ἀνδράχλη, ut supra p. 72. — S. 3. v. 7. super, ἀνδράχλη pro ἄ appictum v. est.

P. 77. v. 2. τετραπονήσια. — Cap. 5. s. 1. v. 3. τηγς, sic. v. 4. δοῦν, sic. v. 6. mergo τρισλοῦπτε καὶ λοιπῶν. v. 7. λοιπῶν. v. 16. σιφορίωνά. — S. 2. v. 2. κήκίς, sed in rasura. v. 7. μέζω, sic.

P. 78. s. 4. v. 4. ἐνδηλεῖ v. 5. ροισά. v. 7. γένδοθαι. v. 12. αἰεῖ. v. 13. διαλεί χρόνον, superscripto πεν.

P. 79. v. 5. αὐται δὲ γίνονται. v. 7. ἐπὶ δ' ὥσπερ ἡ κήκίς φυλακῇ. — S. 6. v. 14. παρρηγοροῦν cum ceteris, quod restituendum. — Cap. 6. v. 2. ἀβαξῆ.

P. 80. v. 7. κρανία, superscripto ἰ. — S. 2. v. 6. τὰ ἴσα. v. 14. μέν, rasura, οἱ ἀνίσχιν.

P. 81. s. 4. v. 8. ἡ τρίκος ἐλατι, sic. v. 11. θράπιαλος. — S. 5. v. 4. κοκκυηλίαν. v. 7. δυσώλεθρον, in rasura s. scriptum, ut sit δυσώλεθρον. v. 13. οὐαν.

P. 82. Cap. 7. s. 1. v. 10. πλοῖον. — S. 2. v. 9. ἄμφανξς, sed correctum. — S. 3. v. 4. τόν τε, sed τε superscriptum.

P. 83. v. 3. ἄκαρπος. v. 4. τὸ ἴουλαν. v. 5. πρόνος. v. 7. καὶ ante γένος secludendum. — S. 4. v. 1. δοῦς, sic. v. 2. κινίδα in rasura. — S. 4. v. 4. ἔτε δὲ συκαμινῶδας, omisso καί, recte! v. 8. σχίσιν, sed in rasura, deinceps τα-

αῖ-
λειουμένης. v. 14. καίτε, post τ rasura, superposito αι. v. 15. κικίς in rasura scriptum. — S. 5. v. 2. μαγαλίδας cum ceteris, ut deinceps ποιλόμεσχαν.

P. 84. v. 8. κικίδος in rasura. v. 9. δοῦς, sic. v. 10. περὶ τόν. — Cap. 8. s. 1. v. 9. καὶ ὡς τὸ ἡμερον, sed ὡν antea fuit in voce altera postrema.

P. 85. v. 10. φέρουσιν, sic. v. 11. οἱ δὲ τομνιδιον. v. 13. αἰγίλου, sed in rasura. v. 15. γλυκύτατα δὲ τὰ, sed s. postremum primae vocis in rasura. v. 19. αἰγίλου, sed e

superscriptum. — S. 3. v. 4. *χρώμασι*. — S. 4. v. 2. *σελεύχων*.

P. 86. v. 4. *ἀσπεύστατον*, sed correctum et in π. mutatum. v. 5. *αὐτή*, ἀλλ'. v. 9. *αἰγίλων*, sic. — S. 5. v. 6. *μετ' ἐκείνην*. v. 7. *ἀλιφλοῖος*. v. 12. *λέγουσιν ὡς*. — S. 6. v. 3. *κινδῶς*, in rasura iota primum. v. 6. *λειότερα*, ut antea παρόμοια. v. 7. *ἀχρεῖον*.

P. 87. v. 1. *καλοῦσι τινές*. v. 2. *αἰγίλων*, sic. v. 9. *οὕτως*. — S. 7. v. 8. *μοχθηρά δὲ καὶ τὰ ξύλα cum ceteris*.

v. 15. *εὐδὴς* omittit. v. 16. *πασηται*, sic. v. 17. *ἀλοφλοῖον*. — Cap. 9. s. 1. v. 4. *ὡς ἐστὶ*.

P. 88. v. 13. *ἀγγισίων* pro συγγενῶν. *δείnceps γνώριμος*. — S. 2. v. 6. *ὄρον*, superscripto ἄλτερα β. v. 12. *ἐν δὲ*. v. 13. *περομήτρια cum ceteris*. — S. 3. v. 2. *θηλείων*.

P. 89. v. 1. *ἐπιστραμένον* alterum μ superscriptum. v. 5. *ἀπευκότερα*. v. 6. *ἐνδαμδος καὶ λειότερα καὶ εὐκτακότερα*. v. 11. *Ὁ δὲ*, sed fuerat δὴ. v. 12. *δαΐδουργοι*. v. 15. *δαΐδος*. — S. 4. v. 2. *τινὶ τῶν κούριδων*.

P. 90. s. 5. v. 5. *ὁμοιωτέρα*. v. 9. *ἐπικαθεισῶν*. v. 11. *ἐμπροσθεντος*, sic. — S. 6. v. 3. *κρητικώτερον*.

P. 91. v. 7. *θηλοειδῆ*, sed in rasura. v. 10. *ἰδία τις*. v. 11. *τάξι*, sic. — S. 7. v. 4. *δαΐδῶδες*. v. 6. *ἐκλήρα-
τῆρος cum ceteris*. v. 9. *δαΐδῶδες*. v. 17. *τὰ δὲ τὰ τυχόν
δαμνέει*, super u scripto iota. v. 19. *γραμμάτεα — πολλὰ
καὶ ἐσπουδασμένα*, praelim cum ceteris.

P. 92. Cap. 10. s. 1. v. 1. *Ὁξύη*, sed η in rasura. fortasse *ὀξύα* fuit. v. 6. *παχύφυλλον cum ceteris*. v. 9. *βαλαναΐδης*, sed η in rasura, ut v. 11. *ἀκανθῶδης*. v. 12. *ἐκείνων*. v. 15. *ἀμαξήτια*, sic. Verba καὶ εἰς διφρουσγίαν habet, quae deesse collatio prior narrat. v. 17. *Ἡ δ' ἐν*.

P. 93. v. 4. *μελαινά* antea fuisse, rasura indicat. v. 14. *λόφουρα*, sic. v. 15. *ἀποθνήσκων*. — S. 3. v. 2. *ὄστρουαν ὁμοφῶς τῇ ὀξείᾳ*. v. 3. *τῷ σχήματι*. v. 7. *ἐρυτιδωμένα*. v. 11. *εὐνδρον*, ita ut ὕ alterum superscriptum sit. v. 12. *ὡς
ἀπεπτημένον*, sic.

P. 94. v. 5. *πικώτερον ἐστίν*. τὸ δὲ, omittens verba, ὅτι δ' εὐαδότερον cum ceteris, quae infra sequuntur. v. 12. *ταῦ
ξύλου cum ceteris*.

P. 95. Cap. 11. v. 7. *ξύλον* pro φύλλον cum ceteris, v. 14. *πυρώτερον cum A. B.* — S. 2. v. 12. *γλῶσσον*.

P. 96. v. 9: ὅλον ὑπερ εἶποι τις ἀφ' ἑλλόν cum ceteris, ut deinceps ἀφ' ἐνός μίσχον, et v. 14. τραχέα. v. 15. μακροί, sic. v. 17. στενότερα. — S. 4. v. 3. ἔχεν, sed v in rasura. v. 6. αὐτόν, sed v in rasura. v. 10. βαθυάγῃ sine rasura habet.

P. 97. v. 2. μαγότερα, postremum α post se rasuram habet. v. 3. πεδαικόν, sed ei in rasura sunt. — S. 5. v. 4. εὐχρους. v. 8. ὄξυν. v. 9. πτελέα τὰ ἄλλα. deinceps πεδαικόν, sed alterum ε in rasura. v. 10. μελίας cum ceteris. Ita v. 18. πεδαικόν, sed post iota rasura apparet. — Cap. 12. v. 1. κρασις, superscripto i. margo παρὶ κρασίας. Idem θηλυκρασίαν habet, ubi editi θηλυκρασίαν. v. 6: ὥσπερ ἄγνος, recte! deinceps ἐλάττους· ἡ δὲ θηλυκρασία, super ei scripto i. Ita iterum v. 10. κρασίας, et v. 12. θηλυκρασίας, deinceps ἐντεριόνην, sed post o rasura apparet.

P. 98. s. 2. v. 12. ῥίζας δ' ὁμοίως, sed α in rasura. v. 13. τοῖς ἄγνοις correctum, et post s. 3. v. 1. κήδρον, sed α in rasura apparet. v. 3. φοινίκην. v. 7. μαλακώτερον, sed α in rasura.

P. 99. s. 5. v. 6. ἐλάττω εἰσι. v. 11. ἐκεῖνα ἀλλ' ἐγχαρότερον, sed prius ε in rasura. v. 14. σχήμασι cum rasura post iota. v. 16. καὶ τὰ σχίσματα. v. 17. περιεκαθυρμένον δὲ ὅλον μίσχον δὲ, sed ὅλον scrip. ut scripturam meam οὔλον interpretari possis. v. 17. φυλακίζον.

P. 100. s. 6. v. 4. ἰδίους, sed primum iota correctum. v. 7. ἄρσν. v. 11. τὰ δ' ὠσαυδή. — S. 7. v. 4. πετερυγοιδῶν. v. 6. ἀπ' αὐτῶν. v. 9. δ' ἐπ' ἄκρου. v. 15. ἐκ πολλῶν.

P. 101. v. 4. αἰνται, sic. v. 6. τριστες, sic. — S. 9. v. 4. τραχύν, sic. — Cap. 13. v. 3. ἔστιν, sed v in rasura.

P. 102. v. 3. κιστὰς ἐξ αὐτῶν. v. 4. περιπέφυκεν, sed v in rasura. v. 5. ἐλικηδόν, iota fuit antea η. v. 7. οὔτος, sed e correctione, ut sequens ἐκεῖνος. — S. 2. v. 5. λοιπᾶ, sed iota in rasura. v. 7. τὴν ὑγρότητα. v. 12. στρεπτιώμελισταί. v. 15. ἀπόλλησθαι.

P. 103. v. 1. φίλυρα, recte! — S. 4. v. 2. μὴ τοιούτοις. v. 3. θαμνωδε, sequitur rasura, superscripto σί. deinceps τε. v. 4. φυλλοραίας. v. 8. ποστρός. v. 10. ἐντεριόνην, sed o in rasura. — S. 6. v. 1. γωνυαυδή.

P. 104. v. 2. ἐπὶ βαρβάν, sed primum s in rasura. — S. 7. v. 6. πυροτέρας, sed ω antea fuit. v. 10. ἐλίην, sed margo ἐλίην, recte! v. 11. δ' ὥσπερ.

P. 105. s. 1. v. 6. χοίρας cum ceteris. — S. 3. v. 1.

ἀναρπον δὲ μονογενὲς δὲ καὶ ἡ κληθεῖσα, sic. v. 3. ἑντεριό-
νην, sed e in rasura. v. 4. φύλον δ' ὁμοιον. — S. 4. v. 3.
σιανότερον. v. 4. ἐκ βακτηρίας, sed eis correctum.

P. 106. v. 6. μικρὰν, οὐ μέγα, omissio καί. v. 7. ἄγο, re-
liqua in rasura. — Cap. 15. v. 2. μηδὲν μὴ δὲ πολὺν. —
S. 2. v. 1. δὴρ, sequente rasura. v. 6. δὲ ἔχει.

P. 107. v. 2. ἑντεριόνην, sed o in rasura. v. 3. ἡ κοι-
λαινεται. — S. 3. v. 4. Δηλείων. v. 5. χλοερὸν cum cete-
ris. v. 13. τερεβίνθων, sic. — S. 4. v. 1. φύλλον παρὶ ἓνα
μίσχον πλείω. v. 6. οἴης. v. 10. ἐγγίγνεται bis. v. 14.
χεροῖν.

P. 108. v. 1. ἐπὶ πλεί, deinceps rasura maior: ὁ δὲ. —
S. 5. v. 7. Κυρήναι, super ω scripto η. — S. 6. v. 4. ἐκεί-
του. v. 7. πυκνίλον. v. 8. ὁμοιον μεσπλήη cum Vind. Medic.
— Cap. 16. v. 1. πρίνος, sic. v. 4. δρυς, sic.

P. 109. v. 8. πρὸς βαδράν. — S. 2. v. 5. πρίνος, sic.
v. 6. ἀμάξας. v. 14. πρίνος — δρυς. v. 16. ἴσον.

P. 110. s. 4. v. 2. ἔστι. v. 6. κρεμίστρας, sic. v. 12.
σφόνδυλος, super φ scripto π. — S. 5. v. 3. λευκόν.

P. 111. v. 4. βαλανηφόρον cum ceteris. — S. 2. v. 6.
κίλλιστα, sed corrigitur. v. 12. ἀποθνήσκου. — S. 3. v. 2.
κολοιτίαν, super οι scripto ω. deinceps θαμνοειδὲς. v. 5.
σιρογγυλωτέρον. v. 9. ἐκ τῶν. v. 11. ἀλλὰ οἶον.

P. 112. v. 3. ἄλας. v. 5. παρὰ e correctione, — S. 5.
v. 11. σιρογγυλωτέρος, super ω scripto ο, v. 15. ἑντεριόνην,
sed in correctione,

P. 113. Cap. 18. s. 2. v. 2. ἀκανθοφορεῖ, v. 3. το οἴσου,
sic. v. 5. ἔνιος δὲ καὶ ὡπτερ.

P. 114. s. 4. v. 7. ῥόας. v. 9. ῥόαις, sic. deinceps ἀγνώδες.
— S. 5. v. 7. κατὰ δῆλα πρὸ κατ' ἄλληλα. v. 10. ὀατλίγγας.
v. 13. βατρυνδόν. v. 18. ὁλόριζα — ἑντεριόνην, ante α ωνην.
v. 19. γίγνεται. — S. 6. v. 1. ὁ κίττος, sed ὁ super scriptum.

P. 115. s. 7. v. 4. εὐρυθμότατα, sed o fuit ω. v. 5. κλε-
μάτων. v. 6. δεκτείνονται γὰρ τινες. v. 8. ἀλλὰ τὴν ἐκ. —
S. 8. v. 1. Ἐδὴ δὲ ἔστιν. v. 3. ποιῶδης, sed correctum.
v. 4. post ἡ magna rasura. v. 5. Θραιλίαν.

P. 116. v. 5. in lacuna habet scriptum τῆς λευκῆς καὶ
τῆς. v. 6. ποιῶδης, sed e in rasura. v. 11. κατακκαυμένη.
— S. 9. v. 3. βαθυρότοις. v. 10. αἰεῖ. v. 11. ἐπαιλούμε-
νον, sed v correctum ante λ.

P. 117. v. 3. ἔστιν. — S. 11. v. 5. προσφυσισατῆρον,

σιν, sed σ ante ϑ correctum; ut ω esse videretur v. 10. καὶ
 εἰς παρὰ. v. 11. ἀκαλείψκει. v. 13. ἐλαττωσιν ἡρινόν. —
 S. 12. v. 2. παρωγνίζει δὲ παραθρονακίζει δὲ ὡς πρὸς τῇ.
 v. 5. μείζων δὲ κρείς, sed δὲ superscriptum per notam. v. 9.
 παραθρονακίζωσιν, sed υ correctum.

P. 118. s. 13. v. 6. μαλακὸν δὲ. v. 8. χροῖαν, sic. v. 13.
 ἀπὸ, super a scripto υ.

P. 119. Libri 4. Cap. 1. v. 5. προσεῖλοις et v. 5. εὐσε-
 λοις a prima manu, sed ε correctum et inter λ et ρις iota de-
 super insertum. — S. 2. v. 1. κρένην, sic. v. 3. ἐμβάλλει,
 sic. v. 11. τανείαι. v. 13. προσεῖλων a pr. manu, ut supra.
 — S. 3. v. 1. ἡ μίλητος cum ceteris. v. 4. θυῖα, sic.
 margo θυῖα. v. 16. προσεῖλοις a pr. manu, ut supra.

P. 120. s. 2. v. 2. εὐδέσποι ἐπιλείπει, sed ἀλείπειν fuerat.
 — S. 4. v. 3. πέδονα, sic. v. 4. ἀναφγίαν. v. 6. εὐσθε-

σαι. v. 7. ὕλης πρὸς βορᾶς τὰ ξύλα πυκνότερα καὶ ὑλότερα.
 v. 13. κωπεῶτος. — S. 5. v. 2. τούτοις καὶ ἐν τοῖς. v. 3.
 εὐεῖλοις a pr. manu, ut supra. Sequens ἐν τοῖς ante εὐπνόους
 omittit. v. 5. εὐεῖλοις a pr. manu, ut supra. v. 8. τόποις
 in rasura. deinceps γινόμενα.

P. 121. Cap. 2. s. 1. v. 15. αἰδηρᾶς, sic. antecedit ἐπι-
 κνισθέντα, sequente rasura, in qua ε fuisse videtur scriptum. —
 S. 2. v. 1. πολυπόρον, sed in rasura ω apparet. v. 7. δὲ ἐν
 τῷ. v. 8. ἀνμφέ, rasura, ρεται.

P. 122. s. 3. v. 6. προσω. v. 9. ὅσα ὑπὲρ (sic) αὐτοῦ
 — οὐδὲν. v. 10. ἐρινού, sic, ut v. 12. ἐρινός. — S. 4.
 v. 9. καίτι. v. 15. κυσόμενος — ὁμοσχῆμον.

P. 123. s. 5. v. 11. κωῶδες, sed iota in rasura. v. 15.
 πολυπροσενγκάμενον. v. 19. κλωνία, sed ε in rasura.

P. 124. v. 1. κωκώφορον. v. 3. φοίνιξ, sic. v. 5. ἄκρον.
 v. 7. φυλλὰς, inter φ et οι superscripto λ. v. 15. κρόκου.
 — S. 8. v. 1. Γ, rasura, δεῖα κα, rasura, λεῖται. v. 3. ἐπὶ τῶν
 ἀκρομόνι, καὶ ἐπὶ τῶν βλαδέν. v. 4. φύλων. v. 5. δωδε-
 κήπηγος, sed υ in rasura. v. 10. τὰ ἐγκαλλία, sic.

P. 125. v. 3. κωῶδες, sed primum iota in rasura. —
 S. 9. v. 1. θρύς, sic. — S. 11. v. 1. σέθημα, sed iota in
 rasura. v. 3. τὸ ἴδιον, sic, ut τὸ ἴδιον voluisse videatur.

P. 126. v. 9. ἔλασιν. — Cap. 3. s. 1. v. 4. φοίνιξ. v. 5.
 κυπάρισας καὶ ἔλατα τε, sic. v. 6. ἐπαι, sic. v. 9. ἔλατ-
 τον, sic.

licet suspicari verba excidisse aliquot, quae similitudinem loci alicuius in litore Cypri tradebant. Licet etiam conicere, nomen *Κουριάδος* e Cretensis urbis *Cydonis* vel *Κυδωνίδος* nomine fuisse a scriptore librario transmutatum. In Strabonis notitia Cretae 10. p. 267. Lips. nihil est subsidii ad situm locorum accuratius enarrandum. Is enim Phaestri oppidi, post Homeri tempora destructi, mentioni, haec paucula subiunxit: καὶ Ὀλυμπὸν δὲ τῆς Φαιστίας, ubi Coraius recte ὁ Ἄλιον scripsit, quam scripturam locus scholiorum supra positus confirmat. In nomine *Ἐπινείου*, quod Strabo 10. p. 258. et 266. Gortyniae regioni tribuit, *Μέταλλον* nepinans, libris tamen scriptis mire variantibus, fortasse mentio *Μαλλόν* Homericum latet; *Ματίον* oppidum Plinii 4. c. 20. a Meursio comparatum, si licet ordini a Plinio observato fidem habere, huc non pertinet.

188

AVCTARIUM FRAGMENTORVM.

188

Περὶ φιλίας.

179 Super hac quaestione, an nonnunquam contrarius contrave-
nientem faciendum pro amico sit; et in quibus et in quibus
causis et quemnam adusque modum; super hac quaestione
etiam ab aliis multis tum vel diligentissime a Theophrasto dispu-
tatur; viro in philosophia Peripatetica modestissimo doctissi-
moque: eaque disputatio scripta est, ut recte meminimus, in
libro eius de amicitia primo. Eum librum M. Cicero videtur
legisse, quum ipse quoque librum de amicitia componeret. Et
cetera quidem, quae sumenda a Theophrasto existimavit, ut
ingenium facundiaque eius fuit, sumsit et transposuit compe-
dissime aptissimeque: hunc autem locum, de quo satis quae-
situm esse dixi, omnium rerum aliarum difficillimum strictim
atque cursim transgressus est; neque ea, quae a Theophrasto
pensim atque enucleate scripta sunt, exsecutus est, sed, anxie-
tate illa et quasi morositate disputationis praetermissa, genus
ipsum rei tantum paucis verbis notavit. — Theophrastus autem
in eo quo dixi libro anquisitius quidem super hac re ipsa et
exactius pressiusque quam Cicero disserit; sed is quoque in
docendo non de unoquoque facto singillatim existimat, neque
certis exemplorum documentis, sed generibus rerum summam
universimque utitur ad hunc ferme modum. *Parva, inquit,
et tenuis vel turpitudine vel infamia subeunda est, si ea re
magna utilitas amico quaeri potest. Rependitur quippe et
compensatur leve damnum delibatae honestatis maiore alia
gravioresque in adiuvando amico honestate, minimaque illa
labes et quasi lacuna famae munimentis partarum amico
utilitatum solidatur. Neque nominibus, inquit, moveri nos
oportet, quod paria genere ipso non sunt honestas meae
famae et rei amici utilitas. Ponderibus haec enim potestati-
busque praesentibus, non vocabulorum appellationibus neque
dignitatibus generum diiudicanda sunt. Nam quum in rebus
aut paribus aut non longe secus utilitas amici aut honestas
nostra consistit, honestas procul dubio praeponderat. Quum
vero amici utilitas nimio est amplior, honestatis autem
nostrae in re non gravi levis iactura est; tunc quod utile
amico est, id prae illo, quod honestum nobis est, fit plenius;
sicuti magnum pondus aeris parva lamina auri fit pretiosius.
Verba adeo ipsa Theophrasti super ea re adscripti: οὐκ εἶδ’*

αὐτὶ τῶν τῶν γένει τιμωτέρον ἔχει, καὶ, ὅτι οὐκ ὁ μὲν τούτου πρὸς τὸ τηλικόν θυτάρον συγκρινόμενον, αἰσταν ἔσται. Λέγει δὲ οἶον καὶ χρυσίον τιμωτέρον χαλκοῦ, καὶ τηλικόν τοῦ χρυσίου πρὸς τὸ τηλικόν χαλκοῦ μέγεθος ἀντιπαρβαλλόμενον οὐ πλέον δόξει, ἀλλὰ ποιήσει εἰνα ῥοπήν καὶ τὸ πλήθος καὶ τὸ μέγεθος. Post deinde idem Theophrastus ad hanc ferme sententiam disseruit. *Has tamen, inquit, et parvitates rerum et magnitudines, atque has omnes officiorum aestimationes alia nonnunquam momenta extrinsecus atque alia quasi appendices personarum et eorumque et temporum et circumstantiarum ipsius necessitates, quas includere in praecepta difficile est, moderantur et regunt et quasi gubernant, et nunc ratas faciunt, nunc irritas.* Haec aliaque Theophrastus satis caute et sollicitè et religiose cum discernendi magis disputandique diligentia, quam cum decernendi sententia atque fiducia disseruit. Gellii N. A. I, 3.

Vulgo graeca scripta ita leguntur: εἰ πῶς τούτων τῶ γένει — οἶον, οὐ καὶ χρυσίον — παρβαλλόμενον, πλέον δόξει. Sensum tamen Gronovii interpretatio bene reddidit.

Libri octavi eiusdem Gellii capitis 6. argumentum, quod e libro perduto solum nunc superest cum aliis, ita habet. *Quum post offensus in gratiam redeatur, expositulatio fieri mutuas minus utile esse: superque eare et sermo Tauri expositus et verba ex Theophrasti libro sumpta, et quid M. quoque Cicero de amore amicitiae senserit, cum ipsis verbis additum.*

Scriptis Theophrastus tria de amicitia volumina, omnem eam praeferens charitati, et tamen raram in rebus humanis esse contestatus est. Hieronymus in Michae Proph. cap. 7. p. 1548. Tom. III. edit. Benedictin.

Theophrastus dicitur dixisse, prudentis esse officium amicitiam probatam appetere, non appetitam probare. Rutilius Lupus de Figuris p. 21. Ruhn.

Plutarchus de fraterno amore p. 482. B. p. 45. Hutt.: τοῦ μὲν γὰρ ἀλλοτρίους, ὡς ἔλεγε Θεοφραστος, οὐ φιλοῦντα διὰ κρίνεν, ἀλλὰ κρίναντα φιλεῖν. Eodem respexit Seneca Epist. 3. non nominate sententiae auctore, Cicero Amicit. 22. Valerius Max. 4. 7. Ammianus Marcell. 26, 2.

Theophr. c. 1. T. V.

T

- Fr. 4; 35. ubi *ἄριστον* πρὸς τὰ οἷα praecedit.
- Ἀγαλμα*, *ἀγαλμάτων* materia lignea quae? 5, 3, 7. *ἀγάματα* ἐκ λίθων ἀνίσχαι τινα νοτῖδα ἐν τοῖς καυμάσι F. II, 47.
- Ἀγαμέμνων* *platanum* Delphis et Caphyis Arcadias plantasse dicitur 4, 13, 2.
- Ἀγγειοσπέρματα* erat 1, 11, 3, ubi *ἀναγγειοσπέρματα* dedi.
- Ἀγίννητος*, *ἀγροφον* καὶ *ὡς περ ἀγίννητος* τὸ *ἀλμυρὸν* c. pl. 6, 10, 1.
- Ἀγνοήσια* c. pl. 2, 15, 1.
- Ἀγχιάρτος*, πῶς *ἀγχιάρτους* ποιοῦσι τοὺς βότρυς c. pl. 5, 5, 1, 3, 6, 13. 1, 21; 2.
- Ἀγύρας* *τιμὴν ἀφαιρῶν* c. pl. 3, 2, 2.
- Ἀγλισχρὸς*, *ὕγροτης* *ὕδατος* *ἔχει* καὶ *ἀγλίσχρους* c. pl. 6, 11, 15.
- Ἀγλυκὴς*. *δομαὶ σκληραὶ καὶ ἀγλυκῆς* c. pl. 6, 14, 12. nota. 6, 16, 8. nota. αὐτὴ *ἀγλυκὺς* 6, 18, 8. ubi solus Urbinas *ἀγλυκῆς* verum habet. Quam formam poeticum *ἀγλυκῆς* commendat, quod in Nicandri *Alexipharm.* v. 171. *βαρβαρε ἀγλυκῆν θαλάσσαν* scriptum et toleratum nolim. Ibi Euteonius *ἀγλυκῆ* recte transtulit. achollon autem *ἀγλυκῆ* καὶ *πικρῶν*. In Xenophontis *Oecon.* 8, 3. *θαύσθαι ἀγλυκῆς* pro *ἀτερότης* legit Suidas et in Hieronis c. I, 21. *ἀγλυκώτερον*, ubi libri scripti et editi omnes *ἀγλυκώτερον* habent. Dubitationem tamen facit *ἐπιγλυκὺς*, *ὑπόγλυκὺς*, *ὀξύγλυκὺς*, *φιλόγλυκὺς*. Sed a βάρος derivantur adiectiva omnia in *ῆς* desinentia: Hesychius enim solum *ἄβαρὺ* e dialecto Macedonum pro origano annotavit.
- Ἀγρόημα*, ἄλλα *ἀγρ.* *προσηγρόου* 9, 4, 8.
- Ἄγρος* *θαμνώδης* arborescit 1, 3, 2. *ἀγρόμαρτος* et *florosa* *ἐπὶ*

catum *ῥαβδὸς* 1, 14, 2. *παρὰ φύει ῥαβδὸς* ὡς *ἄγρος* 3, 12, 1. τοὺς ὄλους κατὰ ὄβο καὶ κατ' ἀλλήλους *ἔχει* *Ibidem*, ubi τῇ *ἄγρῳ* est. *ῥίζας ἰσχυράς* καὶ *ἀνυλίσθρους* *ἔχει* 3, 12, 2. ubi *ταῖς ἄγροις* dedi, nam Codd. et Edd. τοῖς habent: sed τοῖς *ἄγροις* 4, 10, 2. *ἰσχυρὸν* *ἡλίον* *ἄγρον* 9, 5, 1. Vide Epimetrum de vitice ad 1, 3, 2. p. 91. eqq. Est viticem agnum castum L. consentiunt omnes, cuius odorem gratum florum testantur plures: igitur male eum negavi in Epimetro p. 90. Scholion Mediolanense ad *Odysseae* 9, v. 427. *ὁ δὲ ἄγρος λίσπεται παρ' Ἀττικαῖς ἀρσινικῆς*.

Ἀγρώδης *φύλλον* 3, 18, 5. ubi *ἀναρῶδης* temere editum.

Ἀγνώριστος 1, 2, 3.

Ἄγρος, *ἀγρονότρα* τοῖς *πικραρτίοις* 4, 13, 1.

Ἀγροίλαιος, ἡ 2, 2, 3, 5. vide in *κότινος*.

Ἀγρίδι, *ῥήσος* *ὡς περ ἡγρομῆν* τῇ *ῥῆν* 5, 8, 2.

Ἀγρωατὶς, *ῥίζαι γονατώδεις* τῶν *ἀγρωατῶν* 1, 6, 7. *ἀγρωατῖδος* 1, 6, 10. *κατακοπῶτος* τοῦ *καυλοῦ* *φύεται* 2, 2, 1. *ῥίζαν γονατῶδη*, *καυλὸν καλαμῶδη* *ἔχει* 4, 6, 6. *εἰς τὰ πύμα* *τὴν ὀρμὴν καὶ τὴν δύναμιν* *ἔχει* *ἔχει* 4, 10, 5. *ἐκ τῶν γόνων* *φύεται* 4, 10, 6. *ῥίζαι γονατώδεις* *Ibidem*, *φύεται* *ἐκ γῆς* *ὡς περ ἀγρωατῖς* 9, 13, 6. *φύεται* *ὡς περ ἀγρωατῖς* καὶ *γόνωτα* *ἔχει* 9, 18, 2. ἡ *ῥίζα γλυκῆ* c. pl. 6, 11, 10. *τὸ δ' ἄνω οὐ διὰ ἐξῆρθηται* *Ibidem*. *Triticum* repens plerique omnes interpretantur, *agrostis* simpliciter Stackhouse.

Ἀγρόμαρτος, opp. *ὁ γυμναζόμενος* Fr. IX, 21.

Ἀγροῦσα, *ἀγροῦση* *χρωματίζουσα* τὰ *ῥεῦθρα* *μύρα* Fr. 4, 31. *τὸ ῥίζον* 33. *ἐπιγυμῶδης* 7, 8, 5. *radices rubra* 7, 9, 3. *Anthriscum tinctorium* L. interpre-

lignone phasiagio an naturali appetentia illico convertuntur et devorant. Appuleius in *Applogia* p. 307. Elment, ubi p. 300. memorat, legisse se Theophrasti quoque librum *περί δακτύλων καὶ βλητικῶν*.

Ad affectiones animi tibias Theophrastus adhibebat. Martianus Capell. IX. p. 314. Grotii.

Musica, sive in voce tantummodo est, ut Socrates ait, sive, ut Aristoxenus, in voce et corporis motu, sive in his et praeterea in animi motu, ut putat Theophrastus, certe multum obtinet divinitatis, et animis permovendis plurimum valet. Censorinus de die natali c. 12.

Ad III. 3. p. 193. Ἱστορικὰ Προμνήματα.

4. Θεόφρ. τὴν παρὰ τὰς Αἰόλων νήσους ἀναξίειν οὕτως ἐπὶ δύο πλέθρων τὸ μέγεθος, ὥστε μὴ δυνατόν εἶναι διὰ τὴν θερμότητα ἐμβαίνειν εἰς αὐτήν. E. Callimacho posuit Antigonus Qarystius c. 145. ubi in extremo τὰς τὴν vulgatur. Eidem Theophrasto sequens locus, e Callimacho excerptus ibidem, deberi videtur.

5. Ἐκ δὲ τῆς παρὰ Δημόνησον τὴν Καλχηδονίων τοῦ πολυμνηστῆς ἀναφέρειν ἐν δύο ὄργυιας χιλόν, ἐξ οὗ καὶ τοὺς ἐκ Πενεῖ. τοὺς ὑπὸ Ἡρακλείους ἀνατεθείκτας ἀνδρῶντας εἰσγάσθαι. Antigon. Car. c. 146. Argumentum narrationis, quae plenior extat in Aristotelis *Θαυμασ. ἀκουσμ.* c. 59., in annotatione ad istum locum illustravit Io. Beckmanni.

Ad IV. p. 196. περί ῥδάτων.

2. Περί δὲ τῶν ὑδάτων Θεόφραστον φησι τὸ καλούμενον Στυγὸς ὕδωρ λέγειν, ὅτι ἐστὶν ἐν Πενεῇ, στάζει δ' ἐκ τινος πετρίδιου, τοὺς δὲ βουλομένους αὐτοῦ ὑδρὸς εἶναι σπάργους πρὸς ξύλους δεδωκένους λαμβάνειν. διακόπτειν δὲ πάντα τὰ ἀγγεῖα πληρὰ τῶν κροατικῶν. τὸν δὲ ἀπογευσάμενον τελευταῖον. E Callimacho excerptis Antigonus Car. c. 174. commentariis Io. Beckmanni illustratus.

189. *semperviventes*. *lectorum* interpretantur. An folia *sar-pēdē* *en* *στερογυλλότατε* *conveniunt*?
- Αιφύλλα* τὰ στερογυλλότατα καὶ ἔχοντα τινα λιπαρότητα καὶ εὐωδίαν 7, 9, 4. τῶν δένδρων τὰ αἰφ. ὀφθαλμοσώτερα καὶ ὀφθαλμοσώτερα c. pl. 1, 10, 7.
- Αἶμος*, αἷμα σπέρματα, i. e. αὐτὸ ζῶνται, c. pl. 4, 15, 3.
- Αἶμα* μαλακώτερος, σκληρότερος 6, 8, 1. *εὐκαταμυκνύμενος*. τῇ γῇ κινουμένη ἐκμάδα τινὰ δίδωσι καὶ παρὰ τὴν ἀρετὴν c. pl. 3, 10, 1. 3, 12, 2. *τρεφὴν ἐνίκμου τικὸς αἶρος* 3, 16, 4. *λεπτῆς*, *πικρῆς αἶρος* Fr. 1, 30.
- Αἰσθησις* 2, 2, 12.
- Αἰσθησις* δὲ πῦρὸς μᾶλλον διαμένει 8, 11, 4. *nota*.
- Αἰσθησις* στήχους 7, 11, 2.
- Αἰσθησις*, δὲ πῦρὸς δὲ *Αἰσθησις* κατὰ πλείων c. pl. 4, 9, 5. *Αἰσθησις* αἰσθησις τὰ πλείστα ποιοῦσιν αἵματα 8, 8, 2. *nota*.
- Αἰσθησις* c. pl. 4, 7, 4.
- Αἰσθησις*, *Boeotia* *athletae* *triticici* *τρία* *ἡμιχοίνα* *vix* *absumunt*, *Attici* *contra* *πέντε* *ἡμιχοίνα* 8, 4, 4.
- Αἰσθησις* 5, 9, 6. *nota*. Fr. III, 64. *nota*. ubi tamen libri editi et scripti *ἀνδράχνης* vel *ἀδράχνης* habent. *Clematis* *cirrhosam* *L.* interpretatur *Censura* *Lipsiensis* 1818. p. 760. et *Sprengel* p. 77. ed. 2. et *Clematis* aliquam iam antiquiores *Botanici* comparant.
- Αἰσθησις*, *χρη* *ταῖς* *τοιαύταις* *δυνάμεσιν* *ἀδρῶν* *τὰ* *διερμὰ* *καὶ* *ἐπιμύνηται* c. pl. 1, 22, 6.
- Αἰσθησις*, τὰ κατὰ μεμερισμένον ἰσχυρὸν ἀδρῶν καὶ καὶ *Fr. III, 2*.
- Αἰσθησις*, ἀδρῶν. φέται τὰ κατὰ πόλιν 7, 13, 4.
- Αἰσθησις*, οἱ περὶ τὰς ἀδρῶν κατὰ πόλιν *Fr. II, 64*.
- Αἰσθησις* *Fr. VI, 3*, 6. VI, 4, 2.
- Αἰσθησις* *Eubosae* *magis* *χειμερι-* *καὶ* *καὶ* *πρόσβορροι*. καὶ *ἐκρη-*
- quam* *mon* *Telesphora* 9, 26, 5.
- Αἰσθησις* (περὶ) τῆς *Μανδου-* *σίας* *αὐτὴν* *ταῖς* *σπέρμασιν* *ὑπερακτὰ* *φέρεται* *Fr. V, 27*.
- Αἰσθησις* *montibus* *et* *caupis* *communis* 3, 3, 1. *an* *steri-* *lis* 3, 3, 4. *τὴν* *ἐν* *Κρήτῃ* *λεγο-* *μένην* *αἰσθησις* 2, 2, 10. *tres* *Cretae* *αἰσθησις* *καὶ* *καὶ* *καὶ* 3, 3, 4. *nota*. *describitur* 3, 14, 2. *Vide* *λεῖψα*. *De* *Creticae* *po-* *puli* *fructu* *et* *genere* *dictum* *in* *Annot. p. 143*. *Auctor* *ἀκασμα* *θανάσιον* *c. 70*. *αἰ-* *σθησις* *κατὰ* *ποπόλιν* *ἐν* *Κρήτῃ* *inter* *mirabilia* *retulit*. *Creticam* *in* *altera* *editione* *Sprengel* *propter* *locum* *Hippocratis* *ad* *populum* *balsamiferam* *referre* *maluit* *p. 87*. *et* *αἰσ-* *θησις* *cum* *populo*. *Graeca* *com-* *paravit*. *De* *genere* *δὲ* *αἰσ-* *θησις* *vide* *in* *Πείρος*.
- Αἰσθησις*, *quercus*, *glandem* *fert* *anaram* 3, 8, 2. *nota*. *fert* *φάσκα* 3, 8, 6.
- Αἰσθησις*, *avena*, *αἰσθησις* *τὸ* *φύλλον* *δασὺ* 8, 7, 1. *eodem* *anno* *non* *omnis* *nascitur* *et* *se-* *mine* *sato* 7, 13, 5. *μᾶλλον* *ἐν* *ταῖς* *κρίταις* *γίνεσθαι* *δε-* *κεῖ* 8, 8, 3. *αἰσθησις* *καὶ* *δὲ* *βρόμος* *ὅσοι* *ἀφ'* *ὧν* *αἵ* *καὶ* *ἀνθήματα* *ἐπικαρπίζονται* *ὁφεί-* *δρα* *δὲ* *αἰσθησις* *τὴν* *γῆν* 8, 9, 2. *ἔστι* *πολύβορον* *καὶ* *πολυδά-* *μα* *Ibidem*. *τὴν* *δεσφύτων* *ἐκπερ* *ἀφ'* *ὧν* *αἵ* *αἵ* 8, 11, 8. *ἐν* *τῇ* *γεωργουμένη* *καλλὶ* *γίνεται* 8, 11, 9. *ἔστι* *αὖ* *παρ'* *ἐν* *αἰσθησις* *βλάστησις* *ἐκπερ* *τῶν* *σπέρματων* 8, 11, 9. *nota*. *quomodo* *extirpetur*. *Ibid*. Cf. *Leonis* *di* *Agricultura* *del* *Dott. Ottav. Targioni* *Ton-* *zetti* *T. I. p. 120*. *Firenze* *1802*. *ταῦ* *αἰσθησις* *τὰ* *σπέρματα* *οὐκ* *ἄρα* *γεννᾷ* *ἀλλὰ* *παρὰ* *μέ-* *ρος* *c. pl. 4, 6, 1*. *οἱ* *τὸν* *αἰσθησις* *ἀπολλύντες* *διετὴ* *τὸν* *ἀφ'* *ὧν* *ἀφ'* *ὧν* *αἵ* *αἵ* *c. pl. 4, 6, 1*. *πολύ* *πρόσβασις* *καὶ* *τὴν* *κρίταιν*, *ὥστε* *νυνὶ* *ἔστι*

*Ad Fragmenta libri περὶ Ἐρώτος
ἢ Ἐρωτικῶν.*

Ἐκ Ἀσθῆνος ἦν Ἀευκοκῆμας τε καὶ ὁ ἔραστής αὐτοῦ Εὐξυνθετός, οὗς ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν τῇ περὶ Ἐρώτος λόγῳ εἶναι [δὲ τῶν] ἀθλῶν, ὧν ὁ Ἀευκοκῆμας τῷ Εὐξυνθέτῳ προσέταξεν, ἕνα φησὶ τοῦτον, τὸν ἐν Πρωτοῦ ἀνὰ ἀνέγκαν γαῖν αὐτῷ· ὁμοιοὶ δ' εἶσιν αὐτοῖς οἱ Πρωτοῖοι. Strabo libro X. in descriptione Cretae p. 258. ed. Lips. ubi verbum εἶναι auctoritate libri Moscov. transposuit, sequentia δὲ τῶν inseruit doctissimus Coray p. 287. Nomen amatoris variatur in libris scriptis Εὐξυνθετός, Εὐξύνθετος, Εὐξύνθιος. Vulgata forma est quidem in Amatorio Plutarchi p. 70. Reiskii, p. 259. Hutteni, sed valde illa dubia, ipsa vera narratio est de iuvene et puella et pertinet ad insulam Cyprum. Coraius nomen fuisse Εὐξυνθετός coniecit.

Theophrasti sententiam priorem de natura amoris e Stobaeo Ioanne Serm. 62. repetiit Collectio Maximi et Antonii p. 939. et Scholion e Codice scripto Oppiani excerptum olim in Praefatione Argentoratensis Editionis p. XX.

Ad p. 210.

In inscriptione cap. IX. Parthenii Codex a Bastio inspectus Epistol. crit. p. 226, habet ἐν τῷ ὃ πρὸς τοὺς παῖδας.

AD FRAGMENTA SEDIS INCERTAE.

Theophrastus visus pulchritudinem asserens visum formae nomine appellat, quod, quorum extincta est acies videndi, vultus informes sint et velut in aeterna consternatione. Chalcidius in Platonis Timaeum p. 361. ed. Meursii.

Tragoedia a Theophrasto ita definita est: Tragoedia est ἡρωϊκῆς τύχης περίστασις. Diomedes Gramm. 3. p. 484. Putsch.

Παφλαγόνων δὲ ἄρα περδικῶν διπλὴν ὄρᾳσθαι καὶ καρ-
διαν Θεόφραστος πρὸς φησιν. Aelian h. a. X, 35. Idem XI,
40. ita: Πέρδικες οἱ Παφλαγόνες δικάρδιοι εἰσιν, ὥσπερ οὖν
Θ. λέγει. In Paphlagonia bina perdicibus corda. Plinius
H. N. XI. c. 37. Theophrastus philosophorum peritissimus
omnes in Paphlagonia perdices bina corda habere dicit.
Gallii N. A. XVI, 15.

*Theophrastus lacteum circulum dixit esse compagem,
qua de duobus haemisphaeriis coeli sphaera solidata est,
et ubi orae utrinque convenerant, notabilem claritatem
videri.* Macrobius in Somnium Scipionis I. c. 15. p. 79.
Gronov.

Nuncius denique recentissimus ex Italia retulit, in
quarto voluminum Herculanensium industria Neapolitana ex-
plicatorum tomo editum esse scriptorem graecum πρὸς οἰ-
κονομικῶν, ab eoque nominari auctorem Theophrastum libelli
sub Aristotelis nomine falso vulgati, qui argumentum idem
οἰκονομικῶν tractat eundemque titulum praefert. Addi-
dit, multis in locis libellum hunc e libello Herculanensi tum
emendatiorem tum integriorem fieri posse. Quibus igitur
superstitibus contigerit hoc Herculanense volumen inspicere
et comparare, utentur fortuna, Theophrastoque non solum
auctoritatem libelli πρὸς οἰκονομικῶν vindicabunt, si tem-
pora argumentaque omnia congruere viderint, sed inde etiam
commoda scripturae integrioris veriorisque interpretationis
derivabunt. Hac enim sortis felicitate aetas me ingruescens ne
privet, admodum vereor.

INDEX

REXUM ET VERBORUM IN THEOPHRASTI OPERIBUS REFER-
TORUM, EXCEPTIS CHARACTERIBUS, QUORUM INDICES
PLURES VULGATI EXTANT. C. PL. SIGNIFICAT LIBROS DE
CAUSIS PLANTARUM NOVENI, HISTORIA INTELLIGITUR, UBI
NULLA ADEST NOTA, CETERORUM FRAGMENTA SUI
NUMERIS NOTANTUR.

A

- Ἀβανίδι* ἐν τῇ περὶ Λάμπα-
ρον 1, 6, 13.
Ἀβλαβῆς ὑπὸ τῶν ὑδάτων c.
pl. 4, 10, 3.
Ἀβλαστῶν, c. pl. 1, 20, 5. σπέρ-
ματα πυροδέντα ἀβλαστῶν Fr.
III, 44. nota.
Ἀβλαστής 2, 2, 8, 8, 4, 7. c.
pl. 1, 10, 6. γῆ, ut ἀκαρπὸς
et εὐβλαστής c. pl. 2, 4, 1.
ἀβλαστοὺς c. pl. 5, 13, 6. 6, 17,
13. τὸ ἀβλαστὴς c. pl. 4, 12,
10.
Ἀβλαστήα erat c. pl. 1, 3, 2.
ubi ἀβλαστὰ dedi; illud ta-
men habet etiam Urbinas
liber.
Ἀβλαστός 1, 2, 5. c. pl. 1, 3,
2.
Ἀβρότονον, natura et satio 6, 7,
3. radix 6, 7, 4. διερχόμεν ὅν
τὴν αἰάν διακρί, πρὸς τοὺς
χημῶνας καὶ τὰ καύματα ἀσθεν-
τει c. pl. 4, 3, 1. ὅσα τῶν
σπερματικῶν ὁσμῶν εἶναι
τὰς ὁσμῶν, οἷον τὸ ἀβρ. μά-
λαστα c. pl. 6, 14, 9. ἀβρό-
τονον erat 6, 1, 1. ubi solus

Urbinas verum habet, Ald.
ἀβρότιον. Sine dubio est ge-
nus id, quod ἄρρον vocat Dios-
corides 3, 29. et κληματαῖς,
cum alterum, θῆλυ, sit θά-
μος διανδροειδής. Posterius
cum Santolina chamaecypa-
risso comparabat Sprengel,
prius cum plurimis facit
Artemisiā abrotoum Linn.
Theophrasti ἀβρότονον prior
Editio Historiae comparat cum
Santolina chamaec., sed cum
dubitacione, cuius signum
omisit posterior. Stackhouse
Santolinā rosmarinifoliā L.
comparavit. Neutri generi
convenit locus c. pl. 4, 3, 2.
de plantā obnoxia frigori et
caloribus.

Ἀβρωτός, ξύλα ἀβρωτά 5, 1, 2.
Ἀγαθός πρὸς σῆτας 1, 10, 4.
πρὸς τὴν κοιλίαν 4, 3, 7. τοῖς
ὀφθαλμοῖς 9, 9, 5. ἀγ. καθ.
ἐλκῶν et sic saepius cum κατὰ,
ubi codices scripti hoc omit-
tunt, 9, 11, 1. nota, 9, 20, 4.
τὸ ῥόδιον ἀγαθὸν τοῖς ὤσιν

- Fr. 4, 35. ubi ἄριστον πρὸς τὰ οὐτα praecedit.
- Ἀγάλμα**, ἀγαλμάτων materia lignea quae? 5, 3, 7. ἀγάλματα ἐν λίθων ἀνθήσιν τινὰ ποτὶδα ἐν τοῖς ναύμασι F. II, 47.
- Ἀγαμέμνων** platanum 'Delphis et Caphyis Arcadiae plantasse dicitur 4, 13, 2.
- Ἀγχιωσπίσματα** erat 1, 11, 3, ubi ἀγχιωσπίσματα dedi.
- Ἀγίννητος**, ἀτροφον καὶ ὥσπερ ἀγίννητος τὸ ἀλμυρὸν c. pl. 6, 10, 1.
- Ἀγρογγάλα** c. pl. 2, 15, 1.
- Ἀγρίαιος**, πῶς ἀγρίαιους ποιοῦσι τοὺς βότρυς c. pl. 5, 5, 1, 5; 6, 13, 1, 21; 2.
- Ἀγκύρας** τισὶν ἀφαιρῶν c. pl. 3, 2, 2.
- Ἀγλιόχορος**, ἐγγόστης ὑδατώδεις καὶ ἀγλιόχορος c. pl. 6, 11, 15.
- Ἀγλυκῆς**. δομαὶ σκληραὶ καὶ ἀγλυκῆς c. pl. 6, 14, 12. nota. 6, 16, 8. nota. αὕτη ἀγλυκῆς 6, 18, 8. ubi solus Urbinae ἀγλυκῆς verum habet. Quam formam poeticum ἀγλυκῆς commendat, quod in Nicandri Alexipharm. v. 171. barbarè ἀγλυκῆν θάλασσαν scriptum et toleratum nolim. Ibi Euteonius ἀγλυκῆ recte transtulit, achollon autem ἀγλυκῆ καὶ πικράν. In Xenophontis Oecon. 8, 3. διασθαι ἀγλυκῆς pro ἀτερές legit Suidas et in Hieronis c. I, 21. ἀγλυκώτερον, ubi libri scripti et editi omnes ἀγλυκώτερον habent. Dubitationem tamen facit ἐπιγλυκῆς, ὑπόγλυκῆς, δξύγλυκῆς, φιλόγλυκῆς. Sed a βάρος derivantur adiectiva omnia in οῆς desinentia: Hesychius enim solum ἄβραϋ e dialecto Macedonum pro origano annotavit.
- Ἀγρόχημα**, ἄλλα ἀγρ. προσηγνόμεν 9, 4, 8.
- Ἄγρος** θυμαρίδης arborescit 1, 3, 2. ἀγρόκοπος et florea spi-

- catum gerit 1, 14, 2. παραφύει δαβδούς ὡς ἄγρος 3, 12, 1. τοὺς ὄζους κατὰ δύο καὶ κατ' ἀλλήλους ἔχει Ibidem, ubi τῇ ἄγρῳ est. ῥίζας ἰσχυρὰς καὶ ἀνυλίσθους ἔχει 3, 12, 2. ubi ταῖς ἄγροις dedi, nam Codd. et Edd. τοῖς habent: sed τοῖς ἄγροις 4, 10, 2. ἰσχυροὺς ἡλικίους ἄγρου 9, 5, 1. Vide Epimetrum de vitice ad 1, 3, 2. p. 91. sqq. Eae viticem agnum castum L. consentiunt omnes, cuius odorem gratum florum testantur plures: igitur male enim negavi in Epimetro p. 90. Scholion Mediolanense ad Odysseae 9, v. 427. ὁ δὲ ἄγρος. λίγραι παρ' Ἀττικοῖς ἀρσενικῆς.
- Ἀγρώδεις** φύλλον 3, 18, 5. ubi ἀναιδῶδες temere editum.
- Ἀγρώριστος** 1, 2, 3.
- Ἄγρος**, ὀγνώτερα τοῖς περικαρπίοις 4, 13, 1.
- Ἀγροβαίος**, ἡ, 2, 2, 5. vide in κότινος.
- Ἀγρίδιον**, ῥήσος ὥσπερ ἡγχιωμένη τῇ ἄγρῳ 5, 8, 2.
- Ἀγρωσις**, ῥίζαι γονατώδεις τῶν ἀγρωσιῶν 1, 6, 7. ἀγρωσιδος 1, 6, 10. κατὰ κοινὸν τοῦ ναυλοῦ φέσται 2, 2, 1. ῥίζαν γονατώδη, ναυλὸν καλεῖσθαι ἔχει 4, 6, 6. εἰς τὰ πάντα τὴν ὀσμὴν καὶ τὴν δύναμιν ἔχει ἡ ἄγρ. 4, 10, 5. ἐκ τῶν γονατῶν φέσται 4, 10, 6. ῥίζαι γονατώδεις Ibidem. φέσται ἐπὶ γῆς ὥσπερ ἄγρωσις 9, 13, 6. φέσται ὥσπερ ἄγρωσις καὶ γόνυα ἔχει 9, 18, 2. ἡ ῥίζα γλυκεία c. pl. 6, 11, 10. τὸ δ' ἄνω οὐ, διὰ ἐγγόστηα Ibidem. Triticum repens plerique omnes interpretantur, agrostin simpliciter Stackhouse.
- Ἀγύμναστος**, opp. ὁ γυμναζόμενος Fr. IX, 21.
- Ἀγχοῦσα**, ἀγχοῦση χειματίζουσα τὰ ἐρυθρὰ μύρα Fr. 4, 31. τὸ ῥίζον 33. ἐπιγυόφυλλος 7, 8, 3. radice rubra 7, 9, 3. Anthisam tinctoriam L. interpre-

tantur: Dioscorides 4, 29. de priore anchusa refert: *χρῆται καὶ οἱ μυρμηκοὶ τῇ ῥίζῃ πρὸς τὰς στύγεις τῶν μύρων.* Sed Plinius 13, 1. unguentis coloris causa additur anchusa. Huic conveniunt verba Diosc. *φθίλλη πανταχόθεν τῆς ῥίζης προσπασσμένα τῇ γῇ, θάλασσαν τῇ ἐξυφύλλῃ παραπλήσια.* Hanc eandem tinctoriam L. interpretatur Spr. in altera editione.

Άγυς, τοὺς δὲ καὶ εἰς ἐνισπύον ἄγειν 9, 16, 6. *ἀγαγεῖν* τὴν πρόσειν τοῦ σπέρματος 9, 18, 9. οἷας ἀνδ' θεὸς ἄγει τὰς ἑσπας c. pl. 1, 20, 4. τὸ μὴ πάντα πρὸς τὴν αὐτοῦ δύναμιν ἄγειν c. pl. 6, 2, 2. εἰς αἶμα.

Άγωγὴ plantarum 1, 3, 2, 1, 9, 1. ποιεῖσθαι τὰς ἀγωγὰς c. pl. 5, 13, 4.

Άγωνία ἑστὶν αὐτῆσις θειρμότητος Fr. IX, 36.

Άγωνία, οἱ ἀγωνιάουσιν τοὺς πόδας ἰδρῶσι Fr. IX, 36.

Άγωνίος, non angulatus 3, 14, 2. *ἀγωνιώτερον* 3, 15, 4. ubi Urbinae ἑγγωνιώτερον habet 3, 18, 11. *ἀγωνότερον* 7, 6, 2. nota.

Άγωνος, vide ἀγωνίος.

Άδωδος, ἑλάτης ἀδωδὸν ἢ καὶ λιγυρότερον τὸ ξύλον 5, 1, 5.

Άδάμας ἀκαυστος Fr. II, 19.

Άδαντον *Asp. pullum* 7, 10, 5. singularis eius 7, 14, 1. duo genera, eorum unus medicus, *Ibidem.* *Adiantum* *aspidium* Veneris L. album asplenium trichomanes L. videntur dici ad l. c. p. 634. 635.

Άδιόφρακτος καὶ ἀμαλῆς 1, 5, 3. ἑλλασβεκαρπες τὰ ἑλλεβα — ἀδιόφρακτα καὶ ὥστερ συμπαύονται 8, 5, 2. ἀδιόφρακτος 6, 5, 3. nota.

Άδιόχυτος, opp. εὐδιόχυτος c. pl. 4, 12, 2.

Άδύμιος, ἐπαινεῖται ἀδύμιον, oppo. τὸν θαυμαζόμενον, 9, 17, 2.

Άδράμντις *Iovis in Arabia* 9, 4, 2.

Άδράμας, vide ἐνδράμα.

Άδράχη 1, 5, 2.

Άδρίας 4, 5, 2 et 6. De finibus Hadriae et sinus Ionii vide Galli Letronne Recherches sur Dieux p. 193.

Άδρός, ἀδρότερος τῇ προστάσει πυρός 8, 11, 7. ἀδρόν ὄντος τοῦ οἷου καὶ ὕδατος ὥστερ ξηροῦ c. pl. 4, 13, 6. ὁ οἷος διατ' εἰς θυμὸν συντεθῇ, ἀδρότερος καὶ βελτίων γίνεται 4, 13, 6.

Άδρότης c. pl. 4, 12, 1.

Άδρύνει τὸν καρπὸν 2, 2, 4. ἀδρύναι καὶ πίνειν 3, 1, 3. ἀδρύνεται τοῦ θάφου 4, 10, 3. τὸν ἀδρυνθέντα 4, 11, 3. ἀδρύνονται καὶ τελειοῦνται 8, 2, 6, 8, 4, 4. ἐν τῷ ἀδρύνεσθαι 8, 10, 3. ὅρροα. ἀπηνθηκῶτα *Ibid.* πυροὶ ἀδρύνονται ἐν θαμῷ μᾶλλον ἢ ἡλιωθέντες 8, 11, 4. ὅταν ἀδρύνωνται αἱ καρφαὶ 9, 11, 9. τελειωθῆναι καὶ ἀδρυνθῆναι τὸν καρπὸν 9, 14, 4. ἀδρύνει τὰ πνεύματα καὶ τὰ βόρεια μᾶλλον, φθίλκει δὲ τὰ νοτιὰ c. pl. 4, 13, 4. ἢ ἀγμὶς ἀδρύνει τοὺς ὄγκους 4, 13, 6.

Άδρυνσις, τελείωσις καὶ ἀδρ. c. pl. 2, 12, 1. et 4, 12, 11.

Άδυναμία virilis 9, 18, 4.

Άδωνίδος ἡήποι 6, 7, 3. nota. c. pl. 1, 12, 2. sed 6, 5, 3. ubi nunc ὁρῶντι editum, cedicet omnes ἄδωνις, Ald. Bas. ἄδωνις habent, et videtur esse diversa ab ononide.

Άεβλαστής c. pl. 1, 11, 6.

Άεβλάστησις c. pl. 1, 11, 6.

Άειδῆς, ἰσχυρὸς ὥστερ — δειξ καὶ ὑδατῆς Fr. 4, 1. oppo. ἔχουσαι τινὰς ἰδέας *Ibidem.* ἔλαιον Fr. 4, 15. οὐκ ἀειδῶς c. pl. 2, 4, 11.

Άεῖμα φθίλλον σαρμῶδες ἐν στοργγυλότητι ἔχει, e classe τῶν ποσῶν 1, 10, 4. describitur 7, 15, 2. nota. Hoc et Dioscorides αἰεῖμα μύρα 4,

189. *semperviventes*, *testiculi* interpretantur. An folia *sar-
κώδη* ἐν *στρογγυλότητι* *ορνυ-
νιουν*?
- Δειφύλλα* τὰ στενοφυλλότερα καὶ
ἔχοντά τινα λιπαρότητα καὶ
ευωδία 7, 9, 4, τὸν δέν-
δρον τὰ αἰείφ. ὀφειλασσιότερα
καὶ ὀσμωρηδέτερα c. pl. 1,
10, 7.
- Ἄλως*, ἄλως σπέρματα, i.e. ἃ οὐ
ζωοῦται, c. pl. 4, 15, 3.
- Ἄλλο μαλακώτερος*, σκληρότερος
6, 8, 1. *ἐγκαταμνημένος* τῇ
γῇ κινουμένη ἱμάδα τινὰ δι-
δωσι καὶ παρῶντα προφῆν c.
pl. 3, 10, 1, 3, 12, 2. *προ-
φῆν* ἐνίμωμον τικὸς ἄσρος 3,
16, 4. *λεπτής*, *πυκνῆς* αἰῶρος
Fr. 1, 30.
- Ἀδραπινναία* 2, 2, 12.
- Ἀδριανός* ὁ πυρός μᾶλλον δια-
μένει 8, 11, 4. *nota*.
- Ἀδριανός* στήχης 7, 11, 2.
- Ἀθήνη*, ὁ πυρός ὁ *Ἀθ.* κατα-
πλέον c. pl. 4, 9, 5. *Ἀθήνη-
σιν* αἱ κριθαὶ τὰ πλείστα ποι-
οῦσιν ἄλματα 8, 8, 2. *nota*.
- Ἀθήνη* c. pl. 4, 7, 4.
- Ἀθλητής*, Boeotii athletae tri-
tici τρία ἡμυχοῖνικα vix ab-
sumunt, Attici contra πάντα
ἡμυχοῖνικα 8, 4, 4.
- Ἀθραγῆ* 5, 9, 6. *nota*. Fr.
III, 64. *nota*. ubi tamen libri
editi et scripti *ἀνδράχνης* vel
ἄδραχνης habent. Clematin
cirrhosam L. interpretatur Cen-
sura Lipsiensis 1818. p. 760.
et Sprengel p. 77. ad. 2. et
clematin aliquam iam anti-
quiores Botanici comparaverunt.
- Ἀδρῶν*, *χρῆ* ταῖς τοιαύταις
δυνάμεισιν ἄδρῶν τὰ θερμὰ
καὶ ἐπιμυρῆν c. pl. 1, 22, 6.
- Ἀδρῶν*, τὰ καταμυρῆσιν
ἴσως ἄδραξόμενος Fr. III, 2.
- Ἀδρῶς*, ἄδρῶς. φῶτα τὰ κα-
φαλάρῳ 7, 13, 4.
- Ἄδως*, αἱ περὶ τὰ Ἄδων καλοῦσι
γῆπον Fr. II, 64.
- Ἄδως* Fr. VI, 3, 6. VI, 4, 2.
- Ἄλως* Euboeae magis χυμω-
ναι καὶ πρὸς βροχῆς καὶ ἔργου

- quam mons Telesphorus 9, 20,
6.
- Ἄλως* (περὶ) τῆς Μαιδο-
νίας αἱ γῆραι ταῖς ἀνέμοις
ὑπεραντία φέρεται Fr. V, 27.
- Ἄλως* montibus et campis
communis 3, 3, 1. an steri-
lis 3, 3, 4. τὴν ἐν Κρήτῃ λεγο-
μένην αἰγίον 2, 2, 10. tres
Cretae αἰγίον καὶ ἀλως 3, 3,
4. *nota*. describitur 3, 14, 2.
Vide *Ἄλως*. De Creticae po-
puli fructu et genere dictum
in Annot. p. 143. Auctor
ἄλως. *θαμνωμένη* c. 90. αἰ-
γίον καὶ ποσὶδρον ἐν Κρήτῃ
inter mirabilia retulit. Cre-
ticam in altera editione Spren-
gel propter locum Hippocra-
tis ad populum balsamiferam
referre maluit p. 87. et αἰγί-
ον cum populo Graeca com-
paravit. De genere ὁ αἰγί-
ον vide in *Πείρος*.
- Ἄλως*, quercus, glandem fert
amaram 3, 8, 2. sola fert
φῶτα 3, 8, 6.
- Ἄλως*, avena, αἰγίον τὸ
φύλλον διασθ 8, 7, 1. eodem
anno non omnis nascitur e se-
mine sato 7, 13, 5. μᾶλλον
ἐν ταῖς κριθαῖς γίνεσθαι δο-
κεῖ 8, 8, 3. αἰγίον καὶ ὁ
βρόμος ὡς περ ἄλλοι ἄλως καὶ
ἀνήμερα — ἐπικατακτείνονται ὁ
αἰγίον τὴν γῆν 8, 9, 2.
ἴσως πολυπόρον καὶ παλαιότα-
τον Ibidem. τὸν δεινότερον
ἔσπερον ἄλως εἶδος 8, 11, 8.
ἐν τῇ γυνωγουμένη. καλλίον
γίνεται 8, 11, 9. ἴσως ἢ παρ'
ἐνιστάτον βλαστῆς. ἐνιστάτον
τὸν σπερματήν 8, 11, 9. *nota*
quomodo extirpatur, Ibid.
Cf. Lemoni di Agricoltura del
Dott. Ottav. Targioni Toz-
zetti T. I. p. 120. Firenze 1802.
ταῦ αἰγίον καὶ τὰ σπέρματα
οὐχ ἅμα γινώσκει, ἀλλὰ παρὰ μί-
κρον c. pl. 4, 6, 1. αἱ τὸν
αἰγίον ἀπολλύουσιν διατῇ τὸν
ἄλως ἄλως παρῶν c. pl. 4,
6, 1. καὶ παρῶν καὶ τὸν
κριθῶν, ὡς περ κατὰ ἴσως

το κέλλανον c. pl. 4, 6, 6. σκοπος και πολυχίτων 4, 16, 2. αἶμα και αἰγίλων συγγνωταί παροῖς και κριδαῖς 5, 15, 5. Sprengelii editio prior avenam sterilem, βρώμον autem fatuam, altera editio p. 62. aegilopem ovatam, βρώμον avenam fatuam interpretatur. In aegilope sentit cum Sprengelio ed. aeq. Stackhouse, qui βρώμον secale cereale interpretatur: sed in altero Catalogo mutata sententia aegilopem cum avena fatua comparat.

Αἰγίνα Διός Ἑλλαντίου (ἱερὸν) Fr. VI, 1, 24.

Αἰγίπυρος, φασὶν ἐρωάζειν και τὸν αἰγίπυρον, ὅπου ἂν ἡ πολὺς 2, 8, 3. nota p. 132. Ononiam cum Anguillara et Schrebero comparavit Sprengel, sed in editione altera p. 65. ad eryugium aliquod deflexit. Iudicium sine notis accuratioribus manebit incertum.

Αἰγίς, πέντης Θηλέας τὸ ἐγκάρδιον 3, 9, 3. et 7. Arcades etiam tribuunt τῇ ἐλάτῃ 3, 9, 8. τὰς αἰγίδας αὐταὶ φουσαι 5, 1, 9.

Αἰγυπτος, Aegyptiae terrae mixtio sola ὕλην τινὰ generat 3, 1, 5. arbores ibi germinationem fere nunquam intermittunt 3, 5, 4. c. pl. 1, 11, 5. ibi παρὶ τὰ ἔλη νῆσοι πλούσιες 4, 10, 2. ἀρώματα και ἄνθη, praeter myrtum, ἄσσμα fert 6, 8, 5. Flores ibi διμήρη ἀνδεδιδυμῶν graecos Ibidem. ὅπου μὴ ὕεται ἡ χώρα ἢ ἀπανίας 8, 6, 6. ἡ παρὶ Αἰγυπτον φαρμακική 9, 15, 1. παρὶ Αἰγυπτον δὲ Νῆλος c. pl. 3, 3, 3. ubi Nilus redundarit κατα σῆκον Αἰγ. Fr. 4, 5. μύρον ἐκ πλεονικῶν, ἀρωματιστον Fr. 4, 28, 30. 31. πάρος λέθος, alius μέλας διαφανής, ὁμοῖος τῷ Χλω Fr. 11, 7. οἱ γράφοντες τὰ παρὶ τοῦ βασιλέως Fr. 11, 55. Vide ἀναρχαί. — παρὶ Αἰγ. δὲ νότος

ἀρχαῖος μῦθος Fr. V. 5. καὶ αὐτὴν Αἰγυπτον τὴν εἰς θάλατταν τὸν νότον μὴ πνεῖν, ἀλλὰ τὰ ὑπερ Μιμήριδος — οἷτι κοίλῃ τὰ κῆτος ἡ Αἰγ., τὰ δ' ἀνὰ ὑψηλοτέρᾳ Fr. V, 8 et 61. ἐν Αἰγύπτῳ φασὶ μὴνι πρότερον ἢ ἐν τῇ Ἑλλάδι τελειοῦσθαι τὰ σπέρματα c. pl. 4, 11, 8. τὰ ἐν Αἰγ. τεράματα 4, 12, 3. πολλὰ εἶδη ἐλαίων, — τὸ τῶν Αἰγυπτίων καλουμένων γένος τῶν πολυσάρκων τὲ και μεγάλων ἀνέλκων ἐστὶ, θάττερον δὲ ἐλαϊώδες 6, 8, 7. ἐν Αἰγ. ἡ φάφανος, χρηστή 6, 10, 10. δὲ κάλαμος δὲ ἐν τοῖς ἔλεσι και τὰ ἄνω ἔχει ἐδάδιμα 6, 11, 12. τῆς ἐν Αἰγ. ἀκρότης κόμμι 6, 11, 15. χείρωτα τὰ ἄνθη και στεφανώματα 6, 18, 3. αἱ μυρρίνας τῇ εὐοσμῇ ὑπερβάλλουσι, earum descriptio 6, 18, 4. ταῖς ἀναρχαῖς ὑπερ τῶν βασιλέων τῶν Αἰγυπτίων Fr. II, 24. ἐν τῷ Διὸς ὀβελίσκῳ ἀμαρῶντος ἀνακισθῆαι Ibidem. μῦς διήποδες Fr. XIV, 9. nota. Arbor, quae centesimo anno demum fructum ferre dicitur c. pl. 1, 17, 9. σιτοφόρος c. pl. 3, 23, 4.

Αἰθαλώδης γῆ c. pl. 6, 3, 2. sed ibi pro ὅσαι αἰθαλώδεις verum ὅσαι, δ' αἰμαλώδεις liber Urbinas habet.

Αἰθιοπία, ἐν Αἰθ. ὅλα θανατηφόρος, ἢ τοὺς διστοὺς χροῖουσι 9, 15, 2. δὲ θεινὸς ὁμβρὸς πολλὸς c. pl. 3, 3, 5.

Αἰθρία, οἱ πάροι γίνονται καὶ αἰθρίαῖς — διὰν αἰθρίας οὐσῃς αἱ λεπίδες καταφέρονται 4, 14, 12. ἐπιγενόμεναι καταξηραίναν c. pl. 1, 19, 5. αἰθρίαῖς και πάγων σφοδρότητες c. pl. 5, 12, 2. γίνονται αἰθρίας και πνεύματος Ibidem. διὰν αἰθρίας οὐσῃς λεπίδες καταφέρονται 5, 12, 11. σκληραὶ 5, 14, 2. ἐπινεφῆ και αἰθρίαῖς Fr. V, 51. ubi additur poeticum ταχὺ δ' αἰθρία ποιῶ.

Αἰθριος ὑδατὴς καὶ μὴ αἰθριος
c. pl. 5, 12, 2.
Αἰθυσία, αἱ αἰθ. Fr. VI, 2, 3.
Αἷμα, αἵματος ἀρίστως ἐπεφα-
γμένον Fr. 10, 33.
Αἱμάσια, πρὸς αἱμασίαν φνιγ-
θεῖς 6, 7, 5.
Αἱματίς, de purpura, ὅταν κα-
θίσαι τὰς αἱματίδας Fr. 20, 40.
nota. de eodem succo sect. 30.
τὴν ὑγρὰσίαν est.
Αἱματίτης, ἡ αἱματίτις λίθος,
αὐχμώδης, ὡς αἵματος ἔηρου
κρηρῆτος, Fr. II, 37.
Αἱματωδὴ χυλὸν 6, 4, 6. χροῖαι
τῶν χυλῶν 9, 1, 1.
Αἱμόδορον erat 8, 8, 5. ubi
λεμόδορον dedit.
Αἰμός fert myricam 4, 5, 7.
πρὸς τὸν Αἰμ. quercus rectae
(ἀγρὺς), altae et laeves nascuntur
c. pl. 2, 9, 2. Neutro genere
appellarunt Αἰμον Hecataeus,
Hellanicus, Eudoxus, Diony-
sius, testante Grammatico in
Anecdotis Bekkeri I. p. 362.
Αἰνάν (πρὶ) αἱ σὺναὶ οὐ ψα-
ρῶσι 4, 14, 3. et 8, 4, 4.
ubi Εὐβοίαν editum.
Αἶνος, ἔδρα σπαγὲς αἶνα 1, 5, 3.
φύλλα ἀφλεβα καὶ αἶνα 8, 3,
1.
Αἶνος δοκεῖ ἀλειψντέρα γεγόνε-
ναι πλησιαιτέρον ὄντος τοῦ
Ἑβρου c. pl. 5, 14, 3. ἰσημερι-
νοὶ πυροὶ περὶ Αἶνον c. pl. 4,
11, 4.
Αἶξ, ἡ αἶξ, ὅταν λάβῃ τὸ ἡρύγ-
γιον εἰς τὸ στόμα, μένει καὶ
τὰς ἄλλας ἴστασθαι κατὰ Fr.
XV, 3.
Αἰλόν τινες in sacrificiis non
utuntur lignis quercus ἀλι-
φλόον 3, 8, 5.
Αἶρα, φλοιδὸν μονόλοπον habet
1, 5, 2. τὰ ἐν μέσῳ τῶν αἰρῶν
erat 1, 10, 10. ubi ἀνδρῶν
scripsi. Oryza nascitur similis
ταῖς αἶραις 4, 4, 10. πυρὸς
καθαροῦ αἰρῶν 8, 4, 6. αἶρα
βαρὺ καὶ κρημνολυγὲς Ibidem.
πυρὸς καὶ κρημνὴ εἰς αἶραν με-
ταβάλλει 8, 7, 1. describitur
Ibidem. φάλυρον c. pl. 2, 16,

3. ἐκ τῶν πυρῶν καὶ κρημνῶν
διαφθειρομένων transit 8, 8, 3.
παντελὲς ἀπηργισμένον ἔστι
8, 9, 3. πυρὸς ἐξ ἀλλήλῃ εἰς
αἶρας καὶ πάλιν τῶν αἰρῶν εἰς
πυροῦς c. pl. 4, 4, 5. ἀνατίλλων
τὸ φύλλον εὐθὺς λεπρότερον
καὶ πτωδέτερον καὶ στυφνότερον
c. pl. 4, 4, 11. αἶρα ἀνεργος
(οὐ πολυχύτων), ἀλλὰ γομῇ
c. pl. 4, 16, 2. ἐκ πυρῶν αἶ-
ραν ποιοῦσιν αἱ ὑπερομβραὶ
c. pl. 5, 3, 7. αἶρα καὶ αἰ-
γίλωφ συγγεννῆται πυροῖς καὶ
κρημνῶς c. pl. 5, 15, 5. Lo-
linum temulentum interpretan-
tur omnes, quod hodieque in
Graecia nomen antiquum ser-
vat.
Αἰρῶ erat 9, 16, 6. ubi λε-
ρῶ dedit.
Αἰρωδης πυρὸς 8, 4, 6.
Αἰσθησις, ἡ, κοινότερα, oppos.
ἐμπειροὶ ὀλίγοι 1, 14, 4.
Αισχύλον ἐλεγεῖα 9, 15, 1.
Αἶτια, ἅπαντα ἐν ταύταις ταῖς
αἰτίαις ἔστι c. pl. 6, 11, 12.
Αἰτιόμαι, τοῦ — τὴν ἰδιότητα
αἰτιατέον c. pl. 3, 7, 4. τοῦ —
τὸν αἶρα τις ἂν αἰτιασάιτο c.
pl. 4, 11, 8. περὶ ὧν οὐδὲν ἔτε-
ρον τις αἰτιάσεται παρὰ τὴν κρη-
μνὴν 6, 7, 13. nota. τοῦτο δὲ,
ἐπερ ἀληθὲς, δυοῖν θάτερον
αἰτιάσεται — τις 6, 19, 1. ubi
τούτου scribendum, aut com-
ma post τοῦτο tollendum vi-
detur. τὴν παχύτητα τοῦ αἶρος
αἰτιάται πρὸς τὸ φαίνεσθαι
μύλων Fr. I, 80. πάντων τού-
των — ἐν τοῖς πρότερον εἰρη-
μένοις αἰνῶται Fr. VIII, 3.
nota.
Αἰώρα, οἱ τὰς αἰώρας καὶ τοὺς
τροχοὺς διαφροῦντας ταχὺ σπο-
τοῦνται Fr. VIII, 7.
Ἀκαρία ἔργων c. pl. 5, 15, 3.
Ἀκαλήφῃ, olus agreste, coctum
editur 7, 7, 2. Urticae ad
genus pertinere consentitur
omnes.
Ἀκανθα ἡ βασιλικὴ sero germi-
nat c. pl. 1, 10, 5. τὸ περὶ
Βαβυλῶνα τῇ ἀκάνθῃ ἐπι-

ὀνισφύμων ὀνίσκω c. pl. 2,
 17, 3. et annot. p. 192. *Ἰνδία*
 Ἰνδία τὴν Ἰνδίαν, ἥς μίται
 τὸ ὄνομα σύμφορ 9, 1; 2.
 quam stracyllidi affinem aut
 synonymam putat Stackhouse.
 Ἰνδία δὲ Ἰνδία, ut sonchus,
 eorum folia qualia? 4, 6, 10.
 Ἰνδία δὲ τὴν ἥμπαλλομένην
 Ἰνδία τὸ ὄνομα 9, 18; 2. Ἰνδία
 τὴν ἥμπαλλομένην ὀνισφύμων
 ὀνίσκω 6, 11, 15.
 Ἰνδία Aegyptiaca describitur,
 Ἰνδία καὶ Ἰνδία 4, 2, 18.
 Eius ὄνομα δὲ ὀνισφύμων 9, 1,
 2. Ἰνδία τὴν ἥμπαλλομένην
 ὀνισφύμων ἥμπαλλομένην c.
 pl. 6, 11, 5. Albam cum
 Arabica Senegal, nigram cum
 Arabica comparat Sprengel in
 editione Historiae utraque; in
 nigra consentit Stackhouse.
 Cf. annot. p. 391. Hist. Cum
 in descriptione 4, 2, 18. ait
 Ἰνδία δὲ τὴν ἥμπαλλομένην
 ὀνισφύμων καὶ ἥμπαλλομένην
 καὶ ἐν τῷ ὄνομα ἥμπαλλομένην
 καὶ ἐν τῷ ὄνομα ἥμπαλλομένην
 ἥμπαλλομένην spinas minimas
 sibi cognitarum reperit Casp.
 Hofmann, verba ita corrigi
 voluit: καὶ γὰρ τὴν ἥμπαλλομένην
 ὀνισφύμων de Medicamentis offici-
 nalis p. 186. Voluit enim du-
 bia παρὰ τὸ ὄνομα ἥμπαλλομένην
 καὶ ἥμπαλλομένην vel spinas stil-
 pedes minimorum vel acan-
 tharum plurimarum, vel spinas
 pediculos occupantes, et ha-
 quibetam pinulas distinctas
 guentes. Speciem enim ὀφθαλ-
 μῶν spinosa cum ramis et surculis
 ex Aegypto vel Africa mon-
 dani legi descriptam, non
 talis est acacia nec Senegal
 nec Arabica. Quare more
 Theophrasti censet ὀφθαλ-
 μῶν de Acantha Aegyptiaca
 Theophrasti.
 Ἰνδία, ἥμπαλλομένη ὀνισφύμων
 spinosa ramis, succo plena, qui
 animalia et homines aspersum
 excoecat 4, 4, 13, quam

Sprengel Euphorbiam effusorum interpretatur. Sed vide Annot. p. 311. In verbis *αὐτῶν δ' ἐν κινῶν* desunt verba aliquot, quæ caules multos ex una radice nasci significant.

*Αποκρίθαι λέγουσιν, ὅτι ἡν. Ἡρα-
κλῆους καλοῦσιν, in India 4, 4,
12. nota p. 310.

Ἀπανθικὰ, πα. 6, 1, 2. α. 3.
ἀπανθικῶν ὄσα λαχανώδη 7,
7. 34. "

Ἀκανθος, ἐν Ἀκάνθῳ καὶ ἐπὶ
πέτρῃς, ἀνθακμοῦς τέμνοντες
τὰς ἀμπέλους c. pl. 3, 15, 5.

ἄνθρωπος· ἡ θριδαίρη· ἀπὸ
δοῦναι· τὸ φάλλον καὶ τὸν αὐ-
λὸν γ· β· α·

*Azavizsi 6, 4, 8. nota.

[illegible]

οὐκ ἐστὶν ὁμοίαν· ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι
 σαρματικὸς ἄναξ ιχθυόε-6,
 4, 9. κατεβήν· ὅμοιον· ὑπάρχει,
 εἰ δὲ ἄναξ· παλαιοῦσι, de cha-

πολιτικῆς καὶ πορύσεως ἔχον-
τα νομινὰ 6-14: 4. Urbinatū

Codiceis supplementum. — Oportet acanthum L. interpretantur Sprengel et Stackhouse.

confisi interpretatione Honorii Belli Epist. ad Celsam
(Append. Histor. pl.) p. CCXX

Equidem non ausim affirmare
cum propter postremum Theo-
phrasti locum, tum propter

formam capituli hucusque an-
intellectam.

formis? 6, 14. 3. ἡ κίνησις ἐν
ἀκινήσει; ἡ ἐκ πρᾶξης ἐν
4. 8. κίνησις. Νῦν πρὸς κίνησιν

ἐκτανύδεις τὴν μορφὴν δ., α. 11
ἐκτανύδεις δ. ἐκτανύδεις σπέρμα
ἀόριστον δ. δ. δ.

"Αναρδιον: Εύλον 3, 42, 1. 00
 "Αναρδιον: Εύλον 3, 42, 1. 00
 "Αναρδιον: Εύλον 3, 42, 1. 00

pl. I, I, 4. ~~ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν~~

ὑπεβαλλομένη 9, 18, 1. Vide Annot. p. 814.

ἄλκός, ὕδατα ἄλκῃ c. pl. 2, 5, 3. sed ἄλκῃς Ibidem et 2, 5, 4 et 5. Ita ἄλκῃς c. pl. 3, 18, 8. ἄλκῃς c. pl. 2, 5, 4. In libris editis et acris variatur scriptura, sed Urbinas fere ubique ἄλκῃς praefert.

Ἄλκωδη φλοιὸν 9, 11, 2. nota.

Ἄλκων cythbum perdit 4, 16, 5. δ κύτιος καὶ τὸ ἄλκων τῇ πολυτροφίᾳ καὶ τῇ ἄλκυρδι φθείρεται τὰ παραφτενόμενα c. pl. 5, 15, 4. ἐν ἄλκῳδῳ φθιόντων ἔχει ἄλκυρδα τινὰ 6, 10, 8. Halimium atriplicem L. interpretatur Sprengel, Salicorniam fruticosam Stackhouse, quam posteriorem usquam cultam esse ignoro.

Ἄλκιδον, ἐν τοῖς ἄλκιδόις 7, 15, 2. ubi erat ἄλοιδόις.

Ἄλκιδόις, quercus, alijs εὐφλοῖς, 3, 8, 2. ἄλκιδόιον ἔϊλον φθίλον 5, 1, 2. sed ibi Cod. Urbinas rectius ῥι 3. εὐφύ φλοῖον καλοῖται. Idem nempe ἄλκιδόιον, alii simpliciter φλοῖον quintum genus quercus vocabant.

Ἄλκιδόις τὰς ῥίτσας ποιεῖ c. pl. 3, 17, 4. nota.

Ἄλκυρδα de genus Fr. 1, 25, 26.

Ἄλκυρδας, καὶ τὰς ἄλκυρδας τῆς ὥρας c. pl. 1, 7, 5.

Ἄλκω, ἄλκω, διασπαστικὴν concludit 4, 14, 14. sed alibi ἄλκω δὲ 1, 7, 3.

Ἄλκω, καὶ ἄλκω, ἔχει τοὺς ὄρους 3, 6, 2. Vide in Κατάλογο et in Κρίσις.

Ἄλκω, ἄλλοι, ἄλλοι, γένος, 1, 3, 2. ἄλλοι, τὸ γένος, ἔχουσι 1, 6, 8. ἄλλω, καὶ c. pl. 6, 3, 1. sed ibi Urbinas liber ἄλλοι, habet.

Ἄλκω, vide in ἄλλοις.

Ἄλκω, ἄλλω, ἄλλω, τῇ φθί, καὶ τὸ ψυχρὸν c. pl. 3, 14, 8, 6, 17, 12.

Ἄλκω, ἄλλω, ἄλλω, τῇ φθί, καὶ τὸ ψυχρὸν c. pl. 3, 14, 8, 6, 17, 12.

Ἄλκω, Fr. 1, 25, 26. Vide ἄλκω, τοῖς ἄλκω, 54.

Ἄλκυρδα, ἄλκυρδας, τὸ πορτοκάλιον 7, 5, 4. nota.

Ἄλκω, ἔνια σπέρματα ἄλκω, τοῖς 8, 10, 1. nota. ἔνια ἢ ἄλκω τὸν ἐρεβινθῶν, καὶ καλῶς c. pl. 3, 22, 3, 3, 24, 3. ἔνια ἄλκω νοσηματικὴς καὶ καλῶς, ὡς πρὸς ῥοδίων 6, 10, 5.

Ἄλκυρδα, ἐν τῷ ἔρῳ Fr. IX, 16. hist. 4, 3, 5. c. pl. 2, 5, 2. ἄλκυρδα ἢ παρὰ τὸν κύτιον καὶ τὸ ἄλκω c. pl. 5, 15, 4. ἐν τοῖς παρὰ τὸ ἔρῳ γίνεται τῆς ἄλκυρδας, ἔδον καὶ τοῖς ἐρεβινθοῖς, αὐτοὶ δὲ γίνονται 6, 10, 1. ἐν ταῖς ἄλκυρδα, ἄλκυρδα ἢ ῥοδίων c. pl. 2, 5, 4. ἀποστρέφει τὴν ἄλκυρδα c. pl. 3, 6, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

Ἄλκυρδα, τὸ ἄλκω, ἀποστρέφει καὶ ὡς πρὸς ῥοδίων c. pl. 6, 10, 3.

- * *ἄλπις*, ὡςπερ τὰς ἄλπις Fr. II, 60. vox vitiosa.
- * *ἄλσῶν*, huic simile folium aristolochiae 9, 13, 3. An cum Dioscoridea 4, 87. sit eadem, dubium manet. Omisit Stackhousii Index et Sprengelii.
- * *ἄλσῶδης*, τὰ ἄλσῶδη καὶ φύλδρα quae? 3, 1, 1. τὰ ἄλ. καὶ παραποτύμια 3, 2, 4. τὰ ἀναρπα δοκοῦντα λειψία, πιτῆα, ἰτέα, αἰγειρος 3, 4, 2. τὰ πάρυδρα καὶ ἄλσῶδη c. pl. 2, 7, 3.
- * *ἄλτῆρες*, ἔχων ὁ πένταθλος μῆζον ἄλλται Fr. VII, 13.
- * *ἄλυνός* idem quod ἄλμυρός Fr. IX, 4.
- * *ἄλυνία*, πρὸς κονφύτητα καὶ ἄλυνίαν 2, 4, 2.
- * *ἄλυσιτελής*, τοῦ ἄλυσιτελοῦς ἔκκρισις Fr. IX, 4. ubi ἄλυσίου ἢ ἔκκρισις editum.
- * *ἄλφιτον*, μετ' ἄλφειον 9, 9, 1. Ἀθήνησιν αἱ κριθαὶ τὰ πλείστα ποιοῦσι τὰ ἄλφιστα 8, 8, 2. πυρὸν καὶ γένος τι κριθῶν, διὰ τὸ βελτίους εἰς τὰ ἄλφιστα γίνεσθαι, μὴ ἀπεξηραμμένα διερίεσθαι 8, 11, 3.
- * *ἄλφός*, ἄλφους καὶ ψώρας βοσκημάτων 9, 9, 4. sed ἄλφόν est 9, 12, 2.
- * *ἄλωπεκόννησος*, ἐν Ἀλ. 1, 6, 13.
- * *ἄλωπεκονρός* 7, 11, 2. eius στάχυς μαλακός, δασύς καὶ χρωδέστερος Ibidem. Saccharum cylindricum comparavit Sprengel, Phalarin paradoxam Flor. Gr. aut Phleum crinitum eiusdem Stackhouse.
- * *ἄλως*, αἱ μέλαινα Fr. VI, 1, 22. αἱ ἄλωνα Fr. VI, 2, 6. φαγεῖσθαι Ibid. ἐὰν ὁμαλῶς παγῇ καὶ μαρανθῇ VI, 4, 2. ὁμαλῇ τόπον ὡςπερ ἄλω ποιήσαντες 9, 3, 1.
- * *ἄμα*, φανερὰ γίνεται ἅμα περὶ τὴν πλάστιγγιν, ἢ δὲ ἐλατὰ ἴσπερον 4, 14, 2. σπείρεται ἅμα καὶ τὸ σῆσαμον, τὸ ὀρμιον καὶ τὸ ἐρύσιμον 8, 7, 3.
- * *Ἀμαξικά*, εἰς τὰ, χρῶνται 5, 7, 6. Theophr. oper. T. V.
- * *Ἀμαξοπηγία* 5, 7, 6.
- * *Ἀμαράκινον συντιθέμενον χλωρίς ἀμαράκον ψευδώνυμον ἔχει τὴν ἐπικλήσιν* Fr. 4, 30.
- * *Ἀμάρακον*, τὸ, ὃ εἰς τὰ ἀμάματα χρῶνται 9, 7, 3. inter αἰφύλλα 1, 9, 4. τῶν στεφανωματικῶν — τὸ ἀμάρακον δριμύτιαν ἔχει ὁσμὴν c. pl. 6, 14, 9. τοῦτω μόνῳ τῶν ἀρωμάτων οὐ χρῆσθαι τοὺς μυρεφούς Fr. 4, 30.
- * *Ἀμάρακος*, ὃ, quomodo nascatur 6, 7, 4. nota. inter flores aestivos ἀμάρακος ὁ Φρύγιος 6, 8, 3. nota. inter bulbosae ἀμάρακος ὁ χλωρός c. pl. 1, 4, 1. nota. ἀμαράκον τοῦ χλωροῦ ὄλθα εὐχυλός καὶ εὐσπαρκός c. pl. 1, 4, 1. inter φρυγαδικὰ 6, 1, 1. et 6, 7, 4. natura et satio 6, 7, 4. Amaracon simpliciter Sprengel in priore editione origanum maioranoides, Stackhouse aegyptiacum interpretatus est: sed in altera editione Sprengel p. 68. amaracon χλωρὸν coniecit esse hyacinthum comosum, sed Phrygium omisit.
- * *Ἀμανρός*, τὰς ἐντομὰς ἀμανρότερας 6, 2, 5. ἀνθος μηλινουίδης ἀμανρόν 6, 2, 8. ἀνθος 6, 7, 1.
- * *Ἀμανροῦσθαι* τὰς δυνάμεις 9, 14, 3.
- * *Ἀμᾶω*, ἄμᾶται 9, 11, 7. ἄμᾶσι 9, 11, 9.
- * *Ἀμβλώω*, ἀμβλοῦνται οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πρωτοτόμου ἀμπέλου 8, 14, 6.
- * *Ἀμβλωπῶ* Fr. 1, 8.
- * *Ἀμβλωπεῖς ὀφθαλμοὶ ἀμπέλου* c. pl. 3, 15, 2. bis. Etymologicum M. p. 347, 1. ἐξαμβλοῦν — κυρίως μὲν ἐπὶ ἀμπέλου ἐπικεικαυμένης τοὺς λεγομένους ὀφθαλμούς φασὶ τὸ ἐξαμβλώσθαι.
- * *Ἀμβλωσις* τῶν ὀφθαλμῶν c. pl. 5, 10, 13.
- * *Ἀμεγώτερος*, ὅσα ἂν ἐξ ἀμεγώτερον ἢ Fr. 1, 76.
- * *Ἀμείδιον*, τὸ, διαφανές, οἶνω

- πὸν τῇ χρόῃ Fr. II, 30 et 31. *nota.*
- * *Ἀμνηνός*, φύλλον λεπτότερον καὶ ἀμνηνότερον 3, 9, 1. 4, 12, 2. σπέρμα πιτυράδης καὶ ἀμνηνόν c. pl. 1, 5, 4. et 1, 19, 1. κλήμα ἀμ. c. pl. 3, 14; 5. ορροα. δυνατόν καὶ νεανικόν *Ibid.* 6. ἀμνηνὰ σπέρματα c. pl. 4, 4, 3.
- * *Ἀμείρως*, διὰν ἀμείρῳσι τὸν καρπὸν 9, 8, 2. sed *Urbinas* ibi in libro decimo ἀμειρῶσιν habet.
- * *Ἀμταβλησία* c. pl. 6, 19, 3.
- * *Ἀμῖξα* καὶ καθαρότητι ἀκοπῇ c. pl. 4, 16, 2. 6, 17, 1.
- * *Ἀμμων*, παρ' 4, 3, 1. 5, 3, 7. ἐν Ἀμμωνος 4, 3, 5.
- * *Ἀμόργης*, πλείω ἀμόργην c. pl. 1, 19, 2. φαίνεσθαι πλείον ἔλαιον διὰ τὸν ἀμόργην c. pl. 6, 8, 3. ὃ ἀμόργης τῆς ἔλαιας τὸ πρῶτον λευκὸς γίνεται καὶ πάλιν εἰς τὸ φοινικεῖον μεταβάλλει, τὸ δὲ τελευταῖον γίνεται κυανέουδης Fr. 20, 35.
- * *Ἀμπιλος ἄγρια* arbores scandit 5, 9, 6. radix eius durat annum 9, 14, 1. usus eius et fructus 9, 20, 3. Vide Annot. p. 836 et 837. *Idaea* vel *Ἀλεξανδρεία* 3, 17, 4 et 6. Tammum communem interpretatur Sprengel, vaccinium vitem *Idaeam* Stackhouse. Tami natura sarmentosa et fructus non congruunt notitiis Theophrastae: nec magis vitis *Idaeae* fructus racemosus ruber acidus convenit, Theophrastus plantae acinos secundos tribuere videtur. Cf. not. p. 254. *Θαλαττία* 4, 6, 1 et 9. Fucum volubilem coniecit Sprengel. *μαιομένην* τὸν καρπὸν μὴ ἐκπέττει c. pl. 1, 11, 3. 1, 18, 4. *nota.* ἀμπέλων αἱ ὀλιγοκαρπότεραι καὶ πικνοφθαλμότεραι καὶ στερεώτεραι 5, 4, 1. *nota.* ἀμπέλου δακρυῶν quando colligatur 9, 1, 6. διαμένει τριάντον θ'
- ἡμέρας c. pl. 1, 6, 9. ἀμπέλοι λευκαί, διὰν εὐβλαστῶσι, τότε μάλιστα εὐκαρποῦσι c. pl. 1, 20, 5. ἀμπιλος βλάπτειται τῇ δόμῃ τῆς θαφῆς καὶ ῥαφάνου c. pl. 2, 18, 4. ἀμπέλων δ' φλοιὸς περιαιρίζεται c. pl. 3, 18, 6. *Athenaeus* 15. p. 701. *A. Clitarchum* ait in *Glossis* tradere, *Rhodiums* vocare *λοφνίδα* τὴν ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς ἀμπέλου λαμβάνουσα. *Hino* φανὸς ἀμπέλου apud *Aristoph.* *Lysistr.* v. 308. ubi *Scholias* vide exscripta a *Suida* in φανός. ὅσα χωρὰς εἶδη, τοσαῦτα καὶ ἀμπέλων λέγουσι 4, 11, 6. ἐκ τῶν ἀκρεμόνων ἢ ἐκ τοῦ στελέχους ἤγειρε καρπὸν c. pl. 5, 1, 2. κατακρύπτουσι τὰς ἀμπ. διὰ τὸ ψύχος 5, 12, 5. σχίσιν τοῦ στελέχους δέχεται — σχιζόμενα τὰ κλήματα καὶ τῆς ἐντεριώτης ἐξαιρουμένης ταχὺ σφύεται 5, 16, 3 et 4. οἱ τῶν ἀμπ. βλαστοὶ καὶ ἀκρόεστες χλωροὶ βρωτοὶ 6, 12, 9.
- * *Ἀμπιλουργεῖν* c. pl. 3, 7, 5. et formare novellas vites 3, 13, 1. synonymum ἢ κλάσις *Ibidem.*
- * *Ἀμπιλουργία καὶ κλάσις* c. pl. 3, 14, 2. ὥρα τῆς ἀμ. c. pl. 3, 15. toto.
- * *Ἀμπώτις* quomodo βόρειον πνεῦμα significet Fr. VI, 2, 4. ἀμπώτιδι editum c. pl. 2, 5, 2. ubi *Urbinas* ἀμπώτι habet. Alterius formae exempla recentiora posuit *Lobeck* ad *Phrynichum* p. 340.
- * *Ἀμυγδαλή*, arbor et fructus 1, 11, 3. ἀμυγδαλῶν τινῶν ἄνθος ὑπέρυθρον 1, 13, 1. sed 3, 12, 5. simpliciter amygdalae ἄνθος ἐρυθρόν dicitur. σκληρὰ, μαλακῇ 2, 2, 5. cultura fructum mutat 2, 2, 11. florem ante folium edit 7, 13, 7. ὑγρότης δακρυώδης 9, 1, 2. τοῦ ἀπὸ τῆς ἀμ. δακρυῶν οὐδεμία χρεῖα 9, 1, 5. οἱ θύσιοι ἐνοφθαλμίζουσιν, διὰν προσανύθωσιν c. pl. 1, 9, 1. τὴ

- ἀμυγδαλα* hist. 4, 4, 7. c. pl. 4, 2, 1. *πικρά πολλά περί Κιλικίαν*, e quorum oleo fit ibi τὸ χρίσμα Fr. 4, 16. *ἀμυγδαλή* τὸ πρῶτον ὕδατός, ἕως ἂν ἡ χλωρά, ξηρανομένη δὲ λίπος λαμβάνει 6, 6, 8. τὰ κολύφη ὅξιν *Ibidem*. αὐτομάτως ἐπιπηγνύμενον δάκρυον ἔχει 6, 11, 15. Aristarchus *ἀμυγδαλήν* arborem et fructum scribi voluit, *ἀμυγδαλήν* arborem Trypho et Pamphilus apud Athenaeum 2. p. 202. Schw. *ἀμυγδαλῆς* ὑγρότης κομμωδότης c. pl. 5, 11, 1. *σχίσιν* δέχεται 5, 16, 4. *νελονομένη* πικρὰ γίνεται 5, 17, 5. τῶν δένδρεων σπερμάτων ὅσα μαλακὰ καὶ σαρκώδη, καθάπερ ἡ *ἀμυγδαλή* καὶ τὸ κάρυον καὶ ἡ βάλανος, τοῖς περιέχουσιν σώζεται 5, 18, 4.
- * *ἀμυγδόλινον* ἔλαιον παρακμάζει ταχὺ Fr. 4, 20.
- * *ἀμυγδὴ*, τὰ ἄνω, in flore puniceae 1, 13, 5. Alio modo *amygdalae* corticem plenum *ἀμυγῶν* arbori nomen dedisse tradit Herodianus Athenaei 2. p. 201. Schw.
- * *ἀμφανυῖς* prae fractae abietis quid? 3, 7, 1. 3, 9, 8.
- * *ἀμφίβριος*, de plantis aquae et terrae communibus ὥς περ *ἀμφίβρις* 1, 4, 3. τοῖς δ' ὡς *ἀμφίβριος* κατὰ Δημόκριτον Fr. XII, 12.
- * *ἀμφιδόξος*, ἐν *ἀμφιδόξῳ* ταῦτα c. pl. 1, 22, 2.
- * *ἀμφίεργος γῆ* c. pl. 3, 23, 1.
- * *ἀμφικαρπός* 1, 6, 12.
- * *ἀμφικυρτός*, τῆς σελήνης — κύρτου οὐσῆς Fr. 47, 4, 7. Vide in *Meis* dicta. 6
- * *ἀμφιφύα* in abiete eadem quae *ἀμρανυῖς* 3, 7, 1.
- * *ἀμραν* Fr. 4, 32.
- * *ἀμραν* e libro 7, 4, 2. integriore olim excerpit Athenaeus inter genera raphani, et liber Urbinas nominis eius reliquias μόραν habet ante *Βοιωτίαν*. Videtur armoracia Plinii intelligi, quam suspicionem e loco Athenaei duxit etiam Sprengel h. r. h. p. 114. ed. sec.
- * *ἀναβάπτει* τὰς χεῖρας 3, 13, 6.
- * *ἀνάβασις*, ὥς περ ἡ *ἀν*. Fr. 1, 79.
- * *ἀναβλώσκειμαι* 4, 2, 11. τὰ δένδρα 4, 14, 12. τὰ φύλλα ἀνέβλωσται 4, 14, 12.
- * *ἀναβλαστάνω* 4, 2, 8. 4, 14, 13. *ἀναβλαστῶ* 7, 10, 1. *θάπττον* — *ἀνι* c. pl. 4, 11, 4. *πάλλω* ἀναβλαστήσαι 5, 13, 4.
- * *ἀναβλαστήσεις* καὶ διαφύσεις 8, 1, 6.
- * *ἀναβολή* τῶν πομφυλίων Fr. III, 16.
- * *ἀναγκάιος*, ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἡ φύσις ἔχει τὸ ἀναγκάιον 1, 4, 3. *ἀναγκάιος* δέχεται ἡ χεῖρα πύξον 4, 4, 1.
- * *ἀνάγκη*, διὰ τούτων ἀνάγκας c. pl. 2, 6, 1. 2, 10, 2, 2, 11, 7. et saepe alibi causae necessariae ἀνάγκαι dicuntur.
- * *ἀναγκυνομένη* οἱ ἐρέβινθοι c. pl. 3, 22, 3.
- * *ἀναγραφή*, αἱ ὑπὲρ τῶν βασιλέων Fr. II, 24. Strabo 17. p. 600. Lips. ἐν δὲ ταῖς θήκαις ἐπὶ τινῶν ἐβελίσκων ἀναγραφὰι δηλοῦσι τὸν πλοῦτον τῶν τότε βασιλέων.
- * *ἀνάγω*, εἰς ὕψος ἀναγομένη 1, 3, 2. ἀνάγεται πρὸς τὴν φύσιν 1, 5, 5. πολλὰ πρὸς ταῦτας ἀνάγεται τὰς ἀρχὰς c. pl. 1, 21, 4. εἰς ἀσθένειαν ἀνακτεῖν c. pl. 4, 5, 2. εἰς τὴν οὐσίαν c. pl. 4, 6, 6. ἅπερ εἰς τέρατα καὶ σημεῖα ἀνάγουσι c. pl. 5, 4, 3. ἅπαντα εἰς τὴν ἀρχὴν Fr. 1, 48.
- * *ἀναγωγή* τῶν φυτῶν c. pl. 3, 7, 4.
- * *ἀναδάσκω*, ἀναδιδάσκειν αἱ δίδασκαί c. pl. 3, 17, 4.
- * *ἀναδενδράς* c. pl. 1, 10, 4. et 3, 10, 7. et 5, 5, 4.

- Ἀναδείξω**, ἐν ὕδατι ἀναδείκνυσθαι 9, 13, 3. — δευρομένη μέλιτι 9, 18, 8. — διευκρίνησιν συν ὕδατι 9, 20, 4.
- Ἀναδήξαι**, ἀναδήξας δίδονται αἱ ῥίζαι c. pl. 3, 17, 5. simplex δηξας est 3, 17, 6.
- Ἀναδιαφθροῦμενα**, καθάπερ φύλλα c. pl. 2, 16, 4. sed ibi liber Urbinas rectius καθάπερ ἀνεί διαφθροῦμενα.
- Ἀναδιδῶμι**, ἡ χώρα ταχὺ καὶ θαλάσσης ἀναδιδῶσι 8, 1, 6. τὰς ῥίζας λαβεῖν ἢ ἀναδοῦναι τὴν τροφήν c. pl. 5, 3, 3. τὴν διὰ τὸ πηγῶν δυσωδίαν καὶ ἐπὶ μύρων ἐνίων, διὰν ἀναδοῦσι Fr. IX, 10.
- Ἀναδόσεις**, ποιεῖται τὰ δένδρα ἀθρόας τὰς ἀναδόσεις c. pl. 2, 1, 4.
- Ἀναδρομή** εἰς τὴν βλάστησιν c. pl. 4, 5, 1. ἀν. ταχεία c. pl. 4, 11, 3. alibi ἀναφορά εἰς τὸ ἀνω.
- Ἀναδύσεις** ὑδάτων c. pl. 1, 13, 6. nisi fuit ἀναδόσεις.
- Ἀναξίω**, ὕδατα ἔνια ἀναξί μᾶλλον Fr. III, 16.
- Ἀναζητέω** τὰς αἰτίας c. pl. 6, 18, 11.
- Ἀναζυμῶς**, — ζυμοῖ τὴν γῆν ἢ χιῶν c. pl. 2, 1, 3. ἢ χιῶν ἀναζυμοῖ καὶ μανοῖ τὴν γῆν c. pl. 3, 23, 4. ἀναζυμοῦται 5, 9, 12, 5, 13, 1.
- Ἀναζυμῶσι** τῆς γῆς. ὑπὸ χιόνος Fr. III, 18.
- Ἀναζωπυρέω**, πάλιν — πυρεῖται Fr. III, 61.
- Ἀναθεραπεύει**, τοὺς βλαστοὺς καλῶς 4, 13, 3.
- Ἀναθερμαινόμενος** ἤδη ἀναδιδῶσι 5, 6, 3. c. pl. 5, 9, 12.
- Ἀναθεωρεῶ** 1, 4, 3, 8, 6, 2.
- Ἀναθυμίασις**, ἡ πύρωσις τοῦ λιθωντοῦ καὶ τῆς σμίονης ποιεῖ τὴν ἀναθυμίασιν Fr. 4, 13. ἔρη καὶ καπνώδης Fr. II, 50. ἐν τῷ γεῶδι καὶ ἀερώδει τῆς ἔρηος — ἀσέως Fr. III, 7. de λύχνῳ sc. ἀνευ ὑγροῦτος ἢ ἀνα — αἰεὶς τινος οὐκ ἔστι θερμοῦτος 65.
- Ἀναθυμιῶν**, τὴν ἡλίου θερμοτήτα ὥσπερ ἀναθυμιῶν καὶ ἐπικαίειν τὰ ἐπιπολῆς Fr. III, 38.
- Ἀνακαθαίρω** 1, 3, 3. τοὺς ὄλους 1, 9, 1.
- Ἀνακάμπτω**, διὰν γέραναι μὴ ἀνακάμπτωσι Fr. VI, 4, 3.
- Ἀνάκωνθος** 3, 12, 9. τὰ ἀνάκ. 6, 1, 2.
- Ἀνάκλασις** φύλλων 1, 19, 2. ἐν ὕδατι καὶ γαλιῶ ἔστιν ἀν. Fr. I, 36. φῶς ἄπτονται τῇ ἀνακλάσει ἀπὸ τῶν λείων Fr. III, 73. ἀνέμων Fr. V, 27. Cleomedes 2, 1. p. 86. ἀπὸ δὲ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐπιτεχνώμενοι λαμβάνομεν πῦρ κατ' ἀνάκλασιν.
- Ἀνακλῶ**, ἀνακλᾶσθαι τὴν φωνὴν πρὸς αὐτὸν Fr. I, 53. ἀνακλῶμενον τὸ φῶς συνεχὲς μᾶλλον γίγνεται Fr. III, 73. θερμοῦτητα ἀν — ἔρην Fr. V, 45.
- Ἀνακολυμβῶσι** φύκος οἱ σπογγεῖς 4, 6, 5.
- Ἀνακομιζῶ**, διὰν ἀνακομισθῇ τὰ σώματα c. pl. 2, 4, 6.
- Ἀνακουφίω**, — εἶσθαι τῆς λύτης Fr. I, 45.
- Ἀνακνῶ**, τὰ ἀνακνῶντα c. pl. 6, 1, 5.
- Ἀναλαμβάνω**, διὰν ἀναλάβῃ πᾶν καὶ εὐσθετήσῃ 5, 2, 2. bis.
- Ἀναλάμπω**, ὁ ἥλιος διὰν ἀναλάμπῃ c. pl. 4, 13, 6. nota.
- Ἀναλίσκω**, ἀνηλωμένη Fr. 4, 19.
- Ἀναλλοιδῶ**, καθάπερ εἰς τὴν ὕλην ἀναλλοιούμενος οἶνος c. pl. 6, 7, 6. Sed ibi liber Urbinas recte ἀναλνόμενος habet.
- Ἀναλογία**, κατ' ἀναλογίαν θεωρεῖν 1, 1, 4. ἀναλογία ταῦτα 1, 1, II. 4, 1, 4. οὕτως καὶ τὴν ἀναλογίαν λαμβάνει c. pl. 1, 16, 4. ἐπ' ἐκείνων οὐκ ἄλογον — ἀλλ' ἔχει τὸ ἀνάλογον c. pl. 1, 16, 5. ἀποδιδάσκει τὸ ἀνάλογον c. pl. 1, 18, 3. ubi erat παραδιδάσκει.
- Ἀνάλογος**, ὁμοία εἶναι καὶ ἀνάλογον τοῖς ἐρίοις 3, 3, 8. καὶ τοὺς ἄλλους ἀνάλογον 5, 5, 3. 7, 3, 4. ἀνάλογον δ' ἀπολογ-

Θαί και τὰ ἀληθῆ τῶν σπερμάτων 8, 5, 2. ἀνάλογον δ' ἔχει καὶ ἡ κόπρις πρὸς τὰς χώρας 8, 6, 3. ἐκ τῶν ψυχρῶν ἀνάλογον ποιῶσθαι τὴν μεταβολὴν 8, 7, 1. ἀνάλογον δὲ καὶ αἱ ἀπύρρηνοι τῶν πυρηνωδῶν θάττον σπυλῆκονται c. pl. 2, 16, 1. ἀνάλογον δὲ τούτοις καὶ ὅσα c. pl. 3, 1, 4. τὰ δὲ μέσα καὶ ἀνασθῆτα ἀνάλογον Fr. 1, 84. et pro ἀδελφῇ Platonico est ἀνάλογον 86. γίνεται ἡ ἀνταπόδοσις ἀνάλογον τοῦ πλήθους καὶ μετρήθους Fr. 1, 26. ὅση ἀνάλογον ἡ ἰσχὺς ἐκάστοις c. pl. 4, 1, 1. τὸ ἀνάλογον οὕτω λαμβάνειν c. pl. 4, 4, 10. ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἀνάλογον ἔχοντα τὸ ἐφεξῆς Fr. V, 59. νυκτὸς μέρη τὰ ἀνάλογα Fr. VI, 1, 9. **Ἀναμάχομαι** τὰ ἀμαρτανόματα c. pl. 3, 2, 5. **Ἀνάμιξις**, συμβαίνει γὰρ ἀνάμειν τινα γίνεσθαι τοῦ ἐκωδεν θερμοῦ c. pl. 4, 15, 4. ubi Aldinae 1, 2. Θερμοῦ cum Mediceo omittunt. **Ἀνανθίς**, ὁ κύματος πολλὸν χρόνον ἀνανθεῖ c. pl. 3, 24, 3. **Ἀνανθεῖς γίνονται** c. pl. 3, 19, 1. **Ἀναξαρχός** 3, 1, 4. c. pl. 1, 5, 2. de sensu Fr. I, 1. et 17, 27. ἀρχὴν ποιῶ πάντων τῶν νοῶν 38. διαιρεῖ τὸν αἶρα καὶ τὸν αἰθέρα Fr. I, 59. de coloribus Ibidem. **Ἀναξηραίνω**, ἔλει τῷ ἀνεξηραμένῳ 9, 7, 2. —ξηραίνει 9, 7, 4. ἀνεξηρανθῆαι τὸ ὕδωρ c. pl. 5, 14, 5. ἀναξηρανθῆ ὁ ἐγκέφαλος τοῦ φοινίκος 5, 16, 1. ἡ μήτρα 5, 17, 2. idem compositum dedit liber Urbinae c. pl. 2, 1, 4. De forma ξηρᾶναι, ἀναξηρᾶναι vide Lobeck. ad Phrynichum p. 25. **Ἀναξηρανσις** 3, 1, 2. **Ἀναξηρασία** Fr. XII, 12. **Ἀνάπαλιν** τίθεται τὰ φρεντήρια 2, 6, 12. nota. ἡ κάμψις ἀνάπαλιν ἢ τοῖς ἄλλοις γίνεται

5, 6, 1. τοῦτο οἶον ἀνάπαλιν ἔχοι τοῖς ἄλλοις 7, 4, 9. τοῦτο γε ἡμῖν ἢ τοῖς ἄλλοις ζῷοις ἀνάπαλιν 8, 3, 51. **Ἀναπειάω**, ἀναπειταμένον τὸ συνέγγυς, —ἀμείνη ἢ φορὰ Fr. V, 3. **Ἀναπιδύμι** χυμὸς οἰνώδης ἐκ τῆς γῆς c. pl. 6, 4, 1. ubi erat ἀναποδύμι. **Ἀναπίνω**, διὰν ἀναπίνωσι οἱ γούροι c. pl. 3, 6, 1. ἦτιον τὸ ἔλαιον Fr. 4, 23. ἐκπίνει est 24. **Ἀναπλίσ**, οἱ ἐχθρὸς ἀναπλίσοντες εἰς τοὺς ποταμούς καὶ τὰς λίμνας Fr. XII, 5. **Ἀναπληρῶ**, —ροῦσθαι κοπέντα c. pl. 4, 16, 2. **Ἀναπλήρωσις** τοῦ κοιλώματος 9, 2, 6. **Ἀνάπλους** τῶν ἐξ' Ἰνδῶν ἀποσταλέντων 4, 7, 3. **Ἀναπνευστιδὸς**, ὁ ἀν. τόπος Fr. IX, 39. X, 1. **Ἀναπνέω**, τὸ μέρον οὐκ ἄγαν ἀναπνέει Fr. 4, 69. ut ἀναπνοή dicitur. ἀναπνέει τάχιστα καὶ πλείστον τὰ πυρεῖα 5, 9, 6. nota. **Ἀναπνοή**, ὅπου μὴ ἀναπνοή διικνέται ἢ ἀπὸ τῆς θαλάττης 6, 2, 4. ἀσθενέστερα διὰ τὴν ἀναπνοὴν 7, 5, 6. nota. ἢ ἀπὸ τῆς χώρας εὐσομος 9, 7, 2. μύρα ἀσθενῆ κούφην ἔχοντα τὴν ἀναπνοὴν Fr. 4, 55. Vide etiam ἀποπνοή. **Ἀναποδύμι** χυμὸς ἐκ τῆς γῆς erat c. pl. 6, 4, 1. ubi ἀναπιδύμι dedi. **Ἀνάπτω** πάντα τῷ αἵρι Fr. 1, 46. **Ἀνάρτησις** τῶν νεύρων καὶ φλεβῶν ποιεῖ συμπτώσιν Fr. VII, 10. **Ἀνασκάπτω** διλόφειζον 3, 18, 5. τὴν γῆν c. pl. 1, 15, 1. **Ἀνασκοπτόν** τὰς αἰτίας ἐν τοῖς εἰρημένους c. pl. 6, 13, 2. **Ἀνασκοπεῖν**, ἐκ τῆς θύσεως ἀν. καὶ θιαρεῖν Fr. V, 44. **Ἀνάσπαισις** τῆς γῆς c. pl. 5, 4, 7.

Ἀνάστημα τοῦ στείλεχους 2, 6,
19. σπιθαμιαῖον 9, 9, 5.

Ἀναστομός, διαδυνάμενον καὶ —
στομοῦν τὸ ἀλνκὸν c. pl. 2, 5,
4. ἀ — μούσιν οἱ ἄλλες Fr. 4,
50.

Ἀναστομώσεως καὶ δῆξιως δέον-
ται αἱ φῖλαι c. pl. 3, 17, 6.

Ἀναστρέφειν καὶ ἀφορεῖν 4, 16,
6. ποτα. διὰ τὴν πελλήνης ἀνα-
στρέφῃ 5, 1, 9. ἀναστρέφει
ἐπὶ τὸν αὐτὸν Fr. V, 52.

Ἀνασώζω veneno aconiti infectos 9, 16, 5.

Ἀνατέλλω, ἀνατελλαι ὕλης πλῆ-
θος 3, 1, 6. φύλλα ἀνατέλ-
λει 7, 13, 7. αὐαμος 8, 1, 6.
τὸ σέλιφον ἀνατελλαι c. pl. 1,
5, 7. ἀνατέλλον τὸ φύλλον c.
pl. 4, 4, 10. σπέρμα c. pl. 4,
6, 8.

Ἀνατίθῃμι, τὰ μὲν τοιαῦτα ταῖς
χώραις ἀνατίθειν 8, 4, 6. ταῦ-
τα ἀνατίθῃσι τοῖς σχήμασι Fr.
1, 64.

Ἀνατολαὶ τῶν ἄστρον διτταί,
ἴσαι καὶ ἀκρόνυχτοι Fr. VI, 1,
2. οἱ πρὸς τὰς ἀνατολὰς τόποι
9, 15, 2.

Ἀνατομή, τὰ ἐκ τῶν ἀνατομῶν
1, 1, 4. id est τὰ ἐντός. ἀπ'
ἀνατομῆς συνίσταται τὸ δά-
κρυον 9, 1, 5. δι' ἀνατομῆς
γίνεται 9, 4, 1.

Ἀνατρέπω, ἀνατρέπουσι τὰς
ἀρούρας 8, 9, 1.

Ἀνατρέπουσι τοὺς βούς καὶ τὰ
ὑποζύγια c. pl. 2, 17, 6.

Ἀνατρέχειν, τὰ εὐθὺς ἀνατρέ-
χοντα πρὸς τὴν βλάστησιν c.
pl. 1, 12, 2. τὰ εὐθὺς ἀνα-
τρέχοντα σπέρματα λεπτὰ c.
pl. 3, 23, 3. ἐντα φυτὰ ἐκ τῆς
ὑστερας πέψιως ἀνατρέχει πά-
λιν εἰς τὴν πρατίραν Fr. 20,
52.

Ἀναυξής, ἀναυξής καὶ ἀνεπίδοτον
c. pl. 4, 6, 3.

Ἀναφείρω, ἀναφύροντας αἰεὶ πρὸς
τὸ τέλος c. pl. 3, 2, 3. ἐπὶ
τῶν ἄλλων αἰεὶ πρὸς τὰ τῆς τρο-
φῆς ἀνακτεῖν c. pl. 3, 21, 3.
ἐπὶ τὴν χώραν ἀνοιστεῖν c. pl.
4, 11, 8. κοινὴν τινὰ καὶ πα-

λαιὰν δόξαν ταύτην ἀναφέρει
Fr. I, 37.

Ἀναφορὰν ποιῆσθαι πρὸς τὰ —
1, 1, 4 et 11. ἐλάττω ἀ — ραν
ἔχουσι τοῦ σώματος Fr. VII,
14. τῆς ἀναφορᾶς εὐθὺς ἀνω
γινόμενης c. pl. 4, 7, 1. alibi
ἀναδρομὴ dicitur, 4, 10, 3. 4,
11, 3. ἡ ἀν. πρὸς τὴν ἡμετέ-
ραν αἰσθησιν 6, 12, 6. πρὸς
τὸ βέλτιον Fr. 4, 7.

Ἀναφύομαι, ἀναφύηται 2, 2, 9.
ἀναφύηται 3, 1, 2. ἀναφύεται
ἐκ πυρὸς μονόφυλλος 8, 2, 3.
πῶς πολλὴν ἀναφύησθαι 8, 6,
1. τὰ ἄγρι ἀναφύόμενα c. pl.
5, 15, 1.

Ἀναφύρας, Fr. 4, 25.

Ἀναφύρῃω, ἀναφύρῃσάντες τῷ
εὐώδει Fr. 4, 25. γύψος — ρω-
μένη καλεῖται Fr. III, 66.

Ἀναφυσάω, τὴν θάλατταν δεχό-
μενα καὶ ἀ — σῶντα πρὸς τὴν
χρυσίαν Fr. XII, 1. ἐν ἀλφι-
τοῖς 9, 12, 1.

Ἀναχωρῶν, ὥς περ ἀναχωρο-
μένης ταύτης Fr. IX, 12. ubi
ἀναχωρισμένης editum.

Ἀναχωρεῖν, ἐν τῇ ἀναχωρητικῇ
χώρᾳ, opp. ἐν τῇ πρὸς θάλατ-
ταν 9, 7, 4.

Ἀναχωρίζω, vide ἀναχωρῶν.

Ἀνθήρα τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων 7,
15, 2. τῶν ἀμπέλου φυτῶν
c. pl. 3, 15, 4. ubi ἀνθήρα erat.

Ἀνδράφαξ 1, 14, 2. 7, 1, 3.
semen ἀνδράφαξος 3, 10, 5.
πλατὺ καὶ φυλλοειδὲς 7, 3, 2.
ἀνδρ. καὶ βλίτον καὶ ἐκ τοῦ
πλαγίου καὶ τό γε πλείστον εὐ-
θὺς παρ' ἑκαστον ὄξον προς-
καθήμενον ἔχει τὸ σπέρμα
βοτρυνῶδες 7, 3, 4. radix 7,
2, 6. et 7. ἀνδράφαξιν 7, 1,
2. Phrymichus Bekkeri l. p. 345.
Atticum ἀνδράφαξιν probat,
τοῖς πολλοῖς ἀνδράφαξιν.
Scholion Venetum ad II. 5,
203. editum a Bastio ad Gre-
gor. p. 935. ἀνδράφαξιν scribi
ait. Cum atriplice hortensi
comparant plerique omnes in-
terpretes. Cf. dicta sub voce
Βλίτον.

Ἀνδράχνη τὸ λάχανον aëro germinat c. pl. 1, 10, 4. ὕγρα καὶ ψυκρά c. pl. 4, 3, 2. τὰ φύλλα πετιόμενα γίνεται φοινικὰ Fr. 40, 42. Portulacam oleaceam interpretantur omnes.

Ἀνδράχνη arbor silvestris, αἰείφυλλος quomodo? 1, 9, 3. 3, 3, 3. in montibus Macedoniae 3, 3, 1. συναναβλαστάνει τῷ ὁμογενεῖ ἡμέρῳ 3, 4, 2. δίκαστος, quando fructum utrumque māturet 3, 4, 4. describitur 3, 16, 5. 4, 4, 2. φλοιοραγής 4, 15, 2. quousque φλοιὸν κύκλῳ περιαιρεθέντα toleret 4, 15, 1. σμύρνα φλοιὸν λείον ἔχει ὁμοιον τῇ ἀνδράχνη 9, 4, 3. usus ligni eis τὰ περὶ τοὺς ἰστούς 5, 7, 6. Arbutum andrachuen interpretes plerique omnes agnoverant. Formam ἀνδραχλός habent Codd. 4, 15, 2. ubi Heinsiana ἀνδραχός. Istam habent etiam Etymol. M. et Gudianum ab ἀνδροεικίλος derivantia. ἀνδραχνον bis nominavit Pausanias 9, 22 et 28. ubi in Helicone ait arborem τῶν πανταχοῦ καρπὸν ἡδιστον ἔχειν. Eandem formam habet Eratosthenes Scholii Aristophanei Av. 122. Helladii Chrestomathia p. 16. ἀνδραχλή Atticam scripturam esse ait, ἀνδράχνην vulgarem.

Ἀνδρείκελον, τῇ μίλτῳ eis τὰ ἀλά χρεῖσθαι τοὺς γραφεῖς Fr. II, 51.

Ἀνδρεῖκός, ἀνδρικότατος πρὸς ἀμφοτέρω, opp. ἀσθενέστερα Fr. 4, 32.

Ἀνδρουίδης medicus 4, 16, 6.

Ἀνδροσθένης c. pl. 2, 5, 5.

Ἀνδροτίαν nominatur bis 2, 7, 2. c. pl. 3, 10, 4.

Ἀνδρῶδα, ἡ, olus agreste 7, 7, 1. nota. Vide Χόνδρῦλλα.

Ἀνέλαιος oleae fructus c. pl. 2, 3, 8.

Ἀνεμῶδης, σημεῖον — ὥδες Fr. VI, 1, 18. VI, 2, 1.

Ἀνεμώνη ἐπιγυμῶφυλλος 7, 8, 3. cum

croco, sphaca et erigeronte inter ἀνθή χειμερινὰ 7, 10, 2. ἀνθεῖ κατὰ χειμῶνα c. pl. 1, 10, 2. ἡ ὄρελα cum narcisso et lilio floret 6, 8, 1. nota. ἡ λειμωνία quando floreat 6, 8, 1. paulo post germen emit tit florem 7, 7, 3. Veneris lacrimae anemonen generasse dicuntur a Bione 1, 66. ἡ τὸ φοινικεῖν ἀνθος ἔχουσα nominatur a Zopyro Oribasii p. 349. inter medicamenta acrimemorat et ἔλκουσιν, iterum inter διαφορητικά p. 351. ἡμερος Dioscoridi 2, 207. et ἀγρία ibidem nominatur. Theocritus 5, 92. anemonen et rosam caninam cum rosa nobili comparat. Meleager in Praefatione Anthologiae suae versu 46. ἀνέμοις ἀνθὰ φθόμενα anemonen dicit. ἀνεμώνη νοτιρῇ Rufino Epigr. 15. ἀνεμωνίδης longe fulgentes colore florum Nicandro Fragm. II, 64. Sprengel anemonen L. nemorosam cum λειμωνία comparavit, alteram cum coronaria, ὄρελαν omisit. Stackhouse λειμωνίαν narcissum pseudo-narcissum interpretatur.

Ἀνεργής 9, 16, 9. — γῆς δυνάμεις φαρμάκων 9, 17, 1. ubi liber Urbinas ἀργοὶ habet.

Ἀνεπίδοτος, ἀπυξῆς τε καὶ ἀνεπίδοτος c. pl. 4, 6, 3. hist. 7, 4, 7.

Ἀνεπίμικτος, χυλῷ — μίκτῳ c. pl. 6, 8, 4.

Ἀνερίναστος 2, 8, 3. c. pl. 2, 19, 12. Hesychius et Etymol. M. formam ἀνηρίναστος praeferre videntur. Etymol. vocem copiose interpretatur.

Ἀνίσαις, διὰ τὴν ἀνείαν, de insula Cypro 5, 8, 2. nota. τοῦ αἵρος c. pl. 2, 1, 6. εἰ ταχῆται αἱ μεταβολαὶ πρὸς τὰς ἀνείας c. pl. 5, 14, 7. γίνεται τῆς ἀκατοῦ ὁσμῆς 6, 15, 3. ἐν τοῖς λουτροῖς καὶ τῇ ἀνείαι Fr. 4, 56. nota.

Ἀνέχω, ἄχρος ἂν δ ἥλιος ἀνίσχη
Fr. V, 61.

Ἀνηθον inter τὰ ἐπισπορα 7, 1,
2. oreoselinii fructus similla,
sed minor 7, 6, 4. radix 7, 2,
8. Vide ἀνηθος. Anethum
graveolens L. Sprengel, hor-
tense interpretatur Stackhouse.

*Ἀνήκω, τὸ θερμόν οὐκ εἰς αἰ-
σθησιν, ἀλλ' εἰς λόγον ἀνήκει*
c. pl. 1, 21, 4. ἡ αὔξησις εἰς
λεπτόν ἀνήκει Fr. III, 56.

*Ἀνητος, ὃ εἰς τὰ ἀρώματα χρῶν-
ται* 9, 7, 3.

Ἀνθέμιον inter τὰ ποώδη καὶ
ἀνθώδη, ἐπ' αὐτῶν τῶν σπερ-
μάτων τὸ ἄνθος ἔχει καὶ
ἑκαστον ἄνθος 1, 13, 3. Per-
tinet igitur ad Syngenesiū
Linnei cum cnica et acorna si-
mul nominatis. ἐπιγυειόφυλλα
ἄνθεμον — ἀνέμωνη, ἀφύλ-
λανθες, ἀπαργία — ἐπικαυλό-
φυλλα δὲ κρηπίς, ἄνθεμον τὸ
φυλλῶδες, λωτός 7, 8, 3. ubi
contra Codicum fidem Hein-
sius ἄνθέμιον scripsit, credo,
quod de eadem planta, de
qua in primo loco, sermonem
esse senserat. Equidem vero
ibi quoque ἄνθεμον scriben-
dum ceu aeio. Praeterea nom-
dubito, vocem ἀφύλλανθες cum
nomine ἄνθεμον coniungendam
esse, addito articulo τὸ, ita ut ei
in altero membro ἄνθεμον τὸ
φυλλῶδες opponatur. Qua de re
plura dixi infra sub voce
ἀφύλλανθες. — Ἰδιὸν τὸ περὶ
τὸ ἄνθεμον τῶν κατὰ μέρος
ἀνθοῦντων, ὅτι τῶν μὲν ἄλλων
πάντως τὰ κάτω πρῶτον ἀπαν-
θεῖ, ταῦτα δὲ τὰ ἄνω. Τυχά-
ναι δ' αὐτοῦ τὸ μὲν κύκλον
ἄνθος λευκόν, τὸ δ' ἐν τῷ
μέσῳ χλωρόν, καὶ καρπός, ὃς
ἐκπέπτει, καθάπερ τοῖς ἀναν-
θώδεσι, καταλείπων τὴν πρόσ-
φυσιν κινήν. Εἴδη δ' αὐτοῦ
πλείω 7, 14, 2. ubi de flore
radiati et ἀνθώφυο φυλλῶδες
sermonem esse non dubito.
Plinius ista vertit 21. a. 63.
Mira et anthemidis natura,

*quod a summo flore incipit,
cum ceterae omnes, quae parti-
culatim florent, ab ima sui par-
te incipiant.* De ipso florendi
modo vide annotationem p.
635. Sprengelii hist. p. 83.
ed. sec. anthemina cotam, al-
tissimam et arvensem simul
comparavit, nec, cui generi
singulas accommodari voluerit,
explicavit. Anthemini simpli-
citer nominavit Stackhouse.
Non dubitandum videtur, idem
genus esse, quod ἄνθεμιον
dixit Dioscorides 3, 154. et
tres species distinctit floribus
tantum distinctas, ita ut capi-
tula florum intus sint aureo
colore, extus autem πορφύρε-
ται κυκλοτερεῶς λευκὰ ἢ μῆλινα
ἢ πορφύρεα ἄνθη κατὰ μέγε-
θος πηγυρόν φύλλων. Hinc
specierum harum nomina, λευ-
κάνθεμον, χρυσάνθεμον et
πορφυρανθες, posuit. Tertia
omnium maxima peculiariter
etiam ἡράνθεμον vocatum fuit.
Vides igitur, antiquam nominis
formam ἄνθεμον in compos-
itis servatum fuisse. Has
species cum Sibthorpio Sprengel
cum anthemide Chia, tin-
ctoria et rosea comparavit.
Superest quarta species vel
genus ἀφύλλανθες, si bene
interpretatus sum locum Theo-
phrastii, explicandum, quod ad
diversum ab anthemide genus
Linneanum pertinere videtur.

Hippocrates p. 570. ἄνθη-
μον τοῦ χλωροῦ τὸ εἶδος sic-
catum ad menstrua provocanda
adhibet. Sed p. 625, 54. est
τὸ εὐάνθεμον τὸ χλωρόν, unde
Galenii Exeg. interpretatur
ἄνθεμιον et χαμαίμηλον. Liber
Hippocraticus de natura mu-
liebri p. 569, 39. καὶ τοῦ ἄν-
θεμον τοῦ χλωροῦ τὸ εἶδος
ξηρὸν τρίψας habet: sed de
morbis mulierum 1. p. 625,
54. καὶ τὸ εὐάνθεμον τὸ χλωρόν
τρίψας. Tertio loco p. 632, 6.
καὶ τὸ εὐάνθεμον τὸ χλωρόν

τὸ ἔξω τρίψας, ubi versio male habet et *euanthemi viridis interiorem partem*. Editio Lindeni p. 514., omisso nomine εὐάνθεμον, vertit et *euanthemi viridem sive luteam internam partem*. Galenus ἀνθεμιν et χαμόμηλον interpretatur nomen εὐάνθεμον.

Ἀνθερικὸς 1, 4, 3. cum palma et cilia nominatur inter ea, quae etiam in aqua marina nascuntur 7, 13, 4. cum lilio et phasgano et bulbo inter ea, quae a semine etiam nascuntur. Inter φρυγανικά 6, 2, 9. inter σαρκώδη et κεφαλωτά 7, 13, 4. Pro caule asphodeli est 7, 13, 2. et 3. et saepius Anthericum graecum comparavit Sprengel l. p. 88. ornithogalum Pyrenaicum Thiebault p. 24. Asphodelum luteum Stackhouse, fistulosum in altera editione Sprengel comparavit.

Ἀνθερικώδη καυλὸν 9, 10, 1.

Ἀνθέω, εἰθὺς ἀνθεῖν τοὺς καρπούς c. pl. 1, 12, 10. ubi male editum ἀνθοῦντας — ὑπισχνέσθαι.

Ἀνθηδονοειδὴς μεσπλή 3, 12, 5. ζῶον πτηνὸν ἀνθηδονοειδὲς 7, 13, 3. nota. ubi Urhinus verum ἀνθηδονοειδὲς habet.

Ἀνθηδών, mespili species 3, 12, 5.

Ἀνθήλη τοῦ φλεῶ 4, 10, 4. καλᾶμον 4, 11, 4. praeter loca in annotatione p. 357. posita Dioscorides duobus in locis voce ἀνθήλια usus est, 3, 173. et libro 4, 122. quae hinc deducta videri potest, sed cum sit de flore hyperici alicius et violae nigrae, usurpata, propriam ἀνθήλης notionem servare non videtur: quare alii ab ἀνθος derivare maluerunt. Quo vero sensu flos λυχνὶς fuerit ἀνθήλη vocata, teste Polluce 10, 41., divinare non possum.

Ἀνθηαί, ἀνθηαῖν ποιοῦντας πο-

λυχρονωτέρων τὰ χείρονα c. pl. 4, 10, 1.

Ἀνθητικὸς, oppos. ἀνανθής 1, 14, 13. pro quo ἀνθοῦντα 3, 2, 1.

Ἀνθικός, ἀνθικά, quae flore in coronis placent 6, 6, 2. et 11. quae eadem 6, 6, 3. et 11. ἀνθη simpliciter dicuntur: ἀνθώδες et ἀνθικὸν synonyma ibidem s. 11. ita οἰνάνθη 6, 6, 11. ἀνθώδες, sed cap. 8, 2. ἀνθικὸν dicitur. ἀνθικὸν μὲν, ποσὶδες δὲ τῇ φύσει 6, 8, 2. ἀνθικῶ κερωσμένον 7, 9, 2. nota. τὰ ἀνθικά σπέρματα ξυλωθῇ c. pl. 4, 11, 10. nota.

Ἀνθινός, μύρα Fr. 4, 39, 68.

Ἀνθος, inter ἐπέχεια μόρια 1, 10, 9. varietas floris elementaris 1, 10, 10. τὰ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθῶν ἐκ σαρκὸς Ibidem. Varietas florum in forma, positione et cet. 1, 13, 1. seqq. χρωῶδες, φυλλώδες, μονόχρουν, δίχρουν, ἀνθώδες. Cucineris ἀνθη ἁπλᾶ 1, 13, 4. ἄφυλλον καὶ κοῖλον κομίουρου 3, 6, 4. χρωῶδες παντός τοῦ σταχυώδους 8, 3, 1. κέχχρου καὶ ἑλῶμου Ibidem. τῶν ἀνθῶν ἐκρύντων ἐκ τῶν πόρων Fr. 20, 21. εἰσόντων 22. ἀνθη λαμπρότερα Ibidem. ἀκρατίστερον Ibidem. τὰ βαπτόμενα τῶν ἀνθῶν 27. et 40. τῶν ἀνθῶν συνειψηθέντων 30. et 40. ἀνθη θερμοβαφή, ψυχροβαφή Fr. 4, 22. nota.

Ἀνθοφόρος c. pl. 1, 5, 5.

Ἀνθρακίās — εἰαν 5, 9, 4. ubi ἀνθρακίās — ἰάν erat.

Ἀνθρακίω, εἰς τὸ ἀνθ. φαῦλαν 3, 8, 5. εἰς ἀνθρακίαν μοχθηρόν 3, 8, 7. οἱ ἀνθρακίοντες 9, 3, 1.

Ἀνθράκιον Orchomenium Arcadiae, e quo specula fiunt Fr. 11, 37.

Ἀνθράκω, οἱ λίθοι Fr. 11, 12.

Ἀνθραξ, unde optimus 5, 9. στερεώτατοι, γεωδέστατοι, ξηρότατοι, πηδῶσι κινούμενοι Ibidem. σιπιτοὶ Fr. III, 37. d

- ἀνδραξ (λίθος) σπάνιος καὶ σμικρός Fr. II, 8. 86. καλοῦσιν εὐθύς ἀνδρακας τῶν ὀρυζομένων Fr. II, 16. λίθος ἀκανστός, ἀνδραξ καλούμενος, ἐξ οὗ καὶ τῷ σφραγίδια γλύφουσι Fr. II, 18. de quo vide Addenda Tomi V. λίθος δημοία τὴν χροάν τοῖς ἀνδραξι 39.
- Ἀνδρηνοειδὲς ζῶον 7, 13, 3.
- Ἀνδρυσκον, vide ἐνδρυσκον et Annot. ad hist. p. 594.
- Ἀνθῶδες, ἀνθος ἀνθῶδες 1, 13, 1. *nota.* οἰνάνθη ἀνθῶδες 6, 6, 11. ἀνθῶδη, τὰ, flores impositos seminibus confertis gerunt 1, 13, 3. *nota.*
- Ἀνίημι, ἀνίσταται ἀρούρας ἀσπόρους 8, 4, 9. οὐκ ἀνιέρης, ἀλλὰ μάλλον ἐπιτεχνούσης τῆς ὥρας c. pl. 1, 7, 5. ἀνίη τὰ κέδρινα ξύλα 5, 9, 8. *nota.* ἀνίησι τὴν βαφήν τὰ σιδηρία 5, 3, 3. et 5, 5, 1. *nota.* διαχομένου καὶ ἀνιέρτος τοῦ ὑγροῦ c. pl. 2, 19, 3. ὅπως πλεον ἀνίη c. pl. 4, 13, 7. *nota.* ὁ καρπὸς ἀνίεται, ὅθεν καὶ οἱ πρόδρομοι 5, 1, 4. ἀνιέρτον ὄντος καὶ μαλακοῦ τοῦ ἄερος 5, 4, 4. ὁσμη μαλακῇ καὶ ἀνιέρμην 5, 1, 1. ὅταν ἀνίη ὁ πάγος 5, 13, 2. τὰ ἄρθρα ἀνίσταται ὑπὸ τῶν νοτίων Fr. V, 56. διυγραινόμενων καὶ ἀνιέρμων 58.
- Ἀνικμος, ῥόδον ἄγριον ἀν. δὴ c. pl. 6, 20, 2. φλέβες Fr. I, 50.
- Ἀνικὼν ἀπὸ τροχηλιᾶς τὸ ὕδαρ 4, 3, 5. ἀνατίμνοντες τοὺς μύσας τὸν χρυσὸν ἀνιμάσται Fr. XIV, 8.
- Ἀνισον, τὸ, herba 1, 11, 2. sed ibi Urbinas Cod. ἀννησον habet, quod vide.
- Ἀνιστορίω, ἀνιστορήσαι τὰς αὐτομάτους γενέσεις c. pl. 1, 5, 5.
- Ἀννησον, τὸ, 1, 11, 2. inter umbelliferas, Pimpinella anisum L. παριάννησον libri scripti et Edd. pr. habent 1, 11, 2. ubi παριάννον, ἀννησον fuerat scribendum. semen odoratum 1, 12, 1. ubi male ἀνῆθου dedi cum Heinsio. Sed 9, 7, 3. ἀνῆτος est inter ea, quae ad aromata adhibentur, ubi Urb. et Med. libri ἀνῆτος habent. In loco Phaniae apud Athenaeum 9. p. 370. Schw. rectum ἀννησον Codices habent, ἀννησον editiones.
- Ἀνοξος 1, 8, 1. 1, 9, 2. 3, 10, 1. 3, 11, 3. ἀνοξότερος 3, 13, 3. 3, 15, 1. 3, 17, 5. 4, 1, 4. sed ἄοξος est 1, 5, 4. 3, 7, 1. 5, 2, 1. et 5, 8, 1. Cf. Lobeck ad Phryu. p. 730.
- Ἀνοιδίω, ἀνοιδούντος πρὸς τὴν βλάστησιν c. pl. 5, 13, 6.
- Ἀνοιδίσκουσα σίτον γῆ c. pl. 4, 13, 7.
- Ἀνομολογίωμα, ἄτοπον καὶ ἀνομολογούμενον πρὸς 8, 4, 5.
- Ἀνοσμος 6, 6, 3. ἄοσμότερα 6, 6, 6. ἄοσμοι 7, 7, 4. Similiter ἄοσμος et ἄνοσμος variatur in libris his.
- Ἀνόστιμος, ἀνοστιμώτατα πρὸς τὴν σιτυποιῶν πυρῶν καὶ κριθῶν c. pl. 3, 21, 1. νοστιμώτερον ἢ ἀνοστώτερον 4, 13, 1.
- Ἀνόχω καθάριεται 3, 8, 13. *nota.*
- Ἀντιάνδρος, ἐν Ἀντιάνδρῳ 2, 2, 6. 4, 16, 2. 5, 6, 1. πλάτατος ἢ ἐν Ἀντ. c. pl. 5, 4, 7.
- Ἀντιπόδοσις γίνεται Fr. V, 10, 11.
- Ἀνταρτίω, vide αὐταρτίω.
- Ἀντι, sive, ter positum Fr. 4, 44.
- Ἀντιστραμμένως ἢ ὁ χαμαιλέων 6, 4, 8.
- Ἀντίχω, ὅσα δὴ τῇ ξηρότητι ἢ τῇ δριμύτητι ἀντίχει c. pl. 4, 15, 3. ubi Heinsius ἀντίχεται, sed Aldinae 1. 2. verbum omittunt, ut sequens θερμοῦ sect. 4.
- Ἀντιβαλῶ, τὰ ἀντιβαλόντα ταῦτ' ἐστίν c. pl. 4, 6, 4. ubi erat ἀντιμένοντα. τῇ πλοῦτι ἀντιβαίνει 4, 6, 8.
- Ἀντιγενίδης, πρὸ Ἀντιγενίδου (αὐλήτου) 4, 11, 4.

Ἀνάλυσις rex 4, 8, 4. πρὸς *Ἀνάλυτον* 9, 4, 8.

Ἀντιδιακρίω, τὰ τῷ γένει ἀντιδιηρημένα καὶ ἑκαστον 4, 13, 1.

Ἀντιδρομῆν erat Fr. V, 28.

Ἀντικαθίστημι, *ἀντικαθιστάντες* καὶ *ἀντισπῶντες* Fr. IX, 14.

Ἀντικείμενος Fr. III, 12.

Ἀντικόπω, ὅταν ἀντικόψη δ χειμῶν c. pl. 1, 12, 6. ὅταν ἀντικόψωσιν ἀλλήλους οἱ ἀνέμοι Fr. V, 53.

Ἀντικόψεις τῶν ἀνέμων Fr. V, 55.

Ἀντικοῦω, τὸ ἀντικοῦον Fr. VIII, 1.

Ἀντικύρα, οἱ ἐν Ἀντικύρῃ τῇ κυρτῇ (τοῦ ἰλλεβόρου) καθάροις 9, 9, 2. comparato 9, 14, 4.

Ἀντιλαμβάνομαι, de plantis, ut comprehendere 4, 1, 5. 4, 8, 8.

Ἀντιληπτικὴ ἡ γλίσχερός c. pl. 1, 6, 4.

Ἀντιληψίς, εὐλογος ἡ ἀντ. c. pl. 1, 6, 2. τῇ εἰμὶ καὶ οἶον δασμός c. pl. 2, 18, 2. ἀντ. καὶ εὐκαρπία c. pl. 3, 6, 6.

Ἀντιλίβανος 9, 7, 1.

Ἀντιμενῶ, vide *ἀντιβαίνω*.

Ἀντιπάσχω, ἐκτίνος (λίθος) τοῦτω ὥσπερ ἀντιπαπονθῶς Fr. II, 14.

Ἀντιπεριβάσταμαι, τὸ θερμοῦ ἀντιπεριβάσσεσθαι c. pl. 6, 7, 3. 6, 8, 8. — ἐν ἡ θερμοῦ 6, 18, 11. ἀντιπεριβάσσει τὸ θερμοῦ Fr. III, 13. ἀντιπεριβάσσει καὶ συνθλίψαν 74.

Ἀντιπερίστασις c. pl. 1, 12, 3. 1, 13, 3. τοῦ θερμοῦ c. pl. 2, 6, 1. et 6, 18, 12. Fr. 3, 18.

Ἀντίπνευται γίνονται τῷ βορέῃ Fr. V, 28.

Ἀντίρρινον describitur: εὐκλείαν ποιεῖν λέγεται 9, 19, 2. Idem est Dioscorideum 4, 133. Utrumquecum antirrhino orontio comparavit Sprengel in editione altera. Cf. Annot. p. 831. Libri scripti omnes ibi

ἀντίρρινον habent: quae scriptura vera videri potest, quoniam planta radice carere dicitur.

Ἀντίρροια, ἀντιπρόδοσις καὶ οἶον ἀντ. τῶν ἀνέμων Fr. V, 53.

Ἀντισπῶν, ἀντισπῶμένην τροφήν c. pl. 1, 15, 3. τὴν ὁρμήν ἐτέρᾳ κινήσει c. pl. 3, 16, 3. ἀντισπῶντες καὶ ἀντικαθιστάντες Fr. IX, 14.

Ἀντιστατέω, μηδὲν τὸ —στατοῦν 1, 7, 1. Fr. 4, 18.

Ἀντίτυπος, τὰ ἀντίτυπα καὶ σκληρὰ Fr. VII, 7.

Ἀντιφαίνῃ (ὅταν) τὸ στίλβον καὶ διαφανές Fr. I, 26.

Ἀντιφάνης δ Ἀήλιος Fr. IX, 17.

Ἀντιφράττω, τὸ ἀ—τιον αὐτῇ Fr. III, 30. ἀ—ττει καὶ καλύπτει 49.

Ἀντιφῶ 5, 6, 1.

Ἀνυγραίνω, ἀνυγραίνεσθαι de fructu c. pl. 1, 16, 2. et 1, 19, 3. διαχεῖ καὶ ἀνυγραίνει c. pl. 2, 6, 1. ἀνυγραίνει καὶ ποιεῖ τὴν βολὴν c. pl. 2, 9, 3. alibi διανυγραίνων dicitur ἀνυγραίνεσθαι τοῦ αἵματος κατὰ τὸ ἐσθινόν c. pl. 4, 13, 3. et 6. σπέρματα ἀνυγραίνονται 5, 18, 1. περιδέρπιον ἐξερῶν ὅν τὸ πρῶτον ἀνυγραίνεται 6, 6, 5.

Ἀνυδρία, ἡ, c. pl. 5, 9, 8.

Ἀνυδρὸς, ὁ, ἡ, c. pl. 2, 4, 10. sed Urbinas ἀνυδρὸς habet. Cf. Lobeck ad Phryg. p. 729. et Ἄοζος.

Ἀνωθίω, ἀνωθεῖ πρὸς τὰ ἄνω Fr. III, 70.

Ἀνώλεθρος ὄλεα 3, 12, 9. 3, 15, 4. Vide *δυσώλεθρος*.

Ἀνωμαλὴς c. pl. 3, 6, 5. πράξεις τροφῆς —λεις c. pl. 6, 17, 11.

Ἀνωμαλία τῶν φύλλων 6, 1, 4. τῶν μερῶν 8, 4, 1. ἀνωμαλίαις τοῦ αἵματος c. pl. 3, 24, 2. i. e. ἀνομοιοῦσι. τῶν καρπῶν τῶν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ φυτευομένων 4, 11, 6. τῶν δυνάμεων Fr. 4, 36. ἀνωμαλίαις δυνάμεσι Fr. III, 9.

- Ἀνόματος; ἀνωμάτων καρπούς
ἦνεγκεν c. pl. 5, 3, 3.
- Ἀνώνυμα κωνή προσηγορία 8,
1, 1.
- Ἀξιολογώτατα δένδρα quae 1, 8, 3.
- Ἀξιώω, τάχα τις ἀν' ἀπορήσειεν ἐπι-
το καὶ ἀξιώσειεν οὐκ ἀλόγως.
οὔτε ἀπορήσειεν ἀν' οὔτε ἀξιώ-
σειεν c. pl. 1, 16, 3. et 4.
- Ἄζων, ἄζωνες ταῖς ἐμάξαις 5, 7,
6.
- Ἄζος, vide in ἄνοζος.
- Ἀοριστεῖν Fr. V, 55.
- Ἀοριστία Fr. V, 52. τῆς ὥρας
55.
- Ἀπαγριουῖσθαι 2, 2, 9. 3, 2, 2.
oppos. ἡμερουῖσθαι 8, 8, 2. c.
pl. 2, 15, 1.
- Ἀπαγρίωσις, διὰ τὴν τροφήν καὶ
ἀργίαν ἢ ἀπ. c. pl. 4, 5, 6.
- Ἀπαγῶ, ἀγλὺν ἀπ' οφθαλμῶν 7,
6, 2. ἐφήλιδας 9, 20, 3.
- Ἀπάθεια κακῶν 9, 15, 1. sed
ibi ἀπαλλαγὴν liber Urbinas
habet.
- Ἀπαθές δένδρον 4, 2, 6. nota.
τὸ ἀλμυρὸν ἀπαθές c. pl. 6,
10, 2. sed ibi liber Urbinas
ἀσπερὶς habet.
- Ἀπαιθαλῶ, unde ἀπηθαλωμέ-
νους erat c. pl. 4, 12, 8. ubi
ἀπηλοσημένοις dedi.
- Ἀπαλλαγὴ, τὴν ἀπ. ῥᾶθως ποιεῖ
καὶ θάττον 9, 8, 3. ταχέϊαν
ποιεῖσθαι τὴν ἀπ. οὐδὲ ἐλα-
φρὰν, ἀλλὰ δυσχερῆ καὶ χρο-
νιον 9, 16, 6. et 9. ἀπόλυσιν
est 9, 16, 8.
- Ἀπαλλάττω, ῥίξαι θανατηφόροι
παραχρῆμα τοὺς προσενεγκα-
μένους ἀπαλλάττουσαι 9, 15,
2. χεῖριστα — ττειν τοὺς ἐν
πλείστῳ χρόνῳ 9, 16, 5. ῥίξιν,
ὃ ἐφημέρον — ἀττει 9, 16, 6.
- Ἀπαλοῶ, unde ἀπηλοσημένοις
ἐν τῇ ἡλικίᾳ c. pl. 4, 12, 8. nota.
ἡλοαθέντα est 4, 6, 5.
- Ἀπαμάομαι, ἅπαν ἀπαμήσωνται
τῶν Fr. II, 21. ubi vulgaba-
tur ἀπαμείρωνται, Edd. pr.
ἀπαμείβωνται, Turnebiana
ἀπαμῶνται habent.
- Ἀπαμείρω, vide ἀπαμάομαι.
- Ἀπαράβλαστος 1, 2, 5. κατὰ
τὸν κανὼν 7, 8, 2. μονοφυῆ
καὶ ἀπαράβλαστα c. pl. 1, 1, 3.
ἀπαράβλαστα quae et quare c.
pl. 5, 17, 4.
- Ἀπαράβλητος erat 1, 2, 5. ubi
ἴνας describit, ὃ ἐστὶ συνεχὲς
καὶ σχιστὸν καὶ ἐπιμήκης, ἀπα-
ράβλητον δὲ καὶ ἄβλαστον,
ubi contra fidem codicum cum
Roberto Constantino ἀπαρά-
βλαστον scripsi. Idem error
admissus in loco 7, 8, 2. un-
de Athenaeus 2. p. 69. a. ἀπα-
ράβλητος retulit, verum Ca-
saubonus ἀπαράβλαστος resti-
tuit.
- Ἀπαργία τῶν ἐπιγεοφύλλων 7,
6, 5.
- Ἀπαρίνη inter noxias frumento
herbas 8, 8, 4. συγγενῆται φα-
κοῖς c. pl. 5, 15, 5. non est
proprium φακῶν vitium, sed
plurimum commune 8, 8, 4. πε-
ριαλλόκαυλος 7, 8, 1. alia in
capite aspero florem abscon-
ditum gerit et vestibulis ad-
haeret 1, 14, 3. nota. ἀπα-
ρίνη simile τὸ ἀντιῥόινον 9,
19, 2. Priorem ad galium apa-
rinen referunt, alteram cum
xanthio comparavit Liuckius
et Gallus Thiebault. Cf. An-
not. p. 636.
- Ἀπαρξτίας ἄλλοις πνέουσιν ἐπι-
πίπτει Fr. VI, 2, 10. χαλα-
ζώδης, νιφτωδής, αἰθριός, ἐν-
νιφίας, ἀστραπαῖος VI, 2,
11, 12.
- Ἀπαρῥενοῦσθαι, oppos. ἀποθῆ-
λύνεσθαι 7, 4, 3.
- Ἀπαρτιάομαι, τὸν σιόχον ἀπηρ-
τημένον τοῦ φύλλον 8, 4, 1.
pro quo est ἀπέχοντες 8, 4, 2.
ἀπὸ τῶν ἀπηρτημένων τὰς
δμοιότητας λαμβάνειν c. pl.
2, 9, 15. τῶν ἀπηρτημένων
μορίων c. pl. 2, 10, 5. ἐλα-
φρὰ καὶ οἷον ἀπηρτημένα c.
pl. 4, 1, 5. Vide in πόρρω.
πλῆον ἀπηρτημένη καὶ κοινο-
τέρα ἢ σιρυφνότης 6, 6, 4.
τῷ μακρὰν ἀπηρτηθῆναι λαν-
θάνουσι Fr. V, 11. 30.
- Ἀπάτη ἐπιγεοφύλλος 7, 8, 3.

ubi Codex Urbinas ἀπάνη habet. Cum Roberto Constantino in ἀφάκη mutavit Stackhouse. Similiter 7, 11, 3. inter cichoriacea ἐπιστεμόφυλλα καὶ ῥιζόφυλλα πλὴν τῆς ἀπάνης πάντα βλαστάνει μετὰ πλειάδα. Ita enim Edd. pr. et Codd. Med. cum Gaza, qui fraude vertit. Solus Urbinas ἀπάνης habet. ἀφάκης Hein-sius scripsit et Gazae versionem mutavit. Nempe 7, 7, 3. post pleiadem cichorium et cichoriacea germinare dicuntur, contra alia post primos statim imbres μετ' ἰσημερίαν, οἷον ἀφάκης. quam scripturam firmat Urbinas: codices Aldi cum Mediceis ἀφάκεις habent. Ibidem sequitur: πλὴν ἣ μὲν ἀφάκη, ἀπογηράσαντος τοῦ πρώτου, πάλιν ἄλλο καὶ ἄλλο παραφύει, καὶ τοῦτο ποιεῖ πυρρὸν ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ τὸ ἔαρ ἄχρι τοῦ θέρους. ubi nomen ἀφάκη in Codice Aldi, Gazae et Mediceis omissum e Plinii versione inseruit Heinsius. Codex Urbinas ἀπηγηράσαντος habet, ubi scriptura ἀπάνη ἀπογηράσαντος latere videtur. Fortasse nomen idem latet in loco 6, 4, 8. γηράσκον δὲ τὸ ἀνθος ἐκπαπποῦται, καθάπερ τὸ τῆς δάφνης καὶ τὸ τῆς μυρρίνης, de soncho, ubi Medicei libri δοπάνης, Urbinas πάπνης et μυρίνης habet. Atque his in locis omnibus, praeterim libri septimi, de una eademque herba sermo videtur esse, quam cum Bodæo p. 811. et 859. Leontodontem taraxacum interpretatur Sprengel. Inter hieracium et leontodontem dubius haerebat Stackhouse. Quod ad ipsam herbae nomen attinet, quamquam plures interdum herbae et arbores. apud Theophrastum idem nomen gerunt, Codices tamen plurimis in locis ἀπάνη vel ἀπάκη praefecerunt et

herbam a legumine ἀφάκη distinguunt. Itaque nomen ἀπάκη in locis libri septimi omnibus restituendum censeo, etiam 7, 7, 1. ubi inter olera agrestia ἀφάκη constanter nominatur. Similiter 7, 10, 2. ubi crocus florere dicitur μετὰ τὴν ἀφάκην — καὶ ὁ ἡριγέρων καὶ τὰ ἄλλα χειμερινά.

Ἀπαυδάω, ἄλλως. ἀπαυδάω τὰ ξύλα 5, 6, 1.

Ἀπαφαναίνω, unde ἀπεφάνανεν c. pl. 3, 10, 7.

Ἀπεικάζω, διὰ τὴν ὁμοίτητα ἀπεικάζεται ταῖς 1, 2, 4.

Ἀπεμφερής, οὐκ ἀπεμφερές 8, 8, 5.

Ἀπεπτος, ἐν ταῖς ἀπεπτοτέrais χώραις c. pl. 6, 18, 12.

Ἀπέρασις ὑγροῦ καὶ πνεύματος c. pl. 2, 8, 4. εὐπνόσιαν καὶ ἀπέρασιν ποιούσα c. pl. 2, 9, 8. ἐν τῇ τελειώσει δὲ πόνος καὶ ἡ ἀπέρασις c. pl. 2, 11, 11.

ἀποπνοὴν καὶ ἀπ. c. pl. 2, 15, 4. κατ' ἄλλον τρόπον Fr. IX, 19. In Strabone 8. p. 321. Lips.

libri scripti ἀπέρασιν vulgato ἀπέρουσιν recte substituit.

Ἀπειράω, τῆς ὑγρότητος ἀπερασθείσης c. pl. 1, 17, 10. ubi erat ἀπελαθείσης.

Ἀπεργάζομαι, τὸ πνεῦμα μάλιστα ἀπεργάζεται c. pl. 5, 12, 7. ubi sequitur ἐργάζεται.

Ἀπερεῖδω, σφοδρῶς ἀπερείδεσθαι εἰς τὸ βάθος τὰ ἔγχη c. pl. 6, 19, 5. ὁ πένταθλος ἀπερείδεται πρὸς τοὺς ἀλτήρας Fr. VII, 13.

Ἀπερεῖω, ἀπειρηκυῖαν γῆν, ferendo defectam terram c. pl. 3, 20, 3. ubi erat ἀπυρηνίαν.

Ἀπερίττωτον τὸ φυτὸν c. pl. 6, 10, 3. τροφή 6, 17, 9.

Ἀπεριφερής c. pl. 6, 1, 6.

Ἀπερυσσοῦν c. pl. 5, 10, 13, 5, 11, 3.

Ἀπεινα δένδρα 3, 9, 3. et 5.

Ἀπέχω, τόπους μακρὰν ἀπέχοντας c. pl. 6, 13, 4.

Ἀπηθῶ 9, 8, 3. τὸ ὕδωρ Fr. 4,

29. ἀφηθῶσι est Fr. II, 56. nota.
- Ἀπηλιώτης, ἐν Σικελίᾳ καικίαν οὐ καλοῦσιν, ἀλλ' ἀπηλιώτην Fr. V, 62. ἀπὸ ἀνατολῆς ἰσημερινῆς ὑδατώδης VI, 2, 10.
- Ἀπῆρωτος c. pl. 3, 5, 1.
- Ἀπίστα, τὰ, Fr. VII, 8.
- Ἀπικμάω, εἰς τὴν ἄλω φέροντας ἀπικμῆσαι τὸν κοπάντα σίτον c. pl. 4, 16, 2.
- Ἄπιος, ἡ natura μονοστιλέχης esse non videtur 1, 3, 3. flos eius 3, 13, 3. τοῖς ἄπιοις de arbore erat 5, 3, 2. ἄπια εὐβλαστότερα τῶν ἡμέρων ἐστὶ c. pl. 1, 15, 2. nota. inter τὰ πυκνά καὶ ἰσχυρά c. pl. 5, 12, 9. φασὶ καὶ τὴν ἄπιον σχίζεσθαι 5, 16, 4. ἐν Καρίᾳ ἄπιδόν τιν' ἔχειν χροῦν ἁλμῶδη θανυσσιῶς φασιν 6, 10, 7. τὰ φύλλα πεττώμενα γίνεται φοινικὰ Fr. 20, 42.
- Ἄπιος, vide Ἰσχάς.
- Ἀπλάστος, ἡνία ἡῦλον ἀπλάστος 4, 11, 4.
- Ἀπληκτος radix 9, 14, 1. nota.
- Ἀπλοῦς, τὰ ἀπλᾶ, elementa Fr. III, 1. τῶν ἀπλῶν λεγομένων 8.
- Ἀπλυσίαι, αἱ, 4, 6, 10.
- Ἀπλῶς, φανερόν καὶ ἀπλῶς λεχθέν Fr. III, 24.
- Ἀπνεύματος χώρα c. pl. 3, 24, 4. Fr. V, 16. τόποι, c. pl. 1, 8, 3.
- Ἀπνευσιότατος τόπος c. pl. 5, 12, 7.
- Ἄπνοια c. pl. 2, 7, 5.
- Ἄπνοος, χωρία ἄπνοα 8, 10, 2. c. pl. 2, 9, 1. τόποι ἄπνοι Fr. III, 48. Cf. Ἐπνοος.
- Ἀποβλάστημά τι μικρόν ποιῆται c. pl. 1, 20, 1.
- Ἀποβλέπω, οἱ τὰ ὑψηλὰ ἀποβλέποντες Fr. VIII, 8.
- Ἀποβρέχω, ξύλα ἀποβρεχθέντα 5, 9, 5. ναυματῖα ἐπαφίπντας ἀποβρέχειν c. pl. 2, 5, 5.
- Ἀπορρεῖδω, ἀπορρεῖδουσι erat 5, 3, 3. ubi ἐπιβρέχουσι dedi.
- Ἀπόγειος, αἶρας καὶ δλωσ αἱ ἀπόγειαι πνέουσιν ἔσθιν Fr. V, 24. ἀπὸ τῆς ἀπογείας καὶ τῆς τοιαύτης αἶρας αἱ τροπαὶ γίνονται Fr. V, 20. τῶν ἀπογείων πνευμάτων Ibidem. ὡς ἂν αἱ ἀπόγειαι πνέουσιν 26. τὰς ἀπογείας est 53.
- Ἀπογηράσκω 1, 5, 2. 1, 8, 5. διὰν ἀπογηράσῃ ὁ παυλὸς 7, 13, 6. c. pl. 5, 7, 2.
- Ἀπογίνομαι, ἀπογενομένου τοῦ ὑδατώδους c. pl. 6, 8, 8.
- Ἀπογωνιούτας τὰ φύλλα c. pl. 2, 16, 4.
- Ἀποδανδροῦσθαι 3, 17, 2. 3, 18, 9. τὰ λαχανηρὰ διακαυλήσαντα c. pl. 2, 12, 4. et 6. μάλαχῃ εἰς ὕψος ἀναγομένη καὶ ἀποδενδρουμένη 1, 3, 2. ubi ὑποδ. editum est: recte Urb. Codex ἀποδ. habet.
- Ἀποδῶν, εἰς ὁδόντιον ἀποδήσαντες σπεύρουσι 7, 3, 4. nota.
- Ἀποδηλῶ, διὰ τὸ θάττιον — δηλοῦν c. pl. 4, 16, 4. Fr. V, 36. IX, 33.
- Ἀποδίδωμι τὰς διαφορὰς 1, 2, 7. ἐὰν μὴ συνεχῶς ἀποδιδῶ βρέχειν ἀρξάμενος c. pl. 3, 8, 4. ἡ κρῆνεια ἀποδίδωσι τὸν καρπὸν 3, 4, 3. De disputatione promissa vel ex ordine sequente: περὶ χυμῶν καὶ ὁσμῶν — πειρατέον ὁμοίως ἀποδοῦναι τοῖς πρότερον c. pl. 6, 1, 1. τὰ εἶδη τῶν χυμῶν ὡς μὲν εἰς ἀριθμόν ἀποδοῦναι ῥᾶδιον c. pl. 6, 1, 2. πρὸς τὴν διάθεσιν ἂν τις καὶ τὴν κρᾶσιν τό τε πάθος ἀποδοίῃ καὶ τὴν ἀπάθειαν 6, 5, 4. ἁλθέστερον ἐκείνως ἀποδοῦναι 6, 6, 8. οὐ κατὰ τὰς αὐτὰς προσηγορίας ἀποδοθήσονται πάσαι αἱ ὁσμαὶ 6, 9, 2. περὶ ὧσεως οὕτως ἀ—διδῶσι Fr. 1, 57.
- Ἀποδύομαι, μὴ εὐχάριστον εἶναι μὴδ' ὁμοίως ἀποδυέσθαι c. pl. 4, 6, 8.
- Ἀποδῆν ἀποστήσαντα ἐπιπᾶττειν ὅσον ἡμικτον 2, 6, 2.
- Ἀποδηλῶν, ὀρρος. ἀπαρξέον 7, 4, 3. ἀπόλλυται τὸ ὄρμον τῆς ὁσμῆς καὶ οἷον ἀποδηλῶ

- νεται c. pl. 4, 5, 6. ἀποθ-
λύνει τὰς δαμάς Fr. 4, 66.
- Ἀποθλίβω ὀργάνους Fr. 4, 29.
- Ἀποκαθαίρω, —καθάρῃ τὴν
ἐπιφάνειαν, τῆς ὑγρότητος c. pl.
1, 17, 10.
- Ἀποκαθαίρει, πῆψις τις καὶ ἀπο-
καθαίρει (ἀίρος) dicitur ὑπερὸς
καὶ γάλαξ Fr. V, 50. nota.
- Ἀποκαθίστημι, ἀποκαθίστανται
εἰς κερύσιον οἱ σκώληκες 4, 14, 5.
8, 7, 4. εἰς τὴν αἰφάν εἰς πυρὸς
παλιν ἀποκαθίσταται c. pl. 5, 3,
7. σκώληκες πάντες εἰς κερύ-
σιον ἀποκαθίστανται 5, 11, 5.
ὁ οἶνος 6, 7, 6. ἐὰν ἀ—αστή-
ναι Fr. IX, 16.
- Ἀποκαίω, ἔλαιον ἀποκαυθεῖσα 2,
3, 3, 4, 14, 11. τὰ δένδρα δ' ὀλυμ-
πίας ἀποκαίει 4, 14, 11. nota.
ἀποκαυμένων τὴν καρπῶν c.
pl. 2, 1, 7. τὰ ψυχρὰ πνεύματα
—καίει c. pl. 2, 3, 1. ἀνε-
μος ψυχρὸς ἀπέκασας c. pl. 5,
10, 13. ἀποκαίει καὶ καύματα
ἔνια τοὺς καρποὺς 5, 11, 5. τὸ
ψυχρὸς τὸ ἀποκαῖον 6, 12, 2.
πνεύματα ἀποκαίοντα 6, 12, 4.
ἔλαιον καὶ συκὴν ἀποκαυθῆναι
5, 12, 8. ἡ παχὴν ἀποκαίει 5,
13, 6.
- Ἀποκαύω, τὼν ἀποκαύων 7, 2,
4. ubi erat λευκαύων. nota.
- Ἀποκίμαι, —κεῖται καὶ ἀπέχει
μικρὸν 4, 3, 2. τὰ σπέρματα
ὄψι ἀποκίμαι ἐν τοῖς πρώτοις
8, 8, 1. nota.
- Ἀποκηρύττω, ἀπεκήρυξε μὴ ἐσθί-
ειν 4, 4, 5.
- Ἀποκίττουσθαι 3, 18, 7.
- Ἀποκλίνω, φύλλα ἀποκλιμένα
6, 2, 8. εἰς τὸ μέλαν ἀποκλί-
νοντες βότρυνες c. pl. 5, 3, 2.
- Ἀποκλύω, τὰς μήτρας προσι-
σοῦσας τῷ ὕδατι 9, 13, 3. 9,
20, 4. ἀποκλύσῃ τὴν ἄλμην c.
pl. 5, 9, 6. —ύζεται τὰ αἷμα
5, 9, 12.
- Ἀποκνίξῃ τὸ ἄνθος καὶ ἀφαιρῇ
6, 8, 2.
- Ἀποκνίσσι τῷ οἴνῳ c. pl. 5,
9, 11.
- Ἀποκορυφούται ἡ φλόξ Fr. III,
53.
- Ἀποκινύνει 3, 18, 3. ubi Edd.
pr. ἀποκινύνει, Urbinas ἀπο-
κινύνει. In Antonini Liber. c.
12. Codex Paris. ἀπικινύνων
habet. Phrynichus Bekkeri p.
29. Ἀποκινύνει δι' ἐνός 7. οἱ
δὲ διὰ δυοῖν γραφόντες ἀμαρ-
τάνουσι. Cf. Baatii Epistol. p.
137.
- Ἀπόλαυσις, πλεῖον ἀπόλαυσις
ποιεῖ τὰ ὕδατα c. pl. 2, 2, 3. et
4. δίδωσι c. pl. 3, 4, 3. De ci-
his vocabulum et verbum ἀπο-
λαύειν medici usurpant, docente
Coray ad Xenocratem p. 129.
ἅμα πᾶς ἡ ἀπ. ἐν τοῖς τοιοῦτοις
τῶν γινωσκτῶν ὁσμῶν καὶ χυμῶν
c. pl. 6, 16, 7. πρὸς τὴν τρο-
φὴν καὶ ἀπόλαυσις Fr. 4, 4.
ὡν κατὰ τὴν γένειν ἡ ἀπόλαυ-
σις supplementum Urbinatis
libri c. pl. 6, 16, 7.
- Ἀπολαύω, ὑπὸ τῶν ξηρῶν καὶ
λυγρῶν μηδὲν ὠφελείσθαι διὰ
τὸ μὴ ἀπολαύειν c. pl. 2, 4, 6.
αὐτὰς τὰς ῥίζας ἀπολαύειν c.
pl. 2, 11, 7. Vide ἀπόλαυσις.
- Ἀπολείπω, ἀπολείποντων τῶν
ἐπιτηδεύων 4, 3, 2. πρώτον ἀπο-
λείπει τῶν ἐαρινῶν 6, 8, 2. τοῖς
ζώοις πρώτον ἀπολείπει τὴν
τῆς γονῆς δύναμιν c. pl. 4, 3,
4. περὶ ἐκάστης οἱ μὲν ἄλλοι
σχεδὸν ἀπολείπουσι Fr. 1, 2.
περὶ τῶν αἰσθητῶν οἱ μὲν ἄλλοι
παραλείπουσι Fr. I, 59. ἀπο-
λείποντος τοῦ ἡλίου Fr. V, 23.
ἀπολείπει τὸ φῶς τῆς σεληνῆς
ἀπὸ τετραδὸς φθίνοντος μέχρι
τετραδὸς ἱσταμένου Fr. VI, 1,
5. τὰ μὲν ὑπερβάλλειν, τὰ δ'
ἀπολείπειν Fr. 20, 40.
- Ἀπόλειψιν ταχέαν ποιῆται τὰ
μύρα Fr. 4, 55. πυρὸς γίνεται
Fr. III, 10. τοῦ θερμοῦ Fr. V,
24. ὥσπερ ἡλλοῦ ἀπ. γίνεται,
κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ
τῆς σεληνῆς ἐκλειψις Fr. VI, 1,
5.
- Ἀπολιθούμενα, τὰ, ταῦτα 4, 7, 1.
Ἀπολίθωσι, πρὸς, εὐφυνίς Fr. II,
50.
- Ἀπολλώνια ἡ περὶ τὸν Ἰόνιον 4,
2, 3, 8, 11, 3. c. pl. 4, 16, 2.

- ¹ *Ἀπολογέομαι*, τὴν αἰτίαν ἀπολογητέον erat c. pl. 5, 3, 3. ubi ἀποδοτέον dedi.
- ² *Ἀπολούμαι*, ἀπολουάιντες ἐρεβινθοι c. pl. 6, 10, 5.
- ³ *Ἀπολοχοῦσθαι*, ἐξαύξεται καὶ ἀπ. 6, 6, 6.
- ⁴ *Ἀπόλυσις* ὁρδία καὶ ἄπονος 9, 16, 8. ubi sequitur ἀπαλλαγῇ.
- ⁵ *Ἀπολύω*, ἀσθενεῖα ἢ νόσος ἀπολύεται c. pl. 5, 3, 7.
- ⁶ *Ἀπομάγματα* τὰ τῶν δακτύλων c. pl. 6, 19, 5. nota p. 510. Addo locum Hippocratis de sterilibus p. 682. ubi editum ὥστε δακτύλῳ ἐκμαῖται. Foësius e Galeni Exeg. mutat in δακτύλῳ, sed δακτύλιον etiam hic scribō. Idem p. 685. ἴσιν κόψας καὶ διασήσας χαρὶς, συπερου ἴσον καὶ ἐκμαγμα ὅσον μαγίδα οἶνω διτεῖναι, εἰτα ἀλειμματώδες ποιεῖν, quae verborum ne sint transposita verba ordine mutato. εἰς ἀπομάγματα τῇ γύψῳ μάλιστα οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα χρῶνται Fr. II, 67. Vide ἐκμασσω.
- ⁷ *Ἀπομαραίνω*, ὥσπερ ἀποπνεύτων καὶ ἀπομαραυνόμενων c. pl. 5, 12, 1. ἀπομαραυνόμενα ἀσμώτερα γίνονται, opp. ἀκμή, 6, 11, 13. ἢ φλεγμονῇ Fr. VII, 12.
- ⁸ *Ἀπομάρανσις*, παρηλίαν φάσις καὶ ἀπ. Fr. V, 36.
- ⁹ *Ἀπομάττω*, ὃ ἀῆρ ἀπομάττεται Fr. I, 52. pro quo ἀποτυκνύται est 51.
- ¹⁰ *Ἀπομελαίνω*, ὅταν ἀπομελανθῇ ὁ βότρυς 2, 7, 5.
- ¹¹ *Ἀπομιθύνω* τὰς γεωργίας c. pl. 2, 11, 3.
- ¹² *Ἀπομορφοῦται* Fr. XII, 9.
- ¹³ *Ἀπονέω*, ἢ ἐτεδερνιδος ἀπονέυει c. pl. 3, 22, 2.
- ¹⁴ *Ἀποξέω* τὸν λίβανον σιδήροις 9, 4, 4. ubi Urbinas ἀποξέειν habet.
- ¹⁵ *Ἀποξηραίνω*, μὴ ἀπεξηραμμένας διερίξασθαι 8, 11, 3. ἀποξηρανθῇ c. pl. 3, 11, 6. 3, 19, 2.
- ¹⁶ τὰ σπέρματα φθίρεται ἀποξηραίνόμενα c. pl. 5, 18, 1. ἀπεξηραμμένα Fr. 4, 13. sed 63. male editum ἀπεξηραμένα.
- ¹⁷ *Ἀποξέω* τὸ ἐνδεμα c. pl. 1, 6, 1. cf. ἀποξέω.
- ¹⁸ *Ἀποπαππόομαι* 7, 11, 4. nota.
- ¹⁹ *Ἀποπνηζόμενον* κήλημον 8, 10, 4. nota: ubi erat ἀποπνηγμένον.
- ²⁰ *Ἀποπίεζω*, —ζόμενος ὁ χυλὸς ἐξ ἐντὸν ῥίε c. pl. 6, 7, 3. ὅταν —πισθώσιν ὑπὸ καθάρσεως Fr. XI.
- ²¹ *Ἀποπίεσις*, θλίψιν τινὰ καὶ ἀπ. ποιούσα Fr. III, 11. σβεπνύουσι —σει 58. Fr. VII, 7.
- ²² *Ἀποπλάττω*, —όμενον τὸν αἶρα Fr. I, 54.
- ²³ *Ἀποπλήττω*, ὅταν πᾶν ἀποπληγῇ ἢ ὑμπίλος 4, 13, 6. nota.
- ²⁴ *Ἀποπνεύματα* τόποι Fr. V, 30. nota.
- ²⁵ *Ἀποπνέω*, πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν· ἀσθενέστερον γὰρ τὸ ἀποπνεύσαν 9, 16, 2. ταῦτα ἀποπνεῖ τῷ ὑδατώδες 6, 14, 9.
- ²⁶ *Ἀποπνοή* de odore 9, 7, 2. λαμβάνει ἀποπνοὴν καὶ ἀπέρουσι c. pl. 2, 15, 4. αἱ ἀπὸπνοιαὶ ἀφ' ἑκάστου c. pl. 5, 12, 2. τοῦ ὑδατώδους c. pl. 6, 7, 4. τὰ ἀνθρ. χρονιζόμενα ἀμβλύνεται διὰ τὴν ἀπ. c. pl. 6, 14, 9. et οὐ δίδωσιν ἀποπνοὴν 6, 14, 11. τοῦ ὑδατώδους 6, 16, 5. λεπτότερα καὶ καθαρώτερα 6, 17, 9.
- ²⁷ *Ἀποπτερνγίζεται* ἢ γῆτα Fr. VI, 1, 18. κολοιοὶ ἢ ἀλεκτρονίδες ἀποπτ. Ibidem.
- ²⁸ *Ἀπορεῖω*, τοῦτο ταύτῃ ἀπορεῖσθω 9, 19, 4.
- ²⁹ *Ἀπόρημα* διαπορεῖν κοινὸν 9, 19, 4. Fr. 4, 53. λύεται Fr. 3, 45.
- ³⁰ *Ἀπόρησιν* ἔχει Fr. 4, 12.
- ³¹ *Ἀπορροή* τοῦ ὕδατος γίνεται c. pl. 5, 14, 9.
- ³² *Ἀπόρροια*, τῇ ἀπ. αἰσθάνεσθαι Fr. I, 2. et 74.
- ³³ *Ἀποσβεπνύω*, αὐτὴ ἢ τῆς βλα-

- στήσεως ἀρχὴ παύεται καὶ ἀποσβέννεται c. pl. 5, 17, 7.
- Ἀποσίω τὰς ἐλάτας c. pl. 1, 20, 3.
- Ἀποσημαίνω, ἐλάττω καὶ ὥστερ ἀποσημαίνουσιν ἀρχὴν 8, 5, 4. αὐτὸ τὸ συμβαίνειν —σημαίνει c. pl. 1, 22, 3. In Anecdotis Bekkeri I. p. 83. est: Ἀποσημῆται ἀντὶ τοῦ δηλώσαι. Σοφοκλῆς Φαλαξιν.
- Ἀποσηκλινεῖται c. pl. 3, 16, 2. 2. et 3, 19, 2. ἀποσηκλινέντος τοῦ φλοιοῦ c. pl. 5, 15, 6.
- Ἀπόστασις 9, 8, 3. sed Medic. et Urbin. ὑπόστασιν habent.
- Ἀπόστασις, τὰς ἀποστάσεις τῶν φυτῶν ποιῆσαι c. pl. 3, 7, 2. ἐξ ἀποστάσεως εὐνοσμέτερα, opp. πλησίον c. pl. 6, 17, 1. τρίτη τις ἀπόστ. ἀπὸ τοῦ πρώτου γίνεται αὕτη Fr. III, 43.
- Ἀποσταφίδω c. pl. 2, 8, 3.
- Ἀποστεγάζω, καθίαις εἰς φρεῖν ἀποστεγάζῃ τοὺς σκύνους c. pl. 5, 6, 5. —στεγάζουσα τῶν ἔξω 5, 13, 7. sed ibi liber Urbinas —στεγούσα habet. εἰς τις ἀποστεγάζη πανταχῇ Fr. III, 23.
- Ἀποστεγασμα τοῦ ψυχους c. pl. 5, 13, 3.
- Ἀποστέγω, —στέγει καὶ τηρεῖ τὴν ζωὴν c. pl. 1, 4, 5. —γοντος τοῦ ψυχους c. pl. 1, 12, 7. et 3, 5, 5. —στέγωνσι τὴν ἀλμυρίδα c. pl. 3, 6, 3. ἀποστέγοι τῇ πυκνότητι καὶ σκληρότητι, opp. δέχεται c. pl. 4, 12, 2. πολὺ τὸ —γον ἔχει δ' ἄλλος 4, 16, 2. τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀφαιρούμενον καλύπτει ἡ χύτρα ἀποστεγούσα c. pl. 5, 6, 1. τὸ ἴδιον 5, 6, 2. ἡ τροφή ἀποστεγούμενη τὸ πέριξ 5, 6, 7. τῇ μακρότητι θείσει καὶ οὖν ἀποστέγει 5, 12, 9. ἀπ. καὶ τηρεῖν τὸ θερμόν 6, 18, 11.
- Ἀποστινοῦσθαι Fr. III, 54.
- Ἀπόστημα, τὰ φύματα καὶ ἀποστήματα διαχεῖν Fr. 4, 61.
- Theophr. oper. T. V.
- Ἀποτίλλω, δ' ἡλιος Fr. VI, 2, 1.
- Ἀποτίφω, ἀποξηραίνει καὶ ἀποσφύει τὸ ἄγαν ψυχρὸν τοὺς καρπούς c. pl. 2, 8, 1. τοὺς ἐπὶ τὴν κίβαν πόρους Fr. 4, 36. nota. Simile Hippocratiæ de dieta 3. c. 3. p. 66. Mack. ὅπως ἂν συστυφῇ τὰ στόματα τῶν φλαβῶν.
- Ἀποτίλειψις εἰς ἔκκτον Fr. III, 54.
- Ἀποτελεῶ, ὅθεν τὸ ἐλάττον ἀποτελεῖσθαι c. pl. 4, 11, 3.
- Ἀποτίμνω, ἀποτίμνισθαι τῇ φύσει τὰ συμβαλλόντα δυσχερῇ Fr. I, 4. διὰ τὸ μὴ ὁμοίως ἀποτίμνειν μακρὰν, ἀλλ' ἀποτίμνισθαι ἐν τῷ φρενὶ (τὴν ὄψιν) Fr. VIII, 8. Cum theoria viæus convenit locus Macrobiæ Saturn. 7, 14. Tria ista nobis necessaria sunt ad effectum videndi: lumen, quod de nobis emittimus, et ut aer, qui interiacet, lucidus sit, et corpus, quo offenso desinat intentio: quæ si diutius pergat, rectam intentionem lassata non obtinet, sed scissa in dextram laevamque diffunditur. Similiter Theophr. I. c. οἱ πρὸς τὰ ὕψηλα —ἀποβλέποντες ἡλεγγίζωσι, διὰ τὸ συμβαλλειν μακρὰν ἀποτεινόμενῃ στέλεισθαι καὶ κραδαίνεσθαι τὴν ὄψιν.
- Ἀποτήκω, ἡ χύων —τήκεται τῶν βλαστῶν c. pl. 5, 13, 6. —ήκειν τι τῆς φύσεως 6, 1, 4.
- Ἀποτομή, ἐκ ταῖς ἀποτομαῖς c. pl. 3, 14, 5.
- Ἀποτραχύνεται 6, 4, 2.
- Ἀποτρέβω, ξηραίνει καὶ ἀποτρέψαι καὶ ἀπείραι 6, 7, 1.
- Ἀποτύπω, —οὔσθαι Fr. I, 50.
- Ἀποτύπωσης Fr. I, 51.
- Ἀπουσία πολλὰ γίγνεται Fr. 4, 22, 23.
- Ἀπόφανσις, ἐκ πλείστης ἀποφάνσις φασγόν c. pl. 4, 9, 2.
- Ἀποφράσκει τὴν ὁρμὴν Fr. VII, 2, 5.

- Ἀποφυγὴς ὄλκας 1, 6, 6. 7, 2, 5. et 8. primo in loco legebatur ἐπιφυγὰς, quod vocabulum vide. ἀποφυγὰς ἔχει τὸ κέρως τὸ ἐλαφρον Fr. XIII, 2.
- Ἀποφυλλίζω 7, 12, 2.
- Ἀπόρρυσσις, πολυκύλλωμεν εἶναι καὶ ἀπορρυσσεῖς ἔχειν 6, 4, 4. — φύσεις ἀφεμένη εἰς τὰ πλάγια 6, 5, 4. 7, 2, 6. et 9. 7, 11, 3. καυλῶν — φύσεις 8, 2, 3.
- Ἀποφυτῖλα, τὸ ὤκιμον τὰς — φυτάδας ἐν τῶν ἄκρων δέχεται c. pl. 1, 4, 3.
- Ἀποφυτῖνω τὸ ὤκιμον 7, 2, 1.
- Ἀποφύω ἀπὸ τῶν μεγάλων μικρὰς ὄλκας 1, 6, 4. ἀπὸ τῶν ὄλκων ἀποφύεται, regerminat, c. pl. 4, 8, 5.
- Ἀποχέω, ἀποχέεται οὐκ εἰς στάχυν, ἀλλ' ὅσον φόβην 4, 4, 10. ἀποχυνθεῖς δ πυρὸς εὐθὺς ἀνθεῖ 8, 2, 5. nota. αὐχμῶντες ἀποχυνθῆναι μὴ δύνανται 8, 10, 4, ubi erat ἀποτελειωθῆναι. τὰ πυκνὸσπορα πρότερον ἀποχέεται c. pl. 3, 21, 5. ἀποχυνθῆναι διὰ τὸν αὐχμὸν μὴ δύνατος δ σίτος c. pl. 3, 22, 4. κυσκόμενα καὶ ἀποχεόμενα πρὸ τῆς ὥρας c. pl. 3, 23, 3. ὅψι ἀπώκειται h. pl. 8, 8, 1. cf. Addenda ad c. pl. 3, 24, 2.
- Ἀποχραίνω, —εται, ὑπὸ τῆς πέψως Fr. 30, 34. ubi ἀποχραίνεται editum.
- Ἀποχυρῶ, ὥστ' ἀποχυρῶσθαι 4, 17, 7.
- Ἀπόχυνσις ἢ καλαμώδης φόβη καλεῖται 8, 3, 4. τῶν πυρῶν 8, 10, 4. ὅθεν ἢ ἀπόχυνσις c. pl. 4, 14, 1. nota.
- Ἀποψιλῶσις τῶν ἀμπέλων c. pl. 5, 9, 11.
- Ἀποφορέα, φωνὴ ἐν λιμένι ἀποφορεῖται Fr. 14, 3, 3.
- Ἀπόφυξις Fr. XII, 10.
- Ἀποφύχω, διακ' ἀποφύχεται τὰ διαπυρα 4, 7, 3.
- Ἀπτομαί, τὰ ἀπτόμενα καὶ τὰ σπινγγυς c. pl. 5, 12, 10. τινὲς ἀπτογται, ὡς γένεαι λαβεῖν, ἀπτείας Fr. IX, 5.
- Ἀπυρηνία, vide ἀπαρτεν.
- Ἀπύρηνος ὄρα βραχυβιωτίδα 4, 13, 2.
- Ἀπυρός, ἀπὺ ἀπύρῳ ἢ ἀπύρῳ 9, 18, 3. nota. ἀπύρου χρυσίον 9, 19, 3.
- Ἀπωδίω, ἀπωδύεται ὄλιγον αἶρα Fr. V, 7.
- Ἀπωχραίνεται editum Fr. 20, 34. ubi ἀποχραίνεται scribendum.
- Ἀραβικός κόλπος 4, 7, 7. ἐν τῇ τῶν Ἀράβων χειρὸν ὥσφ 9, 4, 2.
- Ἀραιός, ὡς ἀραιὸν ἐκπέμψαι. τὸ περικάρπιον c. pl. 1, 21, 2. ubi ὁρῶντο fuisse videtur, ἀραιὸν καὶ ὄλιγον φῶς ἀναμύεται Fr. 20, 2. ἀραιὸς ἀκτίνος ἀναμύσθαι 20, 3.
- Ἀρακος, τὸ ὅμοιον τῷ ἀράκῳ paulo post τὸ ἀρακάδες, describitur 1, 6, 12. ἄρακος, τὸ τραχὺ καὶ αὐληρὸν. ἐν τοῖς φακοῖς γίνεταί 8, 8, 3. nota p. 687. Pisum arvense comparavit editio altera Sprengelii, alterum, τὸ ὅμοιον ἀράκῳ, omisit, quod Stackhouse cum viciae specie aliqua, illud cum v. eracca, dubius tamen, comparavit. In priore loco Plinius 21, 15. s. 52. male aracos vertit. Vulgata in Th. scriptura, τὸ σαρκώδες, quam mutavi in ἀρακάδες, impedit, quo minus viri docti araco similem plantam agnoscerent, et solas radicum appendices glandarias cum lathyro tuberoso compararent.
- Ἀράχιδνα 1, 1, 7. ἀμφικάρπιος 1, 6, 12. nota p. 37. 38. Lathyrum amphicarpum cum Moldenhauero Sprengelioque etiam Stackhouse comparavit.
- Ἀράχινον τῆς ἰαίας 4, 14, 10. unde? c. pl. 5, 11, 4. nota. ἀράχια πολλά φερόμενα Fr. 11, 2, 4.
- Ἀργεμα, ἀφαιρεῖται 7, 6, 2. 9, 11, 10. 9, 12, 3. πρὸς τὰ ἀργέματα 9, 9, 5. nota.
- Ἀργίστης ventus Fr. V, 51. βορρῆς καὶ ἀργίστης ἀρχεται ἀπὸ

- δυσμῶν ἐπ' ἀνατολᾶς 61. ἄλλοις πνέουσιν ἐπιπίπτει VI, 2, 10. χαλαζώδης VI, 2, 11. αἰθρίας Ibidem. ἐκτεφας Ibid. ἀστραπαῖος VI, 2, 12.
- Ἀργίον**, ἐρημός καὶ ἀργόουσα χώρα Fr. XIV, 3.
- Ἀργία**, αἱ ἀργίαι, ὄππος. αἱ κατεργασίαι. c. pl. 1, 16, 9. διὰ τὴν τροφὴν καὶ ἀργίαν ἡ ἀπαγωγῆς c. pl. 4, 5, 6. δι' ἀργίαν — ὅταν μηδεὶς ἐξεργάζεται 5, 7, 1. ἀργία τῆς χώρας, opp. γεωργουμένη Fr. XIV, 3.
- Ἀργίλος**, ἡ ἀργίλος καδ' ἐστυγῆ οὐ φέρουσα c. pl. 3, 20, 3. ἡ ἀργ. δοκεῖ γλυκεῖα εἶναι c. pl. 6, 3, 2. ἀργίλον ὑποπάσας εἰς κισθάνην Fr. VI, 3, 12. Cf. sub voce πλῆγος dicta.
- Ἀργιλωδὴς τόπος** 3, 18, 5.
- Ἀργός**, ἐν Ἀργεῖ ὁ νότος qualis Fr. V, 43.
- Ἀργός**, ἐν ἀργῇ τῇ γῇ φυόμενα 3, 6, 4. ἔβλα ἀργὰ κείμενα καὶ ἐργασμένα 5, 9, 8. ὅπως σιλοφῶν ἀργός 6, 3, 2. nota. μετὰ τῆς κόμης ἑώσιν ἀργὸν τὸ πρόμυρον 7, 4, 7. ἀργός πομίζεται ὁ λιβανώτης 9, 4, 10. χωρία ψυχρὰ καὶ ἀργὰ 9, 12, 2. φασὶ καὶ δένδρα ἀργῇ, ὄππος. ἐργασμένα c. pl. 1, 15, 1. ἡ ἀργὸς χώρα ψυχροτέρα καὶ παχύτερον ἔχει τὸν αἶρα c. pl. 5, 14, 5. ἀργῇ σμύραγδος, opp. ἐργασίᾳ πρὸς τὸ λαμπρὸν Fr. II, 27.
- Ἀργυρεῖα** Fr. II, 51, 59.
- Ἀργυρός χυτός** unde paretur Fr. II, 60. ἐξάπτεται φῶς ἀπὸ ἀργύρου Fr. III, 73.
- Ἀρδω**, ἀρδῇ διεμῶ 6. pl. 5, 6, 6.
- Ἀρην**, ἄρας τοὺς μικροὺς στάχτας καλοῦσι 8, 7, 5. nota.
- Ἀρθρον**, χειρὸς ἀρθρα 1, 10, 2. nota. τὸ γλῆχος ἐν τοῖς ἀρθροῖς — ἡ ἰσχύς καὶ δύναμις ἐν τοῖς ἀρ. Fr. V, 56.
- Ἀρία χώρα** 4, 4, 12. spinam gummiferam fert.
- Ἀρία** sero germinat 3, 4, 2. hieme ineunte maturat fructum 3, 4, 4. Doreas ἀρίαν, Aroades φελλόδρον vocant 3, 16, 3. quando caeditur? 5, 1, 2. ἀρίας ἔβλα σιληρότητα 5, 3, 3. δυσσεργότατα ἀρία καὶ δρύς 5, 5, 1. ἀνθρακες ἀρίας, δρύς 5, 9, 1. φελλὸς καρπὸν αἰεὶ φέροι ὅμοιον τῇ ἔριλ 3, 17, 1. ubi Codd. ἀργία habent, et 3, 16, 3. ἀρίαν Codd. in ἀργίαν mutaverat Heinsius. δάφνη ποτίτα ὁμοία τῇ ἁγία 4, 7, 2. Cf. Annott. p. 242. 243. Qui pyrum ariam compararunt, quod factum video jam a C. Bauhino, male locum postremum 4, 7, 2. de lauro vulgari interpretati sunt, cum sit de lauro marina. Quercum illicem hodie in Graecia ἀρίος vocari, testatur Sibthorpius apud Walpole p. 237. et in Smithi Prodromo p. 239.
- Ἀριθμῶν**, — δησασθαι 4, 8, 2. εἴτ' ἀριθμητέον εἰς τὸ αὐτὸ τὸ φῶς Fr. III, 3.
- Ἀρισταῖος ἀνεκαλίσσας** τοὺς ἐτησίας θύσας ἐν Κέφ θυσίας τῇ Αἰῇ Fr. V, 14.
- Ἀριστολογία**, descriptio et usus 9, 13, 3. et 9, 20, 4. nota p. 787. 788.
- Ἀριωτός**, εἰς τὸ ἀριστον δεῖ τάτιον τὴν τῇ φύσιν c. pl. 6, 4, 2.
- Ἀριστόφιλος** ὁ Πλαταῖνδος φαρμακοπώλης 9, 18, 4.
- Ἀρκαδία**, οἱ περὶ Ἀρκαδίαν testes advocantur 3, 13, 7. 4, 16, 4. c. pl. 5, 17, 1.
- Ἀρκτεῖον**, frigoris et πῆξιως causae c. pl. 5, 12, 2.
- Ἀρκνευθίς**, ἡ, fructus ἀρκνεύθου, ἐμφανταί τινα ἐν τῇ μασήσει κακωδίας γλυκεῖα οὖσα; τὸ οὖρον ποιεῖ εὐώδης Fr. 4, 5. nota p. 645. ubi tamen ἀρκνευθος editum est.
- Ἀρκνευθος**, ἡ, ἀρκνευθίς, ἡ, fructus arboris ἀρκνεύθου, in montibus Macedoniae crescit ἡ ἀρκνευθος 3, 3, 1. alteram florescere tantum, alteram fructum ferre aiunt 3, 3, 8. fructum immaturum dentum aliquam-

diu servant 3, 4, 5. quibus notis a castro differat 3, 12, 3. ὑγρότης διακρινώδης ἀρκευθου, πύρου 9, 1, 2. Vide in Κί-
δρος.

Ἀρκίω, καὶ αὐταὶ ἀρκεύονται καὶ τὸ δλον δένδρον αὖξουσιν c. pl. 3, 17, 4.

Ἀρκτος, τὸ στέαρ τῆς ἀρκτου ἔματαις φασίαις ἐπαίρεται καὶ συμπληροῖ τὰ ἀγγεῖα Fr. 4, 63. λευκός Fr. 20, 49.

Ἀρκτοῦρος, μετὰ τετυγητόν καὶ ἀρκτοῦρον 5, 1, 2. μετ' ἀρκτοῦρον ἢ ἀνθηαὶς καὶ περὶ ἰσημερίαν 6, 6, 9. μετ' ἀρκτ. ἐπὶ θερινῆς οὐσῆς τῆς γῆς 7, 4, 10. περὶ ἀρκτ. καὶ ἰσημερίαν 4, 2, 4. ἐπὶ πύρρῃ καὶ ἀρκτοῦρον βλαστῆσεις 3, 5, 4. ὕδατος ἐπ' ἀρκτοῦρον γινόμενον 4, 14, 1. c. pl. 1, 10, 5. c. pl. 5, 11, 1. τοῦ μετοπώρου μετ' ἀρκτοῦρον 9, 8, 2. ἀπὸ τροπῶν θερινῶν μέχρι ἀρκτοῦρον τὴν γῆν διακρίσθαι χεῖρστα καὶ τὴν ἔξω καὶ τὴν ἐν τοῖς γύροις καὶ βλαστάνειν ὅλως οὐδεν c. pl. 3, 4, 1. τὴν ἐπ' ἀρκτοῦρον ἐμφυτεῖαν c. pl. 1, 6, 3. ἔμα ἀρκτοῦρον δυομένω 3, 17, 2. ἀρκτοῦρου αἱ λεγόμεναι ἀνατολαὶ διτταί, ἡ μὲν τοῦ χειμῶνος ἀρκτόνυχος, ἡ δὲ μετοπώρινῃ ὥσιν Fr. VI, 1, 2.

Ἀρμενία, ἀκρόνῃ ἀρίστη εἰς Ἀρμενίας Fr. 11, 44.

Ἀρμότιω, ὃ ὀφθαλμὸς ἀρμόττεται θυτάρω c. pl. 1, 6, 1. εἰς ἐπὶ τοὺς ἀρμόττει c. pl. 3, 24, 2.

Ἀρνέλωσσον ἐπιγεῖφύλλον 7, 8, 5. diu floret 7, 10, 3. aliis ὄρνυξ ἐπὶ στελεφούρος 7, 11, 2. Annot. p. 616. Plantaginem maiorem comparant Sprengel et Stackhouse.

Ἀρον, ῥίζαι σαρκώδεις 1, 6, 6. et 7. et 8. ὡς περ ἀφλοιοί 7, 9, 4. nota. 13, 2. cultura radicum 1, 6, 10. 7, 12, 2. φύλλον ἑγκοῖλον καὶ σικνωδὲς 7, 12, 2. ἄρον τὸ ἐδώδιμον cule caret et flore 7, 13, 1.

Annot. p. 621. Ἄρον arum colocasiam Sprengel, dracunculum Stackhouse, δρακοντίον dracunculum Spr. maculatum St. interpretatur.

Ἄροτος, vocant ἄροτον quidam ὄραν τὴν περὶ κλειάδων δύσιν 8, 1, 2. τῶν ἐν τοῖς ἐαρινοῖς ἀρότοις 8, 1, 5. τὰ ἐν τοῖς θερινοῖς 8, 1, 1. 8, 7, 2. 8, 9, 3. τρεῖς ἄροτοι πάντων τῶν κηπουμένων 7, 1, 1. χειμῶνι-
νός, θερινός, ὃ μεταξὺ ibidem 7, 1, 2. πλείους ἀρότους ποιοῦνται 7, 1, 2. ὃ τῆς σκίνου καρπὸς σημαίνει τοὺς τρεῖς ἀρότους signor. 4, 6. Tres ἀρότους hos publica religione consecratos Athenis nominavit Hesychius in νόσο Βουζύγης. Plutarchus praecept. coniugal. p. 425. Hutt. Ἀθηναῖαι τρεῖς ἀρότους ἱεροῦς ἄγοναι, πρότον ἐπὶ Σέλω, τοῦ παλαιότητος τῶν σπόρων ὑπόμνημα, δεύτερον ἐν Ραρία, τρίτον ὑπὸ Πέλιν, τὸν καλούμενον Βουζύγιον. ubi alii ὑπὸ Πάλιν scribi volunt. De campo Rhario et sementi ibi facta testatur etiam Pausanias Attic. 38, 6.

Ἀροτριάω, βαθεῖαν 8, 6, 3. βοσιν c. pl. 4, 12, 13. Semel ἀρώ dixit c. pl. 3, 20, 5. Furto hanc priorem formam illatam suspicatur Lobeck ad Phrynichum p. 284.

Ἀρουρα, κατακλίνεται πρὸς τὰς ἀρούρας 6, 4, 5.

Ἀρουραῖος, ἄγρια λάχανα καὶ τὰ καλούμενα ἀρουραῖα 7, 6, 1. 7, 7, 1. ἐν τοῖς ἀρουραῖοις φέεται 9, 12, 4.

Ἀρώ, ὃ κατὰ βάθος ἀρούρας c. pl. 3, 20, 5. ubi editum olim ἀρούρας damnavit etiam Lobeck ad Phrynichum p. 227.

Ἀρπαλός 4, 4, 1.

Ἀρραγῆς, ἔλλα ἀρραγῆ 5, 5, 6.

Ἀρρενικόν ἐστὶ κορίας Fr. II, 40. πεπυρωμένον καὶ οἷον κατακαυμένον 50. τὴν ὥραν ἀντ' ἀρρενικοῦ διὰ τὸ μηδὲν τῇ χρόῃ διαφέρειν 51.

- Ἀρρονογόμος** 9, 18, 3. ubi ἄρρονογόνοι legitur.
- Ἀρρὸν**, τὰ ἄρρῶνα τῶν θηλειῶν οὐδίστατα 1, 8, 2. τὰ ἄρρῶνα τῶ ἄρρῶνι καὶ θήλει ἰδιαροῦσι 1, 14, 4. ἄρρῶνα dicta pleraque sterilia, quaedam etiam non florent 3, 3, 7. alii aliter definiunt, *Ibidem*.
- Ἀρρόχος**, ἐν ἀρρόχοις c. pl. 1, 7, 2. ubi erat παρπαλοῖς. Atticis ἡ ἀρρόχος, teste Etymologico M.
- Ἀρρώστιας** τὰς μακρὰς ἐκκλίνειν 9, 11, 2.
- Ἀρτιβλαστῆ** c. pl. 2, 3, 1. — σῶν ὄντων c. pl. 2, 1, 7.
- Ἀρτίναυστος** κοιλία Fr. III, 65.
- Ἀρτίος**, τὸ ἔργον γίνεται ἴσκιον 2, 5, 5.
- Ἀρτίως**, ὡς ἀρτίως ἐμνήσθημεν c. pl. 6, 20, 4. Fr. 4, 57.
- Ἀρτίω**, αἶνος ἡρτυμένος Fr. 4, 51.
- Ἀρχή**, ἐξ ἀρχῆς, denno 4, 13, 4.
- Ἀρχιλοχος**, locus de signo tempestatis Fr. VI, 3, 8. *nota* p. 748. Verba poetae ita scribit Lobeck ad Phrynichum p. 417. ἄμφι δ' ἄκρᾳ Γυρῶν ἀρδὸν ἵσταται νέφος.
- Ἀρχίππου**, ἐπὶ, 4, 14, 11. *nota*.
- Ἀρώμα**, ἀρώματα καὶ ἄνθη Aegypti ἄρωμα 6, 8, 5. τὰ ἄρωμα, οἷς πρὸς τὰ ἀρώματα χρώνται 9, 7, 2. οἱ τὰ ἀρώματα καὶ τὰ διαπλάσματα συντιθέντες Fr. 4, 8. eorum usus in unguentorum compositione 17. A verbo ἀρῶσθαι derivavit Theophrastus, cuius locum habet Porphyrius de Abstinent. 2. p. 109. et 115.
- Ἀσβολος**, τὴν ἀσβολὸν ἀναφύων Fr. III, 39. ubi Codices optimi τὸν habent. Alia exempla sexus masculini dabit Lobeck ad Phrynichum p. 113.
- Ἀσημος**, ἀσημον ἢ διαστολή, opp. εὐσημον c. pl. 3, 16, 3.
- Ἀσθιγόρριος** c. pl. 4, 14, 4.
- Ἀσλαν**, περὶ τὴν, πῶρῶ Βάντρων genus tritici magnum 8, 4, 5. τὰς λίθους τὰς ἐν τῆς Ἀσλας ταύτας ἀγομένους Fr. II, 61.
- Ἀσλὴν**, ἡ, erat c. pl. 2, 18, 2. et 3. ubi ἰσάωνη dedi.
- Ἀσπρῆς**, ἀσπρῆστατον c. pl. 3, 10, 6.
- Ἀσπληνιον** πάντας describitur cum usu medico 9, 11, 2.
- Ἀσος**, δ' ἐν! Ἀσφ λίθος καὶ ὅπου ἄλλοθι τοιοῦτος, ἐξ οὗ τὰς σοφοὺς ποιοῦσιν, ἀφανίζω πάντα καὶ ἐν ἐκνῶ τέρων ποῦ — γίνεται κοιλία ἐξ αὐτοῦ Fr. III, 46.
- Ἀσπάλαθος** inter ea, οἷς εἰς τὰ ἀρώματα χρώνται 9, 7, 3. ἡ εὐώδης Fr. 4, 33. *nota* ad hist. p. 738. 739. Spartium villosum interpretatur Sprengel in altera editione. Cf. ἐρυσσκηπιον. In Fr. IV, 25. semel Codd. duo ἀσφ. habent.
- Ἀσπάλαξ**, vide σπάλαξ.
- Ἀσπαρραγία** 6, 4, 2. *nota* p. 484.
- Ἀσπάραγος** spinas loco foliorum habet 1, 10, 6. οὐκ ἔχει φύλλον παρὰ τὴν ἑκασταν 6, 1, 3. ἀσπάραγος est 6, 4, 1. et descriptio. *nota* p. 484.
- Ἀσπρος**, ἡ, species quarta quercuum secundum Macedones 3, 8, 7.
- Ἀστανοὶ** οὐ δέχονται τὴν θάλατταν Fr. XII, 4.
- Ἀστέλης** 1, 3, 1.
- Ἀστερίσκος**, eius semen 4, 12, 2. *nota* p. 577. Asterem Atticum comparavit Stackhouse, omisit Sprengel.
- Ἀστήρ** τῆς Σαμίης γῆς Fr. II, 63. ἐν ἄστρασι est Fr. VI, 1, 25. ubi ἀνθραξί scribendum.
- Ἀστοιχος**, ὁ πυρὸς 8, 4, 2.
- Ἀστράβη**, ἐκ προστέλειρας τῆς ἀστράβης Fr. 20, 48.
- Ἀστραπαῖος** νότος Fr. VI, 2, 8. θροῦλος, ἀργέτης, ἀπαρτίας, μέγας VI, 2, 12.
- Ἀστρόβληται** φυτό c. pl. 5, 9, 1. bis.
- Ἀστροβολεῖσθαι** 4, 14, 2. et 6. c. pl. 5, 9, 7. ἀπύλλνται — βολόμενα 5, 12, 1. Tertio in

loco Codd. ἀστροβολοῦσθαι habent.

Ἀστροβολήσια c. pl. 5, 9, 4.

Ἀστροβόλητα, τὰ, 4, 14, 7. erat, ubi ἀστροβόλητα dedi. Illam forum habet quoque Heagchius.

Ἀστροβολία c. pl. 5, 9, 2.

Ἀστρολογία, καὶ ἄλλοι τοῦτον τὴν τρόπον ἡστρολόγησαν Fr. VI, 1, 4.

Ἀστρον praecipue dicitur caniculae sidus, ut in derivatis ἀστροβολεῖν, ἀστροβολία, ἀστροβολήσια, ἀστροβόλητος. Ita περι τὸ ἄστρον 2, 6, 4. c. pl. 2, 17, 3. ὑπὸ τὸ ἄστρον c. pl. 1, 12, 1. 1, 13, 4. et 5. et 6. c. pl. 3, 3, 4. 9, 6, 2. ἅμα τοῖς ἄστροις ἐπιβαστάνειν c. pl. 1, 11, 7. ἅμα τῇ τοῦ ἄστρου μεταβολῇ c. pl. 1, 13, 7. τὸ ἐπὶ τῷ ἄστρῳ ὕδωρ c. pl. 3, 4. 1. ὑπὸ τὸ ἄστρον τὰ πλείστα φέρεται c. pl. 5, 9. 1. διαγγραίνεται τὰ δένδρα Ibid. 2. ἐπὶ τῆς τοῦ ἄστρου ἐπιτολῆς 6, 7, 6.

Ἀστρονομίαν, ἐκ τῶν λαμβάνει τὰς δύσεις τῶν ἄστρον Fr. VI, 1, 2.

Ἀστρονόμος, ἀγαθοὶ αὐτοὶ νόμοι γεγεννηται ἐνίοι κατὰ τόπους τινάς Fr. VI, 1, 4.

Ἀστυμετρία τῆς τροφῆς καὶ τοῦ αἵματος c. pl. 3, 22, 3. τῆς διαμετροῦ 6, 2, 4. τῶν πόρων Fr. III, 42.

Ἀστυπλεκτος c. pl. 6, 10, 3.

Ἀσυνήθεια 3, 17, 2.

Ἀσφαλὴς, ἐς ἀσφαλὲς τῆς φύσεως πρὸς ἄμφω θημένης τὰ σπέρματα c. pl. 4, 11, 10.

Ἀσπαραγία 6, 4, 2.

Ἀσπαραγος, vide ἀσπάρραγος.

Ἀσπρόδελος, eius ὄψα σαρκώδης 1, 6, 7. et 11. προμήτης καὶ βαλακοειδῆς 7, 9, 4. sed non λεπιδώδης 9, 9, 6. edulis 7, 12, 1. caulem sine foliis emittit 1, 10, 7. folium quale? 7, 13, 1. ὁ καυλὸς (ἀνθέρικος) μέγιστος, ὁ καρκινὸς ἐκλειδῆς, τρίγωνος, μέλας 7, 13, 2. στενὸς ὢν ἀποφύσεις ἀπώθεν ἔχει 7, 13, 3.

Tournefort ad Tab. 318. 1. fructus carnosus et trigonus, apice dehiscens, in tria loculamenta divisus, seminibus fartus triangularibus. Medicus Philosoph. Botanik p. 171. thecam baccantem dicere maluit. Asphodelum ramosum agnoscerunt Sprengel et Stackhouse.

Ἀσχιον, aliis ὄσρον, 1, 6, 9. sed Codex Urb. diversum facit.

Ἀστενισμός Fr. VIII, 9.

Ἀστραμνότης τῶν ἀστραμάτων πρὸς τὴν βλάστησιν c. pl. 4, 3, 2.

Ἀστράμων, τὰ τεράματα καὶ ἀστράματα πῶς γίνονται c. pl. 4, 12.

Ἀτλακτινὸν πέλκος Fr. V, 41.

Ἀτμώδης γῆ c. pl. 3, 23, 2. ubi erat ἀτμώδης, nota. ἀτμ Fr. IV, 22.

Ἀτμίω, τὴν γῆν ἀτμίξεν c. pl. 2, 4, 11. τοῦ ἡλίου διαχέοντος τὸ ὕγρον ἢ ἀτμίζοντος Fr. V, 41. ἀτμίζοντος διὰ τοῦ σώματος Fr. IX, 2.

Ἀτμίς ἢ ἀπὸ τοῦ ὕδατος c. pl. 5, 6, 5.

Ἀτμώδης, ἐπὶ τῶν ἀτμωδῶν c. pl. 3, 16, 4. nota.

Ἀτονος καυλὸς τῆς σμίλακος 3, 18, 11. ἀτονώτατος ἢ φιλικῇ 5, 6, 2. sed ibi Urbinas rectius εὐτονοτάτων habet.

Ἀτοπος, ἀτοπον κἀκείνο τοῖς τὰ σχήματα λείγουσιν, ἢ τῶν ὁμοίων διαφορὰ c. pl. 6, 2, 4.

Ἀτρακτυλὶς inter φυλλόξανθα καὶ ἀκανώδη 6, 4, 3. describitur 6, 4, 6. a quibusdam φόνος vocata Ibidem. χυλὸς αἱματώδης τῇ ἀτρακτυλίδι καλουμένη ἀνὰ 9, 1, 1. Annot. p. 489. In altera editione Sprengel Carthamum Creticum, a Sibthorpio leucocaulum vocatum, comparavit. Nomen ἀτρακτυλὶς plures hodie plantae spinosae in Graecia habent.

Ἀτραφῆς, ἀτραφῆ καὶ χεῖρα γίνονται c. pl. 2, 6, 4. ubi erat ἀτραφῆ.

* *Ἀτροφή* erat c. pl. 2, 6, 4. ubi *ἀτροφή* defuit.

* *Ἀτροφος*, opp. *τροφίμος* c. pl. 6, 4, 7.

* *Ἀτροφώ*, *ἀτροφεί* τὸ μὴ κρατοῦν *μηδὲ πίτιον* c. pl. 5, 9, 9.

* *Ἀντίλιβος* est 2, 3, 3. sed οἱ *ἀντίλιβοι* χαλεπώτεροι ἢ αἱ *ἀκρίδες*, καὶ τούτων μάλιστα οὓς καλοῦσι βρούκους, eorum generatio non αὐτόματος Fr. XIV, 4. Arcadius p. 46. *ἀντίλιβος*, ἑπεὶ οἱ Ἀττικοὶ παραλόγως ὀξύνουσι.

* *Ἀνάλινω*, *ἀνάνθιστος ἱλαίος* c. pl. 5, 13, 4.

* *Ἀνάνσις*, 1, 2, 4. 1, 9, 7. ubi editum erat *ἀνθισίς*, in nostra βλάστησις, Codex Urbinas *ἀνάνσις* habet. *ἀνάνσις* αἱ γῆραι καὶ δι' ἀσθένειαν c. pl. 5, 12, 1, 5, 13, 4.

* *Ἀυγῇ*, *αὐγῇ* τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου Fr. III, 5. *αὐγῇ* τοῦ πυρός συναθροίεσθαι 19. ἡλίου αὐγαί οἶον ἐκλείποντος χρώμα ἔχουσι Fr. VI, 1, 13. *ὀλίγων* τῶν αὐγῶν προσπιπτούσων Fr. 20, 3. τοῦ ἡλίου ἀσθενεῖς 8. ἡεροειδέες 10. αἱ τοῦ πυρός, eadem τὸ ἀπὸ πυρός φῶς dicuntur 12. φωτὸς 18. *σκληρὰ ἢ μαλακὰ* — τῶν *λύχνων* αὐγαί *Ibidem*. τοῦ μέλανος 22.

* *Ἀνδρος*, vide *Ἀνδρος*.

* *Ἀύλαξ*, μόνον αὐλακος διοριζούσης 8, 8, 7. αὐλακος μόνον διοριζούσης c. pl. 4, 12, 1. et 5.

* *Ἀύλη*, φέται περὶ τὰς αὐλάς 6, 5, 3.

* *Ἀύλος*, oppo. ὑλώδης c. pl. 1, 5, 2.

* *Ἀὐλὼν*, δ, τόποι κοῖλοι καὶ αὐλῶνες 4, 14, 12. τῶν τόπων δσοι κοῖλοι καὶ αὐλῶνες c. pl. 5, 12, 7. ἐν ὅσῃς ὄρη ὑψηλὰ καὶ αὐλῶντες εἰσι Fr. VI, 1, 3. αὐλῶν cavae Syriae qualis 2, 6, 5. ἐν ᾧ καὶ τὰ φοινικόφυτα τυχάνει. — τὸν αὐλῶνα δὲ τοῦτον λέγουσι τοὺς Σύρους, διὰ διατείνει διὰ τῆς Ἀραβίας μέχρι τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ πολλοὺς

φασκεῖν ἐκλήθηναι· τοῦτον δὲ ἐν τῷ κοιλωτάτῳ περικείμενος τοὺς φοινίκας. De eodem αὐλῶνι τῷ περὶ Συρίαν 9, 6, 1. balsamum ibi nascitur. et 9, 7, 1. ibi πιδίον πολὺ καὶ καλόν. Situs inter Lihanum et alium montem accurate describitur, et negatur Antilibanum recte dici a quibusdam alterum montem: ubi Codex Urbinas addit δ γὰρ Ἀντίλιβανος μακρὰν ἔχει τοῦ Λιβάνου. Tamen Strabo, qui in scriptorem falsum incidisse videtur, qui regionem a se non visam male descripsit, eadem aromata memorans libro 16. p. 327. de Libano et Antilibano: ἀπολείπουσι δὲ μεταξὺ πιδίων κοῖλον, πλάτος μὲν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ διακοσίων σταδίων, μήκος δὲ τὸ ἀπὸ τῆς θαλάττης εἰς τὴν μεσόγειαν ὁμοῦ τι διπλάσιον. Διαρρέεται δὲ ποταμοῖς ἄρδουσι χώραν εὐδαίμονα τε καὶ πᾶμφορον, μεγίστη δὲ τῷ Ἰερδάνῃ. Ἐκεῖ δὲ καὶ λίμνη, ἣ φέρει τὴν ἀρωματίζτιν οὐρίον καὶ κάλαμον· ὥς δ' αὖτως καὶ ἔλῃ. Καλεῖται δὲ ἡ λίμνη Γεννησαρτίτις· φέρει δὲ καὶ βάλαμον. Cuius notitias errores convicit nuper interpres doctus Letronne p. 216. Toini V. Plinii locum annotatio nostra p. 737. posuit.

* *Ἀὐλωνίσκος* 9, 7, 1. idem qui postea αὐλῶν dicitur.

* *Ἀὕξη*, ἅμα τῇ εἰς βάθος αὕξη c. pl. 5, 16, 2.

* *Ἀὕξητις* εἰς μῆκος καὶ βάθος 1, 9, 1.

* *Ἄθος*, τὰ αὐτὰ τε καὶ τὰ τρώσανα c. pl. 3, 2, 2. ubi erat ταῦτά τι.

* *Ἄθρα* ἀπὸ τῶν ποταμῶν Fr. V, 25. 26. πνεύματα πόντια καὶ αἱ αὖραι 8, 6, 6. diversae a ventis σκληροῖς καὶ διατόνοις c. pl. 2, 3, 1. Apud Homerum αὖρη est, igitur prosaïcis αὖρα.

* *Ἀσθηρία* c. pl. 6, 12, 6.

Ἀνταρκίω, τὸ πᾶντας δυνάμετον — ἀρκεῖν δένδρον 4, 13, 5. de frugibus est 8, 6, 1. sed utroque loco Urbinae ἀνταρκεῖν habet.

Ἀντάρκτης, ἀντάρκτη τινὰ μύλον καλοῦμεν, διὰ τὸ μὴ μέγνυσθαι Fr. II, 53.

Ἀντοστῆς, αὐτοστῆς αὐαίνονται 3, 7, 1. αὐτοστῆς συνακρίπτειν τὸν γύρον c. pl. 3, 12, 1. ubi erat τῷ αὐτῷ ἔπει. αὐτοστῆς opp. τῷ ὕστερον ἔπει c. pl. 4, 8, 5.

Ἀντόθεν, οὐκ αὐτόθεν ἐκ αἰσθη-
μον πνεύματος τὰ πάθος c. pl. 5, 12, 11.

Ἀντομάτος, θᾶττον ἀπ' αὐτο-
μάτων παραγίνεται c. pl. 1, 1, 2. ubi fortasse αὐτομόλων fuit. Si singularis esset, possis de-
fendere exemplo Aristotelis de Partibus 1, 1. ἔνια γὰρ καὶ ἀπὸ
αὐτομάτου γίνεται ταῦτά τοις
ἀπὸ τέχνης.

Ἀντοτελής, οὐδὲν φέρεται ἐκ τοῦ
ἀλμυροῦ, οὔτε αὐτατελής οὐδὲν
c. pl. 6, 10, 2.

Ἀντοφυῆς, ἐκ τῶν αὐτοφυῶν c.
pl. 3, 1, 1.

Αὐχμῶ, αὐχμῶ ἀπαντα 4, 10,
7. sed αὐχμῶντες est 8, 10, 3.

Αὐχμηρὰ χωρία καὶ πετρώδη 9,
11, 10. oppos. ἐπομβροῦς c. pl.
3, 12, 4. et 6. αὐχ. καὶ θερμὴν
c. pl. 3, 12, 6. et 3, 13, 1. seqq.
αὐχμηρὸν καὶ ἀλαμπές, opp.
λαμπρὸν καὶ σιλόβαχ Fr. 20,
14. Vide αὐχμῶδης

Αὐχμῶδης, χῶμα αὐχμῶδιστέρα
τοῖς τόποις 8, 1, 6. — δεισι καὶ
λεπταῖς c. pl. 3, 9, 2. αὐχμῶδες
καὶ ἀνυδροῦν c. pl. 3, 10, 1. στε-
ρεὰ καὶ αὐχ. c. pl. 3, 11, 1.
καὶ ξηραῖς c. pl. 3, 13, 4. et
saepius. φύλλον αὐχμῶδες, opp.
ποῶδες 6, 2, 5. sed ibidem
φύλλον αὐχμηρὸν et τραχὺ vi-
detur opponi τῷ λείφ.

Ἀφάκη, ἡ, legumen, ἐν ταῖς
ἀφάκαις ὁ πελεκίνος γίνεται 8,
8, 3. οἱ λοβοὶ ἀκόλουθοι τοῖς
σπέρμασιν εἶσιν, οἷον οἱ μὲν
ἐπιπλεσιτεῖς, ὥσπερ οἱ τοῦ φακοῦ
καὶ τῆς ἀφάκης 8, 5, 3. ταχὺ
κόπτεται 8, 11, 1. φακοὶ καὶ

ἀφάκαι ζωογονοῦνται c. pl. 4,
15, 4. Lathyrum Aphacum in
Theophrasto et Dioscoride 2,
178. interpretatur Sprengel, in
altera editione Theophrasteam
omisit. Consentit Stackhouse.
In locis de legumine nulla est
scripturae varietas in libris
scriptis, sed in herba ea, quae
ad Syngenesin Linnei pertinet,
pluribus in locis Codices opti-
mi ἀπάκη vel ἀπάκη offerunt,
cui Editores recentiores ἀφά-
κην substituerunt. Loca posita
habeo sub nomine Ἀπάκη.
Legumen ab odore recte iam
olim Bodaeus distinxerat, sed
nomen utriusque contra libro-
rum scriptorum fidem omni-
bus in locis confudit; uno tan-
tum in loco p. 811. posuit
suspicionem, libro octavo ἀπά-
κην substituendam esse ἀφάκη.
Is primus libri septimi ἀπάκην
cum dente leonis compara-
vit.

* Ἀφαλμος, cf. ἔφαλμα.

Ἀφανισμός ἀστρων Fr. VI, 1, 2.

Ἀφάκη, ἀφύλλος 1, 9, 3. 3, 3,
3. in montibus Macedoniae 3,
3, 1. συναναβλαστῇ τῷ ὁμογε-
νῇ ἡμίρῳ 3, 4, 2. nota p. 146.
δίκασπος, quando primum at-
que alterum fructum maturet
3, 4, 4. nota p. 149. ligni
usus 5, 7, 7. Plinius 13. c.
22. s. 41. semel ex hoc loco
nominavit. Dalecampius in
H. P. I. p. 158. nihil definit, C.
Bauhinus sub Philyca cum
rhamno alaterno nominavit,
Stackhouse rhamnium alater-
num interpretatur, idem φιλύ-
κην alaternum, quanquam
dubitabundus, interpretatus,
Sprengel philyream angustifolia-
m. Convenit ἀφύλλα,
ceteras notas definire non li-
cet. Certe fructus gemini dis-
conveniunt, monente Linkio in
disputatione de genere Phily-
reae inserta libro Jahrbücher
der Gewächskunde, Berolini
edito 1818. Vol. I. P. I. p. 150.

Ἀφανίζω 1, 9. 6. 3, 19. 9. 4, 2, 11. 8, 8, 5. 8, 10, 3. τῶν δένδρων τὰ ἀφανιζόμενα c. pl. 1, 4, 5. ἀφανισθῆναι τὰ δένδρα c. pl. 2, 10, 2. ἀφανιζομένης ῥίζης c. pl. 5, 9, 3. nota. ὅσα πολυκαρπῆσάντα — αἰνούνται 5, 11, 1.

Ἀφελκῶ, οὐκ ἂν ἀφελκῶσι τὴν ἀμνυδαλὴν 9, 1, 5. ubi erat ἀφελκῶσι. nota. ἀφελκοῖ τὸν χρώτα Fr. 4, 32. ὅταν ἀφελκώσεως τῆς πύκνης ἢ δᾶς ἐξαιρῶσθῇ — εἰς τὸ ἔλκωμα 9, 2, 1. ἀφελκῶσι καὶ τὰς τερμίνθους Ibid. ubi vulgo ἀφελκῶσι est. σύμφυτον ἅπαν ζῶν τῷ ζῶντι, ὅταν ἀφελκώσθῃ c. pl. 5, 5, 2.

Ἀφελκῶσις c. pl. 5, 5, 3.

Ἀφισπυλοῦσθαι τὸ ὥπμαν c. pl. 5, 7, 2.

Ἀφισπῶ ἐλάττω 9, 2, 5. nota.

Ἀφῆθῶ, vide ἀπῆθῶ.

Ἀφία, ἡ, ἕνα τῇ βλαστῇσι τὸ ἄνθος ἀφῆσι 7, 7, 3. nota p. 60. Suspicionem de ἀφῆσῃ permutata posuit etiam Stackhouse in Annot. p. 314.

Ἀφιδρώσις, οἱ τὰς ἀφ. ποιούμενοι Fr. IX, 22.

Ἀφῆμι τὸ ἄνθος 7, 7, 3. τοὺς κανίλους saepius, sed ἴσως κανίλους 9, 13, 5. ὁ ἥλιος ἰδυόμενος τὰ πνεύματα ὅτε μὲν κατέπαυσεν, ὅτε δὲ ἄσπερ ἀφῆκεν Fr. V, 17.

Ἀφιστῆμι, πῆξαντας τὰς θύρας ἀφιστᾶσι 5, 3, 5. nisi ἀφιστᾶσι. nota. ἀποστῆναι τὴν πόλιν εἰκέλει 5, 8, 2. ἀφιστᾶς τὸν φλοιδόν c. pl. 3, 3, 2. ἀφιστᾶσα τὸν φλοιδόν c. pl. 3, 18, 3. σκληρύνεται καὶ ἀφιστᾶται ὁ φλοιδός c. pl. 5, 15, 6.

Ἀφλεβός, ἔβλα ἀφλεβῶ 1, 5, 3. ἀφ. καὶ αἶμα φύλλα 8, 3, 1.

Ἀφλέγματος παντός τραύματος Fr. 4, 35.

Ἀφορῶ πῶδῶθεν 4, 4, 8.

Ἀφορίω, ἀφορίζω καὶ ἀναστρέφω 4, 16, 6. nota.

Ἀφορίζω, ἱκανῶς ἀφορίζεται τὰ ποταθεῖ, μέρη καλεῖν 1, 1, 1.

Ἀφορισμένην μήτραν 1, 8, 2. ἀφορίζοντα, καθ' ἑκαστον τὸ χρησίμον 5, 7, 1. ταῦτα ἂν ἀφορίζοιτο ὁ φάσκων c. pl. 3, 3, 2. ὅλας οὐδὲν ἀφορίζειν Fr. 1, 3.

Ἀφορισμός, τοὺς ἀφ. τῷ τύτῳ ληπτέον 1, 3, 5. πᾶς ἀφ. ὁμοίως 9, 2, 1. ἀφορισμός ἐν δυοῖν ἐστὶ c. pl. 3, 14, 2.

Ἀφροδιαιῶ, ἀ—ζόντων Fr. IX, 6.

Ἀφρός, πολλὰ βάπτειται ἀφρῶ Fr. 20, 21. num aphronitro?

Ἀφύλλανθες ἐπιγεῖοφύλλον 7, 8, 5. nota. Scripturam Codicum omnium editiones recentiores mutarunt in φύλλανθες, quod vocabulum tanquam herbae (πῶδους) alicuius peculiare nomen interpretari viri docti sunt conati. In Plinio, qui hunc locum exscripsit, *phyllanthos* editum. Equidem in annotatione vocabulum transpositum censui ad ἄνθεμον referendum esse, cui opponatur ἄνθεμον alterum τὸ φύλλανθες, quod interpretor de flore quasi φύλλανθες dictum, quod petalis florem internum cingentibus careat. Ita in notitia typhae 4, 10, 5. Dalecampius τῷ ἀφύλλον εἶναι mutari voluit in ἀφύλλανθες εἶναι, quem plerique omnes interpretes hucusque sunt secuti. In hac opinione equidem etiam nunc persisto, sprete Plinii auctoritate, quia τὸ φύλλανθες ἄνθεμον sensum commodum non habere videtur, nisi τὸ ἀφύλλανθες opponatur. Proprium autem genus herbae eiusdem nominis aliunde ignoramus. Stackhouse cum Sprengelio omisit nomen, sed in annotatione cum Bodaeo φύλλανθες scabiosam arvensem interpretatur propter foliosum floris flosculum. Mea igitur e sententia scribendum ἄνθεμον τὸ ἀφύλλανθες, ἄγχουσα, πῶα, ἀνεμώνη, ἀπαρχία et cetera.

Ἀφυσταλός ἀμπέλως c. pl. 3, 15, 5.

Ἀχαΐδι, ἐν, τῆς Πελοποννήσου 8, 9, 1. ἐν Αἰγαίᾳ 9, 15, 8. de eadem re. ἐν Ἀχαΐᾳ περὶ Κερύνησιον 9, 18, 11.

Ἀχανής, διὰ στενοῦ καὶ ἀχανοῦς πνύη Fr. V, 2.

Ἀχαρνικός κνίτος λευκόκαρπος 3, 18, 6. Stimmiae Thebaui epigramma in Sophocleum Anaglecta I. p. 168. βλαπτός Ἀχαρνίτης κισσός ἔρεψε κόμην. Antipatri Thessalonici. in Aristophanem T. II. p. 115. Ἀχαρνεύς κισσός ἐπὶ χλοερῶν πουλὺς ἔσται κόμην.

Ἀχίτης, καλὸς λίθος ἀπὸ τοῦ Ἀχάτου ποταμοῦ ἐν Σικελίᾳ, πωλεῖται τίμιος Fr. 11, 31. nota.

Ἀχείμαντος c. pl. 2, 12, 4.

Ἀχιλλῆς c. pl. 3, 21, 3. λευκὴ καὶ μέλαινα ἐρυσιβάδης, ὀφθαλμοὺς ἔχει τὸν στάχυν c. pl. 3, 22, 2.

Ἀχλὺς, ἐπὶ τῶν πυκνῶν ἐπιφωνεῖται τις ἄχ. Fr. 20, 20. ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν 7, 6, 2.

Ἀχλύδω, ὃ ἀπὸ ἀχλύουμένος κατὰ πυκνότητα ἢ μονότητα ἢ κατὰ θερμότητα καὶ ψύξιν Fr. V, 35.

Ἀχολον νήπεινθες 9, 15, 1.

Ἀχράς 1, 4, 1. 1, 8, 2, opposita ἀπὶ ut agreste genus 4, 13, 1. ἐν τοῖς ἀφ᾽ ὅρου θέρμοις non provenit, ut in Aegypto, ut etiam μηλείαι καὶ ἄπιοι c. pl. 2, 3, 6. ὄψιμος 1, 9, 6. ἄπιοις σῖτα degenerat εἰς μοχθηρὰν ἀχράδα 2, 2, 5. ἀχράδων γένος τι 3, 4, 4. ὄψ' αὖ ἀχράς hieme fructum maturat 3, 4, 4. ἡλικίας καὶ διαθέσεως ἢ διαφορὰ, καθάπερ καὶ τῆς ἀπὸ πρὸς τὴν ἀχράδα 3, 18, 7. cum sorbo et glande ὄψ' λαμβάνει τὴν οἰκίαν ὑγροτητα c. pl. 2, 8, 2. πεπαλυσθαι δύναται ἀραιροθέντα, ut sorbo, Ibidem. ξηρότης τῶν ἀχράδων καὶ βαλάνων c. pl. 1, 17, 7. Ἀχρεδός cognatum esse

videtur, quod in Odyssaea similiter aliqui ἀπίου γένος ἀχρίον interpretati sunt.

Ἀχρῆσιμος, ἡ λεπτότης — μος εἰς τὸ θρασυρίζειν c. pl. 6, 19, 3. sed ibi liber Urbinas οὐ χρεῖσιμος habet.

Ἀχρεῖς οὐ ἐφίκεται 5, 1, 8. πεπανθῶσι c. pl. 3, 16, 3. ἀχρεῖς ἄν ἀνίσχη Fr. V, 61. ἀχρεῖ οὐ ἄν c. coniunct. est 2, 5, 4. ubi et μέχρη οὐ ἄν. Sed 2, 5, 5. ἀχρεῖς οὐ ἄν Codd. 4 mutant in ἀχρεῖ et Urbinas ubique ἀχρεῖ οὐ praefert, quod solum Phrynichus cum aliis probat. Cf. Lobeck ad Phryn. p. 14.

Ἀχροῖα, opp. ἄχροῖα Fr. IX, 39.

Ἀχροός, contr. ἄχρους, comp. ἀχρουσίτερον 3, 11, 5. 6, 6, 6. Fragn. 20, 39.

Ἀχρωματιστὸν μέρον Fr. 4, 31.

Ἀχύνω, inter herbas spicatas, plures habet species 7, 11, 2. ubi χύνω editum, sed illud nomen tenent Codd. omnes cum Aetina. Potest videri idem esse, quem Dioscorides 4, 43. φοίνικα nominavit, ab aliis vocatum ἀγγίωμα tradens. Vide annot. p. 598. et p. 616.

Ἀχύνον τὸ πύρρικον ἥδιον τοῦ χρεῖνου 8, 4, 1. ἄχυνον χυόμενον bis c. pl. 4, 12, 8. ubi πέλινθος sequitur 9. πλῆθος τοῦ ἀχύνου 5, 6, 12.

Ἀψίνδιον 4, 5, 1. 7, 9, 4. Ponticum aves pingues facit et fel minuit 9, 17, 4. cultura fit ὑδαρῆστορον c. pl. 3, 1, 3. ἥτερον πικρὸν μὴ ταισικαρπῆαι c. pl. 6, 4, 3. Qued de Pontico narrat Theophrastus, in Dioscoride 3, 27. ad marinum translatum legitur: λειπαίνεται δὲ μέλιστα τὰ πρόστατι τιμύμενα. Artemisium absinthium plerique omnes comparant.

Ἀψίδες Fr. 4, 18.

Ἀψοῖα ὕδατα c. pl. 2, 2, 2.

B.

Βαβυλών, περί Βαβυλώνα φασί τὰς κριθὰς καὶ τοὺς πυροὺς ἐπὶ τῆς ἁλῶς πηρῶν 3, 11, 4. Fr. III, 44. τὸ περί Βαβ. τῇ ἀνάνθῃ ἐπισπικρῶμενον c. pl. 2, 17, 3. Babylonii salibus utuntur, non stercore, in palmarum cultura 3, 17, 4. ἐν Βαβυλώνι 2, 3, 2. ὅπου μὴ ἔσται ἡ χώρα ἢ σπανίως 8, 6, 6. ἐπικειροῦσι δις τὸν οἶτον 8, 7, 5. Βαγῶν τοῦ παλαιοῦ κῆπος περί Βαβυλώνα 2, 6, 7. ἀπὸ τῶν περί Βαβ. ποταμῶν αὐραὶ οὐ γίνονται Fr. V, 25. **Βαβυλωνίος**, παρὰ τοῦ Βαβυλωνίων βασιλέως Fr. II, 24. **Βαγῶν τοῦ παλαιοῦ κῆπος** περί Βαβυλώνα 2, 6, 7. **Βαδίω**, εἰ διὰ τοῦ πυρὸς βαδίζοντις Fr. III, 57. *nota.* **Βάθος**, κατὰ βάθος pluribus in locis, ubi κατὰ βάθος editum, rectius Urbinas habet Hber, 1, 6, 3. 1, 6, 9. I, 6, 12. 3, 6, 4. 3, 10, 4. 3, 12, 9. 3, 15, 9. 4, 7, 6. 6, 5, 1. 6, 7, 4. 7, 2, 3. ὅπως κατὰ βάθος ᾤοντο c. pl. 3, 8, 1. 7, 2, 7. α. β. ἰούσης τῆς ἑλῆς c. pl. 1, 18, 1. et 2. 2, 9, 1. ἅμα τῇ εἰς βάθος αἰθέρ c. pl. 5, 16, 2. 6, 11, 8. βλάστην Med. habent, ubi βλάστησιν editum. αἰθέρικα εἰς μήκος καὶ βάθος 1, 9, 1. 5, 1, 8. δ κατὰ βάθος ἀρσάας c. pl. 3, 20, 5. 4, 8, 3. Fr. XII, 11. κατὰ βάθος c. pl. 4, 7, 3. 4, 8, 3. εἰς βάθος καταβάλλουσι τὸν οἶτον c. pl. 4, 13, 7. ἐπὶ τὰ βάθος τὴν βίαν ἔχυν 5, 17, 4. **Βαθυάγκη**, περί τὰ βαθυάγκη 3, 11, 4. ubi βαθία editum, Edd. pr. βαθύσκια habent. **Βαθύγκιον καὶ εὐγικιον χωρίον** 4, 11, 9. c. pl. 1, 18, 1. eadem ibidem βαθία. **Βαθύω**, βαθυνοῦσθαι τὴν λίμνην 4, 11, 3. βαθυνομένης τῆς λίμνης Ibidem.

Βαθύρρετος, μετέωρα καὶ οὐ βαθύρρετα c. pl. 1, 3, 4. et alibi, **Βαθύς**, βαθεῖα γῆ c. pl. 1, 18, 1. eadem ibi βαθύρειος.

Βαθύσκιος, vide βαθυάγκης.

Βαθύσματα τῆς λίμνης 4, 11, 2. et 9.

Βάκτρα, ἐν Βάκτροις 4, 4, 7. περί τὴν Ἀσίαν πόρρω Βάκτρων ἐν τινι τόπῳ genus tritici magnitudine olivae nucleis 8, 5, 5. ὅπου μὴ ἔσται ἡ χώρα ἢ σπανίως 8, 6, 6. Βακτριανὰ σμάραγδοι καλούμεναι Fr. II, 25. ἐκ τῆς Βακτριανῆς πρὸς τὴν ἐρήμῳ 35.

Βαλανίον, τὰ ἀλειπτήρια καὶ βαλανία θερμότετα χειμῶνος Fr. III, 13.

Βαλανηρὰ σπέρματα 1, 11, 3. — ὅν καρπὸν 3, 17, 1.

Βαλάνιον ἔλαιον Fr. 4, 29.

Βάλαρος, κανὺς σαρκώδης 1, 5, 3. *nota.* Διὸς βάλαρος succum melleum habet 1, 12, 1. 3, 2, 4. in montibus Macedoniae 3, 3, 1. Florere aliqui negant 3, 3, 8. fructum ἐν ἔλνῳ ἀπαρῶσαι ἔχει 3, 10, 1. Locum 3, 3, 1. Macrobius aliter scriptum legit atque ita laudavit Saturn. 2, 14. ἴδια δὲ τῶν ὀρεῶν, ἃ ἐν τοῖς πεδίοις οὐ φέονται, τερεβινθος, πῖστος, φιλική, ἀφάκη, καρία, ἣ καὶ διὸς βάλαρος. unde arguit, iuglaudem etiam διὸς βάλαρον dictam fuisse. Vulgati libri φιλική, τερεβινθος, et sine vocibus insitiis ἣ καὶ habent διὸς βάλαρος. ἀφράδων καὶ βαλάνων c. pl. 1, 17, 7. glandium Gaza. ταῖς βαλάνοις ἐπὶ τῷ ἄνθρωπῳ ἡ πικρία 6, 10, 7.

Βάλαρος Αἰγυπτία describitur 4, 2, 6. cortex fructus ad unguentorum compositionem adhibetur. ἔλαιον τὰ ἐν τῆς βαλάνου τῆς Αἰγυπτίας καὶ Συρίας Fr. 4, 15. et 19. *nota.* τὸ μύρον τῆς Αἰγ. βαλάνου 69.

Βαλανώδης, τοῖς βαλανώδεσι c. pl. 4, 3, 4. τῶν βαλανώδων σπέρ-

- μάτων ἔκφυσις c. pl. 4, 7, 7. *nota.*
- Βάλλω**, τὸ πολυπόδιον μετὰ τὰ ὕδατα αἰεὶ βάλλει 9, 20, 4. pro ἐκβάλλει, id est ἐκβάλλονται. Vide ἐκβάλλω.
- Βαλοῖμον δάκρυον** 9, 1, 2. τὸ ἐν Συρίᾳ β. 9, 1, 7. *historia et descriptio* 9, 6, 1. seqq. τοῦ βαλοῖμον δ' ὁπός, τὸ καρπῖον, τὸ ξύλον Fr. 4, 32. *nota.*
- Pausanias** 9, 28, 2. μέγεθος κατὰ μυρσίην· θάμνον τὰ βάλλομα ἐστὶ, φύλλα δὲ αὐτοῖς κατὰ τὴν πόαν τὸ σάμψυχον. In *Paradyso Heraclidis Alexandrini edito Parisiis anno 1503.* in vita *Isidori* c. 1. folio 4. verso de *Ammone nitriote* haec referuntur: *ille autem insisteret operi in ortulo, quem colebat, et balsamum ea qua peritus erat arte conficeret. Quod tamen balsamum multo labore ad imaginem vinearum et plantatur et colitur et putatur.*
- Βαρὺς**, βαρύτερον ἔχουσι τοῖς νοτίοις αἱ ἄνθρωποι καὶ ἄνθρωποι 9, 56. τὰ χέδροπα βαρύτερα πρὸς τὰς τροφάς τοῦ αἵτου c. pl. 4, 9, 1.
- Βαρύτες** τῆς τροφῆς c. pl. 4, 9, 4.
- Βασανίζω** τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον Fr. II, 4. ἡ βασανίζουσα τὸν χρυσὸν λίθος 45.
- Βάσανος** παρατρίβεισθαι πρὸς τὰς βασάνους Fr. 20, 16.
- Βασίλειη** ἄκανθα, καρύα, vide sub his vocibus.
- Βάτος**, δ, nam 3, 18, 2. ubi τῆς βάτου editum, *Urbinas* liber rectius τοῦ habet. *Hippocrates Morb.* Mul. p. 639. μόρα τὴ ἀπὸ τοῦ βάτου τὰ ἐρυθρὰ habet. βάτου folia permanent 1, 9, 4. ubi inter *Θαμνώδη* nominatur. Folia rubi παρακαλεῖσθαι καὶ ἐκ τοῦ ἄκρου καὶ ἐκ τῶν πλαγίων 1, 10, 6. *Plinius* 16. c. 24. s. 38. rubo spinosa cute folia. δ' ἄκανθα δὲ 1, 5, 3. quod de omni intelligitur 3, 18, 3. πλεῖστα γένη 3, 18, 4. δ' μέγιστος βότρυς κατ' αἶκρον 3, 18, 12. alicubi ἐνυδρὸς ἢ πάρυδρὸς 4, 12, 4. ὅψε καὶ κατὰ μέρος παπαίνονται c. pl. 1, 17, 8. σχολιῆς βάτου ἄγρια καὶ *Analecta* II. p. 61. βάτου καρπὸν τριχρόματον memorat *Oraculum apud Apollodorum biblioth.* 3, 3, 1. et *Hygini Fab.* 13. ubi pro arbori moro *Muncker rubi moro* scribi voluit. In *Plinii* loco 16. c. 21. *Harduinus* dedit non decidunt autem et in fruticam genere cuidam rubo et calamo. sed recte Editiones veteres quibusdam habent, ut locum posui p. 52. De generibus dictum in *Annotatt.* p. 257. Rectum, ὁρθοφυῆ, rubum *Idaeum*, χεμαλβάτον rubum caesium interpretatur *Sprengel*, addens ex 1, 9, 4. rubum fruticosum propter folia permanentia. De κυνοσβάτῃ vide sub hac voce, et locum *Phaniae* sub voce *Συκάμινος*.
- Βατραχος**, βάτραχοι μᾶλλον ἡδοντες Fr. VI, 1, 15. β. χιμαρὸς ἐπὶ δένδρου, ἡδον VI, 1, 15. Fr. XII, 2. θαλάττιος XII, 2. οἱ μικροὶ βάτραχοι οὐχ ὕδονται, ἀλλὰ προφαίνονται μόνον Fr. XIV, 1. ἄλλο δὲ γένος ἐστὶ τοῦτο βατράχων παρὰ τὸ ἐν ταῖς λίμναις καὶ τοῖς τέλει *Ibidem*.
- Βαφὴ** πρόσφατος 4, 6, 5. τὰ σιδήρια τὴν βαφὴν ἀνίσαι 5, 3, 3. omisso βαφὴν 5, 5, 1. δὲ τὴν τοῦ σιδήρου βαφὴν ἀνίσαι c. pl. 1, 22, 5.
- Βερέθρον**, τὸν βερέθρων φερχθέντων 3, 1, 2. *nota.* τοῦ βερέθρου — τος 5, 4, 6.
- Βερειννίας** ἄνθος Fr. V, 62. *nota.*
- Βῆξ**, τὸς βῆχας 3, 18, 3. sed ibi *Urbinas* liber τὰς habet 9, 18, 1. βῆχα ξηρόν 9, 13, 2.
- Βία**, πρὸς βίαις χιμμάτων c. pl. 3, 23, 4.

Βιβλίον, τὸ βιβλίον 4, 8, 4.

Βιβλος παπύρου 4, 8, 4.

Βικαι, λίθος θραυστός ὁ περὶ
βίρας ἐν τῷ μέταλλῳ, ὃν ὁ πο-
ταμός καταφέρει, καίεται, ὅταν
ἀνθρώποις ἐπιπεσῶσι Fr. II, 12.

Βιωτήν, ὄρνιθες ἐν νήσῳ Fr. VI,
1, 17.

Βιώσιμος, ἀσθενούντος διημι-
νῶσθαι, εἰ βιώσιμος 2, 12, 1.
bis.

Βλάπτω, πρὸς τὴν ἔκφυσιν οὐκ
ἔβλαψεν c. pl. 4, 12, 9. et
10. sed altero loco Urbinae
liber κακοθῆ habet pro βλαψῆ.

Βλαστῶ, βλαστοῖν γὰρ ἂν οὕτως
c. pl. 5, 4, 5. βλαστούντος c.
pl. 2, 17, 5.

Βλάστη, ἐπὶ τὴν βλάστην 9, 11,
11. in Codd. ubi βλάστησιν
editum. c. pl. 5, 16, 2. 6, 11,
8. nota.

Βλάστημα ἐπέτειον 1, 1, 9. τὰ
βλ. c. pl. 3, 14, 6.

Βλαστήσεις, αἱ μετ' ἀρχαίου
1, 15, 1. ἐπὶ ἀρχῇ καὶ ἀρ-
χίου 3, 5, 4. ὁλίον καὶ γε-
νηθέντων diversa 8, 2. δένδρι-
ων τέτων, praecipue nuchin,
ἀνάπλην 8, 2, 2.

Βλαστητικός c. pl. 1, 11, 4. ἔθα-
φος c. pl. 2, 4, 2. ἀρχαῖ βλα-
στητικός c. pl. 5, 1, 3. ubi 4.
sequitur ἀρχαὶ τοῦ βλαστήσαντος
sed 5, 1, 12. γονίμου καὶ
βλαστήσης ἀρχῆς est εὐζωα καὶ
βλαστήκα 9, 4, 3. ubi Urbi-
nae βλαστητικὰ habet. ὥρας
βλαστηκῆς Fr. 4, 63.

Βλαστήκοπος c. pl. 4, 14, 6.
ὑπὸ πνεύματος βλαστοκοπηθῆ
scilicet pl. 5, 10, 13.

Βλαστολογία, αἱ βλ. c. pl. 3, 2,
1. et 3, 16. toto.

Βλαυτός 1, 1, 2. ὄρθοι καὶ κα-
τακτεπόμενοι 3, 18, 8. μετώ-
ρος Ibidem. pro catuliculis 1,
6, 11. τὸν μέλλοντα βλαστὸν
αὐτὸς τις δακτύλῳ 4, 15, 1. τὰ
στεφανώματα καθ' ἑαυτὸν εὐθὺς
ὀλίγος ἐν τῶν βλαστῶν, ὥστε ὁ
αὐτός c. pl. 1, 4, 3. ὁ αὐτός

anthonis 4, 4, 4. Vide in
Συκῇ Ἰνδικῇ.

Βλαστοφυεῖν c. pl. 1, 11, 7. sed
ibi Codd. βλαστογονεῖν.

Βλεπω, τὸν πρὸς τὴν ἀγορὰν
βλεπόντων — τὸν πρὸς τὴν ἀγορὰν
βλ. c. pl. 1, 13, 9. nota.

Βλήχρος, vide Βλήχρ.

Βλήχρ, βλήχρ 9, 16, 1. folium
dictamini Cretaei comparatur
cum succo: ubi Plinius pule-
gium vertitet Dioscorides 3, 37.
similiter γλήχρωνα comparat.
Annotat. p. 833. Mirabar, quid
sit, cur eundem plantam βλή-
χρον c. pl. 1, 7, 4. et 5. vo-
cant: τῆς βλήχραν κλώνες γε-
ριζόμενοι ἑστικῆς ἀρχῆς ἔχου-
σιν. ἀνθεῖ γὰρ περὶ τριμήνης.
Aristoteles in hac ipsa materia
γλήχρωνα appellat. Inter syno-
nyma γλήχρωνος Dioscorides po-
suit etiam βλήχρον. Cf. An-
not. p. 34. ubi inter cetera 7,
5, 3. γλήχρροι nominantur in
Codd. cum Scaligero γλήχρων
scripsit Stackhouse. Ceterum
formam accusativi γλήχρῳ ha-
bet Aristophanes Acharn. 861.
874. Lysistr. 89. Arcadum p.
16. τὸ δὲ γλήχρῳ ἀπὸ τῆς βα-
ρύνεσθαι, εἰ δὲ θηλυκὸν καὶ
διὰ τοῦ β, ὀξύνεται, et paulo
postea: τὸ δὲ τέρηρον, μήκη,
γλήχρῳ βαρύνονται, φυλάττον-
τα τὸ αὖ ἐπὶ τῆς γενικῆς.

Βλίτον, τὸ τῶν λαχανωδῶν ἀποδ-
καρπῶν καὶ ἐν τῶν πλαγίων 1,
14, 2. et 7, 3, 4. ubi est:
βλίτον καὶ ἀνδροφάγους καὶ
εὐθὺς περὶ ἑκάστον ὅσον πρὸς-
καθήμενον ἔχει τὸ σπέρμα βο-
τανοειδῆ. βλίτιον οὐκ ἔχει τὴν
μίαν ὀλίσαν τὴν ὀρθήν, ἀλλ'
εὐθὺς πολλὰς ἐξ ἀγορῶν καὶ
εὐπαχεῖς καὶ μακροτέρας τῆς
ἀνδροφάγους 7, 2, 7. ἡ τοῦ
βλίτιου καὶ τῆς ἀνδροφάγους
καὶ τῶν τοιοῦτων ὅσων ἦτις
ἐνὶ τῇ 7, 2, 8. in supplē-
mento Urbinae libri et paulo
post. βλίτιος δὲ ὡς καὶ αἱ
τοῦ αἰμῶνος καὶ βλίτιου καὶ
ἀνδροφάγους. Lycopodium 7.

de pluribus radicibus aliter vertit Plinius. Cf. *nota* p. 550. In loco isto Theophrasti Codices scripti omnes βλίτον habent. scribitur Munychione 7, 1, 2. tertio die germinat 7, 1, 3. βλίτον καὶ τεύλιον καὶ ἀνθάφαζος καὶ ἀνίμων ἐμποιοῦσιν ἔσματα 7, 3, 2. γένη βλίτον πλείω οὐκ ἔστι 7, 4, 1. Loca de semine et radicibus pluribus omisit Bodaeus p. 745. Scriptura librorum scriptorum et editorum variatur inter βλήτον, βλίτον et βλίσιον. In Hippocrate de Morbis Mulierum, ubi est βλήτον τὴν βοτάκειν ὡς γλώσσαν οὖσαν, blitum capitulum interpretatus in prima editione Sprengel in altera omisit, ubi Theophrastum cum amarantho blito comparavit, quod fecit etiam in altero Catalogo Stackhouse. Cui quomodo semen ἐμποιοῦν, ut ἀνθάφαζος, τεύλιον et ἀνίμων, conveniat, videant, qui amaranthum comparant. Theophrastus vocat ἐμφλῆν ἄνθεμα, quae semen calyci immersa, ut beta, aut connata, ut blitum et atrephyx. Lin., habent.

Βλοσυρός, βλοσυρά καὶ βορβορώδης πίττα 9, 2, 3. ἐν βλοσυρώτερῳ καὶ σωματωδέστερῳ ὄλῃς c. pl. 6, 12, 5. ἔκτε ἐν τροφῇ πλείων καὶ βλοσυρώτερη καὶ ἀπὸ τοῦ τὰ ληνήρια, καὶ αὐτὰ καὶ τὰς δομὰς ἔχει παραπλήσιες, βαρεῖας καὶ θολερὰς 6, 14, 2.

Βοηδοῖα, locus in Boeotia 4, 11, 3.

Βοηδομῶνος μῦθος, ἐπ' ἀφ' αὐτοῦ 4, 11, 4.

Βοηθία, βοηθίη καὶ ταῦτα 9, 16, 2. nata.

Βοηθήσιμος 9, 16, 7.

Βοθρέα, vide in περιβοθρέας.

Βόθυρος 4, 2, 12. 9, 5, 2.

Βουρία πῆξις τῶν δένδρων c. pl. 5, 12, 23. οἱ ἐν τῇ Βουρία παρτοὶ βαρεῖς ἐκλεχόμενα σοῦ

ἀίματος καὶ πλεῖον τῆς τροφῆς 6, 13, 4.

Βολβλή 7, 13, 9. *nota* p. 631.

Plinius 20, 9, s. 41. Bulbinem Graeci vocant herbam porraceis foliis, rubicundo bulbo. Matron parodus Athenasi 2: p. 247. Schw. bulbinas tanquam albiissimas praedicat: atque eundem colorem indicant sequentia Theophrasti verba. Anthericum graecum coniecit Sprengel, scillam unifoliam Stackhouse.

Βόλβιτόν vel βόλιτον περιπλάττειν 5, 5, 6. ἐν βολίτῳ φινεύειν 2, 4, 2. *nota*. unde βόλιτον priore loquor in loco praefero. Cf. Lobeck ad Phrynichum p. 357.

Βολβός, δ, caulis, pars terra condita 1, 6, 9. radix λεπυρώδης 7, 9, 4. χιτώνος πλείους καὶ γλισχροῦτά τινα ἔχει ἢ ὅλῃ τοῦ βολβοῦ καὶ τῆς σούλης c. pl. 1, 4, 1. folia 7, 13, 1. cultura 7, 12, 2. caulem magnum habet 7, 13, 2. ex eodem semine non omnes eodem anno germinant 7, 13, 5. c. pl. 4, 6, 1. genera bulborum plura 7, 13, 8. bulbi flore non albo 7, 13, 9. τοῦ βολβοῦ ἢ πικρία ἐν τῇ καλομένη κορυφῇ 6, 10, 7. Bulbum edulem Dioscoridis Sprengel cum Sibthorpid comparat cum hyacintho comoso, cuius radix edulis hodieque in Graecia comeditur. Sed folia παχέως σίναε convenire non videntur.

Βολβός ἐπιφώρος 7, 13, 8. *nota* p. 630. παραφύς. Ἰδιδμός. Ibidem: *nota* p. 631. Hyacinthum Peruvianum dubius comparat Stackhouse. Cf. Clusii Historia p. 173.

Βολβοῦ κώδων quando. floret 6, 8, 11. *nota* p. 532. Codices nihil variant. Bulbocodium verum comparant Sprengel et Stackhouse Ibidem: *nota*.

Βολβών σπέρμα. ἐν τοῖς πυροῖς γίνεται 8, 8, 3. τὸ σπέρμα τοῦ βολβοῦ καὶ μεγέθει διαφέρει σκεπτικόν δ' ὑπὲρ αὐτοῦ c. pl. 4, 6, 8. In utroque loco non semen alicuius plantae significare videtur, sed plantam peculiarem: altero tamen loco potius semen duriusculum diffi- culter germinans intelligi vide- tur. Sumpicor, esse idem, quod Hippocrates saepe in pessa ad uterum adhibet et de Morbia mul. 1, p. 665. 53. βολβίον vocat, addens ἐν πυροῖς δὲ θωρεῖται, αἰγυπτίους δὲ μά- λιστα, δορυ, ὅμοιον κυλινδρῷ αἰθιοπικῷ. p. 584. 30. βολβίον ἐν τῶν πυρῶν vocat, ut p. 625. 15. β. τὸ ἐν πυρῶν. Galenus in Exeget. monet, quosdam narcisium interpretatos esse.

Βολβόδη, τὰ, quas dicantur 7, 13, 9. caulem sine foliis emit- tunt 1, 14, 4. radices bulbosae omnes λεπυρώδεις 7, 9, 4.

Βόλιτον, vide βόλβιτον. ἐν βόλβι τῷ φαιεύεται τὸ σπέρμα τοῦ φακεῦ c. pl. 5, 6, 11. nota παρατεθέντος βόλιτον καίωσι τὴν γύψον Fr. II, 69. nota.

Βουβυλίας κίλαμος 4, 12, 3. ido- neus ad genus tibiarum βουβυ- λίας dictum praelongum, apud Aristotelem. περὶ ἀκουσίων. Turnebi Adversar. 17, 20.

Βορέας, βορέαυ ἐπικρατεῖται, γένει δ' οὐ Fr. V, 11.

Βορέωντος χειμῶνας Fr. VI, 4. de tempestate a latere bore- ali oriat. sed ibi Coray βορέαυ ὅτιος scribi maluit.

Βορράθεν, oppos. κατόθεν Fr. VI, 1, 11, 21. 22. male βόρ- ραθεν Fr. VI, 2, 8, et VI, 4, 4.

Βορρᾶς, τὰ πρὸς βορρᾶν 5, 1, 11.

Βοστρέχιον, scorpio, c. pl. 3, 16, 1.

Βοτάνη, κίχθος βοτάνης προϊού- σης ὁ βόττανος 8, 6, 7.

Βοτανίζω, αὐτὸν καὶ βοτανί- ζειν c. pl. 3, 20, 9.

Βοτάνιον c. pl. 2, 17, 3.

Βοτόν, αἰτὶ καὶ βοτοῖς Frag. VI, 1, 17. ubi βοτῶν vertit anti- quus interpretas.

Βοτρυνδόν τὰ ἀνθή περνε 3, 16, 4. ubi Urbinas βοτρυνδόν.

Βοτρυνῶν σπέρματα 1, 11, 5.

Βοτρυνῶν, βοτρυνῶνται c. pl. 1, 16, 4.

Βότρως τῆς καλῆς 8, 7, 3. ὅταν δὲ βότρως τῆς καλῆς ἀνθῇ 5, 1, 4. nota. τοὺς βότρως c. pl. 6, 11, 2. editum, ubi Ur- binas liber τοῦ βότρως habet. τοῦ βότρως ὁ χυλὸς ἐν αὐτῇ τῇ σαρκί c. pl. 6, 8, 6.

Βοτρυνῶν fructus amibaci 3, 13, 6. αἰτῶν καὶ ἄλλ' αὐτὰ βο- τρυνῶν c. pl. 1, 17, 6.

Βουβών, βουβώνης Fr. VII, 10.

Βούκιρας, τῷ βουκίρῳ 8, 8, 5. nota. p. 689. a limodoro perditur c. pl. 5, 15, 9. ἔχονθ' ἐν ὄξει c. pl. 6, 14, 10. Hippo- crateum βουκίρον a Rodaeo p. 952. b. praeterea reperire non potui. Maximus versu 373. simile ἐν αἰγυπτίῳ habet. Tri- gonellam graecum graecum om- nes interpretantur. Vide Τῆ- λης.

Βούλομαι, αἰς βουλομένην τῇ ὑστερον c. pl. 3, 2, 6.

Βουμάλια 3, 11, 4. 4; 8, 2. ubi Codices optimi βουμάλιος offe- runt. Vide μέλι.

Βουρηστής inter olera agrestia 7, 7, 3. nota. p. 599. In altera editione Sprengel vitiosam Stackhusianae scripturam se- cutus cynopem eum bupre- stide confudit.

Βούς, ὁ βούς πελυνωμώτατος καὶ παραγαμώτατος πάντων 9, 15, 4.

Βούτομος, caulis peculiaris ὁμα- λῆς 1, 5, 3. γουμωμῶλος 1, 10, 5. inter τὰ λοχμῶδη 4, 8, 1. τὸ βούτομον λαύς Οὐχο- μέν fructum sibi nigruum, σί- δης fructui parum 4, 10, 4. τὸ

ὄφην ἀκαρπον, πρὸς τὰ πλο-
 κανα χρήσιμον, τὸ ἄρρεν ἀρρεϊ-
 ον *Ibidem*. βοῦτος est 4, 10.
 6. etiam in terra nascitur: τὴν
 βοῦτον *Ibidem*. τὸ πρὸς ταῖς
 οἰκταῖς ἀπαλὸν edule 4, 10, 7.
 Geoponica 2, 6, 28. βοῦτο-
 μον γίνεσθαι ἐν ταῖς ἐλασι, φύλ-
 λα δὲ φέρει ὁμοία λειρίοις: οἱ
 βοῦες αὐτὰ ἡδυνῶς βόσκονται,
 καὶ ἐκβαίνουσιν τὸ ἐκ μιᾶς
 οἰκτῆς οὐ κατ' ἐν, ἀλλ' ὡς θά-
 μνοι. *Butomum umbellatum*
 comparavit cum aliis Sprengel
 l. p. 90. sed iam olim dubitavit
 Rodaeus p. 462. Sparganii
 speciem potius intelligit Stack-
 house.
 Βράγχια Fr. XII, α μικρὰ XII,
 4. βραγχίαν στενότης XII, 11.
 Βραδύκαρπος c. pl. 5, 17, 6.
 Βραχυβύτιρος 4, 13, 1.
 Βραχυβύτης 4, 13, 1.
 Βραχυρόβηλα c. pl. 3, 7, 2.
 Βραχὺς, αὐτὸν ἢ βραχὺ τι πεμ-
 παν ἔστιν ἐν ταῖς ζωαῖς c. pl.
 6, 5, 1. ἔχει τινὰ γλυκύτητα,
 ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ πάντως 6, 11,
 12. ἐπὶ μικρὸν 6, 14, 5.
 Βραχυστελέχης 4, 6, 10.
 Βραχυτομία c. pl. 3, 14, 2.
 Βραχυτομος c. pl. 3, 2, 3.
 Βρίχια, τὸ ἔχον τὰν βριχίαν 3,
 13, 4.
 Βρίλητος Fr. VI, 3, 6.
 Βρόμος, τῶν ὁμοιοκρότων ὁ βρό-
 μος μάλιστα καρπίζεται τῇ
 γῇ· πολυφύλλος γὰρ καὶ πο-
 λυκάλαιος 8, 9, 2. δ' αἰφύλων
 καὶ ὁ βρ. ἔστιν ὥσπερ ἄγρι'
 αἶτα καὶ ἀνήμερ *Ibidem*. μά-
 λιστα πάντων πολύλοπος 8, 4,
 1. ζιῶν ἐξαιλαχὴ εἰς βρόμον
 c. pl. 4, 4, 5. et 4, 5, 2. πο-
 λυλίτων c. pl. 4, 6, 3. Ave-
 nem sativam intelligi, primū
 locus arguere videtur, quam
 hodieque in Boeotia satam
 βρόμι vocari testatur Sibthorp
 apud Walpole p. 150. satum
 interpretatur Sprengel, secale
 cereale. Stackhouse, sed in
 annotatione p. 358. *Videndum*,
 inquit, qn. sit *bromus secalis*

nus L. bi spetles ista infestet segetes Graeciae. Ceterum
βρόμος et βρόμοξ dixerunt
alii, teste Etymol. M. et He-
sychio. In fragmento Dieu-
chidis medici apud Oribasium
edito a Matthaei p. 42. est:
Μόρμος δὲ, οἱ δὲ Μόρμον κα-
λοῦσιν, εὐπεπτότατον πάντων
τῶν σπορίων καὶ τὸ βόφημα
καλλίστον ἔστιν. ubi scribe
βόρμος.

Βροῦτοι c. genere *Arctostaphylos* Fr.
 XIV, 4. eorum color et gene-
 ratio *Ibidem*.

Βρόνον, ἄνθος, βρόνον 1, 1, 2, 1,
 2, 1: 3, 7, 3. τὸ δρόνινον quid?
 3, 3, 8. δρόνις 3, 7, 3. ὁ κα-
 πὸς κατὰ πρὸς ἐλατὸς βρόνον —
 οἶόντιν ἐλατὸν, διὰ τὸ ἀρτι φύ-
 ηται ἐκ τοῦ βρόνον 9, 18, 9.
 Βρόνον, *Luci* genus 4, 6, 6. etiam
 inter τὰ λιπαρὰ cum καπνῶ,
 φλιῶ, βοῦτόμα nominatur 4,
 11, 12. nota.

Βρόνον erat 9, 11, 6. ubi δρόνον
 dedi, quod vide.

Βρωσφόρος δρόνις c. pl. 2, 10,
 5.

Βρωῶν, διὰ τὸν βρωσθέντων πρῶ-
 τον ἀναξηρανθῇ τὸ ὑγρὸν —
 οἱ κατ' ὕδατος λίθοι βρω-
 σθέντες ὑστερον ἀναξηρανθέντες
 γίνονται μέλας Fr. 20, 6.

Βρόντον, ἐφρουσιν ἐν τῷ βρόντῳ
 αὖ ἀπὸ τῶν κριθῶν 4, 8, 12.

Βρωδός, τὸ βρωδός τῆς Ἡρα-
 κλειτικῆς καρούας 3, 5, 5. i. e.
 ἱούλος.

Βυθός, συνίζανται εἰς β. Fr. 4,
 29.

Βυρσαδεμική κόκρος c. pl. 3, 9, 3.

Βολοιδής κορία, opp. μικρομέ-
 ρης Fr. III, 65.

Βολώδης, στρογγύλος καὶ β. M-
 δος Fr. II, 42.

I.

Γύλα, τὰ ἱμάτια καὶ τὴν ἄλλαν
 γύλαν ἀπενεχθῆαι. p. 11, 5.

Γάλα σιλικίου 6, 5, 4. nota.

Γαλακτοποιεῖν ἐμάθασιν οἱ Ἀρκάδες ἀντὶ τοῦ φαρμακοποιεῖν περὶ τὸ ἔαρ 9, 15, 4.

Γαλακτοῦται τὰ διαβλυστάνοια c. pl. 1, 7, 3. Plutarchus de Solertia anim. c. XI. p. 160. Hutt. de tritico: ἄλλα διαχίται καὶ γαλακτοῦται μεταβάλλον εἰς τὸ φύειν.

Γαλακτώδης χυμὸς c. pl. 6, 4, 1.

Γαλεόγρα 5, 7, 6.

Γαλῆς, ἐπὶ τῶν γαλῶν καὶ κυνῶν 7, 14, 3.

Γαλιώτης κατὰτίνει τὸ δέρμα, ὅταν ἐκδύσῃται Fr. XV, 1.

Γαλή, αἱ ἄγραι γαλαὶ τοὺς μύες φθείρουσι Fr. XIV, 7.

Γάμβρη, Codex Urbinus in definitione φρυγάνου ponit οἶον γάμβρη καὶ πήχανον 1, 3, 1. in quo nomine verum latere videtur corruptam.

Γαργήλιος μωδ' ἡλίου τροπῆς 7, 1, 2.

Γαρώδης, ἐν τῇ γλάσῃ καὶ γαρώδει 6, 5, 4. nota. Non dubito huc referre locum Geoponicorum 2, 6, 35. de soli generibus aquae foecundis nominandis: τὰ μὲν ἀργιλλώδη καὶ πωσσηρώδη τῷ γένει καὶ ἀνχηρὰ τῇ φύσει (φύσει scribo) ὑπάρχοντα παντάπασιν ἐνυδρὰ φασιν ὑπάρχειν, τὰ δὲ γληνώδη καὶ πυρώδη καὶ πηλώδη καὶ μιλάγγειά τι λεπρὰ ὄντα, ψηφιδώδεις τε διαφύσεις ἔχοντα μὴ ἀπογινώσκουσιν. 8. 41. ἐν μὲν οὖν τῇ ψηφιδώδει γῇ καὶ μελαίνῃ καὶ πυκνῇ καὶ ὁμοίως γληνώδει λιβάδας δαὶ πολλὰς καὶ ἐπιπολαίους εἶναι. ubi Interpretes γληνώδης intelligunt de glutinoso vel limoso solo et γλήνη, γλίνη eandem faciunt cum voce γλοιός. Conditionem soli eandem equidem utrobique verbis diversis, fortasse vitiosis, significari puto. Praeterea vitia duo alia loco priori insunt. Primum in ἐνυδρὰ, quod mutandum in ἐνυδρὰ e. cap. 5, 2. Deinde pro Theophr. oper. T. F.

πυρώδη §. 36. et 37. ubi Codd. habent τὰ ψηφιδώδη καὶ πυρώδη, et 38. ubi est πέτρας ἔχουσας τι πυρώδες· καὶ ὕδατι δὲ λευκῆταιροι — ἔχουσιν ὑπὸ ταῖς πτερύγαις — ὕδατι, scribendum suspicor πυρώδη — λευκαὶ πόροι. Certo Gudianus Codex hucusque nondum comparatus leucai πόροι habet, sed πόροι a secunda manu.

Γεδρωῖα χώρα 4, 4, 13. Perstas hodiernae Mekran.

Γεῖσα, ὑπὸ τὰ γ. ὑπιοῦσα νῆπτα Fr. VI, 1, 18.

Γεινλασις c. pl. 6, 18, 7.

Γελυδοῦνται τὰ σφόδρα 7, 4, 11.

Γελγίς, διμφοῦμενον κατὰ γίλγεις σφόδρον 7, 4, 11. bis. εἰς τὰς γελγίς c. pl. 1, 4, 5. ἐν τῷ διήκοντι τῆς γελγίδος ἡ ὀριμότης ταῖς σκορόδοις c. pl. 6, 10, 7.

Γενεὶς ἰστίου 5, 4, 2.

Γενεῖω, ἥβη καὶ γενεῖω Fr. 20, 46.

Γενεῖς τελεία 1, 1, 3. τῶν γένεων 1, 14, 4. 2, 1, 1.

Γερναῖος, γενναῖα ἀμπέλους et ἀγινῆς 2, 2, 4. ῥοαὶ ἀγινεῖς opponuntur γλυνεῖς 2, 2, 5.

Γέννησις, γέννησιν c. pl. 5, 7, 3.

Γένος, vide εἶδος.

Γεράνδρουον sambuci 3, 13, 4. 2, 7, 2. 3, 12, 9. bis. diversa προεσβύτιρα 5, 9, 1.

Γεράντιον sine radice 1, 6, 5. nota.

Γερωνικός, βακτηρίας γεροντικός 5, 7, 7.

Γεωργίω, συνκαὶ γεωργηθεῖσαι ὁμοίως, i. e. θεραπευθεῖσαι, c. pl. 5, 1, 10.

Γεωφαντοί, τὰ ἐν τοῖς, τῶν μεταλλευτῶν Fr. II, 61. nota.

Γῆ, ἡ διαπατισμένη γῆ τὸν οἶτον ἐξορᾶν οὐσα καὶ ψύχουσα τηρεῖ c. pl. 5, 18, 3. γῆ ἡ τῷ χαλκῷ μίγνυμένη, ἡ τῷ κάλλει τῆς χροῆς ποιεῖ διαφορὰν Fr. II, 49. περὶ Κίλυ

αίαν ἰστί τις γῆ, ἣ ἔσται καὶ γίνεσθαι. γλίσχα Ibidem.

Γῆθρον, eius pars caulis terra eo dicta est 1, 6, 9. inter ἄγρια nominatur 7, 5, 1. στυγνός δ' μακρός ἔχει κεφαλὴν ὥσπερ γῆθρον, μέλιω δὲ καὶ παχυτερον 9, 11, 6. Vide Γῆτειον. Plurima Th. loca de eo posita reperies sub πρῶτον.

Γῆτειον κοιλόφυλλον 1, 10, 8. κεφαλὴ γῆτειον 4, 12, 3. τὸ γῆτειον καλούμενον ὥσπερ ἀκεφαλόν τι 4, 10. ubi γῆθρον erat ἐπιτίθεται πολλοῖς ὥσπερ τὸ πρῶτον Ibidem. δυσβλαστὴς c. pl. 4, 3, 3. Phetius: Γῆτειον, λάχανον ὅμοιον ἀνθρακῶ. Sprengel γῆτειον ἀκεφαλον interpretabatur p. 87. allium ascalonium, sed in altera editione p. 68. eam allii sativi varietatem, quae germanice Steck- oder Sutzawiebeln, Gällinge, dicitur.

Γλαργον e medulla oritur c. pl. 3, 14, 6. γίνεται ἀπὸ τῆς μήτρης c. pl. 5, 5, 1. ἔσθον καὶ ξυλῶδες 5, 18, 4.

Γινώσκω, γινώσκω. In loco 2, 7, 3. γινώσκειται habet Urbinas, ut Attici γιγνώμιαι frequentant. Attanen Grammatici quidam, velut Orion p. 42. et alii in annotatione ad eum locum nominati, scripturam γινώσκω praeferebant.

Γλαυὲ ἡσυχάιον φθιγγομένη — ἄδουσα Fr. VI, 4, 3. γλαυὲ θαλαττία Ibidem.

Γλεῖνος, σφένδαμος campestris vocatur 3, 3, 1. 3, 11, 2.

Γλίχων, vide βλήχων.

Γλίσχος, ὑγρύτερα γλίσχον erat 1, 5, 5. μέλια γλίσχα 3, 11, 5. ξυλὸν εὖκρον καὶ γλίσχον 3, 14, 1. 3, 15, 2. et 4, 3, 17, 5. ἐν τῇ γλίσχα καὶ γαυδοί 6, 5, 4. nota. ἡ γλίσχα καὶ μελάγγειος c. pl. 3, 21, 3. ρίζα γλίσχος 3, 17, 5. εὐκαμπία τῇ γλίσχα 5, 6, 2. καυλὸς γλ. καὶ δυσδιαίρετος

7, 11, 3. γλ. καὶ δυσθλαστός 8, 4, 1. τὰ γλίσχα καὶ καυδοὶ ἐν τοῖς δένδροις βραδείας πεπαινται c. pl. 4, 8, 2. opp. χειρότερον καρπὸς γαυδοίστερος 4, 8, 3. μήτε πλείον μήτε γλίσχαρον γῆν 6, 18, 11. γλίσχος φέται 2, 2, 3. Γλίσχος inter λάχανα 7, 5, 3. nota p. 581, 582.

Γλίσχοις τῶν καρπῶν ἐν τοῖς σιτηροῖς c. pl. 4, 8, 2. γῆς 6, 18, 11. γύψου Fr. II, 65, 6.

Γλίχομαι πάντως ἀφομοιοῦν 1, 1, 4.

Γλοιώδης, τῷ γλοιώδει καὶ σκληρότητι 5, 4, 1. nota.

Γλυκαίνω, —νεται τὰ ἀρώματα Fr. 4, 34. τὰς φάσ 3, 9, 3.

Γλυκαναίς, εἰς τὴν γλυκαναίαν προβρίθειν τὰ σπέρματα c. pl. 4, 4, 5.

Γλυκίη ρίζα 9, 13, 2. descriptio et usus. Annot. p. 786. Glycyrrhizam asperissimam interpretatur Sprengel; omisit Steckhouse.

Γλυκνυακίης c. pl. 2, 3, 7.

Γλυκὺς, omissio οἶνος, c. pl. 6, 17, 2. genit. γλυκῆος erat in Edd. pr. c. pl. 6, 4, 1. ubi γλυκίος dedi, Urbinas cum Mediceis γλυκὺς habent: sed c. pl. 6, 15, 4. Edd. pr. cum Codd. γλυκίος, Heinsiana γλυκῆος dedit. Similes genitivi alibi quoque in Theophrasto reperiuntur, de quibus vide iudicium Lobeckii ad Phrynichum p. 247.

Γλυκνυόδη, alias παικία 9, 8, 6. vide παικία.

Γλυκίστηνος 9, 20, 5. περιόδος ρίζα.

Γλυκύτες σπανίως καὶ ἥμισυ εὐοσμον c. pl. 6, 9, 4.

Γλώττα, τὸ τίωμα τῶν γλωττῶν συμμύειν 4, 11, 4. κατὰσταμα ἔχει 4, 11, 5. συμμύειν τὰς γλώττας 4, 11, 7. δεξιὰ, ἀριστερὰ γλ. Ibidem. ἐπὶ τῆς γλώττης σημεῖα αὐτῶν τοῖς

αἰμῶνους, καὶ τῶν ἄλλων ζῶων
τὰ χρώματα μὲν Fr. 1, 43.

Γνώμων, ἐστὶν αἰεὶ τινα λαβῆν
γνώμονα Fr. VI, 1, 3.

Γόγγρος arborum 1, 8, 6.

Γογγυλὶς ἄρβην καὶ θήλειαν, eius
uolue et ortus 7, 4, 3. ῥιζὰ
φλοιδὸν ἔχουσα πρὸς τῇ σαρκί

7, 9, 4. ἡ ἀργία describitur
7, 6, 2: πῶς πλατεία γίνεται
καὶ διευρύνεται μᾶλλον c. pl.

5, 6, 9. Mareni sequitores
Graeci βουνιάδα dixerunt, ut
Nicander et Dioscorides 2,

136. romani scriptores rapum,
feminam contra rapum, γογ-
γυλὴν Dioscor. 2, 134. Cf.

Annot. p. 559. seqq. Quod in
altera loco radix dicitur φλοιδὸν

ἔχουσα πρὸς τῇ σαρκί, perti-
net praecipue ad feminam.

De agresti genere vide annot.
p. 588. Stackhouse γογγυλὶδα

brassicam rapam L., ὕργιαν
verò raphanum raphanistrum

interpretatur. Dioscoridis γογ-
γυλὴν ὕργιαν 2, 135. Spreu-
gelius p. 155. Cordylocarpum

laevigatum Desfont. a Sihthor-
pio pictum in tab. 649. inter-
pretatur. Cf. Prodrum. Fl.

Gr. Vol. III. p. 32. 33. cuius
lobus articulatus quomodo
cum λοβὸς καλυνκώδι. Diosco-
rideo, alterum λοβὸν κεφαλο-

εἰδῇ includente, comparari pos-
sit, eundem nom. intelligo.

Γονιότομαι 8, 2, 4.
Γονατώδης 1, 5, 3. ῥιζαὶ 1, 6,

7.
Γονεῖω, ἀπὸ δ γονεῖων 8, 10, 5.
ubi erat γονεῖων. ἐτέρους κάρ-
πους γονεῖαι c. pl. 1, 14, 1.

γονεῖαι τὸν εἰς νέοντα κάρπον
c. pl. 3, 16, 2. καλῶς γονεῖ-
σαι ἢ ἀμπύλος Ibidem. τοῦ ἀέ-
ρος γονεῖοντος c. pl. 3, 22, 5.

Γόνιμος, θηρία τὰ γόνιμα κα-
τεσθίοντα 7, 5, 3. Θεμώδης
c. pl. 1, 4, 4: ὕργιτης c. pl.

1, 6, 1. ὥρα c. pl. 1, 13, 4.
γόνιμοι ἀρχαὶ c. pl. 1, 15, 1.
ὥρα γονιμοπύκτη c. pl. 3, 3, 1.
ὥρα μαλακώτερα καὶ γονιμώ-

τέρα c. pl. 4, 8, 1. Θεμώδης
γόνιμος καὶ φθαρτική 4, 10,

3. ὕργιτης Ibidem. τῆς γονί-
μου δυνάμεως καὶ ὕργιτης

5, 1, 4. Θεμώδης ἐν τοῖς ζώ-
οις καὶ φυτοῖς Fr. III, 5. γό-
νιμος ζῶων καὶ φυτῶν Fr. III,

44.
Γόνος, ἀφ' οὗ αἱ μάλιστα c.
pl. 2, 7, 9. nota.

Γόνυ, οἷον γόνυ ποιησάμενα τῆς
τοῦ πρώτου βλαστῶτος κορυφῆς 3,

5, 1. κατὰ γόνυ καὶ συζύγιαν
3, 13, 5. 3, 11, 3. τὰ γό-
νατα στοιχεῖ 3, 5, 3. τοῦ κα-

λάμου, τῶν σιωπῶν 8, 2, 4.
τὸ γόνυ καθάπερ ὄζος 1, 8, 3:
et 5.

Γοργίας, opinio eius de natura
speculi caustici Fr. III, 73.

Γοργύνη τῆς Κρήτης τῷ λευκῷ
τρέφεται· κείται γὰρ ἀναπε-

πιαμένη, καὶ προσβάλλει πρὸς
αὐτὴν ἐκ τοῦ πελάγους Fr. V,

44. ἡ Γοργυνία 1, 9, 5.
Γράμμα, ἡ στάσις τῶν ἀνέμων
οὕτως ἔχουσιν, ὥς ἐν τῷ γράμ-

ματι διωρίζεται Fr. VI, 2, 10.
Γραμματεῖον 3, 9, 7.

Γραμμώδης, σπέρματα στενὰ καὶ
γραμμώδη 7, 3, 2. nota. κο-

ρυτὰ εἰς αὐτοῦ τοῦ γραμμο-
δους ἐξοιδήσας δ' σχοῖνος 4,

12, 2. nota. πρὸς μὲν ἀρχὴν
γραμμώδεις Ibidem.

Γυμνάσιον, Θηβαίων οἱ περὶ τὴν
γυμνασίαν 9, 20, 5.

Γυμνόκαρπος c. pl. 1, 17, 8.
Γυμνόσπερμα 1, 10, 2. γυμνο-
σπέρματα 1, 11, 3. sed ibi-

dem γυμνόσπερμον est, ut 8,
3, 4. —σπέρματα bis 7, 3, 2.
—ατον ἢ κριθὴ 8, 4, 1.

Γυναικία, πρὸς τὰ γυναικία 4,
8, 6. 9, 9, 2. 9, 11, 10: γυ-
ναικίων χάριν 7, 6, 4.

Γύρος, scrobus, προσορύττειν c. pl.
3, 4, 1. seqq. et 3, 6, 1.
seqq. Vide sub Αρχιλόχος.

Γυρωμάτων erat 5, 5, 2: ubi
δυρωμάτων dedi.

Γύψ, αἱ γύπες ὑπὸ τῶν μύρων
αναφαιρῶνται c. pl. 6, 5, 1. Fr.

Γύψος. Τυμπαίση γῆ ἢ γύψος
Fr. II, 62. καλοῦσι γύψον οἱ
περὶ τὸν Ἄδων καὶ τοὺς τό-
πους ἐκείνους 64. eius nata-
les loci et usus 65. seqq. ἡ
Φοινικὴ ἀναφυεμένη καίαι.
Fr. III, 66.
Γωνιοειδής, γωνιοειδῆ τινα 3, 13,
5. γωνιοειδῆ erat 1, 10, 1. et
optimi Hbri et Edd. pr. 3, 18,
7. habent.
Γωνιοφύλλος 1, 10, 5.

Δ.

Δαδοκοποιῖν, δαδοκοποιμένη σά-
ζεται ἢ πύση c. pl. 5, 16, 2.
**Δαδοργεῖν, πύση δαδοργου-
μένη** 4, 16, 1. όταν ἐν ἀμῇ
καὶ πορρωτέρω γένηται, νέα
γὰρ οὐκ ἔχει c. pl. 5, 16, 2.
Δαδοργός 3, 9, 3.
Δαδοσφάει, πύσκει quando? 9
2, 8.
Δαδῶν, όταν αἱ ῥίζαι δαδωθῶσι
c. pl. 5, 11, 3. 8, 11, 6.
Δαδωδής 9, 2, 5.
Δαδωσι; c. pl. 5, 11, 3.
Δαίμων, ἀπὸ δαίμονος συμβαίνει
ἢ χυλαζοκοπία c. pl. 5, 8, 3.
Δάκειον, πρὸς τὰ δάκεται 9, 19,
3.
Δάκνω, όταν αἱ μυῖαι δάκνωσι
σφόδρα Fr. VI, 1, 23. δια-
δομένην καὶ δάκνουσαν τὴν
χρῶν c. pl. 5, 13, 7.
Δακρυον de succo silphii 6, 3,
7. et κόμμι synonyma 9, 1, 2.
ἡ βλάστησις ἐκ τῶν δακρυῶν
ἐκποσειλόνου καὶ κρήνου expli-
catur c. pl. 7, 4, 6. de hulbis
e caule exsulantibus interpre-
tatur etiam Georg. Rud. Boeh-
mer in Disput. de plantis caule
hulbifero Lipsiae 1788. p. 21.
nota k. αὐτομάτως ἐπιπηγνύ-
μενα c. pl. 6, 11, 15. καλοῦσι
δὲ τὰ μὲν ὀπούς, τὰ δὲ δά-
κρυα 6, 11, 16.
Δακρυόειος, τεμνόμενα c. pl. 3,
13, 2.
Δακρυώδης σφόδρῃ κρήνου 6, 6,
8. δακρυον simpliciter dicitur

2, 2, 1. nota. ἐργάτης δ. ἀλά-
της, πύσης, τεμνέσθαι, πί-
τυος, ἀμυγδαλῆς, κεράσου,
προθύμης, ἀρκυόου, κίδρου,
ἀκάνθης Αἰγυπτίας, πιελλας
9, 1, 2.
Δακτυλίσκος, δέγμα τῷ πάχει δ.
Fr. XIII, 2.
**Δακτύλιος, δακτυλίων ἀπομυ-
ματα** c. pl. 6, 19, 5. nota
p. 510.
Δαλός, τοὺς δαλοὺς καταθλίβειν
Fr. III, 25.
Δεμασκός Syriae fert terobin-
thum maiorem vel pistaciam
3, 15, 3.
Δαρείον, πρὸς, ἡ μάχη 2, 2, 7.
ἐν πυλῶ Χρονίου λίθου κί-
ται Fr. II, 6.
Δῆς, ὅταν γίνηται δῆς 3, 9, 5.
ὅταν ἀφελωδύτης ἡ δῆς ἐκ-
ρεθῇ 9, 2, 1. ubi erat δορά.
πύση δῆς 9, 3, 1. δῆδα καὶ
πίτταν καὶ ῥητίνην δῆως εὖ
ἔχει τὰ νέα c. pl. 6, 11, 9.
δ καπνὸς τῆς δαδῆς καὶ πύ-
σης εὖ δητικὸς, ὅτι πῶν Fr.
III, 72.
Δασύνει, δασύνεσθαι τὴν ῥῶν
2, 6, 12. nota. δ ἀργίστης
ταχὺ δασύνει τὴν οὐρανὸν Fr.
V, 51. 61. δασύνουσι οὐρανὸν
νέφεισι καὶ καλύπτουσι καί-
ας μάλιστα καὶ λίγ Fr. VI, 2,
11.
Δασύς, φιλὴν δασεῖν αἱ 5, 7,
7. ἀκρὰ δασεῖα σφόδρα — ἡ
νῆσος πᾶσα δασεῖα 5, 8, 2.
et 6, 4, 5. μανόφυλλον καὶ οὐ
δασὺ 7, 6, 3. φύλλον στενὸν
καὶ δασὺ 8, 7, 1. ῥίζαι δα-
σεῖται συκῆς Ἰνδικῆς 4, 4, 4.
vide in Συκῇ Ἰνδικῇ.
Δαῦνον διαφροειδὲς κροῖον in
Arcadia 9, 15, 5. nota p.
798. 799. δαῦνον διαφέρειν πι-
ρὶ τὴν Πατρικὴν, Σεμαν-
κόν, ῥίζαν ἔχει μέλαιναν 9, 15,
8. et 9, 20, 2. Stackhouse
thapsiam dubius comparavit et
in annotatione P. II. p. LXX.
vocem διαφροειδὲς ad colo-
rem folii refert. Vide Δαφ-
νοειδῆς.

Δάφνη, ἡ, laurus, inter arbores, λευκώλοισι, καὶ αὐτὴ μανὰ 1, 2, 1. fructu nigro et rubro variatur 2, 2, 6. ἡ καλοφάρμακός, sed frequentius ἡ ἀκαλοφάρμακός, etiam ἄρσεν vocata, Iert βαρον 2, 7, 3, fructus τὸ σποκαυδὲς ἐν πυρρῇ 1, 11, 3. πρὶα καλὸς καὶ ἄρσεν καὶ διατρε αὐ δαφνίδες ὑπερῶλλον 9, 20, 1. δάφνη ἐν πλατάνῳ καὶ ὄρνι ἀντα 6. pl. 2, 17, 4. δάφνη ἐν πλατάνῳ φῦλαι 6. pl. 5, 4, 5, vicinia vni qumodo porcat 4, 16, 6. ἡ πλατύφυλλος 2, 13, 3. et 5, 3, 27, 3. ἡ λεπτοφυλλος 3, 12, 7. ἡ καλοφάρμακός c. pl. 2, 10, 5. τὸ βῆρον τῆς δάφνης 3, 7, 3. δάφνη φύσις ἔτρα καὶ μενὴ καὶ μετ μικροφύλλος c. pl. 3, 7, 1. τὰ ἔτρα μανὰ 5, 3, 3. τὰς γυνοφύλλους καὶ προφύλλους βακτηρίους δάφνης ποιοῦσι 5, 7, 7. εὐφάριστος διὰ μαγείαν καὶ ἀνθισμῶν, οὐκ οὕτως πολυκάρπος — ταύτης χάρις ἴσται ἡ καὶ ἀκαρπός, ὥστε ἡ βρυοφύλλος — κατὰ μέρος φθιγγίζη — τὸ μάλιστα παχυνόμενον σῆπεται καὶ φθιγγίζεται — ἡ παραβλαστήσῃ ἀπὸ τῶν αὐτῶν c. pl. 2, 10, 5. ποτὶα καίπερ οὕσα μανὴ διαμένη διὰ τὸ θίγῃν c. pl. 5, 13, 4. σῆπεται μετ τῆς αὐτῆς, σκωληκώται δ' οὐχ ὁμοίως c. pl. 3, 9, 9. δάφνης καρπὸς αὐτῆς, λεπτός c. pl. 6, 14, 4. τὰ φύλλα καίμενα κηδὴ Fr. III, 68. τὸ ἄνθος ἔανθον, ὁ καρπὸς μέλας Fr. 20, 32.

Δάφνη ἁγία 1, 9, 3. semper virens: eadem videtur intelligi, ubi inter agrestes semper virentes arbores nominatur δάφνη 3, 3, 3. μετὰ ἑσφύρον germinat 3, 4, 2. Nec laurum nec viburnum, sed plantam in hortis vulgo cultam attulit Thiebaut Examen p. 38.

Δάφνη ἡ ἀλεξανδρῖα fructum super folio gerena 1, 10, 8, 3, 17, 4. Ruscum hypophyl-

lum cum aliis interpretatur
Sprengel et Stöckhous.

Asperula maritima rubri. 4, 7, 2.
Asperula, *maritima* δ. fit e fructu
 Fr. 4, 28.

Δαφνοειδής, τα *ἀποιδρομήρια*
oceanī 4, 7, 1. *Δαφνοειδής*
appositum nomen: *δαφνοειδής*
Arcadia 9, 13, 3, cum nulla
ratione daucō accommodari
posse videatur, videndum, an
aeoracum vocabulum accipien-
dum de illo genere, quod Di-
oscor. 4, 148, *δαφνοειδής* vo-
cat, ab illis *τρίκλῳ* et *γε-
μαιδάφῳ* nominatur, quod
cum clematide vitalba com-
parat Sprengel. Verum ita
relinquitur sequens *ἐπεκτείνω*, de
planta singulari explicandum,
cuius interpretationis aucto-
rem nullum edere possum.

Laurum nobilem victoriae insignibus Theophrastus inter arbores temper virentes cultas (*μυρα*) refert 1. 4. 9. s. sibi inter silvestres, ubi interdum dubitari potest, culta an silvestris, *η εγρη* vocata, intelligatur. Inter ad *μυρα* habere loca frigida minime sunt myrtus et laurus, minus tamen myrtus: in monte Olympo laurus erat, myrtus non crescebat: utraque pro Pan-tiopaeum Ponti coll. non potuit 4. 5. 3. E. Thessalia, in Graeciam et primum quidem Delphos translata fuisse videtur, ubi singulari cultu observata Apollinisque sacris et vaticiniis consecrata est. Fuit etiam victoriae et pacis insigne. Homerus Polyphemi speciem in monte Siciliae *δάφνην καρυφωσιν ενδον* nominavit Odysseae 9. 183. Hesiodus Theog. 20. si genuinum est procerum, traditum a Mysis sibi ramum lauri canit: *καί μοι δάφνηον ἔδον δάφνης ἐστὶν ἄλφις ὅταν ἐφύσθῃ Σιννιῶν*, quem locum

σφών αὐτῶν, qui, sacrificio magnifico peracto ad statum satum et summis coronis ex eadem lauro, redeunt per viam Pythiam vocatam. Pythias victoribus coronas ex eadem lauro dari, postremo loco narrat. Plures pueros eum legationis principe missos in Thessaliam memorat Aelianus: primum contra Plutarchus Chaeronensis de Musica c. 15. ἀλλὰ καὶ τῷ διακομίζοντι παιδί τὴν Τιμπικὴν δακρυῇ ὡς Δελφοῦς παρομαρξεῖ αὐλητῆς. Stephanus Byzantinus sub voce Τιμπικός testem adducat Callimachum, ubi narrat: Τιμπικός περὶ Ἀφροισαν. ὅπου φασὶν Ἀπόλλωνα Δειπνῆσαι πρῶτον, ὅτε ἐν τῷ Τιμπικῷ καθαρθεὶς ὑπὸ τρεπνῶν: καὶ τῷ παιδί τῷ διακομιστῇ τῆς δαφνῆς ἔδος εἰς τὴνδε παραγυρομένην διαπνῆν. Scilicet puer e toto grege princeps personam Apollinis gerebat; ceteri eum comitantur cum principe legationis. Tempicam laurum memorat Nicolaus Alexiph. versu 198. contra cicutas venenum lauri caules commendans: καυλὰ δαφνῆς Τιμπικός, ἡ πρώτη Φοῖβεο κατίτυπε Δελφίδα χαλινῃ. Ephorus Aethienses, religionum interpretes curiosissimus, ap. Strabonem 9. p. 519. Sieb. tradit, Pythouem, ab Apolline occisum, cognomise θεῖοντα, regionem Parthassiam tenuisse, eoque occiso ἐμπροσθεῖναι καὶ τὴν σκητὴν τότε τοῦ Πύθωρος ὑπὸ τῶν Δελφῶν καθύπερ καὶ νῦν ἐστὶ καὶ αἰεὶ ἐνόςμημα ποσειδείωνος. τὴν τότε γινόμεναι. Ephorum sequitur Plutarchus de defectu oraculorum c. 14. ἡ τε γὰρ ἱσταμένη καλῶς ἐνταῦθα περὶ τὴν ἄλσιν δι' ἐκτὸς ἔταν οὐ φιλωμένης τοῦ θεῖοντος χαλῶ, ἀλλὰ μύημα τυφλωμένης ἢ βασιλικῆς ἰατρικῆς, ἢ τε μετὰ ἀρχῆς ἐπ'

αὐτὴν διὰ τῆς δομαζομένης Δολωνεύας. περὶ τῆς Δύρας) ἱεροδοῦς μὴ μίδια δὲ [ἀν μὴ δ' ὀπλῶν δι'] . . . τὸν ἀμφιθαλῆ πύρον ἀμνηστικὸν ἀφῆν ἀγορεύει. καὶ προσβαλόντες τὸ πῦρ τῇ καλῶν καὶ τὴν ἐκπύσαν ἀναισθησάντες ἀναισθησάντες φεύγουσι διὰ τὴν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ καὶ τελευταίον αἰετα πλάγας καὶ ἡ λαμπρία τοῦ πυρός, οἱ τε γινόμενοι περὶ τὴν Τιμπικὴν καθαρθεὶς μεγάλαν ἀνὰ ἀρχὴν καὶ τολμήματος πομπῶν ἔχοντες. Idem ibidem c. 21. de Apolline τῷ δ' Ἀπολλωνίαντι μὴ ἐντὶα ἐπὶ τῇ εἰς τὴν Τιμπικὴν γινόμεναι σκηνῇ.

Addo locum de odore suavi lauri a libro Meletii de natura hominis graecum e Codice Oracoviensi descriptum, quom versio latina Peireii edita habet p. 15. ἀπὸς δὲ τῆς ὑποκρίσεως τῷ λόγῳ, μυρία δὲ ὄσων διαφόρων παρτοδοσιῶν τε τὸν ἐκ γῆς φερόμενον ἰδίαν ἐν αὐτῷ τρεφόν, ὡς καὶ τὰ ἀρχαῖα καὶ ἡ παιδεία καὶ ἡ τῆς γῆς ἰδιότης ἐν πολλῇ διαφορά τῶς κατ' ἐκαστὴν ἐκτεταταί. Τοσοῦτον τοῦτον κατὰ τὸν ἑνα χρόνον τῷ ἡρώδῃ φερόμενον, ἡ μὲν ὑποκρίσεως ὄσων (ὑποκρίσεως? hunc est P.) τὰ κατ' ἐκαστὸν ὄσων μὲν κατὰ φύσιν ἴσιν, ἡ δὲ τῶν φερόμενων ἰδιότης εἰς διαφόρους τῷ ὑγρῷ (τὸ ὑγρῷ?) μεταβάλλει ποιότητας. Τὸ γὰρ αὐτὸ πικρῶνεται μὲν ἐν τῷ ἀψίνθῳ, εἰς φθοροποιὸν δὲ χυμὸν ἐν τῷ κεντρίῳ μεθίσταται, καὶ ἄλλως ἐν ἄλλῳ γίνεσθαι, ἐν ὕδατι, ἐν βλασάμῳ, ἐν μήκῳ. τῷ μὲν γὰρ ἐνθεμαίνεται, τῷ δὲ καταψύχεται, τῷ δὲ μέσην ἔχει ποιότητα. Καὶ ἐν δαφνῇ καὶ ἐν σκηνῇ καὶ τοῦτοις (τοῖς τοιούτοις? et his similibus P.) ἡδύπνημιον ἴσιν, ἐν σκηνῇ δὲ καὶ ὀπλῶν κατεχλυκάνθη, καὶ

ἡ ταύτης βότρυς οἶνος ἐγίνετο·
καὶ δὲ τοῦ μέλου χυλός, καὶ τὸ
τοῦ φάδου ἐκδόθημα, καὶ τὸ
τοῦ κρήνου λαμπρόν, καὶ τὸ
δυναμικόν τοῦ τοῦ, καὶ πάντα
ἐκτα κατὰ τὴν γῆν εἶσιν ἰδεῖν,
καὶ μῦθος καὶ τῆς αὐτῆς ἐκμάδος
ἀναβλαστάνοντα, εἰς τεσσάρους
διαφορὰς κατὰ τὸ σχῆμα καὶ
τὸ εἶδος καὶ τὰς ποιότητας
διακρίνεται, ὅσας οὐ ῥῆδιον
ἀποδείξαι. ubi locum de len-
guato et lauro Petreia. aliter
veritas. Idem de lauro ac lan-
guato et his similibus dixeris.
ἐπεὶ σεν quidem ἀνὴρ viti-
bus illa optinebat. In pomis
nascitur, ex quarum rācāmis
vinum fit. ubi quā in pomis
nascitur existit. Libri nempe
scripti illius auctoris, sane non
contemnendi. καὶ ἐν biblio-
θήκῃ Vindobonensi, Mona-
chici ἀκρίβει ἐκείναι, mul-
τὰν variant scripturam, quod
ex speciminibus eorum com-
parata intellexi.

Δαφνίλης, ὀππῶνιτορ σπάνιος 3,
9, 7. ἡ χρυσόκλαδός, ἐν τοῖς
χρυσότοις Fr. II, 26.

Δεικνύω, ὑπὲρ ἧς δευτέρου προ-
τοῦ c. pl. 3, 7, 5. nisi fuit
δεικνύω.

Δείλη, πρὸ τοῦ δειλῆν γενέσθαι
9, 17, 3. ἀνατολή καὶ πρωὶ
καὶ μεσημέρια καὶ δειλὴ καὶ
δύσις Fr. VI, 1, 9.

Δελία, Aegyptus inferior 1, 9,

4.
Δελφίς παρὰ γῆν πολυμύων καὶ
ἀναδυόμενός Fr. VI, 1, 19,
XII, 1.

Δελφοί, ἢ ἐν Δελφοῖς πλάττοντες
4, 13, 2.

Δενδρεὶς, ἀνδράματα δένδρεα
c. pl. 5, 18, 1.

Δενδρεὶς καρπὸς καὶ σιτηρός
Fr. V, 13.

Δενδρόλαρανα 1, 3, 4.

Δένδρεον quid? 1, 3, 1. ταῦτα
μὲν ἐν δένδρῳ φέσται 4, 4, 8.

Δενδρόμα 1, 9, 4. πᾶσα βλα-
σταίνουσα δένδρουται c. pl. 2,
15, 5. et 2, 18, 2.

Δένδρος 1, 2, 2, 4, 7, 8, 8,
- 20, 5. ubi δένδρους erat c.
pl. 1, 11, 8. et 7, 19, 2. Co-
dex Urbinas δένδρεσι. dat.

Δενδρόφιον 4, 7, 2, 1.

Δένδρωσις, πρὸς δένδρεσσιν c. pl.
2, 15, 5.

Δέξαμενῃ, τὰ ἐν ταῖς δ. ποτι-
ματα Fr. 20, 25.

Διομαι, δέσθαι Fr. XII, 10.

Δίον, εἰς τὸ δέον c. pl. 3, 7, 6.
ubi δένδρον editum, ut 3, 13,

3.
Διρκίος ἄνεμος Fr. V, 62. nota.

Δίρμα περιμετρίων 1, 2, 16.
- αὐτῶν 4, 14, 10.

Διρματιστὴ καὶ ὑμνωδῇ c. pl. 1,
2, 4. κλέψῃ c. pl. 4, 1, 2. et
4, 2, 1.

Διρματιστὴς, φύλλον κτεώρου —
ώδες 6, 2, 2.

Δίσμη, δὴς ἑλλεβόρου δίσμος
9, 17, 2.

Δωρίς 9, 16, 2.

Δύω, ὅτε δυνάμειον ὄζων 9,
- 9, 1. οἶον δύναντες 9, 9, 2.
ἐκ οἶον δύναι 9, 11, 2. δύν-
εσθαι τὴν ἐμφυτεύειν c. pl. 1,
6, 5. ubi ἀρδεύεσθαι scribo.
ταχὺ γὰρ ἐξηραίνονται καὶ ταχὺ
πάλιν δύνονται c. pl. 2, 1, 4.
sed ibi liber Urbinas δύνεται
habet.

Δύχαμα, δέχεται ἐπαμβόλια μάλ-
λον πυρὸς ἢ κρύδι 8, 6, 4.

Δημόδος, ἐν τῇ πολεμικῇ δημόν
ποιεῖ καὶ δυνεστεύει 4, 4, 5.

Δήλοισι ἢ ἐπικυρομένη 7, 13,
4.

Δηλῶν, δηλοῖ δὲ καὶ ἐκ' αὐτῶν
τῶν ὁμογενῶν c. pl. 6, 6, 2.
Fr. 20, 32, 20, 58. ubi δηλῶν
δε similiter est.

Δημητριος κηρύξ c. pl. 2, 4, 5.

Δημητριος, Demetrii ἐνδοκτοῦ
5, 8, 1. capit Megara 5, 2, 4.

Δημιουργία, ἡ τοῦ θεοῦ φύ-
σεως δημιουργίη τὸ ἐλαίον c. pl.

καὶ, 19, 4. — γένεσθαι τὸ ἑλαίον
ὑπὸ τοῦ πλείονος θεοῦ c.
pl. 6, 8, 4. αἱ χεῖρες τοῦ —
γεῖν αἰτίας Fr. 1, 24 ἡλιος δ

πάντα ταῦτα — γων Fr. III, 5.

Ἀμφόκοιτος nominatur c. pl. 1, 8, 2, 2, 11, 7. saporum figuras enarrat c. pl. 6, 1, 2. et 7. seqq. χυμῶν γένεσιν ἐξ ἁλλήλων iacit 6, 7, 2, 6, 17, 12, 64. de sensibilibus Fr. 1, 60. de flammae figura pyramidalī Fr. III, 52. τοῖς δ' ὡς ἀμφιβλοῖς κατὰ Ἀμφόκοιτον Fr. XII, 12. Quae contra Democriti opinio nem de visu profert argumenta Th. Fr. I, 51. 52., eadem protulit Macrobius Saturn. 7, 14. cuius locum comparare in annotatione sum oblitus.

Ἀμφόσιος, τὸ δημόσιον. τὰ περὶ τὰς μύλας Fr. VI, 1, 23. τὸ πανταχοῦ ἐλεγχόμενον ἀμφόσιον σημῶν VI, 7, 12. Ἀήθης, ἀναστόμωσις καὶ δ. c. pl. 3, 17, 6. idem quod ἀνάδης significat.

Διά, δι' ἴσου οἱ ὄροι 1, 8, 3, 3, 5, 3. ἐξ ἴσου τὰ φύλλα est 3, 18, 5. διὰ μακροῦ, oppos. σύντομος c. pl. 1, 3, 5. δι' ἡμερῶν τεσσὼν πίνει 4, 3, 6. διὰ ἀσπίδης ἢ πέμπτης ἡμέρας 4, 4, 3. διὰ πολλοῦ τὰς ἐκας ἔχει 5, 5, 5. nota. διὰ πολλοῦ φυνεύει c. pl. 3, 7, 2. διὰ τῆς τροφῆς ἰαύσης c. pl. 3, 7, 4. δι' ἐμιαυτοῦ διαμέτει c. pl. 6, 8, 2. ἀποίγνους διὰ τινος ἡμερῶν Fr. 4, 69.

Διαβάλλω, διαβεβληκότων c. pl. 3, 20, 6. in διαβεβλησθηκότων μυθῶν.

τῆς Διαβόρου λιθοῦ τῆς φλογουμένης, ἢ καὶ πυρροῦται Fr. II, 20. ubi διαβόρους editum. nota.

Διαβιβόμεναι τὴν γῆν c. pl. 2, 17, 7.

Διαβλαστάνω, διαβεβλαστηκότων c. pl. 3, 20, 6. 5, 13, 6. sed posteriore loco Urbis liber simplex verbum habet. ἀμβλάστησις 5, 13, 3. διαφινώσκει καὶ διαβλαστάνει c. pl. 2, 17, 7. πρὸς τὸ διαβλαστῆναι c. pl. 4, 8, 4.

Διαβλάστησις c. pl. 2, 17, 10. εἰς διαβ. ὁμαῖ c. pl. 3, 18, 2.

Διαγελῶν, διαγελώσης τῆς ὥρας 8, 2, 4. ἅμα τῇ ὥρᾳ διαγελώση c. pl. 1, 12, 8. et 2, 1, 4. διαγελώτορος ἦδη τοῦ ὥρας. c. pl. 4, 5, 1.

Διαγίνομαι, ἐπεὶ ἐν τῷ αἵματι ἀμύγνηται (διαγίγνεται) ὁ ἰχθύς Fr. XII, 3.

Διαγραφὴ φύλλων 3, 13, 1. διαγραφὴν τῶν πλειόνων ἔχον μονόφυλλον ἄνθος 1, 13, 2.

Διάγω, οἱ Σκύθαι τῇ γλυκύᾳ ῥίζῃ καὶ τῇ ἱππακῇ διαγουσιν ἡμέρας καὶ δώδεκα 9, 13, 2.

Διαγωγή, τῇ τροφῇ καὶ διαγωγῇ Fr. XII, 1.

Διαδίδωμι, δεικνὴν τινα τροφὴν διαδίδωμι τὴν χῶραν 8, 2, 2. διὰ κατὰ τὴν ἀγῆν ἢ γαῖαν διαδίδωσι τὴν αἰσθησιν τῆς θερμοῦτος c. pl. 1, 22, 6. διαδοθέντος τοῦ πότου πρὸς ἅπαντα τὰ μέρη. Fr. VII, 2. διαδίδασκε τὴν τροφὴν εἰς τοὺς βλαστοὺς c. pl. 5, 6, 3. οὐ διαδίδασκεν αἱ εἴδη 5, 9, 8. διαδίδωκεν εἰς τὰ ἔσχατα 5, 9, 12. ἀπὸ τῶν ἄκρων διαδίδωσι πρὸς τὰς ῥίζας ἢ φθόρα 5, 12, 10. καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων διαδίδωσι. (τὰ δένδρα) 6, 14, 15. τὰ πεπηγμένα οὐ — δάσκει 6, 17, 5. διαδίδεται πανταχοῦ ἢ ἀναπνοή Fr. 4, 47. δὲν δ' ἀπὸ κινήσεως διαδύωσιν πρὸς τὸν ἐντέραν Fr. I, 40. οὐ διαδίδωσι τῇ ἐκπνοῇ ὁ πύργος ἀπὸ Fr. III, 24.

Διάδοσις, ταχέαι διαδόσεις τινων ἀπὸ τοῦ ἡέου c. pl. 2, 19, 4. ἀπ' ὧν τοῖς ἄλλοις ἡ διαδ. τῆς τροφῆς c. pl. 6, 12, 4.

Διάδοσις πρὸς τοὺς ἐκτὸς πόρους Fr. 4, 50.

Διαδυτικότερος ἀπὸ c. pl. 3, 14, 1. Fr. III, 33. bis.

Διάζωμα, ἐν τῇ σποδαζομένη αἰσθησιν ὥσπερ διάζωμα τιθίσκειν αὐτὸν Fr. II, 7.

Διάζωνναι, διέζωσται τοῖς νύκτα

τομαῖς 4, 8, 10. ἡ Εἴβοια
διαν διαζωσθῇ μέση Fr. VI,
1, 22. τὸν Τηγετὸν διαν κί-
τῳθεν τὸν ἄκρων νεφέλη δια-
ζωσθ λευκῇ Fr. VI, 1, 24. τὰ
ἄρα διαζωσμένα Fr. VI, 2, 9.
ubi μέσος διαζωγμένος praee-
cedit.

Διαθερμαίνει h. pl. 9, 16, 2.
διαθερμαίνει σφόδρα Codex
Urbinas habet, ubi θερμαίνει
editi libri. ἔνια τρέφεται — μαι-
νομένοις τισὶ c. pl. 6, 4, 4. sed
ibi Urbinas διαφθερμαίνειος ha-
bet.

διαθελύουσιν αἱ πατεργασίαι
καὶ αἱ τροφαί c. pl. 1, 16, 6.

διαθραύσοντας Fr. II, 11.

διαθραύω, — αὐθμένα ἄμα τῇ μα-
σσί c. pl. 6, 9, 3.

διαύνω, τὰ νοτία ἀνυγραίνει καὶ
διαύει Fr. V, 58.

διαύραις, πληγῶν, καὶ διαύραϊν
δέχεται c. pl. 5, 16, 3.

διαύρω, δηήρηται πρὸς τὸ αἶμα
τῇ στερήσει τὰ ἴσα 1, 2, 4.
ταῦτό πως τοῖς διαρημένοις Fr.
IX, 29. nisi εἰρημένοις fuit.
διαύοντες θύο κλήματα συνθώ-
σιν c. pl. 5, 5, 1. ubi σχί-
σαντες editum.

διαυτάομαι, διαυτίζονται τὰ πο-
τὸν τοῦ ὑγροῦ Fr. IX, 23.

διαυτὴς ἀήρ Fr. V, 21.

διαυθαύω 2, 6, 5, 2, 7, 2.
εἰρη.

διαυθαύω 2, 7, 1. et 2, 4,
13, 3. διαυ. καὶ καυκαυκαὶ c.
pl. 3, 2, 1. τὸν δένδρον c.
pl. 2, 12, 6. ἔλκωσις ἀπὸ δια-
υθαύω c. pl. 5, 8, 2, 5,
15, 3.

διαυραπτεῖν erat c. pl. 1, 13, 9.
ubi διαυραπτεῖν dedi.

διαυαυλῶ, διαυαυλῶ, διαυαυ-
λῶ 7, 2, 4. nota. διαυαυλῶ-
σιν c. pl. 2, 12, 4. ubi
erat — λῶσιν.

διαυληρῶνται πρὸς τὸν ἥλιον
9, 5, 2.

διαυλῶ τὸν καρπὸν 3, 10, 5.

διαύορος, ἐν τοῖς διαύοροις
χώροις c. pl. 4, 12, 3.

διαύορτω τὴν κοιλίαν 4, 4, 2.
nota.

διαύορος ἡ γῆ c. pl. 2, 1, 5.

διαύορμιον φυτὸν vel γῆν 4, 5,
7. nota.

διαύορις, αἱ διαύορις τῆς συνῆς
c. pl. 5, 9, 11.

διαυρῖδω, διαυρῖδεται ἡ θερα-
πεία c. pl. 3, 7, 5. διαυρῖδον
τὰς ἐργασίας c. pl. 3, 20, 5.

διαύρωις, ὡς ἂν ἡ διαυ. ἔχη τῆς
φύσεως c. pl. 6, 6, 3.

διαυρετινός, χυμὸς γλυκὺς διαυ.
τῆς ἐν τῇ γλώττῃ συμφύτου
ὑγρότητος c. pl. 6, 1, 3.

διαυροῦω, ὅταν οἱ σπῆγες δια-
υρουθῶσι c. pl. 2, 15, 4.

διαυτορία, πρὸς τὴν διαυτορίαν
χερήσιμος αὐλὸς 4, 11, 4.
nota.

διαυλῶ, Fr. III, 53.

διαυαμβάνω, ἐν τοῖς δένδροισιν
ἔστιν οὕτω διαυαβεῖν 1, 2, 2.
ἐν τοῖς ἀνακάνθοις οὐκ ἔστιν
ὅλως διαυαβεῖν τοῖς γένεσιν 6,
1, 4. ubi sequitur διαυρεῖν.
διαυλημέναι διαυφύσεις 4, 8, 7.
χερὶ τὰς ἀναβλαστῆσεις ὡς ἐπὶ
τὸ πᾶν διαυαβεῖν 8, 1, 6.
καρπὸς οὐ διαυλημένος, ὁρροί.
ἄθροος c. pl. 1, 17, 3. γίνε-
ται ἐκ τῇ καυφεί διαυλημέ-
νος ἄλλοθεν καὶ ἄλλοθεν Fr. II,
14. τὸ πολυτιμὸν τοῦ πυρὸς
καὶ διαυλημένον ἐν ἅπασιν τοῖς
τόποις Fr. III, 9. ἡ ὁμοιότης
τοῦ σχήματος τοῦ διαυαμβά-
νει τὸ βάρος τοῦ σώματος Fr.
VII, 15. διαυαμβάνει τῇ πύ-
σιν τὸ πνεῦμα Fr. XI, 6. ἀήρ
σκότῳ διαυλημένος, ἡ λείπει
τὸ φῶς Fr. 20, 20.

διαυαμῶ, τῇ χερὶ δ — ει τῆς
ρυκτῆς Fr. I, 18. ἥλιος δια-
υαμῶς Fr. VI, 4, 9. ὅπως
μὴ διαυαμῇ τὸ πῦρ 9, 3, 2.
ubi praecessit ἐπιδιαυ.

διαυάτω, μικρὸν χροῖον διαυ-
πει τοῦ μὴ αἰε βλαστάνειν 1,
9, 5. οὐδὲις διαυάπτεται χρο-
νος ἀνακθῆς 6, 8, 4.

διαυαίψις c. pl. 1, 11, 6.

διαυληγίς, σημόνιον — λήψις
φύλλου 3, 18, 11.

Διαλλαγή, διαλλαγήν ἔχει τρια-
μένην ἢ ἀτακτον Fr. V, 14.
Διαλλάττω, ἔνια τοῖς ἀνδράσι
διαλλάττοισι 3, 8, 2. κατα-
καίει καὶ διαλλάττει εἰς τέφραν
Fr. III, 75.
Διαλλοῖδω, σπείρεται διήλλοι-
μένον καὶ μεταβεβληνός c. pl.
5, 6, 12. τὸ σῶμα Fr. 4, 61.
Διαμαρτάνω, πολλά — ἀντι τῶν
αὐλόγων Fr. I, 48.
Διαμαρτυρεῖν, τὴ χωρία δ — ροῦσι
Fr. III, 24.
Διαμαρτυρομαι vel διαμαρτυρομαι
2, 6, 8. διαμαρτυρομένοις καὶ
γυνομένοις c. pl. 6, 9, 1. et
3. Fr. 4, 10.
Διαμένω de θησαυρίζομένοις 8,
11, 2. eodemque sensu δια-
μονή 8, 11, 3.
Διάμετρος, ἀνυμετροῦ τῆς δια-
μέτρου c. pl. 6, 2, 4.
Διαμύνημι Fr. I, 55. nota.
Διαμονή, σπέρματα πρὸς διαμο-
νὴν ἰσχυρότερα ἢ ἀσθενέστερα
7, 5, 5.
Διαμφισβητῶ ὅλω τῇ γένει 3,
9, 4. c. pl. 6, 8, 2.
Διανακρίναι εἰς τὰς φύσεις
Fr. XII, 7. nota. διακρίνοντας
Aristoteles habet et Codd. duo.
Διανᾶν, διανᾶν ἐκ τινων τόπων
διγρότητας Fr. XII, 11. ubi δὲ
voit editum.
Διανέω, ὥτ' εἶναι δ. τῶν τυ-
φνιδων ὑπὸ τῇ τριτοῦ 5, 8,
3. ubi erat διὰ νῆος.
Διανθῆς, διανθῇ ἀνθῇ plantis
cum aquarum quas dicantur 1,
13, 2.
Διάνοια, πάντα ἔχοντα διάνοιαν,
ἅτα καὶ ὅταν ἔχουσιν c. pl. 3, 14,
2. τῶν δ' ἀπὸ διανόιας καὶ τῶν
ἄλλων γινόμενων c. pl. 6, 11, 2.
Διανόημα, οἱ τὰ ἀρῶματα καὶ
δ — τα συντιθέντες Fr. 4, 8. 57.
ἢ χρησις εἰς τὴν στρώσιν 58.
Διαπάτω, ἢ διαπατεῖται τῇ τῶν
οἶτον ἐκπύρρι καὶ φύχει c. pl.
5, 18, 3.
Διαπανομαι, interquiesced Fr. IX,
31.
Διάπειρα, ταύτη διάπειραν κυ-
βάνουσι c. pl. 4, 16, 3.

Διαπειρώμαι ἀσθενούντος, εἰ
βίωσιμος 9, 12, 1. μάλιστα
διαπειρώμενοι τούτων διὰ τὴν
χρεῖαν c. pl. 4, 12, 12. καὶ
ἐκείνην τράτα διαπειρώμεν Fr.
1, 27.
Διαπέτω, unde διαπέψαι erat c.
pl. 6, 19, 3. ubi διαπέψας
dedi.
Διαπήγνυμι, δ βορῆς διεπήγει
ἢ εἰς ὅσῳ διέλυσε Fr. V, 54.
Διαπίπτω, ἀνθῇ διαπίπτουσι 1,
13, 3. ubi Urbinas rectius ἀ-
ποπίπτοντα habet.
Διαπλάττω, πηλῷ διαπλάττοντες
4, 15, 2.
Διάπλευρος, τριτοῦς διάπλευα c. pl.
2, 1, 4.
Διαπνέω, ταχὺ διαπνέεται καὶ
ἐξατμίζεται c. pl. 1, 1, 3. δια-
πνέεται καὶ κοπτόμενα πρὸς
ἄλληλα κινουται c. pl. 4, 12,
4. ὥστε — νῆσθαι 5, 12, 4.
μήτε τὰ πνεύματα διαπνέει 5,
14, 5. φθίρειται τὰ σπέρματα
διαπνεύσεως τῆς θερμότητος
καὶ ὑγρότητος 5, 18, 1. τὰ
ἀσθενῆ ταχὺ διαπνέεται, ἄ-
σθενῆ τὰ τὰ 6, 12, 11. τὸ
ὅσῳ διαπνέει τὰς θερμὰς 6, 19,
3. Fr. 4, 43. διαπνευστικὰς
τῆς θερμότητος 58.
Διαπνοή idem quod ἀκοπνοή c.
pl. 6, 16, 6.
Διαπνέω 4, 2, 7.
Διαπολλύνει ὁ ἥλιος 8, 10, 3.
Διαπύρρει, διαπύρρειται 4, 7, 8.
Διαρρόω, ὥσπερ διηρόωμε-
νον πλείονος τοῦ ὑγροῦ c. pl.
6, 6, 5.
Διαριθρομαι τὰ μέρη Fr. I, 9,
1, 12, 1. sed λαβεῖν καὶ δια-
ριθροῦν τὰ εἶδη 1, 14, 2.
— μετρίως, ὡς ἐκαστον ἐκαστῶ
γινώσκον Fr. I, 10. ἐκ-
καστῇ — μετρίως Fr. I, 27. μάλ-
λον ἀντὶ τῆς ἐκείνης τοῖς ἡρώμασι
διαριθροῦμεν Fr. H, 50.
Διαρρίπτω 6, 3, 4. ubi erat ἐκ-
πύρρει.
Διάρκεια τῆς τριτοῦς c. pl. 1,
11, 6.
Διάρκω, unde διανρκῶ. δια-
ρκῶν ἡρὸς ἀρκῶ c. pl. 1, 16,

4. διαμεῖν ἀπαθὲς ἐν τῇ γῇ τὸ σπέρμα c. pl. 4, 6, 2. πρὸς τούτοις διαμεῖν δύναται 4, 4, 4.
Διαρρέειν, τὸ ἔδαφος διαρρέειν καὶ τὴν ἰκμίδα παρέχον Fr. III, 41.
Διασπαρῶ, ὑπὲρ ὧν καὶ ὕστερον διασπαρῆται c. pl. 6, 14, 5.
Διασημαίνω τὰς ἀρχὰς ἐκαστων 1, 1, 2. πάντα ταῦτα διασημαίνει, ὅτι c. pl. 4, 13, 7.
Διασῆπω, τύχα διασῆπεται 5, 7, 5.
Διασπασίς, Fr. VII, 18.
Διασπᾶω, ἀνωμαλὴς καὶ διασπαρμένος ἀνεμος Fr. V, 6. διασπώμενον τοῦ φωτός Fr. 20, 3. διασπᾶσθαι τὴν βαρύν ἐν τῇ γαίᾳ 16.
Διαστάσις τῶν γενῶν πρὸς ἀλλήλα 1, 2, 4. μέγιστη 1, 14, 3. ἡ πολλὴν ἔχει διάστασιν 7, 15, 4. τῶν τόπων 8, 2, 9. τοῦ χρόνου 8, 2, 10. τῇ τοῦ συνεχούς διαστάσει πανοῦσι Fr. VII, 10. νεύων δ' *ibidem*.
Διαστάσις αὐτῆς αὐτῆς διαστάσις? διαστάσις ἐνός μορίου Fr. VIII, 9. et 12. διαστάσις dat liber Urbinas c. pl. 2, 9, 5. ibi διαθίσκει edidit.
Διαστήμα, ἐπὶ πλείονι —ματι c. pl. 5, 14, 2.
Διαστολή καὶ ἀλλοιῶσι τῶν ἀμπίλων c. pl. 3, 16, 3.
Διαστρέφω, τὸ ἐμμετρεῖν καὶ διαστρέφεται c. pl. 5, 17, 2.
Διασχίζω, διασχωμένα c. pl. 5, 16, 3.
Διάστασις τοῦ πνεύματος Fr. IX, 32.
Διατείνωμαι, ἀρτερίζεται, τινες ὡς οὐκ ἔχοντες καρτὴν c. 7, 1. οὐδ' ἐκ διατείνωμαι ὡς ἀρτῆς c. pl. 4, 6, 1.
Διατείνω, ἡ τοῦ πνεύματος καὶ θεῖς διατείνεται πῶς εἰς τὴν καρτὴν Fr. IX, 34.
Διατενέω, μέγα καὶ διατενέω πρὸς τὴν ὑπερβολήν c. pl. 2, 15, 2.
Διατήνω, διατήσωσιν ἐν ἐλάτῳ Fr. 4, 29.

Διατηρέω, ἡ διατήρησις διατηρεῖ τὰ σπέρματα c. pl. 3, 24, 4.
Διατηρῶμαι c. pl. 1, 17, 9.
Διατρίβει καὶ ἐκτρέφει c. pl. 6, 7, 3. καὶ ἐκτρέφει 6, 17, 5. Fr. III, 40.
Διατόνως, διατόνων καὶ οὐλησῶν πνευμάτων c. pl. 2, 3, 1.
Διατρίβω, διατηρῶμαι, ubi erat διατηρῶμαι, 3, 18, 5. διατρίβωμαι, *ibidem* 9, 16, 9. ubi erat διατηρῶμαι.
Διατρίβω, ἀντίθετος διατρίβω, ὅθεν ἀν' διατρίβω Fr. VI, 1, 13. VI, 2, 12.
Διατρέφειν, ἐάν ὑπὸ τῶν πνεύμα διατρέφωσι c. pl. 5, 6, 1. ubi erat διατρέφωσι.
Διατρέφω, διὰν διατρέφωσι τὸν καρτὴν c. pl. 3, 16, 4.
Διατρέφω, ὁμοίᾳ τοῦ ἐν γαίᾳ ἔχον ἐν τῷ διατρέφει τὸν γὰρ καρτὴν ἀπὸ τοῦ καὶ ὕδατος c. pl. 6, 1, 1.
Διατρύγω, λίθος ἡ βαλομένη διατρύγει καὶ ἐμφύει πῶς Fr. II, 3, nota.
Διατρέφω, ἐκαστὴ τούτων ὁδοὶ διατρέφει, i. e. διατρέφει ἑαυτήν, 3, 8, 8. μηδὲν διατρέφει ἡ διατρέφει 4, 13, 6. τούτοις διατρέφον τοὺς πρόσθεν 6, 3, 5. διατρέφοντο μάλλον, sustinent, perierunt c. pl. 5, 14, 2.
Διατρέφω, ἀννυννίαι καὶ διατρέφεται Fr. II, 66.
Διατρέφω idem, cum φέρει c. pl. 13, 6, 7.
Διατρέφω, διατρέφει πρὸ τοῦ ἀερίου c. pl. 6, 4, 4. pro γένει 7, 4, 1.
Διατρέφω, τοῦ διατρέφοντος *ibidem* 9, 6, 3.
Διατρέφω, οὕτως διατρέφον ὡς ὁ γὰρ ἐκτρέφει c. pl. 1, 1, 1. ubi διατρέφον scribitur *ibidem*.
Διατρέφω, διατρέφωμαι, *ibidem* 1, 1, 2.
Διατρέφω, ἡ φύσις τῆς ζωῆς γὰρ διατρέφει, ὅτι διατρέφει καὶ ἡ διατρέφει καὶ ἡ διατρέφει *ibidem* 1, 1, 2. Plato Phaedon p. 98. c. 10. οὕτως οὕτως καὶ διατρέφει ὅτι γὰρ ὡς ἀλλήλων.

Διαιρέσθαι, διαν ἤδη διαφύσθαι
 εν τῷ ὕδατι 3, 17, 2. **Διαιρέ-**
ταρον δ. ὕδα. δυοφυή 7. 1. 3.
Διαφύεσθαι καὶ **διαβλαστάνειν**
 c. pl. 2, 17, 7. ὅσα διυπέ-
 φυκε c. pl. 3, 7, 9. **πῶτα** τὴς
 τοῦ μετρίου ὁμῶδους φύσεως
 διὰ τῶν ἀκρεμόνων τῆς ἐλαίας
 c. pl. 3, 10, 4.
Διὰφυσαι, **διυφύσαι** **διελαμ-**
ναι 4, 8, 7. **πῶτα**. **διαβλαστή-**
σεις καὶ **διαφύσεις** 8, 1. 6.
Διυφύεσθαι 4, 4, 2.
Διαφύειν τοῖς ὀνόμασι 3, 9, 7.
 —εἶν αὐτοῦ Fr. I, 13.
Διυγαλάω, τὰ ἀνεστῶτα —αῖ 4,
 pl. 6, 1, 5.
Διυγάσων **στροφίλος** 3, 9, 1.
διυγάσκόντων τῶν σφαιρίων c.
 pl. 1, 5, 4. **ἐν** **ἐξησῶθαι** **δια-**
χάσει c. pl. 2, 9, 12.
Διυχέω, ῥίξα **διυκαμένη** **διαχέ-**
ν τὸ αἶμα καὶ οἷον ὑπορυγῶν
 ποιεῖν 9, 15, 2. **καρπὸς** **διυκα-**
χυμένος, **ορρος**. **συνεπιτηκός** 3,
 18, 6. τὸ φύλλον **διαχέεται** καὶ
 οὐκ ἐκκτεῖ 6, 4, 8. **πῶτα**. **δια-**
χεῖ καὶ **ἀνυγαίνει** c. pl. 2, 6,
 1. **διαχεῖ** καὶ **ἐκγαλακτοῖ** τὰ
 σπέρματα c. pl. 3, 23, 1. τὰ
 ἐρίσματα ὅσων **διαχέεται** c.
 pl. 4, 12, 12. ἡ **χών** **διαχεῖ** τὰς
 βλάσους 5, 13, 7. τὰ φύματα
 καὶ ἀποστήματα Fr. 4, 61. τὸ
διακχυμένον, **ορρ**. τὸ ἡθρο-
 σμένον Fr. III, 18.
Διυχυσίς, σπέρματος **ἐκγαλάκτω-**
σις καὶ **διάχ.** c. pl. 4, 4, 7. τὸ
 τέρασμον καὶ ἀτέρασμον πρὸς τὴν
 πύρρῳσιν λέγεται καὶ **διάχυσιν**
 c. pl. 4, 12, 2.
Διαχυτικός Fr. I, 84.
Διλωμι, τὰ παντελῶς ἄσθμα φαι-
 νόμενα δίδωσι τινα ὁσμὴν Fr.
 4, 4.
Διέμι, διέναι πρὸς τὴν βλάστη-
 σιν 1, 10. **ἀναθερμαινόμενον**
διέμιν ἔω c. pl. 5, 9, 12. τῇ
 μαρότητι **διέμιν** καὶ οὐκ ἀποστε-
 γαι 5, 12, 9. ubi **διέμιν** **prae-**
stabat. Vide **διέμιν**. τὸ ὑγρὸν
 οὐ **διέμιν** τῇ πυκνότητι Fr. III,
 68. ἡμέρα **χυμῆριος** **διέμιν** Fr.
 VI, 3, 8.

Διέλγω, τῶν **κινεζῶν** **αἰλακας**
 μένον **διεργουῶν** c. pl. 4, 12,
 1. τῶν **διεργουμένων** **αἰλακας** 4,
 12, 5.
Διέλγω τὴν ῥίξαν πρὸς τὴν γῆν
 1, 7, 3. τὸν **πάταλον** c. pl.
 2, 14, 4.
Διεκτείνονται τὰ ἄνθη c. pl. 2,
 19, 1, sed ibi Codd. **εκπ.** **αιμ-**
plex habent.
Διεκπρὸς τοῦ θερμοῦ c. pl. 4,
 12, 12.
Διελκῶν, **διελκόμενα** **δένδρα** c.
 pl. 5, 9, 3. sed ibi **Urbianus**
liber simplex verbum habet.
Διεμμένω, —α τὸ ἔθος **διετές** 4, 11,
 3. ubi **Urbianus** **εμμένη** habet.
Διεργάζομαι, **πρασινὰς** **διεργα-**
σμένας **ἐπιμέλως** 4, 4, 3. **ἐν** τῇ
διεργασίᾳ 8, 11, 8. **διεργ-**
γασμένη **χώρα** c. pl. 3, 20, 6.
 γῆ 5, 13, 1.
Διερός, **διερός** γῆ c. pl. 3, 23, 2.
 ubi **ἀραιὰ** **iegerunt** **auctores**
Geoponicorum.
Διελίω, οὐ **διελίω**. **ἀλλ'** **ἐπέτειον**
εἶναι 1, 6, 13. ὅσα **διελίω** 1,
 2, 2.
Διευλαβίζομαι c. pl. 3, 23, 1.
Διευρύνω, **διευρύνεται** ἡ **γογγυλὶς**
 c. pl. 5, 3, 9.
Διευτονέω Fr. I, 7.
Διέχω, εἰν μὴ **μεταβάλλω**, **διέχω**
ἔως **ισομερείας** Fr. VI, 1, 7. ubi
δεῖ **ἔχειν** **editum**: **πῶτα**. **μικρὰ**
διεχόντων c. pl. 5, 14, 2. **ἐπ'**
ἀλλήλων Fr. I, 16.
Διήθησις τοῦ **ξηροῦ** **διὰ** τοῦ
ὕγρου c. pl. 6, 1, 1. Fr. II, 2,
 5.
Διήκει, **διήκειν** εἰς ἄμφω οὐ **δύ-**
ναμένης **τῆς** **φύσεως** c. pl. 1,
 20, 5. **αὐ** **διαφύειν**? **πρὸς** τὰ
φυτὰ **διήκειν** c. pl. 2, 17, 9.
διηκούσας **ἀρχὰς** **ἐφ'** **ἐκάτε-**
ρον τῶν **ἄκρων** c. pl. 4, 7, 6.
πρὸς τὴν **ἀρχὴν** οὐ **διήκειν** 5,
 13, 4. **ἐν** τῷ **διήκοντι** **τῆς** **γελ-**
γίδος **τοῖς** **καρπῶδεις** ἡ **δριμύτης**
 6, 10, 7.
Διηλωθέντα **ἐρίσματα** c. pl. 4,
 12, 12.
Διημερόω, **διημερωθείσης** **τῆς**
γῆς c. pl. 3, 20, 6.

Διδυρής, σπέρματα διδυρά τῶν χειρόπων καὶ σύνθετα 8, 2, 2. *nota*.

Διήμι, ὁ λιβαριτὸς διῖται καὶ ὁ ἐκ τοῦ στελέχους καὶ ὁ ἐκ τῶν ἀκριμόνων ὁμοίως 9, 4, 10. διῖσαν τὸ πνεῦμα τὴν πύσθην 9, 17, 3. ἐκότερον καὶ ἑαυτὸ καὶ μὴ ἐπιμυγνυμένην τὴν τροφήν διῖσιν c. pl. 5, 5, 2. διὰ τὸ μὴ διῖσαι τὴν βλάστησιν 5, 6, 7. αἱ ρίζαι τὴν τροφήν οὐ διῖσαι φθαίρονται 5, 11, 3. διῖναι καὶ μὴ κατέχειν 5, 12, 9. ἡ τροφή διὰ διῖται πρὸς τὸ πῶδες 6, 11, 8. διῖσιν ὥσπερ ἡ δμὸς 6, 19, 9. ubi erat διῖσαν.

Διικμάζω, διικμαζομένης τῆς γῆς c. pl. 3, 4, 3.

Διικμάω, vide *ικμάω*.

Διικτόμαι εἰς τὰ κάτω c. pl. 3, 6, 1. ἐφ' ὅσον — νύεται τὸ ὕδωρ c. pl. 3, 20, 4. ἐπὶ πλέον αὐτῶν διικτοῦνται c. pl. 5, 9, 2.

Διότρημι, αἱ θύραι διότνται, oppos. συμμύουσι 5, 3, 5. τὸ ὕδωρ τὰς ὁσμὰς ἀπλύνει καὶ διότρησι c. pl. 6, 19, 3.

Διόχοι οὐκ συχνοὶ 3, 11, 3. sed Urbinae διοχοῦν habet.

Διααρπέν c. pl. 1, 13, 9. bis, ubi erat *διαναρπέν*.

Διαυλεῖ σπανίως 6, 6, 8. ubi Heinsius in *διαυλεῖ* mutavit.

Διαέλλα, ἡ ἀπὸ τῆς διαέλλης ἐργασία c. pl. 3, 20, 8.

Δικρανὴ ῥίζαν erat 9, 11, 3. ubi *δικραν* dedi.

Δικρούς, ῥίζαν *δικραν* 9, 11, 3. ubi erat *δικρανῆ*. γίνονται *δικρούς* 4, 2, 7. *δικρουν* ὥσπερ ὄρχις 9, 18, 5. σπέρμα αἰγίλων συνεχές καὶ *δικρουν* c. pl. 4, 6, 2. Deaccentu vide Lobeck. ad Phrynichum p. 233. 234.

Διταμνον, Cratae peculiare, describitur cum usu 9, 16, 1. seqq. *nota* p. 804. In editione secunda Sprengel cum Sibthorpio tertium dietamnium foliis *Asymbri* retulit ad *marrubium acetabulosum* L. (γυμνοδιάν).

cum origano Aegyptiaco comparavit Stackhouse, tertium omisit. Nomen ipsum in libris scriptis variatur inter *διταμνον* et *διταμων*. Plinius cum Dioscoride sexu femineo *διταμνον* usurpant. *ἔσπον* δμῶνυμος 9, 16, 3. describitur: *nota* p. 804.

Διμερῆ σπέρματα τοῦ στίου 8, 2, 2.

Διμήνος, διμήνη προτερεῖν 6, 8, 5. *διμήνον* γένος περὶ 8, 4, 4. c. pl. 4, 11, 3. in supplemento Urbinate.

Δίξους, ἔξυλα δίξοα 5, 1, 9. *nota*.

Διογένης, Apolloniates 3, 1, 4. ὅρ *αὐτοῦ* Fr. 1, 39.

Διοδοσιεῖ Fr. III, 59.

Διοζος 1, 8, 3.

Διοιγνύται 4, 7, 8.

Διόγω τοὺς πόρους Fr. III, 28. ὥστε *διοίξαι* 42.

Διοίξας c. pl. 2, 19, 3.

Διοκλῆς de lyncurio Fr. II, 28.

Διόλου ἦκειν τὸν μέσον κυλινδρὸν 4, 6, 10.

Διομήδους ἐσθὼν ἐν Ἀδρίᾳ 4, 6, 5. *nota*.

Διον (περὶ) τῆς Μακεδονίας rosae aliaeque arbores autumno flores et fructus proferunt c. pl. 2, 13, 11.

Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος, ὁ τύραννος 4, 5, 6.

Διοξωπεῖν Fr. 1, 27. sed vide *notam*.

Διορίξω, λόγῳ διορίσαι 1, 2, 6.

Διός, vide etiam in *Ζεύς*. τῶν ἐκ *Διὸς* μὴ ὁμοίων, ἀλλ' ἐναντίων γινόμενων c. pl. 4, 12, 5. τῶν αὐτῶν ἐκ τοῦ αἵματος γινόμενων *Ibidem* 6. τὰ ὕδατα τὰ ἐκ *Διὸς* γινόμενα 6, 8, 2.

Διὸς ἀνθος inter φωνητικὰ 6, 1, 1. ἀνθοῦν 6, 6, 2. caule et radice lignosis, semine propagatur 6, 6, 11. flos aestivus 6, 8, 3. *Hesychius*: *Διὸς ἀνθος*, τοῦτο οὐ λήχνον, ἀλλὰ φυτόν ἀκανθῶδες φασὶν εἶναι οἱ περὶ Θεόφραστον. *Agrostemma* florem Iovis cum Sprengelio com-

paravit Stackhouse. Sed ridicule addit: Constat ex hodierno nomine κόκκαλι, quod adhuc apud nos outinet, scilicet *Cockle*: Anguillara p. 175. Latinorum *amaranthum*, Patavinorum *Gelosia*, ceterorum Itolorum *fior de veluto* esse ait. Cf. Annot. p. 506.

Διόσπυρος, eius καρπός 3, 13, 3. cerasi fructus δημοίος διόσπυρος — πλὴν ὁ πυρρὴν τοῦ διόσπυρου σκληρόν. Annot. p. 224. Plinius 27. s. 74. *lithospermum* ab aliis *diospyrum* vocatum refert. *Diospyron* lotou comparavit quoque Stackhouse. Videant, nam fructus butciformis semina plura durissima per loculamenta disposita includens congruat vocabulo πυρρὴν. *Διότιμος* ὁ γυμναστής ἔλεγε Fr. IX, 11.

Διπηχναίος est 9, 11, 8. sed ibi Urbias cum Mediceis πηχναίων dant, quae forma longe posterior antiqua, quae Theophrastus multis aliis in locis cum ceteris Atticis scriptoribus utitur. Eandem formam in Dioscoride 4, 10. alii Codices in διπηχυν mutant. Praeterea 3. c. 190. διπηχναίους Codices aliqui offerunt pro vulgato πηχναίους. In universum formam hanc in αἰος vel κῖος in compositis adiectivis ponderabilibus et mensuralibus multo recentiore esse legitima illa, quae nominis principis formam habet, veluti διπηχνης, δικότυλος, διτάλαντος, διδάκτυλος, Atticisque scriptoribus minime usurpata fuisse alteram διπηχναίος, διποτλανίος, διταλανταίος, διδάκτυλῖος, egregie multisque exemplis positus docuit Lobeck ad Phrynichum p. 549.

Δίς, παλαισθαι δίς πρὸς ἀγυρον 9, c. 4.

Διστοιχία, ἐν διστοιχίᾳ τὰ φύλλα 4, 8, 6.

Διστοιχος κριθὴ 8, 4, 2.

Διταχοῦ μάλιστα γίνεταί Fr. II, 25.

Διυγραίνω, τὰ δένδρα διυγραίνεταί c. pl. 1, 13, 5. διυγράσαι καὶ ἀσθενὲς ποιεῖν c. pl. 2, 9, 3. ὑπὸ τὸ ἄστρον διυγραίνεται τὰ δένδρα c. pl. 5, 9, 2. διυγραίνόμενον ἤδη καὶ μανούμιον 5, 13, 6. 15, 3. 6, 17, 5. *Διυγραίνω*, — ροῦντα δένδρα c. pl. 1, 14, 1. et 2, 9, 13.

Διυδός 3, 16, 1. c. pl. 1, 13, 9, 5, 1. 6.

Διυρρηγία, ἡ εὐτελής 5, 7, 6.

Διυρής, διαρής διυρόντων ἔχοντας φοιτῆτας 2, 6, 9.

Διχὴ ἡ τούτων διαιρέσεις 6, 6, 2.

Διχοτομέω, διχοτομεῖ τὸν ἐπιστήζον Πλειᾶς δυομένη καὶ ἀνὰ τέλλουσα Fr. VI, 1, 6.

Διχοτομία, αἱ δ' αἱ διορίζουσαι τὰς ὁδοὺς Fr. VI, 1, 6.

Διψάς, ἡ δ. καλουμένη ἀκανθα ad mare rubrum 4, 7, 1. nota p. 326. *Echinopsis* speciem spinosissimam a Forskalio descriptam conicit Stackhouse P. II. p. LVII. Contra Gallus Belile in *Descript. Aegyptiac.* pl. p. 286. *acacia* Seyal intelligi suspicabatur, quae in Tab. a. 52. fig. 2. pinxit, reperiunt in regione deserta sabulosa prope mare rubrum.

Διψάω, τὰ δένδρα διψήσαντα σκωληκίζονται c. pl. 3, 22, 5.

Διωδέω, διωσάμενος τὴν ἄλγην 8, 11, 8. Fr. I 1, 53. V, 29. *διωδύεται* ὑπὸ τῶν κρατούντων Fr. IX, 15.

Διώκω, διώκει τὴν ἑρπὲν καὶ ὕγρην c. pl. 1, 16, 9.

Διώφνυ, διώφνυες 4, 7, 6. Lobeck ad Phrynichum p. 230.

Δοῖδυξ, χαλκῇ δοῖδυκι τριφθῇ Fr. II, 60.

Δοκιμάζω, τὸ πῦρ δοκιμάζει τὴν χειρόν Fr. II, 45.

Δοκός τοὺς στήθετας ἢ τὰς δοκούς ἀμφιθεῖν Fr. VIII, 12.

Δόλιχος ἀναβαίνει ἑξέλα μακρὰ, εἰς τις παρακαταπτήξῃ 8, 3, 2. ταχὺ κόπτεται 8, 11, 1. φε-

δῖος ἀναβαίνει τὰ δένδρα c. pl. 2, 18, 3. Phaseolum vulgarem Sprengel et Stackhouse interpretantur.

δρῦς, κοινώτατον ὄνομα τοῦ καλάμου 4, 11, 11.

δρῦς erat 9, 2, 1. ubi δρῦς dedi.

δρῦς Libyae 4, 3, 5.

δρῦς οὕσα ἡ χῆ c. pl. 2, 4, 12.

δράγμα 8, 2, 8.

δρακοντίλας πυρός c. pl. 3, 21, 2.

δρακόντιον, ἄρον δρ. radix eius et caulis qualis 7, 12, 2. caulis describitur, radix in usu medico 9, 20, 3. Cf. Annot. p. 622. et supra sub voce ἄρον.

δρῦς, δρυμνίαν ὄσμην 6, 7, 2. oppon. μαλακός 6, 7, 5.

δρυμνίς, ὅσα ταῖς δρυμνίαι διαφέρει c. pl. 1, 16, 9.

δρῦς τόπος c. pl. 3, 6, 8.

δρῦς, δρῦς, δρῦς, δρῦς, δρῦς c. pl. 3, 24, 4. πολλοὶ καὶ δρ. 4, 14, 3. ἀπὸ οὐκ ἐστὶν καὶ δρ. 6, 18, 3. χώρα δρ. Fr. XIV, 3.

δρῦς περὶ τοὺς καλουμένους, c. pl. 1, 2, 2.

δρῦς μέγας 4, 2, 8.

δρυκολάπτης 9, 8, 6.

δρυπητής, ἐν ταῖς δρυπηταῖς 4, 14, 10. ἡ δρυπητής εἰλαία ἐν σῆμει c. pl. 6, 8, 4. ubi Edd. pr. δρυπητής. et δρυπητῶν εἰλαίων c. pl. 2, 8, 2. ubi Urbinas δρυπητῶν.

δρῦς 1, 10, 6. media inter ἀπορῦν et ἄρον e genere τῶν ἀκανθῶν nominatur. Drypin spinosam interpretatur Sprengel, consentiente Stackhousio, quae cum genere carduorum intulime congruere videtur: nec magis ex umbellatarum familia echinophora spinosa aut salsaola tragus ab aliis comparatur.

δρῦς, ἀγρία δρῦς 1, 5, 2. παχύφλοια καθάπερ ἀγρία δρῦς. sed ibi Heinsius ἀγρία addidit: deinceps autem τὰ δὲ τραχύφλοια, καθάπερ ἀγρία δρῦς, libri omnes habent. δρῦς γίνη, ἐν-

οὐ γὰρ εὐθὺς τὴν μὲν ἡμερὸς καλοῦσι, τὴν δὲ ἀγρίαν, οὐ τὴν γλυκύτητι τοῦ καρποῦ διαφορῶντες· ἐπεὶ γλυκύτατος γὰρ ἐστὶς φηγοῦ, ταύτην δὲ ἀγρίαν καλοῦσιν· ἀλλὰ τῷ μᾶλλον ἐν τοῖς ἐργασίμοις φρεσθαι καὶ τὸ ἔυλον ἔχειν λιώτερον, τὴν δὲ φηγὸν τραχὺ, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι 3, 5, 2. Alii quatuor, alii quinque genera statuunt, quorum nomina alicubi permixta sunt. Glandes dulces ferentem quidam ἡμερίδα, alii ἐνυμνῶν vocant. Idaeorum agri Troiani haec est distinctio: ἡμερίς, αἰγίλων, πλατύφυλλος, ἀλιφλοῖος, vel, ut quidam, φλοῖος. (nempe οἱ δὲ εὐθὺ φλοῖον καλοῦσι cum Urbinate scribendum, ubi εὐφλοῖον legitur), quorum dulcissima glans φηγοῦ, deinde ἡμερίδος, postea πλατύφυλλος: quantum locum occupat ἀλιφλοῖος, postremum αἰγίλων: ita tamen, ut in ipso genere φηγοῦ sint arbores, quae fructum amarum ferant, 3, 5, 2. Fructus ipsi magnitudine, forma et colore discrepant: glandibus φηγοῦ et ἀλιφλοῖον peculiare, et quidem in arboribus maribus dictis, παραλεθίζειν· ἐξ ἄρων τῶν βαλάνων ἐκείνων πρὸς τῷ κελύφει ἢ πρὸς αὐτῇ τῇ σαρκὶ 3, 2, 3. nota p. 176. Reliqua differentia est in foliis, truncis, ligno et tota forma. Ἡμερίς non est recta nec laevis nec procera, sed ἡ φύσις περίκομος καὶ ἐπιστραμμένη καὶ πολυμάχαλος; ὥστε ὁλόκη καὶ βραχύνειν γίνεσθαι. ubi καλομάχαλος—πολυμάχαλος editum est: lignum firmum, sed minus quam materies φηγοῦ, quae omnium est firmissima et minime putredini obnoxia. Φηγός ipsa quoque non recta, sed minus tortuosa quam ἡμερίς, truncus crassissimus, φύσις περίκομος, forma itaque etiam huic brevis. αἰγίλων

rectissima, *Alissima*, laevissima, raro in cultis nascitur. 3, 8, 4. *Ἰλλυτίφυλλος* proceritate recta secunda, materia omnium pessima post *ἀλλυλοίων*, quae truncum crasum, fungosum et cayum plerumque habet, ideo ad aedificandum inepta. Fulmine sola tangi dicitur, neque eius lignis *Aeoles* ad sacrificia utuntur. 3, 8, 5. Gallarum (*κηρίδων*) differentia et usus traditur 3, 8, 6. Macedones ita distinguunt genera quatuor, *ἐτυμόδον*, glande dulci, *πλατύφυλλον*, glande amara, *ψηγόν*, glande rotunda, *ἀσπριν*, glande inutili et materia, praeterquam quae integra nec quadrata adhibetur. 3, 8, 7. *nota* p. 177. 181. *πρίνον*, *σμίλακα*, *φελλόδον* Arcadium et Doriensium, *ἀγλαν* capite 16. *φύλλον* Tyrrhemicam seorsum c. 17. tractavit. *Ἀρὺς ἐν ἀπνδβίς καὶ παλαιοῖς γενομένη λεία καὶ εὐθεία καὶ σχεδὸν ἰσομήκης τῇ ἰλάτῃ γίνεται, καθάπερ περὶ Αἰμῶν* c. pl. 2, 9, 6. *ἐνίοις οἷον κρόδαί γίνονται, καθάπερ πιτελέα καὶ δρυὶ* 1, 8, 5. *nota*. *Ἀρὺς ἐν Συβάρει οὐ φύλλοβολοῦσα* 1, 9, 5. *nota*. *τὰ φύλλα ἐντομὰς ἔχει τὰ τῆς δρυὸς — παρακανθίζει καὶ ἐκ τοῦ ἄκρου αὐτῶν πλαγίων* 1, 10, 6. *ἢ πρόσφρσις τῶν φύλλων καὶ ἐκ τοῦ στελέχους* 1, 10, 7. Genera haec quercuum Sprengel in editione altera ita distinctxit, ut *ἡμερίδα* cum quercu infectoria, *ἀλλυλοίων* cum *qu. pseudosubere* Santi, *ψηγόν* cum *esculo* compararet. *Ἀσπριν* et *πλατύφυλλον* omisit, ut et Stackhouse. Equidem admiror virorum doctorum eruditionem an confidentiam, qui haec nomina tam paucis notis distincta foliorum vel fructuum, et quae ab *Idaeis* et *Macedonibus* permutata aliis generibus tribuebantur, accommodare ausi sunt generibus his, *Theophr. oper. T. V.*

quae botanici nostri non sine opinionum insigni varietate distinguere conati sunt.

Ἀρὺς Αἰγυπτία 4, 2, 9.

Ἀρὺς Θαλαττία 4, 6, 1. describitur 4, 6, 7. alia *ποντία* glandifera 4, 6, 9. Focum tamariscifolium Turneri Sprengel, membranifolium comparat Stackhouse.

Ἀρὺφρακτον περὶ τὸ δένδρον 4, 4, 4.

Ἀρὺν et *φουὶν* *καπε*. Codd. alternant cum *δυοί*. Cf. Lobeck ad *Phrynichum* p. 214.

δύναμις, de venerem *δυνάμει* est; ὥστε μᾶλλον δύνασθαι, τὴν δὲ, ὥστε ἀπλῶς μὴ δύνασθαι 9, 18, 4. hinc *ἀδυναμία* *ἀβιδαν*.

δύναμις τῶν σπερμάτων εἰς βλάστησιν καὶ εἰς θηλασμοὺς 8, 11, 1. *δυνάμεις αἱ ἐξωθεν* c. pl. 5, 9, 2. *ἐξ. 7. τὰς τῶν φρομένων δυνάμεις* Xenophontis in *Epilogo Cyri* disciplinae mirari *virī docti* non debebant.

δύρις, δ, καλούμενος περὶ τὸν *Παμφύλιον κόλπον* Fr. V, 53. *δυσαις*, *Homericum ζῆφυρον* interpretatur *χειμέριον* Fr. V, 38. et 42.

δυσσπόπτως c. pl. 1, 11, 8.

δυσανθής, lente crescens, opp. *ευανθής* c. pl. 1, 8, 4.

δυσδιάθηκτος c. pl. 2, 15, 2. ubi erat — *δεκτός*, sed liber *Urbinae* *δυσδιάθηκτος* habet.

δυσδιαίρετος, καυλὸς γλισχρός καὶ δ. 7, 11, 3. contra *εὐδιαίρετος* 7, 13, 1.

δυσδιάπνευστος, μὴ εὐξήραντος καὶ δυσδ. τῇ πυκνότητι τῶν πόρων c. pl. 1, 2, 4.

δυσδιάθηκτος, vide *δυσδιάθηκτος*.

δυσαντιρία, πρὸς τὰς δυο. 9, 13, 1.

δυσθάνατος 3, 13, 3. nisi propter sequens *δυστοκεῖν* scribit debet *δυσθαναιεῖν*.

δυσθλαστότερον καὶ γλισχρότερον καυλὸν 8, 4, 1.

Δυσὶ saepius occurrit et in Codd. variatur *δυοῖν* et *δυεῖν*.

Δυσίδρως, *δυσίδρωτες* οἱ παῖδες Fr. IX, 18. opp. *εὐίδρως* Ibid.

Δύσις, *ὑστραν* διτταί Fr. VI, 1, 1.

Δύσκαπνος, *ξύλα δύσκαπνα* Fr. III, 72. *φιαε?* 5, 9, 5.

Δύσκατεργαστότεροι *καρποί* c. pl. 1, 14, 4. qui deinceps *δύσπεπτοι* dicuntur.

Δυσμενὴ ὕδατα 7, 5, 2. *nota*.

Δυσήραντος, *ορρος*. *ἀντήραντος* c. pl. 1, 4, 3.

Δυσόλεθρος, vide *Δυσώλεθρος*.

Δυσπερικαθαίρετος *φλοιός*, *ορρος*. *εὐπερικαθαίρετος* 5, 1, 1.

Δύσπνοος ὁ *παχὺς ἀήρ* Fr. III, 24.

Δύσπριστος 5, 6, 3.

Δύσριγος 6, 7, 3.

Δύσσχιστος, *δύσχιστα* Edd. pr. c. p. 5, 16, 4.

Δυστοκία, *πρὸς τὰς δ. τῶν γυναικῶν* 9, 11, 1.

Δύστομος 3, 14, 1.

Δύστροφα καὶ *δυσανξή* c. pl. 1, 8, 4.

Δυστροπητότερα 5, 6, 3.

Δυσφύια c. pl. 4, 8, 2.

Δυσχειμερινὰ χωρία, opp. *πρώια* 8, 8, 1.

Δυσχερεια, *ἄλλην δ. ἔχοντα* c. pl. 6, 16, 8.

Δυσχερής, τὰ *συμβαίνοντα δύσχερῇ διὰ τὴν ὑπόληψιν* Fr. 1, 4. *ἐπὶ τῆς* — *ἴδιον συμβαίνει δύσχερής* 35.

Δύσχιστος, vide *δύσσχιστος*.

Δύσχυμία καὶ *πικρότης* α. pl. 6, 12, 12.

Δύσχυμος c. pl. 6, 12, 4.

Δυσώλεθρος, ὅ, ἢ 3, 6, 5. 3, 12, 5. et 9. Variant libri scripti in *δυσόλεθρος*, ut *ἀνώλεθρος* in *ἀνώλεθρος*, qua de varietate vide *Löbeckium* ad *Phrynichum* p. 705.

Δύω, *δεδυκυίας τῆς σελήνης* 5, 1, 3. *ταριχενουσιν οὐκ ἐν ὕψι βάθει δύνοντες τῆς θαλάττης* 5, 4, 8.

E.

Ἐάν, ἐν *ἐποικοῦν ἔάν ὁρῶντιον* c. pl. 3, 6, 4. *nota*. *οἷον ἔάν τύχη* 3, 7, 2. *οὐ ἔάν ἢ* 3, 10, 3.

Ἐαρ, *ἔαρος* et *ἦρος* promiscue legitur, et simul 4, 4, 3. *ἦρος* 4, 9, 3. 4; 11, 6. 5, 1, 4. *ἔαρι* et *ἦρι* c. pl. 3, 2, 6. *ἦρι* 3, 2, 7. *ἦρι γίνεταί* c. pl. 6, 8, 6.

Ἐβένῃ, *ἔβενος*, ἢ, *buxus* et ἢ *ἔβενος* *gravia* *nesiccata* *quidem* *levia* *humi* 1, 5, 4. *μήτρα πυκνή καὶ σκληρὰ κυτίσου* — *ἔβενου* 1, 6, 1. *τῆς ἔβενου ἢ μήτρα βαρυτάτη καὶ πυκνοτάτη, ἐν ἢ καὶ ἡ μελανία* 5, 5, 1. *κυτίσου ἢ μήτρα παρομοία δοκῇ εἶναι τῇ ἔβενῳ* 5, 3, 1. *τῆς ἔβενου ξύλον ἄμειον πύον, φλοῖον δὲ μέλαν γίνεταί* 9, 20, 4. *usus medicus* Ibidem. *Sed ἔβένῃ est Indica*. *Ἰδίον δὲ καὶ ἡ ἔβένῃ τῆς χώρας ταύτης*. *ταύτης δὲ δύο γένῃ, τὸ μὲν εὐξύλον καὶ καλὸν, τὸ δὲ φαῦλον* — *ἔστι δὲ τὸ δένδρον [ἔχον τὸ στιλέχος λεῖον, θάτερον δὲ] θαμνώδες, ὥς περ ὁ κύτισος* 4, 4, 6. *ubi verba seclusa e Plinii versione addita arborem a frutice distinguunt*. *Utri Th. coloris pretium maius et raritatem tribuat, ambiguum est in verborum structura et ordine, sed Plinius, qui Codicem Theophrasti integriorem legit aut e communi fonte hausit, arbori praestantiam coloris, frutici frequentiam assignat. Cf. annot. p. 307. Diospyrum ebenastrum τὴν ἔβένῃν interpretatur* D. *rengel* p. 71. *ed. sec. Theophrastus Indicū genus terminatone diversa vocabuli designare voluisse videtur*; *sed* 5, 3, 2. *est de arbore Syriae: ὅ αἶμα τῇ μελανία καὶ ποικίλῃ τινὰ ἔχει ὑπερπύον, ὥστε εἶναι τὴν ὅπιν ὡσαν ἔβενου ποικίλης*. *Aristoteles Meteorol.*

- 4, 7. ἐκ τῆς ἔβενου τῆς μελαίνης. Dioscorides 1, 129. ἔστι δὲ τις καὶ Ἰνδικὴ ἔβενος ἔχουσα διαφύσεις λευκάς καὶ κίτθας καὶ σπίλους ὁμοίως πικρούς· πλὴν βελτίων ἢ πρώτη (αἰθιοπικὴ μέλαινα). Ebenum Dioscoridis cum diospyro ebeneo comparat Sprengel p. 147. ed. sec. Aethiopicam an Indicam variam?
- Ἐγγεῖα, ὀρρον. θαλάττια c. pl. 2, 5, 3.
- Ἐγγεῖοφυλλὸν ἴον μέλαν 6, 6, 7.
- Ἐγγεοτόκα, τὰ 1, 6, 13.
- Ἐγγλύφω, ἐάν τις ἐγγλύφας θῇ λίθον 5, 2, 4. ubi ἐκλιθασθῇ. λίθον erat, Urbinas ἐκλύφας θῇ habet.
- Ἐγγράφω, ἐπιτολῆς ἐγγράφουσιν οἱ σκώληκες τὸ στέλεχος 5, 1, 2.
- Ἐγγυτίω, ὡς ἐγγ. λαβεῖν c. pl. 2, 12, 1. nota.
- Ἐγγυῖος 1, 10, 1. ἐγγυῖοταρα φύλλα. sed 3, 15, 4. Urbinas ἐγγυῖοταρα stat pro ἀγυῖοταρα.
- Ἐγγυῖοσιδὲς φύλλον 3, 12, 5. in Codice Urbinate.
- Ἐγκατεῖται καὶ ἐξανασταίνεται τὰ πνεύματα Fr. V, 16. ubi ἐκκ. fuisse videtur.
- Ἐγκαρδίον, τὸ 3, 8, 5. πύκνης θηλείας αἰγίς vocatur 3, 9, 3. πῶν ὁμοῖον ἔστιν ἐγκαρδίω 5, 1, 2. Cf. 5, 3, 2.
- Ἐγκαρπότεραι ἀμπελοὶ c. pl. 3, 14, 3. πιλούμενα βελτίω καὶ ἐγκαρπότερα c. pl. 3, 23, 3. idem habet Urbinas liber 2, 4, 2. ubi ἀκάρπων editum.
- Ἐγκαταμένω, in terra permanere 1, 3, 4.
- Ἐγκειμαι, γλυκύτες ἐγκεῖται πρὸς τὴν γένισιν c. pl. 6, 15, 4. nota. sed ibi liber Urbinas ἐγγίνεται habet. τὰς ἴνας ὡσαύτως τῇ θείσει ἐγκειμέναι 5, 3, 6.
- Ἐγκνιτίζω τὴν ἀμυγδαλὴν 2, 2, 5. ἀφθαλμιζομένων ἢ ἐγκνιτίζομένων ἢ ἐμφυτευομένων c. pl. 2, 14, 5. habet verbum
- etiam c. pl. 2, 14, 4. liber Urbinas.
- Ἐγκέφαλος τοῦ φοίνικος 2, 6, 2. et 11. edulis 6, 4, 11.
- Ἐγκληματοῦσθαι, vide ἐκλήμη
- Ἐγκλίνω, φύλλον ἐγκυλινμένον 3, 14, 2. νεύοντα καὶ ἐγκλίνοντα πρὸς ἥλιον c. pl. 2, 19, 5. πτερύματα ἐγκλινόμενά πως πρὸς τὸ φῶς Fr. 20, 9.
- Ἐγκλισίς, Fr. 20, 8.
- Ἐγκοιλᾶν, ἐγκοιλανθέντος 5, 2, 4. Urbinas habet, ubi ἐγκοιλανθέντος ceteri libri.
- Ἐγκοίλιον, ἐγκοίλια νηὸς, navium costae 4, 2, 8. not. costas intextum secta abiete Virgilii Aeneis 2, 16. costa navis lacerata Persius Satyra 6. Plura dixi in Supplemento Lexici gr. sub voce Ἐντερονία. Scholion Mediolanense Odys. 5, 163. ἱκρία HomERICA interpretatur τὰ ἐγκοίλια.
- Ἐγκοίλον φύλλον ἄρου 7, 13, 1. ἀρχὴν 8, 5, 4. χωρία καὶ ἄπνοα 8, 10, 2. ἐγκοίλοι τόποι c. pl. 3, 24, 4. Fr. V, 24.
- Ἐγκόπτω, τὸν πᾶνταλον ἐγκόψας c. pl. 1, 17, 10. ubi erat ἐκκ.
- Ἐγκύησις, ἅμα τῇ ἐγκνήσει c. pl. 1, 6, 3.
- Ἐγκυμῶν, ἐγκυμῶν τὸ μετόπισρον c. pl. 3, 2, 8.
- Ἐγξύω, εἰς μέλι ἐγξύσαντα 9, 13, 3.
- Ἐγχειρίδιον 4, 3, 3.
- Ἐγγέλως, τὰς ἐγγέλως Fr. XII, 4. diu extra aquam durant Ibidem et 10. ἐκ ζωῶν οὐ γίνεται XII, 9. nota. ἐν τοῖς θολιστοῖς ὕδασι ἀποπνίγεται XII, 10.
- Ἐγγλωρον ἀνθος 3, 12, 5. ἐγγλωρότερα συλλέγεται 9, 12, 4. an ἐγγυλότερα? Vide etiam ἐγγλωρος.
- Ἐγγρονίζω, ἐγγρονίζουσιν αὐτάς. (αἱ φθοραὶ) μάλιστα c. pl. 5, 12, 1. αἱ ἀκρίδες Fr. XIV, 3. τῷ ἐγγρονίζεσθαι est Fr. IV, 10. sed rectius ibi Aldinae cum Vaticano τὸ χρονίζεσθαι habent.

Ἐγγυλίζω, τὰ μὲν ἐγγυλίζοντες, τὰ δ' ἐντέμνοντες c. pl. 6, 11, 15. nota.

Ἐγγυλος, ἐγγυλότερα θειριζόμενα χείρονα τεραμονίστρια γίνονται c. pl. 4, 12, 11. 4, 13, 3. sed h. pl. 8, 11, 3. erat εὐγγυλότερα. ἐγγυλοτέρας ὁσμάς 6, 17. 6.

Ἐγχώριος, ἐγχώρι' ἅττα πνεύματα ἐν τῷ Πόντῳ c. pl. 5, 12, 11.

Ἐδαφίζω τὴν ἄλσιν 9, 3, 1. τὸ ἔδαφος ἡδαφίσθαι καὶ καθάρων εἶναι γ, 4, 4. καθάπερ ἔδαφισμένης τῆς γῆς c. pl. 4, 8, 2.

Ἐδαφος, εὐλαμ 5, 8, 3. τοῦ ἔδαφους τὰ ἔδαφη c. pl. 4, 8, 3. τὰ ἔδαφη κοινώτερα 4, 9, 3. ἐν αἵρεσι καὶ ἔδαφει c. pl. 4, 11, 8.

Ἐδρα, τὴν ἔδραν ἐκπύπτειν 9, 8, 6.

Ἐδίξω, ὅ τι ἀν' ἐθίῳ c. pl. 5, 3, 3. ἐθισθῶσι πνεύματι καὶ ψυχῇ 5, 9, 11.

Ἐδῶ, ἔδωθα, τῷ εἰσθῆναι καὶ παλάμῃσι συμβάλλειν c. pl. 5, 8, 1.

Εἶ, περὶ τῆς ἐξέταλας τῶν πυρῶν εἰς αἴρας καὶ εἰ δὴ πάλιν τῶν αἰρῶν εἰς πυρὸς c. pl. 4, 4, 5. ἀλλ', εἴπερ, τοὺς βλαστούς επικαίει 5, 14, 8. 6, 5, 1. οὐ μὴν ἀλλ', εἴπερ, ἐκείνην ὑποληπτίον τὴν αἰτίαν Fr. III, 65.

Εἰδεῖν eat c. pl. 2, 13, 5. ubi liber Urbinas rectius ἀποδόψη habet.

Εἶδος, διαίρειν κατὰ εἶδη τὰ πρῶτα καὶ μέγιστα 1, 3, 1. ἐστὶν αὐτῶν εἶδη καὶ γένη πλείω, ἃ δεῖ διαίρειν καὶ τοῖς καθ' ἑαυτοὺς εἶδωσι καὶ τοῖς ὅλοις γένεσι 6, 1, 2. εἶδη καὶ διαφοραὶ καθ' ἑαυτοὺς τῶν εἰρημέτων 6, 2, 1. τὰ ὅλα γένη τὰ διηρημένα τῶν γένων 8, 3, 1. nota. τὰ ὅλα γένη 8, 4, 1. ἐν τῇ ἰδίᾳ φύσει τῆς διαφορᾶς ἔχοντα ἑαυτὰ δικαίως ἔτερα ἢ λέγοντο κατὰ τὸ εἶδος c. pl. 7, 18, 4.

Εἰλιτίας κάλαμος ἐπὶ γυνὸς ἄφθην

4, 12, 13. in Codice Urbinate, nota.

Εἰλω, ἐφισταμένης καὶ ἑσπερ εἰλουμένης ἐνταῦθα τῆς τροφῆς c. pl. 6, 11, 8.

Εἰληθῶνα, ἰλεῖαν τῆς εἰληθῶνας in lignis statuis 5, 9, 8. nota. εἰληθῶνας οἱ μάντις καλοῦσιν c. pl. 5, 4, 4.

Εἰληθρίνεια, Fr. 20, 14.

Εἰληθρίνης χρώμα Fr. 20, 18. εἰληθρίνης μέλας καὶ λευκὸν c. pl. 5, 3, 2.

Εἰλαμπκοντος τοῦ ἡλίου c. pl. 2, 7, 4.

Ἐἴτε, εἴτε οὐκ πασχόντων, εἴτε καὶ πασχόντων 8, 8, 6.

Ἐν, ἀποσπάζεται εὐθύς ἐκ τοῦ σιλέχους 4, 14, 12. i. e. ἀπὸ τοῦ σι.

Ἐκαστος, τὰ καθ' ἑαυτοὺς, ἐνταυτοῖς τοῖς καθ' ἑ. εὐθὺς c. pl. 6, 18, 3.

Ἐκάτινοι 5, 9, 8.

Ἐκατομβαιῶν acquiritur Scirrophorionem, ἀκίρροφοριῶνος καὶ ἐκατομβαιῶνος ὥς περὶ πρό τροπῶν μικρὸν ἢ ὑπὸ τροπῆς 4, 11, 5.

Ἐκατοντάφυλλα ῥόδα 6, 6, 4.

Ἐκατοντάχοα 8, 7, 4.

Ἐκβαίνω, ἐκβεβηκνύας ἤδη καὶ κνούσης τῆς ῥίξης c. pl. 3, 2, 7. ubi verum videtur ἐκβεβηκυίας, quod verbum in Theophrasto alicubi lectum annotare omisi. Sic dixit περὶ σίτου ἐκβολῇ Thucydides 4, 1. quam Eustathius recte interpretatur ἢ

πρώτη ἐκ τῆς κάλωνος τῶν αὐταχύνων ἑκφυσις. Cf. Pollux 1, 61. male Hesychius ἢ πρώτη ἑκφυσις τῆς χλόης ἐν σίτου ἐκβολῇ, peius etiam δ' σπέρδος ἐν ἐκβολῇ.

Ἐκβάλλω, pro ἐκβλαστάνειν c. pl. 3, 2, 7. ubi ἐκβεβηκυίας legitur. vide in ἐκβαίνω. Phrynichus Bekkeri p. 38. ἐξομνύζειν, ἐξανθύν, ὅπερ οἱ πολλοὶ ἐκβάλλειν λέγουσιν. Sed Thucydides 4, 1. σίτου ἐκβολὴν de spicae evolutione e vagina vel calyce dixit, Vide ἐκβάλλω et βάλλω.

- ²Εκβιάζομαι, ἐκβιάσεται τὴν ἀ-
πάχυν 8, 10, 4. *nota.* ὥστε
ἐκβιάσασθαι καὶ ἐκβλαστῶν c.
pl. 1, 23, 1.
- ²Εγκαλακτοῖ, τὰ σπέρματα c. pl.
3, 23, 1. —τοῦται 8, 6, 1.
- ²Εγκαλάττωσις σπέρματος c. pl.
4, 4, 7.
- ²Εκιδιδώω, τὰ δένδρα —δοῦνται
c. pl. 6, 11, 9.
- ²Εκδηλώω, ἐξηδήλωσιν αἱ τὴν ἐπι-
οῦσαν προήν Fr. V, 35. ἐκδη-
λούμενον φαίνεται ἐπὶ τοῦ ὕδα-
τος c. pl. 2, 6, 4. ἐξηδήλωσε
c. pl. 2, 10, 2. 2, 18, 4.
- ²Εκδιδοῦμι, ἐκδιδομένης πάσης τῆς
φύσεως, *consumta* Gaea vertit,
c. pl. 2, 10, 2.
- ²Εκδιψάω, ὅταν ἐκδιψήσῃ διὰ
τοὺς αὐχμῆς c. pl. 5, 4, 3.
- ²Εκδρομή, μὴ εὐθύς ἐκδρομὴ γέ-
νηται πρὸς τὴν βλάστησιν c. pl.
2, 1, 3. Vide ἐκτρέφω.
- ²Εκζωοῦμαι, ὃ ἐρρίβινθος ἀπόλλυ-
ται καὶ ἐκζωοῦνται o. pl. 4, 8,
4.
- ²Εκθαμνοῦται 1, 3, 3.
- ²Εκθερίζω, ὅπως ἐπιμεμηθῇ καὶ
ἐκθερισθῇ c. pl. 4, 6, 1.
- ²Εκθερμαίνω c. pl. 1, 3, 4. sym-
on. συνθερμαίνω. ἀναίνεται
—μαίνόμενον c. pl. 3, 9, 1.
- ²Εκθιλύνεται ἀφαιρουμένων τῶν
δυνάμεων c. pl. 3, 1, 3. ἡ τρο-
φή ἰσχυροτέρα οὐκ ἐκθιλύνειν,
ἀλλ' εἰς τὸ σφοδρότερον ἀγά-
γοι c. pl. 4, 5, 3.
- ²Εκθύω, ὑπὲρ οὗ ἐκθύονται πρὸς
τοὺς ἑκατίνους 5, 9, 8.
- ²Εκκαίω, ἐκκεναυμένη γίνεται ἡ
πυρὰ 9, 3, 3. ἐκκαίονται τῇ
πότρῃ c. pl. 3, 9, 5.
- ²Εκκαλῶ, ἐκκαλεῖται ἡ μαλακό-
της τοῦ αἵματος τὴν βλάστησιν
c. pl. 2, 1, 3. ὃ ἀνὴρ ἐξεκάλε-
σαιο τὴν βλάστησιν c. pl. 5,
1, 4.
- ²Εκκαρπίζομαι, ἐκκαρπίζεται τὰ
ἰδάφη c. pl. 4, 8, 3.
- ²Εκκαυλέω 1, 2, 1. ἐκκαυλεῖ καὶ
σπερματοῦται 7, 1, 7. οἱ 8.
τὰ ἐκ παλαιωτέρων σπερμάτων
θαῖτον ἐκκαυλεῖ 7, 3, 4. νο-
τίους καὶ εὐθείας ταχὺ 7, 4, 3.
- ἐκκαυλεῖ καὶ ἀνθίει 7, 7, 3.
περὶ τοῦ ἐκκαυλεῖν c. pl. 4, 3,
5.
- ²Εκκαυλῆσις; ἡ, τελειώσις τις c.
pl. 4, 3, 5.
- ²Εκκαυμα pro ὑπέκκαυμα Fr. III,
72.
- ²Εκκληματοῦσθαι τὰς ἀμπέλους
c. pl. 3, 15, 4. ubi erat ἐγγλ.
Cf. c. pl. 2, 10, 3.
- ²Εκκλύω, διαχεῖται καὶ —ζεται
ἡ ὁρμή c. pl. 6, 19, 4.
- ²Εκκολάπτω, ὡς ἐκκεκολλημένον
3, 16, 4.
- ²Εκκοπτεῖν ἄχρι τῶν ῥιζῶν καὶ ἐπι-
κατεῖν 4, 13, 3.
- ²Εκκορίματα Fr. III, 76. *nota.*
- ²Εκκορικὸς τῆς ἐν τῇ ὑγρότητι
φιρμότητας c. pl. 6, 1, 3.
- ²Εκκορβάνειν, δύναται ἐκ-
τεῖν τὴν ἐκαστου φύσιν ἡ μέθος Fr.
II, 45, 47.
- ²Εκλάμπω, τὸ πῦρ —πει Fr. I,
26. ὃ οἶνος, ἡ θάλαττα, τὸ
ὔδωρ Fr. III, 67.
- ²Εκλαχανίζω, ὅταν ἐκλαχανίσων-
ται 7, 11, 3.
- ²Εκλειψίς τῆς σελήνης γίνεται,
ὥς περ ἀπόλειψις τοῦ ἡλίου Fr.
VI, 1, 5. εἴπερ ἐκεῖνο τῆς φύ-
σεως ἡ ἐκλειψίς c. pl. 5, 12, 1.
- ²Εκλευκαίνεται τὰ δένδρα c. pl.
5, 9, 9.
- ²Εκλευκος, ἔξλων ἄχρουν ἐκλευκον
3, 10, 3. 3, 15, 2. 3, 18, 2.
μίνθη 7, 3, 1. φύλλον 9, 6,
1. ὑπόπιμα ἐκλευκότερα 9, 20,
3. φύλλα c. pl. 2, 19, 2.
- ²Εκλιθάω, ἐκλιθασθῇ erat 5,
2, 4. Vide ἐγγλύπτω.
- ²Εκλιθολογέω, —γῆσας τὸ χαρτεῖον
c. pl. 3, 20, 5.
- ²Εκλίμους c. pl. 2, 4, 6.
- ²Εκλουσασθαι 9, 17, 3. *nota.*
- ²Εκλοχμοῦνται αἱ ῥοδωνιαί c.
pl. 3, 19, 1.
- ²Εκλύομαι, ἐκλελυμένην καὶ θηλυ-
τέραν ὁσμήν c. pl. 6, 15, 4.
τὸ πνεῦμα τοῦ ἐκλυομένου κα-
τέχειν κλειδούσι Fr. III, 15.
- ²Εκλυῖσις ἡ διὰ τῶν λουτρῶν Fr.
X, 2.
- ²Εκλύω, ἐκλυόμεθα καὶ λειποθυ-
μοῦμεν Fr. X, 1.

Ἐμμαντοῖσιν ἔδισιν Empedocles
Fr. I, 16.

Ἐμμεραίνει καὶ ξηραίνει τὴν ἀρ-
χὴν Fr. III, 11, 19.

Ἐμμάσσω, εἰ ἐμμάστιας εἰς σκλη-
ρόν Fr. I, 51.

Ἐμμεθύσκω, ὕδωρ τὰς ῥίζας σή-
πον καὶ λίαν ἐμμεθύσκον c. pl.
5, 15, 3.

Ἐνέμεσθαι, ἕως ὅν ἐννεμηθῶσι
τὸν αἰγίλωπα 8, 11, 9. τὸν
πόπον αἱ αἶγες — μονται 9, 16,
1.

Ἐννευρόκανυλος 6, 2, 9. *nota.*
sed ibi ἐννευρόκαναυλα scriben-
dum, quod habent 6, 1, 4.
libri optimi.

Ἐνέφυλος ἥλιος 8, 10, 3. *nota*
p. 699.

Ἐννεφίαι, τῶν ἐννεφίων ἀθρόος
ἢ ἔκχυσις Fr. V, 49. VI, 2, 5.
γίνονται ἐννεφίαι, ὅταν εἰς ἀλ-
λῆλους ἐμπίπτωσι πνέοντες Fr.
VI, 2, 12.

Ἐννεφούται, δ νέτος Fr. V, 7.

Ἐξελοῦται 1, 2, 7.

Ἐκπαππούσθαι τὸν καρπὸν 3, 16,
6. τὸ ἀνθος 6, 4, 8. ὅλα γέ-
νη μεταβάλλει καὶ ἐκπαππούται
c. pl. 1, 9, 1. *nota.*

Ἐκπαχνομένων ζώων c. pl. 4, 1,
4.

Ἐκπελεκάω 9, 2, 7.

Ἐκπεπαίνω, ἐκπεπαῖναν τὸν καρ-
πὸν 5, 1, 1. τοὺς χυλοὺς c.
pl. 1, 16, 2. μῆλα ἐκπεπαῖ-
νόντα c. pl. 6, 16, 2.

Ἐκπέτω editura c. pl. 2, 15,
4. ubi Codd. ἐκπέττει.

Ἐκπέτω, ἢ τροφὴ ἐκπέττεται c.
pl. 3, 17, 7. λευκαίνει ἐκπέ-
ττουσα τὰς τροφάς c. pl. 3, 21,
3.

Ἐκπετάννυμι, vide Δικπετάν-
νυμι.

Ἐκπηγνυμι, ὅταν ὑπὸ χειμῶνος
ἐκπαῖν 8, 7, 5. ὅπως μὴ κα-
θάπερ ἐκπαῖν (τῷ ψυχρῷ ὕδα-
τι) c. pl. 4, 10, 4. τὸ ὕδωρ
ἐξέπηξεν 5, 13, 1. bis. ταχεῖα
ἢ ἐκ τῶν ἐκπηγνυμένων βλάστη-
σις 5, 13, 5. ἐκπηγνύντες τό-
ποι 5, 14, 2. αἱ ἀμπελαὶ ἐξε-
πήγνυτο 5, 14, 3. ἐκπηγνύ-

μενοι ἰχθύς, ὅταν περιλαμβά-
νυνται τῷ κρυστάλλῳ Fr. XII,
8. Vide Ἐμπήγνυμι.

Ἐκπηκτικός, ἀπὸ μάλλον ἐκπ. c.
pl. 5, 14, 7.

Ἐκπηξίς 4, 14, 11. *nota*, ubi
erat ἐκπηξίς, τῶν βλαστῶν, ῥι-
ζῶν, ὅλων τῶν δένδρων c. pl.
5, 13, 3. causa 5, 14, 1.

Ἐκπιρῶ, τὰ κάρνα ἐκπιρῶνται
c. pl. 4, 2, 1. δ οἶνος παλαι-
ούμενος ἐκπιρῶται 6, 7, 5.

Ἐκπίπτω ὑπὸ τῶν ἀνέμων 3, 8,
4. ἐκπεσόντα δένδρα 3, 9, 3.
δένδρον ἐκπεσὸν ὑπὸ χειμῶνος
ἀνίστη c. pl. 5, 4, 7.

Ἐκπληξίς ὑπὸ ψύχους καὶ ἐπὶ
πάγων 4, 14, 13. Vide ἐκ-
πηξίς.

Ἐκπλήσσω, ἐκπλήττω τὴν δά-
δα — προσκαίειν 9, 3, 4.
ἀξίην πεπλήχθαι ἐκπληγέστα
δένδρα est 4, 14, 13. ubi Ur-
binae ἐκπλαγέστα habet, unde
ἐκπλαγέστα scribendum.

Ἐκπλύνω, τὸ ὕδωρ τὰς ὀσμάς
ὥσπερ ἐκπλύνει c. pl. 6, 19, 3.

Ἐκπνευσάτω, τὰς κοιλίας —
ταῦσθαι c. pl. 4, 9, 3.

Ἐκπνεύσις, πρὸς τὰς ἐκπνεύσεις
τῶν φλεγμονῶν 9, 9, 3. *nota.*

Ἐκπνέω, ἐκπνευσάντων ταχέως
τῶν ἀνέμων Fr. V, 52. 54. βο-
ρέας ἐκπνέων μέγας Fr. VI, 4,
4.

Ἐκπνίγω, ἐξέπνιγτο δ οἶτος c.
pl. 3, 20, 5. *not.* ubi olim
versione Plinii (p. 271. posita)
falsus verbum ἐκπηλῶν scri-
ptura fuisse putabam, idque
verbum temere Lexico gr. in-
tulit. Egregii Corai Censura
ἐξέπνιγτο substituit, quod
habet liber Urbinae.

Ἐκποιέω, ἐκποιούσης εἴτε τῆς ὥ-
ρας c. pl. 1, 14, 1. οὐκ ἐκ-
ποιεῖ τὸ τῆς ὥρας ibid. 1, 14,
2.

Ἐκποιέω, τῇ προέσει καὶ ἐκπώ-
σει Fr. V, 20.

Ἐκπυρός, — ρώτερος δ τόπος Fr.
V, 14. *nota.* τόποις ἰσθεμοῖς
καὶ ἐκπύροις c. pl. 2, 19, 4.

Ἐκπυρῶ, δ ἀπὸ ἐκπυροῦ τὸν τό-

- πον Fr. III, 48. τὸν καπνὸν 70. τὰ πυρρῖα ἐκπυροῦνται c. pl. 1, 21, 7.
- Ἐκρήγματα τῶν ὑδάτων c. pl. 1, 5, 2.
- Ἐκρήγνυμαι, δειρρῶαγῃ τὸ ὕδωρ 3, 1, 2. ὅταν ἐκρηγῇ τὸ πνεῦμα Fr. V, 34.
- Ἐκριψις erat 6, 3, 4. ubi διάρψις dedi.
- Ἐκρυσις κεφαλῆς τριχῶν 7, 14, 1.
- Ἐκσασκῶ, αἱ ἐλατὰ ἐκσασκῶνται c. pl. 1, 19, 5.
- Ἐκσῆπω, ἐκσηπόμενα (τὰ δένδρα) σώζεται καὶ ζῇ c. pl. 5, 16, 2. idem addit liber Urbinas c. pl. 3, 11, 5.
- Ἐκσπερματῶσθαι 7, 1, 7.
- Ἐκστασις, μεταβολὴ καὶ οἶον ἑκστασις τῆς φύσεως c. pl. 3, 1, 1. ἑκστασις (ἐκ τοῦ γένους) c. pl. 4, 4, 6. μετᾱστασις c. pl. 4, 4, 13.
- Ἐκστατικὸς, ῥίζα — καὶ 9, 13, 4. ἡ ὁμοία τῷ σκολύμῳ ἡ περὶ Τρυγῶν 9, 13, 4. χυμοί, ῥίζα c. pl. 6, 4, 5. ἐκστατικὴ φθορὰ τοῦ οἴνου 6, 7, 5.
- Ἐκτελειῶ, — οὖν c. pl. 4, 1, 5.
- Ἐκτελειώσις c. pl. 1, 9, 3.
- Ἐκτελειῶ, ἐκτελειῶθῃ 4, 8, 9.
- Ἐκτελῶ, ὅποια γὰρ ἂν ταῦτα ἦ, καὶ τὰ σπέρματα οὕτως ἐκτελιῶται c. pl. 3, 23, 4. ἐκτελειοῦν c. pl. 4, 6, 3. et 4.
- Ἐκτῆνομαι, διὰ πληθὸς τῆς τροφῆς ἐκτῆνομένων c. pl. 4, 4, 9. τὴν δᾱδα ἐκτ. 9, 3, 4.
- Ἐκτομον, τὸ, hellethorum nigrum quidam vocabant h. pl. 9, 10, 4. ubi verba καλοῦσι δὲ τὸν μέλαν ἀντις ἐκ τοῦ τεμόντος καὶ ἀνευρόντος Μελαμπόδιον. ὡς ἐκείνου πρώτου τεμόντος liber Urbinas et Medicus in libro, quem habent, decimo ita mutant: τινὲς ἐκτομον Μελαμπόδιον, ὡς ἐκείνου πρώτου τεμόντος καὶ ἀνευρόντος. ad quem locum vide dicta in Addendis.
- Ἐκτοπίζω 4, 3, 6.
- Ἐκτοπος, ὁ χαιμὼν a. pl. 6, 18, 12. πνεῦμα Fr. III, 22.
- Ἐκτρέχει, ὅταν μὴ καλοῦσθαι c. pl. 2, 15, 5. πολὺ ἐκτρέχει τῶν ἄλλων 6, 8, 1. Vide etiam ἐκδρομή.
- Ἐκτρίβω, περικαθάραντις τὸ λέμμα καὶ ἐκτρίβαντις 4, 11, 6.
- Ἐκτροπήματα 5, 6, 3.
- Ἐκφαίνω, οὐ προϊὼν οὐδὲ ἐκφαίνον 7, 14, 3. δειρρῶαγῃ τὸ ἄνθος c. pl. 1, 13, 11.
- Ἐκφανής, ἐκφανιστάτη ῥίζα 1, 6, 8. τὰ ὕπτια 1, 10, 2. sed Fr. V, 6. pro ἐκφανής Codex Vaticanus. ἐκφανής habet. Vide ἐμφανής.
- Ἐκφύει, ἡ χώρα ἐκφύει τὰ ὁμοία 2, 2, 7. 8, 2, 7. κατεργασθεῖσα ῥαδίως ἐκφύει 8, 7, 7. ἡ κριθὴ δύναται ἐν ταῖς ψαφρωτέραις ἐκφύειν 8, 9, 1. ἐς μείζω τινὰ σπέρμα τῶν ὑποκειμένων ἐκφύειν Fr. III, 7.
- Ἐκφυλογῶ, — οὔται τὸ ὕδωρ Fr. III, 67. 71. 75.
- Ἐκφοροῦται τῇ καύσει Fr. II, 14. ποτα. et 15.
- Ἐκφυσις, φυτεύουσιν ἐκφύσις 7, 4, 3. ποτα. ἀκρεμονικαὶ 7, 8, 5. τὰν ἐν τοῖς ἐαρινοῖς ἀρότοις θάττον ἡ ἐκφυσις 8, 1, 5. μονοκλάμοι κατὰ τὴν ἐκφυσιν 8, 4, 4. τὰς ἐκφύσεις παραλλάττει c. pl. 4, 3, 1. τὴν πρώτην ῥᾶν καὶ θάττω ποιεῖσθαι 4, 8, 2.
- Ἐκχυσις, ἀθρόος ἡ ἐκχ. τῶν ἐκνεφίων Fr. V, 49.
- Ἐλαία, olea, Atticis ἐλάα, (quam scripturam liber Urbinas, quoniam antiquissimus et praestantissimus, solus fere ubique praestat,) ultra triginta stadia a mari non nasci traditur 6, 2, 4. in Syria et alibi fructus confertos fert 1, 11, 4. ὅταν ἄκρον ἐνέγκῃ, σημεῖον σύφορίας 1, 14, 2. folia invertit solstitio aestivo c. pl. 2, 10, 1. post arcturum caro fructus augetur, antea oleum c. pl. 1, 19, 3. ὁ καρπὸς ἐκκληροῦται gemino modo c. pl. 5, 11, 1. ἐλαίας δέσμα, σαρεῖ, πνεύνη Ibidem. ἡ ἐκ τοῦ ἔνου βλάστη-

- σις 5, 11, 2. σπέρμα τοῦ σπέρματος δέχεται 5, 16, 3. οὐδὲν πλέον ἰσχύει τοῦ ἐλαίου μετ' ἀρκτουῖρον, καὶ ὁ πυρὴν τότε γίνεται σπληνός 6, 8, 1. de foliis oleae superne candidis et minus laevibus vide in κότινος. Multos propagandae oleae modos tradit Theophrastus, inter quos semen nusquam nominatum reperi: quam quidem rationem generationis opera humana omnium difficillime perfici, contra adminiculante ventriculo avium, quae semen deglutiunt, atque arte imitante affectionem seminis contractam a concoctione ventriculi, ita ut semen terrae committendum antea lixivio maceretur, docuerunt experimenta Massiliensia narrata in *Ephemeride Gallica Journal de Pharmacie* Martio mense 1817.
- *Ελαία ἡ Ἀθηναία 4, 13, 2.
- *Ελαία Αἰγυπτία 4, 2, 9.
- *Ελαία Ἰνδική 4, 4, 11.
- *Ελαία maris rubri describitur 4, 7, 2. nota p. 326.
- *Ελαίανος, vide ἐλεάγνος.
- *Ελαίνα ξύλα περιφλοῖσθέντα παντοίερα Fr. III, 72. ἐλαίνας ὄζει ἀρχαίως καὶ ὁμαλῶς πως σαρκώδεις praebent materiam minoribus signis 5, 3, 7.
- *Ελαίον, olei usus in abolendis plantis 4, 16, 5. quomodo plantas perdit c. pl. 5, 15, 6. ἀμυγδαλίον, σπασμινον, τὸ ἐκ τῶν ἐλαίων ad unguenta Fr. 4, 14.
- *Ελαίταια, ἐν τῇ Θωπιδί περὶ Ἐλατίαν 8, 8, 2.
- *Ελάτη, ἡ, culturam renuit 1, 3, 6. ἄρσεν καὶ θήλειά 1, 8, 2. notae, quibus distinguuntur 3, 9, 6. ὄρθοι οἱ ὄροι καὶ οἱ κλάδοι — ἰσχυρότατον ἡ ἐλάτι 1, 8, 3. Μικεδονική τῆς Παρνασσίας καλλίων 1, 9, 2. folia σχιστά καὶ προιονώδη habet 1, 10, 5. κρόκινον ἄνθος 1, 13, 1. germinatio regularis describitur 3, 6, 2. μὴ πατάβιδους ἔχει τὰς ῥίζας 3, 6, 4. aliter Idaei 3, 6, 5. abietis praecipue ἡ ἀμφαυτὴς 3, 7, 1. ἐν τοῖς παλαιοῖς καλλίστη 4, 1, 1. ἐν τοῖς ἄνω τῆς Συρίας non nascitur 4, 4, 1. perit αὐτοετῆς, ἐὰν τὸ ἄκρον ἐπικοπή 3, 7, 1. ἡ ἄρσεν δάκρυον αὐτομάτως ἐπιπηγνύμενον ἔχει c. pl. 6, 11, 15. ὁ καρπὸς τῆς ἐλάτης λιπαρὸς σῶδης c. pl. 6, 14, 4. Notae Theophrasteas, quibus mas et femina distinguuntur, e commentariis Moldenhaueri explicare conatus sum p. 189. seqq. verum ipse mihi nondum satisfeci. Inprimis dubius haereo, quid significant verba 3, 9, 6. ἔχει δὲ πτέρυγας τὸ φύλλον καὶ ἐπ' ἐλαττον, ὥστε τὴν ὅλην μορφήν εἶναι θολοειδῆ καὶ παρόμοιον μάλιστα ταῖς Βοιωταῖς κυνέαις. in quibus difficultatem augeat scripturae varietas insignis. Sprengel in priore editione ἐλάτην pinum abietem, in altera pinum orientalem Tournesortii Itiner. II. p. 104. (T. III. p. 84. ed. Lugdun.) aut abietem interpretatus, sexus mentionem non fecit, quem pino abieti et piceae Moldenhauer attribuit, ut Stackhouse.
- *Ελάτη θαλαττία 4, 6, 1. describitur 4, 6, 7.
- *Ελάτην τὴν ὀνομαζομένην τοῦ φοίνικος Fr. 4, 20. nota.
- *Ελατήριον 4, 5, 1. σικύου ἀγρίου τὸ σπέρμα χυλίσθαι ποιεῖ τὸ ἐλατήριον 9, 4. usus eius *Ibidem*. πλείστον πάντων τῶν φαρμάκων διαμένει χρόνον καὶ τὸ παλαιότατον ἀριστον 9, 14, 1.
- *Ελαττον, ἐπ' ἐλαττον προσαύξονται c. pl. 3, 7, 2. ἐπιτοπὸν, ἐπ' ἐλαττον ἐπίσης ἀλλήλοις ἀντιτίθεται Plutarchus de Fato sect. 6. p. 286. Hunt.
- *Ελαττώει, ἰσχυρὰ γηράσκουσα ἐλαττοῦται 6, 8, 5.

- Ἐλαφος**, αἱ ἔλαφοι τοὺς ἔχεις ἐσθλοὺσι c. pl. 4, 9, 2. οἱ ἔλαφοι περὶ τὴν ὄρειαν μάλιστα ὄξους Fr. 4, 59. ὁ ἔλαφος τὸ δεξιὸν κατορθύεται μέγας Fr. 15, 1. λευκός Fr. 20, 49.
- Ἐλεάτης** helleborus 9, 10, 3.
- Ἐλεγκίων**, ἐν τοῖς ἔλεγκιόις 9, 15, 1.
- Ἐλειάγνος** lacus Orchomeni 9, 10, 1. ἢ ἐλ. 9, 10, 2. describitur *nota*. ubi bis ὁ ἐλ. legitur, vulgo etiam *ἐλαιάγνος*.
- Ἐλειοσέλιον**, inter olera agrestia describitur 7, 6, 3. *nota* p. 589. Apium graveolens in editione altera comparavit Sprengel et Stackhouse.
- Ἐλειόχρυσος**, aurelia Gazae 6, 8, 1. τῶν ἀγρίων ὁ ἐλειόχρυσος cum viola nigra floret: *nota*. corona e flore ἐλειόχρυσου εὐδοξεῖν ποιεῖ 9, 19, 3. ubi erat ἐλεγχρύν. descriptio et uap̄s medicus *Ibidem*. Annot. p. 832. 833. Caltham palustrem comparabat Stackhouse. De scriptura certi nihil constat. Loci poetarum ἐλεγχρύν vel ἐλεγχρύνον commendant. Codices Theophrasti et Grammatici ἐλειόχρυσον habent, origine pariter incerta.
- Ἐλελλασφακος** 6, 11, 4.
- Ἐλένιον**, τὸ, inter φρυγανικά στεφανωματικά 6, 1, 1. inter ea, ὧν οἱ κλώνες καὶ τὰ φύλλα καὶ ὅλως ἡ πᾶσα φύσις εὐοσμος 6, 6, 2. ἀπλοῦν τῷ εἶδει καὶ ἑυλῶδες 6, 6, 3. e semine nasci quidam negabant 6, 7, 2. ὅτις ἐπιπολαίους πολεσχίδεις, ταρφέδεις, ἑυλῶδεις ἔχει 6, 7, 4.
- Ἐλένιον**, inter τὰ εὐοσμα, ὧν ἤμιστ' εὐοσμα τὰ ἀνθ. c. pl. 6, 11, 3. τὸ ἀγρίον δριμύταρον 6, 20, 1. et 3. Hyssopus officinale coniecit Gallus Thiebault Examen p. 42. Sprengel Teucrium creticum, in altera editione Inulam heleniura interpretatur. Stackhouse plantam sibi ignotam confitetur.
- Ἐλεφαντίνη**, Σύνη πρὸς Ἐ—τινὴ πόλει Fr. 11, 34. ibi nec vites nec ficus folia amittunt 1, 9, 5.
- Ἐλεφας**, ὁ ὀρνυτός ποιμήλος μέλανι καὶ λευκῷ Fr. 11, 37.
- Ἐλλκη**, Arcades ita vocant, quam ceteri ἰτέαν 3, 13, 7. ubi ἔλικην editi libri, sed Urbinas cum Hesychio rectius ἔλικην.
- Ἐλικηδὼν** περιέλικος 3, 13, 1.
- Ἐλικτός** ἱούλος 3, 18, 11.
- Ἐλικὼν**, ὅρος εὐφάρμακον helleborum optimum nigrum fert 9, 10, 3.
- Ἐλιξ**, ἡ, 1, 2, 1. ἀμπέλου c. pl. 2, 18, 2.
- Ἐλιξ**, ἡ, κισσοῦ γένος 3, 18, 6. γίνη τρία *Ibidem*. περιελλόκαλος 7, 8, 1.
- Ἐλικηθρα** τοῖς ἀρότεροις 5, 7, 6.
- Ἐλκος**, ἔλκη ὑγρὰ, ξηρὰ 9, 11, 2. κηρόμενα 9, 11, 4.
- Ἐλκω**, ἔλκωθ' ἡ μῆλον καὶ βαθύτερον 4, 16, 1. ἔλκωμενα πονη c. pl. 3, 2, 2. ἔλκωμενα βαθύτερον c. pl. 5, 16, 1.
- Ἐλκω**, ἔλκωσθαι in lignis quid dicatur 5, 5, 2. ἔλκωσαι τροφήν c. pl. 1, 20, 5. ἔλκω est c. pl. 2, 4, 10. 2, 5, 2. αἱ θυρίδες ἔλκωσιν αἰεὶ καὶ πνοὴν παρέχουσι Fr. V, 29. τὸ ἔλκω οὐ καλῶς λέγουσι 33.
- Ἐλκωσις** c. pl. 1, 14, 2. 3, 7, 8. bis. ἡ τῆς ἀμπέλου ἡ περὶ τὴν τομήν c. pl. 5, 12, 8.
- Ἐλλανίου Διός** (ἐπὶ) ἐν Διγίτη Fr. VI, 1, 24.
- Ἐλλεβορίνη** 9, 10, 2. *nota* p. 760. De helleboro foetido suspicionem posuit Sprengel p. 77. ed. sec. Serapiadem helleborinen comparavit Stackhouse.
- Ἐλλέβορος**, inter τὰ φαρμακώδη τοῖς ῥέμασι καὶ τοῖς ὀπῆσι, quae loca frigida amant 4, 5, 1. ubi Codices ἔλεβορος ha-

bent. νάρθηκι δημοτέρον τὸν καυλὸν ἔχει 6, 2, 9. τοῦ ἐλλέβορου τὰς κάτω τὰς λεπτάς ῥίζας (λαμβάνουσι) τὴν γὰρ ἄνω τὴν παχύαν τὴν κεφαλῶδη φασὶν ἀχρεῖον εἶναι καὶ διδόναι ταῖς κυσί, διὰ βοῶνται καθάρειν 9, 8, 4. ubi iterum Codices ἐλλέβορον habent. ἐπεὶ καὶ ὁ ἐλλέβορος ταχὺ καρηβαρεῖν ποιεῖ, καὶ οὐ δύναται πολὺν χρόνον ὀρύττειν διὸ καὶ προισθίουσι σκόροδα καὶ ἄκρωτον ἐπιπίουσι 9, 8, 6. quae Plinius de albo helleboro, Dioscorides de nigro retulit. Cf. nota p. 747. Sequitur: περιγραφεῖν δὲ καὶ τὸν ἐλλέβορον τὸν μέλανα ἱστάμενον πρὸς ἑω' et cetera 9, 8, 8. ὁ ἐλλέβορος ἐπὶ ταῦτά τῃ τε ῥίζῃ καὶ τῷ καρπῷ χρήσιμος, εἰπερ οἱ ἐν Ἀντικύρῃ, καθάπερ φασὶ, τῷ καρπῷ καθάριον· ἔχει δὲ σησαμώδη τοῦτον 9, 9, 2. nota p. 752. Sesamoideum semen istud ad helleborum foetidum refert Sprengel p. 77. ed. sec. Helleborum nigrum et album tractat libri 9. caput 10. totum, ubi Codices rursus scripturam ἐλλέβορος habent, quam Hesychius habet, ut et alteram ἐλλέβορος. Etymologicum M. ἐλλέβορος probare videtur. In capite 10. et notitia hellebori utriusque plura sunt verba et vitiosa et loco suo mota, ut in annotationibus p. 757 — 762. demonstrare conatus sum: nec multum auxilii collatio Urbinatis libri ad menda corrigenda attulit. In universum tenendum, helleborum, ubi simpliciter nominatur, album intelligi a medicis antiquis et Theophrasto: nigri serior fuit et notitia et usus. Cf. nota p. 762. Addo reliqua loca: ἐλλέβορος μέλας πολλοῦ ἐστίν, ἀλλ' ἀδύνατος c. pl. 6, 13, 5. ὁ ἐκ τῆς Οὔτης τοῦ ἐν τῇ Παμφασί ἁμείνων·

ἰαχυρότερος ἢ ὁ οὗτος καὶ οὐχ ἁρμόττει εἰς τὴν χρεῖαν c. pl. 6, 13, 4. Helleborum nigrum Sprengel orientalem Lamarkii interpretatur; album veratrum album Lin. Orientalem a Tournefortio in Graeciae Olympo et in Anticyra repertum, et cum helleboro nigro comparatum cum pictura ad exemplum Tournefortianum facta descripsit et helleborum nigrum Theophrasti credidit Gallus Desfontaines in *Annales du Museum national d'histoire naturelle* Vol. XI. p. 278. seqq. Nec dubito equidem, vere cum orientali componi nigrum Theophrasti, in cuius notitia plane consentit Dioscorides. Eundem orientalem Sibthorp officinalem vocare maluit in *Prodromo Fl. Gr.* p. 386. pictum in tabula 523. Maior est dubitatio de albo Theophrasti, cuius notae fere omnes omisae sunt in libris scriptis et editis. Dioscorides autem 4, 150. habet suas notas, in quibus veratrum album L. agnoscere sibi visi sunt botanici antiquiores, cum quibus sentit Sprengel. Digitalem ferrugineam Sibthorp comparavit, testante et obnitente Smitho in *Prodromo Fl. Gr.* p. 439. Dubitationem Smithi repetiit Walpole p. 252.

* Ἐλλείπω, opp. ὑπερβάλλειν c. pl. 6, 11, 12. διὰ τὸ ἐλλείπειν τὴν τοῦ ἡλίου κίνησιν Fr. V, 41.

* Ἐλλειψις τροφῆς c. pl. 5, 18, 3. πέψις 6, 14, 3.

* Ἐλλησποντίας a quibusdam dicitur ὁ ἀργεῖος Fr. V, 62.

* Ἐλλησποντος, sata Hellesponti προτερεῖ c. pl. 3, 23, 5. περὶ τὸν Ἑλλ. ὁ νότος τοὺς νεφετοὺς ποιεῖ Fr. V, 54.

* Ἐλλοβοανθής erat. 6, 5, 3. ubi

- ἑλλοβόνητος dedi, ut 4, 2, 4, et 4, 2, 8.
- * Ἐλλορος, ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἑλλόβοις 8, 5, 2.
- * Ἐλλοροσπέρματα 1, 3, 2.
- * Ἐλλοβώδη καὶ χέδροπα 8, 2, 5.
- * Ἐλλύχνιον, τὸ ἑλλ. μανὸν καὶ ξηρόν ἐφέλκεται τὴν ὑγρότητα Fr. III, 28. 65.
- * Ἐλμῖς, ἔλμινθα τὴν πλατεῖαν 9, 12, 1. τὰς πλατείας καὶ τὰς λεπτεῖς 9, 18, 8. pteridis radix ἐκβάλλει ἔλμινθα πλατεῖαν 9, 20, 5. ἔλμῖς συμφυτον ἐν τοῖς ἔξνεσιν Ibidem.
- * Ἐλπήγορος τάφος in Circeō 5, 8, 3. nota.
- * Ἐλυμος, vide in Μελίτη.
- * Ἐμβάλλω, [ὁ ἥλιος ἐμβάλλει εἰς τόπον 4, 1, 2.
- * Ἐμβιος, ὅσα καὶ ἀπὸ ἔδλων ἐμβιοῖ c. pl. 1, 3, 3. ἐμβιοὶ γίνονται πλεῖον χρόνον c. pl. 5, 6, 5. ἐμβιωτέρα τὰ φυτὰ c. pl. 3, 5, 3. Vide etiam ἔμβρυος.
- * Ἐμβιώω, ὅταν ἐμβιώω 3, 6, 4. c. pl. 1, 2, 1. ἐμβιώναι 3, 6, 5. ἐμβιωσαν καὶ αὐξηθέν 6, 7, 3. ἐμβιώη c. pl. 2, 17, 2. ubi erat βιώη.
- * Ἐμβλαστάνω, τὰ —στάνοντα c. pl. 5, 15, 4.
- * Ἐμβλαστήσεις ἐν ἄλλοις c. pl. 6, 4, 5.
- * Ἐμβλαστικώτατα c. pl. 1, 13, 10. errore editum pro ἐπιβλαστικώτατα.
- * Ἐμβλέπω τοῖς κύμασι Fr. VIII, 7.
- * Ἐμβοδρος, σύνθεσις οὐκ ἔμβ. 9, 3, 1.
- * Ἐμβολή τοῦ Κηφισοῦ 4, 11, 8.
- * Ἐμβριθής, ἐμβριθιάτερα τὰ διεῖα Fr. VIII, 6.
- * Ἐμβρυον, τὰ ἔμβρυα τῶν ζώων 1, 1, 3. ὑγρότητα ἔμβρυον c. pl. 1, 1, 3. ἔκπυτος μάλιστα ὁσος ἔμβρυος καὶ εἰσδυάμενος εἰς ἰαντὰ τὰ δένδρα c. pl. 1, 4, 3. εἰ σπέρμα ἐπιπέσει καὶ ἔμβρυον γένηται c. pl. 5, 4, 5. Sed in his locis omni-
- bus verum ἔμβριος habet Urbinas liber.
- * Ἐμμητρος, ἔμμητρα ἔνθα 1, 6, 5. διαστρέφεται c. pl. 5, 17, 2.
- * Ἐμμονος ὑγρότης c. pl. 1, 6, 7. εὐνήτης καὶ οὐκ ἔμμονος ἀήρ c. pl. 5, 14, 6. μᾶλλον 5, 14, 7.
- * Ἐμπάσσω, οἱ ναφεῖς τῆς γύψου —τιουσιν εἰς τὰ ἱμάτια Fr. II, 67.
- * Ἐμπεδόκαρπα δένδρα i. e. ἀεικαρπα Empedoclis c. pl. 1, 13, 2.
- * Ἐμπεδοκλῆς semina arborum cum ovīs comparat c. pl. 1, 7, 1. 1, 12, 5. 1, 13, 2. 1, 21, 5. de sensu Fr. I, 1. 2. 6, 7. de coloribus 59.
- * Ἐμπαριέω 1, 11, 1.
- * Ἐμπεριλαμβάνω, τὰ δένδρα —βάττι c. pl. 5, 3, 4.
- * Ἐμπήγνυμι, ὅσοι ὥστε ἐμπήγνυμι 1, 8, 3. ὥστε ἡμισυ ἐμπήγνυσθαι c. pl. 1, 22, 6. 2, 3, 6. πάγων σφοδρότητας ἐμπήγνυνουσιν c. pl. 5, 12, 2. αἱ ἀνεμοὶ 5, 12, 4. quibus in locis fortasse ἐκπ. scriptum fuit, quod plurimis in locis habet liber Urbinas et praefert Coray.
- * Ἐμπήξῃς, ἐμπήξῃς αἱ ὑπὸ τῶν πάγων καὶ αἱ ὑπὸ τῶν ἀνέμων διαφέρουσι c. pl. 5, 12, 9. et 11.
- * Ἐμπηρος c. pl. 1, 8, 2. ubi legitur ἔμπυρον: nota.
- * Ἐμπίπτω, ὁ ἰδρῶς ἐμπίπτει τῇ λειποθυμίᾳ Fr. III, 15. ὅταν εἰς ἔδαν ἐμπίσωσι Fr. IX, 15.
- * Ἐμπλάττω, τὰ πρίσματα ἐμπλάττει 5, 6, 3. —τιομένων τῶν πόρων Fr. 1, 14. ἐπιτυφλοῦν καὶ ἐμπλάττειν τὰ φλεβία 66.
- * Ἐμπλέω εἰς τοὺς στεφάνους 6, 8, 1.
- * Ἐμπνευματόω, ἐμπνευματωθῆναι τὴν ὑγρότητα Fr. III, 17, ubi Voas. ἐκπ. habet.
- * Ἐμπνέω, ὅταν ἀθρόον ἐμπνεύσωσιν οἱ ἀνεμοὶ Fr. V, 36. Vide ἐκπνέω.

- **Εμποίω, γάλα γυναιξίν* 9, 11, 10. *θιγρότητας τοῖς σώμασι* c. pl. 1, 22, 6. *βλάβας* c. pl. 2, 6, 3. *σκέλητας* c. pl. 3, 8, 1. *διαφορὰν γενῶν ἐμποιοῦσιν αἱ χεῖραι* c. pl. 4, 11, 5. in Codd.
- **Εμπρήσεις τῶν μηχανημάτων* Fr. III, 59.
- **Εμπυρεύω, ἐμπυρεύεσθαι ἀρίστη ὕλη* 5, 9, 6. *nota.*
- **Εμπυρός, πᾶν ἐμπυρον τὸ πυκνὸν καὶ ξηρὸν καὶ πικρὸν* c. pl. 1, 9, 2. *ἐμπυρωτάτη ὥρα* c. pl. 1, 13, 4. *ἀήρ ἐμπυρός* c. pl. 1, 13, 5. *τόπος* c. pl. 3, 6, 2. *τὸ ἐμπυρον τῆς κόπρου* c. pl. 3, 11, 3. *ἐν τοῖς ἐμπύροις* c. pl. 5, 9, 3. *ἀήρ* 6, 20, 2. *ἡ πνοή* Fr. V, 21. *τόποι* Ibidem: 25.
- **Εμπυρόρος, ἀνθρώπων — ὑρῶν* Fr. 20, 44.
- **Εμύς, ἡ*, Fr. XII, 1.
- **Εμφαίνεσθαι, οὐκ ἐμφαίνεσθαι εἰς τὸ ὁμοχρῶν* Fr. 1, 27.
- **Εμφαίνω, χυμοὶ ἐμφαινόμενοι τοῖς ἐκ τῆς γῆς* c. pl. 6, 3, 4. *ἡμῖν δ' οὐδεμίαν ἐμφαίνει εὐωδία* 6, 5, 2.
- **Εμφάνεια, εἰς ἐμφ. ἄγομεν τὸ ὕδαρ δούτιοντες* Fr. III, 2.
- **Εμφανής τῇ αἰσθήσει* 1, 2, 3. *ἐμφανιστάτην διαφορὰν* 1, 14, 4. 4, 8, 4. *οὐχ ὁμοίως ἐφανής* 8, 8, 6. *τοῖς σπέρμασιν ἐμφανιστέρον ἐκ τῶν συμβαινόντων τὸ αἷτιον* c. pl. 4, 11, 3. *ἐμφανιστάτοι χυμοὶ* 6, 3, 4.
- **Εμφασίς, ὁρᾶν τῇ ἐμφάσει τῆς πόρης* Fr. 1, 27. *antiquorum opinio de hac* 36. *Democritea* 50. *ἐμφασιν τὴν εἰς τὴν ὕψιν* 80. *ἐμφασιν καὶ διάφασιν ποιεῖ* Fr. II, 30. *μὴ ὁμοίαν ἐμφ. ποιεῖν* Fr. 20, 10.
- **Εμφερής, ἐμπεριστάτα* 1, 1, 4. *ἐμπεριεῖς* 7, 6, 3. 8, 4, 11. 9, 10, 1.
- **Εμφλοῖος* 5, 1, 2. *opp. ἀφλοῖος.*
- **Εμφλοισπέρματα* 7, 3, 2. *nota.*
- **Εμφράττω, ὅλον ἐμφράττοντες τὰς ἀρχὰς* c. pl. 5, 12, 6.
- τοὺς πόρους τὸ θεῖμόν* Fr. III, 15. *τὰς κλεψύδρας* Fr. IX, 26.
- **Εμφρων, ἐμφρονιστέρος* Fr. 1, 48.
- **Εμφυτία* 2, 1, 4. c. pl. 1, 6. *toto capite. δεύεσθαι τὴν ἐμφυτίαν* c. pl. 1, 6, 5. *et* 2, 17, 6. *τίς* c. pl. 5, 6, 80.
- **Εμφυτεύω* 1, 6, 1. 2, 14, 5.
- **Εμφύω, ὥσπερ ἐμψυκνύομαι μίσχον* 1, 10, 7. *ἐμψυόμενα καθάπερ δ' αἷτός* c. pl. 5, 15, 4. *ubi male ἐμψυτεύομενα editum.*
- **Εμψυχός, ἐμψυχότερος δ' ἀήρ* Fr. I, 53. *nota.* T. II. p. 620. Cf. *εὐψυχός.*
- **Εναγγελοσπέρματα, τὰ* 1, 11, 3. 8, 3, 4. — *σπέρμα* c. pl. 4, 7, 5. 4, 15, 2.
- **Ενάενα* 7, 5, 5. *nota.*
- **Εναΐθριος, οἱ ἐναΐθριοι λεγόμενοι τόποι* c. pl. 5, 14, 1.
- **Εναιμον φάρμακον* 4, 7, 2.
- **Ενακάνθος ἐχίνος* 3, 10, 1. *nota.*
- **Εναλλαγή, ὅταν μείζων ἐν γένηται πρὸς τὸ παρὰ τὴν φύσιν* c. pl. 4, 4, 9. *μικρὰ* 5, 3, 2.
- **Εναλλάττω, τὰ σώματα ἐναρτεῖν* Fr. 1, 53. *nisi fuit ἐπαλλ ut* 80.
- **Εναντιοδρομεῖν τὰ πλοῖα, ubi erat ἀντιδρομεῖν.* Fr. V, 28. *Utitur quoque Strabo* 15. p. 250. Lips.
- **Εναντιόδομαι, ἐναντιοῦται πρὸς τὸ μὴ δέξασθαι* Fr. III, 42.
- **Εναντίος, ἐναντία πρὸς τὴν βλάστησιν ὄντα* c. pl. 5, 15, 2. *ἡ δόξειεν ἂν ἐναντίως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων συμβαίνειν* c. pl. 6, 6, 9. *ubi cum Coraio ἡ substitutendum censeo.*
- **Εναντίωμα, τὸ μέγιστον* Fr. 1, 69.
- **Εναντίωσις ἄλλη ποιεῖ τὸ πάθος* Fr. VIII, 11. Fr. IX, 7.
- **Εναποθνήσκω, εἰ τις φάγοι, ἐναποθνήσκει* 4, 4, 12.
- **Εναπόλειψις τῶν κενῶν* Fr. 1, 62.

**Ἐναπόληψις* Fr. III, 68. ὑγρό-
τητος καὶ πνεύματος c. pl. 2,
9, 3.

**Ἐναπόμειξ* c. pl. 6, 3, 1. 2.

**Ἐναπόμορξ* ὑγρῷ τοῦ ξηροῦ
c. pl. 6, 1, 1. ubi Heinatus
Ἐναπόμειξ dedit.

**Ἐναποτυπούσθαι* τὰ σώματα
Fr. I, 53.

**Ἐναρμόζω*, Ἐναρμοσθέντα ἀλλή-
λοις ξύλα 5, 3, 5.

**Ἐναστρεφὸς* γῆ c. pl. 3, 13, 1.
nota. An dicitur ut *ἐναίθριος*
et *ἔναυρος*?

**Ἐναυρον* καὶ *ἔπνον* χωρὶον
erat 8, 11, 6. ubi *ἔναυρον*
dedi.

**Ἐνέκδος* 3, 9, 3. et 5. πύκη,
opp. ἄδρος 5, 1, 5. ἔνδ. μά-
λιστα πύκη 9, 1, 2. πύσα
ἔνδ. ταῖς ῥέξαις ἢ πύκη c.
pl. 6, 11, 6.

**Ἐνδοῦσθαι* 9, 2, 7.

**Ἐνδεής*, τὸ ἐνδεής, opp. πλήθος
c. pl. 6, 17, 12. ἐνδεστερώς δ
τῆς φωνῆς αἰρεται λόγος Fr. I,
91.

**Ἐνδεκήρης* Demetrii 5, 8, 1.

**Ἐνδελεχής*, vide *Ἐντελεχής*.

**Ἐνδεχόμενον*, τὸ, ὡς δυνατόν λη-
πτέον 2, 1, 2. ταῦτα ὡς ἐν-
δεχόμενα ληπτέον διὰ τὸ σπά-
νιον 9, 2, 3. Quomodo τὸ ἐν-
δεχόμενον differat ab eo, quod
δυνατόν dicitur, optime docet
Plutarchus de Fato sect. 6.
p. 285. seqq. Hutten.

**Ἐνδηλος* 1, 8, 3. ἐπὶ τούτων ἔν-
δηλος ἢ μεταβολή c. pl. 5, 7,
3. χυμοὶ ἔνδηλοι 6, 7, 4. τοῦ-
το ἔνδηλον ἐπὶ τοῦ οἴνου 6, 7,
5. χυλὸν ἔνδηλον εἰς ἡδονὴν
ἔχειν 6, 11, 11.

**Ἐνδίδωμι*, τὰ κινάτρια τὰ ἐνδι-
δόντα 5, 6, 4. οὐδὲν ἐνδιδά-
σιν ἰατρία καὶ πύκη 5, 6, 1.
ἐνδιδάσκῃ ἢ πυρὰ 9, 3, 3.
οὐκ ἐνδιδόει βρεχόμενα τὰ χέ-
δροπα τὰ ἀτεράμονα c. pl. 4,
12, 4. τὰ τεράμονα μάλλον
ἐνδεωκέντα, τὰ δ' ἀτεράμονα
περιτετασθαι τῷ κελύφει c. pl.
4, 12, 11. τὸ ὑπεῖκον καὶ ἐν-
διδόν Fr. VII, 7. τὰ ἀπλάστα

καὶ μὴδὲν ἐνδιδόντα τῇ θλίψει
VII, 8. οἱ ἄγαν ἐνδιδόντες
ἑαυτοὺς Fr. IX, 17. δ' ἀνιέει
τὸ πνεῦμα ἐνδιδάσιν (ἐξίέναι
τὸ θερμόν) Fr. X, 5.

**Ἐνδόσις*, ἔχει τὰ τοιαῦτα ἐνδο-
σιν Fr. VII, 8. ἐνδόσι τῆς
ὑγρότητος ἢ πέψις c. pl. 1,
15, 3.

**Ἐνδομαί*, ἐνδύεται εἰς τοὺς πό-
ρους c. pl. 2, 5, 4.

**Ἐνείδον*, θαυμαστόν ἐνιδεῖν 4,
12, 2.

**Ἐνείρω*, ἐνείραντες τοὺς τρο-
χίλους 9, 9, 1. ἐνείρομένη
ἐφ' ὀλοσχοῖνον 9, 12, 1.

**Ἐνενα* erat 8, 11, 5. ubi *ἔνα*
dedi.

**Ἐνεργεῖα*, γίνεσθαι καὶ εἶναι
καὶ ἐνεργεῖαν, opp. ἐνυπάρχειν
δυνάμει c. pl. 6, 7, 3. τὰς
ἐνεργείας ποιοῦσιν αἱ ἀλλοιώ-
σεις 6, 7, 5. δ' χρόνος ἀποδι-
δωσιν 6, 8, 8.

**Ἐνεργίω*, οἷς ἂν μέρσι μάλιστα
τις ἐνεργῇ Fr. VII, 2.

**Ἐνέχω*, ἐνέχεται τοῖς ὁδοῦσι 5,
6, 3. nota. ubi erat ἐνδέχεται.
Mecum Urbinas Codex. Simi-
liter in libro Hippocratico de
sterilibus p. 687. 6. ἢ δ' ἐν-
δέχεται ἐν τῷ στόματι τῆς μή-
τρως Foelius, ἐνέχεται scribi
voluit, quod fecit Linden,
et recte!

**Ἐνθεμα*, ἀποξέω c. pl. 1, 6,
7. Similes formas non atticas
collegit Lobeck ad Phrymich.
p. 249.

**Ἐνθλάω*, ἐνθλάσθαι λίθον 5, 2,
4. ubi ἐκλίθασθῃ erat. Vide
ἑγγλύπτω.

**Ἐνθουσικόν* erat 7, 7, 1. Vide
ἐνθρουσος.

**Ἐνθρουσος* 7, 7, 1. inter τὰ
ἀρουράτα, ubi erat ἐνθουσικόν,
male ἐνθρουσος excusum. Au-
thriscum suum vulgarem com-
parat Sprengel p. 67. Ad ἐν-
θουσικόν thymum mastichi-
nam apposuit dubitans Stack-
house. De nomine vide An-
not. p. 594.

**Ἐνιαύσιος*, ἀνέμοι ἐν. Fr. V, 38.

- **Ενιαυτὸν* — δύο ἔτη 9, 16, 5.
 **Ενιαυτοφορεῖν* 3, 4, 1.
 **Ενίημι*, ἐνίαισι τοῖς σώμασιν ὑ-
 γρότητα Fr. V, 57.
 **Ενικμος*, ξύλα ἐνικμότερα, opp.
 ξηρά 5, 6, 3. 5, 7, 4. 5, 9,
 2. γῆ ἐνικμος c. pl. 1, 2,
 1.
 **Ενικνέομαι*, ἐνικνύται μᾶλλον ὁ
 πάγος c. pl. 5, 13, 1.
 **Ενιος*, γένος ἐνιος 3, 13, 7. ubi
 ἴδιον editum. ἐνία ἐν λίθῳ ἐτί-
 ρω γίνεται κίσησις Fr. II, 21.
 ubi ἐνία editum. ἀπὸ τροφῆς
 ἐνίας Fr. VIII, 1.
 **Ενίστημι*, ἄλλας ἀρχὰς ἐνίστα-
 νται τῆς γενέσεως 7, 10, 4.
 ἐνισταμένου θέρους — προση-
 λυθότος 9, 8, 2. ὕδωρ ἐνιστη-
 νός c. pl. 5, 13, 1. ἐνιστηνός
 πολλοῦ ὕδατος καὶ λεληνωμέ-
 νου τοῦ πεδίου 5, 14, 2. ἐνί-
 στασθαι κωλυθέντος *Ibidem*.
 **Ενισχύω*, — ὕει τότε μᾶλλον τὸ
 θερμόν c. pl. 5, 9, 3. τὸ ἄ-
 θρον ἐνισχύειν ἐκάστω Fr. I,
 63, et 67. Fr. III, 56.
 **Ενίσχω*, ἐνίσχει. est 3, 17, 3.
 sed ibi Urbinas liber rectum
 ἐνίστει habet.
 **Εννεατηρίδος*, διὰ 4, 1, 2.
 **Εννευρόκανυλα*, 6, 1, 4. et 6, 2,
 9. Vide *Νευρόκανυλα*.
 **Εννοια*, δίδωσιν ἐννοιαὶν ὑπὲρ
 τοῦ μὴ ἔχειν c. pl. 4, 4, 3.
 **Ενόδιον*, ἐκ τῶν ἐνοδίων καλου-
 μένων Fr. IX, 15. nota.
 **Ενος*, ἓνα, τὰ, τῶν νέων σπέρ-
 ματα εἰς βλάστησιν βελτίω c.
 pl. 4, 3, 4. τῆς ἐνης τροφῆς
 5, 13, 5. ἐνενα erat 8, 11, 5.
 **Ενοφθαλμίζω*, εἴτις ἐνοφθαλ-
 μίσει δένδρον ἐν ἀπὸ πλειόνων
 καὶ διαφόρων c. pl. 5, 5, 4.
 **Ενοφθαλμισμός* 2, 1, 4. c. pl.
 1, 6. toto capite, et 2, 17, 6.
 **Ενοχιστα* καὶ οὐκ ἔμμητρα ποι-
 οῦσι τὰ ξύλα τῆς πεύκης c. pl.
 5, 17, 2. nota.
 **Εντελεχῆς*, τὸ μὴ ἐντελεχῆς c.
 pl. 2, 11, 11. sed ibi Urbinas
 ἐντελεχῆς habet, ut c. pl. 5, 1,
 10.
 **Εντελής* idem quod συντελής c.
 pl. 5, 1, 10.
 **Εντέμνω*, ὁποῦς παρασκευάζουσι
 τὰ μὲν ἐγγυλίζοντας, τὰ δ' ἐν-
 τέμοντες c. pl. 6, 11, 14.
 **Εντεριώνη*, καλοῦσι δὲ τινες ταῦ-
 το (τὸ μεταξὺ ξύλου) καρδίαν,
 οἱ δ' ἐντεριώνην· ἐνιοὶ δὲ τὸ
 ἐντὸς τῆς μήτρας αὐτῆς καρ-
 δίαν, οἱ δὲ μυελόν 1, 2, 6. in
 Codice Urb. μαλακῇ ἀπτῆς 3,
 13, 4. 3, 12, 1. κλήθρας 3,
 15, 2. καρδίαν ἔχει στερεάν,
 οὐκ ἐντεριώνην 3, 17, 5. ξύ-
 λον ἐντεριώνην ἔχον 3, 18, 5.
 ἐντεριώνης ὁπῶν vitiosae legi-
 tur 3, 7, 4.
 **Εντερον*, ἐντερα γῆς πολλὰ φαι-
 νόμενα Fr. VI, 3, 5.
 **Εντεχνος*, οὐχ ἥτιον ἐντεχνον 9,
 16, 8. E Platonis Legibus δη-
 μιουργὸν ἐντεχνον Lexica po-
 nunt.
 **Εντομα*, ἐντ. πάντα βαρύνεται
 ὑπὸ τοῦ ἐλαίου· φεύγουσι γὰρ
 αὐτὰ τὴν ὀσμὴν c. pl. 6, 5, 3.
 τὴν ὀσμύνητα τῆς ὀφύγανου
 φεύγει 6, 5, 4.
 **Εντομή* ad colligendam lacry-
 man 9, 1, 6. quae antea ἀνα-
 τομή erat. Ita ἐντέμνειν τὰ δέν-
 δρα ad colligendam lacrymam
Ibidem. ἀπ' ἐντομῆς συλλέγειν
 9, 6, 1.
 **Εντομή*, ἔκφυσις διατείνουσα
 κατὰ τὴν ἐντομήν c. pl. 4, 7,
 6. nota. τῶν μὲν καὶ ἄνω καὶ
 ἐν ταῖς ρίζαις ἡ ἐντομή 6, 11,
 15.
 **Εντόποις* Fr. I, 51.
 **Ενύδρος*, ἡ ὁστρεῖα ἐνύδρον dici-
 tur 3, 10, 3. τόπους ἐνύδρους;
 oppos. ξηρούς c. pl. 2, 7, 1.
 ubi liber Urbinas rebus ἐνύ-
 δρους habet. παλαιότις ἡ ἐνύ-
 δρους τόποις c. pl. 3, 16, 2.
 ubi rectius ἐφύδρους Codex
 habet, quod praeterendum
 videtur etiam, ubi est γῆ
 ἐνύδρος καὶ μὴ πνευματικῇ
 c. pl. 4, 12, 5. τὰ ἐνύδρα,
 opp. περὰ Fr. XII, 3. ἐνύδρους
 τροφαῖς *Ibidem*.
 **Ενυμνόςπερμος* 8, 3, 4.

- Ἐκπαράγω, ἀνυπάγω μᾶλλον
τὸ διεκιδόν c. pl. 5, 9, 8.
- Ἐξαγριῶ 3, 2, 3.
- Ἐξιδυναίω, τὸ γενῆν ἑξιδυναίω c. pl. 1, 16, 3. 4, 6, 4.
- Ἐξυιρῶ, τὸ ὑγρὸν c. pl. 1, 22, 5. διατμίζον καὶ —ροῦν c. pl. 6, 17, 5. τὴν ἀρχὴν Fr. III, 10. 31. 68.
- Ἐξυιγροῦσθαι τὴν λεύκην c. pl. 2, 16, 2.
- Ἐξυιροῦσθαι τὸν πυρὸν καὶ τὸ λίον c. pl. 2, 16, 2. πυρὸς καὶ κριθὴ ἐξαιροῦνται c. pl. 4, 1, 7. τὸ λίον c. pl. 4, 5, 4.
- Ἐξίρω, πρὸς τὰ ἐξαιρόμενα Fr. IX, 16. quae deinceps ἐπαρσις dicuntur.
- Ἐξιδίαιος, ἐξιδίαιον τὸ μέγεθος Fr. V, 32.
- Ἐξικανθούται 6, 4, 2. ubi eret ἐξανθεῖται.
- Ἐξικριβῶ, ταῦτα ἐξικριβωθῆναι παρὰ τοῖς Τυρρῆνοις 9, 16, 6.
- Ἐξίλλαγῃ χώρας 2, 2, 10. et II.
- Ἐξίλλαιτω, περιττότερα καὶ ἐξίλλαιμένα πρὸς ταῦτα 4, 4, 14. τὴν δσμὴν —τειν c. pl. 6, 15, 2. γένος ὅλον εἰς ἕτερον —αίττειν 8, 8, 3.
- Ἐξίλλοιούται πρὸς τὸ χεῖρον c. pl. 2, 15, 2.
- Ἐξικανυρούμενον τῇ δσμῇ c. pl. 2, 16, 4.
- Ἐξικριβῶ, πυρὸς ἐξικριβλούμενος μεταβάλλει c. pl. 4, 5, 3.
- Ἐξικριβῶ 3, 2, 2. ἐξικριβούμενον c. pl. 3, 18, 7.
- Ἐξίμητος, ἐν ἐξίμηνω 8, 2, 7. In Aristotelis h. a. semel ἐξίμητος a Codd. oblatum praefert Lobeek ad Phryn. p. 413.
- Ἐξικαλλίσσω, Fr. III, 20. V, 16. ἐξικαλλῶσθαι c. pl. 2, 10, 2. Vide κατανάλλω. ἐξικαλλωθέντος τοῦ ὑγροῦ c. pl. 4, 13, 3. ἐξικαλλῶσε Fr. V, 15. ἐξικαλλόμενον Fr. IX, 2.
- Ἐξικαζήρυνω Fr. V, 16. ubi Codd. duo simplicia ἀναξ. habent.
- Ἐξικακλήρω 3, 17, 1.
- Ἐξικαμῶσθαι τὸν πυρὸν 8, 10, 3.
- Ἐξικανθῶ, ἥν κατὰ μέρος τι τοῦ σώματος ἐξανθήσῃ λευκὸν (sc. ἐξάνθημα) Fr. 20, 44. ἀνθος ἐξάνθηκος 4, 7, 2.
- Ἐξικανθῶ, τις τῆς προὑπαρχούσης οὐκείας καὶ δυνάμεως c. pl. 6, 15, 2. nota, et ἐξάνθω.
- Ἐξικανθῶ, τὰ ἐξικανθίσματα μανὰ καὶ μαλακὰ κινεῖσθαι c. pl. 4, 12, 3. sed ibi liber Urbinas ξυνιστάμενα habet.
- Ἐξικαλλῶ, τὴν πῶαν 8, 7, 2.
- Ἐξίπτω, τὸ φῶς ἐξίπτεται Fr. III, 72.
- Ἐξικανθῶ, ἐξικανθῶσι c. pl. 5, 9, 11. 6, 17, 4.
- Ἐξικανθῶ, κριθὴ 8, 4, 2. nota.
- Ἐξικριβῶ, ταχὺ διακινεῖται καὶ —ίται c. pl. 1, 1, 3. sed ibi Codd. omnes ἀτμίζονται habent. Aristot. de part. anim. 2, 7. ἐξικριβῶντος αὐτὸ ἕδος ὑπὸ τῆς θερμοτήτος. Significatio activa et neutra est de gener. anim. 5, 3. ψύχεται πάντα μᾶλλον καὶ ἐξικριβῶ τὸ ὑγρὸν —ἐξικριβῶσθαι γὰρ ὑπὸ ἀμφοτέρων συμβαίνει τὸ ὑγρὸν.
- Ἐξικανθῶ, τὸ δάγμα Fr. XIII, 2.
- Ἐξικανθῶ ὅλον τὸ δένδρον c. pl. 5, 12, 5.
- Ἐξικανθῶ, ἐξικανθῶσι καὶ ἀπολοχμοῦται 6, 6, 6. ἐξικανθῶσι καὶ διακινεῖται τὰ μᾶλλον c. pl. 1, 22, 2. ὅς διακινεῖται καὶ ἐξικανθῶσι c. pl. 4, 11, 5.
- Ἐξικανθῶ, ὅταν ἐξικανθῶσι δι. ἀνδρῶν c. pl. 5, 9, 8. ubi male —μελῶ editum.
- Ἐξικανθῶ, ἐξικανθῶσι τὰ φθιόντα c. pl. 5, 18, 3.
- Ἐξικανθῶ, ἐξικανθῶσι τὰ κάρνα χρονίζόμενα c. pl. 6, 7, 4. τὸ ὑγρὸν 6, 8, 1.
- Ἐξικανθῶ, πλεῖον σιδήρον φασιν ἐξικανθῶσι τοῖς νοτίοις Fr. V, 58.
- Ἐξικανθῶ 3, 18, 10. ποιῶσι c. pl. 5, 5, 4.
- Ἐξικανθῶ, ἐπὶ τῶν ἐξικανθῶσι

- ων καὶ ἡμερωμένων ἔχει τὴν
 ὁμολοσίαν (τὰ ἐκ σπερμάτων φυό-
 μενα) c. pl. 5, 3, 5. εὖν μη-
 δεις ἐξεργάζεται 5; 7, 1.
- Ἐξεργασία, τὴν ἀκριβῆ καὶ τὴν
 πολλὴν ἄγαν ἐξ. c. pl. 3, 1, 6.
- Ἐξέρυθρος σφόδρα καὶ φοι-
 νικῶς 4, 6, 10. τὸ πρόσσωπον
 — θροὶ γίνονται Fr. IX, 37.
- Ἐξέρω, ἰσὺν ἐξεχουσὺν 3, 10, 5.
- Ἐξήδω, καρποὶ καθαροὶ καὶ
 εὐλειτουργοὶ ὅλον ἐξηθήμενοι πως
 ὑπὸ τῆς φύσεως α. pl. 6, 13,
 1. ubi Edd. pr. ἐξηθήμενοι
 habent nota.
- Ἐξημερέω 2, 2, 9. γαργύλα —
 ροῦσα c. pl. 2, 14, 2. τὰ ἀ-
 γγύλα α. pl. 3, 17, 5.
- Ἐξημαίω, πάντα πασαι ἐξημα-
 σθῇ 5, 7, 4. — ζῶσαι 7, 5,
 1, 7, 5, 6. ἡ νόσος ὑπὸ τοῦ
 ἡλίου c. pl. 3, 6, 1. ἐξημαί-
 ζουσα τὴν υγρότητα τὴν πλεῖω
 c. pl. 4, 8, 4. supplementum
 Codicis Urbinatis.
- Ἐξίσταμαι, μὴ καταφυτευόμενον
 ἐξίσταται 6, 7, 6, 8, 7, 4.
 ἐξίστη ὄλξαν φαγῶν 9, 13, 4.
 σπέρματα ἄλλως πως ἐξίσταται
 c. pl. 5, 18, 1. οἶνος ἐξιστά-
 μενος 6, 7, 5. ὥπερ πυραμι-
 νῶν καὶ ἐξιστάναι 9, 19, 1.
 ἐξίστανται τῶν γενῶν c. pl. 1,
 18, 2.
- Ἐξισχύω, vide Κατισχύω.
- Ἐξόζει, τοῦ σησάμον Fr. 4, 20.
 ἐξόζουσι τοῦτον μονον καὶ μά-
 λιστα 47. οἱ μὴ εἰσθότες μυ-
 ρίκεσθαι μάλλον ἐξόζουσι τῶν
 συνεχῶς 54. 57. μηδενὸς ἐξόζη
 69. μάλιστα ὀζειν pro eo est
 Ibidem.
- Ἐξομοίω τοὺς καρποὺς, quam
 simillimos reddo 2, 2, 4. et
 8.
- Ἐξομολοσις, τὴν ἐξ. ἀποδίδωσι
 c. pl. 4, 3, 1.
- Ἐξομωργμός Fr. VII, 16.
- Ἐξομωργκτικὸς Fr. VII, 16.
- Ἐξοξίνωμα, τὸ φθειρόμενον —
 νεται c. pl. 6, 7, 7.
- Ἐξορδος, vide Ἐσορδος.
- Ἐσορδος, exsiccatus 1, 11, 3.
 nota, ubi erat Ἐξορδος.
- Ἐξυβρίζω, ἐξυβρίσασθαι διὰ τὴν
 εὐτροφίαν c. pl. 2, 16, 8. κα-
 θ' ὅπερ ὑλομανῶν καὶ ἐξυβρί-
 ζων c. pl. 3, 1, 5. 3, 6, 8.
- Ἐξυγραίω, ἐξυγραιωμένον τῶν
 φυτῶν c. pl. 1, 13, 6. idem
 διωγρῶν significat. τὸ συνά-
 μνον ἐξυγραίνεται καθ' ὅπερ
 ἄγγυλον γινόμενον c. pl. 6, 6,
 4. τὸ φθειρόμενον — νεται 6,
 7; 7. ἐξυγρασμένοι λίθοι Fr.
 II, 10. ὁ νότιος ἐξυγρῶνς καὶ
 ὑδατῶδη ἐποίησεν Fr. V, 54.
- Ἐξυδατός, ἀποθνήσκων καὶ ἐξυ-
 δατοὶ τὰς ὁμαίς Fr. 4, 66.
- Ἐξωκοίτος Fr. XII, 1.
- Ἐξωγρῶς 4, 6, 2.
- Ἐπάγω, ἡ τροφή ἐπάγεται 1, 1,
 9. ὡ τὴν τροφήν ἐπάγεται c.
 pl. 1, 12, 1. ἐξ ὧν μάλιστα ἄν-
 τισ ἐπαγάγοι c. pl. 3, 18, 1.
- Ἐπακανθίζω, φύλλον ἐξ ἄκρου
 ἐπακανθίζον ὀξύς 3, 10, 1,
 et 9, 4, 3. — ζοντα μέλλας 3,
 11, 3. de radice fabae Aegy-
 ptiae 4, 8. φύλλον καππαρι-
 δος 6, 4, 1. 6, 5, 2.
- Ἐπακτός, σύμφυτον καὶ ἐπακτὸν
 τὸ θερμὸν ἔξωθεν Fr. III, 66.
- Ἐπαλείφω, τὴν γῆν ἐπαλείφω
 ἥτιον c. pl. 3, 23, 2.
- Ἐπαλλάττειν ὀξέειν ἐνία εἶδη 2,
 3, 2. κατὰ μίαν συνέχεις, ἐνια-
 χοῦ δι καὶ ἐπαλλάττειν 4, 6,
 10. ἐπαλλάττειν τοὺς πόρους,
 opp. κείσθαι κατ' ἀλλήλους
 Fr. 1, 80.
- Ἐπαλλόκαυλος 3, 18, 8. et 11.
- Ἐπαμύνομαι, ἐπαμύσασθαι τὴν
 γῆν 9, 13, 5. ἐπαμύναι τὴν
 γῆν, ὅταν οὐρήσῃ Fr. II, 28.
- Ἐπαμφοτερίζω, — ζει τὰ ἐξ ἐπα-
 τέρας ὥρας Fr. V, 55.
- Ἐπαναλαμβάνω, ὅπως ἐπαναλά-
 βωσι τὴ τροφή τὴν κακοπαθεῖ-
 ναν c. pl. 3, 7, 8.
- Ἐπαναπληροῦσθαι τὸ ἐνδεδῆς Fr.
 1, 8.
- Ἐπαναφορὰν τοῦτων ἔχουεν πρὸς
 1, 2, 4. idem alibi ἀναφορὰ.
- Ἐπανίσσω, — οἶσαι τὸ ἐντός ὑπὸ
 τοῦ ἐντός Fr. 1, 8.
- Ἐπαπορεῖται Fr. VIII, 9.

²Επαρῶν, ἐπαρῶσιν αἱ εἶναι τὸ
ἑμμετρον c. pl. 3, 1, 2.

³Επαρῶς, —σις ἰονθῶσις Fr.
IX, 15.

⁴Επαρῶσιν εἰς τὸ αὐτὸ Fr. VIII,
9.

⁵Επαρῶς 1, 12, 2. rectius οὐδὲ
σαφῶς Urb. Cod. habet.

⁶Επαρῶν, ἐπαρῶν τὰ πρόσβατα
8, 7, 4. 8, 11, 9. τὸ αἰῶν
ἐπαρῶντες ὕδατα c. pl. 2, 5,
5.

⁷Επει, sequente gemino γς 1, 6;
10.

⁸Επεκτείνεται τῆς οἰκίας ὄρας
6, 8, 4.

⁹Επερχομαι, ὑπὲρ τῶν τοιούτων
ἐν τοῖς ἰσομέτοις οἰκιστέραν
ἐπεκτείν c. pl. 6, 7, 6.

¹⁰Επισθίω, ἐπερον ἐπισθίειν c.
pl. 6, 4, 7.

¹¹Επιστάσις, ἐπίστασις καὶ χρόνια φυ-
τὰ 1, 1, 9. χρόνῳ γίνεσθαι καὶ
οὐκ ἐπίστασις c. pl. 5, 3, 6. ἐπε-
στασίους ὄρας 5, 7, 3. καὶ μάλιστα
ἐπὶ πᾶσι 5, 12, 1.

¹²Επετιοφορεῖν c. pl. 1, 20, 3.

¹³Επετιοφορὸς c. pl. 1, 20, 3.

¹⁴Επεπλην παρὰ τὸν αὐτὸν 7, 8;
1. ubi ἡ πεπλην Edd.

¹⁵Επερχομαι, ἐπερχόμενα μικρὰ 4, 4,
13. ὅλον ἐν αὐτῶν ἐπερχοῖν c.
pl. 4, 6, 3.

¹⁶Επὶ γῆς πληθύνουσιν οὐσίς, ὥς περ
ἐπὶ ὕδατι καὶ νότῳ c. pl. 6, 19,
5.

¹⁷Επιβάλλω, ἐπιβάλλεται ἄλλους
βλαστῶν 3, 5, 1. κλήματα
ἐπιβάλλειν 4, 13, 5. nota. κλή-
ματα ἐπιβάλλονται c. pl. 5, 9,
11. nota. ταῖς χώραις ἀνθε-
τόν καὶ ὅσον ἐπιβάλλει τοῖς
γένεσιν 8, 4, 6. τὰ ὄργανα,
καθόσον ἐπιβάλλει, κινεῖ-
σθαι Fr. 4, 60. εἰν ἐπιβάλλη
εἰς ἐπὶ τὸ ὕδωρ Fr. III, 4.
opp. ψιλὸν ὕδωρ Ibidem. πολ-
λὰ ἐπιβαλλόμενους ὄλγια ἐπι-
τελεῖν Fr. 1, 11. πρὶν τὸν ἥλι-
ον ἐπιβάλλειν 9, 8, 5. τὰ
πύκνα καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλον-
τι τῶν δένδρων c. pl. 3, 7, 9.
nota. Posidonius Athenaei 14,
p. 361. Schw. & δὴ θυγῶν τρὸ-
Theophr. oper. T; V.

γὰρ ἀλλήλους ἐπιβάλλει. Plato
Phaedri s. 99 πατοῦσαι ἀλλή-
λους καὶ ἐπιβάλλουσαι, incomp-
bentes.

¹⁸Επιβάπτω χυλῶ μελιτηρῶ 3, 7,
3. Cf. Aristot. Problem. 10,
59.

¹⁹Επιβαρεῖαν ὑπόδιαν 3, 13, 6.
nota. Ita ἐπιγλυκὺς.

²⁰Επιβεβαῖοι c. pl. 5, 14, 4.

²¹Επιβλαστῶν 3, 5, 3. αἱ εἶναι
7, 2, 3. εἰνα δένδρα μετ' ἀρ-
κτοῦρον c. pl. 1, 10, 6. ὕστε-
ρον μῆνι c. pl. 4, 3, 2.

²²Επιβλαστῆσις 3, 6, 2. quando
fiat c. pl. 1, 6, 3. 1, 10, 6.
ἡ περὶ τροπῆς βραχείᾳ, ἀλλὰ
μετ' ἀρκτοῦρον ἐπιβλαστῆσις
πλείω καὶ ὑπὸ κύμα c. pl. 1,
13, 3. πρὸς τὴν τῆς ὄρας ἐπι-
βλαστῆσις c. pl. 1, 13, 10.
unde c. pl. 5, 9, 2. αἱ εἰς τὸν
ὕστερον χρόνον ἐπιβλαστῆσις
τῆς ἀμπελῶν 5, 17, 7.

²³Επιβλαστῆσις, ἐπιβλαστῆσις
pl. 1, 13, 8. —κώστα c. pl.
1, 13, 10. ubi male ἐμβλ-
aditum.

²⁴Επιβολὴν ἔχοντες, tegumentum
c. pl. 3, 16, 4.

²⁵Επιβόσκῃσι, χαλεπαὶ αἱ —ήσις
c. pl. 5, 17, 6.

²⁶Επιβόσκω, τὰ ἐπιβόσκαμα 3,
6, 3.

²⁷Επιβόρῳ 2, 6, 5. τὰ εἶδη 5, 3,
3. ubi erat ἀπαρτίθασθαι 5,
6, 3.

²⁸Επιβρίθω, ἢ ἂν ἐπιβρίση τὸ
πνεῦμα Fr. V, 34. ubi ἐπι-
ρίση erat.

²⁹Επιγίω, ἀλάμῳ 4, 11, 13.
ὕδατα opelastibus opposita c.
pl. 2, 5, 1. κατὰ 3, 18, 6.

³⁰Επιγυῖφυλλος 9, 1, 2.

³¹Επιγυῖτης, de cativa lassitudine
Fr. VII, 1.

³²Επιγλυκύνω, ὁσμὴν —νοῦσαν
c. pl. 6, 15, 4. nota.

³³Επιγλυκὺς 3, 18, 9. ut ἐπιβα-
ρὺς.

³⁴Επίδασις 3, 18, 5. An ut ἐπι-
βαρὺς, ἐπιγλυκὺς?

³⁵Επιδοχομαι, οἶνος προποθῆς
A d

- Ἐρυθραῖος μὴ ἐπιδέχεται τοὺς ἄλλους Fr. 4, 48.
- Ἐπιδιαλέμπει τὸ πῦρ 9, 3, 2.
- Ἐπιδιατρέβω τῇ γυναι οὐδὲνα χρόνον Fr. 4, 11.
- Ἐπιδίδωμι, —σιν εἰς μέγεθος c. pl. 3, 11, 3.
- Ἐπιστάζοντες καὶ μὴ ὀνούμενοι Fr. 4, 45.
- Ἐπιδοξάζω, τοῦτο ὡς ἐπιδοξαζόμενον εἰρησθαι c. pl. 1, 5, 5.
- Ἐπίδοσις εἰς τὸ βέλτιον καὶ χεῖρον 2, 2, 12.
- Ἐπισκῆς, ὁπῶρα ἐπ. Fr. VI, 3, 7.
- Ἐπίτευξις τῶν ἐπιτιθεμένων 2, 6, 1.
- Ἐπιζητέω, ἐκείνα ἃν τις ἐπιζητήσει παρὰ τούτων, ὥστε καὶ τὸ ἐποπείμενον ἀποδιδόναι c. pl. 6, 2, 1. τὸ ἑλλείπον 6, 16, 7.
- Ἐπιθαλάττια, τὰ 8, 2, 11.
- Ἐπιθάνατος, ἐπιθάνατος χυμὸς c. pl. 6, 4, 5.
- Ἐπίθεσις, ποιῶν πληγὴν καὶ ἐπίθεσιν Fr. VII, 7. nisi plausit fuit.
- Ἐπίθετος, τὰ τοιαῦτα ἐπίθετα καὶ πόρρωθεν 9, 8, 6. et 8.
- Ἐπιθιγγάνω, ὅσον ἐπιθιγγάνειν Fr. 4, 11.
- Ἐπικάθημαι, ἐπικαθήμενον ὕδαρ c. pl. 3, 24, 4.
- Ἐπικαίω, ἐπικαιούμενη καὶ ἐπιμαρμένη ῥοδονία 6, 6, 6. τὰ ψυχὴ ἐπέκινε c. pl. 2, 1, 6. τὰ δάκρυ ἐπικαίει c. pl. 2, 5, 3. et 4. μετὰ τὰς ψευδῆς δταν ἐπικύσση σφοδρότερον δ ἥλιος c. pl. 5, 11, 1. ἀνεμοὶ ψυχροὶ ἐπικύσαν 5, 12, 2. nota. ἐπικαίεται 5, 13, 3. et 4. πικνοὶ καὶ ἐπικαίει τὸν φλοῖον 5, 15, 6.
- Ἐπικαρπία, βελτίων πρὸς δένδρῳσιν, οὐ πρὸς ἐπικ. c. pl. 2, 15, 5. sed rectius εὐκαρπίαν Codex Urb. habet.
- Ἐπικαρπίζομαι τὴν γῆν 8, 9, 3. ut simplex καρπίζομαι.
- Ἐπίκαρπος pro ὀπίκαρπος 6, 4, 6. teneat libri omnes.
- Ἐπικαταλαμβάνοντος τοῦ νέου τὸν ἑνὸς 2, 6, 10.
- Ἐπικειμαι, ὅσον ἐπικεῖται εὐθὺς τοῖς περὶ ἄρπτον οἰκοῦσιν δ βορέας, δ δὲ μακρὸν ἀφέντημα Fr. V, 5.
- Ἐπικείρω, τὸ πρᾶσον καὶ τὸ γήτειον ἐπικείρεται πολλάκις 7, 4, 10. ἐπικείρονται καὶ ἐπινύμουναι τὸν εἶτον 8, 7, 4. πολλάκις ἐπικείρεσθαι τὸ βάλσαμον 9, 6, 3.
- Ἐπικήκρος 6, 7, 3. ἑρρος. ἰσχυρὸς 7, 5, 1. σικυα ἐπικήκρος c. pl. 1, 10, 4. ἀσθενέστατον καὶ ἐπικήκροτατον c. pl. 1, 20, 3, 2, 12, 5. ἀσθενέστατα καὶ ἐπικήκροτατα σπέρματα c. pl. 3, 22, 2. ἐπικήκροτατον ἑπισσος πρὸς τὰς ἐρνοίβας καὶ τὰ ψυχὴ c. pl. 4, 14, 4.
- Ἐπικλείω, τὴν ἀρχὴν ἐπικλείει καὶ καταλαμβάνει Fr. III, 25.
- Ἐπικλινῆς, ἐπικλινῆ τῇ σιδυῖ καὶ μὴ ὀρθᾷ c. pl. 3, 22, 1.
- Ἐπικλυσίς ποταμοῦ Fr. XII, 11.
- Ἐπικρύβω 4, 2, 1. ἐπικρυώθων τῶν καρπῶν c. pl. 1, 17, 9, 2, 8, 4. 5, 2, 4. τὰς καρπὰς τῶν βλαστημάτων c. pl. 3, 14, 8.
- Ἐπικύνεις c. pl. 5, 2, 4.
- Ἐπικουινωτὴν ἔχειν Fr. 4, 67.
- Ἐπικολαίνοισι πηλόν c. pl. 1, 6, 6. nota.
- Ἐπικόλλημα 4, 3, 3.
- Ἐπικοπή quibus nocet 4, 16, 1. ἐπικοπήν καλοῦσιν, δταν ἀφαιρεθείσης τῆς κέλης ἐπικόπη τις τὸ ἄκρον c. pl. 5, 17, 3.
- Ἐπικόπτω, καθ' ὃ ἂν ἐπικόπη 1, 8, 4. δταν τὸ ἄκρον ἐπικόπη 3, 7, 7, 4, 16, 1. synon. κολούειν c. pl. 2, 15, 3. 5, 17, 3. θλίβει καὶ ὥσπερ ἐπικόπτει ὁ ἀήρ Fr. III, 16.
- Ἐπικρατέω, ἐπικρατεῖ ἡ ὀροβάγχη ὀρόβων διὰ τὴν ἀσπίν 8, 8, 4.
- Ἐπικυεύσόμενα ζῶα c. pl. 1, 11, 1.
- Ἐπικυκλινδρωθῇ τὸ σῖλινον c. pl. 5, 6, 7.

- Ἐπικύπτει δ σάκος c. pl. 3, 22,
1.
Ἐπικύπτει, ἢ γὰρ ἂν ἐπικύπτει
τὸ πνεῦμα Fr. V, 34. erat, ubi
ἐπιβράση defsi.
Ἐπιλαμβάνω, τὸ μετέωρον ψυ-
χρὸν ἢ δὴ μεταβάλλον, ἐπιλαμ-
βανούσης τῆς ὕλης c. pl. 1,
13, 4. καὶ τοῦ λευκῆς ἐπι-
λαμβάνει c. pl. 1, 11, 3. attingunt
hiemem. τῆς λευκῆς πλῆ-
ρης οὐδὲς ἔστιν ἐπιλάβη
Fr. IX, 25. ὅταν ἀπὸ μαλακῆς
ἐπιλάβη c. pl. 1, 11, 3. ὅταν
δ ἤλως ἐπιλάβη καὶ ἄννοια
c. pl. 4, 14, 3. nota. ἐπιλη-
πτῶν καὶ τῶν ὁμοειδῆτα Fr.
20, 12.
Ἐπιλάμπω, ὅταν ἐπιλάμπῃ δ
ἤλως c. pl. 1, 12.
Ἐπιλευκαίνω 3, 12, 9. 3, 17,
3.
Ἐπιλευκός, 3, 7, 5. 3, 14, 2. ut
ἐπιβαρὺς, ἐπιγλυκὺς, ἐπιμε-
λας.
Ἐπιλήπτως, πρὸς τοὺς ἐπιλήπτους
9, 12, 5. βαλθῆμα ἐπιλήπτω
Fr. XV, 1. hie.
Ἐπιμελαιομαι 3, 15, 6.
Ἐπιμελας 3, 8, 6. 6, 5, 3. ut
ἐπιλευκός.
Ἐπιμετρον, τὸ ἐπιμετρον ποιεῖ δ
σῖτας c. pl. 1, 13, 7.
Ἐπιμύγνυμι, πλῆθει τοσοῦτων
χρωμάτων ἐπιμύγνυται Fr. 1,
78.
Ἐπιμυγῆσιν τῷ φρίδι Fr. 4, 45.
Ἐπινέμω καὶ ἐπικίρω τὸν αἶον
8, 7, 4. ὅπως ἐπινεμῆθῃ καὶ
ἐκθερμῆθῃ c. pl. 4, 6.
Ἐπινύω, τὰ ξύλα ἐν τῷ ὕδατι 5,
4, 8.
Ἐπινυφεῖν c. pl. 3, 24, 4. nota.
ἐπ. καὶ θασύνειν Fr. V, 61.
Ἐπινυφελός, ἐπινυφῆλον αἰ. ὅστις
Fr. VI, 2, 6.
Ἐπινοήσῃ ἀνεμός Fr. V, 4. ἐπι-
νοή καὶ αἰθερία 51. ἀέρος θο-
λήρου καὶ ἐπινυφούς — ἀπκοίας
καὶ ἐπινυφούς c. pl. 5, 12, 2.
Ἐπινύπτω, ὅταν ἐπινυφῇ ἢ ἀμ-
πυλός 4, 14, 6. nota. ἐπινυφῇ
κατὰ τὴν ἀνθρώπιν c. pl. 5, 10,
13.
Ἐπινύπτω, erat c. pl. 3, 24, 4.
ubi ἐπινυφεῖν defsi.
Ἐπινύω, ὅσα κατὰ τέχνην καὶ
ἐπινύω γίνονται Fr. 4, 7.
Ἐπινύσος, ὑποδύγας Fr. 20, 48.
Ἐπὶξανθος 3, 10, 4. 4, 2, 7.
16, 4, 6.
Ἐπιξηραίνω c. pl. 3, 15, 2.
Ἐπιξυνδύω, μᾶλλον τὴν ἀπορίαν
c. pl. 2, 17, 7.
Ἐπίπτεδός, opp. κρύδος et πυρός
Fr. VII, 9.
Ἐπιπτερόν 7, 7, 3. nota p. 600.
flore caret, ἀνάνθης 7, 7, 9.
Hesychius sub h. v. Theophras-
tum nominavit, ubi erat ἐπι-
πτερόν, ut in Hippocrate Foe-
sii p. 874. Q. mala ἐπιπτερόν
τὰ φύλλα legitur. Sedum odora-
leucum Smithii editio altera
Sprengellii comparavit: alche-
millam arvensis Stachysod
propter floris parvitatem.
Ἐπιπύγνυμι, ὅταν ἀπὸ δὲ πάγος
καὶ πάλιν ἐπιπύγνυται c. pl.
3, 13, 2. τῶν αὐτομήτως ἐπι-
πύγνυται δακτύλων c. pl. 6,
11, 15.
Ἐπιπύπτω, εἰ ἐπιπύπτω σπέρμα
c. pl. 5, 4, 3. ὅταν ἐκπύπτωσιν
ἀλλήλοις οἱ ἀνέμοι Fr. V, 54.
Ἐπιπλάττω ἐπὶ τὸ δόγμα 9, 13,
3. ἐπ. καὶ καταλαμβάνειν τοὺς
πόρους Fr. 1, 8.
Ἐπιπλάττεις ῥοβὶ φακοῦ 8, 5,
3.
Ἐπιπνέω, ῥοβός ἐπιπνέει τῷ νῶ-
τι Fr. V, 9, 55.
Ἐπίπνυται χιμύρινος Fr. V, 55.
Ἐπιπόλαιος, κούρων τινῶν καὶ
ἐπιπόλαιον ὄντιον Fr. III, 53.
Ἐπίπτοντες ἢ διακείθοντες αἰθῆρα
notione c. pl. 3, 7, 10. πω-
θρός καὶ ἐπιπτόνους, opp. ἔξῃς
καὶ φερόμενους Fr. 1, 114.
Ἐπιπορφυρίζω, λευκὸν μύζαν
Fr. 20, 37. 3, 18, 2. 6, 2,
1. 6, 4, 2.
Ἐπιπορφύρεος 4, 6, 7. μικρὸν
ἐπιπορφύρον ὄντιον 7, 3, 1.
Ἐπίπρυσθῃν, τῆς πύξης οὐδὲν
ἐπὶ τῆς φορᾶς Fr. V, 30.
Ἐπιπροσθῆναι, ἐπιπροσθούριος τοῦ
Κιθαριῶκος Fr. V, 32.
A. 2, 2

- Ἐπιστάθαις τοῦ λουτροῦ Fr. I, 81. τινῶν Fr. V, 30.
 Ἐπισυνάγεις δ' αἴρ Fr. 20, 20.
 Ἐπίπυρος 4, 10, 4. ubi ἐπίπυρον editum.
 Ἐπισπασίζω Fr. III, 49. 59.
 Ἐπιρροῖδεν, ἐν δ' πόρῳ μὴ τῇ εἰσθύναν φωνῇ ἢ καὶ ἐκτῇ. Fr. VI, 1, 16.
 Ἐπιρροῖδεν, ὅταν φθέρηται οὐδὲς τοῦ δ' πόρῳ καὶ ἐκτῇ. Fr. VI, 1, 16. nota.
 Ἐπιρροῖδεν εἰς ὕδατιν Fr. IX, 20.
 Ἐπιρροῖδεν καθαρῶτα c. pl. 6, 6, 6. sed ibi Codd. ἐπιρροῖδεν habent.
 Ἐπιρροῖδεν ὕδατι καὶ ὀξυπυρμένα c. pl. 3, 8, 3.
 Ἐπισαῖς, τῆς γῆς c. pl. 5, 6, 3.
 Ἐπισπαστος 3, 7, 5. ut ἐπίπλυντος, ἐπίβαστος.
 Ἐπισάτω, ἐπισπασμένῃ γῇ 7, 2, 5.
 Ἐπισπασμένον, ἐπὶ τέλει ἔρηκται ὥσπερ — ὁμοῦ Fr. I, 22.
 Ἐπισπασμένον, ἐπισπασμένοι τριῶν ἡμερῶν Fr. VI, 1, 11. ὅταν ἡμερῶν γέννηται, — μάλιν Fr. VI, 1, 22. ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἔσθον ὥς τὸ πολὺ σημαίνει καὶ ταῖς ἡμερῶν καὶ τροφαῖς, οὐκ ἐπ' αὐταῖς, ἀλλ' ἢ πρὸ αὐτῶν ἢ ὀσπερ μισθῷ Fr. VI, 4, 8. nota.
 Ἐπισπασμένον, ὅταν ἡ γῆ 3, 6, 1. δύναμεις τινῶν 9, 8, 6. opp. ἀφελίμης c. pl. 2, 3, 2. τὸ χέδροπα, ὅταν ἀπανθήσῃ, ἐπισπασμένα c. pl. 4, 10, 3.
 Ἐπισπασμένη, χωραὶ, κοίλαι καὶ ἐπισπασμένη Fr. V, 30. opp. ἀπρόσπαστα 32. ἐπισπασμένη καὶ κατήνεια 34.
 Ἐπισπασμένη δαυτοῖς Fr. I, 79. c. pl. 2, 18, 3.
 Ἐπισπασμένη, δὲ ἐμπροσθεν — πύλαι ἐπὶ τῷ θύρῳ Fr. XIV, 7.
 Ἐπισπασμένη, ἐπὶ τῇ καὶ ἐπισπασμένη c. pl. 1, 17, 6. τροφῆς c. pl. 5, 1, 10.
 Ἐπισπασμένη, ἐπισπασμένη τροφῇ c. pl. 1, 18, 1. τὸ πῶν πῶν 3 τροφῇ — σπῶμενον c. pl. 6, 17, 4. videtur ἐπισπασμένη.

- Ἐπισπασμένη, ὅταν ἡ γῆ τὸ σῶμα ἐπὶ πᾶσιν 7, 1, 3. τὸ πῶν ἀπὸ τῇ ἐπισπασμένη c. pl. 2, 17, 5. ἄλλο δὲ ἔσθον ἀφελίμης ἐπισπασμένη τοῖς φωνῇ τῇ ἀφελίμης καὶ τοῖς λαχάνοις 2, 18, 1. 3, 10, 3. ubi etiam τὰ παρασπασμένα dicuntur.
 Ἐπισπασμένη, ὅταν καθάρη — ὁμοῦ c. pl. 5, 9, 10. ubi erat ἐπισπασμένη.
 Ἐπισπασμένη, ἢ c. pl. 5, 17, 10.
 Ἐπισπασμένη, τὰ καλούμενα 7, 1, 2. quae olera dicuntur.
 Ἐπισπασμένη, διὰ τὴν ἐπισπασμένη c. pl. 1, 9, 1. nota. ἐν τῇ ἐπισπασμένη καὶ τῇ ἀπρόσπαστη Fr. VIII, 9. Cf. Lobeck ad Phryg. p. 282.
 Ἐπισπασμένη, ἐπισπασμένη 3, 7, 5.
 Ἐπισπασμένη, φυτὰ ἐπισπασμένη 5, 8, 4. φύλλα ἐλδης ἐπισπασμένη 3, 9, 6. φύλα 3, 12, 3. 3, 17, 5. ὅταν ἐπισπασμένη τοὺς ὀσπερ ἐπὶ αὐτῶν καὶ ἀφελίμης c. pl. 2, 8, 3.
 Ἐπισπασμένη, οἶον, τὸ ἐμπροσθεν c. pl. 1, 6, 3.
 Ἐπισπασμένη, ἐπισπασμένη c. pl. 3, 15, 2. sed ibi συμβήσεται rectius liber Urbinas habet.
 Ἐπισπασμένη, ἐν ταῖς Ἐπισπασμένης τῆς ἀφελίμης οἱ διὰ ἀφελίμης λεγόμενοι πυροὶ c. pl. 4, 11, 6. vide Πισπασμένη.
 Ἐπισπασμένη, ἐπισπασμένης ἀφελίμης c. pl. 5, 2, 1. ubi σπασμένη editum.
 Ἐπισπασμένη, ἐπισπασμένη (τὰ φυτὰ) c. pl. 5, 15, 4.
 Ἐπισπασμένη, ὅταν ἡ γῆ καὶ ἐπισπασμένη c. pl. 2, 1, 4.
 Ἐπισπασμένη, ἐπισπασμένη τὸ τῆς κοίτης Fr. IX, 20.
 Ἐπισπασμένη, — τασί (χειμῶνος) σημαίνει Fr. VI, 3, 6. πύλαι Fr. IX, 11.
 Ἐπισπασμένη, ὅταν ἐπισπασμένη ταῖς ὁρῶν 7, 10, 3. nota. οὐκ ἀνεμμένη, ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἐπισπασμένη τῆς ὁρῶν c. pl. 1, 7, 5.
 Ἐπισπασμένη, τὰ ἐλδης ὁρῶν ἐπισπασμένη c. pl. 2, 12, 1. nota.

- οὕτως αἱ ἡμέραι ἐπιτελοῦνται
 Fr. VI, 3, 1.
 Ἐπιτέμνη, *sata* c. pl. 3, 23, 3.
 καὶ δ' ἂν ἐπιτόμῃ ἢ ἐπιτέμῃ
 1, 8, 4. vide *ἐπιμαίω*.
 Ἐπιτολή κυνός 1, 6, 3. 1, 13,
 3. φαίνεται συμπάσχειν τὰ ἐπὶ
 τῆς γῆς καὶ τὰ ὑπὸ γῆς ὕδατα
 καὶς τροπαῖς καὶ ἐπιτολαῖς α.
 pl. 2, 19, 4.
 Ἐπίτομος γίνεται ὁ φλοιός 3, 13,
 1. ἔϋλα 5, 1, 12. *nota*.
 Ἐπιτραγωδαῖν, τὰ μὲν οἰκτεῖς,
 τὰ δ' ἐπιτραγωδοῦντες λέγουσι
 9, 8, 5.
 Ἐπιτραπέζια σκίση Fr. II, 42.
 Ἐπιτυφλῶ, —οῦμαι τὰ φλεβία
 Fr. 1, 66.
 Ἐπιφάνης, ὄλῃαι μετέωροι καὶ
 ἐπιφανεῖς c. pl. 5, 9, 8.
 Ἐπίφασις, τὸ φῶς συνατίον τῆς
 —φάσεως Fr. 1, 27. *nota*.
 Ἐπιφῶν, αὐδὲν ἐκ τοῦ κύριον
 ἐπιγενεῖν οὔτε πρωϊκαρίαν
 οὔτε ὀψιακαρίαν c. pl. 1, 17, 8.
 Ἐπιφοινίσσον σημίον Fr. VI,
 1, 10. μικρὸν ἐπιφοινικίζουσι
 καὶ γίνονται πυρροί Fr. 20, 32.
 Ἐπιφοῖα, ἐν τῶν ἐξωθιν ἢ ἐπι-
 φοῖα c. pl. 5, 12, 11.
 Ἐπιφορος, ἔγκυμον καὶ ἐπικύ-
 νοντι καὶ ἐπιφόρῃ c. pl. 3, 2,
 8.
 Ἐπιφοράτω, ἐπιφορέξαντες τῇ ὕλῃ
 9, 3, 2.
 Ἐπιφράδες ῥίζης 1, 6, 6. ἀπο-
 φράδες cum Codd. dedi. Sed
 Dioscorides 1, 10. ἐπιφρίξια
 similiter dixisse videtur.
 Ἐπιφυλλόκαρπος 1, 10, 8, 3,
 11, 4.
 Ἐπιφύεται ὁ φλοιός καὶ περιλαμ-
 βάνει c. pl. 1, 6, 3.
 Ἐπίφωσις, ἢ κατ' ἐναιυτὸν 1,
 1, 2.
 Ἐπιφύω, αἱ ἀκρίμονα ἐπιφύειν
 1, 9, 3.
 Ἐπιχαρδία, φύλλον ἐπιχεχα-
 ραγμένον 6, 2, 5.
 Ἐπιχαλαύσας ὄγγιον αἰσρογ-
 γυλότητας 4, 12, 2.
 Ἐπιχειμῖρια, τὰ Fr. V, 14.
 Ἐπιχρίσεις c. pl. 2, 5, 4. ubi
 ἐπιχρίσεις dedi.
 Ἐπιχρόσις, ὅταν καθαιρεθῶν
 καὶ ἐξαχθῶν τὰς ἐπιχροῖσεις
 c. pl. 2, 5, 4. *nota*. Forma,
 quam libri scripti omnes ha-
 bent, convenit cum illa, quam
 locus Theophrasti habet, quem
 libro de aquarum varia natura
 excerpait Athenaeus 2. p. 162.
 Schw. ποιεῖ δὲ τὸ γεῶδες καὶ τὰς
 ἐπιχρόας τῶν ὑδάτων. Cle-
 menti Alex. Stromi. 6, 12. ἐπι-
 χροια est.
 Ἐπιχρονίζω, εἰάν μὴ ἐπιχρονίσῃ
 Fr. III, 61.
 Ἐπιχρώω τὸ ὕδωρ Fr. 20, 1.
 Ἐπιχώννυμι, ἐπιχώνσαντες τῇ γῇ
 9, 3, 2.
 Ἐπιψηκάω, εἰάν ἐπιψηκάσῃ καὶ
 περιάνῃ τις Fr. II, 13.
 Ἐποιδῶ, ἐποιδηκῶ 3, 5, 5.
 3, 12, 8. σαρκώδεις τῷ ἐποι-
 δοῦντι 6, 4, 2.
 Ἐποικίω, ἐποικούν τὰ ὄρη Fr.
 V, 13.
 Ἐπομβρία, ἐν ταῖς ἐπομβρίαις
 ἅπαντα εὐσθενεῖ c. pl. 2, 1,
 5. τὴν —ρίαν c. pl. 3, 20, 4.
 ἀντέχειν ἐν ταῖς —ρίαις c.
 pl. 3, 11, 4. ἐπομβρίας φύ-
 εσθαι c. pl. 4, 4, 7. quod
 mox est ἐν ταῖς ἐπομβροτά-
 ταις χώραις. ἐν ταῖς ἐπομβρί-
 αις καὶ τοῖς λιμνώδεσι τόποις
 c. pl. 5, 14, 9.
 Ἐπόμβριος et ἐπομβρος in libris
 variatur. χώραι ἐπομβροὶ καὶ
 αὐχμώδεις 8, 7, 6. ταῖς ἐπόμ-
 βροῖς χώραις c. pl. 3, 9, 5.
 3, 11, 1. ἐπομβρός καὶ στέρεα
 καὶ βαρεῖα c. pl. 3, 20, 2.
 τὰς ἐπομβροῦς c. pl. 3, 11,
 5. Anecdota Bekkeri T. I. p.
 254. ἐπομβρία τὸ διομβρεῖν
 καὶ διηθεῖσθαι τὸ ὕδωρ ἀπὸ
 γῆς χωρὶς πηγῆς τινος.
 Ἐπόμβρον τοῦτο εἰπεῖν 6, 4, 1.
 ἐπόμβρον τοῖς εἰρημέτοις εἰ-
 πεῖν 7, 1, 1.
 Ἐπουλον φύλλον φύλλος 3, 10,
 5. *nota*.
 Ἐπου cum anni tempestate mu-
 tari videtur 2, 4, 4.
 Ἐπωτίδες navium e qua mate-
 ria 5, 7, 3.

Εργάζομαι, τὸ τρυφᾶν ἐργάζεται τῇ δομύτῃ 5, 9, 7. τὸν δὲ τόν, *idem* quod πατεργάζεσθαι 6, 3, 2. λίαν ἐργάζεσθαι τὴν γῆν 8, 6, 3. τοῖς μὴ καλῶς ἐργασαμένοις 6, 7, 4. ἐπιμελῶς *Ibidem* πηγνύσιν δ' αἴη καὶ ἐργάζεται c. pl. 5, 12, 7. ἡ ἀλμυρίς τότε μᾶλλον 6, 10, 9. οὐχ ὁμοίως ἐργάσεται τὸ θεριὸν 6, 18, 11.

Εργασίαν προσάγειν φοῖνικι 2, 6, 5. τῆς Αἰτικής ἐργασίας 5, 2, 4. ἐργασία ὁποῦ 6, 3, 3. τοῦ σπόρου 8, 7, 7. τῆς πίττης 9, 2, 6. ἡ δια τοῦ ἀρότρου — ἡ ἀπὸ τῆς δικέλλης c. pl. 3, 20, 8. ἔστι τις ἐργασία τῆς σμαράγδου πρὸς τὸ λυμπρὸν Fr. II, 27. sed κατεργασία τις αὐτοῦ πλείων est 28.

Εργάσιμος, φέγγει τὴν ἐργάσιμον 6, 3, 5. ἐν τοῖς — ἰμοῖς 6, 5, 2. πρὸς τὰ ἐργάσιμα πλησιάζουσιν ὀρνίθες λευκοὶ Fr. VI, 3, 9. his,

Εργαστικός, τὸ μὴ χρονιζόμενον μηδ' ἀφρόν οὐδ' ἐργαστικὸν c. pl. 5, 12, 9. αἴη δ' ὕδατος καὶ θάλαττος οὐχ ὁμοίως ἐργαστικός est 5, 14, 6. sed priore loco Urbinae liber ἐργαστικός item habet.

Εργον, πρὸς τὰ ἐργὰ λύκος ὀρεῖ, i. e. ἐργάσιμα, Fr. VI, 3, 9.

Ερεβινθος, δ, quomodo grandis nascitur 2, 4, 2. c. pl. 5, 6, 11. nota ad hist. p. 109. βαθυρόχλωτον 8, 2, 3. plurima genera, κριοί, οἱ ὀροβιαῖοι, οἱ ἀνὰ μέσον 8, 5, 1. nota p. 668. σοφ. στρογγυλόχλωτος 8, 5, 2. λαβοὶ μικροὶ *Ibidem* κύματος καὶ ἐρ. ἀρχὴν τινα προέχουσαν ἔχουσι 8, 5, 4 ἀποκλεισθείσης τῆς ἄλμης ἀπόλλυνται σφαικίλλοντες 8, 6, 5. λευκός, πυρρός, μέλας *Ibidem* μάλιστα καρπίζεται τὴν γῆν καίπερ ἐλάχιστον χρόνον ἐν τῇ γῇ μένων 8, 3, 1. ταχὺ ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη c. pl. 4, 8, 3. ἐν

τετρακόντοισι ἡμέραις ἡ μικρὰ πλείοσι τελειοῦται *Ibidem* 4. νόσημα ἴδιον δ' σφαικίλλου καὶ τὸ ὑπὸ καμπῶν ἐσθίεσθαι καὶ ὑπὸ φυλλῶν θηρόν 8, 10, 1. δ' πρὸς τῇ θαλάττῃ βελτίαν γίνεται, καταπλυνθείσης τῆς ἄλμης ἀπόλλυνται καὶ ἐκζωοῦνται c. pl. 4, 8, 4. μικρότητα τινα ἔχει καὶ δομύτῃ καὶ διασφαιρόμενος οὐ ζωοῦνται c. pl. 4, 15, 3. δῆλος δ' ἀλμυρὸς χυλὸς ἐν τῷ καρπῷ, εἰς τις ἐπὶ τὴν γλῶτταν ἐπιθῇ, οὐ διαμασησάμενος δ' ὅλως ἐν τῷ καλῶν γὰρ ἡ ἀλμυρίς c. pl. 6, 10, 6. χλωροῦ ὄντος ἐν τῷ καυλῷ καὶ λοβῷ *Ibidem* 7. quocum comparabis 6, 3, 5. in supplemento Urbinae libri, μόνος οὐ ζωογονεῖ 8, 11, 2. Festus: *Ervum et ervilia a Graeco sunt ducta, quia illi ervum ὄρεος ἐς, ervilia ὀρόβιονον appellant*: ubi Codex Ursini ἐρεβινθος, membrana bibliothecae regiae Berolinensis ἐρεβινθον habet. Vide etiam in Ἄλμῃ, et de salsaugine ciceri propria ad c. pl. p. 475. Cicer arietinum Sprengel; *Ervum* lentem interpretatur Stackhouse, hic quidem manifesto errore. Salsailago ciceris propria fecit, ut teste Athenaeo 2. p. 211. Schw. cicer Neptuni inventum diceretur.

Genus ἐρεβινθου finibus angustis ciceris Linneani non fuit circumscriptum non magis quam ciceris romani, quod congeneres, certe cognatas habuisse videtur *ciceram* et *circerculam*, quae fortasse species ἐρεβινθου a Theophrasto nominatas significant. Certe Plinius tribuli folium ἐρεβινθώδες ε Theophrasto vertit *circerculae folia* 21. c. 16. s. 58. et ubi Theophrastus c. pl. 4, 15, 3. lupino et ciceri amaritudinem causam diuturnitatis esse ait, Plinius 18. c.

30. s. 73. *cicerulam* nominavit. Sed ut comparatio iusta nominum et leguminum romanorum fieri possit, ante omnia scriptura et sensus loci Theophrastei 8, 5, 1. constitui debet. Primum Theophrastus ait, ciceris genus (οἱ ἐρβιδιοί) magnitudine, sapore, colore et forma (μορφῆς) specierum discrepare: deinde ait οἶον κριοί, ὀροβιαῖοι [καὶ οἱ] ἀνὰ μέσον, ubi cum Dalecampio et Bodaevio verba καὶ οἱ inserui et post κριοί. distinxī, ita ut ὀροβιαῖοι diversi sint a κριοῖς et tertium genus aliquod sit inter haec duo intermedium. Sed vulgata scriptura κριοί ὀροβιαῖοι ἀνὰ μέσον potest ita defendi atque explicari, ut referatur ad postremum discrimen μορφῆς, et κριοί formam ὀρόβου (ervi) habere et quasi medii inter cicer et ervum esse dicantur. Alibi κριοί nec ὀροβιαῖον commemoravit, sed 8, 6, 5. ἐρβιδιον μίλανα, πυρρόν, λευκόν distinxit. Si Plinii interpretatione loci confidere liceret, arietinum (quod arietino capiti simile atque inde appellatum esse ait) album nigrumque facere deberet. Sed dubium est, quod addit: *Est et columbinum*, quod alii *Venerium* vocant, candidum, rotundum, leve, arietino minus, quod ab albo arietino colore, semine laevi et minore diversum esse videtur. Sed id aliunde cognitum non habemus, non magis quam puniceam Columellae, quod is a vernaculo distinguit. De cicerula quas Plinius addidit, postea singulatim considerabimus. In hac dubitatione aliorum scriptorum et, si fieri potest, Theophrasto aequalium auctoritas circumspicienda et attendenda est. Athenaeus 2. p. 209. e Theophrasto

κριοῖς posuit et e. Sophilo comico, p. 211. e Diocle Carystio haec: κριττεῦς δ' οἱ λευκοὶ τῶν μίλων καὶ πυρρῶν καὶ οἱ Μιλήσιοι τῶν λεγομένων κριῶν. quae geminam interpretationem admittunt, ita ut buxum cicer et Milesium arietino communius ad esum dicatur, aut utrumque ad genus arietini relatum commodius nigro, ut ipsum album genus initio magis in cibo commendatur. Superest locus Dioscoridis 2, 126. qui a cicere culto distinguit arietinum: καλεῖται δὲ τὸ ἑτερον αὐτῶν εἶδος κριοῦς, ubi vetus codex haec addit: στενόφυλλον, ὑπόλευκον, δολιχοῖς (siliquis) μακροτέραις καὶ πολυκάρποις. quem si sequimur, arietinum siliquis longioribus seminibusque pluribus discrepat, praeterea foliis angustioribus tenuioribusque. Plinius nihil simile e communi fonte excerpit, sed is tertium genus silvestre addit cum Nicandro et Dioscoride, qui has notas eius solus edit: ὁμοῖος τοῖς φύλλοις τῷ ἡμέρῳ, ὁσμῇ ὀρίμου, τῷ καρπῷ διαφέρει. De arietino igitur dubitatio nostra nulla ratione explicari et ad liquidum perducī posse videtur. Superest, ut de ὀροβιαῖῳ videamus, si quid certius possit constitui. Ac primum statim occurrit locus Plinii, ubi post superius posita de cicere verba pergit: *Est et cicerula minuti ciceris inaequalis, angulosa, veluti pisum. Dulcissimum autem id, quod ervo simillimum: firmissimum quod nigrum et rufum quam quod album.* Postrema et superiora ducta sunt e Theophrasto, praeterea quod is de ὀροβιαῖῳ dulcedinem non memorat, nisi locus est lacunosus et verba aliquot a libra-

illis ommissa sunt. Verumtamen e loco Plinii argumentum non leve duci potest, cicerculam genere ciceris comprehensam fuisse a Romanis: cui accedit superior annotatio, ubi Plinium his Theophrasti ἐπισφινδον cicerculam interpretatum esse docui. Postremo confugio ad locum Columellae 2, 10, 19. quem vereor ut recte olim administrari Gesneri aliorumque auctoritatem secutus. Editum ibi: *Cicercula, quae piso est similis, mense Ianuario aut Februario seri debet laeto loco, coelo humido — sed raro respondet, quoniam nec siccitates nec austros in flore sustinet, quas utraque incommoda fere eo tempore anni sunt, quo deflorescit.* Hic cicercula plane eadem est, quae a Plinio accuratius notata est. Quod ad incommoda floris attinet, pluviam, quam austri afferre solent, ciceri deflorescenti noxiam memorat etiam Theophrastus, non item siccitatem. Hucusque omnia satis bene procedunt. Sed ecce Editiones primae 3 et Codices optimi initio habent *Cicer aut cicercula*: quae scriptura non erat ideo deasenda, quia Palladius 2, 5. solam cicerculam ex isto loco retulit. Cicer autem arietinum et punicum idem 4, 4. iisdem fere verbis retulit et *cicer utrumque* dixit. Cicer id, quod Codices cicerculae iunctum offerunt, si verum est, de vulgari vel vernaculo Italiae intelligi debet: neque enim credibile est, Columellam huius sationem omittisse, quod ipse obiter 9, 1, 8. in leporario cum punice gerendum censeat. Quod si Codicum auctoritas vana est, et cicer vernaculum tamen a Columella memoratum fuisse statuimus, relinquatur, ut pu-

nico hic iunctum arietinum, de vernaculo interpretemur. Quod attinet ad cicerculam, quae a Columella piso similis, a Plinio praeterea minuti ciceris et inaequalis dicitur, et ciceram, quae a Columella 2, 10, 35. hominibus quoque non inutilis, neque sapore iuncunda, et a cicercula colere tantum obsoletiore et nigro propiore (Palladius 4, 6. sordido et nigriore) discerni dicitur, videtur utraque cognitionem aliquam cum ciceris non solum nominis sed etiam naturae propter amaritudinem habere: atque hinc factum puto, ut Plinius duobus in locis pro ciceris cicerculam nominaret. Forma seminis diversa agricolas graecos minime impedit, quominus plantam figura foliorum, caulis, seminisque amaritudine non discrepantem eodem vel simillimo nomine comprehenderent. Pontederæ sententiam, qui vernaculis Italiae nominibus eorumque similitudine confusus graeca et romana explicare conatus est, posui in Indice Scriptor. Rusticae p. 138.

Ἐπισφινδος κρημαδης Fr. IX, 16.

Ἐρίλη τῶν θαμνωδῶν ἀκρότατος 1, 14, 2. φύεται, ὅπου ἐρίλη πλεονη 9, 11, 11. ubi erat ὅπου περ ἰσηται. Ericam scopariam sive arboream comparavit Sprengel, arboream praetulit in editione altera, etiam in Dioscoridea 1, 117. ubi δασύρον θαμνωδης, ὅπου μυχῇ, μακρότερον δὲ dicitur.

Ἐρίλη, ἐν Ἐρ. περὶ τὸ δασύρον ἢ γάφανος βάλανος γένεται c. pl. 6, 10, 9.

Ἐρυσθιδανόν, Ἐρυσθόδαρον, τὸ. Posteriolem scripturam vitiosam esse demonstravi in Lexico Gr. aub voce Ἐρυσθόδαρον. Accentum in ultima syllaba

similes voces omnes habent. Hinc corrigenda loca editionis nostrae. Quamvis autem *πρωιδαν* scriptum ubique videam, ubi planta nominatur, equidem tamen Codicis Urbani praestantissimi auctoritatem sequi malui. Inter *πρωιδαν* nominatur cum melothro, spiraea, cheero, origano, prasio, conyza 6, 1, 4. sed inter *πρωιδη* nominatur, et radix rubra memoratur 7, 9, 3, radix rubra quoque 9, 13, 4. Descriptio sequitur 9, 13, 6. brevis cum usu medico. Folium hederaceo simile, sed rotundius, natura humilis instar tritici repentis, amat loca umbrosa: *ουρητικη* δε, quae sine dubio ad radicem referuntur. Vide Annot. p. 792. Rubiam lucidam in altera editione comparavit Sprengel, qui in priore editione duas diversas plantas eodem nomine comprehensas a Theophrasto annotaverat. Naturam fruticosam prioris, herbaceam alterius manifesto ipse Theophrastus significavit. Quare de his *απαικτιον επι πλιον*, uti solet dicere noster.

Ερωσιμος δλη 4, 2, 8, 5, 3, 2.

Ερωσις, *χρδνται* προς την *Ερωσι*.

Ερωιδης *εισιων* και *ειδυδμενος* οπας Fr. VI, 3, 2. nota.

Ερωιδης, vide *Ερωιασμος* et *Αρωιαστος*.

Ερωιασμος c. pl. 2, 9, 5. seqq.

Ερωιστα οβνα c. pl. 2, 9, 12. scribendum, ubi *Ερωια* editum.

Ερωιδης, *εν τη ακρα τη Ερωιδης* *οι καλουμένη (Σωελις) Αιδος* qualis? Fr. 11, 15.

Ερωιδης η *αχρια* *συκη* 2, 2, 4. in montibus Macedoniae 3, 3, 1. *Ετερον γένος των Ερωιδων ου*

δυναμενον πεττειν 2, 8, 1. c. pl. 1, 18, 4. *δ Ερωιδος δημο-*

λογουμένος γιννα και απειται *εις την ημετεραν τροφη* c. pl.

4, 4, 3. *ουχ Ερωιδος η Ερωια* *συνεληφονται* 5, 9, 4. Athenaeus 3. p. 305. Schw. e secundo historiae posuit haec: *δ Θ. και τον Ερωιδον εινα Ερωια* *δισπορον, οι δε και τελεπορον*, *ωσπερ εν Αθνα* Plinius 16, 27. sect. 50. *In Cea insula caprifici triferae sunt*.

Ερωιν 2, 8, 2. ubi *Ερωιν* erat, *Ερωια τα μελανα τα εν των πε-* *τροπων χωριων* 2, 8, 2. ubi *Ερωιν* erat. *Ερωια* sine varietate erat 2, 8, 3. *Ερωιν* *προ-* *πιατες* 3, 3, 8. *Ερωια* erat 3, 3, 8. *Ερωια τα προσηπονικαντα* *συκη φειν* 3, 7, 3. *τους προσηπονικους φερουσι μικρον προ των Ερωιν* c. pl. 5, 1, 9. *Ερωια των Ερωιν και τα επι της συ-* *κης* c. pl. 2, 9, 5. seqq. *Ερωια και τους ολυνθους απορραιν* c. pl. 5, 9, 12.

Ερωιδης *δενδρα* insulae Tyli describuntur 4, 2, 7. nota. p. 331. *Gossypium arboreum* et *bombax gossypium* comparantur a Sprengelio p. 80. ed. sec.

Ερωιδης, *σφαιστον* 3, 7, 4.

Ερωιν, *αρχιλος* *εκατομμενος* *ε* *Ερωιν* *και ε* *οικισα* Fr. VI, 4, 4.

Ερωιαφροδितος, *εισελθων* *εισω* *στεφανον τους Ερωιαφροδितους* *δλην την ημεραν* Char. 18, 3. a. v.

Αφροδितος: Hesychius *θεοφραστος* *μεν τον Ερωιαφροδितον φησιν* *ο δει τα περι Αμαθουντα γεγραφως Ηαιων εις ανδρα τον θεον εωχηματισθαι εν Κυπρα λεγει*. ubi Coray in Censura corrigit *μεν ανδρον* — *την θεον*. Comparat propter Servium ad Aeneid. 11, 632. Philochorum Macrobii Saturn. 3, 8. qui cultum alius Athenis memoravit.

Ερωις, *αση* *Ερωι* *χιμωρος* η *θερος* *φαιδμενος* Fr. VI, 3, 9.

Ερωις, *δαφνης* *Ερωι*, i. e. *παρα-* *σπades*, 2, 1, 3. nota. a, 3,

3. *γινεται Ερωι* 2, 5, 5. *Απαλα* c. pl. 1, 6, 5. nota. M. Plu-

tarchi Q. Coarv, 6, 10. de fucus lacte: *ἀγρίς καὶ τὸ σῦρον αὐτὸ καὶ τὸ ἔβλον καὶ τὸ ἔργον ἀρεπενλίσθαι*. ubi cum Iunio Wyttenbach *ἔργος* corrigia. *Ἐρπυλος* vel *Ἐρπυλλός*, scriptura enim variat, in libris scriptis praecipue. *Ἐρπυλλίς* tamen constanter scripta legitur Aristotelis concubina apud Aethnaeum XIII. p. 130. Schw. *Ἐρπυλλον*, τὸ, erat c. pl. 2, 18, 2. ubi *ἔρπυλος* dedit. Cultum arguunt loca plura Th. et cognomen *ἄγριος*. Scilicet *ἔρπυλος* μὴ διακρινόμενος εὐαίνεται c. pl. 3, 19, 1. ὁ *ἄγριος* montium Sicyoniorum et Hymetti 6, 7, 2. ἐν τοῖς πενταλῶς *Θυμώδε* 6, 7, 2. Is locus lacunosus est, et e sectione 5. *Θυμβρώδε* scribendum videtur. ὁ *ἄγριος* σκληρὸς τῇ ὁσμῇ c. pl. 6, 24, 12. διὰ τὴν ἑρπύτητα ἀμυμῶν ὅταν ἴσχει καὶ σκληρὰν τὴν ὁσμὴν c. pl. 6, 20, 1. et 3. τοῦ *ἀγρίου* εἶδη εἶναι φασὶν 6, 1, 7, 5. τοῦτον γὰρ ἐν τοῖς ὄρεσι τὸν μὲν *Θυμβρώδε* τὸν δ' *εὐόσμον* εἶναι καὶ μαλακώτερον. De genere in universum est *ἔρπυλου* ἥμισυ *εὐόσμον* τὰ ἄνθη c. pl. 6, 11, 3. ἴδιος αὐτῆς ἐκ τῶν *βλαστῶν* δύναται γὰρ ἐφ' ὅσον ὄν προεῖναι κατὰ μῆκος χάρακα λαβὼν ἢ πρὸς αἰμαρίαν φαντασθεῖς ἢ καθιέμενος εἰς φρέαρ· εὐαυξίστατος γὰρ 6, 7, 5. nota. Sprengel in prior editione thymum serpyllum, in altera thymum incanum comparavit, quem Sibthorpius ad *Uisum* frequentissimum reperit; mentio silvestris nullam fecit. Nicaeae *Ἐρπυλλον* νομαίων Theriac. 67., manifeste eandem, cum thymo incano seu villosio Sibthorpii; *κισσοειδία* eiusdem Nicaeae Ther. p. 909. cum thymo *εὐγρίδε* comparavit. Dioscoridis *ἔρπυλλον* 3, 46. thymum serpyllum, *συγρίδα* eiusdem cognom-

inonem Linnaeum interpretatur: incanum Sibthorpii transulit ad *καλαμίνθην* *ὄρειον* 3, 43. Serpyllum L. tenuit Stackhouse. Manifestum mihi quidem videtur, eandem esse plantam, quam Dioscorides descripsit: ὁ μὲν τις κηπεινός, *σαμψυλίζων* τῇ ὁσμῇ καὶ σιφανωμαίνος· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔρπειν τε καὶ ὅτι ὦν αὐτοῦ μέρος θίγη τῆς γῆς ἑξοβολαί· ἔχει δὲ φύλλα καὶ κλωνία ὀρθγάνῳ ἐμφερῇ, πλὴν λευκότερα· ἀπὸ δὲ αἰμαρίων καθιέμενος εὐαυξίστατος γίνε-ται. Contra silvestrem, quem alii *συγρίδα* vocabant, ibidem ita distinguit: ὁ δὲ τις ἐστὶν *ἄγριος* — οὐχ ἔρπων, ἀλλ' ὀρεός, κλωνία ἀνείς λεπτά, φρυγανώδη, φύλλον περιπλεα ὁμοίων πηγάνῳ· ὑπόστινα δ' ἐστὶ καὶ ἐπιμηκύτερα καὶ σκληρότερα· ἄνθη γυνομένην ὀρεμία, ὁσμὴ ἡδία, ῥίζα ἄγρηστος. φέεται ἐν πείραις, ἐνεργώστερος — τοῦ κηπειντοῦ ὑπάρχειν καὶ πρὸς τὴν ἱατρικὴν χρῆσιν ἐπιτηδεύσιτος. Nusquam annotatum legi, thymi genus cultu et irrigatione procedere sarmentis suis eam in proceritatem, quam scripta veterum loquuntur.

Ἐρπύτης, ἀήρ μαλακός καὶ ἰερός. c. pl. 3, 2, 6.

Ἐρπυμός, ἔρπυμοῖς Fr. 4, 61.

Ἐρπυθαινται τὰ φύλλα 3, 12, 5. *Ἐρπυθὰ* θάλαττα c. pl. 2, 5, 5.

Ἐρπυθαινομαι Fr. I, 75.

Ἐρπυθαίνει τὸν καρπὸν 3, 15, 3.

Ἐρπυθαῖος οἶνος μαλακός, ἑσπόμενος Fr. 4, 52. ἀλυνός τις ὦν καὶ μαλακός 48.

Ἐρπυθονόχθιος 3, 12, 3.

Ἐρπυλβη, νόσημα κοινὸν σπερματῶν 8, 10, 1. τὰς ἐρπυλβας c. pl. 3, 22, 1. σπερμάτης τις 4, 14. ἀπταται μᾶλλον τῶν σιταδῶν, καὶ κριδῆς μᾶλλον ἢ πυροῦ c. pl. 3, 22, 2.

Ἐρυσίβω, ἐρυσίβεται τὰ οὐκ-
δη 8, 10, 2. τὰ χωρία *Ibidem*.
τῶν καρπῶν — βουμένων c. pl.
2, 1, 7. τὰ ἐρυσίβομένα c. pl.
3, 22, 1. μάλιστα ἐρυσίβῃ c.
pl. 4, 14, 2. nota.

Ἐρυσιβώδης, τόποι c. pl. 3, 24,
4.

Ἐρύσιμον, τὸ, inter τὰ θερμὰ 8,
1, 4. folium quale 8, 3, 1. ἄν-
θος φυλλώδες 8, 3, 3. satum
δυσπλάστis fit, si pluvia in-
sequatur 8, 6, 1. an animalia
viride comedant 8, 7, 3. (quod
hīc quaerit dubitandum Th.,
affirmat c. pl. 6, 12, 12. χλω-
ρὸν ὄντος οὐδὲν ἄπτεσθαι δο-
κᾷ ζῶον διὰ τὴν πικρότητα καὶ
δυσχυμίαν, ξηρανθέντος δὲ
μᾶλλον, ὃ καρπὸς δὲ γλυκύς.)
ὅμοιον σησάμῳ καὶ λίπτος ἔχει
Ibidem: nota. caulis magis παρ-
θηκώδης 8, 3, 2. Inter ἐλάχι-
στα καὶ πολυχόρυτα σπέρ-
ματα nominantur c. pl. 2, 12,
1. Plinius 18, 7. s. 10. no. 5.
e loco lacunoso 8, 3, 1. τὸ δὲ
σῆσαμον καὶ ἐρύσιμον ἰδιώ-
τερα παρὰ ταῦτα, ubi folio-
rum proprietates omīssa est,
translulit: *sesamae et irioni
folia sanguinea*. De colore
sanguineo aliunde non con-
stat, nisi quis ex ipso nomi-
ne argumentum ducere velit,
quod cum vocabulo ἐρυθρός,
ἐρυσίβη communem habet ori-
ginem. Sprengelii historia
prior in Hippocrate et Dios-
coride 2, 188. *erysimum* offi-
cinale, in Theophrasto alys-
sum sativam, Stackhouse *ery-
simum officinale* comparavit,
sed in annotatione p. 354. ipse
hanc opinionem damnat, se-
cutus Bodaeum p. 921. qui
Dioscorideum *erysimum* di-
versum et ad olera referendum
censuit, solius Pauli Aeginet-
ae auctoritate confusus. Nam
in Dioscoridis notitia plane
nullum naturae oleraceae in-
diciūm inest. Deinde Britannus
delabitur ad *Sisymbrium Iri-*

onema L., sed nihil docerunt.
Certe *erysimo* officinali praes-
ter alia τὰ ἐρυθρὰ φυλλώδη mi-
nime conveniunt.

Ἐρυσίσκηπτρον Fr. 4, 57. nota p.
662. Dubium, de *aspalatho* an
de diversa planta sermo sit.

Ἐρωδίδος ἑρῳδριον φθιγγόμενος
Fr. VI, 1, 18. ubi ἐρωδιδος ma-
le editum. ἀπὸ θαλάσσης πε-
τόμενος VI, 2, 3.

Ἐσπερίς, ἡ καλουμένη, νυκτὸς μᾶλ-
λον ὄζει ἢ μεθ' ἡμέρας c. pl.
6, 17, 3. nota p. 501. *Hesperis
tristis* Sprengelio, *matronalis*
Stackhouseio.

Ἐστis pro ὕταν habet *Urbinae* c.
pl. 4, 14, 4.

Ἐσχαρά, pars πυρρίων 5, 9, 7.
altera τρύπινον. τοῦ πυρρίων
Fr. III, 64. bis.

Ἐσχατύνω, κλώνες ἢ πτόρθοι ἢ
ἀκρόμενες, ἡ δὲ τι χυρὴ καλεῖν τὰ
ἐσχατύνοντα τῶν δένδρων c. pl.
5, 1, 3.

Ἐσχάτος, ὡς περ ἐσχάτης θωρίας
c. pl. 5, 8, 1.

Ἐτίος, ἐτίειαι ὥραις Fr. 4, 68.

Ἐτιόκριδος, ἡ, ἀπονέμει c. pl. 3,
22, 2.

Ἐτιρος, τὰ ἔτιρα πάντα pro ἄλλα
6, 7, 1.

Ἐτεροσχήμεν 1, 10, 1.

Ἐτερόχροοι βότρυες c. pl. 5, 3,
2.

Ἐτησίαι, οἱ 4, 2, 5. περὶ πάντα καὶ
τοὺς ἐτησίους c. pl. 3, 3, 3. βα-
ρεῖαι ἐτησίαι γίνονται, νότοι δ'
οὐ γίνονται — οἱ ἥρινοι νότοι
καθ' ἅπτερ ἐτησίαι τινὲς εἰσιν
Fr. V, 11. οἱ ἐτησίαι οὐ πνέουσι
περὶ Θερταλλίαν καὶ Μανδου-
ρίαν Fr. V, 30. VI, 2, 9.

Ἐτυμόδους, αἰτίαι ἡμερῶς, dulces
glandes fert 3, 8, 2.

Εὐαγής, εὐαγὴ καὶ ἀσκηά Fr. I,
73. videtur idem quod λαμπρὰ
καὶ διανυγὴ significare. χλωρὸν
εὐαγὲς 78.

Εὐανθής, θύμον 6, 2, 3.

Εὐαπόπνοος Fr. 4, 42.

Εὐαπόπτωτος c. pl. 2, 9, 3. ubi
erat εὐκατάπτωτος, Codd. εὐ-
αίματος habent. Simile est

προσπίπτειν, quod He-
sius in πρόπιπτος mutavit.

Ἐσπερίς καὶ ὑψηλὸς κάλαμος,
opp. βραχύς 4, 11, 10. Ἐσπελός
ἑσπερίστειτος 6, 7, 5. τὰ δὲ βρα-
χύνειος — ἑσπερίτη 7, 4, 2. de
celeritate incrementi est c. pl.
1, 8, 4. oppos. δυσσπερίς.

Ἐσσυρον καὶ ὑπνον χωρίον 8,
11, 6. ubi erat ἔσσυρον.

Ἐσφαίριτος Fr. 4, 42.

Ἐσφαρίς, ἐνικμον καὶ εὐσφής πρὸς
τὴν διαβλάστησιν c. pl. 2, 17,
10.

Ἐσβατος, εὐβατωτέρα γίνεται ἢ
σικκῇ 2, 6, 12.

Ἐσβλαστὴν c. pl. 1, 20, 5. 3, 7,
11. οὐκ ἔοικεν ἢ θερμότης μά-
λατα εὐβλαστειν c. pl. 4, 3,
3.

Ἐσβλαστὴς ἐστὶ εὐβλαστος, ἄλλο εὐ-
βλαστὴς καὶ μαλακός c. pl. 1,
12, 7. ubi erat εὐκαρής. Simi-
liter εὐβλαστὴς καὶ εὐκαρπὸς
ἄλλο c. pl. 2, 3, 3. 3, 3, 1. ἐδά-
φη εὐβλαστὴ c. pl. 2, 4, 1. γῆ
c. pl. 3, 2, 6. σπέρματα εὐβλα-
στι, ὅσα καὶ ταχὺ παραγίνεται
c. pl. 3, 24, 2. εὐβλαστὸς est
c. pl. 1, 8, 2.

Ἐσβλαστία c. pl. 1, 20, 5. 3, 2,
6. εὐβλαστίας ἐνικα καὶ εὐ-
καρπίας c. pl. 5, 6, 8. τὸ
τραγῶν διὰ τὴν εὐβλαστιαν 5,
9, 10.

Ἐσβοήθητος δόσις 9, 16, 6.

Ἐσβοια, περὶ Εὐβοίαν triticum 40
diebus maturatur 8, 4, 4. δι-
μηνι περὶ Εὐβ. καὶ μάλιστα
ἐν τῇ Καρυστίᾳ 8, 4, 4. ἐν τῇ
Ἀλκωντῷ — περὶ τὸν Κάνηθον
8, 8, 5. πατα. πήξις causa c.
pl. 5, 12, 2. et 3. τὰ κοίλα
τῆς Εὐβοίας Fr. V, 32.

Ἐσβοϊκὴν κάρυον, castanea 1, 11,
3. κάρυον Καρύστιον Eubulo
Athenaei 2. p. 200. Schw. τὰ
εὐβοϊκὰ 4, 5, 4. ubi Αἰδὸς βάλ-
λακος praecesserat. Εὐβοϊκὴ
καρύα c. pl. 3, 10, 2. sed nude
Εὐβοϊκὴ est c. pl. 3, 6, 8. et
9.

Ἐσβρασία χώρας c. pl. 1, 2, 3.

Ἐστὴ τῆς εὐβρασίας c. pl. 2, 12,
2. εὐβρασία καὶ πολυβρασία
c. pl. 3, 7, 5.

Εὐγείος, χωρίον τῆς λίμνης 4, 11,
1. ἔδαφος 4, 11, 9. ευγειοτέραι
τόποις 9, 16, 2. ευγείω καὶ
πηλώδι c. pl. 1, 6. ταῖς μὴ
ευγείοις μηδὲ πυκναῖς μὴ
ἐνίκμοις c. pl. 5, 13, 2.

Εὐγανής, τὰς φλέβας καὶ τὰς ἴσας
εὐγενεστάτας πάντων 5, 1, 7.
ubi Censor Graecus εὐγενεστά-
τας maluit.

Εὐγονίω, πρόσβατα εὐγονοῦντα
c. pl. 1, 14, 1.

Εὐδημεὺς ὁ φαρμακωπείλης 9, 17,
2. alius ὁ Χίος 9, 17, 3.

Εὐδία, εὐδίας ἐπιγίνεσθαι πλι-
ους ἡμέρας c. pl. 3, 23, 3.
ἐάν εὐδία καὶ τὰ νοτία ἐνισχύ-
ωσι c. pl. 3, 23, 5. ἐκ τῶν εὐ-
δίων Fr. VI, 4, 1.

Εὐδιαίρετος, εὐία καὶ — ρετα εὐ-
λα. Fr. III, 2. φύλλον σιλλής
7, 13, 1. Vide διαδιαίρετος.

Εὐδιόπνευστος Fr. 4, 39.

Εὐδιόχυτος γῆ c. pl. 3, 2, 6. τὸ
εὐδ. καὶ τῇ ἐψήσει ταχὺ ἄλλοι-
οῦμινον τερμον, τὸ δ' ἀδιό-
χυτον — ἀτέραμον c. pl. 4, 12,
2. et 11.

Εὐδιονός, ἐφύγων καὶ εὐδι-
νῶν καὶ παλινκίων καὶ συνηρι-
φῶν τόπων 5, 1, 12. εὐδιῶν
καὶ εὐδιονῶν 9, 2, 5.

Εὐδιόδατος, εὐδιόδα πρὸς τοὺς πό-
ρους Fr. 4, 62.

Εὐδοξία, 9, 19, 2. εὐκλείας καὶ εὐ-
δοξίας.

Εὐεῖλος, ε, η, paucis in locis for-
mam hanc libri editi servarunt,
in plurimis mutarunt in εὐήλος
vel εὐήλιος, quibus fere om-
nibus liber Urbinas veram εὐ-
εῖλος restituit. Multis in locis
scripturam mutavi, in paucis
tamen falsa superest. Confer
5, 9, 2. 6, 8, 2. et 4, 7, 1, 4,
9, 2, 5. c. pl. 1, 15, 4. ubi
εὐδὴλα erat, et male εὐηλα edi-
tum. c. pl. 2, 9, 1. et 3, 6, 8,
3, 21, 3. 4, 9, 4. 5, 6, 4.

Εὐεμῶν, ὅπως εὐεμῶν 9, 10, 2.
nota. sed Urbinas liber rectius

Εὐκαρπία, πρὸς εὐκαρπίας ὕδατων
c. pl. 3, 23, 4.

Εὐκαίρος, εὐκαίρων ὕδατων γιν-
μένων 3, 7, 6.

Εὐκαρπτος 7, 5, 5, 5, 6, 2.

Εὐκαρπίω c. pl. 1, 20, 5. οἱ πρὶ-
τοι ὕδων εὐκαρπίω Fr. VI, 3,
8. et 12.

Εὐκαρπία, ἡ διὰ τὴν εὐκαρπίαν

καὶ πολυκαρπίαν φθορά c. pl.

5, 11, 2. εἰλαίαι αἰ νῆαι δακρυῖσι

α. φθείρεσθαι δι' εὐκαρπίαν 5,

11, 2.

Εὐκατέπρωτος, vide εὐκατέπω-

τος.

Εὐκατέφραστος, εὐ-σφοδία γῆ

c. pl. 4, 7, 3.

Εὐκήπεντος allia audit δ στρο-

γγος 7, 7, 2. ubi εὐκήπεντος Edd.

Εὐκῆλος, οὐκ εὐκῆλον λέγειν c. pl.

3, 11, 1. sed ibi Urbinae εὐλε-

yon habet.

Εὐκράης, ἀνδρ-εὐκράϊν 7, 1, 4.

ubi male εὐκράϊσι substitui.

Εὐκράσια, ἐν ταῖς εὐκράσιαις, i.

e. εὐκράϊσι χώραις c. pl. 3,

21, 2. ut ἐπομβρία dicitur.

Εὐκτεανώτερα 3, 9, 3. nota. H.

Steph. εὐκτεανώτερα ad for-

matam vocabullī Homericī ἰθυ-

κτιών scriptum malebat.

Εὐκτεδόνων δένδρων 5, 1, 12.

Εὐκκλῆλον δένδρον 4, 4, 4.

Εὐκαρής, εὐκαρῆσιτον εἰς τὸ πα-

θῆν c. pl. 4, 1, 3. sed ibi Ur-

binas plenior εὐκαρῆσιτον

habet.

Εὐμελιτεῖν 6, 2, 3. ubi erat εὐ-

μελιτεῖν.

Εὐμνεία, ἅμα τῷ ὑπεμνῆν γλυ-

κύττα καὶ εὐμνείαν εχει de

odore c. pl. 5, 14, 12.

Εὐμνής, δ φλοιὸς μαλακὸς ὢν καὶ

ῥηλὸς εὐμνῆς c. pl. 1, 8, 4.

ἀήρ μαλακὸς καὶ εὐμνῆς c. pl.

2, 1, 6, 3, 4, 4. εὐμνῆ τὰ

τοῦ αἵματος c. pl. 2, 12, 4. πύ-

κη εὐμνῆς πᾶσι τοῖς ὑποφυ-

γενομένοις c. pl. 3, 10, 5.

Εὐμέριστον τινα ποιεῖν οἱ ἅλεις

τὴν ῥάφανον c. pl. 6, 10, 8.

ubi Edd. pr. εὐμέριστον, Helms.

μεριστόν habet.

Εὐμετέπρωτος καὶ ὀξυρόσπυ τὰ
παιδία Fr. I, 45.

Εὐμήκης, μήκης εὐμήκης 9, 10, 1.

Εὐνουχίας κάλαμος 4, 11, 4.

Εὐξήραντος c. pl. 1, 2, 4.

Εὐξῆος, εὐξῶτερα τὰ χλαρά 5,

4.

Εὐξυλῆ καὶ εὐτροφα c. pl. 1, 20,

3. nisi finit εὐαυξή.

Εὐξυλος, γένος ἐβένης εὐξυλον 4,

2, 6.

Εὐογκον φέρεματον 9, 16, 8. alio

sensu τὸ εὐογκον τῶν θυσίων

opposuit τῷ τυχόντι Theophras-

tus Porphyrus de Abstin. 1.

p. 157.

Εὐοδμος τῇ ὀσφρῆαι 9, 13, 3.

Εὐοδοῖαι εἶλαι 1, 6, 4. φέρεται

πρὸς τὸ ἐφελκόμενον καὶ εὐο-

δοῦν c. pl. 5, 6, 7. εἶλαι τι-

αδοῦσαι 5, 6, 8. αὐδοεῖν ἂν

καὶ ἡ γένεσις Fr. III, 10. ubi

εὐλογος ἦδη ἡ γέν. editum est.

Εὐοσμῆν c. pl. 6, 16, 1.

Εὐοσμία c. pl. 6, 26, 3. et sae-

pius, ἐν τῶν ἡδῶν τισι με-

κῶν ἡ εὐοσμῆα τοιοῦτον τὸ

μῆλον καὶ τὸ ἄπτον καὶ τὸ

μεικρὸν, καὶ τῶν αὐτόρων διὰ

ἀρμυρήτα τινα, οἷον κεδρίδος

καὶ τεμνίδου c. pl. 6, 14, 4.

Εὐοσμος, ὡς ἐπὶ τὴν τὰ εὐοσμῆ

πάντε μικρὰ c. pl. 6, 9, 4.

ἐπὶ τῶν εὐδοσμων ἡμισυ εὐοσμα

τὰ ἀπθῆ, καὶ ὅσα ἐρπύλου, αἰ-

σινιβάβου, ἐλείου 6, 11, 3.

Εὐοσμοδδῶν erat c. pl. 6, 16, 7.

nota.

Εὐπαγῆς κάλαμα 4, 11, 13.

Εὐπαθής, εὐπαθότερος καὶ εὐ-

παθέτερος ὁ λεπτός ἀήρ c. pl.

5, 14, 1. εἰς τὸ πάσχειν addi-

tur 5, 14, 7. εὐπαθετέρα εἰς

τὸ διενεῖσθαι τὸ καῦμα 5, 17,

3.

Εὐπλέκτητος 3, 6, 4.

Εὐπλέκτος, μέρον Fr. 4, 39.

Εὐπλητός, —πλητότερος ἀήρ c.

pl. 5, 14, 3.

Εὐπληθέστερον καὶ εὐσαρκότερον

4, 11, 4.

Εὐπνοία, διὰ μανήτητα καὶ εὐ-

πνοίαν Fr. IX, 8. εὐπνοία καὶ

ἐν ἡλίω c. pl. 6, 16; 5. ubi
 εὐπνοα editum.
 Εὐπνοος, χαλκὸν εὐπνοὺν καὶ εὐ-
 αυρον 8, 11, 5. ὁ ἀπὸ εὐπνοῦς
 c. pl. 1, 13; 8. εὐπνοα εὐπνοα
 1, 13, 4. τόπος εὐπνοῦς et
 προσημειωμένος differunt c. pl. 2,
 3, 3. εὐπνοῖς καὶ προσημειωῖς
 c. pl. 2, 9, 1. εὐπνοότερα
 c. pl. 2, 9, 6. τὰ δορυὰ σπέρ-
 ματα εὐπνοότερα c. pl. 4, 13,
 2. ἐν τοῖς εὐπνοῖς καὶ μετω-
 ροῖς 4, 14, 3. εὐπνοῦς ἡ με-
 τωρὰ Fr. IX, 9. αὐτὸ τὸ εὐ-
 πνοὺν καὶ μετὸν 19. Ut αἱρεῖς
 est in Fragm. III, 48. ita εὐπνοῖς
 (εὐπνοῖς) ubique scribendum.
 Cf. Lobbeck ad Phrynichum p.
 142.
 Εὐπορος, τὴν κοιλίαν εὐποροῦ-
 τον εἶναι Fr. 1, 65.
 Εὐποροφύτος c. pl. 1, 6, 2.
 Εὐπίρωτος, θαρμὴ καὶ εὐπ. c. pl.
 1, 22, 5.
 Εὐρηκα Κυδίου Fr. II, 53.
 Εὐρίπας, ἐν τοῖς εὐρίπαις παλμ-
 πρὸν ἡ τῶν ὀδῶν Fr. V, 26.
 Εὐροῶ, εὐθυποροῦσαν εὐροῶν
 τὴν τροφήν c. pl. 5, 6, 4.
 Εὐροος, εὐροὺν καὶ εὐρίδοον ποι-
 οῦσι τὴν ῥοήν c. pl. 3, 5, 2.
 Εὐρος, ῥότος καὶ εὐρος ἀρχοῦνται
 ἀπὸ ἀνατολῆς, συμπαραχωρεῖται
 δὲ τῷ ἡλίῳ Fr. V, 61. ἀρχοῦν-
 τος ἕξρος, τελευτῶν ὕξρος VI,
 2, 10. καυματώδης VI, 2, 11.
 Εὐροῦς καὶ ὡς ἐπὶ τὴν ὕξροισιν
 ἡ τῶν παιδῶν κοιλία Fr. IX,
 19.
 Εὐρυθμον τῇ κόμῃ δένδρον 3,
 12, 9. φύλλα ἕλκος εὐρυθμό-
 τερα 3, 18, 7.
 Εὐρύς, εὐρείς pro εὐρεῖς c. pl. 3,
 11, 2.
 Εὐρύτρυπα Fr. I, 73. ubi vide-
 tur εὐδύτρυπα scribendum
 esse.
 Εὐρύς, ἀποδόσσι (τὸ ψιμύδιον)
 ὡς περ εὐρύτα τινα Fr. II, 56.
 Εὐρωτιάω, μὴ σήπηται μηδ' εὐ-
 ρωτιά c. pl. 1, 6, 8.
 Εὐσαρία τῶν ἐλαίων c. pl. 6, 8,
 5. et 1, 9, 2.
 Εὐσημος, εὐς — μόν, ὅθεν ἀφαι-

ρεῖται, ὁμοῖοι εὐσημον c. pl. 3,
 8, 2. εὐσημότερα τὰ ἔργα 6,
 19, 5.
 Εὐσημία, διὰ μανέστη καὶ εὐ-
 σηνίαν 8, 9, 1. ubi εὐσημίαν
 erat.
 Εὐσθενία πρὸς τὴν πόρῳν Fr.
 4, 19, c. pl. 3, 1, 6; 3, 2, 1.
 Εὐσθενία, τὴν πόρῳν εὐσθενίᾳ
 1, 1, 3. ubi εὐσθενίᾳ erat, 4, 1,
 1. et 4, 8, 8, 4. ubi synon. εὐ-
 τροφίαν. τὰ δένδρα c. pl. 1, 9,
 3, 2, 1, 5, 2, 16, 7, 3, 3, 8.
 Vide εὐσθενίᾳ.
 Εὐσθενίης, εὐσθενίᾳ τὸν εὐ-
 πανον Fr. I, 11, 8.
 Εὐστούρια δώματα 4, 8, 13.
 nota.
 Εὐστοίης τόπος καὶ πρόσκιλος
 c. pl. 1, 13, 11. et 12. hist. 4,
 1, 1. ἔγκοιλοι τόποι καὶ εὐστοί-
 αῖς τῶν ἐξω πνεύματων Fr. V,
 24. nihil distinctius fuit.
 Εὐστομος, εὐστομοῦτον μὲν, ἡ-
 τὸν δὲ γλῶττιν 6, 10, 4, 3,
 3. ἐπὶ τῶν εὐστόμων λεγομένων
 c. pl. 6, 9, 4. εὐστόμων διὰ
 δαμνίτην τὴν ἀπὸ τῶν 6, 10,
 4. οὐκ ἀπαρῆαι αἱ εὐστομοὶ ῥί-
 ζαι εὐστόμοι 7, 9, 4.
 Εὐσφύγος c. pl. 3, 7, 10.
 Εὐσφύγος Fr. 20, 2. ubi inter-
 pres. εὐσφύγῃ legit.
 Εὐταμνωτος δαμν. Fr. 4, 23.
 Εὐτοκήσαντι c. pl. 1, 14, 12.
 Εὐτονος, εὐτονώτατον ἡ φιλική
 est in Edd. 5, 6, 2. ubi ἀτο-
 νώτατον dedi, sed verum εὐ-
 τογώτατον Urbinas liber ha-
 bet.
 Εὐτονος, εὐτογώτατον ἡ φιλική
 5, 6, 2. ubi ἀτονώτατον edi-
 tum. εὐτογώτατα 5, 6, 4.
 Εὐτραφίς, τὸ πρὸς εὐτραφί
 βρεχόμενον c. pl. 4, 10, 1.
 Εὐτραφής, εὐα εὐτραφή c. pl. 1,
 20, 1. ἀπαλὰ καὶ εὐτραφή c.
 pl. 2, 15, 8. 14. c. pl. 3, 4,
 6. εὐτραφότερα καὶ καλλιῶ-
 νοῖσιν c. pl. 3, 3, 1. καὶ εὐ-
 ανής c. pl. 3, 6, 8. εὐφρόνους
 καὶ εὐτραφῶν c. pl. 3, 14, 3.
 καὶ ἀπαλός c. pl. 3, 16, 4.

εὐφροσύνη καὶ γαλήνη c. pl. 3, 17, 3. ἡ γὰρ γαλήνη καὶ εὐφροσύνη c. pl. 4, 11, 8.
 εὐφροσύνη χρόνος c. pl. 1, 18, 1. Hanc formam poetis, alteram εὐφροσύνης probare vindicat Lobeck ad Phrynich. p. 577.
 εὐφροσύνη, φλέβια Fr. 1, 56.
 εὐφροσύνη, εὐφροσύνη καὶ εὐφροσύνη 5, 2, 2. ἐν τοῖς φασί c. pl. 8, 9, 4. ἡ εὐφροσύνη καὶ εὐφροσύνη c. pl. 4, 1, 4. εὐφροσύνη ἐν ταῖς οὖν αἰσέταις χρόνους c. pl. 4, 5, 6. τὰ ἡμέρα εὐφροσύνη c. pl. 6, 16, 3. τὸ ἡμέραν εὐφροσύνη Maximi Tyrii Diss. 30, 4. Forma altera εὐφροσύνη similis formae εὐφροσύνης, quae in libris variatur in εὐφροσύνη. Lobeck ad Phrynichum p. 578.
 εὐφροσύνη τῆς φροσύνης de arundine 4, 11, 4.
 εὐφροσύνη χρόνος c. pl. 1, 14, 1. ἀφροσύνη c. pl. 2, 1, 3. ubi εὐφροσύνη editum.
 εὐφροσύνη εὐφροσύνη εὐφροσύνη c. pl. 3, 1, 4.
 εὐφροσύνη, vide in εὐφροσύνη.
 εὐφροσύνη ἀφροσύνη 9, 10, 3.
 εὐφροσύνη, ἀφροσύνη, οἱ δ' εὐφροσύνη καὶ ἀφροσύνη 3, 8, 2. sed ibi cum Edd. pr. et Codd. εὐφροσύνη εὐφροσύνη scribendam.
 εὐφροσύνη, eius lotus noctu mergitur aquis c. pl. 2, 19, 1.
 εὐφροσύνη τὸ εὐφροσύνη φλεβία c. pl. 1, 2, 3.
 εὐφροσύνη, unde εὐφροσύνη τὸ εὐφροσύνη 4, 14, 2. nota.
 εὐφροσύνη 3, 5, 2. ubi recte εὐφροσύνη corrigi Graecus censor.
 εὐφροσύνη, opp. ἀφροσύνη. Fr. IX, 29.
 εὐφροσύνη, εὐφροσύνη at εὐφροσύνη, ἡ αἰφροσύνη 3, 9, 7. ἡ αἰφροσύνη 5, 11, 2. 3, 12, 9. εὐφροσύνη γὰρ 4, 4, 6. εὐφροσύνη ἡ αἰφροσύνη τὰ εὐφροσύνη quando? 5, 1, 1.

εὐφροσύνη, τὸς εὐφροσύνη εὐφροσύνη c. pl. 6, 11, 15.
 εὐφροσύνη, c. pl. 4, 6, 8.
 εὐφροσύνη καὶ εὐφροσύνη εὐφροσύνη ἀφροσύνη c. pl. 5, 14, 1. ubi Heins. εὐφροσύνη habet: fortasse fuit εὐφροσύνη. Vide εὐφροσύνη.
 εὐφροσύνη εὐφροσύνη 3, 18, 13. nota c. p. 270—273. Eonymum europaeum in priore editione, latifolium in altera comparavit Sprengel p. 64. ubi minor laevior ad semperitum veram referri. Stackhouse narium oleandrum comparavit, et in annotatione p. 144. ad locum Theophrasti mira haec posuit: Certe non eonymus εὐφροσύνη, quae. Τετραγύνη Theophrasti. Βασιλεὺς κοινίτι, Nexium L. indicat, vel Cneorum. Prior magis aridet, si detur varietas nerii oleandri flore albo. Quod ad semina κατὰ τετραστούτην, refert ad internam collocationem seminum in pericarpio quadriloculari, non ad figuram internam pericarpii. Vide Plinii XIII. 22.
 εὐφροσύνη c. pl. 5, 9, 6. ubi ἀφροσύνη γινώσκει corrigunt. Vide notas.
 εὐφροσύνη, δ, 9, vide in εὐφροσύνη.
 εὐφροσύνη, οἱ δ' καὶ τὸν γένος εὐφροσύνη c. pl. 2, 15, 1.
 εὐφροσύνη, τοῦτο ὡς περ εὐφροσύνη τοῖς εὐφροσύνη 1, 14, 4.
 εὐφροσύνη, ἐν εὐφροσύνη καὶ εὐφροσύνη 5, 4, 2. nota. ἀφροσύνη εὐφροσύνη εὐφροσύνη τὸ καὶ εὐφροσύνη Fr. II, 58.
 εὐφροσύνη, ἀφροσύνη ἀφροσύνη 9, 10, 3.
 εὐφροσύνη, οἱ δ' καὶ τὸν γένος εὐφροσύνη c. pl. 2, 15, 1. de scriptio et vire. εὐφροσύνη historia L. p. 89. Colchicum autumnale una cum ἀφροσύνη hist. 1, 6, 11. ubi ἀφροσύνη dedi: altera editio Theophrasti et εὐφροσύνη εὐφροσύνη ite-

rum Colchicum autumnale, Dioscorideum 4, 85. distinguit et cum dubitatione refert ad Convallariam verticillatam p. 145. In Colchici lethalis specie consentit Stackhouse. Sed veteres medici ipsi dubitarunt, ut docent loci Dioscoridis et Aetii. Diserte autem Aelius Promotus: ὁ μὲν οὖν Σωραγὸς λέγει εἶναι αὐτὸ σύνθετον, ὃ δὲ Σιράταιν εἶναι βεβάνην. Nec ipse Theophrastus nisi samam narravit.

*Ἐφικνίσθαι, ὅσον ὁ ἥλιος ἐφικνίσθαι 1, 7, 7. οὐ ἂν ὁ ἥλιος ἐφικνίσθαι c. pl. 1, 12, 7. μᾶλλον ἐφικνίσθαι τὰ ἄγρια τῶν σπερμάτων c. pl. 1, 16, 6. ἐφικνίσθαι καὶ ἔλκεν τὴν τροφήν c. pl. 2, 4, 10.

*Ἐφικτός, γίνεταί· ἐν τοῖς ἐν ἐφικτῷ καὶ γνωρίμοις Fr. II, 25. τὸν ἐν ἐφικτῷ καὶ προσπίπτοντα καπνὸν ἐκπυροῖ Fr. III, 70. καθύδρον ἢ ἐφικτὸν Fr. VI, 1, 1.

*Ἐφίστημι, γέφυραν ἐφίσταμαι 5, 4, 6. σήψις τοῦ ἐφισταμένου ὑγροῦ c. pl. 4, 14, 3. ἐφίστημι, ὃ ἀπὸ πηγνυταί 5, 12, 7. μᾶλλον ἐφίσταται καὶ ἐμμένει τὸ ψύχος 5, 12, 9. ὃ λεπιδὸς χυλὸς ἐφίσταται τῷ οἶνῳ σακκωμένῳ 6, 7, 4. ἐφισταμένης τῆς τροφῆς ἐνταῦθα 6, 11, 18.

*Ἐφοδος, ἐπιδόντες τὴν ὅλην ἐφοδὸν ἐκατέρου Fr. I, 60.

*Ἐφυγρος, ἐφυγρότεροι c. pl. 2, 4, 7. ubi ὑφυγρ. dedi.

*Ἐφύδρεται πολλῶ 2, 7, 1.

*Ἐφύδρος, ἐν ἐφύδροις 1, 8, 1, 3, 11, 2. ἐφύδρα erat 3, 11, 4. ubi ὑφύδρα dedi. τόπον 3, 14, 1. ἐφύδροις 3, 14, 3, 3, 15, 2. ἐφύδρους 4, 1, 1, 4, 4, 3, 4, 14, 10, 5, 8, 3, 8, 6, 5. c. pl. 3, 6, 3. ubi multis in locis ἐφύδρος dedi, quod omnibus in locis factum oportuit, nisi vetus scriptura vera est. Sed vixit in ὑφάμμος.

*Ἐφύειν, ἀπανθόουσιν ὅταν ἐφύει 4, 14, 8. nota, κατὰ μικρὸν

Theophr. oper. T. V.

c. pl. 3, 24, 4. ubi erat ἐφύειν. ἐὰν ἐφύει c. pl. 4, 8, 2, 4, 13, 6. ἐὰν ἀνθόουσιν ἐφύει 5, 11, 2, 6, 10, 5, 6, 17, 7.

*Ἐχέκολλος 5, 6, 2.

*Ἐχίνος, ὁ χειρῶν δύο ὅπας ποιεῖται Fr. VI, 2, 5. ἐπουρεῖ τῷ δέσματι Fr. XV, 1. ζωοῖς τοῖς ἔχουσιν ἐχίνον c. pl. 4, 9, 3. De tegumento somnii, ἐχίνος λείος οὐχὺς, ἀπανθώσῃ Διδῷ βαλάνου 3, 10, 1.

*Ἐχίς, ὁ ὕδρος εἰς ἔχον μεταβάλλει 2, 4, 4. πρὸς τοὺς ἔχεις — τὸ δ' ἐχίως δῆγμα 9, 11, 1. αἱ ἔλαροι τοὺς ἔχεις ἐσθίουσιν, ὑφ' ὧν τὰ ἄλλα ἀποθνήσκουσι c. pl. 4, 9, 2. οἱ ἔχεις ὅταν τὸ ὑπόροδον φάγωσιν, ἐπεσθίουσι τὸ πηγανόν 6, 4, 7.

*Ἐχομένη εἶτε καὶ τῷ τρίτῳ 7, 1, 6.

*Ἐψήματα 4, 4, 9. ex oryza

Ibid. 10.

*Ἐψησις ἡ πρώτη τῶν ἀργυρίων 5, 9, 1.

*Ἐψιμον, ὅσπρια ἔψιμα 8, 2, 8. nota.

*Ἐρω, τὰ λίνα καὶ οἱ στήμονες οἱ ἐρωμένοι Fr. III, 43. τῷ ἄρμῳ διαθερμαίνόμενα ταῦτα λαμβάνει τῆς ἔρησις καὶ ἰσχύος Fr. III, 43.

*Ἐσθεν, ἔ. αἱ ὀσμαι πλείσται καὶ ἀκατεστότεραι c. pl. 6, 17, 2.

*Ἐως, ὡ, ἡ, ἀφ' ἑω editum c. pl. 2, 3, 1. ubi libet Urbinas ἀφ' ἑωσιν habet.

Z.

*Ζάω, χιτώνας τοὺς ζῶντας c. pl. 1, 4, 5. πάντα σπέρματα ζῶ μέχρι τινός — ζῆν δὲ λέγω δύνημι c. pl. 5, 18, 1.

*Ζεῖα in tritico mutatur 2, 4, 1. cum tipha 8, 8, 3, 4, 4, 10, 8, 1, 3. μάλιστα ποσιπύεται τὴν γῆν, καὶ γὰρ πάλυρ.

B b

ῥῖον καὶ βαθὺῖον καὶ πο-
λυτάλαμον καὶ περυνέλαμον,
δ' ὁ κροπὸς κοιφύτατος καὶ
προσφιλὴς πᾶσι τοῖς ζώοις 8,
9, 2. ἐξαιλαγή τῶν ζῴων [εἰς
βόσκον c. pl. 4, 4, 5. δ' ἐκ
τῆς ζῴης πυρὸς παρῶσκειν]
καὶ τέχνη γίνεται Ibid. πολυ-
χίτων c. pl. 4, 6, 3. quomodo
paretur, ut inliriticum mute-
tur 5, 6, 11. Cf. in Τύφῃ
dicta.

Ζῴαις πίθου οἴνου 9, 17, 3.

Ζευγίτης κέλαμος 4, 11, 3. et
5.

Ζευγοποιῖα 4, 17, 6.

Ζεύγος, ἄριστα τὰ ζῶντα 4, 11,
4. μαλακὰ, σκληρὰ 4, 11, 6.
de tibiis.

Ζεύς, τὰ ἐκ Διὸς ὕδατα 8, 7,
3. c. pl. 3, 8, 3. de Aristaeo,
θύσας τὰς ἐν Κέῳ θύσας τῇ
Διὶ Fragma V, 14. ubi addi-
tum fuisse olim in libello in-
tegro Ἰκαλιώ, non immerito
aspiciatur Ruhnken Epist.
Crit. II, p. 209. secutus au-
ctoritatem Clementis Alex.
Strom. VI, p. 753. ἐκλυπέν-
των ποτὲ τῶν ἐτησίων ἀνέμων,
ἄριστα ὦν Κέῳ θύσαι
Ἰκαλιώ Διὶ.

Ζευφυκὰ πνεύματα 8, 7, 7.
Ζευφυρία est c. pl. 2, 3, 1.

Ζεύφος, λιδοτάτος ἀνέμων, na-
tura et proprietates eius Fr. V,
31. seqq. πρὸ Ζευφύρου — μετὰ
πρὸς Ζευφύρου 3, 4, 2.

Ζῆα, εἰς πίθον ζέοντα οἴνου 9,
17, 3. ὥσπερ τὰ ἐπὶ τὸ ζέον
ἐμβαλλόμενα τῶν ἐφομένων
c. pl. 4, 9, 6.

Ζυγία, quidam σφένδαμον in
montibus natam ζυγίαν vo-
cant, alii distinguunt 3, 3, 1.
σφένδαμος καὶ ζυγία inter
ligna crispa 5, 3, 3. ζυγίνα
ξύλα σκληρότατα 5, 3, 3. ubi
erat ζυγία.

Ζυγόν, ζυγὰ τῶν λοφοῦραν 5, 7,
6. ταῖς λύραις καὶ ψαλτηρίοις
Ibidem.

Ζυθός, τὸ ἐν Διγίστῳ καλούμε-

νον quomodo fiat c. pl. 6, 11,
2.

Ζωογονία, ἐρίβινθος οὐ ζωογο-
νεῖ 8, 11, 2. ζωογονεῖται c.
pl. 3, 24, 3. ἐπιδράει τὰ ὡὰ
καὶ τελειοὶ καὶ ὅλως ζωογονεῖ
τὸ περιέχον 4, 15, 2. ὅσα τῶν
ἀνύχων ζωογονεῖται 4, 15, 4.
ἡ θριμύτης καλεῖται ζωογονεῖν
5, 9, 4.

Ζωογονία διὰ τὴν σῆψιν c. pl.
5, 9, 3.

Ζωοποιῶν, τὰ τερέμενα γλυκύ-
τερα καὶ πατεμμένα μάλλον
ζωοποιεῖ c. pl. 4, 12, 12. δ'
πυρὸς 4, 14, 5. διαλυόμενα
τῇ σῆψει ζωογονεῖ 5, 9, 3.

Ζωοποιῖα, ἐν τῇ γλυκύτῃ ἢ ζωοπ-
c. pl. 5, 18, 2.

Ζωοτροφία, ὅσα ζωοτροφεῖ c. pl.
2, 17, 8.

Ζῶον, οὐ ζῶεται c. pl. 4, 15,
3. ζῶνται καὶ φθείρεται τὰ
σπέρματα 5, 18, 2.

Ζωοφύον, τὸ πνεῦμα συνεκκαλεῖ
καὶ ζωοφυεῖ Fr. III, 27.

Ζώσιμος pro βιώσιμος dat Urbi-
nas 9, 12, 1.

Ζωστής, genus φύνους 4, 6, 1.

Ζωτικὸς, ἀρχὴ ζωτικῇ c. pl. 1, 2,
3. 1, 3, 3. τῶν ζωτικῶν τὸ μὴ
ζῶν c. pl. 1, 4, 5. sed ibi
Urbinas τῷ ζῶντι habet. ἀρχὴς
ζωτ. c. pl. 1, 7, 4. 1, 12, 9.
ζωτικωτάτη ἢ ἀρα c. pl. 1,
13, 4.

H.

Ἡβάν, ὅταν ἀρχωνται τὸ πρῶτον
ἡβῶν καὶ γενεῶν Fr. 20, 46.

Ἡβή, οἱ περὶ ἡβῆν, μάλιστα κα-
πώδεις τοῖς ἰσχυροῖς Fr. IX, 7.
sequitur οἱ ἐν ἡβῇ Ibidem.

Ἡδύκαρπος 4, 4, 5.

Ἡδύνη τὴν χεῖσιν Fr. 4, 91
τοὺς αἰῶνας 10.

Ἡδυονότερος κροπὸς c. pl. 3,
15, 1. his.

Ἡδύσμος, olus agreste 7, 7, 1.
ubi ἡδύσμον erat: Annot. p.
595.

Ἡδύς, παρτοὶ ἡδύς μέλιον, ἀπ-

- ον, μεσπλον, εὐώδεις εἶναι, τῶν δὲ γλυκίων οὐδείς ἢ ἐπιμικρὸν, καὶ τὰ μῆλα τὰ γλυκία πάντων ἥμισυ εὐόσμα c. pl. 6, 14, 5.
- **Ηεραιδής* ἀγγή Fr. 20, 10.
- **Ηθικός*, τοὺς ἠθικοὺς τῶν οἶνων c. pl. 6, 16, 6. *nota*. Heinsius διηθικοὺς dedit, liber Urbinas ἠθητικούς habet.
- **Ηθμός* c. pl. 6, 19, 3.
- **Ητιον*, ὑπὸ ποταμῶν προσκεχῶσθαι καὶ εἶναι ἥδιον 5, 8, 3.
- **Ηνω*, ὅσα πρὸς τὸ περιττὸν ἦται c. pl. 5, 1, 2.
- **Ηλακίτη* in flore mali Medicis quid? 1, 13, 4. *nota*. et 4, 4, 3. καλάρμον 2, 2, 1. *nota*.
- **Ηλακτρον* 9, 18, 2. τὸ ὀρυκτὸν, λέσθες, παρὶ τὴν Λιγυστικὴν γίνεται Fr. II, 29. *Idem*.
- **Ηλίκος*, τίθεται μόλιθδος ἡλίκον πλίνθος. Fr. II, 56. ἢ φλίσ, τὸ μὲν ὕψος ἡλίκη ὀλίγος 63.
- **Ηλιοβόλος*, ἐν ταῖς ἡλιοβόλοις χώραις c. pl. 4, 12, 3.
- **Ηλιοι*, ἡλίους ἐπιγίνεσθαι c. pl. 3, 24, 4. ἐάν ἡλιοι συνεπιλάμψωσι c. pl. 4, 4, 13. ἡλιοὶ ὀξείς ἐκ νεφέλης Fr. VI, 1, 22. Plurali numero ἡλίους de India loquens saepius usurpavit Aristobulus Strabonis 15. p. 47. ed. Lips.
- **Ηλίου ἱερὸν* in Arabia 9, 4, 5. ὃ ἱερὸς 9, 4, 6. 9, 5, 2.
- **Ηλιότροπον*, τῆς πᾶς τὸ ἡλ. καλούμενον diu floret 7, 3, 1. 7, 9, 2. ἐπιγειόκαυλον 7, 8, 1. αἰφύλλον 7, 10, 5. ὅμα ταῖς τροπαῖς ἀνθεῖ 7, 15, 1.
- **Ηλιότις*, καρπὸς ἡλιόμεινος c. pl. 3, 7, 2. ἡλιωθῇ ἢ γῇ 3, 4, 1. c. pl. 5, 20, 7. Fr. 20, 25.
- **Ηλις*, ἐν τῇ Ἠλείῳ 1, 6, 13. ἐν τῇ Ἠλείᾳ τῇ ὀρεινῇ 3, 3, 6. ἐν τῇ Ἠλείᾳ βασιζόντων Ὀλυμπίαζε τὴν δι' ὅρους ἀνθρακες γεώδεις εὐρίσκονται Fr. II, 16.
- **Ηλίωσις*, εὐπνοα μάλλον καὶ ἐν ἡλίωσι c. pl. 6, 16, 5.
- **Ηλος*, morbus oleae 4, 14, 3. οἱ

- ιατροὶ τοὺς ἡλούς καλοῦσι τῷ οἴσῳ Fr. III, 37.
- **Ημερίς* quercus describitur 3, 2, 2.
- **Ημεροκαλῖς*, *Ημεροκαλλῖς*, τὸ inter φρυγανικὰ caule et radice lignosa, semine tantum propagatur 6, 1, 1. et 6, 6, 11. Codices optimi utrobique ἡμεροκαλλῖς scriptum habent, ut in Athenaeo. Cf. Annot. p. 457 et 521. Pancratium maritimum primum comparavit Sprengel; in altera editione Lilium Macedonicum; sed merito in radice lignosa, addo naturam fruticosam, dubius haesit. Recte iam olim Boedaeus p. 546. hemerocalles Theophrasti diversum ab hemerocallide Dioscoridis 3, 137. pronuntiavit. Scripturam ἡμεροκαλλῖς confirmat glossa Hesychii, Etymologici M. et Photii, ubi est de lana aliqua usitata in mysteriis Eleusiniis.
- **Ημερος*, ου, δ, ἡ, foemineum ἡμερῶν est c. pl. 2, 11, 6. sed ibi Urbinas verum ἡμεροὶ habet.
- **Ημερῶν*, τὰ ἡμεροῦμενα 2, 2, 6. 4, 5, 2. διὰ τῆς θεραπειᾶς c. pl. 2, 14, 1. τοῖς παρὰ φύσιν ἡμεροῦμένοις c. pl. 3, 1, 1. ἐπὶ τῶν ἐξευρασμένων καὶ ἡμερωμένων c. pl. 5, 3, 5. τὰ ἡμεροῦμενα καὶ ἀγρωῦμενα χρόνῳ γίνεται 5, 3, 6. οἱ ἡμερῶντες τοῦ θεῖρου sc. τὴν γῆν 5, 15, 6. Hesychius: ἡμερῶν, τὸ τὴν γῆν ἐξἡμερῶν καὶ ἐργάζεσθαι τιθεῖσαι δὲ καθόλου ἐπὶ τοῦ γεωργεῖν τῇ λέξει.
- **Ημερώμα*, ἡμερώμασι c. pl. 5, 6, 8. hist. 1, 7, 1. ubi erat ἡμερωτάτων.
- **Ημερώσις*, αἱ ἡμερώσεις c. pl. 2, 4, 3.
- **Ημιβρεχῆς γῆ* c. pl. 3, 23, 12. ubi his est, sed priore loco Urbinas cum Heinsiana ἡμιβραχεῖ habet. Cf. Lobeck ad Phrynichum p. 577.

Ἡμίσροχος, ἐν τοῖς —βρόχοις
3, 1, 6. 8, 6, 1.

Ἡμικενός 1, 14, 1.

Ἡμικελός γῆ c. pl. 3, 23, 1.
Vide *ἡμικελός*.

Ἡμικενόν 2, 6, 2. μέδιμον καὶ
δύο—ἐκτα Fr. 4, 23.

Ἡμικελός, δ καὶ ἡ, erat c. pl. 3,
23, 1. ubi *ἡμικελός* dedi.

Ἡμιονός, τῆς *ἡμιόνου* τὸ φύλλον
cui usui? 9, 18, 7. simile
scolopendrio Ibid. δ et ἡ *ἡμίο-*
νος animal vocatur: nota p.
823. *Asplenium hemionitis* in-
terpretatur Sprengel hoc, ut
ἡμιονίτιν Dioscoridis 3, 152.
contra *ἀσπληνον* eiusdem 3,
151. ab aliis *ἡμιόνιον* nomina-
tum, ad *Asplenium Ceterach*
refert. In Editione altera *sco-*
lopendrium hemionitis cum
Swarzio vocare maluit *ἀσπλη-*
νον Grammitin *Ceterach*. Con-
suetit Stackhouse. Video nunc,
Saracenum in Theophrasto ἡ-
μιονίον e Dioscoride scriptum
maluisse.

Ἡμιποδίων τριῶν 7, 2, 7.

Ἡμιχοαία ἀγγίτα 9, 6, 4.

Ἡμιχολνικα τρία, πέντε 8, 4, 5.
ubi *τριημιχολνικα* erat: nota p.
664. emendanda e Supple-
mento Lexici gr. in v. *Διπό-*
δης.

Ἡμώβολος Fr. II, 46.

Ἡπαιρός, ἐν *Ἡπείρῳ* δρύς 2, 2, 6.

Ἡρακλεια τῆς *Ἀρακιδίας* vinum
singulare profert 9, 18, 10.

Ἡρακλεια ἀπανθα, τριόζος 4, 4,
12.

Ἡρακλεια λίθος βασανίζει τὸν
χρυσόν καὶ ἀργυρον Fr. II, 4.

Ἡράκλεια ἡ *Τραχινία* 4, 15, 2.

Ἡράκλεια, οἶνος *Ἡρακλειώτης*
σκληρὸς καὶ εὖσμος Fr. 4, 52.

in *Heraclaea Pontii* ὄρνυται
ἔχου Fr. XII, 7. anguilla et

centrisca in *Lycos* fluvio cir-
ca *Heraclaeam* sponte generati
XII, 9.

Ἡράκλεια μήλων describitur cum
αὐτοῖς 9, 12, 5. Vide *Μήλων*.

Ἡρακλεια in *Arcadia* nascitur,
quae? 9, 15, 5.

Ἡράκλειτος de sensu Fr. I, 1.
Heracliti dictum Fr. VIII, 9.

Ἡρακλειωτική sine παρὺς 1, 10,
5. 3, 6, 5. bis.

Ἡραμαῖος, στρουφνέτης *ἡραμαῖος*
καὶ μαλακὴν c. pl. 6, 1, 3.

Ἡρεμος, ἡρεμον Fr. II, 62. nota.
ἡρεμιστέρα, opp. *σφοδρότερα*
πνέματι Fr. V, 29.

Ἡριγέρων, δ, inter olera agre-
stia 7, 7, 1. nota p. 593. ὅτε
flore 7, 7, 4. nota p. 602. c.
pl. 1, 22, 4. cum *aphaca*,
croco, *anemone* hieme ger-
minat et flore 7, 10, 2. Se-
necionem vulgarem cum Theo-
phrasteo et Dioscorideo com-
paravit Sprengel in editione
secunda. *Dioscorides* τὰ *ἄνθη*
τριχοειδὲς πολυκοῦνται ait, et
pappum vocat *camos*.

Ἡριός 3, 5, 5. 8, 6, 6. c. pl.
1, 13, 2. alibi *εἰρηός*.

Ἡρος 3, 5, 5. 8, 6, 6. ἡρι 3,
5, 6.

Ἡρύγγιον φυλλάκαυθον 6, 1, 3.
ἡ οἷε διὰ τὴν λάβη τὸ *Ἡρύγγιον*
εἰς τὸ στόμα, μένει Fr. XV, 3.
nota. Hoc et Dioscoridem 3,
24. cum *eryngio* plano compa-
ravit Sprengel; sed in altera
editione *Theophrasteum* cum
eryngio maritimo comparavit:
campestre maluit Stackhouse.
Omisit Bodaeus p. 610. *Ἡρύγ-*
γιον ὄρειον καλούμενον, οὗ τὰ
φύλλα στενὰ καὶ μικρότερα καὶ
ἄνθη χρυσοειδῆ καὶ ὀφθαλμοῦ-
δῃ *Archigenis* apud *Aetium*
6. p. 105. b.

Ἡρώς, ἐν τῷ κόλπῳ τῷ καλον-
μένῳ *Ἡρῳ*, ἐφ' ὃν καταβαί-
νουσιν οἱ *Ἐλίουπυ* 4, 7, 2.
ἐξ *Ἡρώων* κόλπου 9, 4, 4. ἐξ
Ἡρώων πόλεως de eadem re 9,
4, 9. Prior locus aequè viti-
osus videtur esse, quam iste
Strabonis 16. p. 389. Lips. ἀπὸ
Ἡρώων πόλεως, ἥτις ἐστὶ πρὸς
τῷ *Νεῖκῳ* μυχοῦ τοῦ *Ἀραβίου*
κόλπου quem *Gallus Lelronne*
optime corrigit ἥτις ἐστὶ πρὸς

τῷ μυθῷ τοῦ Ἀρ. κἀπὸν in
versione gallica T. V. p. 259.
Ἡσίοδος 3, 7, 6, 7, 13, 3.
Ἡσυχαιος, λύχνος εὐδίας ἡσυ-
χαιος καυόμενος. Fr. VI, 3, 5.
VI, 4, 5. γλαυξ ἡσυχαῖον
φθιγγομένη, ἡδονα Fr. VI,
4, 3. κόραξ ἡσ. κἀζών Ibidem.
Ἡσυχῇ περιεπαρηγμένον φύλλον
3, 14, 1.
Ἡφαιστας, τὸν Ἡφαιστον γελῶν,
οἱ δὲ ἀπαιεῖν καλοῦσι, διὰ τὰ
ξύλα καυόμενα ῥηγνυται καὶ
πηδᾷ Fr. III, 69.
Ἡζω quid? Fr. I, 53.
Ἡω, ἐπ' ἡοῦς Fr. VI, 4, 8.

Θ.

Θαλάμη, αἱ Θ. τῶν βασιλέων καὶ
κοιλιῶν Fr. XIV, 1.
Θάλαττα ἡ παρ' ἡμῖν, mediter-
raeneum mare, ἐρυθρὰ 1, 4,
2, 2, 6, 5, τῆς ἐρυθρᾶς κα-
λουμένης ἐν Ἀραβίᾳ 4, 7, 1.
ἡ ἔσω 1, 13, 1. ἡ περὶ ἡμᾶς,
ἡ ἔσω 4, 6, 1. ἡ περὶ Ἡρα-
κλέους στήλας 4, 6, 4. ἡ ἔσω
ἡ περὶ Ἡρ. στ. 4, 7, 1. ἡ
ἔσω 4, 6, 4. ἐν τῇδε τῇ θα-
λάττῃ 4, 6, 10. ἐν τῇ ἐρυθρᾷ
θαλ. διακοπτομένων τῶν λί-
θων ἔσδον ἐμπεφυκῶτα φα-
νεται ἰχθυῖδια Fr. 4, 70. νῆσοι
τινὲς τῶν ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θα-
λάττῃ φέρουσι τὸν μαργαρί-
την Fr. II, 36. τὰ ἐν τῇ θα-
λάττῃ φυόμενα γλυκύτητι τινὶ
καὶ ἑτεροῖς χυλοῖς φύεται καὶ
συνίσταται c. pl. 6, 10, 2.
Θαλαττίων, τῶν, τὰ τριχώματα
ὑπὸ τῆς θαλάττης γίνονται
πυρρὰ Fr. 20, 21.
Θαλαττίως, ὁ οἶνος ὅταν θαλατ-
τωθῇ c. pl. 6, 7, 6.
Θάλεια et θαλία, ἐλαία κατα-
κοπτομένη τὰς θαλείας c. pl.
1, 20, 3. τὴν θάλειαν τῶν
κλῖδων c. pl. 3, 5, 1. ἐὰν τὴν
θαλίαν περικόπῃς 2, 2, 12. 2,
3, 3. ἐνία προσηγορίας τινὸς

ἔχει ἰδίας, καθάπερ θαλία,
κῆδον, κλήμα c. pl. 5, 1, 3.
Θάλλω, οἷον θάλλοντας παρ-
χει τοὺς σικνούς c. pl. 5, 5, 5.
Θάμνον, τὸ, Libyae siticulosae
ἰδίον 4, 2, 5. ubi Heinsius
contra Codd. fidem Θύμον sub-
stituit.
Θάμνος, quid? 1, 3, 1. παρ.
αὐτός δὲ ὥσπερ ἐκ θάμνον πέ-
φυκεν 4, 11, 12.
Θαμνώδης, τὰς σικνᾶς θαμνώ-
δεις ποιοῦσι c. pl. 5, 12, 5.
Θανάσιμος, ὅφεις θανάσιμον
δῆγμα ἔχοντες 9, 5, 2.
Θανατηφόρος χυμός c. pl. 6, 4,
5.
Θαργηλιὼν praecedit Scirrhopho-
rionem, διὰ λοιπῶν ἐλάτῃ καὶ
πιύκῃ θαργηλιῶνος ἡ σικρὸ-
φοριῶνος 4, 15, 3. ἀγρου ἑα-
ρος εὐθὺς, ἰσταμένου τοῦ θαρ-
γηλιῶνος 3, 5, 1.
Θάσος, ibi vinum fit arte οἰνω-
τικόν, aliud ἀγρυνεῖν ποιοῦν
9, 18, 11. οἶνος δ' ἐν Θάσῳ ἐν
τῷ πρὸτασιῳ διδόμενος ἡρτυ-
μένος ἐστὶ Fr. 4, 51.
Θαψία, χύλισμα θαψίας ἰσχυρό-
τερόν 9, 8, 3. quomodo col-
ligatur 9, 8, 5. in usu ῥίζης
καὶ ὁ ὅπος 9, 9, 1. radicis
partibus diversis ἄνω καὶ κα-
τω καθάπερ dicitur 9, 9, 5.
describitur 9, 9, 6. pan. cis
Asclepii folium simile thapsi-
ae, sed παχύτερον 9, 11, 2.
usus medicus radicis et succi
9, 20, 3. nascitur etiam in
Attica Ibidem. Locos 9, 8, 3.
ubi τὸ χύλισμα ἰσχυρότερον τὸ
τῆς θαψίας, τὰ δ' ἄλλα πάν-
τα ἀσθενέστερα, accuratius in-
spectus non habet eam dubi-
tationem, quam annotatio p.
745. loquitur: nam simpliciter
τὸ χύλισμα τῆς θαψίας τῶν
ῥιζῶν validius praedicatur,
quam ὁ ὀπισμός et succus ali-
arum partium, veluti caulis
et foliorum. Equidem falso
comparativum retuleram ad
antecedens τῶν ἄλλων ῥιζῶν τὸ
χύλισμα ἀσθενέστερον τοῦ κατ-

πλού, quod de sola cicuta intelligendum. Natō 9, [20, 3. affirmat Th. σπέρματι δ' οὐ χρώνται; quanquam ibi est, quod turbare lectorem possit; δ δὲ ὁπὸς ἰσχυρότερος αὐτῆς καθάσσει καὶ ἀνὰ καὶ κάτω. nisi quis comparationem fieri putet non cum χυλίσματι, sed cum ὁπῷ minus denso et valido. Plantam ipsam ad thapsiam asclepium retulit Sprengel, sed in altera editione Theophrasteam cum thapsia organica comparavit. Brizzanius Stackhouse in Catalogo thapsiam sessili, in annotat. p. 420 et 421. thapsiam foetidam comparavit. Thapsiam autem asclepium retulit ad ἀσκληπιῶδα Theophrasti: ita nempe hic et in Indice duobus e locis vocavit, quam in textu verborum Theophrasti, ἀσκληπιῶν inter panacis genera cum ceteris libris dictam lector reperit. Quae de thapsia e Theophrasto retulit Apollonius, hodie non extant. Vide ad hist. p. 814.

Θείας, τὰ ἐκφυγνόμενα παρὰ τοῦ θεοῦ κατὰ τὰς ὥρας c. pl. 5, 15, 3.

Θεραπευτῆς, hinc an a θεραπευτός est. τῶν θεραπευτῶν Fr. IX, 6.

Θερινός, τὰ ἐν τοῖς θερινοῖς ἀρότοις 8, 1, 1. τὰ θερινὰ perficiuntur diebus XL 8, 2, 6. πρὸ τῶν θερινῶν, ante aestatem Gaza, c. pl. 1, 10, 4. τὰ θερινὰ ταχὺ παραγίνεται c. pl. 4, 3, 2. περὶ τῶν θερινῶν σπερμάτων, ὅσον σπέρμα, ἔρυσμον, κέγχρου, ἐλθμον 4, 15, 1.

Θερμά, τὰ, ἐν θερμῇ c. pl. 2, 5, 1.

Θερμασία et Θερμότης distincta 8, 11, 7. Vide Addend.

Θέρμην ἀλλοτρίαν Fr. V, 57, X, 1.

Θέρμηται γίνονται 8, 10, 5.

c. pl. 1, 10, 4. ἔγγινεται c. pl. 3, 22, 3.

Θερμοβαφῇ ἀνθή Fr. 4, 22.

Θερμολογία Fr. IX, 16.

Θέρμος, lupinus, omnium leguminum maxime illaesus permanet, ἀλλ' εἰσικεν οὗτος ὥσπερ ἀγρῶν 8, 11, 2. τῶν δοκούντων ὥσπερ ἀγρῶν εἶναι 8, 11, 8. ὥσπερ ἀπέναντι τι τὸ ὅλον c. pl. 4, 1, 7. ἀτίεραμον φῶσει καὶ ὥσπερ ἀπέναντι c. pl. 4, 7, 2. culturam renuit 1, 3, 6. 3, 2, 2. cultura fit ἀκαρπὸς καθάπερ ὕλομακων καὶ ἐκφυγνόμεν c. pl. 3, 5, 5. πρώτοπορος 8, 1, 3. πρώτοπορεῖται c. pl. 4, 7, 1. εὐθύς ἀπὸ τῆς ἄλλης σπείρεται, εἰ δὲ μὴ, κακοφυνῆς γίνεται — καὶ τὸ ὅλον οὐκ ἐθίλει κρύπτεσθαι τῇ γῇ 8, 11, 8. c. pl. 4, 7, 2. οὐ κρύπτεσθαι φιλεῖ κατὰ βάθους c. pl. 4, 7, 3. τὴν ὑφαμμον φιλεῖ Ibidem. terram ipse intrat germinans 1, 7, 3. inter τὰ ἔλλοβα διαπεφραγμένα 8, 5, 2. ἀρχὴν τινα ἔχειλον ἔχει (τὸ σπέρμα) 8, 5, 4. viridem nullum animal comedis 8, 7, 3. Θέρμον οὐ θερίζουσιν, πρὶν ὕδωρ γενέσθαι, διὰ τὸ ἐκπηδῆν 8, 11, 4. σὺλλέγεται τοῦ καύματος ἤδη λήγοντος c. pl. 4, 13, 3. δ Θέρμος καὶ δ ἐρέβινθος μικρότητα τινα καὶ δριμύτητα ἔχουσι, καὶ διαφθειρόμενα μὲνα τῶν χειρόρων οὐ ζοῦνται c. pl. 1, 15, 3. ἰσχυρὸς ὢν οὐδὲ εἰς ἕν μεταβάλλει c. pl. 4, 5, 4. Postremus locus c. pl. 2, 13, 3. inter κοῦφα καὶ λεπτά, quae vicinas arbores scandunt, cum lasione et dolicho memorat: sed haec narratio minime convenit lupino albo, quem in priore, nec piloso, quem in altera editione comparavit Sprengel, quod iam olim monuit Bodaeus.

Θέσις τῆς χώρας πρὸς τὰ πνεύματα c. pl. 3, 23, 5. τὸν τό-

των τοῦτων εἶναι εἰς ἀνδρός
 θάμν 5, 8, 3.
 Θεσπιαῖς (ἐν) ὕδαρ παιδογόνον
 9, 18, 10.
 Θεσπιαῖδ. (ἐν) νῆσοι πλοῦδες 4,
 10, 2.
 Θετταλίε (ἐν) vites ἐκπληγῆσαι
 regerminant et fructum fe-
 runt 4, 14, 13. ἐπικείρουσι
 καὶ ἐπινέμουσι τὸν οἶτον 8,
 7, 4. οἱ περὶ Θετταλίαν 8, 9,
 1. πυρός a vermibus erosus 8,
 10, 4. πηξίως causa c. pl. 5,
 12, 2. οἱ ἀνέμοι ἀπὸ θυμῶν
 καὶ ἀπὸ τῆς ἐω πνόντες ἐμ-
 πηγνύουσιν 5, 12, 4. περὶ
 Θεττ. πληθος ὄψων ποτε γενέ-
 σθαι Fr. XIV, 6.
 Θεττάλη. Pististrati ostentum fa-
 ctum in olea 2, 3, 3.
 Θεωρίαν βραχεῖαν τινα ἔχει 6,
 6, 1.
 Θεβαίνος νομός 4, 2, 8.
 Θεβαῖς, οἱ περὶ τὴν Θεβαῖδα 4,
 2, 10.
 Θήκη, ὃ ἄνθρωπος ὁ ἐγκατακλειόμενος
 ταῖς θήκαις Fr. III, 47.
 Θηλυγονίον 9, 18, 5.
 Θηλυγόνος 9, 18, 5.
 Θηλυκράνεια 3, 3, 1. in mon-
 tibz Macedoniae, ab aliis
 ὄψιος κράνεια vocatur, post au-
 tumnum serum fructum matura-
 rat ἀβρωτον, lignum χαῦνον,
 ἀσθενές 3, 4, 3. descriptio 3,
 12, 1. seqq. Vide in Κράνεια.
 1, 18, 2. κρανία et Θηλυ-
 κρανία est.
 Θηλυπτερίς differat a πετρίδι, hinc
 usus 9, 18, 8. Annot. p. 825.
 Acrostichum thelypteris Stack-
 house comparavit.
 Θήλυς τῇ προσόψει 4, 10, 4.
 de arundine: ὕδαρ Θήλυ καὶ
 μαλακόν c. pl. 2, 6, 3. Θη-
 λυτίαν ὁσμὴν c. pl. 6, 15,
 4.
 Θηλυφόνον, aliis σκόρπιος a ra-
 dice scorpionis simili 9, 18, 2.
 descriptio et usus Ibidem: An-
 not. p. 816. Doronicum per-
 dalianches in altera editione
 comparavit Sprengel.
 Θηρίδ. ἄλλα de insectis 2, 8, 3.

Θηρίλλοι στίλβεις κατὰ μίαν nigro
 colore 5, 3, 2. nota.
 Θηρίον, Θηρία τὰ γένημα κα-
 τεσθίοντα 7, 5, 2.
 Θηριόμοι, Θηριόυται τὰ σπέρ-
 ματα· ὅσα σπέρματα Θηριόυ-
 ται c. pl. 5, 18, 1. ut ζω-
 σθαί dicitur. Ita est ἀποθρη-
 ουμένης αὐτῶν τῆς σαρκὸς ἀπὸ
 Strabonem 16. p. 411. Lips.
 Θησαυρίζω ἐν ἔλμῃ 6, 4, 12.
 κατορύττει Θησαυρίζομένη τὰς
 βάλανους ἢ πίττα 2, 17, 8. τὸ
 ἔλαιον τὰς ὁσμάς Θησαυρίζων
 δύναται c. pl. 6, 19, 3.
 Θησαυρισμός σπασμάτων 8, 11,
 1. τῶν ὁσμῶν Fr. 4, 14. πρὸς
 —μὸν ἀριστα quae? c. pl. 4,
 15, 3.
 Θήσιον, radice carnosa, amara
 7, 12, 3. nota p. 624. Post
 plura genera bulbosa comme-
 moratum ipsum quoque ad
 bulborum classem pertinere
 videtur. Sprengel in editione
 altera comparat Leonticeon
 leontopetalon Dioscoridis 3,
 110. qui ῥίζαν μέλαιναν ὡσπερ
 γογγύλην, ἰσχυράς ἔχουσαν, κα-
 θάρσκει κορυδαύους τινάς, de-
 scribit; quae quidem consue-
 ctura multo probabilior est
 quam Stackhousei, qui Rheum
 rhaponticum comparat. Con-
 venit quoque flos μέλιτος me-
 moratus a Timachida poeta.
 Ceterum Stackhouse sequitur
 coniecturam Georgii Welfg.
 Wedelii, propositam in Pro-
 pemptico inaugurali de
 Thesoo Theophrasti Ienae
 1708. ubi primo loco improbat
 interpretationem Anguillarae
 (Parere 12. p. 211.) de planta
 pratensi aliqua obscura. De-
 inde memorat alteram Taber-
 naemontani aliorumque opi-
 nionem, qui lactucam silve-
 streν odore viroso sunt in-
 terpretati. Postea nominat eos,
 qui fumariam bulbosam com-
 pararunt, quos sequitur Har-
 duinus ad Plinium.
 Θολρός, Θολρωτίαν καὶ πλεον

ερσφην ἄλκων ὁ κύριος χυμο-
σπορεύμενος βαρὺς c. pl. 4,
11, 3. Θολιστοῦ ἄλκος καὶ ἐπι-
ερσφὺς 5, 12, 2. ἄλκω ὕδατι-
δος καὶ Θολιστοῦ 5, 14, 6. χυ-
μοὶ Θολιστοῦ 6, 3, 4. ὁ-
σμὸς βαρὺς τινὸς καὶ Θολιστοῦ
6, 14, 2. ἄλκω παχὺς καὶ Θο-
λιστοῦ Fr. III, 48. ἐν τοῖς
Θολιστοῦ ὕδατι ἀποπνίγεται
Fr. XII, 10. χωρία ἐμικλῶδη
καὶ Θολιστοῦ Fr. III, 24. In loco
c. pl. 4, 11, 3. liber Urbinae
Θολιστοῦ habet. In Athenaeo
p. 420. Θολιστοῦ legitur, et
in Stobaei Ecl. Phys. p. 558
Θολιστοῦ.

Θολιστοῦ μορφή 3, 9, 6.

Θορὸς, ἐπιθάλπει τὸν Θορὸν c.
pl. 2, 9, 15.

Θορύβοι, γένος ἐν Θορύβοις πολ-
λὴ Fr. II, 64.

Θορύκη, ἡ, τοῖς ἐν Θορύκῃ θερμοῖς
c. pl. 2, 5, 1. σιτοφόρος c. pl.
3, 23, 4. τὰ ἐν τῇ Θορύκῃ ρι-
ζία καὶ ἄλλοι τὸ τε τῇ νάρκω
προσέμφρη τὴν ὁσμὴν ἔχον
καὶ ἕτερο ἅτα μικρὰν τινα καὶ
ἀσθενή τὴν ἐνδοτιαν ἔχει 9, 7,
4. ὅλα περὶ Θορύκῃ ἰσχυρισ-
μος 9, 15, 3. τὰ μέταλλα τὰ ἐν τῇ
Θορύκῃ 9, 13, 4. nota.

Θορύκιος, vide Θρακίας.

Θορύκιος, ἑλξέ Θορύκιος 3, 18, 8.
κυρὸς πολυχύτων c. pl. 3, 21,
2. Thraciae loci pleni serpyllo
6, 7, 2.

Θρακίας, τὸν Θρακίαν ζέφυρον
πλοῦντες Fr. V, 42. Θρακίας
est VI, 2, 10. II, 12.

Θρακίας ὁ Μαρτινέος φαρμακο-
πώλης 9, 6, 8. 9, 7, 1. et 2.

Θρακίαν, ὁ, ἐπιπολαϊσθῆναι
καὶ πολυδύστης 3, 6, 4. ἡ Θρ.
παλαιστίας χαίρει 4, 1, 3. nota.
Interpretationibus ibi p. 277.
annotatis addo viburnum lau-
tanam ex editione sec. Spren-
gelii p. 67. An cognatum no-
men avis Θραυγίς ap. Aristot.
h. a. 8, 5, 4. ubi Codd. Θλυ-
γίς habent?

Θραυγίς, de ligno, opponuntur
γλίσχρος et Θραυγίς 5, 3, 6.

Θριδανίη 1, 10, 7. c. pl. 12-
spinosa, ὑγρότης ὕδατος 1,
12, 2. Θριδανίης 4, 6, 6.
inter ἐπίσκοπα 7, 1, 2. Θρι-
δανίη 7, 1, 3. radix 7, 2,
9. differentia silvestris 7, 2,
9. 7, 4, 5. 7, 6, 2. παμπο-
σπέρματος 7, 3, 2. 7, 4, 1.
λευκή, πλατύναντος, στερο-
γυλῶκαυλος, λακωνική 7, 4,
15. 7, 5, 4. ὀπίσκει τὴν ἀ-
γρίαν 7, 6, 2. ἐστὶν ὁ ὀπωμὸς
καὶ Θριδανίης 9, 8, 2. ἐφ' ἃ
λαμβάνουσι τὸν ὀπὸν 9, 8, 12.
libanotis ἢ ἀκαρπὸς folium
simile habet Θριδανίης τῆς πι-
κρᾶς, τραχύτερον δὲ καὶ λευκό-
τερον 9, 11, 17. Monendium,
in loco 7, 2, 9. ter extare
Θριδανίη in libro editis et scri-
ptis, ubi Θριδανίη dedi. De
nomine et genere dictum in An-
not. p. 564. 565. 566. Viri docti,
qui Θριδανίην et Θριδανίαν ad
lactucam sativam et silvestrem
aut virosam referunt, non sa-
tis distinguere videntur. Θρι-
δανίη, quae fortasse magis
cum cichorio endivia compa-
randa est.

Θριδανίη, Θριδανίος παλιβλαστῆς
καυλοὶ 7, 2, 4. 7, 5, 3.
Θριδανίη πολυδύστης βελανίης καὶ
ἐδωλοτάς c. pl. 2, 15, 6.
Caulum edulem memorat Epi-
charmus Athenaei 2. p. 265.
Schw. Θριδανίος ἀπολελειμμένος
τὸν καυλόν. Diphilus ibidem
p. 269. species memorat μέ-
λαιναν, θριδανίην, φθινωπαρι-
νὴν. De nominum diversitate
dixi in Supplemento Lexici
graeci sub h. v.

Θρίον, ὅπουθεν τὸν Θρίον σὺκα
ἐφ' ὅσους ἀνκῇ 2, 3, 3. ὅπουθεν
τοῦ Θρίου φέρουσι τὸν ὅλυν-
θον c. pl. 5, 1, 8. 5, 2, 2.

Θριπιδεατος 3, 8, 5. 9, 14, 3.
Θριποκοπηθέντα est 5, 4, 5.
ubi recte Edd. et Codd. πρι-
ποκοπηθέντα.

Θρίψ, Θρίψας 5, 4, 4. σκαλῆ-
κων καὶ Θρίπων ibidem descri-
bitur 5, 4, 5.

Θρυλλίς, post τὰ στρυωνία est παρόμοιον δὲ τοῦτον (δρυίη) κρέπον τινὰ καὶ ἡ Θρυλλίς 7, 13, 2. Annot. p. 617. Verbasci genus comparavit Stackhouse.

Θρύον vocant, aliqui στρυων τὰς ποταμῶν 9, 11, 6 ubi Codd. Aldi **Θρυονον**, Gazae et Med. **Θρύονον**, Urbinae **Θρύον** habent. Annot. p. 769.

Θρύονος, vide **Θρύον**.

Θρύπτωμα, .μη. Θρύπτεσθαι τὸ παρνούμενον Fr. 1, 51. Θρύπτεται τὰ χύδρα αὐανθέντα 8, 14, 13.

Θύα, vide **Θύλα**.

Θύλα vero germinat 3, 4, 2. inter postremas fructum maturat 3, 4, 6. **Θύλα** est 4, 1, 3. in summis montibus alta nascitur. Quod Celsius Hierophantici R. II. p. 28. contra Bodaeum negat, inter indigenas Graeciae thym referri, quoniam cymisycamino et palma commemoretur, locum ipsum totum vir doctus considerasse non videtur. Vide in **Θύλα**, Citrum Atlanticam Plinii, et **Θύλα** Theophrasti agnovisse sibi videtur Gallus. **Μονγέ** in iuniperō, summi montis Tauri ab Oliverio observata et a Linneo turifera, a Tournefortio et Lamarckio Hispanica vocata. Cf. Mémoires de l'Institut royal de France, Classe d'histoire, Tome III. p. 31 = 37.

Θύλα, vide **Θύλα**. **Διφυλλος** 1, 9, 3. τὰ δὲ θύον, οἱ δὲ θύον καλοῦσιν; παρ' Ἀμμωνί γίνεσθαι 5, 3, 7. ubi vulgabatur **Θύον** et **Θύλα**. τὰ **Θύον** ἔλα 5, 4, 2 ubi erat **Θύον**. **Θύον** Cyrenaicam a **Θύλα** Graeciae indigena diversam thutam articulatam interpretatur Sprengel: Cf. Annot. p. 430. Graecam omisit in altera editione. **ἔλα** τὰ **Θύον** (male **Θύον** Heinsius fecit) 5, 4, 2. vocare videtur ea, quae post cupressum

sum nominaverunt: antea, **ἀνδρο**, **ἔβρον**, **λατόν**, **πύλον**, **ἔλατον**, **κότινον**, **πύκην** **ἔβρον**, **δρύη**, **καρύαν** **Κύβοιαν** certe **κίδρον** et similes ei arbores. Neo dubito, **ἔλα** **κιδόνιαν**, quam quidam optimam pronunciarunt, tamquam **ἔβρον** **ἔβρον**, 5, 2, 1. intelligi eandem, quam sibi **Θύον** dixit, et recte Scodigerum coniecisse. **Θύον** **ἔλα** **φαιτος** καὶ **Θύον** in nave Hieronis memorat Moschion apud Athenaeum 5. p. 300. Schw. **Θύλακωδης**, τὸ **Θύλακωδης** τῆς **πελίας** 3, 7, 3. nota.

Θύμβρα **δυσβλαστῆς** c. pl. 4, 3, 3. cultura **δυσβλαστῆς** naturalem amittit c. pl. 3, 1, 4. **Θύμβρος** 7, 1, 2. nota p. 539. Naturalem thymbram interpretatur plerique omnes, thymbram capitatam Stackhouse. Dioscorides 3, 45. thymbrae **στάχυν** **ἀνδρος** **μυόν**, thymo 3, 44. **κεφάλια** **ἀνδρος** tribuit. Nicander contra **Θύμου** **στάχυν** Alex. 37. **Θύμβρης** **στρουβίη** Theri. 628. habet.

Θυμβρώδης **ἔρμυλλος** 6, 7, 5. sed **Θυμώδης** est 6, 7, 2.

Θυμιατός, πᾶν τὸ **Θυμ**. Fr. 4, 12, 67.

Θυμιατός, **ἔλαφόντος** ἡ **Θυμιατός** Fr. III, 71. καλοῦσι τοὺς **ἀνδρῆς** οὕτως, ὥστε ἀποσβένυσθαι. **Θυμιατός** καὶ κατὰ μικρὸν διδόντες ἀναπνοὴν 75.

Θύμον Libycum 4, 3, 5. ubi Codd. omnes **Θάμον** habent, cui e versione Gazae **Θύμον** substituit Heinsius, **λευρόν**, **μέλα**, semina cum flore permixtum gerit 6, 2, 3. c. pl. 1, 5, 3. τοῦ **Θύμου** **ἀνδρος** γένος c. pl. 4, 4, 3. exportatur Attica 6, 2, 4. in Arcadia non nascitur *Ibidem*. cultura amittit **δυσβλαστῆς** suam c. pl. 3, 1, 4. Cf. Annot. ad hist. p. 465. et supra in **Θύμβρα**, **Θύμα** τὰ **ἀγλα**, **Θύμια** **Θύμα**.

αι 4, 7. 1. maris rubri 4, 7.
2. ad Corallia refert Stack-
house.

Θυμὸς ζῷος τοῦ παρὶ τὴν καρ-
δίαν θέρμου Fr. IX, 36.

Θυμώδης ἐρπυλλός 6, 7, 2. Vide
Θυμωδής.

Θύον, vide in Θύα et Θύλα.

Θυρίς, αἱ θυρίδες ἑλευσίων αἰ-
καὶ πρὸν παρέχουσι Fr. V,
29. ἐν τοῖς οἰκημασιν οὐ τις
ἐν κατακλίσει τὰς θυρίας, ἤ-
τον δὲ αὐτὰς ἢ πρὸν φέρε-
ται 33.

Θυρώματα 3, 14, 1. 4, 1, 2.

Θυρώματων 5, 5, 2.

Θυσανώδης, 1, 6, 4. ῥίζαι θυσ.
καὶ ὀλκώδεις.

Θυσίης, τὸν καρπὸν θυμώδεα-
ρον 3, 15, 3.

Θυμός, εἰς θυμὸς συντιθέσθαι
8, 11, 4. δ αἶσος ὅταν εἰς θυ-
μὸς συντεθῇ c. pl. 4, 13, 6.

I.

Ἰασιώνη, flos describitur 1, 13,
2. nota p. 82. 83. c. pl. 2, 18,
2. et 3. ubi erat ἡ ὥσιν: nota
p. 189. Plinius 22. s. 39. et
iasione olus silvestre habetur,
in terra repens, cum lacte
multo: florem fert candidum:
concilium vocant.

Ἰασις, ἰδος, ἡ, Fr. II, 23. ἐκ τῆς
ἰασιπιδος ἢ ἀμάργδος δοναὶ γί-
νεσθαι 27.

Ἰβηρία, κιννάβαρι αὐτοφύες παρὶ
Ἰβηρίαν Fr. II, 58.

Ἰδύλα πύλη 9, 2, 5. δαδωδεστέ-
ρα τῆς παραλίας Ibidem.

Ἰδέα, τὰ ἡμέτερα πλείστοιν ἰδέαις
διαίρουσι 1, 14, 4. τῶν ἄλλων
οὐ ποιοῦσιν ἰδέας 8, 5, 1. i. e.
εἶδη. Vide διαφορά.

Ἰδῆ, οἱ ἐκ τῆς Ἰδῆς 3, 6, 5.
plurimis in locis Ἰδαίοι nemi-
nantur, quem agri Troiani
montem intelligendum esse,
docet locus 5, 17, 6. ubi lo-
cus Phalacra nominatur. οἱ
παρὶ τὴν Ἰδῆν 9, 2, 5. et 7.
ἐν τοῖς Ἰδῆς (Κρήτης: sed ibi

Cod. Vatis. rectius Ἰδαίος
suppeditat) ὄρεα πύλα ὥσιν
ἐμαργέθη, ἢ ἐμαργόνον Fr. V,
13. ἐν Τυνάδῃ ἀπὸ τῆς Ἰδῆς
Fr. VI, 1, 4. Ἰδαία, τὰ, ἐν τῇ
Κρήτῃ cupressum maxime fe-
runt 3, 2, 6. 4, 1, 3. ἐν τῇ
Ἰδῇ, ἐκ τῶν στοιμῶν τοῦ ἀντροῦ,
ἐν ᾧ τὰ ἀναθήματα ἀνατίθεται
3, 3, 4.

Ἰδῖος, ἀνέλεγκτος ἰδῖος ἢ αἱ ἐκ τῶν
ἄλλων 3, 12, 6. ubi ἡδῖονος
dedit. ἰδαίτατον 1, 12, 4. ἰδι-
αιτέρως 1, 13, 5. 1, 14, 3.
ἰδιωτικῇ 1, 14, 2. ἰδιώτατα
3, 17, 1. 4, 3, 7. ἰδαίταται
φύσεις 6, 3, 1. ἰδιωτικῶς
Fr. III, 1, 9. πρὸς τὰ ἄλλα
ἰδῖα ταῦτα 7, 13, 7.

Ἰδῖότης, τὴν ἰδιώτητα κομῇ πρὸς
τὰ ἄλλα c. pl. 6, 18, 5.

Ἰδῖα, ἰδῖαι τὰ ἀγέληματ' 5, 9,
8. δαα' ἰδῖα τῶν ξύλων c. pl.
5, 4, 4.

Ἰδρώ, τοὺς πόδας ἰδρώος Fr.
IX, 36: nota. Battmann Ausf.
Gramm. I. 506.

Ἰδρῶς, ἅπαντα ἰδρῶει κατὰ φύ-
σιν c. pl. 6, 1, 5.

Ἰθυρός ποταμὸς Παμφυλίαν περὶ
κόλπον Fr. V, 53. nota.

Ἰεραιλίωσι κόρασις, ἐστὶν τι κολεῖσι
Fr. VI, 1, 18.

Ἰεραξ, cum anni tempestate mu-
tari videtur 2, 4, 4.

Ἰημι, καυλὸς Ἰησι (9, 13, 5.
Alibi Ἰησι.

Ἰκανός, τὸ ἰκανὸν αἰεὶ πρὸς τὸ
πλείον ἐῖναι c. pl. 5, 14, 9.

Ἰμαῖς, humor, sudor, de ea voce
disputatur in Curis sec. p. 517.
ὅταν ἰμάδα τινα ἔχωσιν λάβῃ
c. pl. 5, 4, 3. τὰ σπέρματα
τὰς ἰμάδας ἔλκουσι c. pl. 4,
3, 3. οὐ δύναται ἰμάδα πα-
ράγειν αἱ ῥίζαι 5, 9, 8.

Ἰμμη, ἡ, lacus Orchomeni 4,
10, 1. 2. 4. ubi est περὶ δὲ
τῆς Ἰμμης καὶ τοῦ ἰμμοῦ
συνεχίδιον. In hoc genere com-
parando desperavit ingenium
Sprengelii et Stackhausii. De
scriptura constat ex Hesychio:

Ἰαμῆ; φησὶν τι γινόμενον περὶ τῶν Ὀρχομένων.

Ἰαμῶνται, ὅταν, c. pl. 4, 12, 9. ἰαμώμενους κινώμενους *Ibiden*: nota, sed priore in loco liber Urbinas δεικνύμενται habet.

Ἰαυέομαι, κατὰ τοὺς ἰννευμίνους παρθούς c. pl. 1, 13, 3.

Ἰαύιον, e quo ligno ιαύια fiant 5, 6, 2.

Ἰαίαν τῆς εἰληθυίας quid vocent in ligneis statuis deorum 5, 9, 8. nota.

Ἰλιγγοί, οἱ, περὶ ἰλιγγῶν Fr. VIII. Naturam vertiginis e motu spiritus animalis alio modo explicat Disarius Macrobian Saturn. VII, 9. ubi septem motus genera ponit, et septimum quidem sphaericum. Sed sex illi, inquit, ut directi, ita et innexii. Septimus, id est qui gyros efficit, crebro conversu turbat, et humoribus capitis involvit spiramentum, quod animam crebro, quasi omnes sensus corporis gubernanti, ministrat. Hoc est autem spiramentum, quod, ambiens cerebrum, singulis sensibus vim suam praestat; hoc est, quod nervis et musculis corporis fortitudinem praebet. Ergo vertigine turbatum et simul agitatibus humoribus oppressum languescit et ministerium suum deserit. Inde fit his, qui raptantur in gyros, hebetior auditus, visus obscurior, postremo nervis et musculis nullam ab eo virtutem quasi deficiente summentibus. totum corpus, quod iis sustinetur et in robur erigitur, desertum iam fulcimentis suis, labitur in ruinam.

Ἰλιον, φησὶ αἱ ἐν Ἰλίῳ ἐπὶ τοῦ Ἰλιον μνήματος 4, 13, 2.

Ἰλλυρίς, ἐν τῇ Ἰλλυρίῳ ἢ ἱρις βαλάνιον c. pl. 6, 18, 12. Cf. hist. 4, 5, 2. ἐν Ἰλλυρίῳ 9, 7, 4.

Ἰματηγός ναῦς Fr. II, 68.

Ἰα, ἐν Ἰσδοὶ τυγχάνουσιν. 4, 6,

2. ubi ἦν Ἰουδαίαι ἔχοντες τὴν χάνουσι.

Ἰνδικός, φέρει ἡ Ἰνδική χώρα τὸν μαργαρίτην Fr. II, 36. Ἰνδικὸν δένδρον quadruplex 4, 4, 5.

Ἰνδῶν (τῶν) οἱ σοφοὶ μὴ ἀμπεχόμενοι 4, 4, 5. nota. ἐν Ἰνδοῖς δ' ἑρρινός ὁμβρος πολὺς c. pl. 3, 3, 3. Vide sub Συκῇ. Genus illud arboris, quod 4, 4, 5. fructum longum, incurvum (σκολιόν), dulce fert, cuius esus dysenteriam infert, videtur esse idem, quod Aristobulus Strabonis 15. p. 43.

ait δένδρον οὐ μέγα, μέγιστος λοβοὺς ἔχον, ὡς δ' κύματος, δεκαδαντύλους τὸ μήκος, πλήρεις μέλιτος. τοὺς δὲ φηγόντας οὐ ῥαδίως σφίξουσιν. Quam arborem cum Cassia fistula comparavit Britannus Falconer, recte contra dicente Gallo Corray. In annotatione p. 306. dixi, diversam mihi videri arborem Aristobuli, quoniam fructum Plinius pomum vocavit; sed καρκός, μαρκός, σκολιός Theophrasti magis Aristobuli λοβῶν ὡς κύματος conuenit, quam pomo Pliniano.

Ἰνώδης, καυλοὶ, ἔλλα 1, 5, 3. φύλλον 3, 12, 5, 3, 14, 3. ἰνωιδὴ πλοχόν 3, 12, 7. ῥαβδούς ἰνώδεις καὶ οὐκ εἶναι περιφλοῖσθαι 9, 5, 3.

Ἰέα in quercu et aliis arboribus nascitur 3, 7, 6, πρίνον 3, 16, 1. ἰέα, στεκίς et ὑφέαρ quomodo differant c. pl. 2, 17. toto capite, ὅμοια τῇ τῶν ἰεῶν βλαστήσει c. pl. 5, 4, 5. δοκεῖ ἡ ἰέα φθίρειν τὰ δένδρα 5, 15, 4.

Ἰέα ἡ ἐν Κρήτῃ δάκρυον ἔχει 9, 1, 3.

Ἰεῖρη describitur 6, 4, 8. nota et ad 9, 1, 3. φυλλάναθος et ἀκαναθός 6, 4, 3. germinat aestate 6, 4, 4. ἐπὶ τῇ ἀκάνθῃ τῆς ἰεῖρης καλουμένης ἀνίσταται δάκρυον 9, 1,

2. 5, 3.

**ἴσος τῆς ἱλίας καρποῦ* c. pl. 2, 17, 8.

**ἴσων τὰ ἱεούμενα μὴ καλεσθαι* Fr. III, 61.

**ἰώδης ῥίζα εἰδομένη* 9, 18, 1.

**ἴον, τὸ, δ' μίλαν ἔχει ἄνθος διαν-
θίς* 1, 13, 2. unicolori flore
6, 6, 3. quibus notis a viola
alba (*λευκοῖς*) differat 6, 6,
7. διατελεῖν ἄνθος δοκεῖ καὶ
ἡ οἰνάνθη καὶ τὸ ἴον τὸ μίλαν
c. pl. 1, 13, 12. τὸ μίλαν
ἄγχιον εὐοσμιότερον c. pl. 6,
20, 1. ἴον τὸ μ. καὶ δ' κρόκος
οὐ πολλῆς δέχεται τροφῆς, ἐξ
αὐτῶν θ' ἱκανὴν ἔχει κεφαλὴν
ῥίζα γὰρ ἐστὶ c. pl. 6, 20, 2.
sed vide notam p. 511. τὰ
ἄσπερα ταχὺ διαπνέονται, καθά-
περ τὰ ἴα c. pl. 6, 14, 11.

**ἴον τὸ λευκόν, ὡς τῷ λευκῷ* 3,
18, 13. multicolor flore 6,
6, 3. ἐν ταῖς ἄγαν ἑρφαῖς καὶ
λεπταῖς οὐκ εὐοσμον, οὐδ' ὅ-
που θυμὸς σφόδρα καὶ ἔμπυ-
ρος δ' ἄηρ c. pl. 6, 20, 2. ἴα
τὰ λ. παλαιούμενα πιναὶ καὶ
κακῶς γίνονται — τὰ χλωρά
καὶ πόρρωθεν ὄζει Ibidem. ἐξ
ἀποστρώσεως εὐοσμιότερα c. pl.
6, 17, 1. οἱ μυρμηκοὶ καὶ ταῦ-
τα ἀποθηλασσοῦσι μᾶλλον τινός
c. pl. 6, 14, 11. Plinius 21.
c. 19. minor vis recentibus,
ideoque aridis post annum
utendum.

**Λευκίδιον, τὸ, ἐπιγυόφυλ-
λον καὶ ἐπικαυλόφυλλον* 4,
7, 8. βλος ἰωνιάς τῆς λευκῆς
ἐστὶ μάλιστα τοῖα γηράσκου-
σα δ' ἐλαττοῦται καὶ τὰ ἴα
λευκότερα φέρει 6, 8, 5. μύ-
ρον τὸ λευκίδιον e floribus fit
Fr. 4, 27. nota.

**Ἰωνιά ἀειφύλλος* 1, 9, 4. ἀπὸ
τῶν ἄκρων φέσται (propagatur)
2, 1, 3. ἡ μέλαινα 6, 6, 2.
nota. Viola nigra ab alba dif-
fert etiam κατ' αὐτὴν τὴν ἰο-
νιάν 6, 6, 7. caule et radice
lignosis, igitur semine pro-
pagatur 6, 6, 11. γηράσκουσα
ἡ λευκὴ ἐλαττοῦται καὶ τὰ ἴα
λευκότερα φέρει 6, 8, 5. ἐν

τοῖς στεφανώμασιν ἡ ἰωνιά 7,
6, 4. Inter deliciosas vitae ru-
sticæ ἰωνιάς τῆς πρὸς τοῖς ὑπέ-
ραι meminit Aristophanes Pa-
cis versu 577. Locus est dif-
ficultis 7, 6, 4. ubi olera a-
grestia cum domesticis com-
parantur: ἰνία δ' ὅλως ἀσθμ-
βλητα τοῖς ἡμέροις ἐστὶ κα-
τὰ γε τοὺς χυμούς καὶ τὰς θυ-
νάμεις, ὥςπερ αἰκνός δ' ἄγχιος
καὶ δ' ἡμερός, ἀλλ' ἐκ τῆς
προσώπιως ἔχει τὴν ὁμοιότητα,
καθάπερ καὶ ἐν ταῖς στεφανώ-
μασιν ἡ ἰωνιά· τὸ γὰρ φύλλον
ἔχει παρόμοιον. Violæ οὐλο-
ratae (μείλανος ἴου) nulla est
similitudo cum cheirantho in
foliis: igitur videtur ea simi-
litudinis ad cheiranthi species
diversas referenda esse.

**Λευκίδιον* inter hulhasas 7, 13,
9. nominatur. Sprengelius in
priori editione leucoium ver-
num, in altera l. aestivum in-
terpretatur. Praeter leucoium
vernū sub voce λευκίδιον nihil
annotavit Stackhouse. Cf. An-
not. ad hist. p. 530.

**ἴον τὸ χλωρόν* semel c. pl. 6, 14,
11. ἴα τὰ χλωρά καὶ πόρρωθεν
ὄζει, Dioscorides 3, 138. in
leucoio, quod cum cheirantho
incano comparat Sprengel,
memorat inter florum varie-
tates τὸ μῆλινον ἢ κυανοῦν ἢ
πορφυροῦν. et Plinius 21. c. 6.
violetas luteas, purpureas et al-
bas habet. Luteorum florum
in usu medico commendant
Dioscorides, Plinius et Galenus.

Ad genus violas pertinere
non dubito τὸ φλόγιον καλού-
μενον 6, 8, 1. et 2. ubi Ur-
binas φλόγιον habet: ubi
posteriore loco inter ἴον λευ-
κόν et μίλαν medium positum
est. Violam caninam iam
olim interpretatus est Dale-
campius, liliū chalcodoni-
cum in priorē editione Sprengel,
in altera liliū martia-
gon. Stackhouse erythronium
dentatum canis, in altero Cata-

logo liliū bulbiferū, variet. β et δ. Cheiranthum cheiri suspiciatū sum antea hoc nomine designari, sed cum Theophrastus c. pl. 6, 14, 11. τὸν χλωρόν vocavit. Video, Sprengelium p. 79. ed. sec. λευκόδιον duorum locorum historias ad cheiranthum cheiri referre.

Ἰονθώδεις ἐπάρσεις Fr. IX, 16.

Ἰόνιος, Ἀπολλωνία ἢ περὶ τοῦ Ἰόνιον c. pl. 4, 2, 3.

Ἰός, aerugo, quomodo paretur Fr. II, 57. nota.

Ἰουδαῖοι partem Syriae cavat incolunt 2, 6, 2. Σύρων Ἰουδαῖοι Theophrasti Porphyrii de Abstin. 2. p. 147. ubi sacrificia eorum et religio, distribuantur.

Ἰούλος καρύας ἡρακλειωτικῆς 3, 3, 8. et 3, 5, 5. ubi τὸ βρωμίδες addit. 3, 7, 3. 3, 15, 2. ἐλικτός σμύλκανος 2, 18, 11. Ἰούλος πρὸς τοῖσιν ἔρποντες Fr. VI, 1, 19. animalia.

Ἰώω, ἰαμίων χαλκίων Fr. 20, 17.

Ἰππον τὸ καλούμενον lacus Orchomenii 4, 10, 1. nota p. 353. Hippurin, alii Equisetum conficiunt.

Ἰππακὴ 9, 13, 2. nota.

Ἰππία campus Boeotiae 4, 17, 8.

Ἰππομανές, τὸ, 9, 15, 6. de Arcadia: φέρεται καὶ τὸ πεδύμαλον, ἐξ οὗ τὸ ἵππομανές ἄγιστον δὲ τὸ περὶ Τρίταν, καὶ καὶ μάλιστα ἀπονομάζεται. sed ibi Gaza hippophaes scriptum legit. Natura et usus in pullo equino. Fr. XV, 1.

Ἰππομάραθρον inter παρθενίδη καὶ ἀννυρόκαυλα 1, 4.

Ἰα Hippocrate et Theophrasto cachryx Siculam interpretatur Thiebault Examen p. 48. et Sprengel: ferulam communem Staekhouse.

Ἰάπος δ. ποτάμιος Fr. XII, 3. ἢ ἵαπος ἀπὸ τοῦ τῶν πάλων ἀπὸ ἵππομανός Fr. XV, 14.

Ἰπποσίλινον ἀπὸ δασυλίου φύεται 2, 2, 1. 9, 1, 4. nota. inter olera agrestia describitur 7, 6, 3. nota. raritā osmoss, dulcis, edulis cum caule v. pl. 6, 12, 3. et 4. in Arcadia nascitur 9, 15, 5. nota. ἵπποσίλινον ὄζει 7, 2, 6. τὸ δάκρυον ἐν ταῖς ὄζεις 9, 1, 3. παρόμοιον τῇ σμόρῃ φερεῖται καὶ ἀπὸ δασυλίου 9, 1, 4. ἢ ὄζει γλαυκία c. pl. 6, 11, 10. σαρκώδης καὶ εὐστομος, τὰ δὲ φύλλα ἐρηόερα καὶ ὥστερ δριμύτερα c. pl. 6, 11, 11. Smyrnium olus atrum interpretatur omnes. Ab odore lacrimas σμόρμιον alii dixerunt, teste Dioscoride 3, 78.

Ἰππόφαες scriptum legit et vertit Gaza 9, 15, 6. ubi ἵππομανές editum.

Ἰππόφως 6, 5, 2. Vide in φέως.

Ἰππόφρον, vide ἵππόφως. 6, 5, 1.

Ἰππων 1, 3, 5. 3, 2, 2.

Ἰππον τὸ βέλτιστον Fr. 4, 24. ἐξ ἐλαχίστων 29. Ἰππον μύρον ingreditur radix odorata panacis 9, 9, 2.

Ἰρε, ἰδος, ὄζει 1, 7, 3. Illyrica 4, 5, 2. Moret aestate 6, 8, 3. folium καλαμώδιστον 7, 13, 1. caulis ἀνθεράκωδης 7, 13, 2. ἀρίστη ἐν Πελυριοῖς 9, 7, 4. radices odor qualis, de odorib. 32. nota. ἢ ὄζει χλωρὰ οὐκ ὄζει, ἀλλ' ἀποξηρανθεῖσα c. pl. 6, 11, 13. ἔρηνη θείσα μάλλον ὄζει 6, 14, 8. Illyrica melior 6, 18, 12. ἐργυρὸν ὄζει Fr. 4, 12. θερμή, στυπτική, καὶ καθ' ὑπερβολὴν πικρά, γὰρ οὖσα, καὶ τὸν χρότα τῶν ἐργαζομένων ἀφαιροῦ Fr. 4, 32. εἰς τὴν ἐργασίαν ἀκμάει τέτα ἔτη Fr. 4, 34. τὸ ἄνθος πολλὰς ἔχει ἐν ταυτοῖς ποικίλλας Fr. 20, 39. Plutarchus an seni resp. ger. c. 13. τὴν Ἰρην λέγουσιν, ὅταν παλαιὰ γεγεμένη τὸ βρομίδες ἀποπνεύσῃ καὶ θολαῖον, εὐνιδίστατον

- τὸ ἀρωματισθὲς Ἰσχιν. ubi ἴβον editum legitur.
- Ἰρις coeli, ὅπου ἂν κατέχη, ποιῇ τὰ δένδρα καὶ τὸν τόπον εὐώδη c. pl. 6, 17, 7. ποτα. ὅπου ἂν ὁριστῇ *Ibidem*. Ἰρις περὶ λύχνον ἢ διὰ λύχνου διαφανομένη Fr. VI, 1, 13.
- Ἰς, ἰνός, ἢ, ἰνός ἢ φλέβις 1, 1, 11. ἰς, φλέψ 1, 2, 1. ὅσπερ Ἰα 1, 2, 5. φύλλον μέση καὶ μεγάλη, τῶν ἄλλων πλεονεξιδῶς κατασκευαστῶν 3, 10, 3. 3, 17, 3. λοβοὺς ἰσχυμένους ἰνός τῆς ἰνός τοῦ φύλλου 3, 12, 7.
- Ἰαβίω, πρὸς ἄλληλα ἰσάζοντα 2, 6, 9.
- Ἰασίτις, τὴν ἰασίτιν ἐκ μέλανος σφόνδης καὶ χλωροῦ· πλείω δὲ μοῖραν ἔχειν τοῦ μέλανος Fr. I, 77. *Ibidem* ἐξ ἰαστίδος bis de colore sequitur. Dioscorides lib. 4. φύλλα δ' ἔχει ἰαστή θμοία, ut 1, 156. σταφίς ἀγρία dicitur habere ἄνθος ὅμοιον ἰαστή. *Glastrum vertit Saracenus: nec variata scripturam Codices Mss.*
- Ἰσημερία, πρὸ ἰσημερίας 3, 4, 2. ὁλίγον πρὸ ἰσημερίας· τότε γὰρ ἔρηστατῃ καὶ θερμοτάτῃ ἢ γῇ c. pl. 3, 11, 6. τὴν ἰσημερινὴν ἐπ' ἰσημερίας c. pl. 1, 6, 3.
- Ἰσημερινὸς πυρὸς περὶ Ἀλβον c. pl. 4, 11, 4.
- Ἰσθγιων τέμνεις c. pl. 3, 7, 3.
- Ἰσθρόπειω, — πᾶν αὐτῇ Fr. VII, 1.
- Ἰσος, ἐξ ἴσου τὰ φύλλα 3, 18, 5.
- Ἰσόχρονα πατὰ τὰς κνήσεις c. pl. 1, 18, 3. ubi *perissóχρονα* erat.
- Ἰσταμας, εὐθὺς ἔσθηκε πρὸς τὸ χεῖρον 8, 8, 2. nisi fuit μεθίστηκε vel περιίστηκε.
- Ἰστορία, τοὺς βίους τῶν καθ' ἑκάστα ἱστορήσαι 4, 13, 1.
- Ἱστορία τῶν φυτῶν 1, 1, 4. 2, 4, 3. λαμβάνειν, ὅφ' ὅσον ἔχομεν ἱστορίας 4, 1, 5. εἰ τι ἄλλο τῆς τοιαύτης ἱστορίας ἔχεται 5, 1, 1. περὶ τῶν σταφανωμένων ἢ τούτοις ἰστίν ἢ ἱστορία 6, 8, 5. τὰς καθ' ἑκάστον ἱστορίας 7, 11, 1.
- Ἰσχαιμον *folium nymphaeae* 9, 13, 1.
- Ἰσχαιμος, ἢ, *Thraciae singularis* 9, 15, 3.
- Ἰσχάρις, opp. ἀδρίαν c. pl. 4, 13, 6.
- Ἰσχάς, οἱ δ' ἄπινον καλοῦσι 9, 9, 5. describitur 9, 9, 6. Vide in *Τιβθυμάλος* dicta.
- Ἰσχιάς, πρὸς τὰ τῆς ἰσχυιάδος (ἀλγῆματα) 9, 13, 6. ubi *Urbinas liber rectius* πρὸς τὰς ἰσχυιάδας habet.
- Ἰσχυρόφειος c. pl. 2, 12, 3.
- Ἰσχυρός, πρὸς τοὺς χειμῶνας καὶ τὰ πνεύματα καὶ ὅλως τὸν αἶρα ἰσχυρότεροι 8, 4, 2. 7, 4, 2. 8, 3, 5. πρὸς τὴν τροφήν *Ibidem*. ὑγρότης ἰσχυροτάτη καὶ μέλιστα ἐκπαίνουσα τὴν ἀσυνῆς φύσιν 9, 1, 1. τὰ σπέρματα δομῆα καὶ παρῳότερα καὶ τὸ ὅλον ἰσχυρότερα πρὸς τὴν αἰσθησίν c. pl. 6, 12, 6.
- Ἰσχίω, εἰς ἓνα τὰς ῥέτας ἰσχύων μᾶλλον c. pl. 6, 13, 3.
- Ἰταλία caprificacione non indiget 2, 8, 1. *Italica* ξύλα cum *Latina* et *Cyrneis* comparata 5, 8, 1. περὶ τὴν Ἰταλίαν εἰς τὸν οἶνον χρῶνται τῇ γύψῃ Fr. II, 67. τῆς Ἰταλίας ἢ Λονγίς Fr. 4, 44.
- Ἰτιά, ἢ, inter κάθυγρον καὶ ἑλισ 1, 4, 2. et 3. αὐτανθίσια μόρον καύρη 1, 5, 4. ἢ μέλαινα φλοῖον ἔχει μέλαινα καὶ φεινικῶν 3, 13, 7. ἢ λευκὴ λευκὸν *Ibidem*. *Arcades* ἑλλήνων vocant et semen genitale ei adscribunt *Ibidem*. utriusque generis species nana *Ibidem*. sterilis putata tamen generat 3, 1, 3. montana et campestris 3, 3, 1. ἰτίνα ξύλα 5, 3, 4. ἀπὸ τῶν ἀτελῶν γενεῶν c. pl. 4, 4, 1. τῆς ἰτίας πυρρὴν ξυλόδεξ c. pl. 1, 19, 3. sed *elates* scribendum videtur, ἰτίας *lacus Orchomeidi* 4, 10, 1. ἀλκυονίδων dixit *Homerus* 3, 1, 3. c. pl. 2, 9, 14. *quoniam*

fractum non maturat. Theophrasti testimonium de virtutibus florum salicis positum in annotatione ad hist. p. 137. ex Eustathio falsum non minus, quam alterum positum in scholio vulgari ad. Ody. 10, 510. *φασὶ δὲ θεῶν. ἐν φυτοῖς τὸν χυλὸν τῆς ἱκίας πικρὸν ἀφανίζου τὴν γοτὴν τῶν ἀνδρῶν.* Ceterum hodieque Graecis salix *ἱκία* transpositis vocalibus vocatur.

Ἰσον Thracium, subterraneum 1, 6, 13.

Ἰφύον 6, 6, 11. semine tantum nascitur planta caule et radice lignosa 6, 8, 3. inter flores aestivos 6, 8, 3. Cf. ad 6, 6, 11. Vide etiam *Τίφνον*.

Ἰχθύδιον, τὰ ἐν Ἰνδοῖς. — *ἰκία*, τὰ ἐκ τῶν ποταμῶν εἰς τὴν γῆν ἐξίοντα Fr. XII, 2. nota.

Ἰχθύς, περὶ Βαβυλῶνα τινὲς ἰχθύς, οὗς φασὶ διαμένειν ἐν ταῖς πρῶταις Fr. XII, 2. nota. *ἱκίαι* πηλὸν ἐσθλίσαι καὶ φύκος καὶ τὰ τοιαῦτα XII, 3. τίκτουσιν ἀναπλιόντας εἰς τοὺς ποταμούς XII, 5. ὀφθαλμοὶ XII, 7. seqq.

Ἰψ, οἱ ἱπὸς 8, 10, 5. ἀμπέλον ἱπὸς c. pl. 3, 22, 5. et 6. ἀλιφουσί τας ἀμπέλους ἀπὸ τοῦ ἱψοῦ πρὸς τοὺς ἱπὸς Fr. II, 49.

Ἰψος 3, 4, 2. nota p. 147.

Ἰώδης τῇ χροίᾳ ἢ πρᾶσις Fr. II, 37.

Ἰωνία, vide in *Ἰον*.

K.

Καρχυδίας πυρὸς 8, 4, 3. nota. c. pl. 3, 21, 13. χαῖρος καὶ μανός.

Καδύνας, δ' ἐκλούμενος, τὰ Συριακὴν βοτάνιον c. pl. 2, 17, 3. nota p. 182. Cassytam filiformem comparavit Sprengel.

Καθαπερανεῖ 5, 7, 2. ubi καθαπερεῖ editum, sed γινῆται

habent. Vind. Med. Urbinae libri. Ita etiam c. pl. 2, 16, 4. *καθαπερανεῖ διασφραγίσαντα*. ubi *καθαπερ ἀνασφραγίσαντα* editum. Atque ita in Platonica epistola V. p. 521. *ἐπεὶ γὰρ δὴ τις φωνή, τὸν πολιτικῶν ἐκείνης καθαπερεῖ τιναν ζωῶν* scribendum censeo *καθαπερανεῖ*. Rectum legitur in hist. 1, 2, 7. 1, 8, 4. c. pl. 3, 20, 3. nota. *καθαπερεῖ καὶ* Fr. III, 26. ut *ῥοπαρεῖ* alibi. id habent Codd. c. pl. 3, 19, 3.

Καθαριότης τοῦ αἵματος Fr. I, 48.

Καθίδρα, τῆς ἐπὶ καθίδρας Fr. VII, 5. *ἐκ καταλίους καὶ ἐν καθίδρα* VII, 7.

Καθίσω, ὅπως πῶ καθίστηται 7, 5, 2. de plantis irrigatis, ubi etiam *καθίστηται*.

Καθίκα, ὅσα πρὸς θάλασσαν καθίκα ἔχον ὑψηλῶν Fr. VI, 1, 3.

Καθίμαι, χωρὶς ὁμοίας καθίμαι 8, 9, 7.

Καθίμι, καθίσταμαι καὶ βλάπτωμαι ταῖς ψύχαις c. pl. 1, 18, 1.

Καθίστασθαι, restituī, redire ad suam naturam 4, 13, 6. alias ἀποκαθίστασθαι dicitur.

Καθίστησι καὶ συνάγει τὰ πικρὰ φύσιν πικρῶν c. pl. 6, 1, 5. *καταστήσασθαι* πῶς τὰ δόξα c. pl. 3, 7, 6. unde *κατεστάσις* ibid. 3, 7, 5. *ἵππὸς τοῖς καθίστασι πνεύμασι* c. pl. 3, 12, 4.

Καθυγρῶναι c. pl. 1, 13, 6. *δοκῇ ἢ γῇ καθυγρῶνθαι* μάλλον Ibid. c. pl. 6, 18, 9. et 10.

Καθυγρὸς, φυτὰ καθυγρὰ καὶ ἱκία 1, 4, 2. *καθυγρὰ καὶ ψυχρὰ λάχανα* c. pl. 1, 10, 4. 1, 17, 4.

Καινίς, proprietates naturae eius Fr. V, 37. seqq. *μόνος πρῶτος* εἰς καινὸν VI, 2, 11.

Καιρός, ἐν καιρῷ ποιεῖν c. pl. 5, 1, 11.

Καίριος, καίριος κατακλίματος c. pl.

3, 15, 4. ubi cum Heinsio
 κυριώτατα dedi. Cf. 6, 4, 2.
 Κακογυνία Fr. IX, 10. si locus
 sanus est.

Κακία χώρας c. pl. 5, 13, 1.

Κακοβλαστία c. pl. 4, 7, 2.

Κακοβλαστὴς c. pl. 1, 20, 6.
 4, 7, 2. et 3, 2, 7. κακοβλα-
 στώτης c. pl. 4, 14, 1.

Κακοπαρμία 1, 4, 1. c. pl. 4, 1,
 6.

Κακοπαθία, τοῖς εἰς ταῦτα πο-
 νήσασιν ἤτιον ἐν τοῖς ἄλλοις
 κακοπαθῖν c. pl. 3, 20, 9.

Κακοποιὸς χυλὸς c. pl. 2, 6, 4.

ἀναδυμίασις c. pl. 5, 12, 3.

Κακοτροφεύμαι, δένδρα κακο-
 τροφῇ δέντα 5, 2, 2. ubi eta-
 tiam sequitur κακοτροφῆσθαι
 sensu passivo.

Κακουρῶν τὴν γῆν, imperare,
 c. pl. 2, 11, 3.

Κακοφυῆς γίνεται δ' ἄνεμος 3,
 11, 8.

Κακός, τὰ πηγαῖον κακοῦται καὶ
 ἀλλοτρεῖται 1, 9, 4. c. pl.
 2, 10, 2. πῖσαι καὶ κακῶσαι
 de aere. δένδροις οὐ κακουμέ-
 νους, ἀλλ' εὐθηνεῦσαι c. pl. 5, 11,
 3. αἱ βλαστῆσις, ὅταν κακοῦ-
 σιν 5, 17, 7. πόνον παρέχει
 καὶ κακοὶ τὰ δένδρα c. pl. 3,
 7, 8. κακοθῇ πρὸς τὴν γέν-
 ησιν c. pl. 4, 12, 10. pro
 βλαφθῇ habet liber Urbinas.

Κάκτος, ἡ, Siciliæ peculiaris,
 caulibus decorticatis sculibūs
 6, 4, 10. nota p. 497. 498.

Cynaram cardunculum inter-
 pretatur Sprengel. Cactum
 opuntiam comparavit Stack-
 house; sed in annotatione p.
 268. Cactus opuntia, inquit;
 ita secundum Bodæum. Sed
 cactus genus novi orbis. Athe-
 naeus interpretatur cinaram;
 corrigendus igitur textus:
 καυλὸς δὲ (ἔχει) τοῦς καλου-
 μένους κάκτους, scilicet peri-
 carpium squamosum cinaræ
 scolymi ἀκανῶδες ἐδάδιον,
 ἀφαιρεθῆντων τῶν παπῶδων.
 Infelicissimam crisin omitto:
 sperata desidero. equalis humi

prostratos scolymi affluens
 vel cynaræ, quas nemo ad-
 huc demonstravit in cactio
 Theophrastea. Ceterum vulgo
 omnes præter unum Sprengelium
 sectionis sequentis 11.
 verba coniungunt cum noti-
 tia cacti, atque caules et plu-
 res procumbentes, unumque
 rectum, proprio nomine πτερό-
 νικα vocatum, tribunt: con-
 tra quam opinionem dispositum
 est in annotatione p.
 498. et notitiam omnem ad
 plantam diversam retuli, quam
 acantham cancellatam interpre-
 tatur Sprengel.

Κακύναι, μύρα κακυνόμενα πλεῖν
 ποιεῖ δυνάδιαν Fr. 4, 56.

Κακῶς, πρὸς ἀμφοτέρως τὰς ὁ-
 ρας οὐ κακὸς ἔχει 8, 1, 2.

Καλαμίνθη, ὅμοιον τοῖς καλα-
 μίνθαις c. pl. 2, 16, 4. obi-
 ter nominatur, ubi sisymbri-
 um neglectum mutari dicitur
 in μίνθαν, ὅμοιον τοῖς καλα-
 μίνθαις γινόμενον. Melissam
 creticam Sprengel, in altera
 editione thymum nepetam
 interpretatur. In tanta bre-
 vitate conjectura fit frustra.

Κάλαμος Ἰνδικός, ὥσπερ ἕτερον
 γένος, ἀρῶν καὶ θῆλυς 4, 11,
 13, in codice Urbinatæ additus.

Κάλαμος δ' Ἰνδικὸς ἀπολείπει-
 μένος Fr. II, 38. ἡ τοῦ καλά-
 μου φλὸς μᾶλλον θερμαίνει
 Fr. III, 32. 33.

Κάλαμος, δ, δ' αὐλητικὸς καὶ δ'
 ἕτερος lacus Orchomenii 4,
 10, 1. extra aquam profun-
 dam non crescit 4, 10, 6.
 nota. de αὐλητικῇ tractat ca-
 put totum 4, 11. γένη ἄλλα
 4, 11, 10. πυκνός, μανός,
 συγκυγίας idem κοῖλος. alius
 στεγνός. Vulgare et commu-
 ne nomen δοναξ 4, 11, 11.
 Λακωνικός 4, 11, 12. ἐπὶ γένος
 4, 11, 13. καλάμου ἡλακῆται
 2, 2, 1. nota. κάλαμος δ'
 σχισθεὶς φέεται καὶ βλαστᾷ-
 ναι c. pl. 1, 4, 4. nota. σχι-
 σθεὶς συνέρχεται αὐτόματος

c. pl. 5, 16, 4. καλαμοῖς πα-
φιδούρις 4, 15, 2. καλαμου
τοῦ ἐν τοῖς ἔλαις τῆς Αἰγύ-
πτου τὰ ἀνω ἰσάδιμα· ἔχει
δὲ τινα γλυκύτητα καὶ ὁ ἄλλος
ἐπὶ τῶν ἄκρων, ἀλλ' ἐπὶ βρα-
χὺ πάντως c. pl. 6, 11, 12.
τὰ καλαμῶδη τὰ ἀνω ξηρὰ
ἔχει, τὰ δὲ κάτω ἐνυγρα c. pl.
6, 11, 11. χαράκας vocatur
δ' ἰσχυρὸς καὶ παχύς καλαμος
ἐπὶ τοῖς κάμνισι γινόμενος,
πλόκιμος δ' ἀσθενής, ὁ γινό-
μενος ἐπὶ τῶν πλοσάνων 4, 11,
1. si quando characias cum
causico nascitur, procerior, sed
vermiculosus fit Ibidem. Ge-
nus αὐλητικὸν diversum, τοῦ
ἑτέρου ἐν γένος variat magni-
tudine et crassitie Ibidem.
Praeterea alia sunt genera di-
versa, quae enumerantur 4, 11,
10. ἡ ῥίζα γονατώδης, πλὴν αὐ-
πάντων ὁμοίως 4, 11, 13.
Κάλαμος ὁ πυκνὸς τῇ σαρκὶ καὶ
τοῖς γόνυσιν, ὁ μανὸς καὶ ὀλι-
γογόνατος ὁ κοῖλος, ὁ καὶ συ-
ριγγίας, οὐδὲν, ὥς εἰπεῖν, ἔχει
ξύλον καὶ σπέρκος, ὁ στερερός
συμπλήρης μικροῦ 4, 11, 10.
ὁ τοξικὸς, ὁ καὶ Κρητικὸς, ὀλι-
γογόνατος, σπικνωδέστατος πάν-
των, μάλιστα κάμψιν δεχόμε-
νος θερμαινόμενος 4, 11,
11. ὁ Λακωνικὸς ποικίλος 4,
11, 12. ὁ ἐπιγείος ἐπὶ γῆς ἀ-
φίησι τὸν καυλόν, ὡς περὶ ἡ ἀγρω-
στis 4, 11, 13. ὁ ἄρβην στε-
ρεός, καλεῖται ὑπὸ τινων εἰλε-
τίας Ibidem, e Codice Urbinato
suppletus.
Κάλαμος ὁ Ἰνδικὸς ἐν μεγίστῃ
διαφορᾷ καὶ ὡς περ ἕτερον ὅλως
τὸ γένος· ἔστι δ' ὁ μὲν ἄρβην
στερεός, ὁ δὲ θήλυν κοῖλος·
φύονται περὶ τὸν Ἀνατολὴν πο-
ταμὸν 4, 11, 13. ubi lacunam
Urbinas supplet et Indico tri-
buit, quae vulgata altis gene-
ribus. Ad Indicum pertinere
videntur verba μέλιτος γένεσις
ἐν τοῖς καλαμοῖς Fragm. XVIII.
nota p. 822. 823. Locum de
Indico genere supplevit Codex
Theophr. oper. T. V.

Urbinat. Cf. Notae p. 371.
teq. Marc. Sprengel Bam-
busam arundinaceam, sem-
nam calamum verum Loureiri
interpretatur p. 146. ed. sec.
Κάλαμος ὁ εὐώδης ἐν ἁμαρῇ φύ-
εται ἐν Συρίᾳ 4, 8, 4. ὁ εὐ-
σμος Syriae 9, 7, 1. δ' εὐσμος
ἐν Συρίᾳ c. pl. 6, 18, 1. ἡ
τῶν καλαμῶν ῥίζα γλωρὰ οὐκ
ᾔδει, ἀλλ' ἀποξηρανθεῖσα c. pl.
6, 11, 13. cf. 6, 14, 8. Pri-
mum locum ad cyperum ro-
tundum, alterum ad acorum
calamum retulit Sprengel p.
60. et 63. ed. sec.
Arundinum genera, uti Theo-
phrastus separavit et descri-
psit, nemo adhuc recentiorum
botanicorum distinxit, sed
αὐλητικὸν fere cum ὀνυακῇ con-
fundunt et arundinem donacem
L. comparant: χαράκιαν cum
arundine phragmite, ἐπιγείων
cum ar. epigeio. Συριγγίας
Dioscoridis 1, 114. πολὺσαρ-
κος, πυκνογόνατος, εἰς βιβλιο-
γραφίαν ἐπιτηδεύς, plane con-
trariae naturae, igitur diversus.
Theophrasteo, nisi lectio vul-
garis fallit. Etm cum saccha-
ro Ravennae comparat Spren-
gel p. 138. Theophrasteum
emisit. Stackhouse nuda no-
mina generum apposuit in
Catalogo latino p. XLII. sed
in altero graeco καλαμον εὐ-
σμον ad acorum calamum
retulit.
Καλαμοῦσθαι de frumento, in
calamum ire, 8, 2, 4. nam
καλαμος est frumenti, legu-
minum et omnium plantarum
semper γονατώδης, genicula-
tus nodis, 8, 3, 2.
Καλαμόφυλλος 1, 10, 5.
Καλλαιὸς Fr. 20, 55. ubi καυ-
λοῖς editum, καλλοῖς Codex.
Vide Cur. sec.
Καλλίας τις Ἀθηναῖος εὖρε τὴν
ἐργασίαν τοῦ κιννάβαρι. Fr. II, 59.
Καλλικαρπῶ 3, 15, 2. c. pl. 1,
6, 10. 1, 9, 3. 2. 3, 7.
Καλλικαρπία 1, 4, 1.
Ca

- Καλλικαρπος**, —ότιος 3, 8, 1. τὰ χεῖρα ορρομνιται τοῖς καλλικαρποτέροις 5, 4, 1. —πότερα φυτὰ c. pl. 1, 6, 10. δένδρον —πον *Ibidem*. —πότερα c. pl. 1, 17, 10.
- Καλλικοκος** ῥόα c. pl. 1, 9, 2.
- Καλλονή** πίττης 9, 2, 4.
- Καλλόφυλλος** 5, 3, 2.
- Καλομάχαλος** 3, 8, 4. vitiose legitur pro πολυμάχαλος.
- Καλυνῶδη** περικάρπια καρῶν 3, 5, 6. ἄνθος καλυνῶδες φιλικῶς 3, 10, 4.
- Κάλυξ**, ῥόδα ὅταν ἐν κάλυξιν ὦσι 4, 10, 3. ἄνθος ὁμοιον ῥόδου κάλυξι *Ibidem*. μεγάλη τραγοπῶγνος 7, 7, 1. πρὶν ἐν τῇ κάλυκι γένηται ὁ στάχυς 8, 2, 4. πυρὸς ἐν κάλυκι ὁ μὲν πολὺν χρόνον, ὁ δ' ὀλίγον 8, 4, 3.
- Καλυπτήρ**, ἐν καλυπτήρσι τιθιμένοι οἰκνοὶ c. pl. 5, 6, 4. *nota*.
- Καμακίας** αἶτος 8, 7, 4.
- Καρατώδης**, —ωδέστερον Fr. VII, 13.
- Καμινεύειν**, καλοῦσι καμινεύοντες τὴν γύψον Fr. II, 69.
- Καμινία**, πρὸς τὰς καμινίας 5, 9, 5.
- Κάμινος** τῶν ἀνθρακίων 5, 9, 4. τιθίσαι ἐς τὰς καμίνους χύτρας καὶ αὐὰς περιπλάσσοντας πηλῷ Fr. II, 54.
- Καμπή** ὀξεία, locus Boeotiae 4, 11, 8.
- Κάμπη** 2, 4, 4. duorum generum folia et flores oleae deserviunt 4, 14, 9. et 10. κάμπαι καὶ σκώληκες olerum 7, 5, 4. ὑπὸ καμπῶν καὶ ψυλλῶν θηρίων παύσθεται ὁ ἐρεβινθος 8, 10, 1. et 5. κάμπαι ἐρεβινθῶν c. pl. 3, 22, 3. 3, 24, 3. ἐλαίων 3, 22, 6. ἐκ κάμπης γίνεται χρυσάλλις 5, 7, 3.
- Κάμψις** 5, 7, 4.
- Κάριον** 3, 15, 2. ἰτέα πρὸς τὰ καῖα 5, 7, 7.
- Κάνηθος** Euboeae 8, 8, 5. *nota*.
- Κανθάριος** ἄμπλος erat c. pl. 4, 15, 5. ubi κανθάριος dedi, sed verum κανθάριος liber Urbinae habet.
- Κανθάρις** ἐπιγίνεται ἐν τοῖς πυρῶσι 8, 10, 1.
- Κανθάρος**, ὑπὸ τῆς τῶν ῥόδων ὁσμῆς ἀναφύονται c. pl. 6, 5, 1. Fr. 4, 4.
- Κάπνης** ἄμπλος erat 2, 3, 2. ubi κάπνιος dedi: *nota*.
- Καπνίζω**, πρὸς τὸ μὴ καπνίζεσθαι Fr. III, 70. πῦρ καπνίζον 71. ὅλα καπνίζον 72.
- Κάπνιος**, τὴν κάπνιον ἄμπλον καλομένην c. pl. 5, 3, 1. ubi Edd. pr. κάπνων sine varietate, h. 2, 3, 2. *nota*. atque ita Urbinae habet c. pl. 5, 3, 1.
- Καπνὸς** δρυμνίαςτος συκῆς, ἐρεβος 5, 9, 5.
- Καπνῶδης**, χρῶμα καπνῶδες c. pl. 5, 3, 2. ἀνθρακίαις ξηρὰ καὶ καπν. Fr. II, 50. ξύλα καπνῶδέστερα Fr. III, 72.
- Καππαδοκία**, εἰς Καππαδοκίαν καὶ ὅλως τὴν ἐπέκεινα τοῦ Ταύρου 8, 2, 9. μίλτου καὶ ὄχρας μέταλλα κατὰ ταῦτα Fr. II, 52. χωρίον καλούμενον πέτρα 8, 11, 5.
- Κάππαρις** culturam renuit 1, 3, 6, 3, 2, 2. ut cithium 1, 16, 9. ubi τῇ καππάρει est: describitur 6, 5, 2. ἐπιγινώσκουλος 2, 8, 1. ὄψιμος τῇ βλαστήσει καὶ ἀνθήσει 7, 10, 1. Est capparidis spinosa Linn.
- Καπυρὸς**, φλοιδὸν καπυρὸν 3, 11, 3. ubi καὶ πυρὸν editum. cf. 3, 13, 4. καπυρῶτερος 3, 13, 7. Diocles in Archidamo apud Galenum T. II. p. 19. Basil. versu 18. τὰ ἐν ἐλαίῳ ἐνέμενα κραῦρα καὶ καπυρὰ γίνονται: quae Galenus versu 39. interpretatur ξηρὰ καὶ ψαθυρὰ καὶ κραῦρα.
- Κάραβος** οὐ δέχεται τὴν θάλατταν Fr. XII, 4.
- Κάρβας** ἀνιμος Fr. V, 62. *nota*. Nescio, an huc referri possit locus Isidori de rerum natura c. 37. sect. 5. Quosdam au-

tem. Tranquillus proprios locorum status propriis appellat vocabulis; quo ex numero sunt in Syria syrus, carbasus in Cilicia, in Propontide thracidas, in Attica sciron, in Gallaecia circius, in Hispania suconensis.

Καρδάμον, τὸ, inter ἐπισπορά 7, 1, 2. τὸ σπέρμα ἰσχυρότερον πρὸς διαμορφήν 7, 5, 5. κυλὸς ὁριμὸς 1, 12, 1. π. καὶ πάνυ πεμπταία διαφύεται 7, 1, 3. ἀπὸ παλαιῶν σπερμάτων θάττον παραγίνεται 7, 1, 6. καρδάμου γένη οὐ φασιν εἶναι 7, 4, 1. Lepidium sativum interpretatur Sprengel p. 79. ed. sec. Sisymbrium nasturtium Stackhouse. lepidium persoliatum vel nasturtium orientale Tournefortii Coray ad Strabonis 15. p. 137. vers. gallicae T. V.

Καρδάμων, τὸ 9, 7, 2. Alpiniam Cardamomum comparat Sprengel p. 58. Aromum Cardamomum Stackhouse.

Καρδία, aliis μήτρα 1, 2, 6. 3, 10, 2. ἅπαν καρδία τὸ ἔνδον τῆς πτελέας 3, 14, 1. καρδίας τινὲς καλοῦσι τὰς τῶν σκληροτάτων ἔνδων μήτρας 5, 5, 4. πύκνης ἐξαιρεῖται, τοῦτο γὰρ μάλιστα δαδῶδες 9, 2, 7. Vide etiam ἐντεριῶνη.

Καρηβαρῶν Fragm. IV, 46. ubi nolente me καρηβαρῶν editum est. Cf. Lobeck ad Phrynichum p. 80. et annot. meam p. 667.

Καρία ἄπιον χυρὸν ἀλυμῶδη ἔχει c. pl. 6, 10, 7.

Καρκίνος οὐ δέχεται τὴν θάλασσαν Fr. XII, 4. προσπερόντων καρκίνους 2, 8, 4. ὁ ἐν ταῖς πίνταις c. pl. 2, 17, 9. ἐν τῷ καρκίνῳ δύο αὐτῆρες οἱ καλούμενοι ὄνοι Fr. VI, 1, 23.

Καρκινός, ὀίται κεκαρκινώμεναι 1, 6, 3. c. pl. 1, 12, 3. ὀξοῦται καὶ καρκινούται c. pl.

3, 21, 5. ὁ χειμὼν καρκινώσας τὰς ὀίτας c. pl. 3, 23, 5. **Καρμανίαν** (κατὰ) ἡ Πελοῖς 4, 7, 3. Hodie Kerman, Persia Fars.

Καρνίος ὄρεος 3, 16, 4. nota.

Κάρπαι, vermes olearium, legabatur c. pl. 3, 22, 6. ubi καμπται scripsi.

Καρπίσθαι, καρπίζεται τινὰ τὴν γῆν 8, 9. toto capite. μὴ καρπίσθαι τὴν γῆν, ἀλλὰ νεὸν ποιεῖν c. pl. 4, 8, 1. καρπίζονται μᾶλλον 4, 8, 3.

Καρπυμός, καρπιμώτερα c. pl. 5, 16, 3.

Καρπισμός τῆς γῆς c. pl. 4, 8, 2.

Καρπίον τοῦ βαλσάμου Fr. 4, 32.

Καρπογορεύει 9, 1, 1. c. pl. 1, 11, 7. aed ibi Codd. καρποφύειν habent: 3, 9, 2.

Καρπογονία c. pl. 1, 5, 5.

Καρπόμα τὴν ἄμπειλον τὸν ἐνιαυτὸν 4, 13, 5. nota.

Καρπός quid 1, 2, 1. varietas elementaris 1, 10, 10.

Κάρπος, τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς μυρρίσιν οἱ μυροφύται, ὅτι οὕτω ἥδιστον φαίνεται. τὸ μύρρον Fr. 4, 53. τὰς χεῖρας καὶ τοὺς καρποὺς Fr. VII, 13. ἄνδρὸς ἐνρώστου π. 4, 8, 3.

Καρποτομία 9, 1, 6. c. pl. 3, 10, 5.

Καρποφύειν c. pl. 1, 11, 7. ubi καρπογορεῖν editum.

Κάρσις, εἰς κάρσιν σπειρομένην πυρὸν καὶ κρῖδαν 8, 7, 5. ubi erat κρῖσιν. Urthinas κρῖστιν habet. c. pl. 4, 8, 5. nota.

Κάρτα, ἡ, simpliciter nominatur inter ea genera, quae, dum coluntur, interdum notas aggregatum assumunt, sed κατὰ τὰς τῶν ἡμερομενῶν ταυτῶν τυγχάνει, ταῦτα ἀγρίᾳ φασιν εἶναι, καθ' ὅτε τὴν πύκην καὶ τὴν καρτάν δὲ καὶ τὴν Λιδὸς βύλαρον 3, 2, 3. inter

montanas arbores Macedoniae recensentur καρύα, Διός βάλανος 3, 3, 1. δ Μάσιος. Ὀλύμπος καὶ δ Τυάλης πολὺ τὸ κάρυον καὶ τὴν Διός βάλανον ἔχει 4, 5, 4. putamen ἐυλῶδες habet ἢ ἀμυγδαλῇ καὶ τὸ κάρυον 1, 11, 3. Dubium videtur. esse, quam speciem nomine simplici posito significare voluerit: avellana enim et castanea nux pariter in Graecia silvestres memorantur.

Καρύα περσικὴ inter ea genera nominatur, quae ἐκ τοῦ ἀκροῦ τῶν βλαστῶν οὐκ ἀνέλθω (φύεται), ἐκ δὲ τῶν πλαγίων, καὶ αὐτὸ προωθεῖται τὸ ὑπάρχον, ὥσπερ καὶ τὸ ὅλον στέλεχος καὶ οἱ ἀκρόμοι· συμβαίνει δὲ τοῦτο ἐπὶ τῆς περσικῆς καρύας καὶ τῆς ἡρακλειωτικῆς καὶ ἄλλων 3, 6, 2. σημεῖα τὸ φύλλον ἔχει ὅμοιον τῇ περσικῇ καλουμένῃ καρύῃ, πλὴν μικρῶ σπανότερον 3, 14, 4. ubi editi omittunt περσικὴ e Codice Urbinate additum. Juglandem regiam τὴν περσικὴν et βασιλικὴν interpretatur Stackhouse: male περσικὴ adjuncta εὐβοϊκὴν Sprengel p. 85. ed. sec. cum in priorē rectius Διός βάλανον et εὐβοϊκὴν conjunxisset, fagum castaneae interpretatus. Quid causae sit, cur tribus nominibus nucem castaneam signarit Th., equidem necio: fortasse varietatem aliquam naturae aut cultura natam significant κάρυον κασταναϊκόν, Διός βάλανος et κάρυον εὐβοϊκόν.

Καρύα εὐβοϊκὴ, ἀσπικῆς φύσει 5, 4, 1. πρὸς τὸ ὕδωρ ἀσπικῆς 5, 4, 3. εἰς τὰ ὑπαίθρια καὶ εἰς τὰ κατορυζόμενα κατὰ γῆς ἐπιβάλλον διὰ τὸ ἀσπικῆς 5, 7, 7. τὸ ξύλον τῆς εὐβ. καρύας γίνεται μέγα καὶ χρωαται πρὸς τὴν ἑρμῆν, ὅταν δὲ μέλλῃ γηγυσθαι, ψοφεῖ 5, 6, 1. ἐν ταῖς σιδηρεῖσι ἐντοῦσι τοῦς.

τῆς καρύας τῆς εὐβ. ἄνθρακας, ὅταν ᾗδῃ κεκαυμένος ἢ 5, 9, 2. ἐν τῇ Εὐβοίᾳ καὶ περὶ τὴν Μυνησίαν τὰ εὐβοϊκὰ πολλὰ 4, 5, 4. τὸ εὐβ. κάρυον ἐν δέρμασιν 1, 11, 3. c. pl. 3, 10, 2. nude τῇ εὐβοϊκῇ παλλικίῳ καὶ θροσεφός τόπος οἰκιστέρος c. pl. 3, 6, 8. ἐν τοῖς πνευματώδεσι καὶ προσήνεμοις οὐ τελειοκαρπῷ c. pl. 3, 6, 9.

Καρύα ἡρακλειωτικὴ μὴ ἀνακαθαίρουμένη ἐκθαμνοῦται, καὶ δοκεῖ τὸν καρπὸν βελτίω καὶ πλείω φέρειν, ἐὰν ῥάβδους τις ἐκ πλείους, ὥς τῆς φθίσας θαμνώδους οὐσῆς 1, 3, 3. θαμνώδεις ποιοῦσι κατακοπτοῖς c. pl. 2, 12, 6. καρπιμώτερον αἰεὶ γίνεται κατακοπόμενος τὰς ῥάβδους 3, 15, 1. οἱ μὲν ἀνθεῖν οἴονται καὶ τὴν ἡρακλειωτὴν καρύαν καὶ Διός βάλανον — οἱ δὲ οὐδὲν τοῦτων, ἀλλὰ τὸν ἱούλον τὸν ἐν ταῖς καρύαις — ὅμοια καὶ ἀλόγον εἶναι τοῖς προασηπτοῖς ἐρλίοις 3, 3, 8. ἱούλος nascitur post fructus dimissionem, descriptio 3, 5, 5. et 6. cf. 3, 7, 3. φύσει ἀγρία τῷ μηδὲν ἢ μὴ πολὺ χειρὶ γίνεσθαι τῆς ἀγρίας τὸν καρπὸν — οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐξημεροῦται 3, 15, 1. γίνῃ δύο ἀμφοῖν· αἱ μὲν στοργγύλον, αἱ δὲ προβακρον φέρουσι τὸ κάρυον· ἐκλενχότερον δὲ τὸ τῶν ἡμερῶν, reliqua descriptio 3, 15, 2. καρύα ἡρακλειωτικὴ, βασιλικὴ c. pl. 4, 2, 1. quale κέλνφος habeant. Geminam nucem heracleoticam Sprengel interpretatur corylum avellanam et tubulosam.

Καρυοῦ στέμματα 1, 11, 3. Καρύινον χρώμα ἐκ χλωροῦ καὶ κυανοειδούς Fr. 1, 78.

Κάρυον πίνους 3, 9, 5. ἐλάτης 3, 9, 6. κοκκινύλου 4, 2, 5. 4, 3, 3. τὸ κάρυον καὶ ἡ Διός βάλανος Olympi montis 4, 5, 4. fructus tithymali. μυρίτου

- vocatur *κέρυν* 9, 11, 9. τῶν κνωφόρων c. pl. 1, 19, 1. κάρνα ἡρακλειωτικά καὶ βασιλικὰ quale κίλφος habeant c. pl. 4, 2, 1. χρονιζόμενα τὰ κάρνα μᾶλλον ἐξελαιούται c. pl. 6, 7, 4.
- Καρύη* κασταναῖκῃ ἐμφερὲς cortex radicis loti Aegyptiacae μέλας dicitur 4, 8, 11. Photii Lexicon: Κασθανία πόλις ἐν Μακεδονίᾳ ἐκ τῶν περιπεφυκῶτων δένδρων.
- Καρυστος*, ἐν *Καρύστῳ* τροπαίᾳ ἐξελαιοὶ πνέουσι Fr. V, 32. ἐκ τῇ *Καρυστίᾳ* πυροὶ δίμνηνοι 8, 4, 4. Athenio dicitur Athenis secessisse εἰς τὴν *Καρυστίαν* ὑπὸ τοῦ χειμῶνος ἐνοχληθεὶς Athenaei 5. p. 316. Schw. Photius: *Καρυστία*, γένος καρῶν.
- Καρυῶδων* σπερμάτων ἢ ἐκφυσις qua parte prodeat c. pl. 4, 7, 7. nota. τὰ κίλφη στρογνὰ c. pl. 6, 6, 8. καρῶδες σπέρματων κνωφόρων c. pl. 1, 19, 1.
- Καρφολογαυμένον* τῶν δένδρων c. pl. 1, 15, 1. ubi erat καρπολ.
- Κάρφος*, οὐ μόνον κάρφη καὶ ἔυλον Fr. II, 28.
- Καρχαρίας* maris rubri 4, 7, 2.
- Καρχηδών* 4, 3, 2. ἐκ *Καρχηδόνος* ἄγεται ὁ ἄνθραξ Fr. II, 18. ἄλδος περιττός ἐκ *Καρχηδόνος* 34. Prior locus est de lapide earchedonio vocato, de quo vide annotationem ad h. l. additam Tomo V. in Comparatione Codicis Urbinatis.
- Κασία* 4, 4, 14. 9, 4, 2. describitur 9, 5, 1. seqq. sed 9, 4, 2. Urbinas liber κασσία scribit.
- Κασταναῖκῃ* καρῶν 4, 8, 11. κασταναῖα inter τραγήματα nominat Attica Inscriptio apud Boeckhium Oeconom. publ. Attic. II. p. 345.
- Κατά*, κατ' ἀλλήλους 1, 8, 3. φύλλα πυκνὰ καὶ κατ' ἀλλήλα μυσφύων 1, 10, 2. οἱ ὄζοι κατ' ἀλ. 3, 6, 2. κατὰ δύο καὶ κατ' ἀλ. τοὺς ὄζους 3, 12, 1. αἱς δύο καὶ κατ' ἀλ. 3, 18, 5.
- Καταβαίνω*, καταβαίνοντες κατὰ τήν Fr. VII, 11.
- Καταβάλλω*, ἢ φῶσις οὐδὲν ποιεῖ κατὰ μέρος, ἀλλὰ πάντ' ἄθροα καταβάλλεται, συντελεῖ δὲ ἐτέρων ἕτερα προτέρων c. pl. 1, 12, 4.
- Καταβαρύνω*, τὰ βαρεῖα — ρύνω Fr. VIII, 9.
- Κατάβορος* c. pl. 2, 9, 6. καταβοροῖσι 2, 8, 1.
- Καταβρέχω*, ὁρὺς καταβρεχομένη, in aquis collocata 5, 4, 3. ἀμύρνα καταβραχεῖσα μελιχροτῇ c. pl. 6, 17, 2.
- Καταβυθιζόμενον* ἔυλον 5, 4, 7.
- Κατάγμα*, πρὸς τὰ κατύγματα 4, 8, 6.
- Κατάδουπος*, ἐξ Αἰγύπτου κατὰ τοὺς Καταδουπούς Fr. II, 34.
- Καταδύω*, ὁ καπνὸς τῇ πυκνότητι τοῦ πυρὸς καταδύμενος Fr. III, 71.
- Καταθλίβω* τοὺς δαλοὺς ἢ τοὺς ἄνθρακας Fr. III, 23.
- Καταιγίς*, αἶ — ἰδες Fr. V, 34.
- Κατακάμπω*, βλαστὸς κατακεκαμμένους 3, 18, 8. opp. ὀρθούς.
- Κατακάρπιον* pro περικάρπιον 4, 10, 3. nota.
- Κατακαύματα* τῷ θερμῷ καθίσταται Fr. III, 57. μὴ ἐπαίρεσθαι 62.
- Κατακείμεαι*, ἴδαν κατακίηται c. pl. 6, 5, 2. ubi erat καταγῆ-ρῶση.
- Κατακλύζω*, δταν ἡ ἄλμη τῶν ἐρεβίνδων κατακλύσθῃ, i. e. ἀποκλ. c. pl. 3, 22, 3. καταποθείσης est c. pl. 3, 24, 3.
- Κατακοπή*, διακαθάρισις καὶ κατακοπῆ τῶν δένδρων 3, 15, 1.
- Κατακόπτω*, κατακοπτόμενον τὰς ῥάβδους 3, 15, 1.
- Κατακορὴς*, τὸ ποῶδες γίνεται κατ. Fr. 20, 25.
- Κατακόρως*, ἴδαν τις κατακόρως χρῆται c. pl. 3, 9, 2.
- Κατακρατεῖν* c. pl. 2, 14, 4. et 6, 17, 5. ubi κρατοῦντος editum.
- Κατακρέμαστος* 3, 18, 12.
- Κατάλληλος*, ἴσκι πὺς κατάλληλος καὶ συναπολουθεῖ θάτερον θα-

- τῆς c. pl. 6, 9, 2. Vide in
 Κάτινος.
 Κατάλογος, ὁ αὐτὸς κατάλογος
 περιέχει καὶ τὸ τῆς ἑλίου Fr.
 XV, 3.
 Κατάλοιπον εἰπὴν 4, 12, 1. et
 c. pl. 4, 9, 6. ubi κατὰ λόγον
 editum.
 Καταλύω, διὰ τὸ καταλύειν μάλ-
 λον καὶ ἐνδύσασθαι τὴν τρο-
 φὴν c. pl. 6, 11, 8. ex emen-
 datione Scaligeri, ubi erat
 ἀπολύειν.
 Καταμαραινόμενοι ἄνθρωποι 5,
 9, 3. τῷ ὑπερισχύειν Fr. III,
 10.
 Καταμερίζω, καταμερίζεται ἑκά-
 στον τὴν τῆς τροφῆς ἐπιπόρην
 εἰς τὴν αὐτοῦ ψύσιν c. pl. 5, 2,
 5.
 Καταναγκάζω, ὅσα πλάττεται ἢ
 καταναγκάζεται πρὸς μικρο-
 τητα καὶ μέγεθος c. pl. 1, 16,
 10.
 Καταναλλάσσω 2, 6, 2. κατηνα-
 λωκότα c. pl. 1, 13, 8. sed
 ἐξανηλωμένου c. pl. 2, 10,
 2. ἐξανηλωσθαι c. pl. 3, 7,
 10. καταναλωκότα est.
 Καταξηραίνω, κατεξηραμμένον
 τοῦ σώματος Fr. VII, 5.
 Καταξύω, τὰ παχέα ῥαβδία κα-
 ταξύσαντες 3, 15, 2.
 Κατάπανσις, —σις τῶν πνευ-
 μάτων Fr. V, 18.
 Καταπήγνυμι, φρενύσται κατα-
 πήγνυμενα 3, 1, 1. cum palus
 decisus pangitur.
 Καταπίσις τοῦ ψυχους c. pl. 2,
 1, 4.
 Καταπίνω, —πρὸς εἰς δ τόπος, aquis
 submersus, 3, 1, 2. ut c. pl. 5,
 14, 5. Addenda. ὥστε καταπι-
 νῆσθαι τοὺς ὄχλους ὑπὸ τῆς πε-
 ριφύσεως c. pl. 5, 2, 2. pro
 quo sect. 3. est καταλαμβάνειν.
 Κατάπλωμα 9, 11, 4. eorum
 virtus Fr. 4, 61. seqq.
 Καταπλῆττω τὸ δῆγμα ἐν ὀξέει
 9, 11, 1. ἢ τις καταπλῆσῃ τὰ
 ὑποχάνδρια Fr. 4, 61.
 Καταπλῶ, τοῦ πυροῦ τοῦ Ἀθή-
 νος καταπλῆοντος c. pl. 4,
 9, 5.
 Καταπλύνω, καταπλύνειν τῆς
 ἄλμης c. pl. 3, 24, 3. vide
 καταπλύνω. 4, 8, 4. 4, 14, 3.
 Καταπνέω c. pl. 2, 18, 3. κα-
 ποί — γήμνοι 4, 14, 8.
 Κατάπνιξις Fr. IX, 9. et 39.
 vide Κατάπρησις.
 Καταπότιον μικρὸν 9, 8, 3.
 διὰν διδοῖν κατάποτον 9, 20,
 2.
 Κατάπρησις τῶν ἑύλων 5, 9, 4.
 ubi erat κατάπρηξις et κατά-
 πλῆξις, sed Urbinas verum
 κατάπνιξις habet.
 Καταριθμῶ, τὴν χρῆσιν αὐτῆς
 εἰς πολλὰ — θμουςιν 9, 20, 4.
 — θμῖται τὰς ἰδίας κρῆσις
 Fr. I, 12.
 Καταρράπτω εἰς νεόδωρον βί-
 σαν 9, 5, 3.
 Καταρρεῖν, τὰ χέδροπα αὐαν-
 θέντια καταρρεῖ 8, 11, 3. ἢ
 τρέφειν γῇ καταρρεῖ ὑπὸ τοῦ
 ὕδατος c. pl. 3, 20, 4. ξηραν-
 θέντια καταρρεῖ τὰ ὀσπρια c.
 pl. 4, 13, 3.
 Καταρρήγνυμι, ταύτη κατήρ-
 ρεν ἀληθῶς ἀφρόσον τὸ πνεῦμα
 Fr. V, 34. ubi κατήρρην
 scribendum: vulgata habebat
 κατέρρην. Vide etiam ἐκρη-
 γνυμι.
 Κατέρρῃζα, τὰ, καὶ κεφαλεβαρῇ
 1, 16, 8.
 Κατέρρῃζος, ὑπὸ κατέρρῃζου κο-
 πῆν Fr. VII, 4.
 Κατασάπτοντες τὴν γῆν c. pl. 5,
 6, 2.
 Κατασκάπτω, κατασκάψαντα ἐπὶ
 θάτερα τῆς ἀμπέλου 4, 13, 5.
 θάτερον μέρος 4, 13, 6.
 Κατασκευάζεσθαι πόλιν, quod
 mox dicitur οἰκίζειν, 5, 8, 2.
 Κατέσκηπῃ πως ἐκλειποτότος τοῦ
 οἰκείου θερμοῦ c. pl. 6, 14, 11.
 Κατασκηρύνονται καὶ ἀποψύ-
 χονται c. pl. 4, 12, 9.
 Κατασπύσματα ἔχειν τὰς γλώττας
 4, 11, 5.
 Κατασταμνίζω, οἷος καστα-
 μνισμένος c. pl. 2, 18, 4.
 Κατάστασις ἄσρος 8, 8, 7. τῶν
 δένδρων c. pl. 3, 7, 5.
 Κατασχάζω, κατασχάσειν τὰ

στολήν 2, 7, 6. ubi Edd. pr. cum codice Urbinate κατασχούσι: unde κατασχῶς fortasse scribendum cum Lobeckio ad Phrynichum p. 219. συνήτασχασθῆσα c. pl. 1, 17, 10. et 2, 14, 1.

Κατατέμνω, ὅλως κατατεμνόμενος εἰς ὄρος 6, 3, 5.

Κατατομή, διδάσκειται ταῖς κατατομαῖς 4, 8, 10.

Κατατροφομένης κατὰ τῆς φύσεως 6, 6, 10.

Καταύλησις 4, 11, 5.

Καταφάρος, ὅταν δοκῇ καταφάρεσθαι ἢ ἄμπλος 4, 13, 5. *nota.* καταφερόμενον τοῦ ἡλίου Fr. VI, 1, 11.

Καταφθίνω, ὅτε καταφθίνω 9, 15, 2. — θίνοντος τοῦ σώματος 9, 16, 5.

Καταφορά, ὅμα τῇ καταφορᾷ τοῦ ἡλίου Fr. V, 12.

Κατέχωνος χρυσός καὶ ἄργυρος, opp. δ' ἐν τῇ καθάρσει, Fr. II, 46. ubi erat κατέχρονος: *nota.*

Καταχασμόμενα χέδρον τεράμωνα c. pl. 4, 12, 11.

Κατάχρυσον χαλκόν erat Fr. II, 46.

Καταγωννύντες τὰς ἀντίδας διαφθείρουσι Fr. XIV, 5.

Καταπύχω, ἴδιον κατέπυξε c. pl. 4, 12, 9.

Κατέδω, ἢ ἄμπλος ὑπὸ τῶν πτηνῶν κατέδεται c. pl. 5, 17, 7.

Κατεργάζομαι, κατεργάζονται τὸν ὄπον τοῦ οὐλφίου 6, 3, 2. ὕλα ἥδη κατεργασμένα c. pl. 5, 17, 2.

Κατεργασία, αἱ κατεργασίαι διαθλήνους καὶ αἱ τροφαί c. pl. 1, 16, 6. ubi 1, 16, 9. αἱ ἀργαῖαι ὀρροῦνται. ἐλαίου κατ. c. pl. 1, 19, 4. κατεργασίαι καὶ κοπήσεις c. pl. 2, 14, 3. — οἶα τῶν σπαρίων 3, 20, 1. τὴν κατεργασίαν ἐποδιδόνα c. pl. 5, 9, 11. ἢ πατ. καὶ ἢ ἄλλη διαγωγή Ibidem. πέψει τι καὶ κατεργασίᾳ 6, 6, 2. κατεργασίαν λαμβάνει καὶ πῖπιν 1, 12, 2.

Κατεργασμένη δύναμις c. pl. 1, 8, 4.

Κατέρως ἢ χώρα γέρονι c. pl. 5, 14, 5.

Καταθίω, πνεῦμα τῇ ἄλμῃ καταθίει καὶ λυμάνεται τὰ ἀνθρ. c. pl. 2, 7, 5.

Κατέχω, ὅταν ἐπομβροῖαι κατασχῶσι πλείω χρόνον 3, 1, 5. c. pl. 1, 5, 1. ὅπου ἐν κατέχῃ ἢ ἴσως c. pl. 6, 17, 7. sed ibi κατάσχῃ scribendum.

Κατήνμα καὶ ἐπισκαπῇ Fr. V, 34. opp. προσήνμα.

Κατωχαίνειν τὴν συνθετον δαμῆν Fr. 4, 47.

Κατωχίαι μᾶλλον ἐν τοῖς εἰρημένοις 8, 8, 8. — νοδὸς τῆς θιερμέτης c. pl. 6, 11, 7. ὥστε κατωχνομένης τῆς ἀρχῆς Fr. III, 21. 71. sed 71. pr. κατωχύνεται δ' καπνός Codices optimi ἐκχωρεται habent.

Κατωβρος ἢ κατέξηρος ἄγαν ἀπρ. c. pl. 3, 22, 3. Fr. V, 14. γῆ c. pl. 3, 12, 1.

Κατονομάζω, τὰ εἶδη οὐκ εἰ κατωνόμασται Fr. 4, 2.

Κατόπιν, εὐθὺς κατόπιν de tempore 7, 13, 7.

Κατοπρεσ c. qua materia fiant Fr. II, 33.

Κατορύξιν, πρὸς τὴν, 5, 7, 7.

Κατορύτις, ἑύλα, ὅσα κατορύττεται 5, 1, 2. ὁρὺς — ττομένη 5, 4, 3. πρὸς τὰ κατὰ γῆς — ττομένα 5, 7, 5. et 6.

Κατίτερος Fr. 4, 71. 3, 17. τῷ χαλκῷ κρηδαῖς Fr. 20, 22.

Κάτω, τὰ κατώτατα c. pl. 5, 12, 5. νίσῃ κατώτερα Fr. V, 27.

Κατέργως καθεύμεναι c. pl. 5, 9, 11. *nota.*

Κατωφίλως, μὴ — λῆς πρὸς ἡμᾶς c. pl. 4, 11, 4. *nota.*

Καυδμός 4, 14, 11. τὸν καλούμενον κ. c. pl. 5, 12, 4.

Καυκαλῖς, olus agreste 7, 7, 1. *nota* p. 594. In Theophrasto caucalium grandifloram interpretatur Sprengel p. 67. ed. sec. in loco Nicandri Ther. 843. et 892. et Phasiae apud Athenaeum 9. p. 370. caucalium

platycarpon p. 101. in Dioscoride mauritanicam. Vocabulum graecum καύκος apud recentiores Graecos poculi vel lagenae genus significat, et παννύχιον Alexander Aphrodisiensis nominavit: cui quid simile planta inter umbelliferas quaerenda habeat, alii dispiciant.

Καυλάς ὄπος silphii 6, 3, 2, 9, 1, 7.

Καυλός, ἔβλα καὶ καυλοὶ σαρκώδεις ὀνόδες, συκῆς 1, 5, 3. βισσαρκοί, ἰσώδεις Ibidem. τῶν τοῦ ἀνθους μόνον ἔχει νάρκησος καὶ κηρός 7, 13, 2. ὑπακείμενόν τι πᾶσιν ὁ κ., ἐξ οὗ τὴν τροφήν λαμβάνει ὡς κηρὸν ὀχευτοῦ τινός c. pl. 4, 10, 3.

Καυλώδης, μικρὰ καὶ καυλώδης γίγεται τὰ δένδρα c. pl. 3, 6, 9.

Καυματίας ὁ ἥλιος δύνει Fr. VI, 1, 11. VI, 2, 1. VI, 4, 1.

Καύσησιν ὄζει Fr. 4, 22. nota. ubi Codex Vat. καύσησαν ὄζοι, unde καύσησιν ἀν' ὄζει scribendum censeo.

Καυσίμος, ταῦτοις καυσίμοις χροῖνται 4, 3, 2. ubi εἰς καύσιν erat Strabo 16. p. 437. Lipa ἀντὶ φονύαντων καὶ τῆς ναυαγίας ὕλης χρησθῆναι κινωμύμοι.

Καυστός, ἔβλα πολὺ καυστότατος Fr. III, 72.

Καυσώδης καὶ ξηρὰ γῆ c. pl. 3, 14, 3.

Καυθαί τῆς Λεκαδίας 4, 13, 2.

Καυρόδιον περιβάλλοντες c. pl. 5, 6, 3. nota. διττόν καὶ σωματόν Ibidem.

Καρυοφόρος, ὁ, 3, 5, 6. ubi καρυοφ. editum.

Κάρυς ἡ καλούμενη quarum arborum, eius forma, natura et cetera 3, 5, 5. seq. ἡ ἐστὶ νύκτα φιλόφυς ἐφ' ἑσπερου μίσχου 3, 10, 4. πτελίας 3, 14, 1. κορυμνὴ καρυὶν καλότης 3, 17, 3. τοῦ ἥρος ὅταν ἔξη (ἡ δέξ) τὴν καλούμενην καρυὶν 3, 1, 4.

Κάρυς, ὁ καρπὸς τῆς λεβαντιάδος τῆς καρυμίου 9, 11, 10. quae hinc καρυοφόρος 3, 5, 6. Κάρυς, hordenum totum, καρυοφάγον διὰ ἐρησιότητα c. pl. 4, 16, 2.

Καρυοφόρος, vide καρυοφάρος.

Καρυώδης κορυμνὴ 3, 12, 8. ὁφθαλμός 3, 17, 3.

Καρυαίος erat ο. pl. 7, 2. ubi ἀρύχους dedi.

Καυνώδης ἀπάρθα, eius radix qualis 4, 10, 6. nota p. 361. E radice caules multos emittere obiter dicitur. Scriptura Codicem καυνώδης habet.

Καρχαμυδὴν σπέρματι qualia? 1, 11, 3.

Καρχαμύς, eius nexus, et differentia a grano punicii 1, 11, 6. c. pl. 5, 18, 4.

Κάρχος, ὁ, τὰ χέδροπα καὶ οἱ κάρχοι 8, 9, 3. ὁ κ. ἰσχυρότερος καὶ ἀποδίδωσι τοὺς καυλοὺς ἰσχυροῦς καὶ πολυαγνῶς c. pl. 2, 12, 3. ὁ κ. πολυαγνῶς καὶ βαθυρότερος καὶ πολυκαλμος c. pl. 1, 4, 15, 1. ἡ παρ' h. 1, 11, 2. sed Urbina ὁ κ. dat, et 4, 8, 10. τὴν κάρχον pro τῇ κάρχῃ. Panicum italicum interpretatur cum aliis Link in Actis Acad. Berolin. anni 1817. p. 137. qui in loco hist. 4, 4, 10, ubi δέξια dicitur ἀπορρίσθαι οὐκ εἰς σπέρμα, ἀλλ' ὅταν φόβην, ὡς κηρὸς ὁ κάρχος καὶ ὁ ἔλαμος, nomen κάρχος ab aliena manu illatum censuit, quia panicum italicum minime in paniculam effundatur, Hesiodi Scutum v. 398. aestatis tempora calidissima signat, ita: ἡρος κάρχοις περὶ γλάγας τελέδουσι, τοὺς τε θέρει ἀναίρουσιν, οἱ ἀμυρᾶς ἀνέλλανται. ubi γλάγας spicae videntur esse vel spicae similes, paniculae, et nasci eo tempore, quo naves variari incipiunt. Aliud tamen genus, panicum crux galli, quod hodie quoque Chineses et

referebantur; ibi intelligi suspicatur Linnæus l. c.

Κερχυράκη, τὰ, 8, 3, 3.

Κεδρέον, mons Cretæ 3, 3, 4.

Κεδρόπολις; eius hordeum male oleas Fr. 4, 4.

Κεδρίς, ἡ, frutex 1, 9, 4. κεδρίδος εὐωδία 1, 12, 1. ubi de succis: διαφέρουσι καὶ τοῖς αἰωδίας, εἰον ἀνήσσει, κεδρίτες. inter εὐωδίου καὶ κεδρίδος διαφέρουσι τὰ τινα nominatur: εἰον κεδρίδος καὶ τεμνύθου καὶ τῶν τοιούτων. Fructus ipse nunquam κεδρίς dicitur, ut in κεδρίς monetur. Superest locus 1, 10, 6. ubi de foliis: ἀπανθώδες ἐν τῶν ἄκρων τὸ τῆς πύλης καὶ πένος καὶ ἀδότης, ἔτε δὲ κεδρὸν καὶ κεδρίλας. ubi verosimilis est correctio κεδρίδος. Sequiores κεδρίαν pinus cedri liquorem dixerunt. Video tamen, Stackhousium κεδρίαν καὶ κεδρίαν juniperum sabina interpretari; sed in parte posteriore ad Sprengelii interpretationem transit.

Κεδρός, ἡ, aliqui geminam Lyciam et Phoeniciam, statuunt, alii simplicem, ut Idæa, montis Troiani, incolæ, quam similem ἀκρεῖθω faciunt, a qua folio molliore distinguunt, et maiore altitudine 3, 12, 3. ubi omnino scriptura δοκεῖ δὲ καὶ ἀκρεῖθωσις εἶναι: ἡ ἀκρεῖθωσις restituenda videtur, ne structura verborum cum sententia impedita laboret, quanquam cum Roberto Constantino et Dalecampio contra sentiat Bodæus. Alii, inquit Theophrastus ibidem, utrumque genus κεδρὸν vocant, alterum tamen nomine αὐτοῦ ὀξύκεδρον appellant. Utinamque ὀξύκεδρος, καὶ αὐτοῦ καὶ, materia tortuosa, ita tamen, ut ἀκρεῖθωσις μέτρον habeat, i. e. ligni, interioris medullam laxiorem, quæ facile patrescat in ambore cæsa, cum cedri materiam sane tota corde (καρδίᾳ)

duro, firmo, tetro; odorato, nec obnoxio putredini constet. Sed de hoc loco postea seorsum videbimus. Sectio 4. addit fructum cedri rutilum (ξανθόν), myrti magnitudine, odoratum, suavem gustu, ἀκρεῖθου vero similem cetera alteri, sed nigrum, austerrum et quasi ingustabilem. Κεδρὸν ἔχει καὶ τὰ Θράκια ὄρη καὶ τὰ Φρύγια 4, 5, 2. ὕψους δακτυλίου ἀκρεῖθου, κεδρὸν 9, 1, 2. species nana κεδρὸν 3, 13, 7. quæ videtur dici κεδρίς 1, 9, 4. ubi inter τὰ θαμνώδη nominatur: ἔστι γὰρ τι μικρόν, ὃ οὐ δυνάμεθα. Ita censuit etiam Sprengel p. 88. ed. sec. qui κεδρὸν iuniperum lyciam seu phoeniceam, ὀξύκεδρον vero iuniperum oxycedrum interpretatur, cum in priore editione κεδρὸν cum iunipero oxycedro et ἀκρεῖθω μεγάλῃ Dioscoridis 1, 103. comparasset. Hic scilicet non solum magnitudine distinguit utrumque genus, sed addit etiam: τοῦ μέντοι καρποῦ ὃ μὲν τις ἀπὸ καρποῦ ποικίλου (avellanae) πέγχιθος ἐκρίσκειται, ὃ δὲ καὶ αὐτοῦ ἴσος στρογγύλος τε καὶ εὐωδὴς καὶ γλυκὺς ἐν τῷ διαμασσάσθαι καὶ ὑπόπικρος, ἀκρεῖθις καλούμενος. ubi statim occurrit dubitatio de fructu ἀκρεῖθωσις, de quo eadem fere prædicat Fragmentum Theophrasteum 4, 5. supra sub voce ἀκρεῖθωσις positum, sed in historia fructus κεδρὸν magnitudinis myrti rutilus εὐωδὴς, ἰσότης ἐκρίσθαι dicitur. Itaque verba quædam aut in loco Dioscoridis aut Theophrasti a libris scriptoribus transposita videntur esse. Præterea statuendum videtur, utriusque generis fructum ἀκρεῖθωσις vocatum fuisse, ita ut, qui eum distinguere vellent, addito nomine τῆς ἀκρεῖθωσις μεγάλῃς

ἡ μικρὰς αὐτὴ τοῦ κέδρου opus habere. Nam κέδρις Theophrasto genus nannum aliquod, non fructus arboris dicitur. Sed obstat locus Dioscoridis I, 105. de pinu cedro: λέγεται δὲ καὶ ἄλλη κέδρος μικρὰ ἀκανθώδης ὡς περ ἄρνικθος, καρπὸν φέρονσα μέγας μέρτου περιφερῇ — denique verus finem capitis addit: κεδρίδας δὲ καλοῦνται οἱ ἐξ αὐτῆς καρποί. Fructus magnitudo plane convenit cum notitia Theophrastea fructus κέδρου: unde suspicari licebit, huic fructui ceteras etiam notas addendas esse, quas alterum caput Dioscoridis fructui minori tribuit; quo facto plane Dioscorides redit in concordiam cum Theophrasto. Quod vero addit Dioscorides, fructum pinus cedri κεδρίδα dici, videtur confirmare suspicionem antea positam, fructum ἀρνικθους et κέδρου congeneris uno vocabulo κεδρινδὶς significatum fuisse. Superant tamen in loco Theophrasti 3, 12, 3, aliae dubitationes nunquam fortasse ob defectum notitiarum explicandae: veluti de gemina cedro Lyciae et Phoeniceae, quam aliqui statuebant; de quibus aliunde nihil innotuit, nisi κεδρίδα Theophrasti huc referre malis. Eadem est dubitatio de ἀρνικθῳ μεγάλῃ καὶ μικρῇ Dioscoridis, quas si cum iunipero communi compareretur procera et nana, quaeritur, num fructus procerae tantopere magnitudine, sapore et odore a nana discrepet. Translata quidem nomina Lyciae et Phoeniciae video a Linneo ad species aliquas iuniperi; sed temere id factum facile lectores agnoscent. Neque certius est, quod video alios existimasse, quos sequitur Celsius Hiero-

bot. I. p. 82., cedrum Phoenicis Theophrasti interpretantes pinum cedrum. Video tamen, Stackhousium quoque in hanc opinionem transisse in Catalogo altero. Omnium gravissima dubitatio est de loco, ubi materies utriusque generis comparatur: καὶ ἐπιστραμμένα ἔχοντα καὶ ἔθλα· πολλοὶ δ' ἡ μὲν ἀρνικθος ἔχει μικρὰν καὶ πυκνὴν, καὶ ὕψος νοπῇ, ταχὺ σηπομένην, ἡ δὲ κέδρος τὸ πλείστον ἐκ κεδρίων καὶ ἀκανθῆς ἀρνικθῶν κεδρία δ' ἄμφο· καὶ ἡ μὲν (κεδρία) τῆς κέδρου συνδός, ἡ δὲ τῆς ἑτέρας οὐ. Ita enim Codices scripti omnes, ubi Haenkeius fecit ἀρνικθος· ἔχει δὲ μήτραν καὶ πυκνὴν, secutus quodammodo auctoritatem Roberti et Dalecampii, qui viderunt, deesse nomen aliquod; quo referatur μικρὰ καὶ πυκνὴν, cui opponatur sequens ἐκ κεδρίων τὰ πλείονα καὶ ἀκανθῆς. Gazae versio habet: *vel patius iunipero parte epissaque materies*. Itaque eandem Codicum scripturam expressit, sed *materiam* addidit, quas nusquam apparet, nec opposito ἐκ κεδρίων convenit. Itaque μήτραν addendam et ipse existimo, ea nempe notione, quam locum hist. 1, 2, 6. in libro Urbinate integratior explicat his verbis: μήτρα δὲ τὸ μεταξὺ τοῦ ἔθλου — καλοῦσι. δὲ τινες τοῦτο κεδρίαν, οἱ δ' ἐπεκρίθη· εἰσι δὲ τὸ ἐντός τῆς μήτρας αὐτῆς κεδρία, οἱ δὲ μυελόν. Distinguit igitur μήτραν ἀκιδία scriptor is, a quo Theophrastus notitiam generum iuniperi transulsiase videtur: ἀρνικθος extra κεδρίαν rubram μήτραν etiam habet, πυκνὴν quidem, molliorem tamen, quam κεδρία ipsa, et putredini obnoxiam. Αποδοῦναι postrema notitia si-

δεδν, quam e Phanium libro quinto περὶ φυτῶν excerptit Athenaeus 3. p. 331. Schw. καὶ γὰρ τὴν κέδρον φησὶν ἀκένδαν ἔχειν περὶ τὰ φύλλα, quam Athenaeus ad citrum, Sprengelius autem p. 100. ed. sec. ad juniperum lybiam retulit. Equidem nescio, quomodo vir doctus apinas circa folia positas citro accommodare possit. Suspicor igitur, Phanium κέδρον scripsisse, aut, si κέδρον vocavit citrum, permutatio nominis κέδρον cum κέδρος antiquissimis temporibus iam facta ab ipsis Graecis esse videtur.

Κέδρος, ἡ, montibus quibusdam Ciliciae et Syriae peculiaris 3, 2, 6. πιττοκωντιόθαι τὴν κέδρον καὶ τὴν φοινικὴν 9, 2, 3. ubi male Gaza palmam vertit. Syria et Phoenicia cedro ad triremes utitur 4, 5, 5, 7, 1. θαυμαστὴ περὶ Σουλαν 5, 8, 1. Haec est pinus cedrus.

Κεῖται καλῶς πρὸς τὰ πνεύματα 8, 7, 6. κινῶναι καλῶς πρὸς τὰ πνεύματα c. pl. 3, 23, 5.

Κεῖσι quomodo cicuta ulantur 9, 16, 19. ubi male Xios editum: verum habet Urbinae liber. De vitio vulgaris monuit doctissimus Coray ad Strabonis locum 10. p. 327. de Cero: προστίττεται δ' ὁ νόμος τῆς ὑπὲρ ἐξήκοντα κωνιάζεσθαι, in Annot. T. IV. p. 231.

Κεῖω, κατὰ ἐπιτέμνιν καὶ κελῶν c. pl. 3, 23, 3. λάχανα, ἢ καλονόμενα καὶ κειρόμενα βελτίω καὶ εὐχλύστερα γίνονται c. pl. 2, 15, 6. 3, 19, 2. πρόσα, ὁσπύρος, θριδάξ, ἀνιμὸν c. pl. 2, 15, 6.

Κελυφάνθη σπέρματα τῶν λαχάνων c. pl. 1, 7, 2.

Κέλυφος ἐρεθίζον 2, 4, 2. βαλάνου 3, 8, 3. καρπὸς εὐωδόμεν 3, 18, 13. 4, 2, 6. κωδίας, ἀνιμὸν 4, 8, 11. κερκίη

σχεῖνεν ἔχοντα κέλυφ ἐπέρουθρα 4, 12, 3. κέλυφος καὶ σάρκα ἔχον ἐπέρουθρον 9, 20, 1. κρομμύων κέλυφ τὰ αὐτὰ c. pl. 1, 4, 5. τῇ κέλυφ 3, 8, 3. Ed. et Codices habent: nota. κέλυφος, δερματιοῖς ἢ ἐυλώθεσι c. pl. 4, 1, 2. τῷ κέρουπα παχύν τοῖς κέλυφοι c. pl. 4, 2, 2. ἡ τοῦ κέλυφους παχύτης τοῦ κυάμου c. pl. 4, 8, 2.

Κενός, διὰ κενῆς ὁπτεῖν μέθον Fr. VII, 13.

Κενταύριον in Eleensi agro et in montania diversum 3, 3, 6. 4, 5, 1. suocus eius amarus 1, 12, 1. cultura fit ὑδαρῆστερον c. pl. 3, 1, 3. κενταύριον adnascetur στρένγη μανικῇ 9, 11, 6. κενταύριον est 7, 9, 4. ἥτιον πικρὸν μὴ τελειοκαρπεῖ c. pl. 6, 4, 3.

Κενταυρίς succo sanguineo 9, 1, 1. ubi κεντηρία erat. γυλός αἰματώδης τῇ κενταυρίδι· ῥίζα πικρα καὶ πυκνὴ durat annos decem et duodecim 9, 14, 1. nota. cum effoditur, triorchem cavere iubent 9, 8, 7.

Κεντέω, κεντηθείσης τῆς φλεβός 9, 13, 3.

Κεντημικτέρα φύλλα ἐλάτης 3, 9, 6.

Κεντηρίης, insectum, γένος ψηγῶν 2, 8, 2.

Κεντρίανος ὁ καλούμενος, piscis, Fr. XII, 9. nota.

Κεντρομυζήνη 3, 17, 4. Dioscoridis 4, 146. μυζαίνη ἀγρία, et, ut Codex aliquis habet, μυζιτάνανθα, Ruscus aculeatus.

Κέντρον, τοῖς οἶσις οἷον κ. ἐμποιούσι Fr. 4, 32. κέντρα τὰ καλούμενα ἐν τοῖς μέθοις 5, 2, 3.

Κεός, Κεῖα μέλιτος Fr. II, 52. ἐν Κεῷ Ἀριστῆσιος θύσας τῷ Διὶ ἀνεκαίεσθαι τοὺς ἐτησίαις Fr. V, 14.

Κεῖφος, ὅποι ἀν. πέταται Fr. VI, 2, 3.

Κεραία, τὰς κεφαλὰς καὶ τοὺς

ιστούς δὲ ἄλλους ποιεῖσιν 15, 1, 7. ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω τοῦ μηρός Fr. VI, 2, 2.

Κεράμιος, πρὸς τὰς κεραμίας κιλίας 5, 3, 2.

Κεράμιον ὕδατος c. pl. 3, 4, 3. οἶνον Fr. 4, 51.

Κεραμὶς γῆ c. pl. 2, 4, 1. ἐν τῇ ψυχρᾷ καὶ πικρᾷ καὶ γλυ-
σχερᾷ καὶ ὥπερ κεραμικῇ c. pl. 4, 12, 4.

Κέραμος, ὃ κ. κατὰ τὴν πόρῳσιν ἐγγίνυται Fr. II, 10. τὸν κέρα-
μον μαλαίνει τὸ πῦρ Fr. III, 39.

Κέρας, εἰ κέρας ἐκ τοῦ στήθους ἔφυ c. pl. 5, 2, 1.

Κερασβόλος, κερασβόλον σπέρ-
μα ἀτίρανον γίνεσθαι c. pl. 4, 12, 13.

Κερασός, descriptio 3, 13, 1
— 3. ὑγρότης δακρυώδης 9, 1,
2. οἰφλοιοὶ περιαιροῦνται c. pl. 3, 18, 3. ubi κέρου erat.
Arcadius p. 76. σημειῶσαι τὸ
κερασός φυτόν ὀξυρόμενον, τὴν
δὲ πόλιν βαρύνουσι.

Κεράστις ὁ παλαῦμενος ficus
4, 14, 5. τίκεται ἐν τοῖς δέν-
δροις 5, 4, 5. 8, 10, 5. ἐν
τῇ ἐλαίᾳ γίνεται, καὶ εἰς τὴν
συνῆν ἀνίσταται c. pl. 5, 11,
5.

Κερατῆτις μήκων 9, 12, 3.

Κεραυνοβλήτης γίνονται 3, 8, 5.

Κεραῖς, arbor fructu siliquoso
1, 11, 2. ubi erat κινίς. De-
scribitur κεραῖς 3, 14, 2. quam
diversam a priore nunc fere
persuasum habeo, quanquam
in annotatione p. 230. 231.
eam cum priore compenare
conatus sum. Populum tremu-
lam L. iam olim Bodaeus com-
paravit. Video nunc, eam a
Sprengelio et Stackhousio
omissam aut cum cercide si-
liquastro confusam esse. Prior
nampe fructum ἐν λοβῷ ferre
dicta unoque in loco nomi-
nata comparatur cum cereide
siliquastro L.

Κερυνίαν, περὶ, ἐν Ἀχαΐᾳ vinum
singulare 9, 18, 11.

Κεραυνία 1, 11; 2. 1, 14, 2. de-
scribitur 4, 2, 4.

Κεφάλαιον, ὡς ἐπὶ κεφαλαιῶν
εἰπεῖν c. pl. 6, 14, 6.

Κεφαλαιότης, βαρὺ καὶ — γὰρ αἰ-
μα 8, 4, 6. μύρα Fr. 4, 42.

Κεφαλὴ τοῦ στυλίου 1, 8, 5.
ταῦ σχολίου 4, 12, 3. nota.
κεραμίων καὶ γητείων 4, 12,
3. κερύμμιον Κρητικὸν κεφαλὴν
οὐκ ἔχει 7, 4, 19. σιτοκόδον;
πρήσου 7, 4, 11. μήκωνος 9,
8, 2. κεφαλὴν ὥπερ γηθίου
9, 11, 6. ὕδαρ τὸ κατὰ κεφα-
λὴν idem quod αὐράνιον 4,
10, 7. c. pl. 6, 18, 10. nota.

Κεφαλοβαρῆ, τὰ, 1, 6, 8. 7, 2,
8.

Κεφαλόθλαστα, πρὸς τὰ, 9, 20,
4.

Κεφαλόρριζα, τὰ, 1, 14, 2. 7,
2, 1. c. pl. 1, 4, 1. ῥιζοφυῆ
τὰ κεφ. c. pl. 1, 8, 1. κε-
φαλόρριζα τὰ ἄνω λεπτὰ καὶ
ἀσθινα, τὰς ῥίζας μεγάλας
καὶ σαρκαώδεις ἔχει c. pl. 6,
12, 1. ἰὸν μέλαν καὶ πρόσκος 6,
20, 2. nota.

Κεφαλοτομῆν ο Theophrasti
libro περὶ εὐδαίμωνίας ex-
cerptum improbat Phrymichus
Lobeckii p. 341. et Antiatti-
cista Bekkeri p. 104.

Κεφαλώδης ῥίζα ἐλλειβορίου 9, 8,
4.

Κηκίς ὄρους 1, 2, 2. μνη;
μέλαινα, πιττωδής, quando et
quomodo nascantur 3, 5, 2.
μικρὰ 3, 7, 4. ἡ μέλαινα καί-
εται 3, 7, 4. αἰς τὰ δάγματα
χρησίμης φέρτ ἡμερὶς 3, 8, 6.
ἡ μέλαινα, ἥ τὰ ἱερὰ βάπτουσι
Ibidem.

Κηλὰς, — αἶδες νεφέλαι Fr. VI, 2,
6. nota.

Κηλαστρον loca frigida amat;
culturam renuit 1, 3, 6. αἰ-
φύλλον 1, 9, 3. 3, 3, 5. mon-
tibus et campestribus commu-
nis arbor 3, 3, 1. κηλαστρός;
ἢ, bis, ubi erat κηλαστρός.
Quando fructum maturat 3,
4, 5. ἡ κηλ. ἐπὶ τῶν ἀκρωτῶν καὶ
χειμεριωτάτων φύεται 4, 1, 3.

- lignum album του κηλίστρου 5, 6, 2. ligni usus quis? 5, 7, 7. Si Hesychii glossa sana est: Κηλίστραι, σκαφίδες, ἀγγεῖα ποιμενικά, ἢ δένδρα. forma tertia κηλίστρα in usu fuisse videtur. Usus ligni fortasse fuit rusticus ad faciendas σκαφίδας. Sprengelii editio prior ligustrum vulgare, altera ilicem aquifolium interpretatur: celastrum Staekhouse. Bodaeus p. 537. cum Clusio et C. Bauhino rhamnum alaternum comparavit.
- Κηπεύμενα, τὰ, 7, 5, 6. βρεχόμενου καὶ κηπευόμενου τοῦ τόπου c. pl. 4, 6, 7.
- Κηπουρός, οἱ κ. 7, 2, 5. 7, 5, 2. θύραις κηπουρικαῖς 7, 4, 5. sed liber Urbinas κηπουρικαῖς habet. Eadem scripturae varietas est in Synesii p. 85. in Petavii Codice et in Vratislaviensi.
- Κηρ, ἑκαυτοὶ τῶν τόπων ἰδίας ἔχουσι κήρας ἢ ἀπὸ τῶν πνυμάτων c. pl. 5, 11, 4.
- Κήρινδον, τὸ, inter flores aestivos 6, 8, 3. erat, ubi ex Athenaeo κήρινον scripsi: nota p. 534. Corinthen asperam Sprengel et Stackhouse compararunt.
- Κήρινθος τῆς Εὐβοίας 8, 11, 7.
- Κήριον 3, 12, 8.
- Κηριώδες ἄνθος cerasi 3, 13, 3. sambuci 3, 13, 6.
- Κηρήν 2, 8, 2.
- Κηρισὸς et Μίλας fluvii coniuncti non miscent aquas c. pl. 5, 5, 2. μεταξὺ Κηρισοῦ καὶ Μίλανος 4, 11, 8. ἐμβολὴ τοῦ Κηρισοῦ 4, 11, 8.
- Κιρῶτιον, εἰς κ. κλειοῦσιν Fr. 4, 69. e lignis philyrae κιβάται 5, 7, 5. παρομολλήματα κιβωτίους 5, 7, 6.
- Κιθαριών Fr. V, 32.
- Κιβόρον (περὶ) τῆς Θιτταλίας μάλιστ' ἐκπηξὺς ὄσων c. pl. 5, 14, 4.
- Κίσις, arbor aliquoq. fructu, erat 1, 17, 2: 9, 7, 8. ubi κισκίς dedi. Deinde multis in locis erat pro κήκίς positum.
- Κιλικία, ἐν, punica mala ἀνύκηνα 2, 2, 7. semen transferunt ἐν Κιλικίας εἰς Καππαδοκίαν 8, 2, 9. causa mutati saporis in punicia c. pl. 6, 16, 7. γῇ τις, ἢ ἔσεται καὶ γίνεται γλίσχρα Fr. II, 49.
- Κιμωλία γῇ Fr. II, 62. Pictores non utuntur, ut nec Samia, propter pinguedinem, quam habent, ut de Cimolia testatur Dioscorides. Hinc ῥάκη πιαυόμηνα Κιμωλία ὕδατι διαλυθεῖσιν imponit Paulus Aeg. 2, 46. dorso et thoraci contra sudores in somno.
- Κινάμων, — μου δύο δραχμαὶ Fr. 4, 17. nominatur 4, 4, 14. 9, 4, 2. describitur 9, 5, 1. seqq. Hesychius: ἡδυαβδον, κινάμων.
- Κίνδυνος, οὐ κίνδυνος ὥστε σαπῆναι c. pl. 2, 17, 7. κινδ. γουῆσαι c. pl. 3, 5, 5. μὴ ἀποξηρανθῇ c. pl. 3, 11, 6.
- Κινέω, μὴ κινεῖσθαι πρότερον μῆτε σπέρμα μῆδὲν μῆτε φυτὸν, ἀλλὰ κατὰ τὴν οἰκίαν ὄραν c. pl. 4, 11, 10. κινηθέντος τινός καὶ διαφθαρέντος 6, 7, 7.
- Κιννάβαρι αὐτοφύες καὶ κατ' ἐργασίαν ubi? Fr. II, 58.
- Κισκαῖον τὸ καλούμενον, ἄκρα ὑψηλὴ, olim insula, magnitudine 80 stadiorum, fluvio aggregata terra continenti iungitur 5, 8, 3.
- Κισση olim Circaeum habitasse dicitur 5, 8, 3. ἐν τῇ Λατίῃ εἶναι φασί 9, 15, 1.
- Κίς, οἱ μὲν πυργοὶ καὶ αἱ κρηναὶ τοῦς κίας creant c. pl. 4, 15, 4.
- Κισσηροῦδες λιθάριον 3, 7, 5.
- Κισθός 6, 1, 4. ubi κισυός erat? nota. γένος ἄρβυ καὶ θήλυ 6, 1, 2. nota.
- Κίσσηρις, κριθός Fr. II, 22. vini fervorem compescit delio imdita 9, 17, 5. bibendi causa.

aliis punicis farinam praesum-
mentibus Plinius 14. c. 22. ἐν
Μήλῳ ἐν ἄλλῳ τινὶ λίθῳ γίνεται
Fr. II, 14. ἐν κατακαύσεως δο-
καί τισι γίνεσθαι, κλήν τῆς ἐκ
τοῦ ἄφροῦ τῆς θαλάσσης συνι-
σταμένης 19. βαρεῖα καὶ πυκνὴ
πολυτιμότερα ubi? 22.

Κωσσηροῦται ἡ διάβαρος λίθος
Fr. II, 20.

Κισσός vel κιστός, δ, θαμνώδης,
arborescit 1, 3, 2. flos fructui
quomodo insideat 1, 13, 4.
πολυειδής 3, 18, 6. seqq. τρία
γένη τὰ μέγιστα, δ μέλας, ἰσ-
λευκός, ἡ εἰς, quomodo diffe-
rant Ibidem. in India non
nascitur 4, 4, 1. τοῦ λευκοῦ
κιστοῦ δ καρπός πρὸς τὸ μὴ
γόνιμον εἶναι τὸ σπέρμα 9, 18,
5. ὅλος ἐμβρύος ἐστὶ καὶ εἰς-
δυόμενος εἰς αὐτὰ τὰ δένδρα,
καὶ ἐν τῇ γῇ κρυπτόμενος φύε-
ται καὶ πηγνύμενος c. pl. 1,
4, 3. Hinc Hippocrates de
natura ossium p. 62. ἐς τὸν νε-
κταῖον μυελὸν ἔγκισσεται, i.
e. interprete Hesychio, ἐμφύ-
ται, πλέκεται. Naturam hede-
rae calidam Menestor argue-
bat inde, quod aiebat, ἐπὶ τού-
του οὐδὲ τὴν χιόνα ἐπιμένειν·
ἐπὶ δὲ σκελὸν εἶναι διὰ τὸ τὴν
ἐντεριώτην θερμὴν οὖσαν δια-
στρέφειν c. pl. 1, 21, 6. κιστός
ἐν ἐλάφῳ κεραιαὶ ὥπται c. pl.
2, 17, 4. τοῦ κιστοῦ τὸ ἀν-
θος ξανθόν, δ καρπός μέλας
Fr. 20, 57. Innocentiam hede-
rae imprimis arbores laevi
cortice nec rugoso amplexae
demonstrare conatus est Bri-
tannus Repton, qui radiculis
caulinis clavicularum officium
assignare maluit, *Transactions
of the Linnean Society* Vol.
XI, Part. I. p. 27. seqq.

Κισσός, ἐν Κισσῷ baculi fiebant ὁ
virgis myrti c. pl. 6, 18, 9.
sed ibi Ξυσάθῳ liber Urbinas
habet.

Κιστὴ ὁ cortice tiliac et cerasi 3,
10, 4, 3, 13, 1. 5, 7, 5.

Κισθων, τὰ, lotus in Arabia
9, 4, 2.

Κίττα κατορύττει θησαυρίζου-
ν τὰς βαλάνους c. pl. 2, 17,
8.

Κιχώριον, τὸ, scriptura in libris
scriptis variatur: κιχώριον sae-
pissime Urbinas quoque praebet,
veluti statim in primo
loco 1, 10, 7. ubi inter λαχα-
νώδη nominatur, quibus folia
statim ὁ radice prodeunt et
caulis sine foliis, et quidem
inter bulbosa genera προμύτον,
σκορδόδον, ἀσφοδέλου, σκί-
λης, βολβοῦ, σισυριγγίου καὶ
ἄλλας τῶν βολβωδῶν. ubi alii
κρόκου scriptum maluerunt.
Cf. nota p. 68. Scripturam
κίχωρα habet Nicander Alexiph.
429. κιχώρια Pollux 6, 62.
ἀγρία λάχανα interpretatur, ut
κιχώρια Hesychii, sed Codi-
ces Pollucis optimi κιχώρια
habent. Photius κιχώρια ex
Aristophane laudavit, ubi κι-
χώρια fuisse videtur. Inter
λάχανα ἀρούραζα nominatur
κίχωρη 7, 7, 1. ubi Urbinas
κίχωρη habet, ut paulo post
τὰ κιχωριώδη et κιχωρία. Sed
7, 7, 3. ἡ βλάστησις μετὰ
πλειάδα, καθάπερ καὶ κιχωρίου
καὶ σχεδὸν τῶν ἄλλων τῶν κι-
χωριωδῶν, solum κιχωρίου Ur-
binas habet. ὅμα τῶ ἡρι καὶ
ἐκκαυλεῖ καὶ ἀνθεῖ, καθάπερ τὸ
κιχώριον καὶ τὰ κιχωριώδη Ibi-
dem. ἐπιγειοφύλλον καὶ ἐπι-
καυλοφύλλον τὸ κιχώριον· ἐπὶ
γὰρ τῶν καυλῶν ὅμα ταῖς ἐκ-
φύται καὶ ἀνθος 7, 8, 3. κατὰ
μέρος, διὰ καὶ πολλὸν χρόνον
ἀνθεῖ — τὸ κιχώριον 7, 9, 2.
ubi Urb. κιχώριον habet. τὸν
κατὰ μέρος ἀνθόντων ἐπιτί-
νεται τῆς ἡμέρας — τὸ κιχώ-
ριον 7, 10, 3. δ κατὰ τὸ τοῦ
κιχωρίου μέγας καὶ ἀπορύσις
ἔχει πολλὰς, ἐπὶ δὲ γλισχρὸς
καὶ δυσδιαίρετος· διὰ καὶ δι-
σμεῖ χρόνους· παραβλαστηγὸν
δὲ καὶ τῇ εἰρή, καὶ ἄλλας πα-

αφάρκτον, διό και δυσώλιθρον·
 εταν γάρ ἐκλαχανίσωνται, πάλιν τὴν ὑπόλοιπον ἀρχὴν λαμβάνει γενέσεως. — παρὰ τὸ αἰ μέρος ἄλλο καὶ ἄλλο καὶ τοῦτο ἄχρη τοῦ μεταπάρου, σκληροῦ δοκοῦντος εἶναι τοῦ κανλοῦ· φέροι δὲ καὶ λοβόν, ἐν ᾧ τὸ σπέρμα περὶ τὰ ἄκρα τῶν κανλῶν 7, 11, 3. quae postrema nota minime convenit cichorio intybo L. quod comparavit Sprengel, ut in annotatione p. 619. menit. In editione altera intybum comparat cum *κικωρίω ἀγρίω*, endiviam cum cichorio simpliciter vocato. Scilicet *μήλων ροιᾶς* similis (*παρομοία*) dicitur *κικωρίω τῷ ἀγρίω* 9, 12, 4. ubi *κικωρίω* Urbinas habet. ὁ κορωνόπους παρὰ τὰ κικωρία sensu dubio est c. pl. 2, 5, 4. acotitum φύλλον κικωριῶδες ἔχει 9, 16, 4. Mirabar cichorii nomen et genus a Dioscoride omisum, qui pro eo *σερίδα κηπευτὴν* et *ἀγρίαν* nominat 2, 160. eamque ab aliis *κικωρίον*, ut sequens ibi genus *χορδοίλλη* vel *κορδοίλλη*, vocatam esse monet: et seria utramque Dioscoridis cum cichorio intybo et endivia comparavit Sprengel. Videtur igitur Atticis peculiare nomen *κικωρίου* vel *κικωρίου* fuisse. Nomen alterum *σέρις*, si vere pertinet ad idem genus, fortasse ab usu eius ad vinciendum derivatum fuit. Hesychius enim *σέρις* *ζωστής* et *σιρίδα* interpretatur. Plinius 19. c. 8. s. 39. Est et erraticum intybum, quod in Aegypto cichorium vocant. Idem 20. c. 10. s. 29. de intybo: In Aegypto cichorium vocant, quod silvestre sit, sativum autem serin, quod est minus et venosius. Satis hinc arguere licet, nomen peregrinum Athenis e commercio cum Aegyptiis haecisse, et plantas, nisi congeneres, certe

cognatas cichorium et serin esse.

Κικωριῶδη δσα, quare dicantur 7, 7, 1. nota p. 593. 7, 11, 3. φύλλον κικωριῶδες 9, 16, 4.

Κλάδος diversus ab *ἀκρέμων* 1, 1, 9. πολυζώτεροι κλάδοι 1, 8, 5.

Κλασεὶς τῶν ἀμπέλων c. pl. 2, 14, 4. 3, 14, 1. et 3, 7, 5. ubi *βλαστήσει* editum.

Κλάω, *κλωμίνων* ἢ *καρφολογουμένων* c. pl. 1, 15, 1. nota.

Κλείδημος 3, 1, 4. c. pl. 1, 10, 9. de tempore sationis c. pl. 3, 23, 1. et 2. de vitis morbo 5, 9, 10. de sensu Fr. 1, 38. De universa natura scripsisse videtur. Aristoteles enim Meteorol. 2, 9. sententiam eius de fulguris coruscatione refert.

Κλειτορίαν, περὶ τὴν 9, 15, 6.

Κλειτοριτὸς Τενέτιος astronomus Fr. VI, 1, 4. In loco Hygini Astron. 2, 13. scripturam *Teneius* Codicum 3 Vltii et praestantissimi Dresdenensis locus Scylacis reprobatur.

Κλεψόδρα, τὸ ὕδωρ τὸ ἐκ τῶν κλ. Fr. IX, 26.

Κλῆθρα locis humidis et siccis communis 1, 4, 3. montana et campestris 3, 3, 1. *κῆρυμνος* καὶ *ἀνύρπος*, utraque tamen floret 3, 3, 6. describitur 3, 14, 3. Hodie alnus glutinosa *κλέθρα* et *οκλίθρα* audit, teste Sibthorpico.

Κλήμα, ἀμπέλως ἀπὸ κλήματος φέται 2, 1, 3. τὰ ἄκρα τῶν δένδρων *κλήμα* καὶ *κράδη* c. pl. 1, 3, 1. *κλήματα*, *κράδα* καὶ *χάρακτις* c. pl. 1, 12, 9. *κλήμα* τὸ ἔνον c. pl. 3, 14, 4. idem τὸ περιειληφὸς c. pl. 3, 14, 5. i. e. figulum oppositum medullae. proprium viti vocabulum *κλήμα*, ut sicut *κράδη*, c. pl. 5, 1, 3. *ἐνίοτε* φέται *κλήμα* ἐκ τοῦ *στειλίου* 5, 2, 2. *κλήματα* συντιθεμένων μὴ

ἀμογνῶν φέρει ἐκείτηρον τῶν
μερῶν τὸν οἰκτιὸν καρπὸν 5,
3, 4.

Κλημάτια ἀφῆται 9, 11, 9.

Κληματίδας ὑποτίθενται c. pl. 3,
4, 3.

Κληματονύμενη ὑμπλος c. pl. 2,
10, 3. nota.

Κλινάρια τὰ ἐνδιδόντια 5, 6, 4.

Κλινονήλια 3, 10, 1. 5, 7, 6.

Κλινδοροχος 3, 11, 1. nota.

Κλῶν, φύλλα κεκλιμένα μάλλον
3, 9, 2. βαθεῖα καὶ κεκλιμένα
3, 9, 4. ὡς ἂν κλίση κάλλιστα
δ' καρπὸς Fr. VI, 4, 6.

Κλισμός pro ἔγκλισις est Fr.
20, 8. nota.

Κλύμενον, τὸ καλούμενον, quo-
modo colligatur 9, 8, 5. fru-
ctus in potu sumtus continuo
ἀγαρεῖν ποιεῖ 9, 18, 6. clyme-
no πρὸς τοὺς σπλήνας utuntur
9, 18, 7. Calendulam officina-
lem cum Fabio Columna
Phytobasani p. 52. statuit G.
W. E. Panzer Observ. botan-
nic. p. 28.

Κλῶν inter vocabula, quibus τὰ
εὐχατεύοντα τῶν δένδρων ap-
pellantur c. pl. 5, 1, 3. hist.
1, 1, 8. τείνονται οἱ κλῶνες,
πρὸς οἷς ῥῆγες 5, 17, 6.

Κλωνιον 3, 13, 5. τῶν νέων 3,
18, 5. 9, 16, 1. ubi statim
κλωσὶν sequitur.

Κναφεύς, οἱ κναφεῖς ἐμπάττουσι
τῆς γύψου εἰς τὰ ἱμάτια Fr.
II, 67.

Κνέωρος τῶν φρυγανικῶν, folia
carnosa ἐν στρογγυλότητι ha-
bet 1, 10, 4. λευκὸς καὶ μέλας
describitur 6, 2, 2. κνέωρος
est 6, 1, 4. Folium teres car-
nosum pertinere ad genus
nigrum, docet locus 6, 2, 2.
ubi est οἶον ἢ μυρική σαρκῶ-
δες: albi enim folium dicitur
διερματῶδες πρόμητες, quodam-
modo ὁμοιούχημον τῇ ἐλαίᾳ.
Sprengel album et odorum ge-
nus interpretatur Daphnen
Gnidium L. et comparare iu-
bet fragmentum Rufi in Mat-
thiae Collectione R. 21. 33.

nigrum vero Daphnen dictam
a Gouano descriptam Illustrat.
p. 27. et pictam in Tab. XVII.
f. 1. cuius folia linearia, in
summa parte latiore vix li-
neam lata, quatuor longa, u-
tis bene conveniunt, sed mi-
nime flos ex albido sulphu-
reus. Ad Gnidium retulit etiam
Θυμελαίαν Dioscoridis 4, 173.
quae flores quidem albos, sed
folia chamelaeae similia, sed
λεπαρώτερα ὑπόγλωσχα habet.
In Rufi fragmento nihil est,
quod huc pertineat, nisi for-
tasse p. 33. quod legitur: τὸ
δ' ἄλλο κνέωρον, ᾧ καὶ Ἀθη-
ναῖοι χρῶνται (ἐν τοῖς) μυστη-
ρίοις, οὐδὲν μὲν ταύτῃ ἔωσαν
οὐτα τὸν καρπὸν, δύναται δὲ
ἡ συζῆ μελέουσιν. Stackhouse
Daphnen cneorum comparavit:
sed coccum Cnidium seorsim
breviter descriptum 9, 20, 2.
ad capaicum frutescens retulit,
adeoque ausus est verba de
pipere nigro, σπερματία μηχαν-
νικά ἔχον, transposita attribuer
cneoro vel cocco Cnidio, quem
e thymelaea, interdum etiam
e chamelaea sumtum Dioscori-
des diserte testatur.

Κνήκος, saepe κνίκος in libris
editis et scriptis legitur, se-
mina conferta et iis superim-
positos flores singulis gerit 1,
13, 3. φυλλάκανθος 6, 1, 3.
ἀκανθώδης 6, 4, 3. i. e. capi-
tulo seminali rotundo, σπέρμα-
τος ὁσίωνες, καθάπερ κνήκος καὶ
τάλλα τὰ κνηκώδη c. pl. 5, 18,
4. ἐν πυρήνι μόνον ἢ πυρήνι-
δει γε καὶ ὡς περ ξηρὰ, καθά-
περ τὰ κνηκώδη καὶ πεγχε-
μιδώδη 1, 11, 3. κνηκώδης
σπέρμα ῥόδου 6, 6, 6. inter
semina sicca et odore plane
carentia, quorum odor man-
ducatorum demum percipitur,
cum lente nominatur c. pl. 6,
11, 3. πολύκανυλος καὶ ἀποφύ-
σεις ἔχει 6, 4, 4. sed Urbani-
tis Codicis supplementum ver-
ba ista acano attribuit, et cni-

- tam collocat inter *μάνδραυλα*, quae nullas habent *ἀποφύσεις*; quam scripturam confirmat versio Pliniana apposita in Annotatione p. 488. qui *ἀκανον* carduum interpretatus est: Cultus et silvestris describuntur, et silvestris quidem duae species 6, 4, 5. Sprengel speciem *εὐθραυλοτέρα* carthamum tinctorium, alteram *μαλακωτέρα* carthamum mitissimum interpretatur. Sed in altera editione *δασιαν* speciem alteram vocatam comparat cum carthamo lanato. Dioscoridem 4, 190. omisit. Britannus Stackhouse *ἡμερον* ad carthamum tinctorium, *δασιαν* ad carduum mollem, *εὐθραυλον* ad carthamum arborescentem retulit, *χάλκειον* etiam iuxta nominatam a Theophrasto ad genus *ενί* retulit. Plinii versionem loci 6, 4, 5. apposui in Annot. p. 489. Quae species *εὐθραυλοτέρα* videtur esse eadem, quae sect. 4. inter *μονό-κavλα* *ἀποφύσεις* *μη* *ἔχοντα* refertur: altera, quae *καυλοῦς* *σογκώδεις* habet, diversa videtur, fortasse eadem, quam Dioscorides 4, 190. *καυλοῦς* *πηχυλοῦς* habere ait.
- Κνήμη*, *κνήμας* *ἔχει* *πικρὰς* 9, 13, 5. de plantis.
- Κνημοπαχὺς* 9, 4, 3. c. pl. 3, 4, 3.
- Κνημώδης* *ἐρεθισμός* Fr. IX, 16.
- Κνίδιος* *κόκκος* 9, 20, 2. Vide *Κνέωρος*.
- Κνίδος*, *περὶ* *Κνίδον* *καὶ* *Ρόδον* *λίψ* *ἄνεμος* *μάλιστα* *ισχυρὸς* Fr. V, 51.
- Κνίω*, *ἐν* *οἴνῳ* *κνίσαντα* 9, 13, 3. *κνισθεῖσα* 19, 20, 4.
- Κνίπες* 2, 8, 3. nascuntur in quereu et fucco 4, 14, 10. Aristophan. Avium versu 591. *εἰθ' οἱ κνίπες καὶ ψῆγες δεῖ τὰς συνᾶς οὐ κατέδονται, ἀλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μία κελῶν.* c. pl. 6, Theophr. oper. T. V.
- 5, 3: *οἱ κνίπες προῦφιλέσται τοῖς τῷ γλυκεῖ.*
- Κόγχη*, *ὅσον* *κόγχην* 9, 6, 2.
- Κοιλαινὸς* 5, 4, 5.
- Κοιλὰς* *νεφελή* Fr. VI, 4, 2.
- Κοιλία*, *πρὸς* *τὰς* *κοιλίας* *χρᾶνται* *οἱ* *ιατροὶ* 7, 4, 4. *ἡ κοιλία τῇκει τὰ νοσήματα* Fr. III, 45. *ἡ κ. τῶν μασχαλῶν* Fr. IX, 9.
- Κοιλότης*, *ἴδιαι* *κοιλότητες* *oleae* et *oleastri* 1, 8, 6.
- Κοιλόφυλλος* 1, 10, 8.
- Κοιλόμυχος* 3, 7, 4. ubi *κοιλόμυχος* erat.
- Κοινός*, *ὑπὲρ* *ἀπάντων* *τούτων* *εἰπεῖν* *κοινότερον* *τε* *καὶ* *καθόλου* *μᾶλλον* *εἶσι* c. pl. 6, 3, 3. *ὡς* *γε* *καθόλου* *καὶ* *κοινῶς* *εἰπεῖν* 6, 5, 6.
- Κοινῶν*, *οὐδὲν* *ἄλλο* *ἢ* *τῆς* *συμφύσεως* *κοινωθείσης* c. pl. 5, 5, 3. ubi Urbinas liber *κοινωθῶν* habet.
- Κοῖξ*, *δ*, *ἐν* *αὐτῇ* *καὶ* *καλαμῶ-φυλλα*, *καθάπερ* *φοῖνιξ* *καὶ* *δ* *κοῖξ* 1, 10, 5. de generibus palmarum: *ἄλλο* *δὲ* *τι* *γένος* *εἶναι*; *ὃ* *φρασι* *γίνεσθαι* *πλείστα* *στον* *περὶ* *τὴν* *Λιθιοπλίαν*, *ὃ* *καλοῦσι*. *κόκκος* 2, 6, 10. *ὃ* 11. fruticosus, non simplici caudice, truncisque saepe connatis, ramis brevibus, laevibus, fructu forma, mole et succo differente, quem triennio maturat, quousque incoctae in panem vertunt. Scriptura ibi vulgata *κόκκος* habebat, nec libri scripti discrepant: causam mutatae dixi in Annotatione p. 123. — 125. Hesychius *κόκκος* palmam Aethiopicam memorans vitia inde opera (*πτελεγμένα σκευῆ φορμῶς*) texti narrat. Igitur viri docti conjectura non improbabili *τὰ κόκκινα πτελέματα Αἰγυπτιακά* Strabonis 17. p. 632. mutant in *κόκκινα*, praesunte Casaubono. Salmasius *κόκκινα* maluit, Theophrastum h. pl. 4, 2, 7. auctorem emendationis nomi-

nans. Sed hic arborem δένδρον κοκκιοφόρον nominat, unde nomen fructui non foliis, κοκκίς fuisse arguitur. *Κόκκυνα* vulgata scriptura plane absurda est. Panes Aegyptios, ἀπὸ τοῦ γένους κοιλίας στατικόν, Strabo l. c. nominat, κοκκίς scribendos, et ad hoc palmas genus pertinere suspicatus est *Coray* T. IV. p. 354. Sprengelinus in altera editione Historiae p. 89. de genere κόκκι vocato posuit suspicionem, arborem cocos nuciferam intelligi. Quod si loco utroque genus idem intelligi debet, neutram viri docti coniecturam probare equidem possum.

Κοκκοβαφής 3, 7, 5.

Κόκκος ὁ φοινικοῦς τῆς vel τοῦ πρίνου 3, 7, 2, 3, 16, 1. ἐρυθρότερον κόκκου 9, 11, 5.

Τριθυμάλειον ὁ παρθέλιος καλούμενος κόκκος 9, 11, 7. *nota*.

Κόκκος ὁ Κνίδιος, descriptio et usus 9, 20, 2. *nota*.

Κόκκος τῆς ῥόας 2, 2, 5. et 7. et saepius.

Κόκκος, ἡ πρίνος τὸν κόκκον τὸν φοινικοῦν φέρει 3, 7, 3. ἄμμος λαμπυρίζουσα. ὥστε ὁ κόκκος *Fr.* II, 58. *nota*. Hodie in Peloponneso πρινόκοκκιν vocari testatur *Sibthorp* apud *Walpole* p. 148.

Κοκκυγία 3, 16, 6. ubi κοκκυγηλία erat: *nota*. Rhoon cotinum L. interpretantur, cuius ligno. hodie colorem flammis tingunt in Graecia χρυσόφυλον vocantes, teste *Sibthorp* apud *Walpole* p. 148.

Κοκκυμηλία, ἡ, prunus, qualis fructus 1, 11, 1. inter semen interest σάρα καὶ πυρήν, ut in olea: τὸ ἄνθος φύλλαδες 1, 13, 1. οἱ χυλοὶ ὀσμυρῆς, οἷον οἱ τῶν κοκκυμηλίων, ubi libri omnes κοκκυμηλίων habent, ut in *Athenaeo* 2. p. 192. *Schw.* Inter μακρόφριξα est 1, 3, 3. ἐπιπολαιότατον (i. e. ἐπιπο-

λαιόφριξότατον) δὲ θραύκελος καὶ κοκκυμηλία καὶ σποδιάς· αὕτη δ' ἐστὶν ὥστε ἀγρία κοκκυμηλία. *Cypria* ficus fructum gerit ἡλικόν κοκκυμηλόν 4, 2, 3. *Perseae* fructus nucleum intus habet (κάρυον) ὥστε τὸ κοκκυμηλόν 4, 2, 5. In ficu *Cypria* *Plinius* sorbum comparavit, in perseae pruno comparationem omisit. ἐκ σερκόος καὶ ἰνός ὁ τῶν κοκκυμηλίων καὶ σικύων (καρπός) 1, 10, 10. ubi κοκκυμηλίων expectabam, quamvis *Pollux* 1. 8. 232. *Comicos* Atticos mediae comœdiae κοκκυμηλόν genere masculo dixisse annotaverit. *Πρόμνης* gummi memorat 9, 1, 2. ubi vulgabatur πρόμνης. *Galenus* de *Simplic.* med. libro 7. prunum agrestem in Asia προῦμνον vocari refert, quod nomen frequentarunt *Paulus Aegineta*, *Aetius* et *Alexander Trallianus* pariter ac *Romani*. Quae sequuntur nomina atque interpretationes a Grammaticis traditae, sunt incertae et dubitationis multum habent. *Isidorus Etymol.* 17, 7. *Coccymela*, quam Latini ob colorem prunum vocant, alii a multitudine enixi fructus enixam appellant: cuius generis *Damascena* melior. De colore pruni aliunde non constat, praeterquam suspicari licet aliquid e loco *Alexidis* comici apud *Athenaeum* 2. p. 190., ubi frons hominis alicuius dicitur esse, qualis κοκκυμηλίων πεπόνων στυγίς. Praeterea coronam κοκκυμηλίων memorat ibidem *Hipponax* poeta, quam addita voce κυλιστῆ distinguunt *Alexis* ibidem. Sed harum coronarum formam plane ignoramus. *Hesychius* cum Grammaticis apud *Athenaeum* 15. p. 473. *Schw.* μυγίλων, ἄδρους, *Casaubonus* cum *Eustathio* rotatiles interpretatur. *Hesychius* de hoc genere ha-

bet nomina sequentia: *Κυνάμια*, τὰ κοκκύμηλα. *Μολιόους*, τὰ κοκκύμηλα. *Ὀξύμαλα*, τὰ κοκκύμηλα. *Diphilus Siphnius Athenaei* 3. p. 324. Schw. *Τὰ Περσικά λεγόμενα μῆλα*, ἐπὶ τινῶν δὲ Περσικὰ κοκκύμηλα, μέσως ἐστὶν εὐχyla, θρηπτικώτερα δὲ τῶν μῆλων. *Aristophanes Grammaticus ibidem* p. 325. *Laeones* ait τὰ κοκκύμηλα vocare *ὀξύμαλα Περσικά*, ἃ τινες ἄδρνα. Sed *Hezychius*: Ἄδρνα — Σικελοὶ ἄδρνα λέγουσι τὰ μῆλα, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ἀπρόδρνα. Idem: Ἀμάδρνα, κοκκύμηλα, Σικυνώσιαι. In qua postrema glossa vitium inesse suspiceris e loco *Athenaei* 2. p. 191. Schw. *Σέλευκος* δὲ ἐν *Γλάσσαις* βρύβυλα φησιν, ἥλα, κοκκύμηλα, μάδρνα τὰ αὐτὰ εἶναι. τὰ μὲν μάδρνα οἷον μαλάδρνα — ἥλα δὲ οἷον μῆλα, ὥς *Δημήτριος* δ' *Ἰζλων* λέγει ἐν *Ἑτυμολογίῃ*. Pruna Persica cum *Diphilo* memoravit quoque *Plinius* 15. c. 13. sect. 12. *Κοκκύμηλα* dicta equidem non dubito fuisse a flore aut fructu potius maturo. Unus superest locus *Theophrasti* h. pl. 1, 13, 3. de situ et ortu floris: σχεδὸν δὲ καὶ τὰ πολλὰ τῶν δένδρων ἐν μέσῳ τὸ περικύρσιον ἔχει, τάχα δὲ καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ περικυρσίου, καθάπερ ἔφα, μῆλα, ἄπιος, κοκκύμηλα, μυρρῖνος καὶ τῶν γε φρυγανικῶν φοδωνιά. quem miror omissum a *Bodaeo*, qui p. 316. seqq. copiosissime, sed minus accurate, historiam κοκκύμηλας et prunorum enarravit. Quis enim florem in summo malo pruni vidit ut in umbilico mali et piri persistentem? *Bodaei* dubitationem equidem non curo: is enim aegyptiacae κοκκύμηλας notitiam cum graeca confudit. *Sprengelius* tamen κοκκύμηλας prunum domesticam,

ἐποδιάδα prunum insititiam interpretatus est p. 92., omissa προύμνη. Eandem interpretationem repetiit, omissa item προύμνη, in altera editione p. 73. *Geoponicorum* compiler X, 73, 2. nomen κοκκύμαλα interpretatur usitatiores temporis *Δαμασκηνά*, isque usus aetate *Galenii* iam invaluit, uti docent loca a *Niclasio* p. 749. 750. apposita. *Suidas* vero εἶδος ὀπωρῶν τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα βερβικονκα. Praecoqua igitur sive Armeniaca mala interpretatur. Denique tacere non licet locum *Theophrasti* h. pl. 3, 16. Ὅμοιον δ' ἐστὶ τοῖς τοῖς (andrachnae et domaro) τὸ φύλλον καὶ τὸ τῆς κοκκύμηλας. τὸ δὲ δένδρον μικρὸν ἴδιον δ' ἔχει τὸ ἐκπαπτοῦσθαι τὸν καρπὸν. ubi e *Plinio* cum viris doctis κοκκύμεις ascripsi. Codices nihil variant, praeterquam *Urbinas κοκκύμηλας* habet. De veritate emendationis dubitare coepi, cum interpretationem κοκκύμηλας tam incertam et dubiam esse viderem. Iudicium igitur doctioribus permitto.

Κοκκύμηλα Αἰγυπτία 4, 2, 10. describitur: prunum Aegyptiacam interpretatur *Plinius* 13. c. 10. *Scaliger* et *Rob. Constantinus Myrobalanos Emblicos* comparant. *Bodaeus* multa de pruno et vulgari κοκκύμηλα congestit ad h. l.; de Aegyptiaca lectorem incertum dimisit. *Sprengelius* in utraque editione *Historiae* posuit: *Πίρσιον*, *Cordia myxa*, hist. 2, 3, 4, 2. *Κοκκύμηλα αἰγυπτία*, *Cordia Sebestena* hist. 4, 3. In recentiore addidit haec? *Strabo* libro 16. p. 416. ed. Lips. arborem ait in orientali Africa ora haud proval a promontorio *Dira* crescere. Sed hic locus pertinet ad *περσίαν*, de qua seorsim di-

cetur. Hanc cum Schrebero ad *Cordiam Myxam* Lin. vir doctissimus retulit. Quod ad *Cordiam Sebestenam* attinet, iam olim viri docti, quos sequitur Bodaenus p. 317., *myxam* Plinii *aegyptiacam* cum *Cordia Sebestena* compararunt. Plinius libri 15. c. 13. ubi de prunis *Damascenis Syriae*: *Simul dici possunt populares eorum myxae, quae et ipsae nunc coeperunt Romae nasci insitae sorbis*. Subiicit deinde de *Persea*: *quae in totum alia est, myxis rubentibus similis, nec extra Orientem nasci voluit*. Idem 13. c. 5. de *Syriae* peculiaribus arboribus: *Item pruna in Damasco monte nata et myxa: utramque iam familiarem Italiae. Ex myxis in Aegypto et vicia fiunt*. Tertium nominat *myxas* libri 17. c. 10. Palladius Februarii c. 25. sect. 32. *myxam* inserere docet, ubi in annotatione p. 101. posui locum Pauli Aeginetae libro 7. repetitum in Lexico iatrico a Salmasio comparato: *Μύξα καὶ τὰ μυξάρια δένδρου καρκινός ἐστι, μικρότερος μὲν κοκκυμῆλον, δυνάμει δὲ παραπλήσιος*. Sed antiquior locus est Diodori Siculi 1, 34. *τὰ δὲ βῆτα καλούμενα μυξάρια συνάγεται μὲν κατὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ ποταμοῦ, διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τῆς φύσεως αὐτῶν ἐν τραγῆματος μέρι καταναλίσκεται*. *Myxas* has fructum *Perseae* interpretatus est cum Schrebero Sprengelius in priore Historiae editione, sed in altera interpretationem istam omisit. *Myxas* rubentes equidem aliis enarrandas relinquo et indicandas, ad prunorum genus an alio pertineant. Nunc de *Cordia Sebestena* videamus, quam nuperrime demum in *Aegypto* visam accurate descripsit et

pinxit Gallus *Delile* in Descriptione *Aegypti* Parte II. Tomi II. p. 191. Tab. 19. ubi *Cordiam Myxiam Aegypti* vernaculam, alteramque crenatam cognatam, *Aegypti incolam*, in Tabula 20. pictam distinxit a *Cordia Sebestena* insulas *Antillas* nominatas habitante. Arborem ait esse altam pedes triginta, crassitudine fere pedali, cortice cinereo, per longitudinem fissuris aspero, foliis cum aetate et anni tempore formam primum oblongam denticulatam mutantibus in fere orbicularem acumine terminatam, ceterum integro aut leviter sinuato margine. Flores odoratissimi mense Maio prodeunt corymbosi, staminibus tubo corollae insertis: fructus seu drupae ovales, mucronati, longi 9 ad 11 lineas, colore pallido aut albo, caro viscosa continet nucleum lenticularem oblongum, extremitate utraque excavata. Folia hieme permanent, sed mense Maio cum flore nova prodeunt. Fructus maturi aestate venduntur et comeduntur interdum, gustu tamen Gallo minus commendabiles visi propter succum viscosum, unde visci generis confectum olim a mercatoribus Venetis sub nomine visci Alexandrini importatum Europae vendebatur. Non dubitavit Gallus *μύξαν* et *μυξάρια* graeca cum hoc fructu comparare, sed *κοκκυμῆλην* Theophrasti abstinuit, cuius fructus, cum circa brumam maturetur, plane alienus ab hoc genere esse videtur. Mespili comparisonem persequi ob dubitationem de genere mespili Theophrasteae non licet.

Κόκκυν in nido *ὑπολαΐδος* ovā ponit c. pl. 2, 17, 9. *Κόλαβος, κολάβων δένδρον* erat 5, 9, 2.

Κολάζω τὸ δένδρον 2, 7, 6. διατιτρανομένων καὶ κολάζομένων c. pl. 1, 17, 9. ἀμυγδαλῶν κολαζομένων c. pl. 2, 14, 1. τὰς ἀμυγδαλὰς καὶ τὰς ῥόδους κολάζουσι c. pl. 5, 9, 11. ὅσα τετραμμένα καὶ κολαζόμενα βελτίως γίνεται 5, 16, 3.

Κολάσεις τῶν ἀμυγδαλῶν c. pl. 2, 4, 4. τὰς ἄλλας c. pl. 3, 18, 2.

Κολῶω, κολλᾷ τὸ χρυσίον ὡς περ ἡ χρυσοκόλλα Fr. II, 26. ἡ γλισχροῦτης τῆς γύψου πρὸς τὸ κολλῆσαι 65. οἱ ψόφοι τῶν κεκολλημένων Fr. V, 58. VI, 2, 5.

Κόλλησις, πρὸς τὴν κ. τοῦ χρυσοῦ Fr. II, 26. de gypso 66.

Κόλλυθος, σημῖον Fr. II, 46.

Κολῶδης, κολλῶδη τὴν ὑπόστασιν ἔχει quae? c. pl. 5, 16, 4.

Κολοβανθῆ, τὰ, τὰ χείρονα τὰ κολλὰ 8, 3, 3. et 6, 5, 3.

Κολοβός, δένδρον τελύλων κ. 5, 9, 2. ubi κολάβων erat. ἄνθος τῶν χεδρόπων 8, 3, 3.

Κολοιτία περὶ Ἀπύραν fructum siliquosum fert 1, 11, 2.

Κολοκύντη 7, 1, 2. et 3. σπέρματα διεστώτα καὶ σχεδὸν ὡς περ τὰ τῆς κολοκύντης καὶ σικυῶς 1, 11, 4. ὑγρότης ὕδαρῆς σικύου, κολοκύντης. — τῶν λαχανωδῶν τὸ ὅλον ἀπέπαντον καὶ ἀμετάβλητον — ἡ κολοκύντη c. pl. 2, 8, 4. ubi κολοκύντη erat. τριταῖα βλαστάνει c. pl. 4, 3, 1. ἀπαλοτέρας καὶ μείζους ποιοῦσι, ὅταν μὲν πρὸς τις γῆ κρήνη c. pl. 5, 6, 4. σίκυος καὶ κολ. τὰ ἄνω μείζω, ῥίζαν δὲ μικρὰν ἔχει c. pl. 6, 12, 1. Locus est Phauiae apud Athenaeum 2. p. 262. Schw. Βρωτὰ μὲν ἀπαλὰ τῷ ἐπικαρτίῳ σίκυος καὶ πῆπων ἄνευ τοῦ σπέρματος, πετιόμενα δὲ τὸ περικάρπιον μόνον κολοκύντη δὲ ὡμὴ μὲν ἄβρωτος, ἐφθῆ δὲ καὶ ὀπτῇ βρωτῇ. quem locum locinosum

et vitiosum insertum ab editore ἅμα ante τῷ ἐπικαρτίῳ saniores non reddidit. Nusquam σικύον πέποινα memoratum a Theophrasto miror. Si Hesychii Κυκίῖζα, γλυκίῖζα κολοκύντια, et Κύκυνον, τὸν σικύον, verae sunt glossae, teneamus originem romani cucumis et cucurbita, ex eodem fonte ductorum nomenclaturae et Plinii temporibus urceorum et cadorum vicem siccata exhibuit, quae videtur esse cucurbita lagenaria L. Vide ad Columellam p. 595. Ceterum locus Athenaei 2. p. 225. Schw. Θεόφραστος δὲ τῶν κολοκύντων φησὶν οὐκ εἶναι ἐν μέρος ἰδέας· ἀλλ' εἶναι τὰς μὲν βελτίους, τὰς δὲ χείρους, comparatus cum 4, 4, 6., unde ductus est, et cum initio eiusdem capituli, ubi διαφοραὶ vel γένη πλείω σικύου καὶ κολοκύντης dicuntur esse, arguit, plura eo in capite et quidem nominatim in historia cucumeris et cucurbitae loca lacunososa et vitiosa esse.

Κόλουσις c. pl. 2, 15, 4. 3, 16, 3. κολουσι c. pl. 5, 16, 1. περὶ κολουσιως 5, 17, 3. αἱ κολουσις μάλιστα ἢ μόνον φθείρουσι τὸ τῆς ἀμπέλου φύτον 5, 17, 5. χείρω δὲ ποιοῦσι πλείω Ibid.

Κολοῦω, ὑπὸ πνεύματος κολουσθῆ 3, 7, 1. τῶν καυλῶν κολουσθέντων 7, 2, 4. κολουόμενά τινα tolerant, quaedam peiora fiunt, alia meliora c. pl. 2, 15, 1. et 2. ὅταν κολουσθῇ c. pl. 5, 17, 6. male edicendum, ut erat 2, 15, 5. κολουσθέντα sine varietate est c. pl. 3, 19, 2. κολουσθεῖσα 2, 15, 2. 3. et 5. ubi erat κολουσθεῖσαι — θελασις.

Κόλπος, ἐν κόλπῳ τῷ καλουμένῳ Ἡρώων 4, 7, 2.

Κολυτῖα 3, 14, 4. describitur 3, 17, 3.

Κόλχοι, *κυννάβαρι* αὐτοφύεις ἐν Κόλχοις Fr. II, 58.

Κόμαρος 1, 5, 2. *αἰρίφυλλος* 1, 9, 3. *μεμαιοῦλαν* edule fert, describitur 3, 16, 4. τῷ κημάρῳ erat 3, 16, 5. *nota* p. 244. seqq. *Arbutum unedo-nem*, *ανδράχνην* vero *arbutum* *andrachnen* interpretantur omnes, Nomen antiquum hodieque in Graecia obtinet, *Arbuti* germen flore excusso comparat Theophrastus cum capitulo columnae dorico, nisi fallit scriptura vel potius coniectura Roberti, *κάρνιος* δρωκός mutantis in *κρῆνον* δρωκόν. Vide et considera figuram germinis et fructus pictam a Tournefortio in tab. 368. Similiter Strabo 4. p. 63. Lips., arboris Gallicae (quam Sprengel p. 151. ed. sec. conciliet *clematin integrifoliam*) fructum comparat cum capitulo columnae corinthio, *κονοκράνῳ* *κορινθίουργαῖ* παραπλήσιος καρπός.

Κόμη, ἀναδοῦσι τὴν κόμην τοῦ φαίνικος, ὅπως — καὶ αἱ ῥάβδοι μὴ ἀπαρτῶνται 2, 6, 4. et 10. εὐρυθρον τῇ κόμῃ δένδρον 3, 12, 9. ἔχει τὴν ἀνω κόμην πολλὴν 4, 4, 4. παπύρου 4, 8, 3. κρομμύου 7, 4, 7. αἱ ῥίζαι καὶ ἡ κόμη (δένδρον) c. pl. 3, 7, 2. τῶν σαρκῶν 4, 8, 5. ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης *arborum coniferarum* c. pl. 5, 17, 3. *nota*. hist. 4, 16, 1. *nota*. σφαιρὸν κόμην ἔχον 3, 7, 4.

Κόμη qui aliis *τραγοπέγων* 7, 7, 1.

Κομήτης, κορῆται ἀστέρες Fr. VI, 2, 9. *nota* οὐς κομήτας Αἰγύπτιοι λέγουσι Fr. VI, 4, 8.

Κόμμι πτελέας 3, 14, 1. ἀκάνθης 4, 2, 8. κόμμι ἐκ τοῦ φλοιοῦ φέρει τὰ δένδρα, ἡ πτελέα ἐν ἀγγεῖῳ 9, 1, 2. δάκρυον, δακρυώδης ὑγρότης συυον. *Ibid.* τὸ κ. τῆς ἀκάνθης τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἄχμιν

καὶ ἄσχυρον c. pl. 6, 11, 15. peculiariter arte huius ἀκάνθης κόμμι caeditur et sine odore est 9, 1, 13. κομμιώδης ὑγρότης ἀμυγδαλῆς c. pl. 5, 11, 1. *nota*.

Κορία, ὡς χρῶνται πρὸς κορίας 4, 10, 4. *nota* p. 357. ubi *κοριάσεις* corrigunt. Usus ad penicillos tectorio inducendo video etiam a Scaligero ad Phrynichum p. 112. ed. Lips. probari. *δριμύα καὶ ἡ τέσσα καὶ ἡ κορία ἡ ἀπὸ τῶν συκίων ξύλων καὶ ἐρίνεοῦ* 5, 9, 5. ἐκ τοῦ μαρμαῶρον κορίαν γίνεσθαι. Fr. II, 9. ὀπτήσαντες τοὺς μαρμαῶρους κόπτουσιν, ὥς περ τὴν κορίαν 69. ἡ κορία ὕδατος ἐπιχεομένου καίει μᾶλλον—οὐθ' ἡ παλαιά, οὐθ' ἡ ἰσία. ἀλλ' ἡ ἀρτίκαυτος καὶ βωλοειδῆς — μικρομερῆς Fr. III, 65. ἡ κορία ξανθὴ γίνεται, τοῦ φλογουειδούς καὶ μέλανος ἐπιχρῶστος τὸ ὕδωρ Fr. 20, 1.

Κορίαμα c. pl. 4, 16, 1. τὰ ἐν τοῖς τοίχοις κομ. Fr. 20, 6. τὰ ἐν ταῖς δεξαμεναῖς 25.

Κοριάσις, ἡ, vide *κορία*.

Κονιατοῖς οἰκῆμασι, oppom. ἀκονιατοῖς 8, 11, 1. c. pl. 4, 16, 1.

Κόνιον, *κονίου* erat 1, 5, 3. ubi Ald. *κωνίου*, *Urbinae* *κωνίου* vel *κονίου* habet. Vide *κόνιον*.

Κονιορτός in flore palmarum *maculae* c. pl. 3, 18, 1.

Κονιορτώ, τοὺς σικνύους σκέλλοντες *κονιορτοῦς* 2, 7, 55—τούμενα c. pl. 2, 9, 9.

Κονιορτώδης αἶτος θάττιον σῆπται vel κόπτεται 8, 11, 1. c. pl. 4, 16, 1.

Κόνυα, ἡ ἀρῆν καὶ θήλεια quibus notis differant 6, 2, 6. ὄψιμος τῇ βλαστῆσιν καὶ ἀρθεῖ 7, 10, 7. *Annot.* p. 467. In altera editione Sprengel *erigerontem* *viocosum* comparavit, quod iam olim fecerat C. Bauhinus. Alii *σκόρυαν* dixerunt, poetae etiam *con-tracte κόνυα*. Ad *στιφάδας* ad-

hibet Theophrastus 7, 68. Alios
 uetus oeconomicos commemora-
 rat Hesychius, alios Sibthor-
 pius apud Walpole p. 245. ubi
 in Prodromo Florae Gr. p.
 172. 173. monet erigerontem
 viscosum hodieque in Pelo-
 ponneso κορύττα et φυλλίστρα,
 graviolentem simpliciter φυλλι-
 στρα vocari. Hippocrates Morb.
 muliehr. 2. p. 665. κορύζη ποίη-
 ῖ μοῖός ἐστι σελίνω οὐλῳ, φη-
 ται δὲ ἄγχιστα θαλάσσης ἐν
 χαλοῖσι ψαμμάδεσσιν· ὁσμή δὲ
 τοῦτου δύσσοιστος. Masculae
 odorem gravem, feminae δρι-
 μυτέραν ὁσμήν memorat. Dios-
 corides alteram μικροτέραν et
 λεπτήν, εὐωδιατέραν, alteram
 maiorem caule et foliis pin-
 guibus βαρύτερον dicit 3, 136.
 Utramque in medicina muliebri
 saepe adhibet Hippocrates,
 priorem δύσσομον, alteram
 εὐσσομον et p. 626. 36. dicens:
 sed Libro 2. p. 646. 44. κόρυζαν
 τὴν θηλείην nominat.
 Κοπάς, κοπάδες ἑλαῖαι καὶ συ-
 καὶ 1, 3, 3.
 Κοπιαρός, κοπιωρότερον Fr. VII,
 7, 9. τὰ ὑγρά σώματα κοπιω-
 ρώτερα τῶν μὴ ὑγρῶν Fr. VII, 18.
 Κοπιῶν, ἅπερ κοπιῶσι — κο-
 πιῶν, 6, Fr. VII, 1. τὰς
 σάρκας — τὸ σῶμα κοπιῶν VII,
 2. ἐκοπίασεν VII, 3.
 Κόπος, τὸ ῥόδιον ἀγαθὸν πρὸς
 τοὺς κόπους Fr. IV, 50. τῷ κό-
 πῳ λύουσι τὸν κόπον κατὰ τὴν
 παροιμίαν Fr. VII, 6. nota.
 Κοπρίζω, τὰ κοπριζόμενα τῶν
 ἀκοπριζῶν c. pl. 4, 12, 3. γῇ
 κοπριζμένη 5, 13, 1.
 Κόπρισις c. pl. 3, 2, 1. et 2,
 4, 3. et 3, 20, 6. hist. 8, 6,
 3. κοπρισμός est c. pl. 3, 9,
 2.
 Κοπριώδης, θολερὰ καὶ κοπριώ-
 δη ὕδατα c. pl. 2, 6, 3.
 Κόπρος, eius genera 2, 7, 4.
 Κόπρωσις 2, 7, 4. nisi et ibi
 κοπρωσις fuit scriptum.
 Κόπτειν, κύαμος καὶ ἄλλος τὰ-

χαῖτα κόπτεται c. pl. 4, 2, 2.
 ταχὺ κόπτεται ἀφάκη 8, 11,
 1. κοπτομένοις σπέρμασιν ἐγ-
 γίνεταί· καθ' ἑκάστον ἔδιον
 8, 11, 2. et pluribus locis.
 Κόπτος ad mare rubrum 4, 7,
 1.
 Κοπώδης idem qui κοπιαρός Fr.
 VII, 14.
 Κόραξ, τῶν κοράκων τὰ πτερώ-
 ματα τὸ τελευταῖον εἰς τὸ ἔρι-
 θὸν χρώμα μεταβάλλει Fr. 20,
 54.
 Κόρη, τῇ ἐμφάσει τῆς κόρης
 ὄραν Fr. I, 27, 50.
 Κορίαννον 1, 11, 3. inter ἐπι-
 σπορά 7, 1, 2. radix 7, 2, 9.
 δυσφύας, οὐ βλαστάνει μὴ βρ-
 χθὲν, ὥςπερ γὰρ κυλῶδες τὸ πι-
 ρεῖον c. pl. 4, 3, 1.
 Κόρινθος, τῆς Κορινθίας ἐν
 τισι τόποις 2, 8, 1. ἐκ Κορίν-
 θου ἀνελθὼν εἰς Συρακοῦσας
 c. pl. 3, 20, 5. ἐν Κορίνθῳ
 σκληραὶ αἱ αἰθρίαι περὶ τὸ
 Κρανίον 5, 14, 2. ὁ Κορίν-
 θιος λίθος, ποικίλος λευκὸς καὶ
 φοινικῷ, ὥςπερ ὁ Τροϊζήνιος,
 πλὴν οὗτο χλωροειδέστερος Fr.
 II, 33.
 Κορμός, συντιθέμενοι τοὺς κορμούς
 9, 3, 1. idem ibidem σχίζαι.
 Κορσιον, radix loti 4, 8, 11.
 nota p. 347.
 Κορυμβίας, κίττος λευκόκαρπος
 3, 18, 6.
 Κορυναῖω, κορυναῖο δὲ κόρυμπος
 σχοῖνος ἐξ αὐτοῦ τοῦ γκαμμύ-
 δους ἐξοιδήσας 4, 12, 2.
 Κορύνη, τὴν τοῦ πρώτου βλα-
 στοῦ κορύνην 3, 5, 1. ὅθιν ἡ
 βάλανος 3, 8, 6. ἀπὸ μιᾶς
 κορύνης — ἐκ πολλῶν συγκεί-
 μενον ἄνθος 3, 12, 7. et 8.
 τὴν καρυνῶδη κορύνην sorbi
 3, 12, 8.
 Κορύνησις, ἐπ' ἄκρας τῆς κορυ-
 νήσεως τῆς ἐπὶ τῷ προτέρῳ
 βλαστῷ 3, 3, 1. nota.
 Κορυνώδη κόρυνην 3, 17, 3. κο-
 ρυνῶδες μικρὸν 6, 4, 2.

Κορύσω; κορώση ἐπὶ πότεας —
ομνή Fr. VI, 1, 16.

Κορυφή ἡ καλουμένη τῶν βο-
λῶν c. pl. 6, 10, 7.

Κόρχορος inter olera agrestia, δ
παροιμιαζόμενος διὰ πικρότη-
τα 7, 7, 2. Corchoram olito-
rium L. interpretatur Sprengel.
Hieracium dubius comparat
Stackhouse: Anguillara ana-
gallidis genus, quidam Ange-
licam, Corchori folia Iudaeis
Asiaticis in usu frequente et
cum carnibus coqui solita
acetosae saponem habere te-
statu Rauwolf.

Κορωνοποδιώδη φύλλα 1, 10, 5.
nota.

Κορωνόπους inter olera agre-
stia, ἐπιγυόφυλλος 7, 8, 3.
amarus, κορ. παρὰ τὰ κηώρια
c. pl. 2, 5, 4. nota p. 129.
In Theophrasto plantaginem
coronopodem Sprengel, in
Dioscoride 2, 158. primum
Coronopodem Ruellii, in al-
tera editione Lotum ornitho-
podioidem interpretatur. In
plantagine consentit Stack-
house.

Κόστος, ᾧ εἰς τὰ ἀρώματα χρῶν-
ται 9, 7, 3. inter radices, unde
unguenta condiuntur Fr. 4, 28.
nota. τὸ κόστον est Fr. 4, 32.
eius ἀκμή Fr. 4, 34.

Κότινος, δ, οὐδὲ οἱ ὄζοι καὶ
ἀλλήλους πλὴν ἐπὶ τινων ὀλί-
γων, ὅλον κοτίνον καὶ ἄλλων
3, 6, 2. ubi solus Urbinas
liber verba quatuor postrema
de foliis oppositis cotini sive
oleastri habet addita. καρπὸν
ἡλικὸν δ κοτίνος 3, 15, 6. ubi
ἡ κόψιμος libri editi et scripti
omnes habent. αὐ γὰρ οἶόν τε
τὸν κοτίνον ποιεῖν ἐλαίαν, οὐδὲ
τὴν ἀχράδα ποιεῖν ἄμικον, οὐ-
δὲ τὸν ἐρινεὶδον συκὴν· ὁ γὰρ ἐπὶ
τοῦ κοτίνου φασι συμβαίνειν,
ᾧσι, εἰαν περιπότης τὴν θα-
λαίαν ἢ ὅλως μεταφυτεύσης, φέ-
ρεται φαύλας, μετακινήσῃ τις
γίνεται οὐ μεγάλη 2, 2, 12.
ubi vulgato ὄζλος Salmasius

primus φαύλας substituit, et
negationem, sed ante μετακί-
νησις, inseruit, quam ego ante
μεγάλη posui. Solus liber Ur-
binas φαύλους habet, verae
scripturae proximam. Hoc
genus oleae carne multa, oleo
paucio referta oleum ὁμοτριβὲς
largiebatur. Vide in φαύλα.
Sequitur κοτίνος δ ἐν Ὀλυμπίᾳ,
ἀφ' οὗ δ στεφάνος 4, 13, 2.
ubi inter testes longaeuitatis
maximae cum arboribus fa-
bula celebratis aliis enumera-
tur. φυτεύσαντες ἐνοφθαλμι-
ζουσιν ὑστερον ἢ ἐμφυτεύουσιν
c. pl. 1, 6, 10. effectus tradi-
tur: ἀντιλαμβάνονται γὰρ μάλ-
λον ἰσχυρότερον, καὶ τροφὴν
ἐπισπώμενα πλείω καλλίκαρπον
τὸ δένδρον ποιεῖ. Inter mi-
randa refertur, κοτίνον, utpote
silvestrem, magis frigore quam
oleam laborare, τὸν κοτίνον
μᾶλλον πωρῆσαι τῆς ἐλαίας c.
pl. 5, 12, 8. quod idem h. pl.
4, 14, 12. traditum erat, ubi
κοτίνος ἰσχυρότερος ὢν additur.
Oleaster Megarensis appena
spolia et tropaea cortice am-
plexus concluit h. pl. 5, 2,
4. Cf. Turnebi Advers. 8, 16.
De olivae cotino insita testatur
Pollux Onom. 1, 241. εἰ ἐμ-
φυτεύσαις τὸ κοτίνω ἡμερον,
αἱ τοιαῦται ἐλαίαι κοτινάδες.
Idem 6, 45. τὰς δὲ κοτινάδας
ἐλαίας τραμβήλους ὠνόμασι
Φερικράτης. ubi Codex opti-
mus rectius στεραβήλους habet:
quod vocabulum de concha
marina usurpatum Athenaeus
et Hesychius annotarunt. Vi-
detur eandem originem et si-
gnificationem cum vocabulis
στρόβιλος et στρόμβος habere
et formam turbinatam conchae
et fructus designare, Diosco-
rides 1, 137. ἀρχιέλαιον refert
ab aliis κοτίνον et ἐλαίαν Αἰ-
θιοπικήν vocatam; quam
Sprengel p. 139. ed. sec. cum
elaeagno angustifolia compa-
ravit. Qua de opinione post-

ἐὰν videbimus. Quanquam disputatio de cotino valde difficilis et nominum varietate perplexa et obscura est, ita ut vix locus sit spei, fore unquam, ut ad liquidum perducatur. Locus Pausaniae 2, 32, 9. dubitationem hanc auget, ubi de ῥάχω, id est cotino σιριπῶ, Troezeniorum refert, cui habentae curriculum Hippolyti implicatae haesisse et aurigam excussisse edicebantur. Is enim addit: ῥάχους μὲν δὴ καλοῦσι Τροιζήνιοι πᾶν ὄσον ἄκαρπον ἔλαιας, κότινον καὶ φύλλαν καὶ ἔλαιον. Postremum nomen ad ἀργεῖλαιον referendum videtur: quem una cum φύλλῃ, ab Homero Odysseae 5, 477. dicta, et cotino ad genus oleae Pausanias refert. Auctor Odysseae Ulysem narrat subisse frutices ex eodem loco enatos, (θάμνους) ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φύλλης, ὁ δ' ἔλαιης. ubi glossa Hesychii in Φυλῆ interpresat ἰδιὸς ἀργεῖλαιας, addit, alios genus fici, nonnullos arboris πρῆνω similis interpretari. Apollonii Lexicon Heliodorum ait φύλλην genus oleae, Apionem contra simpliciter genus arboris interpretari; addit, oleam silvestrem φύλλαν vocari traditum esse. Scholion Mediolanense: ἰδιὸς ἔλαιας μυρρίνης ὁμοία φύλλα ἔχουσης· οἱ δὲ τὸν ἀργεῖλαιον λέγουσιν. Vides, φύλλαν definiti non posse. Sed sono vicina φαύλα ab Etymol. M. ἢ κότινος (sexu foemineo) καὶ ἀπλῶς ἰδιὸς ἔλαιας, ῥητορικῇ; explicatur. Quae eadem habet Photius et Suidas, sed et tamen glossae, id est vocabulo postremo, omiassa; quam si notam haberemus, liceret definire, num vera scriptor aliquis φαύλλαν de genere arboris usurparit, an potius orator, ut Theophrastus,

de fructu cotini insiti dixerit, ut sunt μῆλα φαύλια, quae Grammatici τὰ μεγάλα interpretantur, ut sunt ἐλαῖαι φαύλια; magnae volumine carnis. Superest de ἀργεῖλαιος ut videamus, idemne an diversus a κότινω sit dicendus. Posterior opinio vera videtur, si consideramus verba Theophrasti h. pl. 2, 2, 5. φύται δὲ καὶ ἐκ τῶν τῆς ἔλαιας πυρήνων ἀργεῖλαιος: qui hoc uno in loco ἀργεῖλαιον, multis vero κότινον nominavit. Est tamen cautio adhibenda etiam in hoc nomine, ne fallamur; quoniam exempla habemus stirpium, quas Theophrastus, diversorum, ut videtur, scriptorum auctoritatem secutus, diversis nominibus significavit. Nunc ad cotinum Olympiacum pervenimus a Theophrasto memoratum inter vetustissimarum arborum exempla. De hoc Pausanias 5, 15, 3. κατὰ τὸν ὀπισθοδόμον μάλιστα ἐστὶν ἐν δεξιᾷ πεφυκὸς κότινος· καλεῖται δὲ ἔλαια καλλιστέρανος, καὶ τοῖς νικῶσι τὰ Ὀλυμπία καθίσταται ἀπ' αὐτῆς δίδασθαι τοὺς στεφάνους. Oleam Pindarus Olymp. 23. nominavit (ἔλαιας γλαυκῆρος κόσμον) eamque ex Hyperboreis ab Hercule allatam et Olympiae in campo plantatam narrat. ἔλαιαν Πισσιν Ol. 4, 19. Ὀλυμπιάδα dixit Nem. 1, 26. De hoc cotino memorabilis est locus in Mirabil. Narrationibus c. 52. Ἐν τῇ Πανθίῳ ἐστὶν ἔλαια, καλεῖται δὲ καλλιστέρανος· πατρὶς δὲ πάντα τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐναντία πέφυκεν. Ἐν γὰρ, ἀλλ' οὐκ ἰνὸς ἔχει τὰ χλωρὰ· ἀφῆται τε τοὺς πτόρθους, ὡς περ ἡ μύρτος, εἰς τοὺς στεφάνους συμμείγως. ἀπὸ παντὶ δὲ φυτὸν λαβὼν ὁ Ἡρακλῆς ἐφύταυσεν Ὀλυμπίᾳσιν, ἀπ' ἧς οἱ στεφάνοι τοῖς ἀθληταῖς δίδονται.

δωρεαν, quem locum integriorem legit et exscripsit auctor scholii ad Aristophanis *Plutum* v. 536. quod transtulit Suidas in *Lexicon* sub voc. *Κοτινον σταφύλον*. Varietatem insignem codicis Parisiensis in Scholio annotavit Bast in *Appendice* editionis Schaeferianae p. 534. Pro *Πανθίσω*, quod nomen vitiosum putant interpretes plerique omnes, Codex Paris. *Πανσταθίω* habet, unde Paschalius duxisse videtur scripturam *Πανστηθίω* in libro de coronis positam. Deinceps rectius Scholiastes et Suidas scriptum habent: ταύτη δὲ ἔμπαιιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκε· ἔξω γὰρ οὐκ ἐντὸς τῶν φύλλων ἔχει τὸ λευκόν. Color candicans paginae superioris foliorum facit totinum diversum a reliquis oleae speciebus. Hanc proprietatem secutus Gallus Canus coniecit, intelligi elaeagnum angustifolium vel orientale, cuius folia superne misto viriditati colore argenteo candicant. Is commentationem scribere coeperat in librum Aristoteli vulgo adscriptum *Mirabilem Narrationum*, cuius principium exhibent *Academiae Parisiensis Mémoires de l'Institut national — Litterature et Beaux Arts* Tom. II. ubi p. 231. conjecturam proposuit eam, in quam incidit quoque C. Sprengel. Sed video nunc, eandem opinionem fuisse Bodaeo, ubi locum Theophrasti h. pl. 1, 10, 2. interpretatur hunc: πάντα τὰ φύλλα διαφέρει κατὰ τὰ ὕψηλα καὶ τὰ πρῶτα καὶ τὸν μὲν ἄλλον τὰ ὕψηλα ποικιλοτέρα καὶ λευκότερα — τῆς ἐλαίας δὲ λευκότερα καὶ ἥτιον λεῖα. cum quo sentit Io. Beckmann ad *Mirab. Narrat.* p. 426, in eo tantum consentiens, ut putet, totinum Olympicum seu ole-

am callistephanum a Theophrasto intelligi. Cui opinioni quae olim ipse opposui in annotatione p. 55., me nunc non admodum movent, postquam mihi ex diuturna historiae Theophrasteae lectione et consideratione plane constitit, philosophum Eresium historiam suam fere totam e collectis scriptorum antecedentium annotationibus atque opinionibus composuisse: ubi facile potuit accidere, ut, quae de olea callistephano Olympiaca annotata reperisset, ad totum genus oleae transferret. Potest etiam fieri, ut verbum unum alterumve exciderit, quo exceptio ad speciem Olympiacam oleae referebatur. Restat, ut de nomine suspecto *Πανθίσω* videamus, cui varias coniecturas substituere viri docti conati sunt, quas partim annotatio p. 55. enarravit. Sed scripturam confirmat scholion Codicis egregii Vratislaviensis Pindari ad *Olymp.* 3, 60. publicatum nunc a Boeckhio p. 102. τὸ Πάνθειον, ἐν ᾧ πεφυτευται ἡ ἐλαία, ἣν δρῶσι ἀμφιθαλὲς καὶς χρυσῶ δριπάνω, κλάδους ἐξ τέμνων, ὅσα καὶ τὰ ἀγνώστια. Codex ipse *Πάνθειον* scriptum exhibet hic et ad *Ol.* 8, 12. ubi interpretatur verba ὡς *Ἠλίας εὐδένδρον ἐπ' Ἀλφειῶ ἄλος* ita: πρὸς αὐτὸ τὸ τῆς *Ἠλίας ἄλος διαλέγεται ἡ πρὸς τὸ Πάνθειον, ὅπου αἱ ἐλαῖαι φύονται, ἡ πρὸς τὸν τέπον, ὅπου οἱ ἀνδριάντες τῶν νικησάντων ἀνάκεινται*. Superest igitur, ut nomen *Ἠλίας* fluvii mutetur in *Elisonta*, quem in *Alpheum* influere testatur *Pausanias* *Eliac.* I. c. 7. Ut locum *Panthei* e notitia *Mirabilium Narrationum* definiamus, desideratur accurata designatio loci, ubi *Elisson* influit in *Alpheum*: quem definierat olim *Pausa-*

nias in Arcadicis c. 30, 1. sed numerus stadiorum excidit, quem Pausanias posuerat Elisonti, postquam Megalopolin mediam percurrit, in Alpheum incidenti. Gallus Barbié du Boccage in ea tabula, qua topographiam Olympiae representare conatus est, duce Pausania post opisthodomum templi Iovis Olympiaci locum oleae callistephani assignavit.

Comparisoni satia hucusque probabili cotini cum elaeagno Linnei subito obliit Codex Urbinas locum historiae 3., 6, 2. ubi cum paucis cotinus τούς ὄρους καὶ ἀλλήλους habere dicitur: quae verba interpretor ramos sibi oppositos. Dixi de significatione hac verborum obiter ad Xenophontis Equit. p. 474. H. Stephanus ex Aristotele memoravit πόρους καὶ ἀλλήλους, quibus contrarii sunt παραλλήλως. At nulla species elaeagni, quae quidem comparari posset cum cotino, ramos oppositos habet, sed alternantes. Quare dubitare licet, an recte componantur haec duo genera arborum.

Κοτυληδόνες polypodis et polypodii 9, 13, 6.

Κουκιοφόρον δένδρον 4, 2, 7.

Κουράλιον ἐρυθρόν, περιφερὲς ὡσάν ῥίζα Fr. II, 38.

Κουριάς, τῆς κουριάδος ἐν τῷ Φαι** Fr. V, 33.

Κουριζμένη κυπαρίσσης Cretae 2, 2, 2.

Κουρίζω, κουριζθεῖσα τοῦ βάφους 4, 16, 2.

Κούφος, κούφα πρὸς τὴν γῆν καὶ τὰ πρὸς τὴν χειρίαν 8, 9, 3. οἱ τριμήνοι πυροὶ κουφότατοι (πρὸς τὰς τροφάς) c. pl. 4, 9, 1.

Κουράτης, συνεργεῖ πρὸς κουφότητα τῆς γῆς καὶ τὰ μὴ ὁμοίως καρπίζεσθαι c. pl. 4, 8, 3. τῶν πυρῶν πρὸς τὰς τροφάς

c. pl. 4, 9, 1. τῆς τροφῆς 4, 9, 4.

Κοχλιάδης, χωρία ἀρετὰ καὶ κοχλ. 9, 9, 6. In Dioscoride 3, 151. est de aspleno, nasci ἐν πέτραις τοῖς ἀπὸ κοχλιάων καλισκίοις. quae vertit Saracenus: in petris parietibusque confectis, e calculis sticibusque hisque opacis. Voluit is verbis transpositis scribi ἐν πέτραις καὶ τοῖς τοῖς ἀπὸ κ. sed ignoravit locum hunc Theophrasti.

Κοχλίας, οἱ κ. ἐκπαύονται διὰ τοὺς ὑετοὺς Fr. XIV, 1. οἱ προσφυόμενοι τῆς εὐπῆς 4, 14, 3.

Κόψιμος, ἡ, erat 3, 15, 6. in libris omnibus, ubi cum Athe-naeo δ κότινος dedi.

Κραδαίνω, σιτεσθαι καὶ κραδαίνεσθαι τὴν ὕψιν Fr. VIII, 8.

Κραδῶν, ὁ ἱρινεὸς οὐ κρ. 4, 14, 4.

Κράδη, τὰ ἄκρα τῶν δένδρων κλήμα καὶ κράδη c. pl. 1, 3, 1. 1, 8, 4. κράδαι ἐνίοις γίνονται, καθάπερ πτελεῖα, δρυὶ καὶ πλατάνω 1, 8, 5. nota. κράδη παχέα σπυγῆς plantatur 2, 5, 4. 3, 3, 2. ubi καρδία erat. Morbus fici 4, 14, 4. pro κλάδους aliqui κράδους dicunt Ibidem. κλήματα, κράδαι καὶ χάρακες c. pl. 1, 12, 9. κράδη, κλήμα, κλών et alia ramorum vocabula c. pl. 3, 1, 2. πὰς κράδας αὐτὰς κατακρύπτουσι 5, 12, 6.

Κράζω, κράξ. ἡ συχαῖον κράζων — εἰν τρεῖς κράξ Fr. VI, 4, 3.

Κράμβος, τῶν βοτρίων ὁ κελύμενος κράμβος c. pl. 9, 11, 1. nota.

Κράνεια, ἄρξην ἢ πρώϊος, θήλεια ἢ καὶ θηλυκράνεια, fractu et ligno quomodo differant 3, 4, 3. utrumque genus describitur 3, 12, 1. et 2. τὰ κράνια τὰ ἄγρια πεπαίμενα καὶ ἡδύτορα φαῖν εἶναι 3, 2, 1. (ubi ἐπὶ τῶν κρανίων est.) ὁ καρπὸς ὁμοίος τοῖς κρανίοις 4, 4, 5.

de ligno est *ἱαχυρότατον ἢ κρανία* 5, 6, 4. τὸ κράνον χαίρον καὶ ὑδαεῖς ἡμερούμενον γίνεται. c. pl. 3, 1, 4. ubi additur καὶ ἐπὶ αὐτὸ δένδρον μανὲν καὶ ἀσθενεῖς, de eadem re est ἐπὶ τοῦ κράνου, περὶ τοῦτου γὰρ μάλιστα ἀντιλέγεται c. pl. 3, 10, 2. Fructus proprio vocabulo dictus fuit *πίττατος*. Vide Annot. p. 209. Marem omnes interpretantur cognominem Linnei, feminam autem sanguineam Lin. Hinc ducitur forma adiectivi nominis *κρανίως* apud Xenophontem Cyrop. 7, 1, 2. *παλιὴν κρανίῳ* Hellen. 3, 4, 14. Equit. 12, 12. sed hic Leunclavii correctio est pro librorum plerorumque omnium *κρανία*. Similiter Hippocrates Foesii p. 771. H. habet *ῥάβδους κραναίας*. In libro de Venat. 10, 3. τὰς ῥάβδους *κρανέας* δοξατοπαχεῖς rectius Zeune et Weiske *κρανέας* scripserunt, *ξυστοῖς κρανέοις* est Arriani Anab. 1, 15, 7. In Aeliani h. a. 1, 23. *ἔξῃπται δὲ* (τὸ *ἀγκιστρὸν*) *ῥάβδον κρανέας* defendi potest, quamquam Oppianus ea in piscatione 4, 364. *ῥάβδον κραναὴν* nominaverit. Eadem est ratio 12, 43. Similiter Geoponica X, 87, 4. *κρανίας ἐπλοῦρον* nominat, ubi liber Gudianus *κρανέας* habet. In Strabonia 12. p. 197. Lips. editio vulgato antea *κραναίῳις* substituit verum *κρανέῳις*, sed libri scripti variant *κρανίῳις*, *κραναίῳις*. Formam *κράνεια* τόξα habet Pausanias 1, 21, 8. et Schol. Lycophr. v. 553. Ceterum Scholion Mediol. ad Odys. 10, 242. *κράνεια* δὲ παροξυσμένως τὸ φυτόν. Ita editum, sed *κρανεία* aut *παροξυσμένως* scribendum. *Κράνην*, περὶ τὴν καλουμένην ἐν *Ἰσκαδίᾳ* 4, 1, 2. ubi Urbinas *Κράνην* habet.

Κράνιον ἐν Κορίνθῳ c. pl. 5, 14, 2.

Κράσις ἡ θροισθεῖσα 7, 5, 4. εἰς κράσιν erat 8, 7, 5. ubi κράσιν dedi. Illud habet hic et c. pl. 4, 8, 5. etiam Urbinas.

Κραταίγος 3, 15, 6. describitur. τῆς κραταίγου καρπὸς πρὸς τὸ γόνιμον 9, 18, 6. sed priore loco arbor est, altero herba, quam Edd. *κραταίον* nominant, sed Urbinas *κραταίγλου* dedit. Hanc eandem Dioscorides 3, 139. *κραταίγονον* et *κραταλονον* vocari ait. Hesychius: *Κραταίγος*, δένδρον. *Κραταίγονον*, βοτάνη, μεθ' ἧς δέουσι. Hinc *κραταίγονον* altero in loco scribo. *Πολύκαρπον* Hippocratis τὸ *κραταίγονον* interpretatur Galeni Glossarium, Polygonum Persicarium in Hippocrate et Dioscoride Sprengel, arborem *κράταιγον* Crataegum azarolum. In altera editione *κραταίγονον* *Datiscam* *cannabinam*, *κραταίγονον* Dioscoridis 3, 139. Polygonum Persicarium interpretatur. Stackhouse ad *κράταιγον* *crataegum* *terminalium*, ad *κραταίγονον* *euphrasiam* *odonitum* refert.

Κρατήρ, Arcades crateres e ligno quodam abietis faciunt 3, 7, 1. ἐκ τῶν περὶ τοὺς κρατήρας γινόμενων Fr. II, 29. de monte Aetna.

Κραῦρος, αἱ μήτραι σκληρότεραι καὶ κραυρότεραι τῶν ἑλλῶν 1, 6, 2. in Codice Urbinate. *ἑλλα* *πυκνά*, ἀλλὰ *κραῦρα* 5, 3, 3. 5, 4, 1. Vide *Καυρός*.

Κραυρότης 1, 5, 4. nota.

Κρεῖττω, κατὰ τὴν ἀπάνθισιν κρεῖττωθῇ ἡ ἄμπελος 4, 14, 6. nota. c. pl. 5, 10, 13.

Κρεῖττωσις c. pl. 5, 10, 13.

Κρεμάστρα, ἀπὸ μιᾶς κρ. πέφυκε τὰ ἄνθη 3, 16, 4. *κρεμάστρα* praeferre videtur Etymologicum M. et Gudianum in voce *ἀγαθός*.

Κρηνίδες, περί τὰς Κρηνίδας τῶν ὄρεων κατοικοῦντων c. pl. 5, 14, 6.

Κρηπὶς ἐπικανυλόφυλλον 7, 8, 5. *nota*. p. 608. Ibi *πικρὶς* sub-
scriptum coniecturae, sed *Urbina*
nas quoque *κρηπὶς* habet. Sprengel et Stackhouse hoc
nomen et genus omiserunt,
quoniam nomen in *πικρὶς* mu-
tarunt. Omiserat etiam Bau-
hini Pinax, tamen Linnei
Systema nomen revocatum in
Syngenesia introduxit et spe-
ciem aliquam dixit Dioscori-
dis, qui nomen et genus hoc
plane ignorat.

Κρήτη, ἡ Γορτυνάδα ἐν Κρήτῃ 1,
9, 5. *cupressus Cretensis* 2,
2, 2. ἐν τῇ *Λαπατᾷ* 2, 6, 9.
terra leviter mota cupressum
profert 3, 1, 6. loca plura
Cretae nominantur 3, 3, 4.
τὰ Ἰδαία καὶ τὰ Λευκά ὄρη 4,
1, 3. Creta olim populosior
initiore coelo utebatur Fr. V,
13. seqq.

Κρητικός κύλαμος idem qui το-
ξικός 4, 11, 11.

Κριθάντας πυρός 8, 2, 3.

Κριθῇ, ἡ, ἄγρια κριθαί 2, 4,
1. *Ἰνδική παραβλαστική* 8, 4,
2. ἡ *Ἀχιλλῆος μάλιστα ἐρυσί-
βοται* 8, 10, 2. *Ἀλλῆλιος* est
8, 4, 2. *nota* p. 661. *Λευκή,
μέλαινα καὶ ἐπιπορφυρίζουσα,
στρογγυλοτέρα, προμηκεστέρα*
Ibidem. Differentiae notae 8,
10, 1. *μάλιστα γυμνοσπέρμα-
τον ἡ κριθῇ Ibidem*. ἡ *κριθῇ
καθάπερ γυμνὸν* c. pl. 4, 2, 2.
*σπέρματα γυμνὰ μάλιστα πυ-
ροῦ καὶ κριθῆς* c. pl. 4, 1, 2.
ubi semina arborum compa-
rantur. *γυμνὴ καὶ τὸ ὅλον
ἀσθενὲς ὀλέτης δέεται τροφῆς*
4, 13, 4. *μανὴ οὔσα πλείω
τροφῇν ἔχει Ibidem*. ἡ *ἐρυσίβη
ἁπτεται μάλλον τῆς κριθῆς ἢ
τοῦ αἰζου — ἐγγυτέρω τοῦ στά-
χου ἔχει τὸ φύλλον* c. pl. 4,
14, 1. *τὸν στάχυν ὀρθότερον
καὶ πυκνότερον ἔχει Ibidem*. ἡ
λευκὴ κριθῇ ἅπαντα μάλιστα

ἔχει τῶν ἄλλων Ibidem. *κριθῆς
τὰς ἐκ τῆς Καθροπώσεως τὰ
ὑποζύγια οὐκ ἐσθίουσι διὰ τὴν
κακωδίαν* Fr. 4, 4.

Κριθοφόρος ἀρίστη ἡ Ἀττική 8,
8, 2.

*Κριθῇ σημεῖον τοῦ ἐλαχίστου
ponderis in auro* Fr. 2, 46.
Redeo ad hordei nuditatem,
quam Columella 2, 9, 15. ex-
plicat his verbis: *festinatus
quam ullum aliud frumentum
demetendum. Nam et fragili
culmo, et nulla vestitum pa-
lea granum eius celeriter de-
cidit, iisdem de causis faci-
lius teritur. quae Palladius* 7,
2, 1. *ordei messis consum-
manda est, antequam gran-
a refectis spicis lapsa decur-
rant, quia nullis sicut triti-
cum folliculis vestiuntur. Ra-
tionem huius nuditatis brevi-
ter; admonente Linkio, expli-
cui in annotatione p. 659. ad
historiam; ipse postea copio-
sius explicuit Linkius in hi-
storia frumentorum inserta
Comumentationibus Academiae
Berolinensis physicis anni 1816
et 1817. p. 126. seqq. ubi do-
cuit, granum hordei pro caly-
cis foliolis concavis et flores
circumplectentibus circumda-
ri a specie setarum. Hinc
arguit, nec hordeum Theophrasti
nec hexastichum Columellae comparari posse cum
hordeo nudo Linnei, sed no-
tam istam communem gene-
ribus omnibus hordei a Theo-
phrasto et Columella com-
memoratis esse: contra hexasti-
chum Theophrasti cum hexa-
sticho Linn. convenire, atque
hoc cum disticho frequentis-
sime et vulgo cultum in Grae-
cia fuisse putat p. 134.*

Κρίκος εἰς τὸν στρωματῆα 4, 2, 7.
Κρίνον ἄνθος διανυῆς 1, 13, 2.
κρίνοις 4, 8, 6. *στενὰ φύλλα
τοῦ ἄνθους* 4, 8, 9. *ἔνια καὶ
πορφυρᾷ* 6, 6, 3. *σπαρῶς
δίκαντα* 6, 6, 8. καὶ ἔνια

δονται, quem locum integro-rem legit et exscripsit auctor scholii ad Aristophanis *Plu-*tum v. 536. quod transtulit Suidas in *Lexicon* sub voc. *Κοτινον στεφάνω*. Varietatem insignem codicis Parisiensis in Scholio annotavit Bast in *Appendice* editionis Schaeferianae p. 534. Pro *Πανθείω*, quod nomen vitiosum putant interpretes plerique omnes, Codex Paris. *Πανταθείω* habet, unde Paschalius duxisse videtur scripturam *Πανστηθείω* in libro de coronis positam. Deinceps rectius Scholiastes et Suidas scriptum habent: ταύτη δὲ ἑμπάλιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαταῖς πέφυκε· ἔξω γὰρ οὐκ ἐντός τῶν φύλλων ἔχει τὸ λευκόν. Color candicans paginae superioris foliorum facit totinum diversum a reliquis oleae speciebus. Hanc proprietatem secutus Gallus Canus coniecit, intelligi elaeagnum angustifolium vel orientale, cuius folia superne misto viriditati colore argenteo candicant. Is commentationem scribere coeperat in librum Aristoteli vulgo adscriptum *Mirabilem Narrationum*, cuius principium exhibent *Academiae Parisiensis Mémoires de l'Institut national — Litterature et Beaux Arts* Tom. II. ubi p. 231. conjecturam proposuit eam, in quam incidit quoque C. Sprengel. Sed video nunc, eandem opinionem fuisse Bodaeco, ubi locum Theophrasti h. pl. 1, 10, 2. interpretatur hunc: πάντα τὰ φύλλα διαφέρει κατὰ τὰ ὕψηλα καὶ ἀπὸ πρῶτης καὶ τῶν μὲν ἄλλων τὰ ὕψηλα πωρόστερα καὶ λευκότερα — τῆς ἐλατὸς δὲ λευκότερα καὶ ἥτιον λεῖα. cum quo sentit Io. Beckmann ad *Mirab. Narrat.* p. 426, in eo tantum consentiens, ut putet, totinum Olympicum seu ole-

am callistephanum a Theophrasto intelligi. Cui opinioni quae olim ipse opposui in annotatione p. 55., ine, nunc non admodum movent, postquam mihi ex diuturna historiae Theophrasteae lectione et consideratione plane constitit, philosophum Eresium historiam suam fere totam e collectis scriptorum antecedentium annotationibus atque opinionibus composuisse: ubi facile potuit accidere, ut, quae de olea callistephano Olympiaca annotata reperisset, ad totum genus oleae transferret. Potest etiam fieri, ut verbum unum alterumve exciderit, quo exceptio ad speciem Olympiacam oleae referebatur. Restat, ut de nomine suspecto *Πανθείω* videamus, cui varias coniecturas substituere viri docti conati sunt, quas partim annotatio p. 55. enarravit. Sed scripturam confirmat scholion Codicis egregii Vratislaviensis Pindari ad *Olymp.* 3, 60. publicatum nunc a Boeckhio p. 102. τὸ Πάνθειον, ἐν ᾧ πεφυτενται ἡ ἐλαία, ἣν δρῶσι ἀμφιδαλῆς παῖς χρυσῶ δριπάνῳ, κλύδους ἐξ τέμνων, ὅσες καὶ τὰ ἀγωνίσματα. Codex ipse Πάνθειον scriptum exhibet hic et ad *Ol.* 8, 12. ubi interpretatur verba ὁ Ἴλλος εὐδένδρον ἐπ' Ἀλφειῷ ἄλος ita: πρὸς αὐτὸ τὸ τῆς Ἰλλῆς ἄλος διαλέγεται ἡ πρὸς τὸ Πάνθειον, ὅπου αἱ ἐλαταὶ φύονται, ἡ πρὸς τὸν τέπον, ὅπου οἱ ἀνδριάντες τῶν νικησάντων ἀνάκεινται. Superest igitur, ut nomen Illisi fluvii mutetur in Elissona, quem in Alpheum influere testatur Pausanias *Eliae*. I. c. 7. Ut locum Parthei e notitia *Mirabilium Narrationum* definiamus, desideratur accurata designatio loci, ubi Elisson influit in Alpheum: quem definierat olim Paus-

Κροτήρις, ἐν τοῖς κροτήτοις 6, 6, 10.

Κρότων, τοῦ καλουμένου κρότωνος folia cum aetate mutantur 1, 10, 1. 3, 18, 7. c. pl. 2, 16, 4. ubi vide annot. p. 177.

Κροτώνη, allis γόγγρος 1, 8, 6.

Κρούω, ὄνος ὡς κρούων Fr. VI, 3, 4.

Κρυστάλλος, ἡ διαφανὴς λίθος, ἐξ ἧς τὰ σφραγίδια ποιεῖται Fr. II, 30. διὰ περιλαμβανόμεναι τῷ κρυστάλλῳ Fr. XII, 8. ubi sequitur τοῖς πάροις.

Κρώϊω, κορώνη ἐὰν ταχὺ δις κρώϊη καὶ τρίτον Fr. VI, 3, 2.

Κτιθῶν, δύο ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης κτιθόνες, ἐναντίαν ἔχουσαι τὴν φύσιν 5, 1, 9.

Κτινός, κατείδεται ὑπὸ τῶν κτινῶν ἢ ἀμπέλος c. pl. 5, 17, 7.

Κύαμος inter πρῶτισπορα legumina δυσφύεστατος 8, 1, 2. 3. 4. δ κανλὸς κοῖλος 8, 3, 2. μόνος ἢ μάλιστα ὀρθόκανυλος; ἀνθῶν φιλεῖ βρέχεσθαι 8, 6, 5. καὶ ἄλλως οὐ βάρυς καὶ ἐτι κοπρῆζεν δοκεῖ 8, 9, 1. δυσφυῆς, imprimis si pluvia insequatur 8, 6, 1. ἐπικηρον ἐν πολλοῖς καὶ πολλὰκις — μανόν καὶ πεδόν καὶ οὐ πολυφύζον c. pl. 2, 15, 5. πρῶτισπορεῖται — φιλεῖ βρέχεσθαι ἀνθῶν — μανός c. pl. 3, 24, 3. 4, 7. 1. ἡ τοῦ κελύφους παχύτης c. pl. 4, 8, 2. μανώτατον καὶ πολυανθώτατον καὶ πολυκαρπώτατον 4, 10, 1. διὰ ἀπανθήσῃ ἐπισπινέστερον — ἀσθενέστερον γὰρ 4, 10, 3. μόνος δοκεῖ μεταβάλλειν τὴν χροῖαν, ἐκ λευκοῦ μέλας γινόμενος 4, 12, 7. τὸ περὶ Φιλίππους συμβαῖνον περὶ τοὺς κύαμους Ibid. 8. δ κύαμος μάλιστα ἐρυσσῆ, πολυφυλλὸς πολλαχόθεν ἐστίν, πυκνοσπορεῖται, διὰ τὴν μανότητά ἐλατὺ μάλιστα τὴν ὑγρότητα, πρὸς τῇ γῇ μάλι-

στα τὸν καρπὸν ἔχει c. pl. 4, 14, 2. κυάμων κελύφη παραβαλλόμενα αὐαίνει 5, 15, 1. οἱ βλαστοὶ καὶ ἀκρόμους χλωροὶ βρωτοὶ 6, 12, 9.

Κύαμος δ Αἰγύπτιος describitur 4, 4, 7. et 8. Faba Aegyptiaca, Nymphaea. Nelumbo Lin., descripta et picta a Gallo Delile in Descriptione Aegypti T. II. Parte II. p. 30. seqq. Tabula 61. unde repetam, quae ad illustrandam notitiam Theophrasteam pertinent, ordinem scriptoris graeci secutus, quanquam plantam ipsam hodie in Aegypto reperire non licet, frequentem tamen in Asiae et Indiac aquis stagnantibus. Folia igitur cum petaso Thessalico comparantur, quia sunt orbicularia, lata ad sesquipedem, media depressa et cava: insident petiolo cylindrico parumper aculeis aspero, usque ad quinque pedes longo et cum aquarum profunditate varianti. Flos ab initio gemma conica crassa inclusus expauiditur petalis ornatus roseis plus quam quindecim, interioribus brevioribus et inaequalibus longitudine, ovalibus, concavis. Fructus ovalis, superne latior, et foraminibus viginti vel triginta pertusus, e quibus paulum eminent semina inclusa, singula nucum magnitudinem avellanarum aequantia, corio duro et nigro obducta, nucleum albidum, carneum includentia, cuius lobbi duo foliolum complicatum viride et amatum amplectuntur, quod, cum fructus editur, tanquam inutile abiicitur. Radix repens, carnea, dulcis sapore aqueo, late repit et e singulis modis caulem et radicaliarum fasciculum emittit. Quod de floris et fructus pedunculo ait Theophrastus, παραφύεται δὲ

φύλλα μεγάλα παρ' ἑαυτοὺς τῶν κυάμων τὸν αὐτὸν ἔχοντα καυλὸν τῷ τῶν κυάμων, idem Herodotus dixit 2, 92. ubi de floribus roseis: ἐξ ὧν δ καρπὸς ἐν ἄλλῃ κύλινκ παραφρονεῖται ἐκ τῆς ῥίζης γίνεσθαι. Calycem dicit gemmam florem includentem: ἄλλην vero non licet ad aliam ipsius plantae gemmam referre, sed comparatur fructus fabae cum fructu loti antecedente: verbum autem παραφύεται cogit lectorem intelligere folia ab Herodoto in utraque planta omissa, quia ad cibum incolarum inutilia sunt, de quo loquitur historicus. Calycem autem graeci scriptores proaici et poetae dicunt folliculum vel vaginam, quaecumque florem cum germine fructus includit. Folia recentia et iuniora aquis innatant plana, adulta supereminant concava. Unde locus Strahonis explicandus libro 17. p. 528. Sieb. ubi papyrus iuxta fabam commemoratur: φύεται ἐν τοῖς ἕλεσι καὶ ταῖς λίμναις ἢ τε βίβλος καὶ ὁ Αἰγύπτιος κύαμος, ἐξ οὗ τὸ κιβώριον, σχεδὸν τι ἰσοῦψις ῥάβδοι ὕσον δέκα πόδες. Ἄλλ' ἢ μὲν βίβλος ψιλὴ ῥάβδος ἐστὶν ἐπ' ἄκρῃ ἔχουσα χαίτην, δὲ δὲ κύαμος κατὰ πᾶσι μερὲς φύλλα καὶ ἄνθη ἐκφέρει καὶ καρπὸν ὅμοιον τῷ παρ' ἡμῶν κυάμῳ, μεγέθει μόνον καὶ γένει διαλλάττοντα. Subdit de locis faba consitis et voluptatis causa frequentatis, cum navigia incolae ascendunt ἐνδύοντες εἰς τὸ πύκνωμα τῶν κυάμων καὶ συσκαζόμενοι τοῖς φύλλοις· ἐστὶ γὰρ σφόδρα μεγάλη, ὥστε καὶ ἀντιποιθῆναι καὶ τροβίῳ χρῆσθαι· ἔχει γὰρ τινα καὶ κοιλότητα ἐπιτηδείαν πρὸς τοῦτο.

Κύαμος, ἄρῳ καὶ θήλυν, δ ἄρῳ μελάντερος Fr. II, 31.

σάπφειρος μέλαινα οὐκ ἔχον πόρρον τοῦ κυάνου τοῦ ἄρῳ 37. κύαμος αὐτοφυῆς ἔχων ἐν ἑαυτῷ χρυσοκόλλαν 39. ἐστὶν οἷον ἄμμου 40. κύαμος αὐτοφυῆς καὶ σκευαστὸς 55. γένη τρία, δ Αἰγύπτιος, Σκυθῆς, Κύπριος Ibidem. αὐτοφυῆς ἐκ χειτὸς ορροννυται, ut ἄπυρος et πεπτρωμένος 55.

Κυδῖον εὐρύμα μίλτος ἐξ ἄκρας κατακακομένης Fr. II, 53.

Κυδώνιος μῆλιν 2, 2, 5. μῆλον Κυδώνιον 4, 8, 11. μῆλα Κυδώνια παλαιούμενα μέχρι τινὸς εὐσμοδία c. pl. 6, 14, 9.

Κυῖον, τὸ μὲν κυῖον 6, 4, 8. ἐν τῶν κυουμένων c. pl. 1, 20, 2. τροφήν. ὥσπερ κυουμένην c. pl. 2, 1, 3.

Κύζικος, περὶ Κύζικον διαμένει δ κύαμος ἐπὶ πλείω 8, 11, 3. περὶ Κύζικον c. pl. 4, 2, 3.

Κύημα, τὸ κύημα καὶ ἐν ᾧ τὸ ἄνθος ἢ καὶ ὁ καρπὸς 6, 4, 3.

Κύησις ἀκωνόδης 6, 4, 8. idem quod κύημα 6, 4, 3. φανερά 8, 2, 4. de spica frumenti. τὴν κύησιν ἐξέτεκε c. pl. 1, 20, 2.

Κύϊξ inter bulbosa, flore albo 7, 13, 9. nota.

Κυῖσκομαι, ἄρτι κυῖσκομένῳ c. pl. 3, 2, 8.

Κυκίων, ὁ κ. δῖαταται κινούμενος Fr. VIII, 9.

Κυκλάδες, κύπερον ἀπὸ τῶν Κυκλ. Fr. 4, 28.

Κυκλάρινον vel κυκλάμινος, radix φλοιὸν πρὸς τῇ σαρκὶ ἔχει 7, 9, 4. radix et succus in usu 9, 9, 1. radices θηλυφύτου similes cyclamino 9, 18, 2. usus 9, 9, 3. In uno loco 9, 9, 1. τῆς κυκλάρινου habent Codd. Urbinas et Mediceae.

Κύκλωθεν 4, 6, 10. Grammatici tamen veteres κύκλωθεν scribi voluerunt. Cf. Löbeck ad Phrynicium p. 9.

Κυλίκιον πλίνθινον 3, 9, 8.

Κυλινδρῶς 2, 4, 3.

Κυλλίνη, mons 3, 2, 5. **ἀρχα**
4, 1, 3. Arcadias 9, 15, 7.

Κύμα pro κύμα 1, 6, 9.

Κύμινον, semen quale? 7, 3, 2.
in satione quid observet au-
perstido 7, 3, 3. et 9, 8, 8.
πολυσπερμωτάτων 8, 3, 5. in-
ter τὰ θεινὰ nominatur 8,
6, 1. satum **δυσβλαστis**, si plu-
via inaequatur, *Ibidem*. **ψά-
ραις** καὶ **ἄλμας** τοῦτ' 8, 10.
1. μικρὰ κύμινον ἢ τοῦτον **ῥί-
ζα** c. pl. 2, 12, 2. τὰ πολυ-
χούστια λεγόμενα κύμινον
καὶ μήκων c. pl. 4, 15, 2.

Κυνήγία, ὑπ' αὐτὴν τὴν — γίαν
c. pl. 6, 19, 5.

Κυνόρροdon 4, 8. **φυτὸν ὁμοιον**
τοῖς κυνορρόδοις, ubi Plinius sa-
lice pomi cynorrhodo vertiti
nota p. 308. Omisit hoc ge-
nus Sprengel: et Stackhouse.
Rosam silvestrem interpretatur
Plinius 25. sect. 5.

Κυνόβατον 3, 18, 4. fructus
quomodo colligitur 9, 8, 5.
Dubitaciones meas de planta
posui in Annot. p. 257. 258.
et p. 746. Scripturam Codicum
temere mutavi ab Athemaeo
quoque firmatam. Theocritei
Scholiastae nulla est auctori-
tas omnino, praesertim in re-
bus botanicis. In Plinio nihil
est auxilii: dubium enim, unde
pauca de cynobato transtule-
rit. Nec magis de Dioscori-
deo constat 1, 123. quem cum
Sibthorpio Smith rosam sem-
pervirentem interpretatur. Prae-
ter nomen generis neutrius, τὸ
κυνόβατον, magnitudinem me-
diam inter arborem et fruti-
cem et fructum πυρρὸν nihil
is habet, quod cum Theo-
phrasteo recte comparari pos-
sit.

Κύνωψ 7, 7, 3. ὁ ὑπὸ τινων κα-
λούμενος 7, 11, 2. sed ibi
Codd. omnes **κύνωψ** habent,
quod vide et Annot. p. 598.

Κυπάρισσος, κυπάριττος, **ἄρβον**
καὶ **θηλάμ** 1, 8, 2. Cretensis
καυρὶζομένη 2, 2, 2. *femina*
Theophr. oper. T. V.

sata saepe mutatur in marem
2, 2, 6. ἢ **ἄρβον** 3, 2, 3. lo-
corum tepidiorum 4, 5, 2.
aquam et stercus non amat 2,
7, 1. ἢ **ἄρβον καρπιτωτέρα** 5,
4, 1. ὁ καρπὸς σφαιροειδής, in
quo semen, quale? c. pl. 1, 5,
4. et 1, 19, 1. τὸ **ἄρβον γέ-
νος** ὅλως ἄγονον, πολλὰ δὲ
καὶ τῶν θηλειῶν c. pl. 4, 4,
2. ἀμνηνά σπέρματα c. pl. 4,
4, 3. μὴ ἄγον φιλύδρος καὶ
ξηρά 5, 15, 3. Cupressum
sempervirentem interpretan-
tur omnes.

Κύπαρος, ὁ, τῆς **κυλέας** 2, 8,
3. nota.

Κύπειρον et **κύπερος** sine ramis
1, 8, 1. **γωνιόφυλλος** 1, 10,
5. inter **λοχμώδη** 4, 8, 1.
lacus Orchomenii ὁ **κύπερος** 4,
10, 1. ὁ **κύπ.** etiam in terra
nascitur 4, 10, 6. **κυπέρου**
ἢ **ῥίζα γλυκία** c. pl. 6, 12,
10. **κύπερον** κατὰ τὸ **δυσμῶδες**
ὄν ἦτον **ῥίζα** πρόσφατον ἢ **ξηρὸν**
6, 11, 13. **χρῖσμα** τὸ **Ἐρετρι-
κόν** ἐκ **κυπέρου** (**ῥίζης**), καμ-
ξεται δὲ τὸ **κύπερον** ἀπὸ τῶν
Κυλάδων Fr. 4, 28. **στυπτι-
κόν** Fr. 4, 33. **οαλίσ**: perulia-
ris, **δαλότης** 1, 5, 3. radix
qualis 1, 6, 8. τὸ **κύπερον**
εἰς τὰ κατὰ μέγιστα τὴν θρ-
μὴν καὶ **δέναν** ἔχει 4, 10,
5. διὸ **δυσώλεθρον** *Ibidem*. ra-
dix describitur *Ibidem*. Ho-
mero Il. 21, 351. **λωτός** τ'
ἡδὲ **θρύον** ἡδὲ **κύπερον** in
regione fluviatica nominatur:
sed in campestri inter pabula
equorum Odyss. 4, 603. **σὺ**
γὰρ πιδίῳ ἀνάσεις ἐβρίος,
ῥ' ἐν μὲν λωτός πολὺς, **ἐν δὲ**
κύπερον, **πυγὸς** τὲ **ξεται** τὲ **ιδ'**
εὐρυφύεις **καὶ** **λευκόν**. Nican-
der Alexiph. 604. **φιλύδρον**
κυπερίδα ἡδὲ **κύπερον** inter
herbas palustres cum arundi-
ne (**δέναν**) nominat. Plini-
us 21. s. 70. typerida radi-
cem cyperi vocari ait. Geo-
ponicorum 2, 6, 32. descri-
ptio congruit cum Dioscori-

dea 1, 6. ubi inter optimas laudatur, ut a Theophrasto ἡ ἀπὸ τῶν Κυλάδων νήσων. Theophrastus cypri radicem ibi denuum describit, ubi laeas Oichomenii plantas partim peculiare enumerat. Dubitari igitur potest, an idem an diversum sit, quod alibi nominavit. In Theophrasto Sprengel cyperum comosum Sibthorpii interpretatur p. 78. in altera editione locum 1, 10, 5. de cypero comoso, reliquos locos de cypero rotundo: Dioscorideum primum de longo, deinde de rotundo interpretatur: de longo Theophrastum Stackhouse.

Κύπερος insula, plataneus Cypria sero germinans 1, 9, 5. περί Κύπερον ἐν τοῖς χαλκορυχείσι σμάραγδος Fr. II, 25. palma peculiaris 2, 6, 7. humilis *Ibidem*. tertia folio et fructu diversa 2, 6, 8. Cypri materia νῦν περησμένος mira 6, 8, 1. Cypri reges *Ibidem*.

Κύπερος, η, unguentum e floribus paratum recipit cardamomum et aspalathum Fr. 4, 25 et 27. ἡ ἰσχυρία 20. ἐλαιοφότος καὶ τοῖς ἀνδράσι μάλιστα ἀρμόττει Fr. 4, 42. ἀγυθὸν πρὸς κόπους 50. γυψος πλείστη καὶ περιφανιστάτη 64. nota. Lawsoniam inermem interpretantur: nota p. 656.

Κυρήνη, urbs et vetus et nova, ὅπου νῦν ἡ πόλις 5, 3, 7. Cyrenaica silva quomodo orta 3, 1, 5. thyan fert 5, 3, 7. urbs quando condita 6, 3, 3. nota easae Cyrenaicae εὐασμόταται 6, 6, 5. περί Κυρήνην τὸ πόδιον καὶ ὁ κρόκος τὸ εὐασμότατον — ἡ γὰρ χώρα λεπτή, ξηρά, καὶ οὐκ ἄγαν θέρμη c. pl. 6, 18, 3. μύρον ῥόδινον Κυρηναϊκὸν ἥδιον c. 6, 5. Cyrenarum conditiarum originem inter annum 648. et 625. ante Ch. natum recte

poni docuit nuper Thirge in Historia Cyrenae edita Hamae 1819. p. 95. Sed is urbis veteris et novae mentionem plane omisit.

Κύριος, χιτώνας μὴ τοὺς ζώντας μὴδὲ τοὺς κυρίους, sc. τοῦ ζῆν, c. pl. 1, 4, 5. κυρία πίψις, oppoa. ἡ οὖν εἰσδυῖα c. pl. 1. οὐδὲν ἐν τούτῳ κύριον ἐπιστημὴν οὐτε προσηγορίαν οὔτε ὀνισκασίας c. pl. 1, 17, 8. φλοῖος δὲ κύριος 4, 15, 1. ὅλως αἱ κυριώταται τοῦ ζῆν 4, 16, 5. τὰς κυριώτατας ἀρχὰς c. pl. 4, 11, 9. τὸ κύριον τοῦ ζῆν ἐν τῷ ἰγκυρῶν τοῦ φλοῖου 5, 16, 1. ἐν τοῖς κυρίοις τοῦ ζῆν ἴσται δὲ φλοῖος 5, 17, 1. δὲ ἀριθμός δὲ τῶν ἐπὶ κυριώτατος καὶ ονισκασίας 6, 4, 2. ubi Edd. pr. et Codd. κυριώτατος habent. διαφόροις κυριώτατος 6, 9, 2. ὁμοῦς τὰς κυρίας λαμβάνει τὰ μύρα Fr. 4, 22. ἡ ἀρχὴ φθινομένη κυριώτατη πρὸς τὴν σφέσαν Fr. III, 25. κυριώτατα τῶν ἀλημάτων c. pl. 3, 15, 4. rectius κυριώτατα Urbinae libet scribit.

Κύρνος buxifera 3, 15, 5. eius silvae 5, 8, 1.

Κυρτόν, τὸ, de foliis περιφερῆς 3, 10, 5.

Κύρινος 1, 13, 5. ἐν τῇ κυτίνῃ τὸ ἄνθος τῆς ῥόδου c. pl. 1, 14, 4. ἡ ῥόδα τοῖς κυτίνος εὐασμότατος c. pl. 2, 9, 3. ἀποβάλλει τοὺς κυτίνους 2, 6, 12.

Κυτινῶδες 4, 10, 3. ubi καθιῶδες editum.

Κύτισος, δ, eius μήτρα dura et aspera 1, 6, 1. παραμοία τῇ ἑρῶν 5, 3, 1. παραφωσμένος ἀπολλύει πάντα 4, 16, 5. ὁ κύτινος καὶ τὸ ἔλμακ τῇ πολυτροφίᾳ καὶ τῇ ἀλευρῶνι φθίσει τὰ παραφωσνόμενα c. pl. 5, 15, 4. Cytisum alpinum L. comparavit cum Britannico editore Gallus Thiebaut de Barneaud, contra quem quae-

dam montis Gallus Desfontai-
nes in *Journal de Botanique*
Tome IV. p. 45. seqq. Medi-
cagineum arboreum cum pluri-
mis aliis interpretatur Sprengel.

Κύτταρος πικύινος quid? 3, 3;
8. Annot. p. 145. τὸν πικύινον
πικτόρια πικύη φέρεi 3, 7, 3.
fabae Aegyptiae 4, 8, 7. κα-
θάπερ ἐν κυτάρῳ Fr. II, 14.

Κύτωρα, ubi buxus 3, 15, 5.

Κύω, κύουσης τῆς ἑλῆς c. pl. 3;
2, 7. Vide etiam *Κυῖω*.

Κύων, ἐπὶ κυνὶ c. pl. 1, 6, 5;
ὑπὸ κύνα c. pl. 1, 13, 3. περὶ
κύνα καὶ τοὺς ἐπὶ κύνας c. pl.
3, 3, 3. ἐπὶ τῷ κυνὶ δ' νότος
πνεῖ Fr. V, 48. nota? ἐπὶ
κυνὶ ἢ ἀρκυτοῦρα ἐάν μὴ ὕψι,
ὥς ἐπιτοπολὺ πρὸς ὠρημίαν
ὑδαρ ἢ ἀνέμος Fr. VI, 1, 23.
Cauum genera omnia hñn eo-
dem temporis spatio praegnan-
tia sunt nec paritunt c. pl. 4;
11, 2. οἱ κύνες ἐπαίροντες τὰ
σκῆλη προσουροῦσι Fr. XV, 3.

Κωβίδης, κωβίος est Fr. XII, x.
male editum: contra recte κω-
βίδης XII, 8. in Ponto conge-
latur *Ibidem*.

Κωδία 4, 8, 7. 9, 12, 4. τὸ
ἄνω κωδιώδες 4, 10, 3. ubi
rectius κωτινώδες Codices ha-
bent.

Κώδων, κώδωνα τῶν ἔσω ἡρών
τὴν ἀκοήν Fr. I, 9, 21.

Κωκίμα καὶ σίνος c. pl. 2, 7, 5.

Κωλύει εἰς τὸ ἐκλαμβάνειν Fr. II,
47.

Κωμικόν, τὸ, καὶ ἕτερον κωμια-
κόν, κωμικός 9, 7, 2. alterum
unguentis admiscetur *Ibidem*.
Myristicam moschatam consili-
cit Sprengel p. 88. ed. sec. et
Stackhause. Cf. nota p. 738.

Κωμύς, ἐπὶ τοῖς κώμασι φέρεται
4, 11, 1. cum interpretatione.

Κωνιδίον ἀριστόν περὶ Σούσα καὶ
ἐν τοῖς ψυχροτάτοις τόποις 9,
15, 8. nota. κωνιδίον γύλισμα
ισχυρότερον 9, 8, 3. Χίοι κω-
νιδίων τρίβοντες καθάπερ οἱ ἡλι-
οὶ ἐχέτω, ὅν δ' οὐδ' ὧν

εἰς τριψέιν, ἀλλὰ περιπι-
σαντες καὶ ἀφελόντες τὸ κέλυ-
φος et cetera 9, 16, 9. κωνιδίον
est 7, 6, 4. inter φρυγανικά
6, 2, 9. Conium maculatum
interpretantur plerique om-
nes. Vide *Κόνιον*.

Κώνος, vide sub voce *Στροβίλος*.

Κωροφόρος 1, 12, 2, 2, 2, 2.
τῶν κων. c. pl. 1, 19, 1. Vide
sub *Στροβίλος*.

Κωνοποιὴ ὁρηία 3, 14, 1. 3,
15, 4.

Κωπεύς, οἱ τὰς κωπίας ἔχοντες
5, 1, 7. ubi κώπας Codd.
restituendum censeo. Vide
Supplem. Lexici gr.

Κωπιδανίς 4, 1, 4. ισχυρός κω-
πίων 5, 1, 7. Videtur idem
esse, qui κωπεύς Aristophani.

Κωρυκίς, ἐν κωρυκίσσι πτελίαις 3,
14, 1.

Κωρυκώδη τινὰ κοῖλα 3, 15, 4.

Κωρός, κωρότεροι αἰσθηταὶ πλά-
σαι Fr. I, 19.

A.

Αἰόβρω ὕει 4, 7, 1.

Αἰαγαδὺς εἶναι τοὺς πίνοντας 9,
10, 3.

Αἰγὼς, λαγῶν ἔχνη εὐσημότερα
c. pl. 6, 19, 5. λαγῶν est 6,
20, 4. λαγὰι ὄξουσι περὶ τὴν
ὀχέαν Fr. 4, 59. λαγῶς λευκός
Fr. 20, 49.

Αἰαχάων, πάντα αἰαχάωνι πνοῇ
καὶ ὁμών Fr. 1, 22.

Αἰαγὼς, λαγῶν c. pl. 6, 20,
4. sed liber Urbinas λαγῶν ha-
bet.

Αἰσθυρός ἐπιγυδαυτός 8, 3;
2. σκῆλητες ἐν τοῖς λαθυροῖς
8, 10, 5. τοῖς λαθυροῖς σκῆ-
λητες ἐγγινοῦται c. pl. 3, 22,
3. folium quale 8, 3, 1. La-
thyrum sativum interpretantur
plerique omnes.

Αἰμαργός, ῥῶα σαρκώδη καὶ
λαίμαργα c. pl. 1, 22, 1.

Ακακία montana et campestris
3, 3, 1. Inter εὐαγεστάτα 3,
E & 2

- 6, 1. Posterior loco Urbinas liber *λάναρα* habet, *λαδάθη* Edd. veteres, altero loco *λεύκαρα*. Philysream latifoliam Sprengelii historia, prunum Mahaleb interpretatur Stackhouse. Conjectura omnia dubia, nisi nomen antiquum alibi servatum latet.
- Λαωνική*, ἡ, ῥοδόδης, *ἔλειος* καὶ *ἔπομβρος*, igitur multa φυτεύουσι θάρους ὑπὸ τὸ ἄσπερον c. pl. 3, 3, 4. *Λαωνική* συκὴ προδρομούς φέρει c. pl. 5, 1, 8. eadem ὑδρεύσθαι ζητεῖ καὶ τὰ ὑφύδα c. pl. 3, 6, 6.
- Λαμβάνω*, ὡς καθόλου λαβεῖν 4, 11, 4. βαρεῖα καὶ κοῦφα τῇ πυκνότητι καὶ μανόζητι ληπτέον 5, 4, 1. φύεσθαι καὶ λαμβάνειν 6, 2, 4. ποτα. μετ' ἀρκτοῦρον λαμβάνει 6, 2, 6. ποτα. ὡς οὖν ἐνὶ λαβεῖν c. pl. 1, 6, 4. ποῖα ψυχρὰ καὶ τοῖς ποίοις ληπτέον c. pl. 1, 10, 7. τὰς τῶν ὑδάτων διαφορὰς ὁμοίως τούτοις ληπτέον c. pl. 2, 5, 1. ὁσμὴν οὐκ ἔστιν οὕτω λαβεῖν· οὕτω τῷ γένει λαμβάνοντος c. pl. 6, 5, 6.
- Λαμπτήρ*, τὸ ἐν τοῖς λαμπτήροσι φῶς Fr. I, 7. III, 12. οἷς λήχοις χαλκοῖς ἀντὶ τῶν λαμπτήρων χρεῶνται Fr. III, 22. ubi meliores libri ἐπὶ τῶν habent.
- Λαμπυρίζω*, ἄμμος — ρίζουσα καθάπερ ὁ πόκος Fr. II, 58. 59.
- Λάμπω*, ἐὰν λέμψῃ κατὰ Πάργνηθα Fr. VI, 3, 6.
- Λάμψατος* 1, 6, 13. ἐν *A.* ἐν τοῖς χρυσεῖς Fr. II, 32.
- Λάπαθος* inter ἐπίσπορα 7, 1, 2. radix describitur 7, 2, 7. differentia silvestris *Ibidem*. αὐτονομώτερον τοῦ ἡμίερου 7, 6, 1. agreste coctum editur 7, 7, 2. cultura τῇν δριμύτητα ἀmittit et fit peius c. pl. 3, 1, 4. φύλλον ὁμοίον *λαπαθῶν* 9, 11, 1. Sprengel *lapathum* mite cum *rumice patientia*, agreste cum *acetosa* comparavit. In
- patientia rumice* *consentit* Stackhouse.
- Λαπατα*, ἡ, Cretae 2, 6, 9.
- Λάρισσα*, περὶ *Λάρισσαν* τὴν ἐν Ὠτιαλίᾳ λεληνυμένον τοῦ πιδίου παχὺς ὁ ἀήρ ἦν καὶ ἡ χώρα θερμότερα, quod mutatum fuit aqua deducta, c. pl. 5, 14, 2.
- Λατίνη*, ἡ, φαρμακώδης 9, 5, 1. ἐν τῇ Κίρκῃ εἶναι φασὶ *Ibidem*. σιλναε ἐν τῇ *A.* 5, 8, 1. ἡ τῶν *Λατίνων* ἐρυδρος πᾶσα — ἡ πεδιὴ δάφνην, μυρσίνην καὶ ὀξύν θυμαστήν — ἡ δὲ ὄρεινὴ πεύκην καὶ ἐλάτην ἔχει 5, 8, 3.
- Λαχανηρά* σπέρματα 1, 11, 3. ἐπὶ τῶν — νηρῶν 6, 1, 2. τὰ — νηρά 7, 1, 1. ubi sequitur τὸ *λαχανώδες*. *λαχανηρά* ἄνθος, μάραθρον, μύρις c. pl. 6, 9, 3.
- Λαχανικά*, τὰ, c. pl. 3, 19, 1.
- Λάχανον*, *λάχανα* δριμύτα καὶ τοῖς καρποῖς πῆγανον, αἰλινα, μίνθα c. pl. 6, 14, 7.
- Λαχανώδης* 1, 3, 4. Vide *λαχανηρά*.
- Λαίλινα*, λεινωόμενον καὶ πριόμνον τὸ ξύλον 5, 3, 6.
- Λεβαδίας*, ἐκ, ῥέων ποταμὸς *Προβατία* 4, 11, 8.
- Λειμώδωρον*, τὸ βοῦνερας φέρει εὐδὺς τῇ ῥίζῃ παραφύμνον c. pl. 5, 15, 5. Vide *αἰμώδωρον*.
- Λειμωνία* γῆ καὶ ὑψαμμος ἀμπλοφόρος c. pl. 2, 4, 4. et 3, 6, 8. causa editur 3, 11, 3. ἐν τῇ *λειμωνίᾳ* καὶ ὑφύδρῃ καὶ ἐλάδει c. pl. 4, 12, 4.
- Λειμωνία*, ἡ, iater φυλλάξανθα ἀκανώδῃ 6, 4, 3. ubi erat σκόλυμος ἡ καὶ *λειμωνία*. Dubitari potest propter Codicum scripturam vitiosam, σκόλυμος δὲ ἡ καὶ *λειμωνία*, ut edidit cum Scaligero Heinsius, et Plinius hoc vertisse videtur, an cum Gaza, quod ipse dedi, καὶ ἡ *λειμωνία* scriptum fuerit. Hoc enim modo planta diversa a *scolymo*, illo synonyma *sc-*

- Iymo* ponitur. Cf. Annot. p. 487.
- Λειοθαλασσία* ὁσφάνις 1, 4, 2.
- Λειόγειος*. Vide *λευκόγειος*.
- Λείος*, τοῦ στελέχους τὸ λείον καὶ ἄσπον 3, 7, 1. ἔϋλον 3, 8, 2.
- Λειόφλοιος* 1, 5, 2. ἡ δάφνη 9, 4, 2. — λειότερον c. pl. 5, 7, 2.
- Λειποθυμῶ*, ἐκλνόμεθα καὶ — θυμοῦμεν Fr. X, 1.
- Λειποθυμία* Fr. III, 15.
- Λειποφυεῖν*, τοῖς — ψυχῆσαι ψυχρὸν ὕδωρ προσχέουσι Fr. III, 15. Fr. X, 3.
- Λειποφυχία* quid? Fr. X, 1.
- Λείρινον* ἄνθος σμύλακος 3, 18, 11.
- Λειριώδη* εὐώδιον 8, 13, 6.
- Λείριον* alii νάρκισσον vocant 6, 6, 9. distinguitur 6, 8, 1. ubi de floris tempore. *Λείριον* τὸ ἔσπερον autumnus floret 6, 8, 3. semine etiam propagatur 7, 13, 4. sero germinat c. pl. 1, 10, 5. φύλλον ὅμοιον ἑλλεβόρῳ ἢ *λειρῶ* 9, 16, 6. ubi erat αἰρῶ. radix εὐχυλος καὶ εὐσαρκος c. pl. 1, 4, 1. *Λειρίον* τὸ κάτω μέρος pro χειρίον scribunt aliqui 1, 13, 2. Vide in *Νάρκισσος*. τὸ κρένον καὶ τὸ *Λείριον* καὶ ἐν ταῖς ὁσμαῖς ἐμφαίνει τινὰ βαρύντητα c. pl. 6, 14, 1.
- Λειρήν*, ψώραν, *λειρήνας* καὶ *λέπραν* Fr. IX, 14.
- Λειρηνῶ*, εἰλαία l. c. pl. 5, 9, 10.
- Λειψυδρία* c. pl. 5, 12, 1.
- Λείωμα*, εἰς τὰ ἄνρατα λειώματα, εἰς τὰ ὑδαρῆστερα Fr. II, 55.
- Λειψυδρίας*, τὸ ἐντός — θώδες γίνεται 4, 8, 11.
- Λέμμα*, τιθέασιν ὑπαίθριον τὸν πάλαιον ἐν τῷ λέμματι 4, 11, 6.
- Λέμμα*, in lacu Orchomenio δ προσαγορεύουσι *λέμμα* 4, 10, 1. nota p. 353. unde patebit, notitiam esse dubiae scripturae et interpretationis. Lemnam trisulcam Stackhouse, Marsileam quadrifoliam Sprengel p. 89. ed. sec. coniecit.
- Λειπετόμνον*, ἀπὸ τοῦ, ἐν Μηθύμνῃ Fr. VI, 1, 4.
- Λεπίς*, φλοιός *λεπιζόμενος* 3, 13, 1. et 4. *λεπιζομαι* τὸ στέλεχος 9, 2, 7. sed liber Urbanus plurimis in locis *λεπιζω* habet.
- Λεπίς*, ὅταν αἱ λεπίδες καταφέρονται de nive 4, 14, 13. nota. ὅταν αἰθρίας οὐσης λεπίδες καταφέρονται, ταῦτα δ' ἐστὶ πλατὴ ἄττα, φερόμενα μὲν φανερά, πυσύντα δ' οὐ διαμένει c. pl. 5, 12, 11. sed Codices scripti omnes vocem omittunt ab Heinsio additam.
- Λέπρα*, ψώραν, *λειρήνας* καὶ *λέπραν* Fr. IX, 14.
- Λεπρός*, λουόμενοι *λεπροὶ γίνονται* c. pl. 2, 6, 4.
- Λεπτόβλαστος* c. pl. 3, 7, 11.
- Λεπτόγειος* c. pl. 3, 6, 8. — γαίω 1, 6, 9. *λεπτόγειω* τόποι h. 8, 8, 6. Forma una restituenda videtur postrema, utpote Attica.
- Λεπτοδερμία* c. pl. 3, 5, 3.
- Λεπτόεινος* h. 3, 9, 3.
- Λεπτόφλοιος* h. 1, 5, 2. c. pl. 3, 7, 12.
- Λεπτόχυλος*, — λότερα c. pl. 6, 16, 5.
- Λεπυριώδης* ῥίζα 4, 6, 1. 7, 9, 4. 7, 12, 1. 7, 13, 9.
- Λεπυριώδης* ἢ *φλοιώδης* 1, 6, 7. ῥίζαν *λεπυριώδη* 9, 9, 16.
- Λευκάκανθα* inter *φυλλάκανθα* et *ἀκανθώδη* 6, 4, 3. *Cardium leucographum* comparat Sprengel. Dioscorides 3, 14. *ἀκανθάν* *λευκήν* describit, quam Sprengel cum *carduo argentario* comparat, et 3, 22. *λευκάκανθάν* nominat, cuius radicem tantum describit. Hanc cum *cnico acarna* comparat Spr.
- Λευκάρα*, vide *Λακάρα*.
- Λεύκη* cum aetate folia mutat 1, 10, 1. 3, 18, 7. nota p. 265. montana et campestris 3, 3, 1. describitur 3, 14, 2. ἢ λ. οὐ πόρρω τῆς αἰγέλου τῇ ὅλῃ μορφῇ καὶ τῶν φύλλοις — ἀπογηράσκουσα ἐξομοιοῦται τῇ

- καταξηραίνεσθαι c. pl. 4, 5, 7. ἀποξηρασκουσα πλατυφυλότιρον, λειοφλοιοτέρον καὶ αὐτοφώτερον τῆς αἰγείρου c. pl. 5, 7, 2. Populum albam interpretantur omnes.
- Λευκόγιος, ἡ, ἑλαιόφορος c. pl. 2, 4, 4. εὐγίον erat c. pl. 3, 6, 7. ubi λευκόγιον dare volui, operae λειογίον dederunt.
- Λευκόν, vide in Ἴων,
- Λευκόκαρπος κιστός 3, 18, 6.
- Λευκομφάλλιος ἀντὶ προδρομούς φέρεται c. pl. 5, 1, 8.
- Λευκόνοτος, λευκόνοτοι οἱ ἥρινοί νότοι Fr. V, 11.
- Λευκόνυκτος Fr. 20, 44.
- Λευκώτης c. pl. 2, 4, 12, nota.
- Ληάνη, ἐν τῷ, τῆς Εὐβοίας 8, 8, 5. nota.
- Λῆμνες, οἱ περὶ Λῆμνον ὀλιγοχρόνιοι πυροὶ βαρεῖς c. pl. 4, 9, 6. sed 4, 11, 4. est Ἄλυν, τὰ Λῆμνια τεράματα 4, 12, 3, μέλιτος Λῆμνια Fr. II, 52.
- Λιβανός, δάκρυον δένδρου 9, 1, 2. τὸν λιβανωτὸν ἐντίμνειν 9, 1, 6. ὁσμὴ λιβανωτοῦ παθαροῦ 9, 11, 3.
- Λιβανωτὶς, δύο εἶσιν, ἡ μὲν ἄκαρπος, ἡ δὲ κάρπιμος, ἡ κάρπος κάρχυς καλεῖται 9, 11, 10. describitur utraque Ibidem. radix in usu medico 9, 9, 5. De utroque genere dictum in annot. p. 777. Altera Sprengelii Editio κάρπιμον interpretatur athamantam pauacifoliam, omissa altera, Dioscoridis primum genus cachrya libanotin. Stackhouse rorem marinum officinalem et athamantam libanotin comparavit cum utroque genere.
- Λιβανωτός, de ipso δακρύῳ est 9, 4, 1. sed statim sequitur 9, 4, 2. λίβανος. τὰ τοῦ λιβανωτοῦ δένδρα Ibidem. describitur arbor Ibid. πυρώσεως προσδεῖται πρὸς τὸ ὄζειν Fr. 4, 12. Arborem thuriferam gem-
- nam a Theophrasto describi censuit Sprengel Ed. sec. p. 69. 70. Arabicam primo loco, Amyridem Kataf, a Forskallio descriptam, alteram Indicam, a Britanno Roxburgh et Colebrook (Asiatic Researches Vol. IX. p. 377. seqq.) descriptam, Boswelliam serratam a sectione 7. capituli 4. libri 9. Vide etiam χόνδρος. Ceterum ἡ λίβανος e Pindaro, et ἡ λιβανωτός e Menandro laudantur. Cf. ad Phrynichum Lob. p. 187. 188.
- Λιβός, τὸν λιβάδην ξηρανομένων 2, 4, 4.
- Λιβύη, ibi tritico a vermicibus erosio quid fiat 8, 10, 4. Λιβύης ἡ μὴ ὑμμένη 4, 3, 5. σιτοφόρος c. pl. 3, 23, 4. ἀπὸ τῶν ἐν Λιβύῃ ποταμῶν αἰεταὶ οὐ γίνονται Fr. V, 25.
- Λιγυστική, περὶ τὴν Λιγυστικὴν ὅπου καὶ τὸ ἥλεκτρον, ἀνδραυς ὁρτυτταται γυνεὺς Fr. II, 16.
- Λιθάριον 3, 7, 5. cf. 3, 8, 3. Hanc formam damnat et λιθιδιον praefert Phrynichus Lob. p. 180.
- Λιθία, τοῖς λιθίῳσι 7, 6, 3.
- Λιθοκάλλητος, λιθοί, οἷς πρὸς τὰ κόλλητα χρῶνται Fr. II, 35.
- Λίθος Ἡρακλεία 9, 18, 2, nota. ὁμοίος σαρφαὶ ἐύλοι ἐν τῆς Σικαντινῆς μεταλλῶς εὐρεθεῖς Fr. II, 17. ὁ περὶ Μίλητον, γωνιοειδὴς ὤγ, ἐν ᾧ περ καὶ τὰ ἐξάγωνα 19. ᾧ γινώσκουσι τὰς σφραγίδας 44. γῆς διαφοραὶ, ἣν μαλάττιοντες, τὰς δὲ τήκεντες καὶ τρέποντες συντιθέασιν τὰς λίθους τὰς ἐκ τῆς Ἀσίας ταύτας ἀγομένας 48. et 61. λίθοι μέλαιναί οὖσαι λευκὰς γραφοῦσι γραμμὰς Fr. 20, 15.
- Λιθοτομία Fr. II, 6.
- Λιθώδης, γύψος. Λιθωσιτήρ μύλλον ἡ γυνώδης Fr. II, 65.
- Λιμνοῦσθαι, λιμνοθέτων τῶν πλησίων c. pl. 5, 12, 3. λε-

- λιμνωμένον τοῦ παιδίου 5, 14, 2.
 λιμνωμένοις τόποις c. pl. 5,
 15, 9. ubi editum λιμνώδεις.
 Λιμόδωρον describitur 8, 8, 5.
 sub cumino et foeseo graeco
 radicibus innascitur: ubi αἰμό-
 δωρον vulgabatur: *nota*. τὸ λι-
 μόδωρον τὸ βούκεας φθείρει
 εὐθύς τῇ ῥίζῃ παραφυόμενον
 c. pl. 5, 15, 5. Dictum de eo
 in Annot. p. 690. 691. Oro-
 bachon caryophylleam coma-
 paravit Editio altera Sprenge-
 lii p. 79.
 Λίνον, λίνου σπέρμα γλίσχρον καὶ
 λίπος ἔχον 3, 18, 3. mutatur
 in αἶσαν 8, 7, 1. τὰ λίνα τῷ
 αἰτμῷ ἐφύμενα Fr. III, 43. φυ-
 εται ὡς παρ' λίνον πυρίαν 9,
 18, 6. vitioso vocabulo: *nota*.
 αἰσαν, εἰ καὶ τὸ λίνον ἔλαιου-
 ται c. pl. 4, 5, 4.
 Λιουσιπάρτεν φλοιὸς πολύλοπος
 1, 5, 2. *nota* p. 21. seqq. τὴν
 ἐκ λίνων καὶ σπάρτων καὶ πάν-
 των ὅποσα φυτῶν νεύρα εἴπο-
 μεν δῆμιονργίαν Plato Politici
 p. 295. ed. Bekkeri.
 Λίπα ἀλειψαμένους 9, 8, 5.
 Λιπάρα, κατὰ Λιπάραν Fr. II,
 15.
 Λιπαράιος λίθος Fr. II, 14.
nota.
 Λιπαρὴς, χυλοὺς λιπαρεῖς καὶ δο-
 μείς c. pl. 1, 22, 5. vide-
 tur esse pro λιπαροῦς; idque
 habet liber Urbinae.
 Λιπαρός, vide λιπαρὴς.
 Λιπῶν de arboribus vere glu-
 bentibus vulgabatur, ubi λο-
 πῶν dedi cum Codd.
 Λιπῶδης, φύλλον λ. 3, 12, 1. alibi
 λιπαρόν.
 Λίτρον, pro λίτρον, fit e cineri-
 bus combustae quereus 3, 7,
 6. λίτρον χρῶνται πρὸς λάχανα
 ἔνια c. pl. 3, 18, 8. οἱ τὸ λί-
 τρον ἐμβάλλοντες τῇ σαφάνῃ
 ἐφομένη c. pl. 6, 10, 9. ἐν λί-
 τρον προβριχόμενα σπέρματα
 τετραμορίστια γίνεται c. pl. 5,
 6, 12.
 Λίψ, ἄνεμος Fr. V, 51. ἐάν
 περὶ ἱσημερίαν πνεύσῃ, ὕδωρ
- σημαίνει Fr. VI, 1, 20. ὕδωρ
 μέλιστα VI, 2, 11. δασύνει
 τὸν οὐρανὸν *Ibidem*.
 Λοβός, σπέρμα ἐν λοβῷ 1, 11, 2.
 6, 5, 3. de cichorio 7, 11, 3.
 καρπὸν καρνηρόν ἐν λοβῷ με-
 λία ἔχει 3, 11, 4. λοβοὺς ἐ-
 σχισμένους (τοῦ φύλλου) ὥς τῆς
 ἰνὸς 3, 12, 7. λοβοῖς πλατῆσι
 de fructu πολυτίμας 3, 14, 4.
 σπασάμον 3, 18, 13. τὰ χέδρο-
 πα λοβὸν ἔχει 8, 3, 4. οἱ κα-
 λούμενοι λοβοὶ 8, 5, 3.
 Λοιμώδης φθορὰ ἀκαρίων Fr.
 XIV, 5.
 Λοκρὴς ἡ τῆς Ἰταλίας εὐθηνεῖ τῷ
 ζεφύρῳ Fr. V, 44.
 Λοξὼν τῇ θάσει πρὸς Ἑλλάδα Fr.
 I, 73.
 Λοπὰς morbus oleae 4, 14, 3.
nota p. 391. Hesychii glossam
 Λοπὰς — καὶ λίθος ἐν Ἑλλάδι
 docte Coray ad Xenocratem
 p. 156. corrigit: ἥλος ἐν ἑλαίᾳ.
 Eodem modo Suidam emen-
 dat eadem tradentem. Idem
 Hesychius: Μύνης, ὃ ἐν ταῖς
 ἐλαίαις ἐγγεννόμενος ἥλος. un-
 de patet, Theophrasti locum
 Grammatico ob oculos fuisse.
 Λοπάς 3, 5, 1. *nota*. 3, 5, 3.
 3, 13, 2. morbus ficus λοπάς
 4, 14, 5. c. pl. 5, 9, 9. ubi
 Heinsius λοπάς dedit. ὅτι λοπῶ-
 σιν ἐλάτη καὶ πεύκη 4, 15, 3.
 quid dicatur 5, 1, 1. His fere
 omnibus in locis λοπῶν vulga-
 batur.
 Λοπητός 5, 1, 1. πρῶτος, δεύ-
 τερος, τρίτος 5, 1, 2.
 Λοπίζω Urbinae liber dat, ubi
 λεπίζω vulgatur. Cf. etiam ad
 3, 13, 1. et 4. *notam*.
 Λούσσον ἐλάτης quid? 3, 9, 7.
 Λούφουρα 2, 7, 4. 3, 10, 2. ὕ-
 γα τὰν λαφύρων 5, 7, 6. 6,
 7, 6. κόπρος c. pl. 3, 6, 1.
 καυποτάτη c. pl. 3, 9, 5.
 Λοχαίων ποιούσι c. pl. 3, 21,
 5. *nota*. 3, 23, 5.
 Λοχμώδη, τὰ, 4, 8, 1. 4, 11,
 13. λοχμωδέστατον 4, 11, 11.
 Λυγκούριον Fr. II, 28. ἔλκε ὥς-
 περ, τὸ ἡλικιόρον *Ibid.* τὸ θῆ-

λυ διαφανέστερον καὶ λευκώ-
τερον 31. Fr. XV, 2.

Λυγὲ Fr. XV, 1.

Λυδός, ἢ Λυδὴ λίθος ἢ βασανι-
ζουσα τὸν χρυσὸν καὶ ἀργυρον
Fr. II, 4.

Λυκάβητις Fr. VI, 1, 4.

Λυβὸς ποταμὸς prope Heracleam
Ponti Fr. XII, 9.

Λυμαίνονται, τὰ δένδρα λυμαίνονται
ἐν ῥαβδιζόμενα c. pl. 1, 19, 4.

Λυμ. τοὺς χυμούς c. pl. 6, 17,
5. Fr. 4, 10.

Λυπρός, λυπρὰ χώρα καὶ ἄτρο-
φος 4, 5, 4. τὰ λάχανα καὶ
ὁ δημητρεὺς καρπὸς λυπρὰ τῇ
φύσει c. pl. 2, 4, 5. πιστέρας
δεῖται τροφῆς Ibidem. ὑπὸ
τῶν ξηρῶν καὶ λυπρῶν τροφῶν
οὐδὲν ἀρκεῖσθαι διὰ τὸ μὴ
ἀπολαύειν c. pl. 2, 4, 6. λυ-
πρὰν, ορροί. ἀγαθὴν c. pl. 3,
2, 2.

Λύρα, ζυγὰ λύραις 5, 7, 6.

Λυτικὸν φάρμακον 9, 16, 9.

Λυχνίς, flos coronarius θερινός
6, 8, 3. eadem a Dioscoride
3, 114. describitur ita: ἄνθος
ὁμοιον λευκοῖα, ἐμπόρφυρον δέ.
Agrostemma coronarium in-
terpretatur Sprengel; Lych-
niu L. comparat Stackhouse.

Λύχνος, ὅταν ἐπιτιθῇ τι τοῖς
λύχνους Fr. III, 22. οὗς γυν
ποιοῦσι τοὺς χαλκοῦς, οἷς ἀντι
τῶν λαμπτήρων χρῶνται Ibidem:
sed ibi plures et meliores
libri ἐπὶ τῶν habent. τὸ ἐν τοῖς
μεγάλους λύχνους πῦρ 25. πλέον
ἔλαιον ἀναλίσκουσιν ἐν τοῖς
πυλμασιν 27. τοὺς λύχνους
τινὲς εἰς τὰ στόματα λαμβά-
νοντες ἀποσβευνόντες οὐ καί-
ονται Fr. III, 57.

Λύω, αἱ κοιλίαι λύονται c. pl.
1, 13, 6.

Λύσινα ἔβλα εἰς στρόφιγγας 5,
5, 6. λωτίνω ἔβλω 4, 2, 9.

Λωτός, καυλὸς ἄσπερος 1, 5, 3.
μήτρα 1, 6, 1. inter παχιελῶς
ἀποζα ἢ ὀλίγοζα 1, 8, 2. ἔβ-
λον μέλαν ἔχει 4, 2, 5. ἔβλον
χρώματι λοτοιειδές 4, 2, 12.

Λωτός herba ἐπιγυμνόφυλλος καὶ

ἐπιγυμνόφυλλος 7, 8, 5. lotus
et alyssum eodem anno e se-
mine non germinat 7, 13, 5.
c. pl. 4, 6, 1. τὸ περιέχον τὸν
καρπὸν μὴ εὐχάριστόν ἐστι μήτ'
ὁμοίως ἀποδύεται c. pl. 4,
8, 8. huc item pertinere vi-
detur. εἶδη πολλὰ λωτοῦ 7,
15, 3. Totus hic locus ita le-
gitur: Τὼ μὲν γὰρ ἐν πλείοσιν
ιδίαις εἰσὶ καὶ σχεδὸν οἷον
ὁμωνύμοις, ὥσπερ ὁ λωτός
τοῦτου γὰρ εἶδη πλείω, δια-
φύροντα καὶ φύλλοις καὶ καυ-
λοῖς καὶ ἀνθεσι καὶ καρποῖς
ἐν οἷς καὶ ὁ μελλίλωτος καλού-
μενος, καὶ δυνάμει δεττὴ κατὰ
τὴν προσφορὰν, εἴτε τε τῷ μὴ
τοὺς αὐτοὺς τόπους ζητεῖν.
ubi suadente Bodaeo cum Bri-
tannica μελλίλωτος scripsi pro
vulgato μέλλας αἴτος. Cf. An-
not. p. 638. Praeterea verba
turbata ita sunt in ordinem
redigenda: καὶ καρποῖς, καὶ
δυνάμει δὲ τῇ κατὰ τὴν προσ-
φορὰν, εἴτε τε τῷ μὴ τοὺς αὐ-
τοὺς τόπους ζητεῖν, ἐν οἷς καὶ
ὁ μελλίλωτος καλούμενος. Re-
liqua vide in Μελλίλωτος. Lo-
tum Homericum Sprengel in-
terpretatur lotum corniculat-
um, Theophrasteum hunc
omisit: Dioscorideum 4, 111.
similiter lotum corniculatum,
sed in altera editione melilo-
tum messanensem Willdenovii.
Stackhouse loti tria genera
posuit e Theophrasto, primo
Celtin australem, secundo
nymphaeam lotum, tertio lo-
tum melilotum. Praeterea σί-
τον μέλιαν polygonum fago-
pyrum, μελλίλωτον trifolium
officinale interpretatur. Du-
bito equidem, an loto corni-
culato aut meliloto messanenai
magis quam loto meliloto loci
postremi notitia de semine dif-
ficulter absolvendo et expli-
cando a fructu (τῷ περιέχοντι
τὸν καρπὸν) conveniat, quae
fortasse congruit naturae, me-
dicagium.

Μαρίς Aegyptiacus 4, 8, 9. *not.* p. 345. Euphratis 4, 8, 19. *nota* p. 346. c. pl. 2, 19, 1. Hunc nymphaeam lotum plerique omnes interpretantur. Pauca lubet addere, quae subministravit descriptio Galli *Delile* in Descriptione Aegypti T. II. P. II. p. 303. seqq. cum Tabula 60. Primum modum consideremus, quo fructus in acervum congestos Aegyptii putrefaciebant, deinde semina inde lavando extracta, siccata et pinsita in panem formabant. Gallus fructum aliter descripsit quam Gaertner, nec septorum transversorum neque omnino Gaertnerianae notitiae mentionem fecit. De seminibus ita refert: *Ces graines restent collées à la substance du fruit, s'il se dessèche hors de l'eau; mais presque toujours il se pourrit dans les marécages, en sorte que les graines se répandent dans la vase.* Quare rectius narratum a Theophrasto esse censet modum, quo semina colligebantur ad usum cibariam, nunc omissum, quam ab Herodoto, qui putrefactionem fructuum annotare omisit, eosque in sole siccari denotat narravit. Radicem hodieque coctam edunt incolae, *Byaru* appellantes: praeferrunt tamen simillimam radicem nymphaeae coeruleae, illamque pecorum pastui, hanc cibo Arabum nominibus distinctis dedicant. Itaque Plinii verba notitiae Theophrasti addita, *neo aliunde magis, quam purgamentis eius sues crassescunt*, doceant, antiquos Aegyptii incolas minus fastidiosos in cibi delectu quam hodiernos fuisse. Colorem inferioris pulpa radicem vel crudae vel coctae nec in alba nec in coerulea nymphaea Gallus annotavit, quare signifi-

cationem vocis Theophrastae *λεξιθώδες* definire e Galli notitia non licet. Malim tamen nunc de pultis natura quam de vitelli colore interpretari. Magnitudinem radicis (*μοσχοίων*) Herodotus cum malo, Theophrastus cum malo Cydonio comparant, Strabo piperis grano paulo maiorem ait, Gallus minorem malo Cydonio dicit, addens: *elle a quelque ressemblance, pour la grosseur et la substance, avec la châtaigne.*

Λωτός δένδρον παρδομιον ἔχον τὸν καρπὸν τῷ λωτῷ παρὰ μέρος φέρεται ἐξ ἑκατέρων τῶν βλαστῶν c. pl. 4, 6, 9. quae notitia ad quam arborem referenda sit, dubium esse videtur. Vide annot. p. 324. Dioscorides loton δένδρον εὐμέγεθες, fructu dulci, eduli, maiore quam piperis granum, 1, 171. tanquam Graeciae indigenam describit, quam Zizyphum loton interpretatur Sprengel p. 141. ed. sec.

Λωτός δ Λιβυκός describitur 4, 3, 2. *ἐν Ἀσβύη πλείστος καὶ κάλλιστος.* *Ἔστι δὲ τοῦ λωτοῦ τὸ μὲν ὅλον δένδρον ἴδιον,* (ita Urbinas pro μὲν ἴδιον γένος) *εὐμέγεθες — Γίνη δὲ αὐτοῦ πλείω διαφορὰς ἔχοντα τοῖς καρποῖς.* Cyrenaicus Euphrasidum a Lotophagorum loto differt 4, 3, 2. Addit sect. 3. descriptionem ex aliena traditione paulum diversam, quae facit lotum δένδρον θαμνώδες, fructus nuclea (καρπῶν) magno, pulpa non carnosa, sed veluti coriacea. Fructum Lotophagorum sapore praestare, lignum vero Cyrenaei, colore nigro, qui sit etiam in radice, minus tamen densa. *Λωτὸ τῷ Κυρηναίῳ* simillimam *ἀκανθὰν* Aegyptiam Herodotus 2, 96. narrat, qui Lotophagorum loti fructum refert esse magnitudinis fru-

otus lentisci et dulcissimum 4, 177. Cf. Annott. p. 295. seqq. Si *ακανθας* Herodoti de genere nigro intelligenda est, ut opinatur Sprengel h. r. h. p. 88. ed. sec., quam acaciam arabicam interpretatur, minor, qui *μορφή δημοσιότατη τῷ Κυρηναίῳ* *λωτῷ* conveniat zizypho loto et celtidi australi, quam utramque simul in loco Theophrasti descriptam cum Anguillara existimat Sprengel. Nam quod ait vir doctissimus, lignum loti Cyrenaici cum acanthino ab Herodoto comparari, contrarium docent verba scriptoris ipse de forma arboris supra posita. Equidem non nego, alteram Theophrasti notitiam, ex alio fonte ductam, convenire fructibus celtidis australis: itaque ea videtur ad Lotophagorum fructum referenda esse. De Libycō extat dissertatio Galli *Desfontaines* in *Mémoires de l'Acad. des Sciences* 1788. p. 443. ubi satis evidenter demonstravit, lotum Libycum esse arborem, quam cum Britanno Shaw Linneus rhamnum lotum vocaverat, hodie vero zizyphum lotum dicere maluit. Sed de Cyrenaico loto nec Gallus nec civis noster Sprengelius dixit: multo minus Hermannus in annotatione ad Polybium T. VIII. P. I. p. 121. Theophrasti notitiam e duobus diversis auctoribus, quos ignoramus, ductam esse, dubitari non potest. De Libycō loto obiter Strabo 17. p. 663. Lips. tradit: *καὶ δένδρον δὲ ἴσμε μάλιστα καλούμενον, ἃς οὐ σκευάζουσιν οἶνον*, ubi de nominis forma dubitant viri docti, Si verum est, serius est usurpatum. Genere neutro insulae Meningis lotum dixit 17. p. 681. *πολὺ τὸ δένδρον ἐν αὐτῇ τῷ καλούμενον λωτῷ*.

Λωτός, ὃ εἰς τὰ ἀρώματα *χρῶνται*, nominatur cum aliis herbaceis 9, 7, 3. Usus ad aromata nusquam in arbore nec in herba commemoratum legere memini. Equidem non dubito, meliloton intelligi, de quo vide sub hac voce. Similis dubitatio de herba, de qua Scholion Mediolauense ad Odysseae 9, 82. *μύχε δι' ἑν Λιβύπτιοι βοτάνην ἐφαίνοντες ἀλώσαι καὶ πίπτοντες ἐσθίουσιν*. Alterumque ibidem; *Λωτός ἴσμε βοτάνη ἰσδομένη. ἔνιοι δὲ μυρόλωτον λέγουσι*.

Λωτοφάγοι, εἰ καλούμενοι, 4, 3, 1. *Λωτοφαγίας* νῆσος *Φάρος* 4, 3, 2.

M.

Μαγιάς, πρὸς τὰς, moly adhibetur 9, 15, 7.

Μαγνήτις, ἡ μ, αὕτη λίθος, ἡ μολα τῷ ἀργύρῳ, *ταρνευτή* Fr. II, 41. *nota*.

Μαγνυαρίς, ἡ, καλονμένη 1, 6, 12, Syriae, a silphio diversa 6, 3, 7. *nota* p. 483. Cachrya alatum Sprengel p. 66. ed. sec. caulis silphii 6, 3, 4. *nota* p. 480.

Μάδισις, vide in *Μύδοις*.

Μαδωνίαν Boeotia vocant τὴν νημφαίαν 9, 13, 1.

Μαζίναις, τοῖς, καλονμένοις Fr. XII, 2. *nota* p. 801. Adde Coraiaum ad Xenocratem p. 86.

Μαιώτις, περὶ τὴν *Μαιώτιν* 9, 13, 2.

Μακεδόνων, εἰ περὶ, 8, 9, 1, 9, 2, 3.

Μακρόβιος 4, 13, 1.

Μακροβιότης 4, 13, 2.

Μακροβόλος c. pl. 1, 3, 3. *ἔπιος καὶ κοκκυμηλία*.

Μακροτεμνὴν c. pl. 3, 11, 2.

Μακρότομος ἄμπαλος c. pl. 3, 2,

3. **Μάλαγμα**, ἢ τινες **μαλάγματα** καλοῦσι Fr. 4, 61.

Μαλακοπούρητος ὅσα c. pl. 2, 11, 7, et in libro Urbinato 1, 21, 2.

Μαλακός, μαλακῶν ἢ νοτίων χειμῶνων c. pl. 5, 1, 14. **μαλακῇ** καὶ οὐ κατακαυσίῳ πυρώσει c. pl. 6, 17, 8.

Μαλακόφλοιος c. pl. 1, 6, 4.

Μαλάχη, ἢ ἀποδεδρομένη 1, 3, 2, cum hac comparavit Stackhouse Lavaterram arboream Lin. 8, φλοιὸς περιτριβεται 4, 15, 1, Cannabin silvestrem Dioscorides 3, 160. ait corticem torquendis funibus aptum largiri. Hanc viri docti althaeam cannabinam Lin. interpretantur. Inter cetera agrestia cocta editur 7, 7, 2. **ἐπιγαυδαυλός** 7, 8, 1. τῇ γαύσει ὥσπερ τῆς **μαλάχης** ἢ **ναυλός** 9, 18, 1. ἀντὶ ἀγρῶν **μαλάχης** πτόρθους Aristophanes Pluti versu 544. τὰ φύλλα συμπεριφέρεται τῷ ἡλίῳ c. pl. 2, 19, 5, cf. Boetius p. 823, **μαλάχην** τὴν ἀγρίην τὴν πλατύφυλλον adhibet Hippocrates Foesii p. 622, 19.

Μαλιακὸν κόλπον, τὰ ἐν τῷ, φθαίρει πάντα ὃ ξέφυρος Fr. V, 45, περιέχεται τῇ Οἰτῇ καὶ ταῖς συνιέουσιν ὄρεσι Ibidem.

Μαλιναθύλλη 4, 8, 12, describitur: nota p. 348. seqq.

Μάλιστα μόνος λέγεται c. pl. 1, 2, 1. ubi ἢ μόνος scribere volui, ut alibi saepius, ubi ἢ omissum erat, ισχυρότατα τότε καὶ **μάλιστα** αὐτῶν τὰ δένδρα c. pl. 3, 7, 10.

Μάλλον ισχυρότερον c. pl. 1, 6, 10. **χαίρων** c. pl. 2, 15, 6.

Μαμάλι locus Arabiae 9, 4, 2.

Μανδράγορας 6, 2, 9, καρπὸς μέλας, φαγώδης, αἰνώδης Ibidem. superstitio in radice efodienda 9, 8, 8. usus foliorum et radice 9, 9, 1. **πλισίων** δίδωμενος θανατηφόρος c. pl.

6, 4, 5. Cf. annot. ad hist. p. 474.

Μανός καὶ **πυκνός** κατὰ τὴν φύσιν 1, 8, 2. 1, 9, 1. **μαναὶ αἱ ῥίζαι** c. pl. 5, 12, 8. **ῥήμα καὶ μανός** ἀστράπτει Fr. VI, 2, 7. Comparativum et superlativum variant libri editi per o et ω, sed Urbinas fere ubique **μανότερος** et **μανότατος** verum habet, v. c. c. pl. 4, 2, 1. 4, 10, 1. 4, 16, 15.

Μανοσπορίω, ὅρρος. **πυκνοσπ.** 8, 6, 2.

Μανόσπρος, c. pl. 3, 21, 5. ὅρρ. **πυκνόσπ.**

Μανότης, διὰ **μανότητα** καὶ εὐσηψίαν 8, 9, 1. καὶ **πυκνότης** τῶν φυτευομένων c. pl. 3, 7, 1.

Μανόφυλλος καὶ οὐ δασύφυλλος 7, 6, 3.

Μανόχροοι οἱ γέροντες Fr. IX, 19.

Μανῶν, διυγραινόμενον καὶ μαρνούμενον c. pl. 5, 13, 6. **μαρνούμενον** καὶ **κενουμένων** τῶν ῥιζῶν 9, 14, 3. ἢ **κόπρος** **μανοῦ** τὴν γῆν c. pl. 3, 6, 1.

Μάρωσις, διὰ τὴν μ. ἔχει **μάλιστα** τὴν ὑγρότητα c. pl. 4, 14, 2. 5, 11, 3.

Μάραθρον, τὸ, foeniculum 1, 11, 2. ubi solus Urbinas liber Atticum **μάραθρον** habet, quam formam campus Atticus **Μαραθῶν** testatur. Sic et 1, 12, 2. ubi ἢ **ὑγρότης** εὐωδίας τινὰ ἔχειν dicitur. **τριχόφυλλον** ὥσπερ τὸ **μάραθρον** 4, 6, 3. ubi nulla varietas: sed c. pl. 6, 9, 3. ἢ τῇ γαύσει τῶν ὀσμῶν **ἀισθησις** **μάλιστα** ἐνδηλος ἐπὶ τῶν εὐσταθῶν λεγομένων, τῶν τε **λαχανηῶν**, ὥσπερ **ἀνηθαν**, **μαράθρον**, **μυρίδος**, Urbinas **μαράθρου** habet, Anethum foeniculum, sed in altera editione etiam in Theophrasto Meum foeniculum, mutato nomine, interpretatur Sprengel.

Μαραθῶνος λίμνης καὶ ἐκείνη 9, 13, 1.

Μαργαρίτης, ὃ μ. καλούμενος γίνεται ἐν σατρώ, ἡλίκος ἐχθρ-

- ος ὀφθαλμός εὐμεγέθης, ἐξ οὗ ποιοῦσι τοὺς πολυτελεῖς ὄρμους Fr. II, 36. Plura de historia margaritarum dicentur in altera editione Aeliani h. a. 10, 13. et ad 15, 8.
- Μαριανδυνῶν κόμη Ἀκόναι 9, 16, 4.
- Μάρμαρες, οὗ τήκισθαι τὸν μάρ., ἀλλὰ πατακαιοθαι, καὶ κορταν ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι Fr. II, 9. καλοῦσι μάλιστα τοὺς μαρμάρους 69.
- Μάρον, τὸ, θερμαντικόν Fr. 4, 33. nota p. 662. διαμένει ἐτη δύο (inter ἀρώματα) Fr. 4, 34. Dioscoridis 3, 49. et Plinii 12. s. 53. Marum Sprengel cum Teucurio maro comparat; contra quam opinionem plura dixit Schreber p. VII. Sibthorpius origanum sipyleum Prodr. Fl. Gr. p. 417. comparavit.
- Μάσημα 4, 8, 4. et 5.
- Μάσησις c. pl. 6, 9, 3. Fr. 4, 8.
- Μασπιτον, folium silphii 6, 3, 1.
- Μασσαλία, ἐκ M. ἀγεται δ ἄνθραξ Fr. II, 18. ubi quidam Μασσυλίας scribi maluerunt. Vide Addenda Tomi V. ἐκ τῶν περὶ M. 34. ἐλλέβορος Μασσαλιώτης 9, 10, 3.
- Μαστίχη ἡ ἀκανθώκη ixinae 6, 4, 9. δάκρυον τῆς σχίνου καὶ τῆς ἀκάνθης τῆς ἱβίνης, ἐξ ὧν ἡ μαστίχη 9, 1, 2.
- Μασχάλη, ῥάβδος ἀντιμασχαλῶν καὶ ἀνδρός 3, 15, 1. μασχάλας ἰνοφθαλμίζειν τὰς λειοτάτας καὶ νωπιάτας c. pl. I, 6, 4.
- Μασχαλίδας erat 3, 7, 4. ubi μασχαλίδος dedi.
- Ματρικίτης ἐν Μηθύμνῃ ἀπὸ τοῦ Λεπιδόμνου observavit astra Fr. VI, 1, 4.
- Μεγαλεῖον μέρος ἐκ πλειόνων χρωματιζόμενον Fr. 4, 29, 30. 31. nota. vires medicae 35.
- Μεγαλόκαρπος 4, 4, 3.
- Μεγαλόκναυλος 7, 6, 3.
- Μεγαλόρριζον ἑλάται c. pl. 2, 3, 8. sed ibi μεγαλοπύρρηνοι debet esse.
- Μεγαλόσχημος c. pl. 6, 1, 6.
- Μεγαλόφυλλος c. pl. 2, 10, 3.
- Μεγαρίδος ἐπὶ Φαλύκῳ 2, 8, 1. δ κότινος δ ἐν Μεγάροις ἐν τῇ ἀγορᾷ 5, 2, 4. οἱ Μεγαρεῖς pulverant σικύους c. pl. 3, 16, 3. terram inferiorem sursum fodiendo referunt anno quoque quarto c. pl. 3, 20, 4.
- Μέγας, μέγα δὲ ταῦτη (τῇ πύκνῃ) καὶ ἡ λιπαρότης c. pl. 5, 16, 2. τὰ τῆς ἀρχῆς οὗτοι μεγάλα 5, 17, 7. μέγα διαφέρουσιν οἱ τόποι 5, 18, 3.
- Μεθίσταμαι, vide Ἰσταμαι.
- Μεθύσκω τὴν αἰσθησιν Fr. 4, 46.
- Μεῖς, δ τρίτατος ὧν σημαίνει 5, τι ἂν σημαίνει Fr. VI, 1, 10. εὖν δ μεῖς ὀρθός ἐστὶν ἡ — ὅταν ἡ κεφαλή ἡ ἄνω τοῦ μηνὸς ἐπιπύτη, βόρειος δ μεῖς, ὅταν δ' ἡ κάτωθεν, νότιος, εὖν δ' ὀρθός καὶ μὴ καλῶς ἐγκυκλιμένος μέγας τετράδος Fr. VI, 2, 2. εὖν τρίτατος ὧν λαμπρός ἡ Fr. VI, 4, 2. Chrysippus Stobaei Eclog. Phys. p. 556. ed. Heeren. Μεῖς ἐστὶ τὸ φαινόμενον τῆς σελήνης πρὸς ἡμᾶς ἡ σελήνη μέρος ἔχουσα φαινόμενον πρὸς ἡμᾶς. Plenius et rectius Cleomedes Θεωρίας κυκλικῆς libro 2. c. 5. p. 111. Οἱ μὲν παλαιοὶ τρεῖς εἶναι περὶ τὴν σελήνην σχήματα ἔρασαν, τὸ μηνονειδές, τὸ διχοτόμον, τὸ πεπληρωμένον. ὅθεν καὶ τριπρόσωπον τὴν Ἀρτεμιν ποιεῖν ἔθος ἐστίν. Οἱ δὲ νεώτεροι προσέθισαν τοῖς τρισὶ τὸ ἦν καλούμενον ἀμφίκυρτον, δ μῦζον μὲν ἐστὶ τοῦ διχοτόμου, μῦζον δὲ τοῦ πανσελήνου. Μὴν δὲ καλεῖται κατὰ τέσσαρα σημαινόμενα. Καὶ γὰρ ἡ σελήνη (θεός Codd. duo), ὁπότεν ἡ σιγμοειδὴς τῷ σχήματι, μὴ καλεῖται, καὶ αὐτὸ τὸ κατὰ στήμα τοῦ αἵματος τὸ ἀπὸ συνόδου ἐπὶ σύνθετον, ὡς εἰσάγετον λέγειν καυματώδης γέγονεν δ

μήν ἢ εὐκράτος· ἢ καλεῖται δὲ (μὴν Codd. duo) καὶ τὸ ἀπὸ συνόδου ἐπὶ σύνοδον χρονικὸν διάστημα, καὶ λοιπὸν ὁ χρονικὸς ἡμέρας χρόνος, ὡς λεγόμεν μήνα ἀποδιδημηκέναι ἢ ἐπιδημῆν. Codices duo boryciaci comparati a me locum integriorem habent, alter mens, alter bibliothecae Rhadigeranae Wratislaviensis. Etymologicum editumque alterumque Orionis cum Philoxeno de dialecto Ionica μῆς derivant a verbo μέω, μέω, minuo. Α μῆς et μῆν, μῆνός, est μῆν, μηνός, ὁ, et μῆνη, ἡ.

Μελάγγειόν τινα 8, 7, 2.

Μελάγγεις c. pl. 2, 4, 12. γλίσσχα καὶ μ. c. pl. 1, 21, 3.

Μελαγκρανὶς genus οχείου 4, 12, 2. nota p. 374.

Μελαμπέδιος ἑλλέβορος niger a Melampode appellatus 9, 10, 4.

Μελάμπυρον, Siculi vitium tritici 8, 4, 6. nota p. 666. μελάμπυρος δὲ Ποντικός, ἐν τοῖς πυροῖς 8, 8, 3.

Μελάνδρον, medulla ligni quercui 1, 6, 1. nota. πυκνὸν 5, 3, 1. Homerica Odyssea 14, 12. τὸ μέλαν δένος nominat. Si vera est Hesychii annotatio, ἐνδρὸν, καρδία δένδρου καὶ τὸ μέσον, erit μελάνδρον dictum quasi μέλαν ἐνδρὸν. Nam Hesiodi ἐγγ. 469. ἐνδρὸν, pars aratri, diversum esse videtur.

Μελανεύντα μάλλον Fr. III, 50.

Μελάνιον, vide in Ἴον τὸ μέλαν. Μελανόχρους, οὗς, τὸ μελανόχρων Fr. I, 78. Vide ἀλλόχρων et ὁμοχρων.

Μελαντιγία, πολλὰ βάπτειται — ὅλα Fr. 20, 21.

Μέλας Boeotiae fluvius, μεταξὺ Κηφισοῦ καὶ Μέλανος 4, 11, 8.

Μέλας καὶ Κηφισὸς coniuncti non miscent aquas c. pl. 5, 5, 2.

Μελεῖται εἶσαι καὶ ἀδύνατοι c. pl.

6, 13, 5. nota: sed ibi Codd. scriptura ἀλλ' ἢ ἀμελεῖται mutanda cum Coraio in ἀλλ' ἀμβλεῖται.

Μελέινος 5, 7, 8. Ita etiam Mathematici veterum p. 108. μελεῖνα ὑποστυλώματα. itaque non opus est cum H. Stephano in Thesaurο μελίνους scribere in Theophrasto. Homericum ἔγχος μελινον transpositis litteris factum est.

Μέλι, μέλιτος γένεσις τριτῇ, ἀπὸ τῶν ἀνθῶν, ἐκ τοῦ αἵματος, ἐν τοῖς καλομένοις Fr. XVIII. ὄσον πύξου 3, 15, 5.

Μέλια montana et campestria 3, 3, 1. describitur 3, 11, 3. παρὸν καρυκὸν ἐν λοβῷ ἔχει 3, 11, 4. Vide βουμλία. Fraxinus excelsior et ornus L. intelligitur, illa βουμλία, haec μέλια vocata. Flores masculo excelsioris partim mixtos hermaphroditis partim aegros positos ὅλον βρύα dixit Theophrastus. Cf. Annot. p. 206.

Μέλις οἶτος erat 7, 15, 3. ubi μελίλωτος dedit.

Μελίλωτος, ὁ. Locum de loti generibus diversis, ἐν οἷς καὶ ὁ μελίλωτος καλούμενος 7, 15, 3. ubi vulgo μέλις οἶτος legebatur, posui supra sub voce Λωτός. De eo est μελίλωτος ξηραίνόμενος μάλλον ὅχει καὶ οἶνω φανθεὶς εὐοσμότερος c. pl. 6, 14, 8. ξηρανθεὶς τὴν δύναμιν ἔχει Fr. 4, 34. εἰς πλείον χρόνον διαμένει εὐσμός c. pl. 6, 14, 11. Non dubito, esse hunc eum, qui simpliciter Λωτός dicitur, ὃς εἰς τὰ ἀρώματα χρωταὶ 9, 7, 3.

Μελίνος inter ἰσχυρόριζα c. pl. 2, 12, 3. κανύους ἰσχυρούς καὶ πολυσχιδεῖς ἀποδίδωσιν Ibidem. Photius: Μελίνη — ἐνίοι εἶδος πύχρον νομίζουσι τὴν μελίνην, ὅπερ τινὰς καλεῖν ἔλεμον. Θεόφραστος δὲ ἐν ἐβδόμῃ περὶ φυτῶν ὡς διαφέροντα ταῦτα ἀναγράφει πύχρον ἢ μελίνην ἢ ἔλεμον. Locus Theophr.

phrasti, quem Photius et Harpocratio, sub hac voce plenior, respiciunt, extat 8, 1. ubi sect. 1. inter τὰ θεινὰ nominantur κέγγρος, ἔλυμος, σήσαμνος. Sed sect. 4., ubi Codices et Editiones pro ἔλυνον habent μέλιτος, e Vinar. et Voss. ἔλυμος posui, atque iterum 8, 3, 2. ubi Edd. habebant τῶν δὲ θεινῶν κέγγρον μὲν καὶ μέλιτον καυλὸς καλαμιάδης. In Demosthenis oratione de Chersoneso est ὑπὲρ τῶν μελινῶν καὶ ὀλυρῶν, scriptura adhuc dubia. Dioscorides 2, 120. ἔλυμος, οἱ δὲ μέλινην, — κέγγρος ὁμοία — ἀποφωτιστά μέρτοι καὶ ἥττον στυπτικῇ. quas repetiit Galeus de aliment. facult. 1. 2. 15. Hesychius: Μέλινη, ὀσπρίον ἰδὸς ὁμοιον κέγγρου. male quidem ὀσπρίον ἰδὸς, ita tamen alii quoque Grammatici. Idem: Κέγγρος, ἰδὸς βοτάνης, καὶ σπικμύτιον μέλινη ἰμφορῆς. Si plures Hesychii glossas inter se conferimus, veluti: Ἐλύμος, σπέρμα, ἔπερ ἐπορτίς Λακωνες ἐσθίουσι: quas eadem sub voce ἔλυμος repetuntur, ut a Suida et Etymol. M.: non licet dubitare, eiusdem glossam tertiam, Ἐλύμας, κέγγρος ὁμοιον. Ἐλινη, ἡ μέλινη, ὑπὸ Λακωνῶν, ita restitui debere: Ἐλύμας, κέγγρος ὁμοιον, ἡ μέλινη ὑπὸ Λακωνῶν, ut adeo nomen ἔλυμος ceteris Graecis commune, ἔλύμας vel ἔλυμας Laconibus, μέλινη Atticis propriam fuerit. Xenophon in quinque vel sex Anabaseos locis μέλινην nominavit, et quidem saepe iuxta κέγγρον καὶ σήσαμνον, ter etiam τὰς μελινὰς, ubi nulla scripturae varietas e Codd. tam multis comparatis annotata fuit. E loco vero 2, 4, 13. μικροὶ ὄχθοι, ὥσπερ ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ τὰς μελινὰς, disclimatis panicum hoc (italicum Linneus vocavit) in Graecia oryzas modo

cultum et irrigatam fuisse. Nomen idem μέλινη e Sophocle et Herodoto posuit Harpocratio, sed ubi e Xenophontis primo μέλινον laudat, ibi Codex Vratiglavienus, cum Mediceo ubique faciens, μέλινην habet. Itaque superest solus locus Theophrasti, qui sexum masculinum testetur vocis, sed in eo Harpocratio μέλινην scriptum iuxta ἔλυμον legit. Nulla igitur superest auctoritas formae μέλιτος, adeoque non dubite Theophrasto utroque in loco μέλινην restituere. Supersunt loca haec: 4, 4, 10. ubi ἐλύμον φέρη loco spicas memoratur: deinde 8, 7, 3. ubi ἔλυμοι καὶ κέγγροι ἐλάττους ὑδατος διορταί — οἱ δὲ ἔλυμοι γλυκύτατοι καὶ ἁσθινέστεροι. ubi secutus temere auctoritatem Vinar. libri, quæ a correctoris manu scriptum esse, non ex auctoritate veterum Codicum, sero demum agnovi, his scripturam μέλινοι mutavi. Scribendum enim erat μελίνας. Sed in loco postremo 8, 11, 1. ἐνία βλαστάνει καὶ τελειοῦται τάχιστα καὶ θησαυρίζεται πρᾶτα, καθάπερ ἔλυμος καὶ κέγγρος, librorum omnium scriptura constans est, hisi quod Medicei ἔλυμοι habent, in quo μελίνας latere puto: atque hanc vocem etiam 4, 4, 10. restituendam censeo. Ceterum miror inconstantiam Sprengelii, qui μέλινην in Dioscoride panicum italicum, in Theophrasto miliaecum interpretetur p. 60. ed. sec. Vide etiam dicta in voce κέγγρος.

Μελισσόφυλλον 6, 1, 4.

Μελιτηνὸς χυλὸς 3, 7, 4: ubi μελιτηγεῖον erat.

Μελιτρονὸς 6, 2, 3.

Μέλιται πολυβοῦσι σφόδρα τοῖς μεμυρημένοις c. pl. 6, 5, 1.

Μελιτοῦταν παγναρχίαν τριμήνου 9, 8, 7.

Μίλλος, τὸ γίνεσθαι μίλλησαν τοῦ ὄντος ἀσθενέστερον c. pl. 5, 17, 6. ubi μίλλησαν erat.
Μιμαίνυλον κομάρον fructus 3, 16, 4.
Μίμφισ, ibi arbores δειφύλλοι 1, 9, 5. ὕλημα ἴδιον περὶ Μίμφιν 4, 2, 11. nota p. 293. ἐν τῶν ἀνὰ τόπων ὑπὲρ Μίμφιν 8, 2, 7. τὰ ὑπὲρ Μίμφιδος Fr. V, 8.
Μενέστωρ 1, 2, 3, 5, 3, 4, 5, 9, 6, c. pl. 1, 17, 3, 2, 4, 3. sequitur Empedoclem c. pl. 1, 21, 6. cum nominat liber Urbinas in loco vulgo vitioso c. pl. 6, 3, 5. ubi καὶ τῶν μυκτῶν editum pro καὶ Μενέστωρ. Idem latere videtur in vitioso loco Varronis R. R. 1, 1, 9. ubi *Menestratus* editum, sed Edd. pr. *Menestarcus*, Codex Vratislav. *Nenaseas* habet.
Μενύανθος, τὸ, lacus Orcho-
 manii 4, 10, 1. ἢ μιν. 4, 10, 2. Vide *Μινύανθος*.
Μερίλα, μερίζοντα τοὺς χρόνους c. pl. 5, 13, 7. τῶν μεμερισμένων τῶν μὲν ἐν ταῖς ῥίξαις τῆς δ' ἐν τοῖς κaulοῖς δ' ὁπὸς c. pl. 6, 11, 15.
Μερίς, οὐ μικρὰν μερίδα ἔχει πρὸς αὐξήσας c. pl. 2, 5, 1.
Μέρος, μέρη φυτῶν ποῖα δεῖ καλεῖν 1, 1, 2.
Μέσης ἡ βορέας νηφετώδης Fr. VI, 2, 11. ἀστροπαῖος VI, 2, 12.
Μεσογενέτιον 4, 11, 6.
Μέσος, τὰ ἀνὰ μέσον 1, 8, 3, 3, 7, 5-3, 16, 3, τὰ ἀνὰ μέσον ὄντια c. pl. 2, 5, 2. ἀνὰ μέσον ποιεῖν τῆς — c. pl. -3, 6, 1, 3, 11, 5. Anecdota Bekkeri I. p. 80. ἀνὰ μέσον ἀντὶ τοῦ ἐν μέσῳ.
Μεσοσχιδῆ σχίσματα φύλλου 3, 11, 1.
Μεσῶν, πρὸς ἥλιον μεσούντια c. pl. 2, 4, 8.
Μεσπλή, φύλλον τετανθὲν μεταγαγμένον 3, 15, 6. φλοῖος λείας *ibidem*. ἀνθος 3, 13, 3. τρεῖς γόνι 3, 12, 5. φηγανίας,

ἀνθηδὼν; ἀνθηδονοειδής — ἀνάνανθος 3, 12, 9. crataegus μεσπλή ἀγρία videtur esse 3, 15, 6. μεσπιλώδης καρπὸς 3, 15, 6. πολυτίας ἀνθος μεσπιλώδης, καὶ ἀνθεῖ ἅμα τῇ μεσπλή, καὶ δ' καρπὸς μεσπιλώδης 3, 17, 5. δ' πυρὴν οὐ στρογγύλος 4, 2, 1. ἥλκον μεσπilon 4, 8, 12. μεσπλήης καρπὸς σπάλιζοιται 4, 14, 10. τὰ μέσπια ὅψι λαμβάνει τὴν οἰκίαν ὑγρότητα, καὶ ἀφαιρέθοντα δύναται πεπαίνεισθαι c. pl. 2, 8, 2. τὰ ἄγρια εὐσμοτέρα c. pl. 6, 16, 1. Praeter ea, quae in annotationibus p. 212. seqq. suspicatus sum, lubet addere ex altera Sprengelii editione viri doctissimi opiniones: ἀνθηδὼνα igitur comparat cum mespilo tanaetifolia Smithi, et conferre iubet. Tournaforti Itinera II. p. 172. cum Smithi Botan. exotica. 2. t. 85. σητάριον cum mespilo cotoneastro. Stackhouse ἀνθηδὼνα mespilum germanicum, ἀνθηδονοειδῆ mespili varietatem β, σητάριον m. cotoneastrum interpretatur. Magnitudinem fructus aestimare licet e loco Strabonis 17. p. 433. Lips. ubi glebae auri effossae comparantur ita: μέγεθος ἰχάντων ἐλάχιστον μετ' πυρηνος (olivae), μέσον δὲ μεσπίλου, μέγιστον δὲ καρφύου (nempe βασιλικού).
Μεσσηνίας ἐν ταῖς καλουμέναις Μύλαις (ἐν Σικελίᾳ) 8, 2, 8.
Μετὰ, μεθ' ἡμέραν, interdiu, καὶ ἡμέραν, quotidie. Cf. Grammaticus editus ab G. Hermanno p. 341.
Μεταβλαστάνει 2, 4, 4.
Μεταγειντιώσος μετὰ τροπῆς θεοῦ 7, 1, 2.
Μεταδίδως natio 9, 20, 5.
Μεταδιώκω τὰ ἀγνώριστα 1, 2, 3.
Μεταλαμβάνω, τῶν μετοπωρήθων ἀνθῶν μεταλαμβάνόντων τοῦ χειμῶτος 6, 8, 4.

Μεταλλίδες, τοῖς μεταλλεύου χα-
λεπόν τὸ πρὶν εἶναι Fr. II, 52.
Μεταλλεύου, τὰ μεταλλεύόμενα καὶ
λίθων ἓνα γένη c. pl. 6, 3, 2.
Fr. II, 1. χρυσός, ἀργυρός, α
λίθους distincta.
Μεταφύστω, περιπλῆ καὶ —πτει
Fr. III, 93.
Μεταφύσιος, τὰ ἐν τοῖς μεταφύ-
σις Fr. III, 3.
Μέτειμι, ὑπὲρ τῶν ἐν τοῖς φυτοῖς
ἐκ τῶν εἰρημίων περσάτων με-
ταίναται καὶ θεωρεῖν c. pl. 5, 4,
7.
Μετωρισμός, τῶν ῥιζῶν c. pl. 1,
3, 5.
Μετωροδύζος 4, 2, 4. nota.
Μετώρος, μετώροι καὶ οὐ βα-
θύροζα c. pl. 1, 3, 4. ὅταν
αἱ ῥίζαι μετώροι γίνονται καὶ
ἐπιφανεῖς c. pl. 5, 9, 8. μ. καὶ
μαναί 5, 12, 8.
Μετωπορινά, τὰ, γίνεται μακρὰ
καὶ ὑγρὰ καὶ κακὰ c. pl. 1,
13, 8.
Μετωπορόν 5, 1, 2. quod mox
φθινόπωρον 5, 1, 4. dicitur.
οὐ μόνον ξηρόν, ἀλλὰ καὶ ψυ-
χρόν, ἤδη μεταβάλλον ἐπιλαμ-
βανούσης τῆς ὥρας c. pl. 1,
13, 4. contra 1, 13, 7. οὐ
ξηρόν, καὶ ψυχρόν, ἀλλὰ μέλ-
λον θεμεῖον. ἅμα δὲ τῇ τοῦ
ἡστέρου μεταβολῇ ὑγρότης τῷ
αἵματι γίνεται.
Μέτριος, ἐπὶ τὸ μέτριον τῇ ῥύ-
σει χρώματα c. pl. 6, 1, 4.
Μέτριος Ἀθηναίων ἐνιαυτός. εἰ-
κοσὶν ἐνός. δέκα Sign. 1, 4.
not. Initium primæ cycli anni
Metronis in diem vel potius
vesperam Iulii 15. anni a. C.
432. et annum u. Olympiadis
37. incidisse docet. Isdler in
Actis germanicis Acad. Bero-
lin. anhorum 1843. 15. in
Dissertatione de Cyclo Metro-
nis.
Μέχρις, μέχρι οὐ ἂν ἦ. 2, 5, 4.
set, ἔχει οὐ ἂν Ibidem. μέχρι
οὐ ἂν Urbinas c. pl. 5, 1,
12. et 6, 11, 12. 6, 14, 11.
μέχρις οὐ ἂν ἀναξαράνθη c.
pl. 5, 17, 2. ubi Med. μέχρι

habent, ut 6, 14; 11. μέχρις
ἔταν Fr. III, 56. ubi Ald. 1.
2. μέχρι ἔταν habent. μέχρι
οὐ ἂν Fr. XIV, 2. Vide Lo-
beckium ad Phrynichum p.
14. et supra in Ἀρχεῖς.
Μῆ, ἀλλὰ μὴ ποτ' οὐκ ἦ τοῦτ'
ἀληθές c. pl. 1, 5, 3. ubi
erat ἦν: nota. ἀλλὰ μὴ ποτ'
οὐ τοῦτο ἦ τὸ αἶψαν c. pl. 2,
11, 10.
Μῆθια, ἐν M. 9, 7, 2. ἐν M.
καὶ ταῖς ἄλλαις ταῖς ὑψηλαῖς
χώραις 8, 11, 6. τῆς Ἀσίας
περὶ τὴν M. 9, 1, 3. Μῆθια
συνάπτει πως εἰς Μόντω 4, 4,
1. περὶ Μῆθια καταχρησται-
σι τὰς ἀμπέλους κατὰ τὰς σικκὰς
c. pl. 5, 12, 6. ἐν Μῆθια ἐν
ταῖς ὑψηλοτάταις δ' αἰστος δα-
μῆναι πλεον χροῖον 5, 18, 3.
Hodie Irakadchem.
Μῆθια, ἡ, ἀπόλλυται ἐπιπο-
μώμενον τῶν προβάτων 8, 7,
7. κολουμένη ἡ κειραμένη
βελτίων c. pl. 2, 15, 6. Me-
dicaginem sativam interpretan-
tur omnes.
Μῆθύμη, ἐν Fr. VI, 1, 4.
Μῆκων, ἡ, ἀέφυλλος 1, 9, 4.
de fructu loti: τῆς δὲ κοιδύας
τὸ μέγεθος ἴσκιον μήκωνος τῆς
μεγίστης, καὶ διοφύσσει ταῖς
καυδομαῖς ἐν αὐτῷ χρόνῳ
τῇ μήνῳ 4, 8, 10. μήκωνος
δ' ὁπὸς initio albus fit, deinde
purpureus, denique nigrædης
Fr. 20, 35. δ' ὁπισμός ἀπὸ τῆς
κεφαλῆς γίνεται. 9, 8, 2. τὰ
ἐφ' ἃ τὰ ἀνω φοινεῖται, τὰ δὲ
πρὸς ταῖς ἀρχαῖς μέλανα — δ'
καρπός. τὸ τελευταῖον γίνεται
μέλας Fr. 20, 35. τῆς μεκω-
νός τὸ μὲν ἀνθος φοινικίον,
δὲ δὲ καρπός δ' μὲν μέλας δ' δι-
λευκός Ibid. 37. Verba pri-
oris Aethiæ peritela φύλλα πο-
μίζαντ. E primo loco appa-
ret pappaver orientale intelligi,
folio semper virens, quod in
Catalogis Sprengelii et Stack-
housii omissum video.
Μῆκων μέλανα, συμμιγνύσας
δύο μέρη τῆς μελαγχρῆς μήκω-

nos 9, 11, 9. *μήκωνες* αἱ ὄ-
γραι πλείους, ἡ μὲν καρατίνη
καλουμένη, ἡ δὲ μέλαινα ταύ-
της τὸ φύλλον ὡς φύλλου τῆς
μελαίνης, ἥτιον δὲ μέλαν. cau-
lis altitudo cubitalis, radix
brevis superficialis, fructus
cornu instar inflexus. Circa tri-
lici messem colligitur ad al-
vum purgandam et oct. 9, 12;
3. Cum Codex præstantissi-
mus Urbinae cum Medicis
post καλουμένην verba ἡ δὲ
omittat, nec Dioscorides genus
nigrum a reliquis distinxerit;
assentior nunc Dalecampio (Vi-
de Annot. p. 781.) aut potius
auctoritate Codicum ἡ δὲ omi-
tenda censeo, quanquam video,
alteram editionem Historiæ
R. H. Sprengelii μέλαιναν ad
Glaucium luteum, καρατίνην
ad phoeniceum referre. Stack-
house, omissa μελαίνη, refert
καρατίνην ad chelidonium cor-
niculatum.

Μήκων rosas, similis cichorio
silvestri, flore rubro, capitulo
seminali unguis digitalis ma-
gnitudine, inter hórdea nasci-
tur, paulo viridior colligitur,
alvum inferiorem purgat 9,
12, 4. Annot. p. 783. In pa-
pavere rheade comparande
viri docti consentiunt.

Μήκων ἡρακλῆα, Dioscoridis
ἀφροδῆς, describitur 9, 12, 5.
cum quo loco plane consentit
Dioscoridis locus 4, 67. Cf. An-
not. p. 783. 784. Sprengel in al-
tera editione p. 149. Silenen
inflatam Smithii comparavit;
Centauream aliquam intelligi
suspiciabatur Stackhouse.

Μήκωνικὰ σπερμάτια 9, 20, 1.
Μήκωνιον, τιθυμάλλου ἡ μήκω-
νίου, ἀμφοτέρως γὰρ καλοῦσι
9, 8, 2. Hippocrates de victus
ratione in acutis morbis p. 407.
τὸ μήκωνιον τὸ ἀπὸ τῶν κο-
πρίων collectum servari iubet,
quem locum male interpreta-
tur Foესius. Cf. Heringa Ob-
serv. Crit. p. 209.

Theophr: operi. T. V.

Μηλία, ἡ natura non videtur
esse μόνοστιλέχης 1, 3, 3.
εὐθύς σχίζεται 1, 9, 1. ὅτε
φλοιος 1, 5, 2. eius ὅσοι δημοιοι
θηρίων πρόσωποι 1, 8, 4.
nota p. 45. montana et cati-
pestris 3, 3, 1. φύλλον μάλα-
κόν ἔχει 4, 10, 2. ἔλαι μανδ-
5, 3, 3. *μηλία* ἱερὴν 2, 1, 3.
nota p. 97. *μηλον* ἱερὸν 4,
7, 7. ἡρὴν 4, 13, 2. nota
p. 387. ἡρὴν γλυκεία 4, 14,
7. folium simile τιθυμάλλῃ ἢ
μηλίᾳ τῇ γλυκείᾳ 9, 11, 5.
nota. *μηλία* ὄψις 4, 5, 3. ἡ
μηλία φαίνεται προανθίσιν δι-
σχύν c. pl. 1, 10, 2. sed vi-
detur de altera locus intelligen-
dus: nam *μηλία* ἡ ἱερὴν ἀσθε-
νὴς καὶ πολύκαρπον c. pl. 2,
11, 6; ἡ γλυκεία θύττον ἀνα-
ληκούμεται c. pl. 2, 10, 6. op-
πος. ἡ ὀσεία c. pl. 4, 13, 2;
ἡ ἡρὴν aquis calidis rigata
melior fit c. pl. 3, 17, 7. *μη-
λίας* δέδροποι 1, 14, 1. *μηλία*
σχίσαι. τὰν στείλῃους δέχεται
c. pl. 5, 16, 13. τὸ ἀνθος
λευκὸν ἐκπαρφυρίζον, δ καρ-
πὸς φοινικὸς Fr. 20, 37. sed
ubi sequitur δ δὲ καρπὸς ἑαν-
θὸς, videtur ἡ Κυδωνίος *μηλία*
intelligi. *μηλία* διψήσια αὐ-
ληκούμεται c. pl. 3, 22, 5; 5,
9, 3. ἐν ταῖς ἐμπύροις φαί-
λαι Ibidem. Sæpius in libris
scriptis, cum *μηλία* permixta
reperitur. *Μήλον* sæpe de
malo Cydonia intelligendum;
ut *μηλινον* ἄνθος et μύρον.

Μηλία στρόνθιος degenerat in
Κυδωνίον 2, 2, 5.

Μηλία *Μηδική* 1, 13, 4. flores
quos steriles habeat, descri-
bitur arbor 4, 4, 2. eadem ἡ
Περσική, πᾶσαν ὥραν βλαστά-
ναι, ἀνθεῖν καὶ καρποποιεῖ
c. pl. 1, 10, 1. et 1, 18, 5.
Citrum medicatum et aurantium
simul intelligi censet Sprengel
p. 81. ed. sec. et Stackhouse.

Μηλιάς γῆ, ἡ χρᾶται δι' ἡρατῆς
Fr. II, 62, 63.

Ff

Μηλινοειδές ἄνθος 6, 2, 8. 7.
3, 1, 7; 11, 4.

Μήλινον μέρον fructibus sit Fr.
4, 26, 28, 31. ἀρωματίστον
ἄνθος 9, 17, 1.

Μήλα τὰ ἀγρία diversa ab ἀγροῦδι
sero accipiunt τὴν οἰκίαν
ὑγρότητα et decortia maturan-
tur c. pl. 2, 8, 2. μήλα ἀφαι-
ρεθέντα εὐωδέστερα c. pl. 6,
14, 10. τὸ μήλον δέχεται καὶ
λακεὶ τὰς ἐκ τῶν χυλῶν ὀσμάς
6, 19, 4. μήλον περσιχόν 4,
4, 2. μήλον ῥόδου τὸ ὑπὸ τὸ
ἄνθος 6, 6, 6. nota.

Μήλος insula quot diebus sata
maturet 8, 2, 8. ἐν Μήλῳ τὴν
κίσησιν ἐν ἑλλήνι γί-
νεσθαι Fr. II, 14. et 21. γῆς
Μηλιάδος διαφοραὶ 63. ἐν
Μήλῳ δ' ὕστατος θέραις θεο-
λεῖ ἅμα τοῖς πρώτοις c. pl. 4,
11, 8.

Μήλωθρον inter φρυγανικά ἀνά-
κυνθα 6, 1, 4. fructus eius
et amilatis comparantur 3, 18,
11. Dioscorides 4, 183. inter
synonyma ἀμπέλου λευκῆς re-
tulit μήλωθρον et ψιλωθρον.
Sprengel omisit nomen, Stack-
house plantam inter ignotas
retulit. Sane Bodaeus de ea
nihil tradidit. Dixi de ea in
Annot. p. 836 et 837.

Μῆν, αἱ σύνοδοι τῶν μηνῶν χει-
μερινότεραι Fr. V, 17. nota.
Fr. VI, 1, 5. διχοτομοῦσι τὸν
μῆνα αἱ τε πανσέληνοι καὶ αἱ
ὀγδόαι καὶ αἱ τετράδες Fr. VI,
1, 8. ὀγδόη φθίνοντος Ibidem.
Cf. Fr. VI, 1, 5.

Μήνανθος, vide Μινῖανθος.

Μηροειδής, σιλήχη ἅμα μηνου-
εῖ Fr. VI, 4, 7.

Μηρός, mons natalis Bacchi 4,
4, 1.

Μήτρα definitur in arboribus
et ligno 1, 2, 6. σερκώδης
ἀμπέλου, ξυλώδης πίτνου, ὑμέ-
νώδης τῶν θαμνωδῶν 1, 6, 1.
καμπὴν οὐχ ὑπομένει Ibidem.
quousque demi sine damno
possit 4, 16, 4. ἐλάτης qualis?
5, 5, 2. causa est, ut ligna

totqueantur in usu 5, 5, 2.
παντός ξύλου σκληροτάτη καὶ
πανοιότῃ 5, 5, 5. παραιεῖν
τὰ πρὸς τὴν μήτραν Ibidem.
δι' ὅλου ἐξαιρουμένη φθαίρει
c. pl. 5, 17, 1. ὑγρότατον δο-
κεῖ καὶ ὥσπερ μάλιστα εἶναι
ζωτικόν 5, 17, 1. de utero se-
minas: εὖν αἱ μήτραι προσι-
σωσιν 9, 13, 3. Vide etiam
ἐντεριώνη. Hesychii Μῆνα, τὸ
μέσον τοῦ ξύλου, ὥστε καρδία
καὶ ἐντεριώνη, e μήτρα corrupta
videtur esse. Rectius idem:
Μήτρα — καὶ τῶν ξύλων τὸ
ἐντός, ὃ καρδίαν τινὲς ἢ ἐν-
τεριώνην καλοῦσιν.

Μηχανάσμαι, πρὸς δ' ἡ γεωργία
μεμηχανήται c. pl. 1, 16, 2.

Μηχανή, φθειρόνται ἐκ μηχανῆς
ἀνθρώπων Fr. XIV, 5.

Μηχανήμα, ἐμπροσθεν τῶν — μά-
των Fr. III, 59.

Μίδας, ὃ κύαμος τὸν ὑπὸ τῶν
καλούμενον μίδαν gignit c. pl.
4, 15, 4.

Μικροκαρπία c. pl. 6, 18, 8.

Μικροθύρτος c. pl. 6, 18, 5.

Μικροπυρηνότερος c. pl. 1, 16,
2.

Μικροσπερμότερα 8, 3, 5.

Μῆλητος, olearum Mileti vitium
4, 14, 9. c. pl. 5, 11, 3. ὃ
μῆθος δ' περὶ Μ. γωνιοειδῆς ὢν,
ἐν ᾧ τὰ ἐξέχοντα Fr. II, 19.

Μῆλος, ἡ, sero germinat 3, 4,
2. describitur 3, 10, 2. Ni-
cander Alexiph. 624. μὴ μιν
δὲ σπῖλον οὐ κακὴν ἐλατρίδα
μάργαις Οἰτατὴν θανάτοιο πο-
λυκλαύστοιο δότιον. quem

locum cum scholia graeca in-
eptissime interpretantur, appo-
nam Aelii Promoti MS. locum,
qui apprimè facit ad locum
poetae interpretandum: Σπῖλος
δὲ ἐστὶν φυτόν ἐν τῇ Καλαυρίᾳ
φυόμενον καὶ ἐλετή, ὅπου Ἑρα-
κλῆς, ὡς φασι, περιεΐχθη. ἔστι
δὲ ὁμοίον ἐλατρίδι, οὗ σκινά-
ζεται ὅμοι αἰσθητικῶν. ubi
vox ἐλετή corrupta mutanda vi-
detur in Οἰταίῃ, et intelligi
Ἰνὴν mortis Getae, de qua

vile dicta ad hist. pl. 9, 10, 2. p. 759.

Μίλτος. γῆς ἐστὶ Fr. II, 40. τῇ μίλτῳ εἰς τὰ ἀνδρείουλα προῦνται οἱ γομφεῖς Fr. II, 51. μίλτου καὶ ὠκράς μέταλλα 52. βελτιστὴ ἡ Κέα 52. *Λημνία*, Σιωνική, eadem Καππαδοκική *Ibidem*.

Μιμαλκυλον, τῶν ὑγρῶν τὰ μιμαλκυλα. δύναται ἀντέχειν πρὸς τοὺς χειμῶνας c. pl. 2, 8, 2. Vide *Μιμαλκυλον*.

Μιμνήσκομαι, ὡς ἀρίστος ἐμνήσθημεν c. pl. 6, 20, 4.

Μίνθη vel *μίνθα*, σισυμβριον εἰς μίνθαν mutatur 2, 4, 1. c. pl. 4, 5, 6. μίνθον est c. pl. 2, 16, 2. sed μίνθαν 2, 16, 4. μίνθα βαθύρριζος 2, 16, 5. ἡ μίνθα ἀπόλλυται, παταπνιγομένην τὴν ῥίζαν ὑφ' ἑαυτῶν c. pl. 4, 5, 6. 5, 7, 1. τῇ μίνθῃ 5, 7, 1. Vide in *Σισυμβριον*. In Plutarchi Quaestion. conviv. 8, 9. οὕτε πυρῶν αἰεταν, οὔτε μίνθον ἡδυόσμου διαφύειν. ubi auct. Wytenbachianum erat μίνθον ἡ ἡδυόσμον. Ipse e. Palatino libro dedit μίνθον ἡδυόσμιον, sensu perditō.

Μινυάνθους 4, 10, 4. μινυανθος nominativus est 4, 10, 2. in Codd. omnibus. sed 4, 10, 4. τοῦ μινυάνθους est, ubi Vindob. et Medicea μινυάνθου, Urbinas articulum τοῦ omittit, ita ut coniungi debeant τῆς ἑλπίδος καὶ μινυάνθου. Recte, siquidem ἡ μινυανθος vere habent antea Codices omnes. Scripturam μινυανθῆς introduxit Bodaenus e Dioscoride 3, 123. qui τριφύλλον, id est psoraleam bituminosam, ab alijs vocari ait μινυανθῆς, ubi Galenus lib. 8. Simplicium rectius μινυανθῆς habet, ut Nicander Theriac. v. 522. eiusque Scholiastes cum Plinio 21. c. 9. et Hesychio in *Μεννανθῆς*. Sed planta lacus Orchomeni loco natali et ge-

nere plane diversum dubitari potest an idem plane nomen gesserit. Menyanthes trifoliata interpretatur Sprengel et Stackhouse.

Μίσση, μίσσιν τὴν γῆν τὴν ἐνυστίαν c. pl. 3, 20, 3. μίσση Fr. I, 78.

Μίσση Cyrenaicum, subterraneum 1, 6, 13. nota p. 38. Omissit Sprengel et Stackhouse.

Μίσχος quid? 1, 1, 7. 1, 2, 1. ἐνὶ δὲ 3, 13, 5. στίλοις 3, 13, 6. varietas μίσχου 1, 10, 7. τοὺς περιστάχυνδεις μίσχους ἔχει δ' οὐκ ὀκνῶς 4, 12, 2. ἀπὸ μίσχου προσπέφυκε 7, 9, 1. διὰ τὸν μίσχον καὶ τὴν προσάφτησιν c. pl. 5, 4, 2.

Μίσχος, ὄργανον Θετταλικὸν διὰ τὴν ἰσχυροτέραν c. pl. 3, 20, 8. nota.

Μίσχος de gemma populi cuiusdam, Anac. ad hist. p. 143.

Μιτυληναίων αἰγιόχος 1, 6, 13.

Μυάσιον 4, 8, 2. et 6. nota p. 334. et 339. In priore loco

Urbinas μυάσι, in altero Codices omnes μυαύσιον habent.

Μνήμη, φύσις ἐν τοῖς μνήμασι 9, 11, 5.

Μολύβδος, ὄγγυα πολυβδὲ Fr. 4, 41.

Μολύβδος, ψυχρὸν καὶ πυκνὸν δ' μ. Fr. 4, 41. βαρύτερος καὶ μαλακώτερος τοῦ σιδήρου cur? Fr. I, 62. μολύβδος est Fr. II, 96. III, 17.

Μόλυνοις, τὰ ἐπὶ τὸ ζῆον ἐμβαλλόμενα τῶν ἐρωμένων οὐδεμίαν λαμβάνει μόλυβον c. pl. 4, 9, 6. cf. ad Aristot. h. a. X, 7. p. 278.

Μονῆς ἔλεγεν δ' ἐπιθῆς Fr. IX, 12. de sudore sanguineo.

Μοναχοῦ τῆς Ὀίτης περὶ τὴν Πυρῶν 9, 10, 2.

Μονοειδῆ ὄργανα μόρια 1, 1, 12.

Μονόκλυλος, inter μονόκλυλα ἀποφύσεις μὴ ἔχοντα enicum nq. minat Urbinas Codex 6, 4, 4.

Μονόκλυρος, δ, ἡ, vide *Μονόκλυλος*.

Μονόκλων φύλλον 9, 18, 8. nota p. 825. Sed ibi Codex Urbinas **μονόκλωνον**, id est **μονόκλωνον**, habet Dioscorides idem folium **μονόκλωνον** dixit. γίνεται **μονόκλωνος** καὶ ἀσθενής, oppos. **παρεβλασινάρον** αὖ δένδρεται ἢ φοινίς c. pl. 2, 15, 5.

Μοιόλοπος φύλλος 1, 5, 2.

Μονόξου δένδρου quae? 5, 1, 10.

Μονοσταλγής 1, 3, 1. 2, 6, 9.

Μονότροφος ἔμμελα 5, 7, 6. quid si **μονοτρόφους** scribas? Cursu una rota primus hominum Triptolemus usus fertur apud Hyginum Astron. c. 14. ne cursu moraretur.

Μονοφυής, ὁ φοινίξ **μονοσταλγής** καὶ **μονοφυής** 2, 6, 9. **μονοφυής** καὶ ἄπλοῦς est pro eodem 4, 2, 7. ἔλξα **μονοφυής** καὶ ἐπιπέλαμος 3, 18, 5. **μονοφυή** καὶ ἀπαράβλαστα, oppos. **παρεβλασινά** καὶ οὐ **μονοφυή** c. pl. 1, 1, 3. et 4.

Μόριον plantarum respondet μέλει ζωῶν 1, 1, 12. diversum est μέρος.

Μορφή, τὰς ἄλλας μορφὰς ἐκείνων διασημαίνει. 1, 1, 11. **μορφαι** plantarum quid comprehendant 1, 4, 1. ταῖς ἄλλαις μορφαῖς τε καὶ μορφοῖς διαφέρει 1, 14, 4. 7, 12, 1. τοῖς καρπῶν, τοῖς στέχνων καὶ ταῖς ἄλλαις μορφαῖς διαφέροντα 9, 4, 2. τοῖς μεγέθεσι — χρώμασι καὶ ταῖς μερῶν. διαφεροῦντες ἐρίβινθοι 8, 5, 1. κατὰ τὰς ἰδίας μορφὰς, οἷον μεγέθους καὶ μικρότητος καὶ σχήματος c. pl. 4, 11, 4. σητάμενον ἕκαστον ἰδίαν τινὰ ποιεῖται ἐκ τῆς οἰκίας ὑγρότητος μορφῇ c. pl. 4, 15, 4. ὅσα τῶν ἀψύχων ζωογονεῖται, διαφόρους ποιεῖ πάσας τὰς μορφὰς Ibid. ἐκπληροῦνται πάντων ταῖς μορφαῖς c. pl. 2, 2, 1. μορφαῖς ἀναυξήταισι. de statura hominum dixit Theodectes Strabonis 15, p. 49. Lipsi.

Μορφῶν, **μεμορφωμένοι** τὰ ζῷα τίσται, τὰ φυτὰ δὲ ἔμμελα ἢ γενέσθαι μορφοῦνται c. pl. 5, 6, 7.

Μορφώσις δένδρων c. pl. 3, 7, 4.

Μοσχεύματα 2, 2, 5. c. pl. 3, 11, 5.

Μοσχεύω, πύκην μεταφύτεῖν **μεμοσχευμένην** 2, 5, 2. ubi edictum **μεμοσχευμένην**. — ἐπὶ ῥάβδων erat 2, 2, 2. ἐπ' αὐτῶν τῶν δένδρων 2, 5, 3. c. pl. 3, 5, 1. τὰς ῥάβδους τῶν φοινίκας c. pl. 1, 2, 1. τὸ **μεμοσχευμένον** c. pl. 3, 5, 3, 3, 11, 5.

Μόσχος. De μόσχῳ Dioscoridi dictum ad 9, 18, 8. Addo locum 4, 78. de aconito: **κανὼν καθάπερ πτερίδος μόσχον** φύλλον. οἱ μόσχοι μάλιστ' ἀσπράβλητοι γίνονται c. pl. 5, 9, 1.

Μοχθηρός, **μοχθηρότερα** τῶν χρόματι, opp. **λευκοτέρα** 9, 2, 4. γῆν **μοχθηρὰν** c. pl. 3, 6, 4, 7, 4, 3.

Μοχλεῖω, vide **Μοσχεύω**.

Μύα arbor 5, 7, 7. nota.

Μυάκανθος 6, 5, 1. folia spinosa habet.

Μυδάς, τὰ πρὸς τὴν ῥίζαν ὡς παρ' **μυδῇ** 4, 14, 5. οἷον γὰρ **μυδά** καὶ εἰς βλάστησιν ὁρμᾷ c. pl. 5, 18, 2.

Μύδησις τις τῶν ῥιζῶν διὰ πολυμυδίαν c. pl. 5, 9, 9. ubi Edd. pr. Medic. **μυδίσσις** habent.

Μυελός, alias **μήτρα** 1, 2, 6. vel potius interior eius pars.

Μυθολόγος, φῆμαι παρεδεδόται παρὰ τῶν **μυθολόγων** 4, 13, 2.

Μυῖα, μυῖων γενέσεις καὶ πληθος ἐν τοῖς στρατοπέδοις καὶ ἐν ταῖς πανηγύρεσι. μετὰ τὸ παρ' Ἰσίδωρον Fr. XIV, 1. ἐνδὸν **μυίας** ἔχει 3, 7, 5.

Μύκης 1, 1, 11. caulis qualis 1, 5, 3. sine radice 1, 6, 5. **μύκητες** ἀπὸ τῶν ῥιζῶν καὶ παρὰ τὰς ῥίζας φυτόμοιοι 3, 7, 6. οἱ ἐκ τῆς ἀσπιδος φυτόμοιοι οὐ

μακρόδης μύκητες Fr. 4, 3. μύκητες ἀπολιθοῦμενοι maris rubri 4, 7, 2. μύκητες ἐπὶ λύχνου σμικροὶ καὶ κίττρινοι καὶ λαμπροὶ Fr. VI, 1, 14. VI, 2, 9. μύκαι μέλαιναι VI, 3, 5. εἰς ὥστερ κίττρινοι πολλοὶς κατὰ πλεον ἢ (ὁ λύχνος) — καὶ εἰς κίττω περὶ τὸ λαμπρὸν ὡς VI, 3, 5. VI, 4, 5. morbus oleae μύκης 4, 14, 3. Formam μύκω ionicam pro μύκου ex Archiloocho posuit Grammaticus Baroccianus Gaisfordii ad Poet. gr. minores p. 319. Ceterum confer etiam λόπης. Formam μύκαι in Theoph. Fr. damnavit Lobeck ad Phrynichum p. 201.

Μύλαι τῆς Μισσηρίας 8, 2, 8. nota p. 653. Custodem gregis Solis boum Φυλάκιον nominat eiusque ἡρώων ἐν Μύλαις memorat Philoetephanus in Schelio Mediolanensi ad Ody. 12, 301.

Μύλαις, οἱ μύλται λίθοι κατὰ τὴν πύρρῳ τήκονται καὶ μένουν Fr. II, 9. nota.

Μύξα τοῦ λύχνου Fr. III, 50. Fr. VI, 4, 5.

Μυσοφρόν τὸ καλούμενον ὑπὸ τινων 6, 1, 4. inter ταραδικῶδη καὶ ἐννευρόκαυλα nota p. 461. cum μαρσάθω nominatur inter ἐννευρόκαυλα 6, 2, 9. nota p. 473. τὰ μυσοφρόνα 7, 11, 1. sed vide notam p. 615. Seseli tortuosum suspicatur intelligi Sprengel p. 67. ed. sec. in Phaniae loco Sison podagrariam p. 101. Certum hoc e genere umbellatarum plantarum esse.

Μυσόδοι 5, 4, 5. nota.

Μύραινα in siccam exit Fr. XII, 3 et 4.

Μυρεψικός et μυρεψός 4, 2, 6. οἱ μυρεψοὶ c. pl. 6, 14, 11. 6, 19, 3. εἰ τὰ μύρα κίτρινες ἢ τῷ αἶνι ἐπιχέοντες, ὑγροῖς πρὸς ὑγρὰ — ὡς οἱ μυρεψοὶ ἐλαφὲς πρὸς ὑγρὰ Fr. 4, 8.

Μυρίκη ἀνιούλας 1, 9, 3. 3, 3. folium σαρκώδες ἐν στρογγυλότητι habet 1, 10, 4. nota. montana et campestris 3, 3, 1. aquae et terrae communis, ut spinus et salix 1, 4, 3. ubi editum μυρρίνη Codex Urbinas solus in μυρίκη mutat. Pausanias 5, 14, 4. πλείστα ἐπὶ Μαιάνδρου μυρίκαι καὶ μέλιστα αἰθόνται. δ φλοιὸς δημοῖς κομάθω 3, 16, 4. μυρίκη insulae Tyli 5, 4, 8. γηράσκον τὸ ἀνθος ἐκπαπύεται τοῦ σόχου, καθάπερ τῆς δάφνης καὶ τὸ τῆς μυρρίνης 6, 4, 8. ubi e vestigiis Cod. Urbinas ἀφάκης et μυρίκης scribendum, quarum semina pappum gerunt. Est tamarix Gallica Lin.

Μύρις inter laxanηρά c. pl. 6, 9, 3. nota.

Μυρμηκία, ἐν τῆς μ—ίως διανοί μύρμηκας τὰ ὡς ἐκφύων ἐπὶ τὸ ὑψηλόν Fr. VI, 1, 22.

Μύρον, παντός μύρον καὶ χέλσματος σύνθεσις αὕτη Fr. 4, 8. τὰ μύρα τοῖς μὲν οἶνους ἡδύνει, τῶν δὲ βρωμάτων οὐδέν, ἀλλὰ πάντα λυμάνεται Fr. 4, 10.

Μύρρα 7, 6, 3. bis.

Μυρρίνη loca humida et sicca fert 1, 4, 3. sed ibi Urbinas liber μυρίνη habet. 1, 14, 4. Aegyptia odore praestat 6, 8, 5. c. pl. 2, 13, 4. μυρρίνη μέλαινα πυκνοφύλλωτος, agrestes, colorem cultu non mutant, Aristot. Probl. 30, 36. μυρρίνη φύει τεταρτίζυμνα: folia amittunt, non fructum Ibid. 31. τὰ τῶν μυρρίνων φύλλα ἀσθενῇ καὶ λεπτῇ τάχιστα ἐκκρίνεται c. pl. 5, 13, 4. αὐτὰ τὰ κλεντὰ λεπτὰ καὶ ἀπαλὰ, καὶ ὅλον τὸ δένδρον οὐ διαμδν, ἐκπύρνεται τάχιστα Ibidem. δ καρπὸς εὐώδης 6, 14, 6. εὐσμος δὲ καὶ αὕτη Ibidem. myrtus Aegyptia odoratissima foliis angustioribus, fructu minore, nigro 6, 18, 4. 2044: graeca myrtus. Θάμνωδε-

στῆρα, e cuius virgula fiebant
baculi 6, 18, 9. Est myrtus
communis cum varietate folio-
rum, fructus et odoris.

Μύρρινος, libri editi scriptura
variant inter *μυρρίνη* et *μύρι-
νος*, etiam articulum genere
variant. δ μ. est 1, 3, 3. *ἀεί-
φυλλος* 1, 7, 3. *φύλλα πυκνά*
καὶ κατ' ἀλλήλα 1, 10, 2. *αὐ-
τακτα* 1, 10, 8. in eodem lo-
co 4, 5, 3. *μυρρίνη* et *μύρι-
νος* legitur. δ *μύρ.* 9, 11, 9.
ἡ *μύρρινος* erat c. pl. 1, 13,
10. ubi δ μ. dedi. δ *μύρ.* *πυ-
κνός ὢν καὶ ξηρός* c. pl. 2, 7,
3. inter *ἐπιοκρηπότερα* c. pl.
2, 8, 1. *ἀπυρηνός* Athenis
unde orta c. pl. 3, 18, 7.

Μύρρινος c. pl. 6, 18, 10. et
11.

Μύρρινον μύρον e foliis fit Fr.
45 27. e fructibus *μύρτινον*
28.

Μυρτίτης τιθύμειλος 9, 11, 9.

**Μύρτιου χυλός εἰνώδης καὶ λι-
παρός** c. pl. 6, 7, 4.

Μύρτα, τὰ, παρ' ἀλλήλα φύεται
4, 3, 2.

Μύς, μύς τρίζοντας καὶ ὀρ-
χοῦμνοι Fr. VI, 3, 4. eorum
genera et interitus Fr. XIV,
9. *αἰδηρον καὶ χρυσόν κατισθί-
ων ἱστοροῦντας* XIV, 8. *ὀλ-
ποδός* Aegypti XIV, 9.

Μυτιματός, alio Cyprio πρὸς τοῦς
μυτιματοὺς πικνатур 7, 4, 14.
nota p. 578.

Μυραία, εἰς τὰς μ. τὰ ὕδατα πα-
ρεστρεφῆ Fr. XIV, 7.

Μώλυ simile Homericō nasci-
tur circa Pheniceum 9, 15, 6.
Gf. annotatio p. 801.

Μωλός, ἀπὸ γέρων μωλύνει 2,
2, 2. ubi erat *μωλύνειν* nota
p. 99.

N.

Νάϊρον, ἢ εἰς τὰ ἀρώματα χρῆν-
ται 9, 7, 3. nota p. 782.

Ναρματῶδες ὄδιον 2, 6, 3. 8,

7, 3. c. pl. 1, 19, 5. et 2, 5,
5. ἐκ *μικρῶν συνιδέων* ὄσπερ
ναματίων Fr. III, 29.

Ναματῶδες, ἰσχύειν καὶ — τῶδε
c. pl. 3, 6, 3.

Νάπυ inter *ἐπίσκορα* 7, 1, 2.
7, 5, 5. *Sinapis nigram* in-
terpretantur.

Νάρδινον μύρον Fr. 4, 28. ἡ
νάρδος καὶ τὸ ἱριον ἐμμεναι
56.

Νάρδος, ἡ, unde? 9, 7, 2. et
8. ἡ *νάρδος* *θητική μετὰ* *θηρ-
μότητος* Fr. 4, 33. *Nardus* In-
dica videtur intelligi. τὸ *νάρδον*
ἐγγύθεν ὄζει Fr. 4, 12.

Ναρθημία, ἡ, vide sequens *Νάρ-
θη*.

Ναρθηκῶδες, δ, ἡ, τὰ *ναρθη-
κῶδη* radices magnas et carno-
sas habent 1, 6, 10. καὶ *νι-
ρόκανα* 6, 1, 4. 6, 2, 7. 6,
3, 1. ubi *ἐκνευρόκανα* et *ἐν-
νευρόκανα* libri scripti habent.
Vide haec vocabula. τῶν *ναρ-
θηκῶδων* αἱ ῥίζαι *ἀντισπῶσι*
τὴν τροφήν c. pl. 2, 12, 2.

Νάρθηξ, αἱ ἴνις τῶν *ναρθηκῶν*
ἐυλώδεις fiunt 1, 2, 7. *ναρ-
θημία*; *νάρθηξ* 6, 1, 4. ubi
ναρθημία scripsi e 6, 2, 7.
ubi *ναρθημία* bis est in libris
editis omnibus, sed liber Ur-
binas ibi quoque bis *ναρθη-
κίας* et *ναρθημία* habet, quam
scripturam restituendam cen-
seo, et probavit Lobeck ad
Phrynich. p. 522. Posteriore
loco sect. 7. et 8. notitia utrius-
que speciei extat; ubi vide
annot. p. 469. Caulem floris
solum habet 7, 13, 2. *φύλλον*
πλατύσχιστον ὁμοιον τῷ τοῦ
νάρθηκος 9, 10, 1. *τιθίσαι*
*τὰς δασμίδας τοῦ ψευδοδωμά-
μου ἐν νάρθηκι ἢ καλόμενῃ* πρὸς
τὸ μὴ ἀποπνεῖν 9, 16, 2. *σῆ-
κνοι ἐν νάρθηκι* *τιθίσμενοι* c.
pl. 5, 6, 4. *Ferulam nodi-
floram* et *ferulaginem* intelligi
suspicor.

Νάρκη unde fiat Fr. XI.

Νάρκηστος, δ, ἡ τὸ *λάρκον*, οἱ
μὲν γὰρ τοῦτο, οἱ δ' *ἐκείν*

ασφodeli, folio asphodeli, sed latiore multum, simili *κρινι*, caule sine foliis, in cuius summo flos, deinde semen inclusum vasculo membranaceo, magnum, nigrum, oblongum, radice carnosa, magna, rotunda. Floret post arcturum circa aequinoctium. Hunc narcissum orientalem interpretatur Sprengel p. 87. in altera editione omisit, et e loco secundo 6, 8, 1., ubi post leucoium et phlogium agreste *δινάρκισσος* και *το λεϊριον* florere dicuntur, posuit et narcissum tazettarum comparavit p. 67. Stackhouse in Catalogo sub voce *Νάρκισσος* narcissum, sub *Λεϊριον* iterum narcissum primo loco comparavit, altero plantam sibi ignotam confitetur. In Catalogo secundo *Λεϊριον* liliū caudidum, *Λεϊριον πορφυρεόν* liliū bulbiferum, variet. δ. et sub *Νάρκισσος* η *Λεϊριον* VI, 6. narcissum orientale interpretatur. De narcissi varia significatione et descriptione dictum in annott. p. 514—518. Si scriptura loci alterius vera est, e tempore florendi intelligitur, alium narcissum aliudque liliū intelligi. Ο δὲ *νάρκισσος* *σιενόν* φύλλον και πολύ και λιπαρόν *χει* 7, 13, 1. Hic igitur folio angustiore differt a primo narcisso. Narcissi et scillae prior caulis enascitur quam folium, et caulis quidem floriger narcissi, flos ipse maturus, semen nullum fert, sed caulis cum ipso flore perit, eumque sequuntur folia. 7, 13, 5. et 6. Huius igitur flos maturus (*πρόωρον ἄνθος*) congruit cum secundo. Germinat post scillam folio multo copiosiore, radice parva, simili bulbo, non tamen squamosa 7, 13, 7. Haec duo narcissi genera viri docti hucusque satis distinguere non videntur.

Νάρκη ad ἀρόματα utuntur 9, 7, 3. nota p. 740. Cum Boëthio *νάρκη* dedit Stackhouse.

Ναυπηγήσιμος ὕλη 4, 5, 5. ξύλα ἐλάτης, πύκης, κέδρου 5, 7, 1.

Νέα, εἰς τὰς νῆας ἐμβάλλειν τὰ χέδρα c. pl. 3, 20, 7.

Νεανικός, *νεανικῆς* φορᾶς c. pl. 1, 17, 2. τὰ τοῦ δένδρου πρόσβοθρα πυκνότερα και νεανικότερα 3, 1, 17. κλήματα δύναται και νεανικά, ὄρρος ἀμνηνὰ c. pl. 3, 14, 6. πάγος και χειμῶν νεαν. Fr. III, 17.

Νεανσις *θριονή* c. pl. 3, 20, 7. habent libri scripti omnes, ubi *νῆανσις* dedit cum Heinsio.

Νέανσις, vide *νῆανσις*.

Νεῖω, νεῖω καὶ ἀμφοτέρως τὰς ὥρας c. pl. 3, 20, 7. νεῖω ἢ ἀνάπτειν c. pl. 3, 20, 1. ubi ἔω editum.

Νεῖλος, ἀπὸ τοῦ Νεῖλον αὐραὶ δοκοῦσιν εὐν ἀποπνεῖν ἢ ἐλάχιστα Fr. V, 25.

Νεῖος, ἢ, *χειμέριος*, *ἐκρηγή* 8, 6, 3. ἐρέβινθος μὴ ποιῇ νεῖον 8, 7, 2. καλλίστη νεῖος ἀπὸ τῶν νυάμων Ibid. Cf. *Νεός*, ἢ. Convenit Sicularum *far caloria* de lupino albo, qui seritur profuturus frumentis in eodem agro insequente anno serendis. Cf. Sestini Epist. Sicularum T. II. p. 151. vers. germ.

Νεόβλαστος κλάδος 1, 8, 8.

Νεόδορος βύρα 9, 5, 3.

Νεόκωντος ὕλη c. pl. 6, 17, 7. ubi — *κωνάτος* Heins. dedit.

Νεός, ἢ, μὴ καρπίζεσθαι τὴν γῆν ἀλλὰ νεὸν ποιεῖν c. pl. 4, 8, 1. et 3. *χειμεριναῖς* νεοῖς c. pl. 3, 20, 7. τὰς νεοὺς βελτίους ποιεῖ ἢ χιών 5, 13, 7. νεὸν ποιεῖν c. pl. 4, 8, 1. sed liber Urbinas νεὸν habet.

Νεοσιᾶ, τελειοθεῖσάν τῶν νεοσιᾶν c. pl. 4, 5, 7. ubi scripti omnes νεοσιᾶν habent.

Πουρργός καὶ ἀνάρκιστος γῆ c.
pl. 3, 13, 3.

Νόσος ἐν τῇ Ἀρθροειδί Fr. VI, 3, 1, 5.

Νευροκάλυα καὶ νευροκώδη 6, 1,
4. inter τὰ ἄγρια ποσὶδη. Vide
ἐκνευροκάλυα. Sed ibi Urbinas
cum Vind. et Med. ἐννευρ.
recte habet, pro quā ἐκνευρόα.
male legitur scriptum 6, 2,
9.

Νεφέλιον, εἰς νεφ. δύνη δ ἥλιος
Fr. VI, 1, 11. παρατεταμένον
ἐν τῷ αἵματι καὶ τιλόμενον VI,
3, 6.

Νεφελίον 5, 7, 2.

Νεφελία 5, 7, 2.

Νεωσι, τοῦ νεωσι νιῶ 5, 4, 2,
Νέωτα, εἰς νέωτα, opp. αυτοι-
τις 7, 13, 5. τὰ μὲν νῦν, τὰ
δ' εἰς νέωτα 9, 11, 9. τὸν εἰς
νέωτα καρπὸν c. pl. 3, 16, 2.

Νηπεινδὲς ἄχολον Homericum 9,
15, 1.

Νήπιος, ὅπως μὴ νήπια καταλαμ-
βάνωσιν οἱ χυμῶνες (sata) 8,
1, 7. nota.

Νήττα ἡμερος Fr. VI, 1, 18.
νήττα ἄγρια καὶ τιθασσαί
Fr. VI, 2, 3.

Νικοδόρου, ἐπὶ ἄρχοντος 1, 19,
5. nota et Boeckh Staatsh.
II. p. 195.

Νίσυρος, ἡ ἐν Νισύρῳ κίσσηρις
qualis? Fr. II, 21.

Νίτρον, nitro admisto aquae
irrigant brassicam c. pl. 2, 5,
3. νίτρον τὸ κεκαυμένον ἐν τῷ
ὀξύτισθαι, διακ' ἔδαρ μικρὸν
ἐπιχυθῆ, διαθερμαίνεται Fr. III,
66. ἡ τῶν νίτρον δύναμις c. pl.
6, 1, 4. Vide λίτρον.

Νιτροῦδης, νιτροῦδη καὶ πικρά ἔ-
δατα Fr. 4, 65. c. pl. 2, 5,
1.

Νικητός, τοὺς νικητοὺς ποιεῖ δ
νότος Fr. V, 54.

Νόμισμα, ἡ κοιλία τήναι τὰ νο-
μισματα Fr. III, 45.

Νορύν e Theophrasto memorata
quaenam planta? ad 9, 11, 5.
p. 167. Sed Arcadius p. 163.
habet ὀρύν, εἶδος ὀσπρίου.

Νοσεία, νοσείων εἰς καρπογονίαν

c. pl. 5, 9, 9. τῶν αὐτοῦ (τοῦ
χυλοῦ) νοσέσαντός τινος 6, 7,
7. καρποί νοσσηνότες Fr. 20,
50.

Νόσημα, νοσηματα φυτῶν καὶ αἰ-
αίτια αὐτῶν c. pl. 5, 9.
σπερμάτων 8. cap. 10.

Νόσος ἱερά 9, 11, 3.

Νοσσία, vide Νισοσία.

Νόστιμον, περὶ τοῦ ἰσχυρότερον
καὶ εὐχυρότερα γίνεσθαι καὶ
νοστιμώτερα ἢ ἀνοστώτερα καὶ
πρὸς τὴν στήσιν βελτίω ἢ χεί-
ρω c. pl. 4, 13.

Νοσώδης ῥίξα active 7, 9, 4.

Νοτιρὸς φύλλον 3, 18, 11. nota.

Νοτία 7, 14, 1. νότια, τὰ, πνί-
c. pl. 1, 13, 5. et alibi. εἰν ἡ
νότια καὶ εὐδισινά 4, 14, 9.
γίνονται τοῖς νοτίοις 4, 14,
10. intelliguntur πνεύματα.

Νοτίς, τῆς ἐκ τῆς γῆς νοτίδα
ἔλκει c. pl. 5, 6, 1.

Νοτόθεν, opp. βορρῶθεν Fr.
VI, 1, 11. 21. 22. male νότο-
θεν est VI, 4, 4.

Νουμηνία Fr. VI, 1, 8.

Νυκτεριός, ἔδατα v. 2, 2, 4. sed
2, 6, 1. νυκτεριόα habent
Medicei cum Urbinate et Edd.
pr. praeter Heinsianam.

Νυμφαία, descriptio et usus 9,
13, 1. seqq. Nymphaeam lu-
team Sprengel, albam Stack-
house interpretatur. Cf. annot.
p. 785.

Νυξ, μέγας μίσων νυκτῶν 4, 8,
10. α. pl. 2, 19, 1.

Νωθής, τὸ νωθὲς τῆς πορείας
Fr. III, 61. νωθιστέρα φλόξ
5, 9, 3. Urbinas habet pro
νωθοτέρα.

Νωθρός, vide νωθής.

Ξ.

Ξάλω, ἐρίοις κακῶς ἑξαμμένους
c. pl. 3, 23, 2. ubi erat ἐξί-
σμένοις.

Ξανθύνεται 3, 15, 6. ubi Edd.
pr. ξηρὸς γίνεται; Athenaeus

Ξανθός doti habet, Urbinae Codex hoc dedit.
Ξανθός, ἡ ξανθὴ λίθος, ξλευ-
 πος μάλλον, ὃ καλοῖσι χρώμα οἱ
 Λαυρεῖς ξανθόν Fr. II, 37. τὸ
 ξανθόν et τὸ χλωρόν tanquam
 synonyma ponuntur Fr. 20,
 25 et 41. sed 42. τὸ χλωρόν
 transit in τὸ ξανθόν.
Ξινικὰ σπέρματα, opp. ἐπιχώ-
 ρια 8, 8, 1. his. προσήματα
 9, 20, 3. ubi ξένα editum.
Ξηραίνω, τῷ ξηρῆσθαι c. pl. 2,
 9, 12, sed ibi ξηραίνισθαι Co-
 dex. ἐξηραμμένον τῶν ὑδάτων
 c. pl. 5, 14, 6. ἔξηξη ξηρα-
 θέντα 6, 20, 4.
Ξηραλοισίω quid significet, ex-
 plicatur T. 4. p. 769. Aliter
 Wytttenb. ad Plutar. T. 6. p.
 951.
Ξηροσίαν, εἰς, 7, 2, 2.
Ξηροκαρπώτερον c. pl. 2, 8, 1.
Ξηρός, ξηρότητα τῶν ὑγρῶν κατὰ
 τὸ πᾶρος, ὡν ὁπώδης ἡ ὑγρότης
 c. pl. 6, 6, 5. ξηρὰ λιπαρότης
 6, 8, 8.
Ξηρότης, ἡ ἀπλὴ καὶ μαλακὴ (κό-
 νιος) c. pl. 3, 16, 4.
Ξίρις, radicis usus obiter memo-
 ratur 9, 8, 7. ubi Plinius irin
 nominavit: nota p. 749. 750.
Ξίφιον quando floreat 6, 8, 1,
 ubi inter flores agrestes στε-
 φανωματικούς est. caule magno
 7, 13, 2. Dubium est, idem-
 ne au diversum, quod φάσγανον
 dicit 7, 13, 1. et ab aliis ξίφος
 vocari monet: ubi si ξίφιον
 scribas, plane convenit scri-
 ptura cum Dioscorideo 4, 20.
 κίφος vel σκίφος doricè Messe-
 nii coronam ex xiphio vocabant,
 teste Pausania 3, 26, 7.
Ξφοειδὲς φύλλον 7, 13, 1.
Ξίφος, aliis φάσγανον 7, 13, 1.
 Vide Φάσγανον.
Ξύλον quid? 1, 2, 6. ἰνώδη 1,
 5, 3. αἶνα, φλεβώδη, ἑφλεβῶ
 Ibidem. εὐσχυιστὰ, θραυστὰ,
 ἄοξα, ὀξώδη 1, 5, 4. σαρκώδες
 πεύκης, ἰνώδες δὲ καὶ μαλακὸν
 ἐλάτης 3, 9, 7. φοίνικος μα-
 ρὸν καὶ ἰνώδες, opp. πυκνὸν καὶ

σαρκώδες 4, 2, 7. ἀπὸ τοῦ ξύ-
 λου κατακοπέντος εἰς μικρὰ
 φύεσθαι 2, 1, 1. ἀπὸ τῶν
 πρέμνων καὶ ξύλων 2, 7, 2. et
 4. nota. ξύλα σχιστὰ, πελακητὰ,
 στρογγύλα 5, 5, 6.
Ξυλώδης, σπέρματα ξυλώδη de
 colore 7, 3, 2. nota. ὥς περ
 ξανθαὶ καὶ ξυλοειδεῖς 7, 9, 3.
 Meleagrides cristam ὥς περ πύ-
 ταν καὶ τὸ χρώμα ξυλοειδῆ
 Clytus Milesius, discipulus
 Aristotelis, dicit apud Athe-
 naeum 14. p. 385. Schw. ubi
 subflavam interpretatur Dale-
 campius.
Ξύσμα, ὥς περ τὰ ξύσματα 4, 14,
 13.
Ξύω, ὅταν ἡ μήτρα ξυσθῇ c.
 pl. 5, 6, 13.

O.

Ὁα, vide **Ὅη**.
Ὁβελισκος, διαπύρους — σιους
 σφοδρωτέρως πιάσαντες ἤτιον
 καλοῖται Fr. III, 57.
Ὁγδὴ τοῦ μηνὸς Fr. VI, 1, 8.
Ὁγχνῇ, vide **Ὅχνῇ**.
Ὁδαξον τὸν δειδὸν Fr. VI,
 2, 5.
Ὁδμή, ὁδμῶν est c. pl. 6, 14, 1.
Ὁδοποιεῖν, ὁδοποιεῖ τῷ πυρὶ τὸ
 πνεῦμα Fr. III, 28.
Ὁδοὺς, παραλλάττουσι τοὺς ὁδόν-
 τας serrae 5, 6, 3.
Ὁξος 1, 1, 8. alii ἀκρόμωνα vo-
 cant 1, 1, 9. de blito 7, 3,
 4. ὄξοι καὶ κλάδοι 1, 8, 2.
 τυφλοὶ γόνιμοι qui? 1, 8, 4.
 τυφλοῖς ὥζωμένον c. pl. 3, 5,
 1. ὄξους πλείους ἢ πέντη, ἀλη-
 ροτέρους ἢ ἐλάτη ἔχει 5, 1, 6.
 ὁ τῆς πέντης καὶ ἐλάτης δυσσε-
 γότατος 5, 5, 1. ὄξους ἐμ-
 ποιεῖ τὰ πνεύματα c. pl. 2, 9,
 1. μέγχι ὅταν ποιήσῃται τὴν
 τῶν ὄξων καὶ κλάδων ἐκφυαν
 Fr. III, 56. δαδός ὡς πυρᾶτης
 ὄξοι Hippocrates de Sterilibus
 p. 681, 11.

Ὀζόν, ὠσμίνον τοῖς τυφλοῖς (ὀ-
ζοῖς) c. pl. 3, 5, ..

Ὀζω, ὄζει τῆς θρόδος 3, 9. 3. δε-
νόν ὠπιρ φόνου 3, 18, 13.
ὄζει αὐανθείας ὠπιρ αἰνου
9, 19, 1.

Ὀζώδης, εὐλα δζ. 1, 5, 4.

Ὀζωτός 1, 3, 1.

Ὀη 2, 2, 10. translata in loca
calida fit sterilis, ubi est
δην: sed 2, 7, 7. εὐθύνειν τὴν
δαν. Ita 3, 6, 5. ubi οὖαν
erat. ὀη 6, 3, 11. et 3, 12,
9, 3, 15, 4. bis. ὀαν δύο γένη
8, 12, 6. ποτ. p. 216. τὰ οὖα,
sorba 3, 2, 1. agrestia dul-
ciora urbana *Ibidem*. στρογ-
γύλα, προμήκη, ὠσιδῇ 3, 12,
6. τὰ οὖον c. pl. 2, 8, 2. cum
schrade et mespilo ὀψέ λαμ-
βάνει τὴν οἰκίαν ὑγρότητα.
τὰ οὖα c. pl. 2, 6, 3. cul-
tae ὀη: γλυκύτερος μὲν ὁ καρ-
πός, ἥτιον δὲ εὐώδης c. pl. 3,
1, 4. sed ibi liber Urbinas οἰ-
ης habet. De scriptura nomi-
nis vide Ruhkenii annot. ad
Timaei Lexic. p. 189. In Anec-
dotis Bekkeri T. I. p. 162. vi-
detur οἶα dici. Est sorbus do-
mestica, vel, ut nunc malunt,
pyrus sorbus.

Ὀδόνιον, στρουθός, ᾧ τὰ ὀδόν-
ια λευκαίνονται 9, 12, 5. εἰς
ὀδόνιον συνδήσας φυνεύσης c.
pl. 5, 6, 9.

Οἷη 3, 11, 3. vide Ὀη.

Οἰκίον, ὅταν ὁ οἶτος εἰς τὰ οἰ-
κία τιθῇ χύδην c. pl. 4, 13,
7. nota.

Οἰκίος, τὴν οἰκίαν θυμῶν ἀπο-
βάλλειν 1, 1, 4. οἰκίως σπο-
πεῖν 1, 4, 3. οἰκιστότερον ἀν-
λαμβάνει τὰς διαφορὰς 8, 6,
2. τὰ μὲν οἰκίως λέγουσι 9, 8,
5. ubi sequitur ἄλλοτρίως λέ-
γειν sect. 6. τοῖς καὶ φύσεως
διαστάτης οἰκίως διαφορὰς πρὸς
βαρύτητα καὶ κορυφότητα τῆς
τροφῆς αἱ χῶραι καὶ ὁ αἶρ ποι-
εῖ c. pl. 4, 9, 4. αἰτία οἰκί-
στία, opp. ἡ ἔξωθεν c. pl. 4,
15, 2. τῶν οἰκίων καὶ συνεγ-
γούτων 5, 15, 2. μὴ οἰκίαι

πρὸς ἑαστον *Ibidem*. οἰκιστή-
ρας τὴν αἰτίαν ἀποδίδουσι 6,
16, 1. οὐκ ἄγαν οἰκίως ἀπο-
ραῦτες Fr. II, 45.

Οἰκίον, ὁ οἶτος ὅταν εἰς τὰ οἰ-
κία τιθῇ χύδην c. pl. 4, 13,
7. ubi οἰκία editum.

Οἰκοδομή, ἡ, ἀρχαῖον εἰς τὰς οἰ-
κοδομὰς 3, 8, 5. sed 5, 7, 5.
bis est ἐλατὴ χρησολμὴ πρὸς ταυ-
πηλίαν καὶ πρὸς οἰκοδομίαν
habet, unde de prioris loci
vittio suspicio potest oriri, cum
Phrymichi praeceptum a Lo-
beckio bene explicatum verum
et ab Atticis vetustis scripto-
ribus observatum reperiatur,
qui domum exstructam οἰκο-
δομίαν vel οἰκοδόμημα, nouοἰ-
κοδομὴν dixerunt, si locum
Aristotelis Eudem. II, 14. ex-
ceperis, de cuius scriptura pot-
est dubitari, ut in Herodoti 2,
127. vulgato οἰκοδομῆς Wes-
seling et Reiz c. Codd. οἰκοδό-
μησι substituerunt.

Οἰανθά, vitis flos, c. pl. 3, 14,
8. bis. ὅμοιον τῇ ἀμπέλῳ καὶ τῇ
οἰνάνθῃ τῇ ἀγρία 5, 9, 6. In
Aristotelis h. a. 5, 16, 1. ὅμοι-
ον βοστρυχίους οἰνάνθης καὶ
λεῦνης κατὰ Guilelmus καὶ
ἀμπέλων λευκῆς vertit.

Οἰνάνθη ἀνθόςος et semine
propagatur 6, 6, 11. quando flo-
reat 6, 8, 1. culta anno tote floret
6, 8, 2. τὸ ἀνθος βοστρυχίδης καὶ
λευκὸν *Ibid.* διατελεῖν ἀνθούonta
δοσεῖ καὶ ἡ οἰνάνθη καὶ τὸ ἴον
τὸ μέλαν c. pl. 1, 13, 12. ἐν
Κύπρῳ φύεται ὀρενὴ καὶ πολέ-
οδος, ἡ δ' ἐν Ἑλλάδι ἄοδος
Fr. 4, 27. Photius Hesychii
glossam, Οἰνάνθη — ἔστι δὲ καὶ
ἕτερον φυτὸν οὕτω λεγόμενον,
repetens addit καὶ φυτὸν ὀρε-
νὸν εὐοδμον. Dioscorides 3,
135. oenanthon, si est eadem,
ἐν πέτραις nasci, folia σταφυ-
λίον, florem album, radicem
μεγάλην, ἀσφαλὸς ἔχουσαν πλεί-
ους στρογγύλους habere ait,
fructum autem atriplicis, fo-
liaceum, latum. Plinius 28. c.

24. s. 95. radice magna nume-
rosa ait esse. Oenanthen
pimpinellifoliam comparavit
Sprengel, convallariam maia-
lem Stackhouse; sed in altero
Indice posuit oenanthen pim-
pinelloidem addens: *Notan-
dum, an adsit odor vini*. Potius
videndum, an fructus ovalis
conveniat.

Οινάνθηρον. μύρον e foliis oenan-
thae Fr. 4, 27.

Οίνανρον, folium vitis, 9, 13, 5.
τῶν μεγίστων c. pl. 5, 9, 11.

Οίναντος, ἀνδράχην καὶ ὁ οἶνος
quomodo ἀνδράχην 1, 9, 3.
ubi Codices Vind. Med. Urbi-
nas οἶνος habent. Sed κόμα-
τος reponendus esse videtur in
loco vocabuli aliunde non noti.

Οινίζον, τὸ, ἔχοντες κόκκοι 2, 2, 7.

Οινόθηρας descriptio et usus 9,
10, 1. Est eadem, quam Dios-
corides 4, 118. ὀνόθηραν, ὀνό-
θηραν et ὀνόθυρον vocat, ex
eoque Galenus, Oribasius et
Paulus Aegineta, ubi e Theo-
phrasto et Plinio οἰνάγγελον,
οἰνόθηραν et οἰνόθυρον scribi
cum Saraceno alii malunt,
quod mihi propter composi-
tionis formam contra videtur:
et in Theophrasto liber Urbi-
nas tandem verum ὀνόθηρα
dedit, quod solum probo. In
Dioscoride Sprengel Epilobi-
um roseum interpretatus, in
Theophrasto Epil. alpestre, in
repetita Hist. editione illud
cum Epilobio angustifolio, hoc
cum montano comparavit. At
uterque idem genus describit,
quod in radicis colore
notitia variet.

Οινοποιία Fr. 4, 67.

Οἶνος, οἱ τοὺς οἶνους ποιοῦντες
ἐν τῶν κριθῶν καὶ τῶν πυρῶν
ἐξιστάντες τῆς φύσεως καὶ ὑπο-
σώπωντες εἰς χυλοὺς ἄγουσι
ποτίμους c. pl. 6, 11, 2. ὀρε-
νοὶ σκληροὶ καὶ οὐκ εὐχρηστοί
6, 16, 7. vinum alienos odo-
res accipit atque attrahit 6,
17, 7. οἶνος ὁ ἐρυθραίος, ἄλν-

κός τις ὢν καὶ μαλακός, προ-
ποθεῖς μὴ ἐπιδέχεται τοὺς ἄλ-
λους Fr. 4, 48. οἶνος ὁ ἐπι-
χιδόμενος ἐπὶ τὴν φλόγα τοῖς
σπένδουσιν ἐκλάμπει Fr. III,
67.

Οἰνοχῶντες ῥίζαι 9, 13, 4.

Οἰνωδης, καρπῶν οἰνωδῶν c. pl.
6, 14, 4. ubi ἡδίστην editum.

Οἰνωπός, τὸ οἶ. χεῖμα unde fiat
Fr. 20, 10. 31. οἰνωπότερον
ξύλον 3, 16, 3. 3, 18, 2.

Οἶσος 3, 18, 1. μέλας, λευκός 3,
18, 2. τῷ οἶσῳ 6, 2, 2. καίονσι
τῷ οἶσῳ Fr. III, 37. ubi alii
libri οὐσῳ et χεῖμα habent.
Annot. p. 255. Locum Eusta-
thii de οἶσῳ et οἰσολίπη ha-
bet etiam Etymol. M. in Μό-
σχοισι λύγοισι. Cognatam sine
dubio οἰσίαν Etymol. M. γέ-
νος τε ἱτέας interpretatur. He-
sychius: Οἰσύνονται. οἰσολίπης
σχοινίου. Οἰσύνουσι, πλέγμασι
τοῖς ἀπὸ οἶσων γεγεννημένοις.
ἔστι δὲ εἶδος σχοινίου. Pollux
7, 176. οἰσύναι αἱ λύγοι. Idem
posuit nomina οἰσυνπλόος, οἰ-
συνουργός. Salicis genus ali-
quod intelligi, licet suspicari.
Genere neutro τὸ οἶσων probat
Phrynichus Bekkeri pag.
57. et Lycurgi orat. p. 217.
παρὰ τὴν κρήνην τὴν ἐν τοῖς
οἰσύοις.

Οἰσινάω, ὑπὸ κύμα οἰσινάω δ ἀν-
τέλεβος Fr. XIV, 5.

Οἶτη, Oeta mons 9, 10, 2. τῆς
Οἶτης περὶ τὴν Ἰλυράν Ibidem.
περιέχει τὸν Μαλιανὸν κόλπον
Fr. V, 45. ἐλλέβορος Οἶταιος
9, 10, 3. et 4. πλεῖστος καὶ
ἀριςτος.

Οἶτος 3, 18, 1. omissus a Sprengel
et Stackhouse et ali-
unde ignotus. Vide Annot.
p. 256.

Οἰωνίζονται τὸ πλεῖστον ὡς οὐκ
ἀγαθόν 8, 6, 2.

Οἰλαχού 9, 10, 3.

Οἰλογογόνετρα c. pl. 1, 22, 1.

Οἰλογῶνται c. pl. 6, 8, 5.

Οἰλγίνος ἡ πύλη 3, 1, 6.

Οἰλογαλισμένους c. pl. 4, 11, 4.

- ***Ὀλιγόπυρος** στέγης c. pl. 4, II, 4.
Ὀλίγος ἀνδραξ ἀναλίσκται 3, 8, 7. ἐπ' ὀλίγον 8, 5, 1.
Ὀλιγοσιτία Fr. VII, 17.
Ὀλιγότοφος καὶ ξηρῶ. c. pl. 3, 13, 4.
Ὀλυῦδρος 6, 7, 6.
Ὀλυγόχοος 8, 4, 3. opp. πολύχοος *Ibidem*. πυροὶ κριθῶν ὀλιγοχούτεροι c. pl. 4, 8, 2. pluralis ὀλιγόχοι test in Codd. 8, 4, 3.
Ὀλός, ὀλοκίρας τὰς ῥίζας ποιεῖν c. pl. 3, 17, 3. ubi ἑλοκίρας erat.
Ὀλμος, κόπτουσιν ἐν ὕλμῳ 9, 16, 9.
Ὀλολυγῶν ἀκρωρίας μόνη ἤδουσα Fr. VI, 3, 5. nota.
Ὀλόρριζος ἀνασκαπταί 3, 18, 5.
Ὀλος, ἡ τοῦ ὅλου κατὰσις c. pl. 5, II, 2, 5, 14, 7. ubi libri omnes τὴν ὕλην habent: sed c. pl. 3, 2, 5. τῇ τοῦ ὅλου κατὰσις, additur καὶ περιφορᾷ.
Ὀλόσχοινος 4, 12, 1. ἐντερόμενος ἐφ' ὀλόσχοινον 9, 12, 1. Vide in Σχοινος.
Ὀλυμπία βαδίζόντων τὴν δι' ὄρους Fr. II, 16.
Ὀλυμπίας ἀνεμος ὕταν πνεύμα ψυχρὸς μικρὸν πρὸ τραπῶν ἢ μετὰ τραπᾶς χειμερινός ἐν Χαλκίδι 4, 14, 11. ἐν Χαλκίδι ποιῶν τὸν ναυθμόν c. pl. 5, 12, 4. ἡ ὥρα τῆς πρὸς τριτοῦ Ὀλυμπίαν καλοῦσιν Fr. V, 62.
Ὀλύμπιον, τὸ, ἐν Κορίνθῳ c. pl. 5, 14, 2.
Ὀλυμπος, ὁ Μῆσιος, ὁ Πιερίκος 3, 2, 5. ὁ Μανεδονικός 3, 15, 5. ὁ Μῆσιος 4, 5, 4. *Ibidem*.
Ὀλυνθάει 2, 8, 4. τοὺς φοίνικας c. pl. 2, 9, 15.
Ὀλυνθος, ἡ ἐν Ὀλυνθῷ γῆ ἢ διαπαττομένη συντηρεῖ τὸν σίτον c. pl. 5, 18, 3. hist. 8, II, 7. ἐν τῇ Ὀλυνθῷ cetera quotannis fructum fert c. pl. 1, 20, 4.
Ὀλυνθος ἐκπέττων καὶ αἶνα φέρων ἐν τῶν γόνων 1, 14, 1. φέρουσι τὸν ὄλ. ὅπισθεν τοῦ φέρου, καὶ ἐν αὐτῇ καὶ ψῆνες c. pl. 5, 1, 8. τὰ ἔρινα καὶ τοὺς ὀλυνθούς ἀπορρεῖν 5, 9, 12. οἱ ὀλυνθοὶ συσπυροῦνται ἤδη τῆς ὥρας πεπαινοῦνται μέχρι τινός c. pl. 5, 1, 6. αἱ γίνονται καὶ τὴν αὐτὴν ὥραν *Ibidem*.
Ὀλυνθοφορεῖν 3, 7, 3.
Ὀλυνθοφόροι σκυαὶ μόνον, αἱ σκυα οὐ φέρουσι, οἷον αἱ τοὺς λευκοὺς ὀλυνθούς τοὺς ἰσώδιμους φέρουσαι c. pl. 5, 1, 8. ἔρινα φέρουσι σκυα καὶ ὀλυνθούς τοὺς μέλανας ἀφροῦτος ἢ ἰσώδιμους *Ibidem*. αἱ δὲ ὅλως οὐ φέρουσιν ὀλυνθούς *Ibid.*
Ὀλυρα, ζιὰ, τίφη, ὀλυρα καὶ εἰ τι ἔτερον ὁμοειδές 8, 1, 3. πολύλοπος 8, 4, 1. τίφη καὶ ὀλυρα ὁμοιώται τοῖς πυροῖς 8, 9, 2. ἡ ὀλυρα μαλακώτερον καὶ ἀσθενέστερον τοῦτον πρὸς τὸ καρπίζεσθαι 8, 9, 2. Demosth. de Chersoneso p. 101. ὅτι τῶν μελινῶν καὶ τῶν ὀλυρῶν τῶν ἐν τοῖς Θερραίοις σιτοῖς ἐν τῷ βαρᾷ θέρῃ χειμάζειν. Etymol. Havniense apud Blochium ad Etym. M. p. 987.
Ὀλυρα, εἶδος κριθῶδους καρποῦ, ζιὰ. ἡ γὰρ κριθὴ ἐξαστιχος, ὁ αἷτος τετράστιχος, ἡ δὲ ὀλυρα δίστιχος καὶ ὅψιμος. quo auctore, nescio. Vide Τίφη.
Ὀμαλῆς caulis et planta 1, 5, 3. ὁμαλῇ τόπον ὥσπερ ἄλλαι ποιήσαντες 9, 3, 1, c. pl. 3, 13, 3. ὁμαλότερον Fr. II, 2. ὁμαλότερας est Fr. II, 61.
Ὀμαλίζω, μέχρις οὐ ἂν ὁ ἀγρὸς ὁμαλίζῃ c. pl. 5, 1, 12. κρεῖν καὶ ὁμαλίζεν τὴν γῆν 5, 9, 8.
Ὀμαλύνω, —νεῖ καὶ καθίστις c. pl. 6, 2, 1.
Ὀμβρία, ὑπ' ὁμβρίας φῦεσθαι erat c. pl. 4, 4, 7. ubi ὁπομβρίαις dedi.
Ὀμηρος de Aegypto φαρμακώδης 9, 15, 1. de moly 9, 15, 7.
Ὀμλία, πρὸς τὰς ὁμλίας, coitua, 9, 18, 3.
Ὀμύλη Platonis ἐξ αἰῶρος εἰς ἔσθην μεταβάλλει — πᾶσι τὰ

- ἔδωκε γενομένης ἐμίχλης Fr. I, 90. Fr. VI, 4, 3.
- *Ομιχλώδης, πνεῦμα δ. c. pl. 5, 11, 3. ἀήρ 6, 18, 3.
- *Ομοβλαστάνει c. pl. I, 11, 1. nisi ομοβλαστῇ fuit. Editi libri ομοιοβλαστάνει habent.
- *Ομοβλαστής, ομοβλαστῇ καὶ σύντροφῳ δένδρα c. pl. 5, 5, 4.
- *Ομογενής, ἐναντίας τοῖς ὁμογενέσι 8, 8, 1. Vide *Ομοιογενής.
- *Ομοδοεῖν περὶ τούτων Fr. I, 70.
- *Ομοειδέσιν c. pl. 3, 3, 6. Vide ὁμοειδιδής.
- *Ομοιοβλαστάνει erat c. pl. I, 11, 1. ubi ὁμοβλ. dedi.
- *Ομοιογενής, καθ' ἑαυτοῦ γένος τὰ ομοιογενῇ 8, 3, 1. ubi ὁμογενῇ scribendum. τὰ δλα γένη, τὰ μὴ ομοιογενῇ 8, 4, 1. nota.
- *Ομοιοειδής, ομοιοειδέστερος c. pl. I, 22, 1. ubi ὁμοειδ. scribendum videtur.
- *Ομοιοκαρπεῖν erat c. pl. I, 11, 1. ubi ὁμοκ. dedi.
- *Ομοιοκαρπιδος 8, 9, 2.
- *Ομοιομερής, ὅσα μᾶλλον ὁμοιομερῇ τὰ φυτὰ τῶν ζώων c. pl. 5, 2, 1.
- *Ομοιοπαθής, τὰ κατὰ τὸν αἶρα —θῇ Fr. V, 35.
- *Ομοιόπυρος 8, 9, 2.
- *Ομοιος, τὸ φύλλον ὁμοιον θριδακίης 9, 11, 11.
- *Ομοιοσημονῶ Fr. I, 50. ubi ἐυσημοναῖν editum. Fr. IX, 34.
- *Ομοιοσημόν, φύλλον —ημόν 4, 2, 4, 16, 2, 3. 7, 3, 5. ὁμοιοσημόνα c. pl. 6, 2, 4. ubi —σημάτα Codd. habent.
- *Ομοιοφόρος φύσις ἀμπέλων 4, 13, 5.
- *Ομοιόφλοιος c. pl. I, 6, 2.
- *Ομοιώσις pro ὁμοιότης Fr. II, 41.
- *Ομοκαρπεῖ c. pl. I, 11, 1. ubi ὁμοιοκαρπεῖ editi et scripti libri habent.
- *Ὁμολογείται ἐκ τῆς κρίσεως Fr. I, 31. φανερώς ὁμολογουμένων Fr. 4, 54. οὐδὲ τὴν ἡδονήν —λογουμένης ἀποδίδωσιν Fr. I, 16. τῶν ὁμολογουμένων χειραίστην I, 4, 3. ubi libri omnes ὁμολογουμένων habent. Vide ad Xenoph. Hellen. 2, 3, 38.
- *Ὁμόσιος idem qui σίστ. c. pl. 6, 6, 3.
- *Ὁμόχρους, τὴν ὁμόχρουν 9, 4, 10. τὸ ὁμόχρουν et ὁμόχρων Fr. I, 27. —χρῶν τῇ νυκτὶ 37. νεφίλη ὁμόχρους ὁμῖνι λευκῇ Fr. VI, 3, 8.
- *Ὁμφακώδης de colore 3, 13, 6.
- *Ὁμφαλός, ἐπαγεστηκότης ὁμφαλούς 3, 7, 5.
- *Ὁμφαξ, ἡ ὁμφαξ λίθος, ad sigilla adhibita, διακοπτομένων τιγῶν πετρῶν ἀφίσταται Fr. II, 30.
- *Ὁμωνυμία. Vide sequens *Ὁμώνυμος.
- *Ὁμώνυμος, ὥσπερ ὁμώνυμον, fere nomine tenus tantum cognatum 2, 6, 11. τὰ μὲν ἐν πλείοσιν ἰδέαις ἐστὶ, καὶ ἀχέδον οἷον ὁμωνύμοις 7, 13, 3. helleborus niger et albus ὥσπερ ὁμώνυμοι φαίνονται 9, 10, 1. ταῦτα μὲν οὖν ὥσπερ ὁμώνυμα συναίηται 9, 12, 5. ἕτερον δὲ διακρίσας ὥσπερ ὁμώνυμον, οὔτε τὴν δύναμιν οὔτε τὴν δύναμιν ἔχον τῇ αὐτῇ 9, 16, 3. ἵσκειν ὥσπερ ἐν ὁμωνυμίᾳ γίνεσθαι τὸ ἀπόρημα c. pl. I, 18, 3. ὅπερ ληπίον ἐκ τῆς τῶν ζώων ὁμοιότητος, καὶ μὴ. ὁμωνύμοις c. pl. I, 22, 1. ubi erat ὁμωνυμον. — ὁμωνυμία τινὶ παντελῶς εἰλημμένος ὁ σιρόχρος 7, 15, 4. κομῆδὴ δόξειεν ἂν πικρὸν ὁμωνυμίαν εἶναι (θεωρομένης) c. pl. 4, 16, 3. ubi Codices παρ' ὁμοιον solus Urbinas cum Heinsiana verum habet.
- *Ὁνησιν πλείστην ἔχει 7, 13, 3. τὴν αὐτὴν ἔχει c. pl. 2, 6, 1.
- *Ὁνήσις, ὀνήσις c. pl. 6, 4, 6.
- *Ὁρίνοι 4, 6, 8. nota.
- *Ὁροδότης, ὁ, vera scriptura, non οἰνοδότης, quod vide.
- *Ὁροκίχλης, ὁ. Vide *Ὁροκίχλης.
- *Ὁρομάζω, εἰ ἀνατολαὶ τῶν ἀλλων αἱ πλείεσται τῶν ὀρομαζομένων εἶναι, ὅσον Ἰλλυδοῦν καὶ Σερβίανος καὶ Κυρὸς Fr. VI, 1, 2.
- *Ὁρόπυρος 6, 4, 3. inter φύλλω

καὶ οὐκ ἀναισθήη: nota p. 487. aliunde ignotus, a Sprengelio omisus et Stackhousio.

**Όρος πολύπουρον* τι καὶ μίαν σπαιρόμενον εἰς αὐτὸ 4. 3. 6. *ΐουλον* alii vocant, Theophrasto teste in Epistola ad civem suum Phanium ap. Scholiasten Apollonii Rhodii 1, 972. et Hesychio in voce *Όρος ἰσόσπρος*. sidus, *οἱ καλούμενοι ὄροι* Fr. VI, 1, 23. nota. Rli-mius 18. c. 35.: Sunt in signo Cancri duae stellae parvae, aselli appellatae, exiguum inter illas spatium obtinente nubecula, quam Praesepia appellant. Theophrasti locum non recordabatur doctissimus *Ideler*, cum Aratum primum asellorum et praesepium mentionem fecisse poneret p. 160. in libro egregio *Untersuchungen über den Ursprung und die Bedeutung der Sternnamen* Berolini 1809. edito:

**Όρχυλῆς* κατὰ μέρος et diutius floret 7, 10, 3. nota p. 614. Codices Aldi, Medicei, Urbinas *ὄρχυλῆς* habent. Dioscoridis 4, 24. *ὄρχυλῆς* Echium ceticum interpretatur Sprengel in altera editione, omissa planta Theophrastea. Cichorium apposuit nomini *ὄρχυλῆς* Stackhouse. Cf. ad Nicandri Theriac. v. 639. dicta p. 256.

**Όρχὺς σιδηροῦς* 4, 2, 1. 9, 6, 2. *Όρχιον*, τὸ ὄν. μικτὴ λευκὴ καὶ παύ παρ' ἄλληλα Fr. II, 31.

**Όρωνίς* 6, 1, 3. describitur 6, 5, 3. sed posteriore loco Codices omnes cum A. B. *ἄδωνις* habent, quae diversa videtur. An vere cum *Όονιδε* antiquorum Lin. comparetur, dubitavi in Addendis ad 6, 5, 3.

**Όξίτης*, τὸ δῆγμα καταπλάττοντες ἐν ὀξίῃ 9, 11, 1. ἐν αἶνι ὀξίῃ πίνειν 9, 15, 3. 9, 20, 4.

**Όξος ὁραστικώτερον τοῦ ὕδατος* Fr. III, 25.

**Όξύα* vel *ὀξύα*, ἀγγίαν ὀξύην

non florere aiunt Maesones 3, 3, 8. *ὀξύην ἐπιτολαιόφρον* καὶ *ὀλιγόφρον* 3, 6, 5. describitur 3, 10, 1. seqq. ἡ ὀστρεὺς ὁμοφυὴς τῇ *ὀξύα* τῇ τε φυτεῖα καὶ τῷ φλοιῷ 3, 10, 3. *ὀξύα* est 3, 10, 3. *ὀξύς* 3, 11, 5. *ὀξύη* quando caedatur 5, 1, 2. et 4. *ὀξύαν* Ibidem. *ὀξύη* 5, 4, 3. ὑγρότατον *ὀξύη* 5, 6, 4. Hastam hinc factam Archilochus dixit *ὀξύη ποταῖα*, testantibus Scholiis Venetis ad Il. ζ, 201. Ex uno loco 3, 3, 8., ubi juxta *ὀξύην* sine distinctione vulgo additam legitur *ἀγγίαν ἀπὸ δαμνόν*, quercum cernin duxit editio utraque Sprengelii. Nusquam alibi *ὀξύα* distinguitur cognomine aliquo, sed simpliciter nominatur, et satis accurate 3, 10, 1. describitur. Stackhouse, qui fagum sylvaticam cum Caesalpino interpretatur, in Annotatione Vol. II. p. LXXII. haec posuit: *Mira, ut videtur, hallucinatio Auctoris (Sprengelii) contra opinionem receptam ab omnibus. Textus scilicet unius litterae abbreviatae iactura est, ut videtur τοῦ: καὶ δ' ἄλλα δὲ παρόμοιον pro καὶ δ' ἄλλα δ' οὐ παρόμοιον (ut constat ex voce disjunctiva δὲ,) contrarium sensum efficit. Folium distincte comparatur folio Pyri, sed largiori, i. e. apice elongato: ὀρχυδῆς Boddæo tenax, scindi difficilis; ὀρχυδῆς aliis, i. e. sine lobis: ἔχοναρθρον ἐν ἄνθρῳ, de apice aculeato folii. Describitur ὁμοφυὴς τῇ ὀστρεῖα. Praecipua tamen discriminatio pericarpit, quasi ἔχοναρθρον, πλὴν ἀνταρθρον ἢ οὐ λαν, i. e. spinis mollibus: καὶ οὐκ ὡς ὀξὺς βάλανος ἀκονθιδῆς: quo nihil verius, si fructificationem perspicimus. Si voluit vir doctus tollere ceteram similitudinem cum abiete, scribendum erat: τὰ δ' ἄλλα οὐ*

παρόμοιον τὸ δένδρον. Verum etiam si, quid praeterea simile in fago voluerit intelligi Theophrastus, definire non ausim, hoc tamen video, si is praeter notas positas nihil simile annotare voluisset, eum simpliciter vocabulo *δμοιον* usurum fuisse: *παρόμοιον* enim similitudinem aliquam, non tamen perfectam, indicat: ponitur igitur in elocutione affirmante: contra quae negat, *δμοιον* simplex postulat. Igitur vulgatam scripturam non teptandam esse censeo. Hodie solum sylvaticam in Graecia *δξύα* audire, testatur Sibthorp.

**Οξυάκανθα* vel *οξυάκανθος* 1, 9, 3, 3, 3, 1, 3, 3, 3, 3, 5, 8, 6, 8, 3. Sed contra de scriptura locorum horum dicta in Addendis ad 1, 9, 3.

**Οξύη*. Vide *Οξύα*.

**Οξύην* τρύπιν 5, 7, 2. *ἔρχεται δξύντα* Iliadis 5, 50. hinc interpretantur Grammatici veteres.

**Οξύκερος* 3, 12, 3.

**Οξύνη* δ οἶνος 4, 3, 3.

**Οξυπτελέα* erat 3, 11, 5. ubi rectius *οξύη*, πτελέα dedi cum Gaza et Urbinatē libro.

**Οξύρροπος*, παιδία — ῥοπα καὶ εὐμετάπτωτα Fr. I, 45.

**Οξύτης* οἶνου Fr. 4, 2.

**Οξυπτεῖν* Fr. I, 8.

**Οπίω* τὴν θριδακτὴν 7, 6, 2. τὸν κατὰν καὶ τὰς ῥίζας 9, 1, 3.

**Οπισθεν*, οἱ ὀπισθεν χειμῶνες c. pl. 2, 1, 6. ubi *οπισθοχειμῶνες*, vocem Hippocraticam, scribi Censor Graecus voluit.

**Οπισθοκαρπον* συκῶν γένος c. pl. 5, 2, 3. ubi Edd. — *καρπίων* habent.

**Οπισθοχειμῶν*, vide in *Οπισθεν*.

**Οπιτών* inter bulbosa, flore albo, 7, 13, 9. *nota*.

**Οποβάλαμον* 4, 4, 14. δ ὀποβαλούμενον τόπος c. pl. 6, 18, 2.

**Οπός*, humor plantarum 1, 2, 3, 9, 1, h. peculiariter τὸ ὑπερπυκνόν

τοῦ σιελίου τὸ δριμύ 9, 1, 4. etiam fici et ἐρινεοῦ, qui lac coagulat, paulo tamen minus ἐρινεοῦ c. pl. 1, 16, 7. ὁπός ἐπός 9, 8, 3. τῶν φύλλων ὑγρότητι καὶ ὁπὸν c. pl. 5, 4, 2. οἱ ὁποὶ πάντες χρήσιμοι σωματῶθέντες — παρυσινεύουσιν αὐτοὺς τὰ μὲν ἐγγυλλήκοντες καὶ ξηραίνοντες, τὰ δ' ἐνέμνοντες c. pl. 6, 11, 14.

**Οπούς*, περὶ *Οπούντα* ποάριον 1, 7, 3.

**Οπτών*, τὸ καλῶς ὀπτήσας ἐργασίτερον καὶ μᾶλλον ἐκτὸς ἢ τὸ ἐψησαι Fr. III, 74.

**Οπώδης* ὑγρότης συκῆς καὶ μήκωνος 1, 12, 2. καὶ μυρὴ 4, 4, 12. χυλοῖς τοῖς ὀπώδεσι λεγούται: χυλὸς ἔχονσι 9, 1, 1. ὑγρότης παχὺς ἔχει τοῖς ὀπώδεσι 9, 1, 2.

**Οπώρι*, τέμνεται ὀπώρας 9, 20, 3. *Ἰσρών* ἀνατέλλει ἐν ἀρχῇ ὀπώρας, δύνει ἐν ἀρχῇ χειμῶνος Fr. V, 55. Fr. VI, 1, 21. ἐπισυκῆς VI, 3, 7. et II.

**Οπωριῖα*, τὰ, περιξηρὸς ἀπὸ ἐκφυλεῖ Fr. III, 41. sed Coray ὀπωριῖα scribi voluit, i. e. pomaria, pometa.

**Οργανικά* μόρια Fr. XII, 3. *Οργανον*, ὀργάνοις ἀποσπείβειν Fr. 4, 29.

**Οργάω*, ὀργᾶν τοὺς ὀπούς c. pl. 1, 6, 2. ὀργᾶντα μὲν φέρειν *Ibidem* 3. εἰ τι τὸ ὀργᾶν ἀποτίεται c. pl. 1, 13, 1. σπειρῶσιν εἰς ὀργᾶσαν τὴν γῆν c. pl. 3, 2, 6, 3, 4, 4. εἰς ὀργᾶσαν γῆν ἐμβάλλειν τὰ σπέρματα c. pl. 3, 23, 1, 4, 9, 6.

**Ορδύνω* vel *Ορκύνω*, Lesbī monte, 3, 18, 13. *nota*.

**Οριγομαι*, τὰς ῥίζας ὀριγομένας ἀφ' ὧν τρῶφης c. pl. 2, 1, 3.

**Ορειονόρος* αἶξ 9, 18, 3.

**Ορειος*, τῶν ὀρεινῶν κυλουμένων 6, 8, 1.

**Ορειπτελέα* maior quam πτελέα 3, 14, 1.

Ὀρεοσίλιον inter olera agrestia describitur 7, 6, 3. et 4. Utrumque Dioscoridis et Theophrasti *ὀρεοσίλιον* cum *Selino oreoselino* comparavit Spr. in altera editione, cum *Athamanta oreoselino* Stackhouse. Cf. Annot. p. 590.

Ὀρεοτύπος 3, 3, 7, 3, 12, 4, 4, 13, 1.

Ὀρθάνανθος. Vide *ὀρθόανθος*.

Ὀρθιος, *ὀρθίας* τύφους c. pl. 3, 6, 3. et 4. *nota*.

Ὀρθόανανθος 3, 18, 11. ubi *ὀρθάν.* malim.

Ὀρθόανθος 3, 18, 11. ubi *ὀρθόανθος* dedi: rectum *ὀρθόανθος* videtur esse.

Ὀρθοφυής c. pl. 2, 9, 2.

Ὀρθοφυήται erat 2, 6, 4. ubi Urbinas Codex *ὀρθοφυή* τε habet.

Ὀρθριον φθιγγόμενος Fr. VI, 1, 18.

Ὀρίανον, τὸ, 6, 1, 4, 6, 2, 4. ἢ *ὀρίανος* ἢ *μέλαινα ἀκαρπος* 6, 2, 3. *nota* p. 464. *πλαστάγει ἐν πλείοσιν ἢ τριάνοντα ἡμέραις* 7, 1, 3, 7, 2, 1, 7, 6, 1. ἢ *ὀρίανος δυσβλαστής* c. pl. 4, 3, 3. τῆς *ὀριάνου* τὴν *δουμήν* τὰ *ἐντομα* φύγει 6, 5, 4. Genus masculinum ex *Anaxandridis* *Ἰαριμανομίνται* firmare voluit *Choeroboscus* *Etymol. M.* p. 630, 50. *Crederem, si locum posuisset. Dioscorides* 3, 33. *ὄντιν λευκοτέραν τοῖς φύλλοις, τὸ σπέρμα ὥσπερ κορόμβους συντεχίς*, describit: quam cum *origano* onitide comparat *Sprengel*. An eadem *ὀρίανος* ἢ *καφαλοειδής* scripti *Hippocratici* de affectione. internis p. 334. *Mack.*?

Ὀρίκομαι, ἀκοήν διὰ τῆς φωνῆς ὀρίζεται Fr. 1, 6.

Ὀρίξω, πειρῶνται ὀρίζων καὶ ἑαυτὴν 5, 1, 1.

Ὀρμασμαι, καὶ αἰς μέγιστος ὠρημένη c. pl. 2, 10, 2. ἐξ ὠσθενοῦς ὠρημένη c. pl. 2, 15, 6. τὰ κάλλισθ' ὠρημένητα τῶν πλεονάτων c. pl. 3, 13, 2. τὴς ἀλ-

λῶσεως ἑκα τοῖς γυνεμένοις *δρυῶν* c. pl. 4, 5, 7. τὸ ἐν τῷ γῶδει καὶ στερεῷ πῦρ διεμύτατον, οὐχ ὁμοῖον ὁμοῖος, ἀλλ' ἀποστιγόμενον Fr. III, 34.

Ὀρητικός, ad *Venerem* pronas 9, 18, 10.

Ὀρμινον 8, 1, 4. et 8, 7, 3. *nota*. Inter *θερινά* 8, 1, 4. animalia num comedant viride 8, 7, 3. *κυμανοειδής, μέλαν* *Ibidem*. *Dioscorides* 3, 145. simile *prasio* (porro, *πράσιον*, *Plinius* 22. s. 76.) foliis facit, caule quadrangulo, seminecubitali, semine agrestis rotundo, fusco (candidiore *Plinius*), culti oblongo, nigro, cultamque plantam cum semine in usu esse ait. Quae notae duas diversas species significare videntur. *Salviam* *horminum* utrobique interpretantur viri docti. Ceterum *Hezychio* *ὀρμῖνοι*, *ὄσπριόν* τε, et *Codices* *Pollucis* 6, 61. *πέγχοι*, *ὀρμῖνοι*, *σῆσαμα*, *μέλινα*, nominant.

Ὀρμος, τοὺς πολυτελεῖς δρυμούς ex *μαργαρίτου* Fr. II, 36.

Ὀρμῖς, ἐπὶ τῶν ὀρνίθων μάστιγα ἐνδηλος ἢ τῶν χρωμάτων μεταβολή c. pl. 5, 7, 3. ἢ *ὄρμῖς* οἷαν τέκη περιφύεται τὰ πάρεφ Fr. XV, 3. *nota*.

Ὀροβάχχη non est propria *ὀροβών* 8, 8, 4. τὸν *ὀροβόν* φθίρει c. pl. 5, 15, 5. ubi *Edd.* pr. *ὀροβάχχη* habent. *Dioscorideam* plantam 2, 172. diversam a *Theophrastea* cum *Anguillara* facit *Sprengel*; *oro-hauchen* elatiorem aut *caryophylleam* interpretatus, *Theophrasteam* vero *cuscutam europaeam*: illam hodie *λύκον* vocari testatur *Sibthorp* apud *Walpole* p. 244.

Ὀροβιαῖοι ἐρέβανθοι 8, 4, 1.

Ὀροβος, minor *sambuci* bacca 3, 13, 6. *ἐαρινοὶ τριδάκνοι, μετοπωρινοὶ παρεῖς* 2, 4, 2. *nota* p. 109. *λοβοὶ κυλινδρωεῖς μέλαν* 8, 5, 3. *ὀροβόν* καὶ *πρωῖον* σπείρουσιν, ὥστε μὴ ἄρα κατα-

- ἀεικέως c. pl. 4, II, 1. *caenen*
diutius durat, τῷ δριμύτητι
τῆς καὶ πυκνότητι χυλοῦ ἔχειν,
καὶ δάπτει δ' ὀρέσμος καὶ δ' ἐρέβιν-
θος καὶ δ' οὐροβος c. pl. 4, 2,
2. ubi *Urbinas* solus *orobum*
additum habet; et recte qui-
dem, ut demonstrat compara-
tus locus alter c. pl. 4, 15, 3.
Ervum *ervillum* interpretatur
Sprengel, consentiente Stack-
house Annotat. p. 354. qui
nomen hodiernum ῥόβι anno-
tavit.
- *Οροβάδης, τὰ οὐροβάδη §, 2, 3.
et 5. sēd priore loco *Urbinas*
ταρβάδη habet. cf. nota pag.
651.
- *Ορόδαμνος h. pl. 9, 16, 3. Co-
dex *Urbinas*, ubi editi habent
δαμνων.
- *Οροσ, ὄροι τύπῃ καὶ ἐπὶ τὸ πᾶν
λεγόμενοι 1, 3, 2.
- *Ορόσος πίτις §, 9, 2, 9, 2, 5.
- *Ορόωδης, τὸ οὐρώδης λεπιδὸν c.
pl. 5, 9, 7. opp. παχύν.
- *Ορυγξ λευκός Fr. 20, 49. σταλε-
φούρος et ἀργόγλωσσον aliis
ita vocabatur 7, II, 2.
- *Ορύζα, τὸ καλούμενον ὀρυζόν, ἐξ
οὗ τὸ ἔψῃμα 4, 4, 10. *Oryzam*
sativam interpretantur omnes.
- *Ορύη, vide Νορύη.
- *Ορύκτις, ἰχθύς ὀρυκτοί Fr. XII,
7. seqq.
- *Ορφεοτελεστής, πρὸς τοὺς Ὀ. κα-
τὰ μῆνα πορεύεσθαι Char. 18,
4. Plutarchi *Apophthegm. La-*
con. p. 224. E. de *Leotychildā*:
Πρὸς Φίλιππον ἰδὲ Ὀρφεοτε-
λεστήν, παντελῶς πτωχὸν ὄντα,
et cet. quod idem dictum re-
fert *Diogenes Laert.* 6, 4. de
Antisthene: μυούμενός ποτε τὰ
Ὀρφικά, τοῦ ἱερῆος εἰπόντος
et cet.
- *Ὀρφίνος et Ὀρφίνος, ῥοφρεόν; δ'
καλεῖσιν ὀρφινόν Fr. 20, 9.
nota. τὸ καλούμενον ὀρφινόν
ἐπ'ανθίστορον γίνεταί 20, 22.
ὀρφινόν 30. ὀρφιναι 40.
- *Ὀρχίλος εἰσιών καὶ εἰσδιδόμενος
εἰς θῆας Fr. VI, 3, 2. ἐξ ὅπῃ
ἐκπεσόμενος VI, 4, 4.
- Theophr.* oper. T. V.
- *Ὀρχις, δ' καλούμενος δ. 9, 18, 3.
nota pag. 817. seqq. *Orchin-*
morionem in *Theophrasto*, py-
ramidalem in *Dioscoride* in-
terpretatur Sprengel. In libro
Hippocratis de internis affe-
ctionibus c. 32. p. 363. Mack.
pro ἡδυσθμον ῥίξην Codex
optimus *διδυμίου* rectius ha-
bet. Galeni Glossarium: *Διδύ-*
μην ῥίξαν τῆς βοτάνης, ἥτις
καὶ ὄρχις ὀνομάζεται. Hesy-
chius: *Διδυμίου ῥίξαν, βοτάνης*
εἶδος, τὴν ὄρχιν.
- *Ὀρχόμεναι λίμνη ὅταν πληρωθῇ
c. pl. 5, 12, 3.
- *Ὀρχομενός Ἀρκάδιος ἀνδράκιον
λίθον ἔχει Fr. II, 33. ubi Edd.
Ἐρχομενοῦ habent: nota.
- *Ὀρχομενός Boeotiae, λίμνη ἡ πε-
ρὶ Ὀρχομενὸν quae ferat 4, 10,
1. seqq. λίμναι καὶ ἐλώδη ἐν
τῇ Ὀρχομενίᾳ 9, 13, 1.
- *Ὀρχος, κατ' ὄρχους φυτεύειν 4,
4, 8.
- *Ὀσκαλοῖς 2, 7, 5. ubi cum Hein-
sio male σκάλαιν posui.
- *Ὀσμή, ἰδία ὀσμὴν ἐπὶ c. pl.
6, 4, 1. ὀσμαι θανατηφόρος
ἐκπνεύσαι ἐκ τινων χασμάτων
καὶ ἀνίσταν 6, 5, 5.
- *Ὀσμητῶν, τῶν, Fr. I, 90.
- *Ὀσμητὴ ἔβλα 5, 4, 5. —δεστίμα
c. pl. 2, 10, 1.
- *Ὀσον, ὅσον ἂν ἡ πλησίον Fr. I,
88. ὅσον τι παλαισιάζον 2, 7,
7. ὅσον περ ἂν ἰσχυρότερον —
καὶ παχύτερον 3, 7, 2.
- *Ὀσπρία ἀτέραμνα ὡς τε γλινεσθῆαι
2, 4, 2. ὀσπρίων λοβοί 4, 6, 7.
τὰ ὀσπρία καλούμενα 8, 1, 1.
tanquam sub nomine *χεδροσθία*
comprehensa. Minus generi-
bus differunt 8, 5, 1. τεράμωνα
et ἀτέραμωνα λέγεται 8, 8, 6.
ὀσπρία σπαρέντα χειμῶνος οὐκ
ἂν ὑπομείναι c. pl. 4, 11, 1.
- *Ὀστάγχα, τοὺς ὀστέονόπους ὀστά-
γχα καλοῦσι Fr. VII, 2.
- *Ὀστέονόπος, τοὺς —κόπους ὀστά-
γχα καλοῦσι Fr. VII, 2.
- *Ὀστιοσθί, ὄστιον ἐrat c. pl. 1,
G g

- 22, 2. ubi liber *Urbinas* εἰρη-
ρεσὺν dedit.
- Ὀυλίγγας* ἔχον 3, 18, 5. *nota*.
Ubi Nicander Alexiph. 470. de
leopore marino ait: ὅς δ' ἂν τοῖς
ῥυπδαῖς μὲν ἐπ' *Ὀυλίγγισιν*,
ἀραιαῖς *τινθίδος* ἐμφέρεται,
ibi Aelius Promotus MS. in
bibliotheca Vaticana descriptus
a Weigelio habet haec ex
Epaeneto transcripta: οἱ μὲν
λαγροὶ εὐρίσκονται εἰς τὰς τε-
τάρχας τῶν *τινθίδων*.
- Ὀστράκον*, εἰς ὄστρακα διατετα-
μένα σπίζεται 4, 4, 3. ἐπι-
θείσιν ἐπὶ τῇ πηλῇ c. pl. 3,
5, 5.
- Ὀστράκωδες* περιεχομένη βάλαν-
ος 1, 11, 3.
- Ὀστρεον*, ἐν ὄστρεω τινι Fr. II,
36.
- Ὀστρεὺς ἄρδην* καὶ θήλεια 1, 8,
2. *ὄστρεα* montana et campe-
stris 3, 3, 1. *ὄστρεος*, ἣν καλοῦ-
σι *τινες* *ὄστρεον* 3, 10, 3. ubi
Urb. codex recte ἡ *ὄστρεος*
habet: describitur *Ibidem*.
ὄστρεα inter *ἀκάρα*, *πικρά*
καὶ *ισχυρά* c. pl. 5, 12, 9.
- Ostryam* vulgare Sprengel,
Carpinum betulum Stackhouse
interpretatur. Cf. Annot. p.
197. Hodie *ostryam* vulgarem
hoc nomen in Graecia reti-
nere testatur Sibthorp.
- Ὀσφραίνεσθαι* καὶ ἔλαιον de vite
4, 16, 4.
- Ὀσφρησις*, πάντων χειρόστην τὴν
ὀσφρησιν ἔχον c. pl. 5, 5, 2.
sed 9, 13, 3. *Urb.* cum Me-
diceis *ὀσφρασί* habent: vo-
luisse videntur *ὀσφραίνεσθαι* aut
ὀσφρασί, qua forma utraque
Attici veteres scriptores minus
utuntur, observante Loheckio
ad Phrynichum. In Athenaeo
XIII. p. 213. Schw. Editiones
veteres *ὀσφρησιν* habent, ubi
Schw. *ὀσφρασιν* dedit. Ea-
dem est varietas in Epicteti
I, 20.
- Ὀσφύς*, τῆς ὀσφύος ἀλγύματα 9,
13, 6.
- Ὀταν* μὴ τελείως ἀπώλλυνται 4,
14, 13. sed recte *Urb.* ἀπώ-
λγται habet.
- Ὀὺ μὴν ἀλλὰ τάχα σήπεται* 5, 7,
5. *οὐ μὴν ἀλλ' ἤγχι* 5, 7, 7. *οὐ*
μὴν ἀλλὰ διαπιστύν 5, 8, 2. 5,
9, 7.
- Ὀὺδεις*, τὸ δ' Ἱταλικά *οὐδέν* εἰ-
ναι πρὸς τὸ ἐν Κύρῳ 5, 8, 1.
ὀλλύγεις ἢ *οὐδέσι* c. pl. 6, 5, 5.
sed ibi *Urb.* liber *οὐδέν*
habet.
- Ὀὺίγγον*, τὸ ἐν *Αἰγύπτῳ* καλοῦ-
μενον ο. καὶ ὑπὸ γῆς φέρεται καρ-
πὸν 1, 1, 7. καὶ τὸ *ὕδρον* δὲ
καὶ ὃ καλοῦσιν *τινες* *ἀσχλὼν* καὶ
τὸ *οὺίγγον*, καὶ ἂν τι ἄλλο ὑπὸ-
γυῖον ἔστω, ὡς *οὐδέν* ἔστι *ἐλ-
λα* 1, 6, 9. ubi erat *οὐδέν*: sed
ibi Codex Aldi cum Mediceis
et Vindob. *οὐίγον* habent. Ter-
tius locus est 1, 6, 11. ubi
inter τὰ ποώδη nominatur τὸ
ἐν *Αἰγύπτῳ* καλούμενον *οὐίγον*,
cuius folia magna, ὃ βλαστὸς
βραχύς, radix magna vel po-
tius longa (*μακρά*) καὶ ἔστιν
ἄσπερ ὃ καρπὸς, διαφέρει δὲ
καὶ ἐσθιέται, καὶ συλλέγουσι
δὲ, ὅταν ὃ ποταμὸς ἀποβῇ. Ita
enim Codices scripti habent.
οὐίγγον cum Gaza scripsit
Heimius, qui idem putavit
cum primo, quia notitia inci-
pit: *Ὀμολίς* δὲ καὶ τὸ ἐν *Αἰ-
γύπτῳ*. Refertur autem *Ὀμολίς*
ad antecedentia ποώδη, aspho-
delum, crocum et perdicium,
quae radices μεγάλας καὶ σαρ-
κώδεις habent: et de perdicio
seorsum additur: τοῦτο παχύας
τε καὶ πλείους ἔχει τὰς ῥίζας
ἢ φύλλα. Igitur huic *οὐίγῳ*
ποώδεις radix est longa carno-
σα, quae usum et vicem fru-
ctus exhibet. Nihil igitur
commune habet cum primo
οὐίγγῳ, quod fructum super-
num et subterraneum fert. Di-
versum etiam secundum *οὐί-
γον* videtur esse, quod socia-
tum cum *ὕδρῳ* subterraneo ra-
dice carere dicitur. Viri docti
unam eandemque plantam in
his tribus locis agnoverunt et

ad arachin hypogaëam Sprengel et Stackhouse retulerunt; sed in altera editione Sprengel cum Moldenhauerō (Vide Arinot. p. 36.) ad arum colocasiam deflexit.

Οὐλος, οὐλότερον τὸ δένδρον 3, 9, 6. αἰγίδα οὐλοτέραν 3, 9, 8. οἷας μανὰς καὶ οὐλας 3, 11, 3. ξύλα οὐλα σφενδάμνου καὶ κυγίας 5, 3, 3. ξύλα οὐλας ἔχοντα συστροφάς 5, 5, 1. φύλλον 9, 4, 3. οὐλότερα τὰ ξύλα τὰ ἐν τοῖς στελέχεσι τῶν ἀνω c. pl. 6, 11, 8.

Οὐλότης ἡ ἐν αὐτῷ τῷ ξύλῳ 5, 2, 3. δι' αὐτοῦ πως αὕτη καὶ ἐμαλλήσουσα. τῶν ξύλων c. pl. 6, 11, 8. ἐπιδραμένης καὶ ὡσπερ εἰλουμένης τῆς τροφῆς ἡ οὐλότης καὶ ἡ πυκνότης γίνεται τῶν ξύλων 6, 11, 8. οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς ῥόδις — ἀλλ' ὅταν στῇ τὰ τῶν μήκους Ibid.

Οὐλόφυλλος ῥάφανος 7, 4, 4.

Οὐαν, οὐα τὰ ἄγρια εὐοσμήτορα c. pl. 6, 16, 1. Vide *Oua* et *Oq.*

Οὐράνιος, τὰ ὑπεράνια, quaecunque coeli temperiem constituent aut mutant, veluti calor, frigus, pluviae et cetera 2, 4, 4. τὰ πνεύματα καὶ τὰ οὐράνια κατὰ καιρὸν γίνονται 4, 14, 8. ubi ὕδατα intelligi videntur, ut sunt οὐρ. ὕδατα c. pl. 4, 12, 5, 5, 11, 5.

Οὐρησις, εἰς οὐρησιν ἀγει ἔνια Fr. 4, 61.

Οὐσία, τῶν μορίων διαφορὰς καὶ τῶν ἄλλων οὐσιῶν 1, 14, 4. οὐσία καὶ φύσις τοῦ δένδρου μάλιστα τὸ στέλεχος 4, 13, 4. ἀρχὰς καὶ φύσεις πλειούσις ἀπὸ μίας οὐσίας ἐποίησεν, ἐκεῖ δὲ εἰς ἀρχὴν πλειούσις μία οὐσία γίνεται τῇ συμφύσει c. pl. 3, 5, 4.

Οὐτι γε, εἰ δὲ μή, οὐτι γε ταῦτα c. pl. 1, 13, 1. ubi αὐτῇ editum contra fidem Codd. Vide Cur. Sec. p. 498. In Strabonis libro 16, his μήτοι γε editum. extat, sed 17. p. 702. Lips. μήτι γε. In Arriani In-

dicis c. 10. extremo est μήτοι γε.

Ὀφείλλον τὸ στρατόπεδον 4, 3, 2. nota.

Ὀφθαλμιζόμενα, τὰ, c. pl. 2, 14, 4. — μένων ἢ ἐγκεντρζόμενων ἢ ἐμφανιευομένων c. pl. 2, 14, 5.

Ὀφθαλμός, ὡς ὁ ὄζος ἐν τοῖς ἄλλοις, οὕτως καὶ ὀφθαλμός ἐν ἀμπέλῳ 1, 8, 5. de quercu 3, 8, 6. ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἡ βλάστησις τῶν ἀρτέλων c. pl. 5, 1, 12.

Ὀφεις ὑπὸ βοτάνῃ συνεισπνευόμενοι, μικροί· τοῖτοις εἰ τις ἐμβῆς πληγῇ, θνήσκει, in India 4, 4, 13. οἱ ὄφεις ὑπὸ τῶν σκορπίων ἀναιρῶνται c. pl. 4, 9, 2. ὁλίγης τροφῆς διαστίας Fr. XII, 9. ὀφίων γένεσις — πληθὺς ποιεῖ περὶ Θερταλλῶν γενέσθαι XIV, 6. ὄφεις θανάσιμον δῆγμα ἔχοντες in regione cinuamomi ferace 9, 5, 2. qui videntur esse iidem, quos in Sabaeorum regione Strabo 16. p. 435. narrat: ὄφεις σπιθαμιαῖοι, φοινικοὶ τὴν χροὰν προσκαλλόμενοι. καὶ μέγρι λαγόνος, τὸ δῆγμα ἔχοντες ἀνήμεστον. Quae Artemidorus habet ex Agatharchide c. 50. ut et Diodorus Sic. 3, 47.

Ὀφιδής, τὸ ὀφιδεύς Fr. XII, 4. **Ὀχέω**, διὰν ὀχέωσι πρόβατα ἢ αἰγες Fr. VI, 1, 23. nota. πρόβατα εἰδὴ πῶς ὀχέεται Fr. VI, 3, 3. πρόβατα ὀχευόμενα ὀψέ VI, 4, 5.

Ὀχνη, ἀπ' οὗ, καὶ ὀχνας 2, 5, 6. sed Urbinas Cod. ὀχνας recte habet scriptum: not. p. 116.

Ὀψέ, ὀψαίτατα 5, 1, 2. ὀψαίταται 5, 1, 3. 8, 1, 6. c. pl. 1, 10, 4. 3, 13, 3. ὀψαίτετα 3, 4, 6. et c. pl. 4, 8, 2. ὀψαίτεροι, sed hic Urbinas ὀψαίτεροι habet: atque ita quoque priorē loco scribendum censeo. ὀψαίτερον ἢ πρῶτατερον Fr. V, 26.

Ὀψιανθεῖ 6, 2, 6.

Ὀψιανθής 6, 4, 4. 6, 6, 10.

Ὀψιβλαστῶ 1, 9, 6. 6, 2, 6. 7, 10, 3.

Ὠρεοσίλινον inter olera agrestia describitur 7, 6, 3. et 4. Utrumque Dioscoridis et Theophrasti *Ὠρεοσίλινον* cum *Selino oreoselino* comparavit Spr. in altera editione, cum Athamanta *oreoselino* Stackhouse. Cf. Annot. p. 590.

Ὠρεοτύπος 3, 3, 7, 3, 12, 4, 4, 13, 1.

Ὠρθάνανθος. Vide *ὄρθάνανθος*.

Ὠρθίος, ὄρθίος τάφρους c. pl. 3, 6, 3. et 4. *nota*.

Ὠρθόκωνθος 3, 18, 11. ubi *ὄρθάν.* malim.

Ὠρθόκωνθος 3, 18, 11. ubi *ὄρθόκωνθος* dedi: rectum *ὄρθόκωνθος* videtur esse.

Ὠρθοφυής c. pl. 2, 9, 2.

Ὠρθοφυήται erat 2, 6, 4. ubi Urbinas Codex *ὄρθοφυή* te habet.

Ὠρθεῖον φθιγγόμενος Fr. VI, 1, 18.

Ὠρίανον, τὸ, 6, 1, 4, 6, 2, 4, ἡ *ὄρίανος* ἢ *μέλαινα ἀκαρπός* 6, 2, 3. *nota* p. 464. *πλαστάγει ἐν πλείοσιν ἢ τριάνοντα ἡμέραις* 7, 1, 3, 7, 2, 1, 7, 6, 1. ἡ *ὄρίανος* *δυοβλαστής* c. pl. 4, 8, 3. τῆς *ὄριανου* τὴν *δουμήν* τὰ *ἐντομα* φεύγει 6, 5, 4. Genus masculinum ex Anaxandridis *Ἰατρικονομήν*ται firmare voluit Choeroboscus Etymol. M. p. 630, 50. Crederem, si locum posuisset. Dioscorides 3, 33. *ὄντιν λευκοτέραν τοῖς φύλλοις, τὸ σπέρμα ὥσπερ κορόμβους συντεχίς*, describit: quam cum origano onitide comparat Sprengel. An eadem *ὄρίανος* ἢ *κεφαλοειδής* scripti Hippocratici de affectione. internis p. 334. Mack.?

Ὠρίκομαι, ἀκοήν διὰ τῆς φωνῆς ὀρίζεται Fr. 1, 6.

Ὠρίω, πειρῶνται ὀρίζων καὶ ἑκάστην 5, 1, 1.

Ὠρῶσομαι, καὶ αἰς μέγιστος ὥρμημένα c. pl. 2, 10, 2. *ἐξ ἀσθενεῖς ὥρμημένη* c. pl. 2, 15, 6. τὰ *κάλλισθ' ὥρμηκότε* τῶν *κλήματων* c. pl. 3, 13, 8. *τὴς ἀλ-*

λαύσεως ἔμα τοῖς γεννημένοις δρυῖν c. pl. 4, 5, 7. *τὸ ἐν τῷ γῶδει καὶ στερεῷ πῦρ θεορότατον, οὐχ ὁμοῖον ὁμοίως, ἀλλ' ἀποστειγόμενον* Fr. III, 34.

Ὠρητικός, ad Venerem pronus 9, 18, 10.

Ὠρίνον 8, 1, 4. et 8, 7, 3. *nota*. Inter *θερινὰ* 8, 1, 4. animalia num comedant viride 8, 7, 3. *κυμανοειδές, μέλαν Ibidem*. Dioscorides 3, 145. simile prasio (porro, *πρασά*, Plinius 22. s. 76.) foliis facit, caule quadrangulo, semicubitali, semine agrestis rotundo, fusco (candidiore Plinius), culti oblongo, nigro, cultamque plantam cum semine in usu esse ait. Quae notae duas diversas species significare videntur. Salviam hominum utrobique interpretantur viri docti. Ceterum Hesychio *ὄρμῖνοι, ὄσπριόν τε*, et Codices Pollucis 6, 61. *κέρχροι, ὄρμῖνοι, σήσαμα, μέλινα*, nominant.

Ὠρμος, τοὺς πολυτελεῖς ὄρμους ἐκ μαργαρίτου Fr. II, 36.

Ὠρῖς, ἐπὶ τῶν ὄρνιθων μάλιστα ἐνδηλος ἢ τῶν χρωμάτων μεταβολή c. pl. 5, 7, 3. ἡ *ὄρῖς* *οἶαν τέκη περιφύσσει τὰ κάρφη* Fr. XV, 3. *nota*.

Ὠροβάχχη non est propria *ὄροβων* 8, 8, 4. τὸν *ὄροβον* *φθίρει* c. pl. 5, 15, 5. ubi Edd. pr. *ὄροβάχχη* habent. Dioscorideam plantam 2, 172. diversam a Theophrastea cum Anaguillara facit Sprengel; orohauchen elatiorem aut caryophylleam interpretatus, Theophrasteam vero cuscutam europaeam: illam hodie *λίανος* vocari testatur Sibthorp apud Walpole p. 244.

Ὠροβιαῖοι ἐρέβενδοι 8, 4, 1.

Ὠροβος, minor sambuci bacca 3, 13, 6. *ἐλαῖνοι τριδάλκοι, μετοπωρινοὶ βαρεῖς* 2, 4, 2. *nota* p. 109. *λοβοὶ κυλινδρωδεῖς μέλαν* 8, 5, 3. *ὄροβον καὶ πηνίον σπείρουσιν, ὥστε μὴ ἔσρα κατα-*

folium habet vulgari pascuo, fructum non planum, sed rotundum et rubrum, magnitudine iuniperi cedri, dulcem cum nucleo gerit. Hunc video ab omnibus omissum, nec quidquam explicuit Bodaeus p. 326. seqq: Hunc suspicor intelligi, ubi Strabo de ora Troglodytarum 16. p. 426. Lips. ποτόν, δὲ τοῖς μὲν πολλοῖς ἀπόσπργαν παλιόθρον.

Παλιόθρονος τοῦ ἀέρος Fr. V, 10.

Παλιόθρονος σνή. c. pl. 5, 9, 11. 6, 16, 4. opp. πρόσθρονος 6, 18; 9. τοῖς Fr. 4, 40. 9, 16; 8. c. pl. 2, 7; 1. 2, 9; 1. Scholion Mesquense ad Dioscoridem Orbassii editum a Matthaei Opusc. Medic. Gr. p. 361. Θεόφραστος ἐν φυτικῇ πραγματείᾳ, ὅσα ἀπιστραμμένην ἔχει ἀπὸ τοῦ ἡλίου τὴν θάσιν, οὕτω καλεῖσθαι φησιν, ὥσπερ τὰ τετραμμένα πρὸς αὐτὸν ἐπὶ ἡλίου καὶ προσήλια. Hodie nusquam ἐφήλιος vel ἐπὶ ἡλίου in Theophrasto reperitur.

Παμμέγιστον erat 3, 15, 3. ubi πάμμεστον dedi.

Πάμμεστον ὅρος τετυμνωθῶν 3, 15, 3. ubi παμμέγιστον erat.

Πάμπαν, οὗ φησεται πάμπαν ἢ παπῶς c. pl. 2, 7, 2. ubi erat πᾶν. brevius πᾶν scribi poterat.

Παμφαγότατον πάντων δ βοῦς 9, 15, 4.

Παμφυλινὸν κόλπον (περὶ τὸν) δ δούρις καλούμενος ἰσθμὸν πνύ μύγας καὶ πολὺς, ἐπιπνύ δ' αὐτῷ νότος καὶ ἀέρος Fr. V, 53.

Πανόσια in Arcadia prope Paophidem nascitur 9, 15, 6.

Πάνανος πάνανη πολλά 9, 11, 1. τὸ ἐν Συρίᾳ, τὸ Χειρώνιον, Ἡράκλειον, Ἀσκληπείον Ibidem, ἄλλα δύο, τὸ λεπτόφυλλον, τὸ πλατύφυλλον 9, 11, 4. δ παρὸς καὶ δ ὁπὸς χρηστέος τοῦ πανάκου 9, 9, 1. δ παρὸς πρὸς τὰς ἀμβλάσεις — ἢ ἔλκε πρὸς τοὺς τόκους 9, 9, 2.

radix odorata irinum unguentum ingreditur Ibidem. Tandem additur, nasci in Syria et colligi περὶ πυραμίδων 9, 9, 2. τὸ ἐν Συρίᾳ 9, 11, 1. nota p. 766. et p. 753.

Πάνανος τὸ Ἀσκληπείον διὰ τὰ μύγας, superstitiosus usus 9, 8, 7. describitur cum usu 9, 11, 2. nota p. 763. 764.

Πάνανος Χειρώνιον describitur cum usu 9, 11, 1. nota p. 763.

Πάνανος τὸ Ἡράκλειον describitur cum usu 9, 11, 3. nota p. 765: Panacea heracleum vel pyrenaicum Lamarckii comparat Sprengel p. 65. ed sec. Heracleum Panaceam Stackhouse. Ceterum τοῦ πανάκου 9, 9, 1. Codex Urbinas solus, sed 9, 9, 2. cum A. 1. 2. habet.

Πάνδιος ἀνδριανοποιὺς 9, 13, 4.

Πανδοχέιον, κατακονθέντος — χιτὸν Fr. II, 52.

Πανδοσμον Fr. 4, 66. vox vitiosa: nota.

Πανσιλῆνος, πανσιλῆνους μάλιστ' ἔλκεται ἢ ἐρυσίδη 8, 10, 2. πανσιλῆνους, intellecto ἡμῶς αὐτ' ἑξέ, c. pl. 4, 4, 3. διχοτομοῦσι τὸν μήνα αἱ πῆληνοι Fr. VI, 1, 8. σιλήνη πανσιλήνη ἀνίσχουσα VI, 1, 12.

Πανιάδουσα 6, 5, 1.

Παντιάπαιον, τὸ Pontu 4, 5, 3. ἐν τῷ Πόντῳ περὶ II. 4, 14, 13. Hodie Kertschy, in mappis Potokiana Vesper, teste E. D. Clarkio in Itinerarii Vol. 2. Cap. XI.

Πάντως, omni modo, ἔλατα πάντως φύστας πλὴν ἀπὸ κλωνός 2, 1, 2: ποτὶ οὐ πάντως, ἀλλ' ἐὰν ὕλη τις ἢ c. pl. 6, 17, 7. Πᾶν, οὐκ οἰσνται τινες πᾶν ἐνδέχεται c. pl. 1, 1, 2. Vide Πάμπαν.

Πάμπδι οὐ γινόμενοι ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν Fr. VI, 2, 12.

Πακτισπέρισμα 7, 3, 2.

Παπυρίδη επίγραμμα 6, 4, 11. 6, 6, 6.

Πάπυρος, δ. 4, 8, 2. Describitur ibi 3. seqq.

Παρά, ἡ εὐσμία καὶ ἡ εὐχροια παρὰ τοῦ τόπου ἐστίν 6, 6, 5. 7, 4, 11.

Παραβλάσται, αἰ, 1, 2, 6.

Παραβλαστάνω ἀπὸ τῶν ῥιζῶν 2, 6, 11. ὑποκοπῆτος τοῦ στελέχους 3, 7, 1. ἐν τῶν αὐτῶν 4, 13, 3. δάφνη, μηλιά, ῥόδα παραβλ. Ibidem. arboras quando caesa παραβλαστάνουσι 5, 1, 3.

Παραβλαστήματα 4, 9, 12.

Παραβλάστησις, οὕτε παραβλ. οὕτε ὅς γε γίνεται 5, 1, 8.

Παραβλαστήτικὸς ἐν τῶν κατὰ 4, 2, 4. ἀπὸ τῶν ῥιζῶν 1, 3, 3. 1, 5, 1. ῥίζαι παρ. εἰς τὸ ἄνω 1, 6, 5. κατὰ τὸν ναυλόν 7, 8, 2. c. pl. 5, 6, 3. bis. παραβλαστικά καὶ οὐ ματαρῆ c. pl. 1, 1, 4.

Παραγίνομαι βραδίως, nasci, comprehendere et adolescere, de plantis e semine natia 6, 6, 6, 7, 1. 7, 1, 6.

Παραγωνίζω erat 1, 10, 5.

Παραγωννυμι, πρὸς θάλασσαν αὐτὴν (αὐτὰ? τὰ ὄρη) παραγωννύη τὰ ἔσθρ Fr. VI, 4, 2.

Παρακαυθίζοντα φύλλα 1, 10, 5. ἐν τοῦ ἄκρου καὶ τῶν πλαγιῶν 1, 10, 6. et 8. πρίνου 3, 6, 1.

Παρακαταπήξῃ ξύλα μακρὰ 8, 3, 2.

Παρακαυθίζειν, ἐν τοῖς παρακαυθίζουσι 6, 2, 8.

Παρακινεῖω τὴν κῆμινον ὀβελισκοῖς 5, 9, 4.

Παρακινεῖω, ξύλα παρακινηθέντα, oppos. στρογγύλα 5, 5, 3. ποτα. ὥσπερ παρακινεῖν καὶ ἐξιστάναι 9, 19, 1. ὅταν παρακίνησῃ ὁ οἶκος c. pl. 6, 7, 6.

Παρακινεῖω, τὸ ἔλαιον π. Fr. 4, 39, 34. διακινεῖται καὶ π—ζουσι τὰ κύματα Fr. V, 35.

Παρακλήματα κρυφτοῖς καὶ ὑπεράδικοις 5, 7, 6.

Παρακλονεῖται μέχρι τοῦ θύρατος

τὸ μὲν πνεῖω, τὸ δ' ἀνθούη 6, 4, 8.

Παρακονεῖ τὰ σκληρὰ ξύλα 5, 5, 1.

Παραλήγω, ὅσα ὑποπαραβόρδα — ταῦτα σφύρει καὶ παραλήγει παρὰ μικρὸν ὁ βορέας, ὥστε εἶναι παρειαρμμένην αὐτῶν τὴν μήτραν 5, 1, 11. ubi fortasse fuit παραλλάττει, ut c. pl. 4, 12, 6. Urbinas παραλλάγει habet, proxime vero.

Παραλιθάζω 3, 8, 3. παραφύειν λιθάριον 3, 7, 5.

Παράλιος, πύκην παραλία 9, 2, 5. Vide πύκην.

Παραλλαγή μείζων c. pl. 5, 2, 1. τόπων ἐλάττων 5, 2, 2. ποιῇ Fr. III, 35.

Παράλλαξις, ἀπὸ π—ξιν ἔχει πρὸς ἄλληλα καὶ συμπλοκὴν Fr. 1, 66.

Παραλλάττω, ῥίζαι σκληραὶ καὶ παραλλάττουσαι 1, 6, 4. Vide etiam ὁδούς. αἶρος ψυχρότης τὰ μὲν παραλλάττει, τοῖς δ' ἐπιμένει c. pl. 4, 12, 6. Vide etiam παραλήγω.

Παραλυπῆς, μή παραλυπῇ, iacta intrinsae laedat, c. pl. 1, 6, 7.

Παράλυσις, de ea Fr. XI.

Παρανθεῖω, μέγος ἄλλο καὶ ἄλλο παρανθεῖ 7, 11, 3. et 4, 8, 2, 5.

Παραπάτω c. pl. 5, 6, 10. Urbinas habet pro πατταμένην.

Παραπίθω, τοῖς τοιοῦτοις ὡς αἰδοῖς παραπεπιεσμένοι c. pl. 4, 4, 7.

Παραπειράσσομαι ἐν τῶν δύο μερῶν 4, 16, 2.

Παραπεικνέω, καὶ τι παραπεικνέθη c. pl. 5, 4, 7.

Παραπλήρυνται αἱ κρήναι Fr. IX, 15.

Παραπλόγιος 4, 12, 2.

Παραπλόγιος, παραπλήροισιν ἀνθεῶν τῆς τῶν ἀνδραγῶν 9, 3, 1.

Παραποιεῖω, τὸ ἄρσενον πολλὰ παραποιεῖν δοκεῖ c. pl. 3, 20, 8. sed ibi liber Urbinas παραλείπειν habet.

Παραρῥέω, παραρῥηνεῖται c. pl.

3, 13, 2. sed Codd. *ἐκ*. habent.

Παρασιεύω, δ *θίαν παρασιεύω* ἀπεριρίδεται πρὸς τὰς χεῖρας καὶ καρποὺς Fr. VII, 13.

Παρασήμως τὴν κέδρον καλοῦσιν ὀξύκεδρον 3, 12, 3.

Παρασκευή, ἐκ παρασκευῆς καὶ θεραπειᾶς γίνεται, ὁπποῦ αὐτόματα, c. pl. 5, 1, 1. pro eo sequitur ἐκ τέχνης καὶ θεραπειᾶς. — διὰ τέχνης καὶ παρασκευῆς 5, 5, 1. κατὰ τέχνης παρασκευὴν μινυμμένοις 6, 6, 3.

Παρασπᾶς diversa a παρασπᾶς 2, 1, 1. et 3, 2, 2, 4.

Παρασπᾶω, τὸ παρασπᾶμενον, i. e. ἡ παρασπᾶς, 2, 1, 4.

Παρασπείρω, τὰ παρασπειρόμενα c. pl. 3, 10, 3. quae alibi ἐπισπειρόμενα sunt.

Παραστρέφω, οὐκ εὐθυφνῆς, ἀλλὰ παραστραμμένον 4, 2, 6. τὴν μήτραν παραστραμμένην 5, 1, 11. ἡ μήτρα κινεῖ καὶ παραστρέφει τὰ ἔμβρυα 5, 5, 3. διαστρέφει est 5, 5, 4.

Παρατάξις c. pl. 1, 6, 1.

Παρατείνω, πορρωτέρω τῆς ὥρας παρατείνω πρὸς τὸ μετόπωρον c. pl. 1, 10, 4.

Παρατίμω 6, 3, 2.

Παρατρέβω, — βόμενος ἄργυρος, χρυσός, χαλκός καὶ σίδηρος ἀλλοίως ἔχει χροᾶς Fr. 20, 15. πρὸς τὰς βασιάνους 16.

Παραυαίνόμενα, τὰ, c. pl. 3, 7, 4.

Παραφύω, δασύνειν τὸν οὐρανὸν μάλιστα βορέαν καὶ ἀργεστήν, τὸν δὲ νότον — φέρειν Fr. V, 61. παραφέρειν τοὺς καρποὺς, decutere, c. pl. 2, 9, 9.

Παραφύω, diversa a παρασπᾶς, ἡ ἀπὸ βίβης 2, 2, 4.

Παραφύεται καὶ ἀναβλαστάνει 3, 17, 3.

Παράφυσις τῆς βίβης 7, 2, 5.

Παράφυστα, iuxta nata, c. pl. 3, 10, 7.

Πάρδαλις, τοῖς ἄλλοις ζώοις ἡδὺ ὄζειν φασιν c. pl. 6, 5, 2, 6, 17, 9.

Παρεγγίζω πρὸς — 3, 18, 12.

Πάρεγγυς, καὶ τὸ αὐτό πως c. pl. 6, 17, 9.

Παρεγυλίω, — ὠντα τὴν ἀμύην c. pl. 6, 17, 3. nota. παρεγυλίαντος τοῦ ἡλλου Fr. V, 16.

Παριεβαίνω, τὸ βεῖδρον παριεβαίντος 3, 1, 5.

Παρενιανούσης ἐπὶ πολὺ τῆς ὥρας c. pl. 1, 13, 9. ubi erat παρεμπιπτούσης. — ἐπὶ παλὸν χρόνον — τέττων c. pl. 1, 17, 8. Vide Παρατείνω.

Παρενιαντοφῶρα c. pl. 1, 20, 3.

Παρήλιος, παρήλιον φάσις ἢ ἀπομάρανσις Fr. V, 35. παρήλιοι δύο, δ μὴν νοτιόθεν, δ δὲ βορέοθεν Fr. VI, 1, 22. παρήλιος ὁπόθεν ἂν ᾖ Fr. VI, 2, 4.

Παρθένιον mona erat 4, 5, 2. ubi Τηλέθριον dedi.

Παρθένιον, inter olera agrestia, coctum editur 7, 7, 2.

Παρήμι, τοῦτο δὲ παρήμιον, omittunt 5, 3, 6.

Παριστάναι, οἶνος παριστέμενος c. pl. 6, 7, 5. τότε παρίσταται μάλιστα καὶ ὁσμὴν λαμβάνει, διὰν ἀποκριθῇ τὸ ὑδατῶδες 6, 14, 10. 6, 16, 5. et 6. Cf. nota p. 463. Addo Plutarchum Quaest. Conviv. 5, 3, 1. de pice vino admixta: καὶ τὸν εὐφρὴ οἶνον παρίσταιται ταχέως, ἐκείνων τῇ θερμότητι τοῦ οἶνου τὸ νεύρον καὶ ὑδατῶδες.

Παρμενίδης de sensu Fr. I, 1, 3.

Παρηγός 3, 2, 5. **Παρηγός** ὄρει 6, 3, 7.

Πάρετης, κατὰ Πάρεθα δὲν λάρψη Fr. VI, 3, 6. nota. τῆς Πάρεθος τὰ πρὸς ζώνην, καὶ τὰ πρὸς Φύλης VI, 3, 10.

Παροιμία, ἱτος φέρει, οὗτι ἄρουρα c. pl. 3, 23, 4.

Παροιμιολόμενος, δ, κέρχους 7, 7, 2. — ὁμόμοι λέγουσιν 8, 7, 6.

Παροργίζω, ἀνδράποδα παροργισθέντι 9, 16, 6.

Παρορμία, προοδοποιουμένου καὶ παρορμῆτος τοῦ σώματος Fr.

- IX, 22. *ubi et ibi προσορμώντος fuit. Vide προσορμών.*
Παρίων λίθων λιθοτομία Fr. II, 6. et 7.
Παρουσία, διὰ παρουσίαν καὶ σιτάσιν τινὶ τοῦ αἵματος c. pl. 5, 12, 7. *nota.*
Παροχτεῖνω, οὐδὲν περιττὸν οὐδὲ παροχτεῦμαγον ἐκπύπτει c. pl. 5, 17, 4.
Παροχλοῦσιν αἱ εἶλαι c. pl. 3, 10, 5.
Παρυδρα, τὰ, βραχυβιώτερα, ἱτία, λύνη, ἀκτῆ, αἰγίρος 4, 12, 12. *πολλὰ τῶν παρυδρῶν* c. pl. 5, 16, 2.
Πάρωρος, πνεύματι c. pl. 4, 13, 4. *καρποτοκίαι* 5, 1, 2.
Πᾶς, εὐοσμοτέρα ὡς ἐπὶ πᾶσιν αἱ ἔλαι ποιοῦται c. pl. 2, 16, 1. *idem quod ἐπὶ πᾶν. — οὐτε πάντα πλείω* c. pl. 1, 17, 8.
Πάσχω, ταῦτ' ἐπόνθηεν ὃ τόπος ὃ τοιαῦτος καὶ ὅλον τὸ σῶμα πρὸς τὴν κακωδίαν Fr. IX, 9.
Πάτος, κατατριβομένης πάτω τῆς ὀξέως 6, 6, 10. *nota.*
Πάτταλος, ὅταν πάτταλόν τις ἐν-θῇ 2, 2, 11. *ἀπὸ πάτταλου φυτεύειν* 2, 5, 5. *δρῦνον, σι-θηροῦν π. ἐγκόπτειν* 2, 7, 6. *κατακρούειν* 7, 3, 5. *nota. ἐγκόπτειν* c. pl. 1, 17, 10. *πάτταλον κατο-ρύττουνσι* c. pl. 5, 6, 7. *πάτταλον ἐμβάλλοντας* 5, 9, 11. *sed ibi παγον (pro vulgato antea πά-σαγον) εὐλαβούμενοι cum Ur-biacate libro scribendum. τοῖς παττάλοις τοῖς σιθηροῖς φυ-τεύουσι* c. pl. 3, 12, 1.
Παῦλα, ταχέα ἢ π. τῶν ἀθρο-ῶν Fr. V, 49. *ὡν παῦλάν τινα ποιεῖν πειράσται* Fr. IX, 14.
Παῦρος, παῦρος συμβαῖνον 8, 7, 4.
Παφλαγονία, ἐν τοῖς ὑψηλαῖς τοῖς ἐσώτοις διαμένει πλείω χρόνον c. pl. 5, 18, 3. *pieces fossi-les Paphlagoniae* Fr. XII, 11. *nota.*
Πάχνη, origo et natura c. pl. 5, 13, 7.
Παχυνέμετος c. pl. 3, 21, 3.
Πάχυνσις c. pl. 6, 11, 7. 6, 16, 2. *ubi πάχυν editum* 6, 16, 4.
Παχύφλωος δρύς 1, 5, 2.
Πεδινός, vide Πεδινός.
Πεδινὰ φυτὰ 1, 8, 1. *ἐν τοῖς πεδινοῖς καὶ ποίλοις* Fr. VI, 3, 11. *πεδινός est* 3, 3, 2. 3, 11, 2. *Codices variant πεδι-νός, πεδινός, πεδινός.*
Πέζις, sive radice 1, 6, 5.
Πεινάω, πεινῶν τὰ λάχανα 7, 5, 2. *τὴν γῆν* 8, 6, 2.
Πειραιεύς, οἱ καταγοντες εἰς τὴν Πειραιᾶ 6, 3, 2.
Πειρώμεαι, πειρασθήμεν ἀπο-δοῦναι Fr. I, 60. *nota.*
Πεισάγγαι, ὃ ἐν τοῖς Πεισάγγαις διαφρηγνύων πυρός c. pl. 4, 9, 5. *Vide Πεισυνάγγαι.*
Πείρα, de pediculis fructuum ad hist. p. 144.
Πελεκανία, locus Boeotiae 4, 11, 8.
Πελεκῆται ἐν τῆς μητέρας 3, 9, 3.
Πελέκησις, ἔυλον τῇ πελεκήσει βραχύτερον 3, 9, 3. *τὴν πελ. ποιοῦνται καὶ ἑκατέραν τὴν κτηδόνα* 5, 1, 9.
Πελεκίνος, ὃ, ἐν ταῖς ἀφάκαις γίνεται ὁμοιον τῇ ὀψει τῷ πε-λέκει 8, 8, 3. *nota p. 688. οἱ ἐν οἷσιν πελεκίνοι τριπτοὶ ἐν σμύρῃ* Hippocrati Mulier. morb. p. 665. 48. *Sprengel in altera editione Biserrulam pelecium, et cum Hedyaro Dioscoridis* 3, 146. *coronillam securidacam compara- vit, quam eandem Stack- house apposuit. Si Theophras- tus nomen ab unguentariis usurpatum posuit, minime con- venit notitiae Dioscorides nec coronilla nec biserrula. Dioscorides semen securi an- cipiti, siliquam cormiculatam refert; plantam inter hordea et triticum nasci.*
Πελεκῆματα ἐξαίρειν 9, 20, 3.
Πέλη, ἑλαττον πέλης 4, 4, 4.
Πενθημιχοίνικα erat 8, 4, 5. *ubi πενδ' ἡμιχοίνικα δοδ.*

Πένταθλος, δ, ἀπεριίδεται πρὸς τοὺς ἀλτήρας, καὶ μῆζον ἀλλεται ἔχων ἢ μὴ ἔχων Fr. VII, 13.

Πεντάσχος 1, 8, 3.

Πενταπέτης, vide **Πεντάφυλλον**.

Πεντάστοιχος κριθή 8, 4, 2.

Πεντάφυλλον, alia pentapetes, descriptio et usus 9, 13, 5. Vide Annot. p. 791. Sprengel in editione sec. Potentillam reptantem comparavit, ad quam refert etiam Dioscoridis pentaphyllum 4, 42. Inter tormentillam et potentillam dubius haeret Stackhouse.

Πεντεγέφαλος φοινίξ idem quod πενταφυής 2, 6, 9.

Πεντελικὴν λίθων λιθοτομία Fr. II, 6.

Πεντηκοντάχοα 8, 7, 4.

Πέπανσις τῶν καρπῶν 5, 1, 2. quae πέψις dicitur 5, 1, 3.

Πεπιφύτεροι καρποί c. pl. 3, 6, 9.

Πέπρις, διττὸν τὸ γένος, στρογγύλον καὶ πρόμηκες 9, 20, 1. seqq. τοῦ πέπριος 9, 20, 2. Maximi nescio cuius locum de forma et cultura piperis posuit Laurentius Lydus de Mensibus Romanorum p. 64.

Πέπων, πεπιπτερά καὶ ἡδίστα 3, 2, 1.

Περαινω, ὅφ' ὧν περιγίνεται τὰ ξύλα 5, 4, 5. sed Urbinas ibi recte περιγίνεται habet. τὰς κορυφὰς 2, 8, 1.

Πέρας, τὸ σπέρμα ὥσπερ ἐν πύραϊ ἐστὶ c. pl. 5, 18, 2.

Περδίκιον, τὸ καλονόμενον, inter ποσῶδη 1, 6, 11.

Πέρδιξ λευκός Fr. 20, 49. Plinius 22. s. 19. nomen hoc cum ἐλέην communicavit et cum parthenio 2. 20. cum helixine Galenus quoque et Hesychius in 'Ελέην, ἡ περδίκιος βοτάνη, non item Dioscorides 4, 86. Polygonum maritimum aut divaricatum interpretatur Sprengel, qui prius solum comparavit in editione altera. Stack-

house chondrillam bulbosam et parietariam dubius comparavit, sed in altero Catalogo p. LXXII. parietariam officinalem hodie in Graecia περιπασι vocari annotavit.

Περί, ἐν τῇ παρ' ἡμῖν θαλάττῃ — περί τὴν ἐρυθρὰν 1, 4, 2. π. Κυρήνην 1, 6, 13. τὰ περί Κιλινίαν καὶ Συρίαν ὄρη 3, 2, 6. π. Μακεδονίαν 3, 3, 1. 3, 5, 4. οἱ περί Λακεδαιμόνα καὶ Ἡλείαν 3, 16, 3. τὰ περί τὸν σίτον 3, 7, 7. i. e. τὰ σιτικά σπέρματα.

Περιαιρέσις, περιαιρῆσαι ἢ κολοῦσι c. pl. 5, 16, 1. φλοιοῦ 5, 17, 1.

Περιαιέω πηλῇ τὴν κέρμινον 5, 9, 4. c. pl. 1, 6, 7.

Περιαλλόκανλος 7, 8, 1. c. pl. 2, 18, 2. πρὸς δένδρα καὶ περιαλλ. ibi est.

Περιάπτον, τῶν περιάπτων 9, 19, 2.

Περιάπτω, ἐκ τῆς ἰδίας ὑπολήψεως ταύτην αὐτοῖς περιήψαν τὴν αἰτίαν Fr. XV, 2.

Περιοδρῶν, δένδρα — βεβοθωμένα c. pl. 5, 13, 1. ubi male περί βεβρ. editum.

Περιδῶ, περιδοῦσι τοῖς φλοιοῖς c. pl. 1, 6, 6. φιλύραις Ibidem 7.

Περιενισταμέγον τοῦ ἥρος 3, 4, 2. nota.

Περιέχω, τῷ αἵρι τῷ περιέχοντι 8, 7, 6.

Περιώσταμένης τῆς ὄρας c. pl. 2, 10, 2. Vide περιανίσταμαι.

Περικαῆς, θερμοῦτης σκληρὰ καὶ περικ. Fr. III, 44.

Περικαθαίρω h. 4, 13, 5. περικαθαίρει τὰς ῥίζας. sed 9, 7, 4. περικαθαίρῃ ἀναζητῶναι. Cf. Lohbeck ad Phrynich. p. 25.

Περικαθαίρεις τῶν ῥιζῶν c. pl. 5, 9, 11.

Περικαίω, δ αἶρ περιέχει τὰς σικκὰς o. pl. 2, 3, 8.

Περικαρπία, ἡ, erat in Edd. pr. 6, 1, 3. nota.

- Περικαρπικανθος* 6, 1, 3. 6, 3, 3.
Περικάρπιον, τό, 1, 2, 1. *δέρμα* — *πίων* 1, 2, 6. 1, 11, 5. *καλυπώδη καρύου* 3, 5, 6. *περ- ἐν ᾧ τό σπέρμα* 6, 4, 11. *de castanea nucis* 6, 1, 3. et 6, 5, 3. *πίσις* — *πίων diversa a πύσι* τῶν καρπῶν c. pl. 1, 16, 1. seqq.
Περικαυγνυμι 3, 7, 4.
Περικαταλαμβάνει ὁ νέος παρ- πὸς τὸν περυσινόν 3, 4, 3. 3, 16, 1. 4, 2, 5. *ὅσα ἀτελῇ — βάνεται* 7, 10, 4. — *βανόμενα τῇ ἡρᾷ* o. pl. 1, 17, 8. 2, 8, 1. seq 4, 6, 6. *est περιλαμ- βανόμενον τῇ ἡρᾷ*, male *πε- ρικαταλαβοῦσης τῆς ἡρᾷς* Fr. 4, 39.
Περικατάληψις, ἡ ὑπ' ἀλλήλων 7, 10, 3.
Περικαύσει χλωρῇ μὴ πολλῇ χρώ- μενον Fr. IX, 16. *nota*.
Περικεφαλαίως πάχος 3, 13, 4. *λαμβάνεσθαι* — *λαίψ de morbo suum* 3, 8, 7.
Περικλάζω, *περικυκλασμένα φύλλα* 4, 6, 10. *nota*.
Περικλάσις τῶν ἀνέμων Fr. V, 28.
Περικλῶν, — *κλῆ καὶ μεταξὺ πίπτει* Fr. III, 53.
Περικομος, ἡ *φύσις* 3, 8, 4. *ξύλον κάτωθεν λείον καὶ ἀνω- ζον, ἄνωθεν δὲ περικόμον* 3, 17, 5.
Περικοπῇ c. pl. 5, 4, 7.
Περικόπτω, *περικοπέτω βλαστᾶ- νει* 4, 16, 1. *nota*. *ἐὰν περι- κοπῶσι* 4, 16, 5.
Περικλαμβάνω, *vide in Περικα- ταλαμβάνω*.
Περικεσόμενοι καυλοὶ κήπου 6, 4, 10.
Περικολίζω τὰ *θαβδία* 3, 15, 2.
Περικύκτρος, ἡ, *τὴν περικύκτρον τῶν σταδίων* 4, 12, 4. 3, 13, 1. 3, 17, 5.
Περικύκτρια ξύλα erat 3, 9, 2. *ubi περικύκτρια dedi.* *ἐλάτης ἄρρεος περικύκτρια μάλλον* 3, 9, 6. *Dubitacionem faciunt τὰ ἀμφικύκτρια ξύλα τῆς νύκτος, de*
quibus dictum in Supplemento Lexici graeci sub voce ἐντε- ροντα.
Περιοχῇ, ἡ *ὑπὸ τῆς γῆς ἀπόφυ- ξις ἐκ τῆς περιοχῆς* Fr. XII, 10. *διὰ τοῦ δέρματος ἡ τρο- φὴ εἰς τὴν ἔσω περιοχὴν διη- θύεται* Fr. 20, 45. *ὡν αἱ πε- ριοχαὶ τοιαῦται ἢ πλείους* c. pl. 1, 17, 5. *ἀλλήλοις συνημ- μένα καὶ κοινὴν περιοχὴν ἔχον- τα* o. pl. 1, 19, 2.
Περιπάτω ἄλλος 2, 6, 2. *ἄλευ- ρον τῷ ὀπῷ* 9, 1, 7. *ubi erat περιπάτειν*.
Περιπίπτω ὑπὸ τὴν αὐτὴν αἰ- τίαν c. pl. 6, 17, 13. *Vide ὑποπίπτω*.
Περιπλίττω βόλβιτον 5, 5, 6. *ἐν ἄρτῃ ἢ σιτάτι* 9, 20, 2. *χότρες περιπλάσαντες πηλῷ* Fr. II, 54. *περιπωματίζοντες καὶ — πλάττοντες* Fr. III, 43. *Vide Περιπάτω*.
Περιπλίνω, *περιπλακίσα συνῆ* συμφύεται c. pl. 5, 5, 3. *πε- ριπλίνουσι τὰ νέα φυτὰ* 5, 15, 6.
Περιπλύνω, *ὅταν ἡ ἄλμη περι- πλυνθῇ* c. pl. 4, 14, 4. *alibi est καταπλυνθῇ*.
Περύνη, ἐν, 5, 1, 11.
Περιποιέω, *ὄργανον περιποιη- μένον* 9, 3, 4. *nota*. *οἱ μὲν ἐκ τοῦ ἴσου πολὺ περιποιούσιν, οἱ δ' ὀλίγον* Fr. II, 58.
Περιπτωθῆν 4, 4, 10. *περικυκ- λαντες τὸ κώτειον* 9, 16, 9.
Περιπωματίζω Fr. III, 43. *ubi antea περιπωμάζοντες erat*. *Vide ἐπιπωματίζω*.
Περύσας τῆς γῆς c. pl. 5, 6, 6.
Περύσσω, *περύσσει τὰς ῥίζας τῇ γῇ καὶ καταπατήσῃ* c. pl. 5, 6, 5.
Περυσινῆς, *ἐλλέβορος σιληρός τε καὶ ἄγαν περιυσινῆς* 9, 10, 4. *οἱ δὲ περιυσινῆς ἐφ' ἐκότερας αἰῶνες* c. pl. 2, 3, 3. *nimius vel frigore vel calore. ὥς περ- ὡν ἐφ' ἐκότερα* 5, 14, 9. *τὰ περιυσινῆ καύματα καὶ τοὺς αἰχμηδὲς habet Philochorus A-*

thessal. 14. p. 656. a. (387. Schw.) Plura de voce Cassub. ad Athenaeum, Gatakerus ad Antonini 4, 28. Lobeckius ad Sophoclis Aiac. v. 648. p. 316.
Περικεπαδόμεναι ῥοαί 4, 5, 3.
Περικεπαίης ἀήρ 7, 1, 4. *nota*.
Περικωπῶ τὴν τροφήν· εἰς τὸ περισκάρπισαι c. pl. 1, 16, 2.
Περικσέχρονον erat c. pl. 1, 18, 2. ubi *ισόχρονα* dedi.
Περικτασιες τῶν ἀνιμῶν εἰς τοὺς ἀρετῆς Fr. V, 52. ubi et *περικτασιμῶν* est, et sequitur *μετάβασις* Ibidem.
Περικταχυνόει μόδαχοι σχοίνου 4, 12, 2.
Περικτεγόμενα c. pl. 1, 19, 2. — *γατα* σῶξι c. pl. 1, 7, 2. 1, 19, 2. — *στέγει* ἢ *τέφρα* Fr. III, 19.
Περικτερά, ἔξ ἀρχῆς μέλαινα, ὕστερον λαμβάνει τὴν ποικίλιαν Fr. 20, 55.
Περικυρόεις Fr. III, 53.
Περικύκω, ὑπὸ τοῦ πνεύματος — *εσθαι* Fr. III, 52.
Περικτασις τοῦ κελύφους c. pl. 4, 12, 11.
Περικτείνω, *περικτείνω* τῷ κελύφει, opp. *ἐνδεδασμένοι* c. pl. 4, 12, 11.
Περικτός, τὰ περικτότερα τῶν φνομένων 4, 4, 14. 4, 8, 14. *περικτόν* aliqui vocant τὸν μακρὸν στέρχον 9, 11, 6. *nota* p. 770. εἰς *ιδιότητα* καὶ τὸ *περικτόν* τῶν καρπῶν c. pl. 5, 1, 1. *λέγων* εἰδὴ *περικτότερα* Fr. II, 1.
Περικυρῆς, γύμνος πλείστη καὶ περιφανιστάτη μικρὸν γὰρ ἀφαιρούμεν τῆς γῆς ὀρεντοκτες Fr. II, 64.
Περικύρεμα τοῦ φύλλου 3, 10, 5.
Περικυρῆς, εἰς — *περιστέρα* ἀντήκον 3, 12, 7. *διαλήψεις* *περικυρῆς* ἡ γῆρας 3, 18, 11.
Περικύρω, καὶ *περιανέγκω* βίωσιμος 9, 12, 2. *nota*.
Περικυλεύσαι pro *περικυλούσαι* habent libri scripti 9, 5, 3. Vide *Περικυλούσαι*.

Περικυλούσαι, unde *ἐξέλε* *περικυλούσαντα* Fragma. III, 72. simplex *ἐξέλε* *φλοισθῶν* 3, 16, 3. *ἐλάτην* *φλοισθῶσαν* 5, 4, 6. *ἐξέλε* *φλοισθῶντα* καὶ *βραχύντα* 5, 9, 5. *φλοισμός*, *ἐξέλε* πρὸς *φλοισμόν* 5, 1, 1. nempe *ἐλάτης*, *πύκνης*, *πένυος* 5, 1, 2. contra *περικυλούσας* c. pl. 5, 15, 1. In loco h. pl. 9, 5, 3. pro *περικυλούσαι* editiones Ald. Bas. libri Medic. et Urbinas *περικυλεύσαι* habent, quam scripturam in Auctario p. 62. praeferebam canavi, tanquam optimis auctoribus firmatam: quamquam de origine et significatione verbi superest mihi non levis dubitatio, diversa tamen ab ea, quam proposuit Lobeck ad Phrynichum p. 617. cui forma verbi displicuit. Mihi vero forma *περικυλεύσαι* decorticandi significatione dubitationem movit, cum loca Aristophanis et Herodoti amburendi notionem demonstrent: prior enim de fulmine *περικυλύει*, alter de muris igne laevis *περικυλεύμεναι* habet. Patet hinc, formam *φλέω* et *φλύω* verbo convenire et notioni eidem, fortasse Ionicam, alteram Atticam. A *φλέω* fit *φλύσω*, ut a *πλέω* et *πνέω* fit *πλύσω* et *πνύσω*. A forma *φλόω* sunt in Hesychio glossae, quae communem verbo notionem decorticandi et amburendi videntur asserere. *Φλοιδούμενος*, καϊόμενος, βρασσόμενος posuit Suidas, et mox: *φλυδούμενος* ἀντὶ τοῦ ταρασσόμενος, καταπονόμενος, καὶ ἀνόφρων. Hesychius: *φλοιδούμενος*, ταραττόμενος, uterque e Lycophronis versu 35. cui convenit eiusdem Hesychii *φλοιδῶν*, *πεπρησθῶν*. An potius verbi forma haec derivata a perfecto *πέφλοισα*? Hesychius: *πέφλοισα*, γὰρ *φλοισθῶν* ἀπο-

φύλων. ubi sequitur: περιφλοῦσαι. φλυταινοῦσθαι. quam posteriorem glossam H. Stephanus ad verbum φύλων referendam et περιφλοῦσαι scribendam esse suspicatus est. Dialecti vocalem u saepe cum oi commutarunt. Ita relabimur ad formam φύων, φύβων, φύωνος, lat. φύβω, unde φύωνος et φύβωνος, pustulae ambustione natae. Idem Hieronymus διαπύφλοισι, διακίχτραι habet, cuius eodem si cognitam haberemus, de notione indicare tutius liceret. Denique doctioribus iudicandam relinquo, φύβων et φύβων an communem originem cum verbo φύων, φύβων, φύβος, φύβος, et φύβος, φύβος, habeant, usu vel scriptorum vel dialectorum in diversas notiones distincta, an utrumque suum et diversum fontem habeat. Video nunc, ipsi Valckenario, at quanto viro! de origine et notione verbi περιφλοῦ non satis constituisse: is enim Herodoteo περιφλοῦσμένον substituit περιφλοῦσμένων, Corn. Pauw contra Aristophanem περιφλοῦσμένων maluit.

Περιφλοῦσος c. pl. 5, 15, 1.

Περιφορὰ, τῇ τοῦ ὅλου καταστάσει καὶ περιφορᾷ c. pl. 5, 2, 5. Plato Philebi p. 30. τῆς ὀψιᾶς τοῦ κόσμου καὶ ἡλλοῦ καὶ σελήνης καὶ ἄστρον καὶ πάσης τῆς περιφορᾶς ἔξινον.

Περιφύομαι 3, 7, 1. ὁ πυρὸς διὰν ὑσθεῖς περιφύῃ 3. 11, 4. nota.

Περιφύεις, ὑπὸ τῆς περιφύσεως καταπνέσθαι τοὺς ὄλους 5, 2, 2. et 3.

Περιφύω, ὅσα βλέπτει περιφύόμενα ἢ ἐμφυόμενα c. pl. 5, 5, 4.

Περιφύεις Fr. III, 52.

Περιφύομένων τῶν ἄκρων Fr. III, 52. τῇ ὁρίῳ Ibidem.

Περύβιος δέν ἄρτι περὶ τῆς φύλης 9, 11, 7. εἰ βότρυς c. pl. 3, 16, 3.

Περύβια, εἰ περὶ Τυρρῶν καὶ περὶ Περύβιας γύρον καλεῖται Fr. II, 64.

Περύβια, ἢ, Aegyptiaca ἀειφύλλος describitur 4, 2, 5. nota p. 284. τὰ δὲ βλαστάνει μὲν, ἄκαρπα δὲ γίνονται, καθάπερ ἡ περὶα ἢ Αἰγυπία περὶ 'Ρόδον' προϊόντι δὲ χρόνῳ φέρει μὲν, ὀλίγον δὲ, καὶ καλλικαρπὴ καὶ γλυκυναρπὴ ἐκεί μόνον c. pl. 2, 3, 7. ἢ μὲν ἐν Αἰγύπτῳ καρποφορεῖ καὶ εἰ πέν των κλησίον τόπων, ἐν 'Ρόδῳ δὲ μέχρι τοῦ ἀνδάν μόνον ἀφικαίνεται h. pl. 3, 3, 5. ubi tamen libri editi περὶα habent, Urbinae περὶας. Scriptura vitiosa Pliniana in errorem induxit, ut persicae arbores Rhodum translatas duobus in locis a persae distingueret. Vide annotata ad c. pl. p. 118. Fructum tamen περὶον dicere videtur vel potius ipsam arborem 2, 2, 10. ὡσάντως δὲ καὶ ἄπον τὸ κάρπιμα ἄκαρπα γίνονται, καθάπερ τὸ περὶον τὸ ἐξ Αἰγύπτου καὶ ὁ φοινῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι. ubi nihil mutant libri scripti vel optimi, sed probabili conjectura ἡ περὶα editio Britannica posuit: quam quominus imitarer, impediit locus Posidonii apud Strabonem 14. p. 361. Sieb. φέρει δὲ καὶ τὸ περὶον ἢ Ἀραβία καὶ ἡ Συρία καὶ τὸ καλούμενον βίστακιον. ubi Codices scripti περὶον et περὶον habent. Alter locus Clearchi ibidem positus p. 339. inter ἐργασματα nominat ἰσχάδα, ἄπον, περὶον, μηλιά, κοπήν, βίστακιν. sed ubi nunc legitur editum περὶον, μηλιά, ἀμυγδαλά, ἀντὶ περὶα vulgaratur. Equidem non dubito, ibi περὶον et μηλιά commemorata fuisse, ut κάρνα Περύβια intelligantur. Similiter in loco Theo-

phrastis apud Athenagoram e libro historiae secundo, quem extremo libro adianxi p. 65. *καὶ τὸν περικινδὸν τοῦτον δὲ ἡμιστὴν* (nempe ἡ ἀρχὴ φαίνεται) de nucis persea accipendum censeo. *Περικινδὸς ἡ γὰρ* nominat Inscriptio Attica apud Böeckhium de Oeconoμία publica Atheniensium. T. II. p. 344. de nucibus intelligendas non dubito, quamvis genus foemineum fructus mi-
res.

Hucusque loca Theophrasti annotavimus et quae ipsa scriptorum aliorum ad perseam pertinere videntur. Adde locum Plutarchi de Iside cap. 68. *τῶν δ' ἐν Αἰγύπτῳ φυτῶν μάλιστα τῇ θεῇ (Isidi) καθεύδουσαι λέγουσι τὴν περσέαν, ὅτι καὶ οὗτοι μὲν δὲ καρπὸς αὐτῆς, γὰρ τὴν δὲ τὸ φύλλον τοῦτον.* Brevis Strabo 17. p. 629. *ἡ δὲ περσέα ἐν ταῦτα μόνον καὶ παρ' Αἰθιοπῶν, ἀνδρῶν μὲν, καρπὸν ἔχον γλυκὺν καὶ μέγαν.*

Posteaquam scripseram in Curis secundis p. 493. quae leguntur, inspexi et diligenter comparavi descriptionem et picturam Balanitidis Aegyptiacae, quam Gallus *Libani* posuit in Descriptione Aegypti T. II. Parte II. p. 221. 1994. et in Tabula 28. Comparatio ipsa cum perseae incipit p. 226. Primum igitur loca natalia a scriptoribus antiquis tradita comparat, ubi video *περσέων* vel *περσίων* Posidonii ad perseam relatum esse. Ligni colorem, nigrum, uero, ipse nec Forskalius in Arabia repertas arboris annotavit. In veratione loci Theophrastei Gallus correctionem, Roberti Constantini *νοκινδὸν* probatam sequitur, minime probabilem, ideo quod pruni nucleum mi-
res, minisque durus, quam palmae non respondet, magis

tudini et duritiae balanitidis cum perseae comparatae. Haec est summa comparationis a Gallo institutae, qua mihi sane efficacia videtur, ut Arabum *Labak*, recte cum balanitide a Gallo descripta comparari possit, minime vero, dequit vir doctus, hanc vel illam cum Persea Theophrasti comparari posse. Primum et gravissima est dubitatio de spinis arboris a Theophrasto non memoratis. Fructus deinde color lutescens et nuclei magnitudo lignosae quinque costis et sulcis exarati non convenit. De fortitudine per totum annum continuata, et de foliis persistentibus tacet Gallus, nec apud Forskalium, cuius plantam *Haledi* vocatam, huc refert Gallus, p. XCVI. Descript. p. 227. quicquam haec de re annotatum reperi. Quare dubitare mihi licebit, donec argumenta certiora afferantur.

Περσέα, vide *Περσέα*.

Περσική καρπὸς 3, 6, 2.

Περσέας, 2, 2, 10. ex Aegypto translatum fructum non ferit.

Περσική καρπὸς Καρχηδονίων 4, 7, 5.

Περσέας καρπὸς 3, 12, 4.

Περσὸς πρὸς ὑστέραν 9, 20, 4.

Περσέας, Fragm. VI, 2, 1. *πέρσας*, sed statim sequitur

πέρσας, iterumque sect. 3.

ubi *πέρσας* aequalitatis causa dedit. Forma haec recantatur fortasse ab Epitaphio

inducta est, de qua Löbeck ad Phrynichum p. 38.

Πέρσας *Θεσσαλὴν* 4, 8, 7.

πέρσας, at *πέρσας* 4, 8, 9.

Schollion Mosquense ad Dioscoridem Orbsani editum a Me-

thaei Opus. Medic. p. 362.

ἀπὸ τοῦτον καὶ Αἰθιοπίας

καλοῦσι περσέα Κανονική ad

τὴν καρπὸν ἀνέστηται ὡς ὅτι

ἐν Εἰρημῶν ἐν τῇ περσέᾳ

Αἰθιοπῶν διακιντὸν 10, 7.

Περσέας vide *Περσέας* 10, 10.

Πηλεις τῶν πεπιδῶν 5, 1, 2. quae
πεπιδόνεις sunt 5, 1, 2.

Πηγάριον, τῶν πηγαρίων καλου-
μένων folia carnosā, planā 1,
10, 4.

Πηγανον μονοστέλεχος fit 1, 3,
4. tarde provenit semine: hinc
αποφυτεύουσι 7, 2, 1. ἤμιστοι
φειλοκορον 7, 5, 1. salis
aquis irrigatur c. pl. 2, 5, 3.
πας ἐν συκῇ φυτεύεται c. pl.
5, 6, 10. not. p. 401. cur ci-
meribus aspergitur 5, 6, 10.
τὸ πηγ. ἐπισθίουσιν οἱ ἔχεις,
ὅταν τὸ σκόροδον φάγωσιν 6,
4, 7. Dioscorides 3, 52. τὰς
ἀπὸ σκороδων καὶ κρομμύων
δριμύτητος παύει ἐπιμασση-
θέν. — τὸ ἄγριον σκληρόν τῇ
δσμῇ 6, 14, 12. δριμύτερον
6, 20, 1. δύσωδιον ποιεῖ Fr.
IX, 5. et 10. Cf. ad Colu-
mellam 9, 3, 38. Ruta est gra-
violens, fortasse etiam mon-
tana.

Πηγρῶν, **Πηγρῶν**, πηγρῶντας τὰς
ὄφρας ἐφιστάσι 5, 3, 5. ὀφθαλ-
μοὶ οἱ μὲν ὑγρεῖς, οἱ δὲ πα-
πηγότες c. pl. 5, 12, 10. τὰ
— γότα 6, 17, 5.

Πηγρὸς h. 5, 1, 2. ubi φηγρὸς
editum, Urbinas πηγρὸς habet.
A. Med. πηγρῶν. Similiter 3,
3, 1. erat πηγρὸς in A. B. ubi
Urbinas πηγρὸς habet: nota p.
141. et p. 415.

Πηδάω, ὁ ἀνδραῖ πηδά 3, 8, 7.
καίονμενοι πηδάωσι 5, 9, 1. τὰ
φύλλα τῆς δάφνης, τοῦ κιττιοῦ
καὶ τὰ ἄλλα τὰ τοιαῦτα πηδᾷ
διὰ πυκνότητι καὶ τὸ πολὺ
ὑγρὸν Fr. III, 68. τὰ ἔύλα κα-
θμένα ῥηγνύται καὶ πηδᾷ 69.

Πηδῶσις καὶ ῥήξις τῶν καίονμένων
ξύλων Fr. III, 69.

Πηδός εἰς ἄξονας 5, 7, 6. ubi
erat πυξός: nota. Etym. M. in
Πηδάριον ex Homero laudans
πῆδινος ἄξων addit: λέγεται οὖν
πῆδης ἢ πλάτη διὰ τὸ ἐν πύδον
κατασκευάζεσθαι ξύλου. For-
tasse eadem, quae alibi πᾶδος
dicitur. Vide annot. p. 447. et
de πᾶδ p. 277.

Πηκτινός, ὁ λεπτός ἐστὶ πηκτινός-
τερος c. pl. 5, 14, 3. sequitur
ἐμπηκτινότερος Ibidem.

Πήλιον, ἐπὶ τὸ Π. ἰὼν τιφίλη
προσέζη Fr. VI, 1, 22.

Πηλός, ὁ βορρῆς ἐπὶ τὸν πηλὸν
τῶν νότων χιμῶνα ποιεῖ Fr.
V, 46.

Πημαίνεσθαι καὶ νοσῆν 6, 4, 5.

Πηρίον, πηρίοις ἐχρῶντο 6, 4, 5.
nota.

Πῆξις καὶ πύκνωσις c. pl. 4, 12,
4. et 5. et 8. τοῦ πνεύματος 5,
12, 2. ἡ αὐτόματος τοῦ δα-
κρύου 9, 1, 5.

Πηρώ, ὡς περ πηρουμένων πρὸς
καρπογονίαν c. pl. 1, 5, 5.
ὡς περ πηρούσθαι τὴν ἀρχὴν 1,
14, 2. male igitur est ὡς περ
τυφλουμένη καὶ πηρουμένη πωρ
5, 17, 7.

Πιῶν, ἰὼν τις τὴν σάρκα σφό-
δρα πιῶν 4, 15, 1. χιμῶνι
πιεσθέντα δένδρα 5, 2, 2. ἰὼν
δ χιμῶν πιῶν c. pl. 2, 1, 3.
πιῶσαι καὶ κακῶσαι c. pl. 2, 10,
2. de aere. πιῶσαντις est Fr.
III, 57.

Πιερῶν κόλπον, τὰ περὶ τὸν, τῆς
Θεσσαλίας φθίρει πάντα ὃ ἰσ-
χυρὸς, περιεχόμενος τῷ Πιερῶ
δρεϊ Fr. V, 45.

Πιστός, τὰ πιστά τῇ φύσει Fr.
VII, 8.

Πιθάνη, εἰς πιθάνην ἀγγίλει
ὑποπάσας Fr. VI, 3, 12.

Πιθανός, τὸ πιθανὸν ἔλαβον, ὅτι
Fr. 1, 1.

Πικρία ταῖς βλάταις ἐπὶ τῷ
ἄκρῳ c. pl. 6, 10, 7. Fr. 4,
32.

Πικρίς quando floreat 7, 11, 4.
nota p. 620. Picrin hieracioiden
comparat Sprengel p. 82.
ed. sec. Picrin echinoiden Stack-
house.

Πιλόω, πιλούμενος ἐπὶ χιμῶνος
σίτος c. pl. 1, 12, 3. πιλόω
est c. pl. 2, 3, 1. Vide πιλόω.
κατεχόμενα καὶ πιλούμενα τοῖς
χιμῶσι c. pl. 4, 7, 1.

Πιλλῆσις τοῦ ψυχροῦ c. pl. 2, 1,
4. sed c. pl. 5, 8, 3. est πι-
λάσις, ubi Urbinas liber super-

- scriptum verum πλήρες habet.
- Πίλος* δρυός 3, 7, 4. ἢ *πίλος* 4, 8, 7. *nota*.
- Πιλῶν*, vide *Πιλῶν*. *πιλούμενα βέλτε καὶ ἑυκαρπότερα* *αα* *τα* c. pl. 3, 23, 3. ὁ χειμῶν *πιλώσας καὶ καρμινώσας τὰς ῥίζας* c. pl. 3, 23, 5. *πιλούσθαι τῷ ψύχει* — *συμπυκνῶσαι καὶ πιλώσαι* 5, 4, 2. *πιλοῖ* est c. pl. 2, 3, 1. *sed* videtur ubique *πιλῶν* forma praeferenda, uti *πιλῆσις* duobus in locis scriptum in optimo libro exstat. Ἀ *πιλὸς* *πιλῶν* paulo diversam significationem habere videtur.
- Πίλωσις καὶ πύκνωσις* c. pl. 5, 8, 3.
- Πενάκιον*, τὰ *πινάκια τῶν ζωγραφῶν* 3, 9, 7.
- Πίναξ*, *πίνακες* οἱ τῶν συντεταγμένων 5, 5, 1. *nota*, οἱ γραφόμενοι 5, 7, 4.
- Πίναρος* fluvius Ciliciae 2, 2, 7. *περὶ* II. c. pl. 1, 9, 2.
- Πίννα*, τὰ ἐν ταῖς *πίναις* *ζῶα* est c. pl. 2, 17, 8. *et* 9. ἐν δαστείῳ *πινὶ παρακλήσει ταῖς πίναις* Fr. II, 36.
- Πίνα*, *ἐμποτίζει πιόμενα* 4, 3, 6.
- Πίπτα*, εἰς ταύτας *πίπτει τὰς αἰτίας* Fr. III, 58. Vide ὑπομνήματα. — τὰ *πνεύματα ἐπνέονται τε καὶ πίπτει* Fr. V, 15, 50. Comicus in Scholia Sophocleis ad *Aiac.* v. 23. ἀλλ' ἔπειτα *ταχέως διελθόντες γὰρ ἤρξατο*.
- Πισὸς* inter legumina ὀψίσπορα 8, 1, 4. *folium quale?* 8, 3, 1. *ἐπιγυῖοναυλος* 5, 3, 2. *λοβοὶ κυλινδρῶδεις μάλλον* 8, 5, 10. *nota* p. 673. ταῖς *πίσσις* *σπύλκας ἐγγύονται* c. pl. 3, 22, 3. *hist.* 8, 10, 5. ὁ *πισὸς* πάντων *ἐπιτηρότατος* *πρὸς τὰς ἐρσιβας*, *ὅτι πολύφυλλον καὶ χαλαρομυρῶδες καὶ εὐσπερὶς* — *πρὸς δὲ τὰ ψύχη καὶ τοὺς πάγους*, *ὅτι ἀσθενέστερος* c. pl. 4, 14, 4. *πισοὶ* c. pl. 4, 15, 4. *καὶ* *πισοὶ* c. pl. 4, 15, 4.
- Πισάσις*, ἐν ταῖς *κυλινδρῶδεις*, genus tritici fortissimum 8, 4, 5. Vide *Ἐπισπυγγαί*.
- Πίστις*, *ἐκαστὸν πρὸς πίστιν* 1, 9, 2. *ἐτέρα καθόλου πίστις ἀντίκειται πρὸς τοῦτο* c. pl. 1, 16, 8. *αὐτὴ τις ἀν' αἷθ συναργούσα πίστις* c. pl. 4, 6, 8. *εἰ τις καὶ αὐτὴ πίστις ἐστὶν ἐκ τῶν κλημάτων* — *τοῦτο ἥμισυ γινόμενον καὶ ἥμισυ πιστὸν ἔχον ἐστὶν* c. pl. 5, 3, 4. *πρὸς πιστὸν τῆς μεταβολῆς* 5, 3, 6. *τῆς αἰτίας* 5, 3, 7. *πιστὸν παράδοχον* *ἐν ταῖς* — 5, 6, 13. οἱ *καθ'* *ἐκαστον τόπον καὶ ἐπὶ τούτων πιστὸν ἔχουσι* 5, 14, 4. ἢ *τῆς τροφῆς πίστις οὐκ ἀν' ἐκὴν αἷθ πρὸς τὸ* — 6, 4, 4. *φείμιν τινὰ πιστὸν* 6, 15, 2. *τοῦτο δαῖται πιστίως* Fr. I, 31. *λαμβάνουσι τὴν π. διὰ τῆς αἰσθήσεως* Fr. II, 20. *πιστὸν προσφερομένους* Fr. 20, 11.
- Πίττα* ὥμη, ἐψηθεῖσα 3, 9, 2. quomodo coquatur (*καίεται*) 9, 3. toto quomodo plantas perdat c. pl. 5, 15, 6. *πίτταν τὰ νέα οὐκ ἔχουσιν* c. pl. 6, 11, 9. *πίτταν καιομένην τὸ ὕδωρ οὐ σβέννυται*, ἀλλὰ τὸ *παιον* Fr. III, 25. *καιομένην ὕδατι οὐ σβέννυται* 67. *Silva Sila Bruttiam picem exhibet εὐδιστάτην τε καὶ γλυκυτάτην*, Dionysii Hal. Epitome 20, 7. *Picem sua aetate quomodo coxerint*, docet Albertus Magnus de vegetab. T. 5. p. 452.
- Πιττοκάντευσι* *πέννην* 9, 2, 2. *et* 3.
- Πιττοκοπηδάντα* *ξύλα picē illita* 5, 4, 5. ubi male e Scaligeri coniectura *θριπποκοπηδάντα* editum est.
- Πιττώδης* ὑγρότης 1, 12, 2. *πύσης* 3, 9, 2.
- Πίτυς* *φάκη* 9, 11, 3. Fr. XV, 2. Verum *πίτυς* Aristoteles usurpavit, *aequidreus* *πίτυς*, alii *peims* *πίτυς*, *πητύς*.
- Πιτυὴν* *περιελλόναυλος* 7, 8, 1. *sed* *Urbinaea* *δαστείῃ* habet:

inter τὰ ποώδη cum apatina nominata.

Πιτυράδης, σπέρμα ὥσπερ πιτυράδες c. pl. 1, 5, 4.

Πίτυς, ἡ, in Arcadia pauca, in Eleensi agro copiosa. 3, 9, 4. quibus notis a πεύκη differat 3, 9, 5. πίτυς ἄγρια ἀειφύλλος 1, 9, 3. 3, 3, 3. in montibus Macedoniae 3, 3, 1. φλοιὸν καταρρηγνύμενον ἔχει 3, 17, 1. ὅταν δὲ βότρους αὐτῆς ἀνθῇ 5, 1, 4. In Cyprio copiosa ad naves aedificandas adhibetur 5, 7, 1. ἐν τῷ τὸ ἄκρον ἀφέληται, ἀκαρπος γίνεταί 4, 14, 8. ὅταν κολοσθῇ, ἀκαρπος γίνεται c. pl. 5, 17, 6. πίτυς ἡ φθειροποιὸς sata non degenerat 2, 2, 6. ἡ φθειροφόρος est c. pl. 1, 9, 2. nota p. 102. Sprengel in altera editione flores masculos φθείρας dictos fuisse posuit, auctore Eustathio ad Iliad. 2, 868. sed flores is non distinguit. Ceterum πίνυν Sprengel pinum laricem interpretatur. Stackhouse in Catalogo altero posuit: Πεύκης τι γένος φυλλοβόλον, Pinus larix, cuius synonymum Π. ἡμερίς, Πεύκη φθειροφόρος? In prioribus Πίτυς pinus posuit, nulla mentione facta τῆς ἄγριας. De larice, si Theophrastus usquam φυλλοβόλον fecisset, assentiret. Superest locus Plinii 16. c. 10. sect. 19. ubi verbis e Theophrasti h. pl. 3, 9, 6. ductis subdit haec, quae non dubito e libro Theophrasti integre ducta esse: *Piceae vero totis paniculis (nucamenta antea dixerat) minoribus gracilioribusque minimos ac nigros: propter quod Graeci phthiophoron eam appellant. In eadem nucamenta compressorae maribus sunt ac minus resina roscida. Sed quae de maris differentia addit, quae nusquam a Theophrasto memorata legitur, vereor ne confusis diversarum Theophr. oper. T. V.*

arborum nominibus ortam debent. Est de hac arbore locus Plutarchi Quaest. Cony. 5, 3, 1. τὰ γὰρ πιτυράδη χωρία λέγουσιν ἡδύνουν τὴν ἄμπειλον φέρειν, καὶ τὴν θερμότητα τῆς γῆς θεοφραστος αἰτιᾶται. καὶ θάλου γὰρ ἐν ἀργιλώδεσι τόποις φύεσθαι τὴν πίτυν, εἶναι δὲ τὴν ἀργίλον θερμὴν. διὸ καὶ συνικπύτειν τὸν οἶνον, ὥσπερ καὶ τὸ ὕδωρ ἐλαφοκότατον καὶ ἡδύστον ἡ ἀργίλος ἀναδίδωσιν. ἔτι δὲ καὶ καταμειγνυμένη πρὸς οἶτον ἐπιμέτρον ποιεῖ δαψύς, ἀδρύνουσα καὶ διογκοῦσα τῇ θερμότητι τὸν πυρρόν.

Πίνυν, πιωτέρας τροφῆς c. pl. 2, 4, 5. πιωτέρα καὶ λιπαρωτέρα c. pl. 5, 9, 2.

Πηλυδιόκαρπος 1, 14, 2. 3, 18, 12. 7, 3, 4. 8, 3, 4.

Πηλυδιόκαυλος 8, 3, 2. ἐρέβινθος, οροβός, φακός.

Πλάγιος, τὰ γὰρ τιθέμεναι βάρος ἐνεγκὴν ἰσχυρὰ ἢ ἐλαττὴ καὶ ἡ πύκη 5, 6, 1.

Πλακουντιώδες τι φιλώ 4, 10, 4. nota p. 358.

Πλακώδης γῆ καὶ ὑπάργιλος 9, 4, 8.

Πλάξ, ἡ ἐν τῷ πλάξ τῶν κορχυλίων σκληρὰ καὶ λευκὴ Fr. I, 73.

Πλάσις, εἰς τὴν πλάσιν μετέβησαν tibicines 4. 11, 5. nota.

Πλάσμα, μετὰ πλάσματος αὐλεῖν 4, 11, 5.

Πλαστός, σμύρνα πλαστή 9, 4, 10. nota.

Πλαταιαῖς (ἐν τῇ Βοιωτίᾳ καί μεναι πρὸς τὸν βορρᾶν δὲ μὲν βορέας εὐδαινός, δὲ δὲ νότος μέγας καὶ χειμερινός καὶ ἐπιπροσθούτος τοῦ Κιθαιρώνος Fr. V, 32.

Πλάτανος inter ἔλαια 1, 4, 2. ἡ ἐν Λυκίῳ 1, 7, 1. ἀειφύλλος Cretensis 1, 9, 5. Cypria sero germinans Ibidem: ἐν τριποδι χαλκῷ semine nata 3, 1, 3. in Italia et ad Hadriaticum sinum rara 4, 5, 6. εἶκοις πλα-

H h

τάτου περιῶ 9, 11, 6. Fructum sphaerium vocat Cleomedes 1. p. 56. αἵ τε ἐξοχαίαι περὶ τὰ σφαίρια τῶν πλατάνων οὐ καλύουσιν αὐτὰ σφαίρια εἶναι, ubi pro περὶ Codicum duorum ἐπὶ editi libri habent.

Πλάτανος ἡ ἐν Δελφοῖς ab Agamemnone plantata dicitur 4, 13, 2. Nescio an eandem dicat Clearchus Sotensis Athenaei 15. p. 569. Schw. παρὰ τὴν πλ. ἐν Δελφοῖς, iuxta quam Latonae statua fuisse dicitur. τῇ πλατάνῃ τῇ ἐκ τοῦ χαλκοῦ τρίποδος c. pl. 5, 4, 5. ὅσα φύσαι εὐβλαστὴ καὶ ὕγρα καὶ ξύλων ἐξαιρουμένων ἐκ τοῦ στελέχους ἀπαθῇ, καθάπερ πιτὼν καὶ πλάτανος 5, 16, 2. τῶν πλατάνων τῶν σφαιρίων ὁ χρόνος ad sistendum sanguinem commendatur a Paulo. Aegineta 4, 53.

Πλάτος, κατὰ μίαν ἐν πλάτει συνεχὺς 4, 6, 10.

Πλατύχωτον φύλλον 9, 10, 1.

Πλατύφυλλος θρύς 3, 8, 2. πλατυφυλλώτερον c. pl. 5, 7, 2. 6, 18, 3.

Πλάτων, eius opinio de natura gustus et gustabilium c. pl. 6, 1, 4. seqq. de sensibus Fr. 1, 1. 3. 5. 6. de sensilibus 60. seqq. 83. seqq.

Πλειάς, ἅμα τῇ πλειάδι καὶ τοῖς πρώτοις ἀρότοις 6, 5, 1. ἀνθεῖ τοῦ θέρους καὶ διαμένει τὸ φύλλον χλωρὸς ἄχρι πλειάδος 6, 5, 2. πλειάδι ἀνθεῖ 6, 6, 10. ὥρα τοῦ σπόρου πρώτη ἡ περὶ πλειάδων δύσιν 8, 1, 2. sed etiam ibi Urbinas liber πλειάδος habet, uti legitur quoque c. pl. 3, 13, 2. hist. 4, 4, 10. c. pl. 3, 13, 2. Fr. V, 10. τὴν μετοπωρινὴν φυτεῖαν μετὰ πλειάδος δύσιν διεξήμενοι τὸ ἐπὶ τῷ ἄστρι ὕδωρ c. pl. 3, 4, 1. μετὰ πλειάδα ἰσχυρότατα καὶ μάλιστα τὰ δένδρη c. pl. 3, 7, 10. περὶ πλειάδα ξηροτέρας οὕσης τῆς ἄρας c. pl. 3, 7,

10. πλειάδι δυνάμεναι ἐπιγίγασθαι ὕδατα πολλὰ τῇ ἐβδόμῃ μετὰ τὴν δύσιν c. pl. 3, 23, 1. ὅταν ὕδωρ ἐπὶ πλειάδι γίνηται μὴ πολὺ 4, 14, 5. c. pl. 5, 9, 12. διχοτομεῖ τὸν ἐνιαυτὸν πλειάς δυνάμενη καὶ ἀνατέλλουσα Fr. VI, 1, 6. οὐα τις ἀν' ἡ κατάστασις πλειάδος δυνάμενης, οὕτως ἔχει ὡς ἐπιτοπολὺ μέχρι τροπῶν· καὶ μεταβάλλη, μετὰ τροπᾶς· ἴαν δὲ μὴ μεταβάλλη, δίδει ἔως ἰσημερίας, ἀναίθιεν ὡσαύτως μέχρι πλειάδος, καὶ ἀπὸ ταύτης ἄχρι τροπῶν θερινῶν, καὶ ἐντεῦθεν μέχρι ἰσημερίας, καὶ ἀπὸ ἰσημερίας μέχρι πλειάδος δύσεως Fr. VI, 1, 7.

Πλείον, σταθμῷ πλείον ἢ τὸ τρίτον μέρος μῆς 9, 4, 10. τόποι πλείον ἢ τριάκοντα σταδίων 9, 7, 1. ἀπέχει πλείους ἢ ἑκατὸν σταδίους 9, 7, 2.

Πλείστος, εἰς ὕψος ἐξήκοντα πλείστον 9, 3, 1.

Πλειστοφόρος 3, 7, 6.

Πλεκτάνη, ἐπιβάλλειν ὥσπερ πλεκτάνην de orobanche 8, 8, 4 de polypode 9, 13, 6.

Πλέον, οὐδὲν ἐποίησε πλέον 4, 4, 1. γίνεται πλέον, aerius, 8, 8, 6.

Πλεονάμις c. pl. 5, 14, 2. liber Urbinas habet, ubi πλεονάμις editum.

Πλευροειδὴς κατατείνουσάν ἰσὺν 3, 10, 3. 3, 17, 3.

Πλήθος χρόνου c. pl. 1, 12, 4. ὥς γε κατὰ πλήθος εἰπεῖν c. pl. 6, 11, 9.

Πληθύνει μᾶλλον c. pl. 1, 19, 5. sc. ἔλαιον vel ἔλαια. μηδὲν πληθύνεσθαι (τὸ ἔλαιον) c. pl. 6, 8, 2. ubi Urbinas liber πληθύνεσθαι habet.

Πληθύνοντες τῇ ὑγρότητι c. pl. 2, 9, 13. — νόματα ταῖς τροφαῖς c. pl. 3, 1, 4.

Πλήθω, πλήθεται ταῦτα τῷ τόπου οἰκίους λαμβάνειν Fr. XIV, 3.

Πλημμύρα seu potius πλήμμυρα,

- αἶρ.** ἀμπατίς, νέτιον πνεῦμα σημαίνει Fr. VI, 2, 4.
- Πλὴν** εἰ ἄρα φελλοῦ 4, 15, 1. c. pl. 3, 14, 6. πλὴν εἰ τινων ὀλίγων c. pl. 4, 11, 1. πλὴν ὅτι χλωροειδέστερος Fr. II, 33. Cf. Lobeck ad Phrynichum p. 459.
- Πλησιαῖα** πρὸς τὰ ἐργάσιμα Fr. VI, 3, 10. γυναικί, coire, 9, 18, 9.
- Πλησιαίτερον** ὄντος c. pl. 5, 14, 3.
- Πλησμονή**, ἐν ταῖς — ναῖς ἦτιον φρονεῖν Fr. I, 44. eadem quae πλήρωσις Fr. VIII, 11.
- Πλήττω**, ἀξίην πεπλήχθαι 9, 4, 4. Vide εκπλήττω.
- Πλίνθινον** κυλίκιον 5, 9, 8.
- Πλίνθος**, ἡλίκον πλίνθος Fr. II, 56.
- Πλοᾶδες** νῆσι lacus Orchomenii, Aegypti inferioris, et lacus Thesprotici 4, 10, 2. et 6, 4, 14, 1. Orchomeniarum magnitudo 4, 12, 4. maiores Aegyptiae Ibidem.
- Πλοῖον**, τριήρεις καὶ πλοῖα μακρὰ ἐλάτινα, τὰ στοργγύλα πεύκινα 5, 7, 1. Eadem vocem de palmae feminae partibus genitalibus habet liber Urbinas c. pl. 1, 20, 2. ἐκ τῶν δημογενῶν, ἃ καλοῦσιν τινες πλοῖα, περιόρηγνυμένων ἐκφαίνεται καθάρπερ σταχυς, sed vitiosa videtur esse. Vide annotata.
- Πλόκανον**, φλεὼ τὸ θῆλυ ἄκαρον χρήσιμον πρὸς τὰ πλόκανα 4, 10, 4.
- Πλόκιμος** κύλαμος arundo tennnis vocatur 4, 11, 1.
- Πλοντρίς** c. pl. 2, 4, 3.
- Πλύσματος** χρώνται Fr. II, 58.
- Πνευματικός**, γῇ ἐνδρος καὶ μὴ πνευματικῇ c. pl. 4, 12, 5. εὐδομία καθάρπερ — τι κῆ τις οὐσα 6, 16, 3. ὁ πν. τόπος, thotax, Fr. VII, 12. X, 7.
- Πνευματοῦμαι**, τῆς κεφαλῆς — τουμένης Fr. 4, 49. ὕδατος πνευματουμένου Fr. V, 40.
- Πνευματώδεις** τόποι c. pl. 1, 8, 3. καὶ προσήνημοι 3, 6, 9.
- Πνεῦμον**, οἱ πνεύμονες οἱ θαλάττιοι ἐὰν πολλοὶ φαίνονται ἐν τῷ πελάγει Fr. VI, 3, 3.
- Πνέω**, ἀνεμος πνευσταίται Fr. VI, 2, 9. πνευσθονται Ibidem.
- Πνίγεις** Fr. III, 19. nota.
- Πνιγρός**, ἐν τοῖς πνιγροῖς τόποις Fr. V, 21. ubi Ald. 1. 2. πνιγροῖς habent. μετόπωρον πν. VI, 3, 7 et 11.
- Πνιγμός** Fr. III, 24.
- Πνίγος**, ὅταν μάλιστα πνίγη ὧσι 9, 6, 2. πνίγη ἰσχυρὰ Fr. VI, 3, 11. unde dicatur Fr. X, 2. Plato Philebi c. 17. p. 32. διακρισις δὲ καὶ διάλυσις (τοῦ ὑγροῦ) ἢ παρὰ φύσιν, τοῦ πνίγους πάθη, λύπη· κατὰ φύσιν δ' ἢ καλὴν ἀπόδοσις τε καὶ ψύξις ἡδονή. Καὶ ὀίγους ἢ μὲν παρὰ φύσιν τοῦ ζῶον τῆς ὑγρότητος πῆξις λύπη· πάλιν δ' εἰς ταῦτόν ἀπιδόντων καὶ διακρινομένων ἢ κατὰ φύσιν ὁδὸς ἡδονή. ubi suspicor verba εἰς ταῦτόν pertinere ad membrum prioris vocabulum ἀπόδοσις. Nuperus Editor errorem Ficino imputans locum ipse non intellexit.
- Πνίγω**, de esculentis τῷ ἀτμῷ ἐφομένοις Fr. III, 43. Hesychius: πνίξαντες, ὀπτήσαντες· ἔστι δὲ εἶδος ὀπτήσεως πνικτόν. Herodoti 2, 92. ἐν κλιβάνῳ πνίξαντες. Aristophanes in Vespis: ἐν λοπάδι πεπνιγμένον. Hinc πνικτόν κρέας Athenaei 9, p. 463. Schw.
- Πνίξι** ἀποσβεννύναι Fr. III, 76.
- Πόα**, quid? 1, 3, 1. τῆς καλουμένης πόας 1, 6, 7. τῆς πόας τὸ ἡλιотρόπιον καλούμενον 7, 3, 1. nota. σπέρματα πόας συμπεριφέρει τὰ ἐκ τῶν ὀρειῶν ὕδατα 7, 5, 2. ἐπιγειόφυλλος 7, 8, 5. πόας τῆς πλείστης 7, 9, 3. τὴν πόαν ἐξαπόλλυσι 8, 7, 2. ὕλην οὐ φέρεи καὶ πόαν 8, 7, 4. καρπὸς ἔστι πόας καὶ οὐχ ὑλήματος 9, 16, 4. πόαν ἔνια τῶν

- φαρμακῶδῃ καλεῖται 9, 8, 1.
 τὰς δὲ φυλλώδεις δυνάμεις τὰς
 πολλὰς σχιζὼν πᾶς καλοῦσιν
Ibidem.
 Ποάριον περὶ Ὀποιῦντα 1, 7, 3.
 9, 10, 2.
 Ποασμός c. pl. 3, 20, 6.
 Ποδεία ὑφαίνεται 7, 13, 8.
 Ποδιαῖον τρίγωνον, τριγώνων
 c. pl. 6, 2, 4.
 Πόθος, ὃ καλούμενος 6, 8, 3.
 duplex describitur *Ibidem*. In-
 terpretationes varias posui in
 Annot. p. 534. Sprengelii in-
 terpretatio in altera editione
 proposita, ubi Amaryllin lu-
 team comparat cum altera πό-
 θον specie, nititur scriptura
 editoris Britannici, qui verbis
 ἄχρους, λευκός, non admonito
 lectore, ὠχρόλευκον contra Codd.
 fidem et grammaticam regu-
 lam substituit. Ceterum verba
 ὡς χρῶνται περὶ τοὺς τάφους
 καὶ χροσιώτερος οὗτος non so-
 lum causam nominis conti-
 nere, sed etiam ad totum ge-
 nus πόθον pertinere videntur,
 quamquam ad solum genus
 alterum ἄχρους, λευκὸν referri
 posse videantur.
 Ποιῶν, ἐὰν πλείω ποιῇ ὕδατα sc.
 ὃ Ζεὺς c. pl. 1, 19, 3. ἐν ἄλ-
 σι πεποιῆσθαι τὸ μύρον Fr.
 4., 50. πρὸς τοῖς ἄλλοις ποιῇ τι
 ὃ χειμῶν c. pl. 3, 23, 4.
 Ποιητικός, ποιητικὰ τῶν ἄκρων
 c. pl. 6, 16, 8.
 Ποικίλια πλείους ἔχουσα διαφο-
 ρὰς 1, 1, 1.
 Ποικίλλω, ἢ τῶν τριῶν μεταβο-
 λῇ πρὸς πολλὰ (χρῶματα) ποι-
 κιλλομένη Fr. XIII, 2.
 Ποιῶν, τὸ ποιῶν c. pl. 2, 1, 5.
 Πόκος, πόκοις ἐρίων Fr. VI, 1,
 13.
 Πόλιον τῶν ποιδῶν folium ha-
 bet σαρκώδες ἐν στιρογγυλότητι,
 tineis vestium infestum 1, 10,
 4. ἐριγιάζειν potest 2, 8, 3.
 Αἰεφυλλον 7, 10, 5. Volunt
 esse Teucrium polium L.
 Ureticum Stackhouse. At Fa-
 bius Columba Euphr. p. 48.
 seqq. recte folium carnosum
 teres attendit, et Santolinam
 chamaecyparission comparavit,
 cui quamquam Schreber de
 Teucrio p. 111. obloquitur,
 ipse tamen certius aliquid sta-
 tuere non ausus est.
 Πόλωσις Fr. 20, 49.
 Πολλαχῇ σχιζόμενος 6, 5, 3.
 nota.
 Πολλαχῶς πλείους εἰσι διαφοραὶ
 1, 13, 1. τόποι τινές εἰσι 8,
 8, 6.
 Πολύκανθος 6, 4, 3. inter φυλ-
 λῶν ἄνθα, a Sprengelio et
 Stackhouse omissa planta.
 Πολυάλφειτος κριθή 8, 4, 2.
 Πολυάχυρος c. pl. 4, 11, 4.
 Πολυβλάστως c. pl. 3, 19, 2. sed
 πολυβλάστηων *Ibidem*: liber
 Urbinas ibi rectius παλιμβλα-
 στῇ habet.
 Πολυβλαστία c. pl. 3, 7, 5.
 Πολύβινος, φύλλα π. ὀστράδας 3, 10,
 3, 3, 11, 1. κολυτῆρας 3, 17,
 3. ἐλάτῃ πολ. καὶ ὠσαρκος 5,
 1, 5.
 Πολυκαμπτων Fr. I, 66.
 Πολυκαμπτεῖν c. pl. 1, 17, 10.
 Πολυκαμπτία 9, 2, 4.
 Πολυκλαδής 1, 5, 1.
 Πολυκλής, quem alloquitur Pro-
 oemium Charact. sect. 1. alii
 Periclem vocant, Proctem ma-
 luit Coray.
 Πολύκλιανος 6, 2, 6.
 Πολύλοπος 1, 5, 2. ἐλάτῃ 5, 1,
 6. τήρῃ, ὄλυνθῃ, βρόμος 8, 4,
 1. σπέρματα πολύλοπα καὶ τὰ
 πολυχίτωνα c. pl. 5, 18, 2.
 Πολυμάχαλος δρύς 3, 8, 4. ubi
 Edd. pr. bis habent, sed Edd.
 posteriores priore in loco καλο-
 μάχαλος male substituerunt,
 posteriore pro ea voce Urbi-
 nas codex βραχίαν recte sub-
 stituit. μῆλος 3, 10, 2. 3, 12,
 3, 3, 17, 3.
 Πολύνομος, —νομώτατον καὶ παρ-
 φαγώτατον ὃ βοῦς 8, 8, 2.
 nota.
 Πολύνοστος, πολυνοστότερα τὰ
 σπέρματα γίνεται quando? 8,

8, 2; παλλόμενα erat c. pl. 3, 21, 1. ποί.
Πολυφία ἑνδεια εὐτροφίας 6, 2, 2.
Πολύμορος 3, 13, 3. 7, 2, 8.
Πολύποτον δένδρον 4, 2, 2. 9, 8, 2. hjs.
Πολύπλαγκτος, μελέων π. κρη-
 σις. Parmenidis Fr. I, 3.
Πολύπλοκος, φωνή ἀποφοφούσα
 καὶ π-πλοκον ἔχουσα. Fr. VI,
 3, 3.
Πολύποδιον ῥίξα ἰδιόμορφος de-
 scribitur cum usu 9, 13, 6.
 brevius 9, 20, 4. ἐπὶ τῷ δέν-
 δρῳσι ὥπται c. pl. 2, 17, 4.
Πολύπους, τὸ ὅμοιον πολίποδι 4,
 6, 8. ἐστῆκεν ἐπὶ τῶν ποδῶν
 ὥσπερ πολύπους 4, 7, 5. ἐμ-
 φανῆσαι πολύποιν 9, 13, 6.
 in alccum exit Fr. XII, 3. et
 4. frigidam fugit, hinc in
 Ponto et in Hellesponto non
 reperitur XII, 5. colorem mu-
 tat Fr. XIII, 1.
Πολυρμία 3, 10, 6.
Πολυρρίζον ἐν μάλα ταῖς λε-
 πταις καὶ χρησίμοις, sc. ῥίζαις 9,
 10, 2.
Πολυσμύχνης 1, 3, 1.
Πολυστοχότρηαι αἱ κρηδαί 8, 4,
 2.
Πολυσχιδής, φύλλον π. 3, 12, 5.
 δ ἀπόρος π. c. pl. 3, 20, 5.
Πολυσόκη c. pl. 1, 22, 1.
Πολυτροφία, ὁ κύττιος τῇ πολυ-
 τροφίᾳ φέρει τὴ παραφνευ-
 ομένα c. pl. 5, 15, 4.
Πολυτρόφια c. pl. 2, 14, 2. aqua-
 tio multa. ἐπιγίνεται c. pl. 4,
 4, 13. ὅσα εἰν ἔχη πολ. 6, 18,
 7.
Πολυφαιρμακός Τυρρηνία 2, 15,
 1.
Πολυφορεῖν τὸ αὐτὸ δένδρον c. pl.
 5, 5, 4.
Πολυχίων πυρός c. pl. 3, 21,
 2. et 4. σπερματα. — χίωνα
 4, 11, 10. 4, 15, 3. σπέρ-
 ματα πολύλοπα καὶ — χίωνα
 5, 13, 2.
Πολυχόα 1, 14, 4.
Πολυχός, πολυχόν καὶ ποικίλον
 τὸ φυτὸν 1, 1, 10. πολυχόν-

στρα καὶ χιόρεπα 8, 3, 4. τῶν
 σπερμάτων τὰ ἐλάττω c. pl. 2,
 12, 4. πολυχρόστερα τὰ χι-
 όρεπα, synon. πολυκαρπότερα,
 c. pl. 4, 3, 1. πολυχουστέ-
 ρας δικάμεις, opp. ἀσθενεστέ-
 ρας, Fr. 4, 37. pluralis πολύ-
 χοι et ὀλιγόχοι. eat 8, 4, 3. in
 Codd.
Πολυχρηστία 9, 20, 4.
Προφάρε, — γες ἀνιστάμεναι ἐπὶ
 τῶν ποταμῶν Fr. VI, 1, 13.
Πονεῖν, περὶ ταῦτα ποιοῦσι 4,
 4, 1. τοῖς εἰς ταῦτα πονήσαντι
 ἦτιον ἐν τοῖς ἄλλοις κακοπα-
 θεῖν c. pl. 3, 20, 9. πολλὰ
 ἀνθ' αὐτῶν καὶ πορὶ κατὰ μέρος 4,
 10, 3. ποτὰ. ποιοῦσιν αἱ τρ-
 πῆς 5, 12, 7. πονήσαντος τοῦ
 φιλοῦ 5, 15, 6. πονεῖν ἔνια
 φαίνεται, καὶς ὁμαῖς Fr. 4,
 4.
Πόνος, οἱ πόνοι τῆς κεφαλῆς Fr.
 4, 49.
Πόντιος, πόνια πνεύματα 8, 7,
 6. τοιοῦτ' αἱ πναι πόντιον c.
 pl. 2, 7, 5.
Πόντος, ἐν τῷ Πόντῳ περὶ Παντα-
 καπαιον 4, 14, 13. σποφόρος
 c. pl. 3, 23, 4. ἐν τῷ Πόντῳ
 καταρτυπῶνται τὰς ἀμπελόων
 καὶ τὰς συνκὰς 5, 12, 6. περὶ
 τὸν Π., ὑπὸ τῶν πνευματικῶν
 ἐμπηκὺς γίνεται 5, 12, 11. ἐν
 τῷ Π. κατ' ἑταίρῳ καὶ μάλ' ὀδον
 τακῆναι Fr. III, 17. περὶ τὸν
 Π. ὁ νότιος τοὺς νικητοὺς ποιεῖ
 Fr. V, 54. ἐν τῷ Π., ὅταν ἀρ-
 κτούρος, μακρὴν, τοὺς βόας
 ἐκτρέφουσιν τῷ βαρύνειν αὐτοὺς
 Fr. VI, 3, 4.
Πόρος, μὴ εὐξηραντος καὶ δυαδια-
 πνευστος τῇ πυκνότητι τῶν πό-
 ρων c. pl. 1, 2, 4. ubi in
 seqq. πόρων semper omittitur.
 διὰ τῶν πόρων εἰς τὴν ὁσφρησιν
 c. pl. 6, 9, 3. ποτὰ.
Πόρος δ' ἄλλος, ὁμοῖος τῷ χρώ-
 ματι καὶ τῇ πυκνότητι τῷ Πά-
 ρῳ, τὴν δὲ ποικίλτητα μόνον
 ἔχων τοῦ πόρου Fr. II, 7.
Πόρρω, σμικρῶν τῶν πόρων τινα,
 καὶ οὐ πόρρω τούτων καὶ τὸ μὴ
 κινεῖσθαι c. pl. 4, 11, 10.

Πορφύρεον Fr. IX, 4.

Πορφύρα, ἡ τῆς πορφύρας βαφῆ
describitur Fr. 20, 30. et 40.

Ποσειδών, περί τὸν Ποσειδῶνα
3, 18, 3. Apud Aristotelem h.
a. 5, 9. additur πρὸ τῶν τρο-
πῶν.

Ποτίμα ὕδατα c. pl. 2, 5, 1. ἄμ-
μος c. pl. 3, 6, 3. ubi ποτά-
μιον scribendum: καρποὺς γλυ-
κεῖς καὶ ποτίμους c. pl. 4, 4,
12.

Ποῶδης, τὸ ποῶδες χρῶμα ἐν
πᾶσι τοῖς φυτοῖς ἀρχὴ ἐστὶ τῶν
χρωμάτων Fr. 20, 24. τὰ ποῶ-
δη classis plantarum 1, 1, 10.
ποῶδη καὶ χλωδῆ 7, 9, 2. sae-
pe etiam simpliciter ποῶα δι-
citur. Plurimis in locis Ur-
binas liber ποῶδης habet. φύλ-
λον ποῶδες πρασίον, ὀππο-
στρογγυλότερον καὶ αὐχμῶδες,
6, 2, 5.

Πραγματεύομαι, φυτεύων πολλά-
κις καὶ πραγματευόμενος 4, 4,
1. ἐπραγματεύετο καὶ συνέλεγε
τὴν ἄμμον Fr. II, 59.

Πρανῆς, τὰ πρᾶνῆ τῶν φύλλων,
ὀπποσ. τὰ ὑπτία, 1, 10, 2.
nota. 2, 6, 1. 3, 14, 2.

Πραξιβούλον ἀρχοντα Ἀθήνῃσι
Fr. II, 59. nota.

Πρασiai αἱ διεργασμέναι 4, 4,
3.

Πράσιον, τὸ, inter φρυγανικά 6, 1,
4. duo genera describuntur 6, 2,
5. nota p. 467. ubi oblitus
sum Plinianae versionis 19. c.
6. s. 33. Sectivī (porri) duo
genera, herbaceum folio, inci-
suris eius evidentibus, quo
utuntur medicamentarii: alte-
rum genus pallidioris folii
rotundiorisque, incisuris levio-
ribus. ubi Codices suavidioris
habent. Plinius hic, ut saepius
alibi, similitudine nominum
πράσου et πρασίον falsus, de
porro praedicavit, quae de
prasio Theophrastus; quod
monere omisit Bodaeus p. 788.
et Harduinus. Plinius ποῶδες
et αὐχμῶδες de colore satu-
ratiorē et dilutiorē folii vide-

tur interpretatus esse. In eo-
dem loco σφάνου folium αὐχ-
μῶδον videtur opponi τῷ λεῖψ
et synonymum quodammodo
esse τῷ τραχύτερον. Certu
estoris ibi nulla fit mentio.
In hac igitur difficultate et ob-
scuritate vocum ποῶδες et
αὐχμῶδες vertitur quaeatio de
natura plantae, quam mar-
rubium vulgare, ut Dioscori-
deum 3, 119., alterum pere-
grinum interpretatur in altera
editione Sprengel. Hippocra-
tes de sterilibus p. 681. 3.
contra sterilitatem bibere iubet
infusionem foliorum πρασίον
per novem dies: ἀπὸ τοῦ πρα-
σίον γλυκεῖς λευκοὺ ἴσον μί-
σγουσα. Habet duo genera
marrubii, quorum posterius
idem esse videtur, quod Dios-
corides descripsit nota Θάμνος
δασὺς λευκὸς distinctum. Hip-
pocrateum γλυκεῖς nunc ad
Plinianam scripturam suavi-
dioris defendendam commodē
possit adhiberi, equidem non
ausim discernere.

Πρασιῖς ἰώδης τῇ χροίᾳ Fr. II,
37.

Πρασουίδης, vide πράσον.

Πρασουοῖς 7, 5, 4. nota.

Πράσον, γένος φύκους 4, 6, 1.
aliud ibidem 4. πρᾶσον τὸ θα-
λάσσιον κόπτην φησὶ καλεῖσθαι
Διονύσιος δ' Ἰωνικὸς Athe-
naeus 14. p. 358. Schw.

Πράσον, τὸ λαχάνον, τοῦ δευ-
τέρου ὀνόματι, τοῦ γαμηλιώδους
μηνός, σπείρουσι καὶ πηγνύουσι
πράσον, σέλινον, γήθιον, ἀν-
δροκράβην 7, 1, 2. πράσον
καὶ γήθιον ἐντακαδευατάων,
ἐνταχθὲν δὲ εἰκοστάων διαφύεται
7, 1, 3. sed πεντακαδεκα-
ταίων διαβλαστάνει c. pl. 4, 3,
1. δυσβλαστὴς c. pl. 4, 3, 3.
ἀπὸ ὑπέρματος νέον παρὰ γίνε-
ται θάττον πράσον, γήθιον
7, 1, 6. ἐντα οὐκ ἐνταίσια φέ-
ρει τὸν καρπὸν, ἀλλὰ δένει,
καθάρτιο σέλινον, πράσον, γή-
θιον, α καὶ διαμάνει χρόνον

πλείονα καὶ οὐκ ἔστιν ἐπέτατα 7, 1, 7. μονόκτυλα πράσον καὶ γήθιον καὶ κρόμμυον καὶ σκόροδον 7, 1, 8. πῶς σπείρεται c. pl. 5, 6, 9. ἐπικείρεται πάλαις τὸ γήθειον, ὥσπερ τὸ πράσον 7, 4, 10. τὸ σκόροδον σπείρωσκον τῷ πρώτῳ ἔτι κεφαλὴν ἡλίαν πράσου λαμβάνει 7, 4, 11. τὸ ποῶδες κατακορές γίνεται καὶ πρασοειδές Fr. 20, 25. et 26.

Πρέμνον, aliis γόγγρος in olea 1, 8, 6. ἀπὸ τῶν πρέμνων καὶ τῶν ξύλων φυτεύεσθαι 2, 1, 2. ἀπὸ τοῦ στελέχους καὶ ἀπὸ τοῦ πρέμνου κατακοπτόμενον 2, 1, 4. πρέμνον τοῦ φυτευτηρίου c. pl. 3, 6, 3.

Πρεμνώδης, ἀπὸ τοῦ πρεμνώδους (τῆς ῥίζης) φῦται ἐτέρα λεπτή de cypere 4, 10, 5. πρεμνώδη καὶ ξυεστραμμένην τὴν ῥίζαν c. pl. 1, 3, 3.

Πρηστήρ, πρηστήρες καὶ κερανταί, eorum origo Fr. III, 1. πολλοὶ πίπτοισι Fr. V, 53.

Πρίνος, μήτρα σκληροτέρα πρανίας, πρίνον, θρνός 1, 6, 1. ἀέφυλλος 1, 9, 3. 3, 3, 3. φύλλα παρακανθίζοντα καὶ ἐκ τοῦ ἄκρου καὶ ἐκ τῶν πλαγίων τὰ τῆς πρίνου καὶ τὰ τῆς θρνός καὶ σιλιακός 1, 10, 6. in montibus Macedoniae 3, 3, 1. κάρπιμος καὶ ἄκαρπος, utraque tamen floret 3, 3, 6. ubi nominantur τὰ ὁμογενῆ καὶ ἐν μιᾷ προσσηγορίᾳ, τὸ μὲν ἄκαρπον, τὸ δὲ κάρπιον· οἷον πρίνος, ὃ μὲν κάρπιμος, ὃ δ' ἄκαρπος· καὶ πληθρὰ δὲ ὡσαύτως· ἀνθεὶ δὲ ἄμφω· — ἐνιαυτοφόρος 3, 4, 1. de fructu primum est 3, 4, 5. ἢ πρίνος, deinde s. 6. φασὶ δὲ καὶ τὸν πρίνον οἱ περὶ Ἀρχαδίαν ἐνιαυτῷ τελευτοῦν· ἅρα γὰρ τὸν ἔτος πεκαίνει καὶ τὸν νέον ὑποφαίνει. iterum 3, 6, 4. βαθυρέϊστατον δοκεῖ εἶναι ἢ πρίνος. — 3, 7, 3. ἢ πρίνος τὸν φοινικῶν· πόσκον φέρει. Cf. nota p. 241. 3, 16, 1. describitur ὁ πρίνος, et folium dici-

tur habere ἐπακανθίζόν. (ubi cum Constantino temere παρακανθίζον scripsi. Ita enim 9, 4, 3. est φύλλον ἐκ τοῦ ἄκρου ἐπακανθίζόν, ὥσπερ τὸ τῆς πρίνου. Noluit enim cacumen et latera distinguere, quemadmodum ubi de figura foliorum seorsum disputabatur.) φέρει δὲ παρὰ τὴν βύλατον καὶ πόσκον τινὰ φοινικῶν. Praeterea verba αὐτὸ τὸ δένδρον μέγα, ἐὰν ἔχῃ τόπον καὶ ἔδαφος, videntur arguere, eandem arborem fruticosam magis fieri, ubi locus et solum minus favent, qualem quercum cocciferam botanici nostri faciunt, et specie ab ilice distinguunt. τῷ πρίνῳ ὅμοιον est 3, 16, 2. θήλην πρίνον 3, 16, 3. in agro Lacedaemonio et Eliensi non nascitur eiusque vicem subit phellodrys Arcadum, a Doribus ἀρία vocata. τοῦ πρίνου sequitur *Ibidem* quinquies, ὃ semel. καλοῦσι τινες τὸν τοῦ πρίνου καὶ τὸν τῆς φιλλόδρους καρπὸν ἄκυλον *Ibidem*: nota p. 243. Lotus Libycus φύλλον ἐντομάς ἔχον καὶ πρινώδες habet 4, 3, 1. οἱ πρίνοι ὅταν εὐκαρπῶσι, χειμῶνες πολλοὶ σφόδρα γίνονται Fr. VI, 3, 8 et 12. Quercum cocciferam hodie *πινάρι* vocari testatur Sibthorpius. De sexu testatur Scholion Mediolanense et Palatinum ad Odys. 5, 64. εὐρηται ὁ ἀγχιρες καὶ ὁ πρίνος, τὸ δὲ κυπαρισσός μόνον θήληκως.

Πριονώδη καὶ σχιστὰ φύλλα 1, 10, 5.

Πρίσματα 5, 6, 3.

Προανθεῖν c. pl. 1, 10, 2. et 1, 13, 12.

Προσπότιωτος. Vide **Πρόπιωτος**. **Προβατία**, ἢ καλομένην καταφέρεται 4, 11, 8.

Πρόβατον, oves Ponticae absinthio pingues fiunt et felle carere dicuntur 9, 17, 4.

Προβλαστάνω πρότερον τῶν ἄλ-

- λων c. pl. 1, 18, 12. τῶν ἀρχίων
— ἀντὶν ἀρχομένων c. pl. 5, 10,
13. αἱ ἀμπίλοι ἐνίοτε — τούσιν
c. pl. 5, 1, 12.
- Προβλάστημά** τι ἐν γένειαι τῇ
βλαστῇ c. pl. 5, 2, 2.
- Προβλαυτός** φύσις διόδου c. pl.
5, 1, 6. ubi Edd. προβολύς
habebant. **Πρόβλαστον** Διόνυ-
σον habet Photii Lexicon.
- Προβολάς** φύσις erat c. pl. 5, 1,
6. ubi πρόβλατος dedi.
- Προβολή**, προβολήν τοῦ ἡλίου
ἔχουσι c. pl. 2, 7, 4. πρὸς τοὺς
χειμῶνας καὶ τὰ καύματα c. pl.
3, 7, 2. τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀνέ-
μων c. pl. 3, 10, 4. πρὸς τὸν
ἥλιον c. pl. 3, 16, 4. οὐδεμίαν
ἔχων προβολήν ἐξελπίγεται ὁ
σῖτος c. pl. 3, 20, 5. προβο-
λήν καὶ οἶον ἀποστέρμα τοῦ
ψυχούς 5, 13, 3. σπέρματα
πυκνά καὶ προβολήν ἔχοντα 5,
18, 4.
- Προβρέχω**, σπέρματα προβρεχό-
μενα ἐν λίτρῃ, γάλακτι, μέλιτι
c. pl. 5, 6, 12.
- Προγεννηθαὶ** τὰ γεννῶν c. pl. 1,
20, 3.
- Προδείκνυμι**, προφαίνει καρπὸν
— ἀλλὰ μέχρι τοῦ προδείξει
c. pl. 1, 18, 10. ὅσα ἂν προ-
δείξωσι, πάντ' ἐκφέρουσι c. pl.
5, 9, 2.
- Προδόμος**, οἱ πρόδρομοι unde
exeant c. pl. 5, 1, 4. αἱ φύου-
σαι τοὺς πρ. ἀσθενέστεραι,
ὥστ' οὐδ' ἐπιμένειν δύνανται
3, 1, 7. προδόμους φέρουσιν
ἡ Λακωνική καὶ ἡ Λευκομα-
λῖος 5, 1, 8. Fr. V, 11.
- Προεκτρέχω**, προεκτρέμωσιν αἱ
βλαστήσεις c. pl. 2, 1, 6. Con-
fer ἐκδρομή et ἐκτρέχω.
- Προέσις**, τῇ προσεῖ καὶ ἐκπτώσει,
Fr. V, 20. τὸ κατὰ πρόσειν
σπέρμα c. pl. 1, 7, 3. Urbinas
habet, ubi προῖδν editum.
- Προηγούμενος**, οὐ πρ., ἀλλὰ κατὰ
συμβεβηκός Fr. III, 14.
- Προῖδμαι**, προῖδνται τοὺς βλα-
στούς c. pl. 1, 12, 9. προῖδν-
ται τὴν περίττωσιν c. pl. 2, 17,
5. ἕτερα προῖσται κλήματα
- ἢ γῆ c. pl. 3, 13, 4. sed re-
ctum προήσται liber Urbinas
habet.
- Προῖσταιμαι**, προῖσταιται τῆς φύ-
σεως, εἰ ἂν c. pl. 1, 8, 1. ubi
videtur convenire melius προ-
φίσταιται.
- Προκαταύλησις** 4, 11, 8. sed sim-
plex est 4, 11, 5.
- Πρόκρυσσος** συνδέουσι καὶ οὐ π-
ριφερεῖς Fr. I, 79.
- Προλαμβάνω** τῇ ῥέσει τοὺς χει-
μῶνας 8, 1, 3. ὅπως προλα-
βῶσι ταῖς εὐδαίαις τὴν αὔξην
8, 1, 4. προλαμβάνουσιν τοὺς
χειμῶνας εἰς τὴν ῥέσειν c. pl.
2, 12, 5. προλαβεῖν τοὺς χει-
μῶνας πρὸς τὴν ῥέσειν c. pl.
3, 24, 3.
- Πρόμακρος** καρπός 3, 10, 3. et 5.
- Προμοσχάω** 2, 5, 3. 6, 7, 3. c.
pl. 3, 5, 3.
- Προδοποιούμενος** τοῦ σώματος
Fr. IX, 28.
- Προορμάω**, προορμῶν c. pl. 1,
10, 7. ubi erat παρορμῶν. ὅταν
ἤδη προορμημένοι τυγχάνω, εἰς
ἐκφυγὴν ἔρχονται c. pl. 1, 12,
6. ubi erat προορμῶνται. —
παορμῶ πρὸς αὔξην c. pl. 1,
12, 8. φυτὰ προορμημένα c. pl.
3, 3, 1. προορμῶν τὰ δένδρα
c. pl. 3, 3, 2.
- Προπαρνούμενος** καρπός 3, 12, 4.
- Προπτώς**, ἦτορ πρ. σπῆται Fr.
VII, 13.
- Προπονέω**, τὰ ὑπόρριζα εἰς προ-
καπονημένον τι τῆς φύσεως ἔχον
c. pl. 3, 5, 3. τραφὴν οὐκ ὤμῃ,
ἀλλὰ προκαπονημένην ὑπὸ τοῦ
καυλοῦ καὶ τῶν ῥιζῶν c. pl. 4,
6, 6.
- Πρόπτωτα** ἔρποντα 3, 3, 8. nisi fuit
προαπόπτωτα, quod ipsum ex
h. l. posuit Stephanus. Codices
et Edd. pr. προαπτώτως
habent.
- Πρόρρηλος** ὑπὸ πνευμάτων ἐκπ-
πτει 3, 6, 4.
- Πρὸς**, ὁράδας πρὸς ἀλλήλους h.
3, 1.
- Προσάγγω**, προσάγῃσιν ἄλλο
ἀγνόνημα 9, 4, 8.
- Προσβῶ**, κατωθεῖ ἄνα προσέ-

- γυνὸς φλοῖος 3, 13, 1. διαμφο-
βητοῦσι καὶ τῷ εἰκοσι προσ-
άγοντας ὡς ἀποπον τὸ — c. pl.
6, 8, 2.
- Προσαγωγή**, ἐν προσαγωγῇ μάλ-
λον ἢ περιφέρεια 3, 10, 5.
- Προσαναλαμβάνειν** ἐστί καὶ τῶν
ἄλλων ἕκαστον ὁμοίως 3, 7, 7.
- Προσαποδίδωμι**, — ἀποδοῦναι δεῖ
καὶ τί τὸ ἐργαζόμενον c. pl. 6,
7, 2.
- Προσάπτονται** est c. pl. 2, 9, 5.
ubi Codices προσάπτονται.
- Προσάπτω**, ὡς συναπτῶ προσ-
πτίον Fr. V, 19.
- Προσαρτάω**, μᾶλλον προσήρηται
ὁ καρπὸς c. pl. 5, 4, 2.
- Προσάρτησις** τῶν καρπῶν c. pl.
2, 9, 3. ubi sequitur πρόσφυ-
σις 2, 9, 4. μίσχον καὶ τὴν
προσάρτησιν c. pl. 5, 4, 2.
- Προσανύξεται** τὰ ἄνω c. pl. 4,
10, 2. ἐπάνω προσανύξεται καὶ
βλαστάνει c. pl. 5, 2, 5. προσ-
ηυξῆσθαι 1, 8, 5. ubi erat
προσκαῖσθαι. προσανύξανω est
1, 40, 3. προσανύξηθαι c. pl.
1, 9, 1.
- Προσβάλλω**, ἐισβάλλομαι εἰς τὸν
κόπον αὐτοῦ ὁμῇ προσβάλλει
9, 7, 2.
- Πρόσβορος** 9, 2, 3. 9, 20, 6.
προσβόριος est 1, 9, 2. 5, 1,
11. 5, 9, 2. **πρόσβορα** c. pl.
3, 8, 2. **πρόσβόρον** 4, 6, 5.
Etiam pluribus locis, ubi πρόσ-
βόρον est, scribendum πρόσ-
βορον partim cum Urbinate
libro.
- Πρόσβονδρα** καὶ πεταλλόκανυλα
c. pl. 2, 18, 2. ubi πρόσ-δέν-
δρα erat.
- Πρόσειλος**, προσέλλων καὶ πρόσ-
βόρον 9, 2, 3. ubi erat πρόσ-
ήλων. — ἐπισκίπας καὶ προσέ-
λους c. pl. 1, 13, 11. ubi erat
προσηλίου, sed 11, 13, 12. erat
ἐπεήλιος, ubi πρόσειλος dedi-
προσέλλους c. pl. 2, 7, 1. ubi
erat προσήλους. **προσέλλους** ei
pl. 2, 7, 2. ubi erat προσήλους.
Ibi, et deinceps erat πρόσηλος
3, 7, 9. erat πρόσηλον καὶ εὐ-
πνον, c. pl. 3, 10, 4. **προση-**
- λοις** erat πρόσειλος, opp. πα-
λιστοις, c. pl. 6, 18, 9. His
omnibus fere in locis Urbinas
liber verum πρόσειλος habet.
- Προσεμφερής** 3, 7, 4. 3, 10, 1.
3, 18, 11. 4, 12, 2. 6, 4, 5.
6, 4, 6. 7, 6, 3. 9, 13, 3. 9,
15, 7. c. pl. 5, 7, 1.
- Προσεπιβλαστάνει** κατ' ἐναντιόν
c. pl. 3, 7, 7.
- Προσεπιγεννάω** c. pl. 1, 11, 6.
- Προσεπιλαμβάνω**, πυροὶ δ' ἐπὶ
προσεπιλαμβάνουσι 8, 2, 7.
- Προσεπιλέγει** τοῖς εἰρημένους c.
pl. 1, 21, 7.
- Πρόσηλος** et **Πρόσηλος**. Vide in
Πρόσειλος. Superest προσή-
λιος οἶκος Fr. 4, 40.
- Προσηνέμος** c. pl. 2, 9, 1. εὐ-
πνος et πρ. differunt c. pl.
2, 3, 3. πνεύματῳ καὶ πρῶ-
3, 6, 9.
- Πρόσθεσις**, opp. ἀφαίρεσις, 4, 16,
5. τοῦ φύλλου πλατεία 1, 6,
2.
- Πρόσθετον** ταῖς γυναῖκι 9, 9, 3.
9, 11, 4.
- Πρόσιζω**, πνεῦμα προσίζον ἐν τοῖς
ἀνθρώποις c. pl. 5, 11, 3.
- Προσιπνύται** c. pl. 2, 9, 5. Co-
dices habent, ubi προσάπτου-
ται editum: vel potius Codex
Urbinas προσιπνύονται habet.
De forma verbi vide Lobek-
kium ad Phrynich. p. 325.
- Προσίχρημα** πρὸς τῷ δένδρῳ 9,
4, 4. ἐπὶ τοῖς δένδροις προσ-
χόμενον Ibidem.
- Προσκαθήμενον** τὸ ἄνθρωπος τῷ
καυλῷ 7, 13, 6.
- Προσκαίειν** τὴν δάδα ἐπ' αὐτῷ
τῷ δένδρῳ 9, 3, 4.
- Προσκατερχομαι** 9, 8, 8.
- Προσκαπῶ**, σημεία προσκαπῶ-
σantis Fr. VI, 1, 1.
- Προσκάπτω**, μὴ προσκάψῃ τῷ
ὀρθάμῳ 4, 8, 8.
- Προσλαμβάνω**, πρὸς τὸ κατεῖν
καὶ — βάνει 6, 2, 2. Στὰθο
15, p. 89. Lips. ἰμάσι πρὸς-
λαμβάνουσαι, τοὺς αὐχένους αὐ-
τῶν πρὸς τοὺς τῶν τιθασσῶν.
- Προσκακοδομεῖν**, τῶν οἶον κακοδο-

- προσφυοδεμημένων ταῖς σφερίν Fr. IX, 30.
- Προσφυρεῖν, οἱ κύνες ἐπαίροντες τὰ σκῆλη προσφυροῦσι Fr. XV, 3.
- Πρόσπτισις Fr. V, 21.
- Προσιθῆμι, τιμῆς, ἥς δαῖ προσ-
θῆναι τὸ μέτρον ἑκαστον 9, 4, 6., sed ibi liber Urbinas προ-
θῆναι dat. τοῦτω προσέθισαν
τὴν γνώμην Fr. I, 2.
- Προστρεψίς τῆς ἀστροφῆς Fr. 20, 48.
- Προστυφω, τὸ ἔλαιον Fr. 3, 24.
alibi ὑποστυφω.
- Προσφυλῆς, ὅσα προσφυλῆ δένδρα
καὶ μὴ ἐναντία ἀλλήλοις c. pl. 3, 10, 4. καὶ σύμβιβ c. pl. 2, 17, 5. 5, 5, 4. τῇ γεύσει 6, 8, 4.
- Προσφορά, ἥδὲ ἐν τῇ προσφορᾷ
4, 8, 11. μετὰ τὴν πρ. 7, 9, 4.
εἰς προσφορά τις γίνεται δύ-
ναμιν ἔχοντος οἰνώδη 9, 19, 1.
ὅσα κατὰ τὰς προσφοράς τοῖς
σώμασιν ἐμποικί διερμύτητος
c. pl. 1, 22, 6. κορυφώσαν
ποιεῖται καὶ τὴν προσφοράν, i.
e. τροφήν, c. pl. 4, 9, 6. κατὰ
τὴν πρ. ἡδέων ἢ ἀλιπών 6, 4,
5. κατὰ τὴν γεύσιν καὶ τὴν
προσφοράν c. pl. 6, 9, 4.
- Προσφοράς ἔχει τῇ ὥρᾳ c. pl. 4, 7, 2.
- Προσφῆς γενομένη ἢ ἐμφυτία
c. pl. 1, 6, 3.
- Πρόσφυνος τοῦ μίσχου ἐκ τοῦ —
I, 10, 7. 3, 18, 11. φύλλον I, 10,
8. ἐν τῇ πρόσφυνι τῆς σαρκός
Fr. IX, 2. nota. κανλική 7, 9,
1. καρπὸς καταλειπὼν τὴν πρόσ-
φυνιν κενὴν 7, 14, 2. nota.
πρ. τετρούπηται 3, 16, 4. πρ.
πρὸς τὸν λοβὸν 8, 2, 1. κατὰ
τὴν πρόσφυνιν τοῦ λοβοῦ καὶ
τοῦ στάχυνος 8, 2, 2. τῇ ἔλῳ
γίνεσθαι τινα πρόσφυνιν 9, 2,
6. δι' ἰσχύιν τῶν πρόσφυνων
c. pl. 2, 2, 2. τελειοῦνται τινα
κατὰ τὴν πρόσφυνιν c. pl. 4,
6, 8. κατὰ τὴν ἐν τῷ στάχῳ
καὶ τῷ λοβῷ πρόσφυνιν c. pl.
4, 7, 7. ἢ πρὸς τὸν λοβὸν καὶ
τὸν στάχον πρ. Ibidem. τῶν
- καρπῶν c. pl. 2, 9, 3. tibi et-
iam προσφῆτος dicitur. Au-
ctor libri de partu octomestri
c. 2. οἱ καρποὶ ἀδρυνόμενοι
ἀποκρίνονται καὶ ἀποπίπτουσι
κατὰ τὴν διάφυσιν.
- Προσχευνῆς, ὑπὸ ποταμῶν τινῶν
προσχευῶσθαι 5, 8, 3.
- Πρόσωπον, ἐπὶ προσώπου ἔσται
δ τύπος τῷ δρωμένῳ Fr. I, 52.
- Προτρέω εἰς τὴν φθοράν c. pl. 4, 2, 1. τῆς ἀκμῆς, opp. ὑστε-
ρεῖν, Fr. 4, 37. προτρέει τῶν
ἀνέμων εἰς τὴν ἡμίτεραν αἰ-
σθησίν Fr. V, 35.
- Προτρέχει τὰ κορυζόμενα τῶν
ἀκόφρων 8, 7, 7. Vide προει-
τρέχω.
- Πρότρετα c. pl. 3, 6, 1.
- Προῦνη, vide Προῦνη.
- Προῦνη erat 9, 1, 2. ubi προῦ-
νη dedi. Vide Κοκκυμηλέα.
- Προφαίνω, εὐθὺς προφαίνει τὸν
καρπὸν I, 13, 5. προφαίνει μὲν
πλείων καρπὸν, ἐκπέττει δὲ ἡ-
τον 3, 2, 1. 3, 3, 5. c. pl. 1,
13, 10. I, 15, 4. 2, 11, 11. ἂν
καὶ προφανῇ, μὴ δύνασθαι τε-
λειοῦν c. pl. 2, 12, 5. ὡς τέ-
ρατα προφαίνουσι c. pl. 2, 17,
4. nota.
- Προφανέστατα, τὰ, γένη 3, 18, 8.
- Προφθάνω, ἢ ὅλκα προφθάνει c.
pl. 1, 12, 4. sed ibi Codex
Urbinas προτρεῖ.
- Προφθῆς, πρόσφατος Fr. V, 35.
c. pl. 1, 10, 2.
- Πρωῖ, πρωταίτερον ἢ ὀφθαίτερον
Fr. V, 26. c. pl. 1, 10, 5.
ἀνατελῇ καὶ πρωῖ καὶ μεσημ-
βρία καὶ δεῖλη καὶ δύσις par-
tes diei Fr. VI, 1, 9.
- Πρωϊανθῆς c. pl. 5, 1, 12.
- Πρωῖβλαστῆς I, 9, 6. —στί Urb-
binas, ubi editum πρωῖ βλα-
στάνει, c. pl. 5, 6, 6. πρωῖβλα-
στῆ ἀκάρφα c. pl. 1, 10, 2.
nisi ibi fuit πρωῖβλαστῆ.
- Πρωῖβλαστῆς I, 14, 3. c. pl. 1,
10, 5. et 7, 5, 1, 12.
- Πρωῖβλαστία c. pl. 1, 21, 3.
- Πρωῖκαρπῆς c. pl. 1, 13, 9.
- Πρωῖκαρπία c. pl. 1, 17, 8.

Πρωϊασφός 1, 14, 3. c. pl. 1, 10, 7.

Πρώϊος 6, 5, 3. τόπον οὕτω *πρώϊον* 8, 2, 9. *πρώϊος* et *ὄψιοι* τόποι c. pl. 3, 24, 2. *πρωϊότερος* c. pl. 5, 6, 5. ubi Codd. *πρωϊότεροι* habent. In Arriani *Indicis* c. 26, 14. *πρωϊότερον* τῆς ὥρης est.

Πρωϊότερης, opp. *ὀψιότερης*, c. pl. 4, 11, 9.

Πρωϊοπορεύσθαι 8, 1, 2. et 7. c. pl. 2, 15, 5. — *σορεύσεις* c. pl. 4, 11, 4.

Πρωϊοπρωϊότερος 8, 1, 2.

Πρώρα ἀμπέλων, oppos. *κλήματα*, 2, 1, 3. *nota*. ἐξ ἄκρας τῆς πρώρας c. pl. 3, 14, 7. ubi erat ἄκρου τὰ πρώτα.

Πρωϊότομος ἀμπελος 4, 14, 6. c. pl. 3, 2, 3.

Πρώτως, οἱ πρώτως ἐκπηγνόντες τόποι c. pl. 5, 14, 2. *nota*: ubi Urbina liber rectius *πρωϊότερον* habet. *πρὸ* τοῦ contulerat Lobeck ad Phrynich. p. 312.

Πτελέα, ἡ, eius *κύπαροι* 2, 8, 3. *nota* p. 133. τὰ *θυλακώδες* καὶ τὸν *βότρυ* φέρε 3, 7, 3. *nota* p. 167. *κόμμι* φέρε ἐν ἀγγείῳ 9, 1, 2. *nota* p. 708. δύο γένη describuntur 3, 14, 1. seqq. *nota* p. 229. vulgo *ἀκαρπες* existimata tamen generat 3, 1, 2. et 3. montana, *ὄρειπτελέα*, et campestris 3, 3, 1. Macedones fructiferam noverunt 3, 3, 4. folia invertit solstitio c. pl. 2, 19, 1. ἀπὸ τῶν ἀτελῶν γεννᾷ — τὸ ἐδοδισμὸν ὑπάρχει τοῖς τῆς πτελέας σπέρμασι c. pl. 4, 4, 1. ubi τοῖς τῆς παλαιᾶς erat: *nota* p. 306. τὰ τῆς πτ. καὶ τῆς τῆς ἀμφισβητούμενα σπέρματα c. pl. 4, 4, 3. inter ἀκαρπα πυκνά καὶ ισχυρά c. pl. 5, 12, 9. ἔλλων ἐξαιρουμένων ἐκ τοῦ στέλεχους ἀπαθήs c. pl. 5, 16, 2. Unum campestrem interpretatur Sprengel et Stackhouse, fruticosam non explicant.

Πτελεῖνοι στροφεῖς 5, 3, 4.

Πτερῖς, φύλλα σχιστὰ καὶ πρωϊοῦ 1, 10, 5. quomodo extirpetur 8, 7, 7. *πτερίδι* τῇ *μεγάλῃ* 9, 13, 6. *descriptio* et *usus* 9, 20, 5. Illam *Pterin creticam*, *μεγάλην* *aquilinam* interpretatur Sprengel p. 89. ed. sec.

Πτέρνιξ cardui cuiusnam? 6, 4, 11. *nota* p. 497. 498. Huc refero Hesychii *πέρναξ*, *θριδνίξ*, quod de caule eduli lactucae interpretor.

Πτερυγίζω, αἰθνῖαι καὶ νῆτται — ζουσαι Fr. VI, 2, 3.

Πτερύγιον, piscium *πτερύγια* Fr. XII, 2.

Πτερυγοειδὴς πεφύκασι τὰ φύλλα 3, 12, 2. ὅλον τὸ *πτερυγώδες* *Ibidem*.

Πτέρυνξ, τὸ φύλλον παρόμοιον ταῖς πτέρυνξιν 4, 2, 11. *nota*.

Πτήσις Fr. XIV, 5.

Πτορδάκανθός 6, 1, 3. 6, 5, 3. *Πτόρθος*, κλών, ἀκρέμων, *θαλία*, *κλήμα*, *κράδη*, vocabula, quibus τὰ εὐχατεύοντα τῶν δένδρων appelluntur c. pl. 5, 1, 3. Photii Lex. *Πτόρθους* καὶ *κλώνας* — οἱ Ἀττικοὶ *πρέμνα* καὶ *κλάδους* καλοῦσι.

Πτώξ Libyae fera 4, 3, 5.

Πνανεψιδανός ἡ κόμμος ἀνθεῖ 4, 2, 10.

Πυγός, arbor, vide *Πηγός*.

Πυγωνιαίος, ὡς *πυγωνιαῖοι* κλώνες *τείνονται* 3, 17, 6. 4, 6, 8.

Πύελος, ἐν πύλῳ κτεῖσθαι Fr. II, 6. ubi erat *πέπλω*: *nota*.

Πυθμήν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ *πυθμένος* 2, 2, 9. κύκλῳ ἀγειν τὴν ἄρπelson *περὶ* τὸν *πυθμένα* c. pl. 3, 13, 3. *πυθμένοι* στοιβῆς σιτῆγην ὀφέλλοντα habet Hipponax Schol. Lycophronis v. 1165. *πυθμένα* ἀμπέλου δυοῖν ἀνδρῶν ὀργυλίας *περὶ* λήπτον Strabo 2. p. 196. Lips.

Πυκνόβλαστος c. pl. 3, 7, 11.

Πυκνοσπείρας ὁ κῆμος c. pl. 4, 14, 2. opp. *μυκνοσπείρ* hist. 8, 6, 2. 8, 7, 2.

Πυκνόςπυρος c. pl. 3, 21, 5. opp. *μυκνόςπυρος*.

Πυροφθαλμοί ἄρκτοι 5, 4.
2. c. pl. 3, 15, 3.

Πυρρίαι, πυρρίων τοὺς πόρους Fr.
IX, 27. συμφράττων καὶ πυ-
ρρίων τοὺς πόρους Fr. X, 6.

Πυλαία, πρὸς τὴν *Πυλαίαν* σὺλ-
λέγουσι 9, 10, 2. nota p. 760.
Stackhouse audacter *Pyralian*
scripsit, ut sit regio circum-
iacens *Pyram Herculis*.

Πύλος, ἡ, gravis 1, 5, 4. inter
ἀνοῖα ἢ ὀλιγοῖα 1, 8, 2. de-
scribitur 3, 15, 5. tota: nota
p. 235. πυρὴ καὶ βαρεία 5,
3, 1. ἢ ἐν Ὀλύμπῳ βραχεῖα καὶ
ὀξυῶδες 5, 7, 7. χαλεπῶς ἐν
τοῖς ἐμπύροις φρεται c. pl. 2,
3, 3. *Buxus sempervirens*.

Πύρ, τὸ π. δοκιμάζει τὸν χρυσόν
Fr. II, 45. τῷ τὰ χρώματα με-
ταβάλλειν καὶ ἀλλοιοῦν *Ibidem*.
De natura ignis eiusque gene-
ribus artificialibus *Fragm. to-
tum III*.

Πύρα τῆς Οἴτης, locus, 9, 10, 2.
nota. *Compara dicta in Milos*:

Πυράσανθα corrigunt aliqui 9,
18, 3. ubi est ἀπὼ ἀπύρῳ ἢ
ἀπᾶνθῳ.

Πυραμῆτος 7, 6, 2. πυροῦ ἀμη-
τός 3, 4, 4.

Πυρεῖον, ἔλαια, ἐξ ὧν τὰ πυρεῖα
γίνεται 5, 3, 4. 5, 9, 6. con-
stant ex ἑσάρα καὶ τριπύρῳ
Ibidem. ἀριστά καὶ κάλλιστα
ἐκπυροῦνται ἐκ τῶν ἐνύργων c.
pl. 1, 21, 7. τὰ πυρεῖα τῇ τρι-
πύρῳ πυρεῖ *πύρ* Fr. III, 29. παρ-
τες ἑσάρα, τριπύρον 63, 64.
βέλτιον ἄπτεται ἐν βορείοις ἢ
νοτίοις 64.

Πυρετός unde? Fr. V, 57.

Πυρευστικὴν χρυσία, πρὸς τὴν, 5,
1, 12.

Πυρὴν, ὅσας πυρῆνας, eorum ne-
xus et differentia a granis fi-
cium 1, 11, 6. δ τοῦ φοίνικος
καὶ τῆς ἰτέας c. pl. 1, 19, 2.
τὸ σπέρμα τῆς ἑλαίας πυρῆνι
περιέχεται c. pl. 5, 18, 4. πυ-
ρῆνας post θέρμους ἐτ ἑλαίας
inter venalia τραγήματα me-
morat inscriptio Attica apud

Boeckhium *Haushalt. der A-
theuer* II. p. 345.

Πυρῆριον, τὸ, 3, 7, 4.

Πυρηνῶδες, ὅσα ἑνὶ ὧδῃ καὶ πυ-
ρηνῶδῃ περιέχεται c. pl. 1, 7,
3. καρπὸς c. pl. 2, 7, 4. ορ-
ρος, ἀπύρηνον ὅσαι c. pl. 2,
11, 7. ξηροὶ καὶ πυρηνῶδες 3,
7, 1.

Πυρίαισι, ἐν ταῖς πυρίαισι καὶ
τοῖς ἀλλήμασι Fr. III, 37.

Πυρίανωτος, μέλανα τὰ — καυ-
σια Fr. III, 38. 9, 19, 3. πρὸς
τὰ π.

Πυρομάχος λίθος κατὰ τὴν πύ-
ρῳσαν τίκεται καὶ φεῖ Fr. II, 9.

Πυρὸς, ὁ, εἰς αἶθρα μεταβάλλει
2, 4, 1. πυρὸν γένῃ 8, 4, 3.
seqq. σκληροί, μαλακοί, ἥρινοι,
χειμερινοί 8, 4, 6. *Διρυκός*,
δρακοντίλας, σιταγγίσις, Σελι-
κώσιος, Θυρικός c. pl. 3, 21,
2. εἰς τὸν ἀγρὸν πυρὸν c. pl.
4, 5, 3. πυρὸς ἐξαμμιλούμενος
οὐ μεταβάλλει εἰς τέφρην καὶ
ἔπειτα *Ibidem*. πολλὰ ἔλαια χορ-
τασθέντα πυρὸν ἀπόλλυνται 4,
9, 2. τὸ γεῶδες ἐλαχιστόν ἐχον-
τιν οἱ πυροὶ *Ibidem*. οὐκ ἐι-
κατέργαστον ὁ πυρὸς καὶ φν-
σῶδες ὥμδς ὧν, ἐπὶ δὲ ἥτιον
τὸ ἀγρὸν 4, 9, 3. ὁ Σικελικὸς
κονφοῖτατος 4, 9, 5. τοῦτον
βαρύτερος ὁ Βασιτικός — ὁ
διαφθηνῶν ἐν ταῖς Πρωγά-
γαις, ὁ Ποντικός κονφοῖτατος
καὶ σκληρότατος *Ibidem*. οἱ
περὶ Ἀθῆνας τέφρηνοι βαρεῖς
4, 9, 6. ἰσημερινοὶ 4, 11, 4.
ὁ Θυρικός πολυλόπος καὶ οὐ-
βλαστὴς 4, 11, 5. οἱ τὰ μέγ-
θῃ ταῖς πυρῆσιν ἴσοι 4, 11, 6.
ubi Sprengel *Holcum Sorghum*
intelligi suspicabatur, contra
dicente Linkio in *Actis Berol.*
1817. p. 138. τὸ ἀγρὸν
ἡδίστον ἢ τὸ τῆς κριθῆς 4, 14, 5.
ἐκκαίκεται ἐν ταῖς αἰαῖς 4,
14, 4. *Triticum Thracicum* Lin-
kius in *Comment. Actor. Acad.*
Berolin. 1817. p. 129. com-
parat cum tritico Polonico
Lin. propter calycis foliorum
magnitudinem.

Πυροτομία 5, 1, 2. ὑπὸ —τομίαν
9, 8, 2. περὶ —τομίας 9, 11,
11. 9, 12, 3.

Πυρώω, σπέρματα πυρωθέντα ἀ-
βλαστῇ γίνεταί 8, 11, 7.

Πυρρῶτων, τῶν, τὸ ὄρος ἐμπρη-
σθέν 3, 9, 5. ὕδαρ ἄγονον ἐν
Πύρρῳ 9, 18, 19. περὶ τὴν
Πυρρῶταν c. pl. 2, 6, 4.

Πύρωσις, ὕλη πρὸς πύρωσιν 5, 9.
τὸ τέραμον καὶ ἀτέραμον πρὸς
τὴν πύρωσιν λέγεται καὶ διά-
χυσιν c. pl. 4, 12, 2. πρὸς ἐψη-
σιν καὶ ὁλοῖς πύρωσιν ἀτερά-
μονα 4, 13, 1.

Πάγων πολὺς 7, 7, 1.

Παγωνώδης καρπὸν 6, 4, 5. *nota*.
Πῶρος, vide *Πόρος* λίθος.

Παροῦσθαι, οἷον π. τὸν φλοιδόν
4, 15, 2. *nota*.

P.

Ῥαβδίξω ἑλαίας c. pl. 1, 19, 4.
1, 20, 3. ῥαβδίξουσι τὰς ἑλαίας
c. pl. 5, 4, 2.

Ῥάβδος avellanae 1, 3, 3. τῆς
idem, quod in olea κλων, in
fico κράδη 2, 1, 2. φοθνικός 2,
2, 2. 2, 6, 4. et 10. ῥάβδοις
ἀνόλοις καὶ ἀνευ μαχαλιῶν 3,
15, 1. κατακοπτόμενον τὴς ῥά-
βδους *Ibidem*. θαμνώδες ῥα-
βδοίς μικροῖς 3, 17, 6. in pal-
ma fructificante ῥάβδος ἔχουσα
πρὸς ἑαυτὴ τὸν καρπὸν c. pl.
1, 20, 2. ἐν τοῖς μετάλλοις καὶ
ἐν τοῖς ἐργασίμοις ῥάβδοι δια-
τέτανται αἱ μὲν τοιαῖδε αἱ δὲ
τοιαῖδε παρ' ἄλλῃλας c. pl. 4,
12, 6. ῥάβδους ποιοῦσιν αὐτὴν
(τὴν σμάραγδον) Fr. II, 25. τῶν
μὲν εἰς ῥάβδοι 51. ῥάβδοι
νοτόθεν — βορρῶθεν γινόμε-
ται Fr. VI, 1, 11. ῥάβδοι ἢ
ἀποφύσεις palmae marinae 4,
6, 10. De palmae ῥάβδοις,
quae Plinio *folia* sunt, vide
annotationem sub voce *Φοίνιξ*.

Ῥαγῆαι μέλας 3, 18, 12.

Ῥαγώδης καρπὸς στρέχου 7, 15,
4.

Ῥάδιος, ῥάδιον τὸ ἀπλοῦν ἢ τὸ
πολυειδές c. pl. 2, 16, 4. ubi
ῥάον editum contra fidem Codd.
scriptorium. Exempla alia pos-
sunt Lobeck ad Phrynichum
p. 405.

Ῥαῖω, οὐ ῥαῖουσι τὰ οἰκήματα
c. pl. 4, 3, 3.

Ῥάμνος μέλαινα, λευκὴ 3, 18, 2.
ἀτίφυλλος 3, 18, 3. ὁ μέγιστος
βότρυς κατ' ἄκρον 3, 18, 12.
πρωῖπλαστῆς καὶ πρωῖκαρπῆς
cum hedera c. pl. 1, 10, 7.
ἐσχάρα τοῦ ποταμοῦ ἐκ ῥάμνου
Fr. III, 64. Sprengel in altera
editione *λευκὴν* cum rhanino
infectorio, *μέλαιναν* cum rh.
oleoide comparavit. βότρυς
proprie si dicitur, quomodo
rhanini generi conveniat, equi-
dem non video: nec magis
intelligo Nicandri Ther. 631.
ῥάμνον *μηκρότατον ὀλέγας* εἴ-
σιν, flore albo.

Ῥάξ 1, 11, 5. 3, 17, 6. 4, 14, 6.
μικροὶ ῥάγες erat c. pl. 1, 21,
1. ubi correxi. τὰς ῥάγας c. pl.
3, 16, 1. ῥάγας τὰς μὲν τοιαύ-
τας τὰς δὲ τοιαύτας ἐν τῷ αὐ-
τῷ βότρυν c. pl. 5, 1, 1. ἀπορ-
ρεῖν τὰς ῥάγας 5, 10, 13. Cf.
Lobeck ad Phrynich. p. 75.

Ῥάσις, ἢ, vide *Ῥάσις*.

Ῥαφανίς, ἢ, raphanus, αἱ ῥίζαι
ἐκφυλοῦνται 1, 2, 7. Κορινθία,
Θρακία, Κλεωναία, Βοιωτία,
Λειοθαλασσία 7, 4, 2. *nota* p.
557. 562. genus; quod folia
εὐζώμῃ similia habet, *Ibidem*.
τῆς ῥαφανίδος παχύνουσι τὴν
ῥίζαν ἀφαιροῦντες τὰ φύλλα,
ὅταν μάλιστα ἀμαρῇ, καὶ πά-
τυσάμενοι τὴν γῆν c. pl. 5,
6, 2. *nota* p. 394. Genus id,
quod Athenaeus e libro inte-
riori 7, 4, 2. excerpavit, ἀμω-
ρία, et Codex Urbinas lacera-
tum ante Βοιωτίαν inserit, vi-
de supra in Ἀμωρία. Raphan-
um sativum et cochleariam
armoraceam comparavit Stack-
house: genus Corinthium in
annotatione p. 557. explicavit.
Genus postremum, crucae si-

mille, nemo, quod equidem sciam, interpretari conatus est. *ῥάφανος*, ἡ, brassica, *μονοστιλίου* sit 1, 3, 4. viti vicina quomodo noceat 4, 16, 6. remedium ex ea contra *μέθην* 4, 16, 6. *καυλοὶ παλιμβλαστῆς ἡδίου* 7, 2, 4. genus triplex, *οὐλόφυλλον*, *λευκόφυλλον*, ἡ *ἀγρία* 7, 4, 4. quibus notis differant 7, 6, 2. Aegyptii nitro aqua mista irrigant c. pl. 2, 5, 3. *ταῖς ῥαφάνοις ἐπισπειροῦσιν ὀρόβους πρὸς τὰς ψυχὰς* c. pl. 2, 18, 2. sed 3, 10, 1, est *ταῖς ῥαφάνοις*. — *μετὰ ῥαφάνου τινὸς τῶν ὀρέων* 9, 12, 1. *nota. κολουμένη ἡ κισσομένη βελτίων καὶ εὐχυλότερα* c. pl. 2, 18, 6. *ῥάφανος καὶ ἄλλ' ἅπαντα μεταβάλλει*. *δοκιμῇ γὰρ καὶ δεινδοκίματα* c. pl. 4, 3, 1. *ἐνίας πιπτούσας ἐπὶ τὴν γῆν θραύσθαι* c. pl. 6, 10, 9. *ἐν Ἑρετρῇ περὶ τὸ ἄστρον βελτίων* — *ἐν Αἰγύπτῳ χρησιτὴ* 6, 10, 9. et 10. Huc pertinet observatio Dioscoridis 2, 146. de brassica (*κράμβη*): *καποσιτόμαχος δὲ καὶ ὀρυμνίτερος ἢ θειρινή, ἡ δ' ἐν Αἰγύπτῳ διὰ πικρίαν ὑβρώτος*. Postea semen Aegyptiacae contra vermes commendat. *τὴν ἡμέραν* Sprengel p. 155. cum brassica oleracea, *τὴν ἀγρίαν* cum br. cretica Lamarckii, *τὴν θαλασσίαν* cum convulvulo soldanella comparat in editione sec., antea vero cum convulvulo Imperati. *ῥάφανον ἀγρίαν καλοῦσι*, τῶν δ' ἱατρῶν *τινὲς κέραν*, erat 9, 15, 5. ubi *σταφυλίον ἀγρίον* — *κέρας dedi*: *nota* p. 799. Primum genus raphanum sativum, alterum, *ἀγρίον*, lepidium latifolium, tertium armoraceam interpretatur Sprengel p. 79. ed. sec. Non recordatus est vir doctissimus, Atticus *ῥάφανον* esse, quam ceteri Graeci *κράμβην*, *brassicam* Romani, vocarunt. Stackhouse in primo Catalogo *ῥα-*

φανίδα raphanum sativum, *ῥάφανον* brassicam oleraceam interpretatur, *ῥάφανον ὀρεῖον* ignotum sibi fatetur. In altero Catalogo *ῥάφανον ἀγρίον* vel *ὀρεῖον* coniungit et ad annotationem IX, 14. p. 425. lectorem revocat, ubi est: *ῥάφανος ὀρεῖος* planta venenosa folio atro viridi, cuius vires lethales IV. p. 160. Vide not. in Helleborum p. 422. Sed ibi nihil reperi, quod ad hoc genus explicandum pertineat. Tertium genus armoraceam cochleariam interpretatur. De tribus generibus dictum in annotatione ad 7, 4, 4. p. 562-563. Ex Urbinate ibi scribendum est: *Ὅμοιως δὲ καὶ ἐν ἐκείναις εἶναι δοκοῦσι διαφορᾷ καθ' ἑαυτὰς*. unde Plinius 19, 5. s. 26. duxit: *Et in prioribus (crispa et laevi) tamen differentia a semine est*. Addit Theophrastus 7, 6, 2. de silvestri: *ἰδίως ἔχει παρὰ τὰ ἄλλα τοὺς καυλοὺς περιφερειστέρους καὶ λεπιοτέρους τῆς ἡμέρου, καὶ τὴν τοῦ φύλλου πρόσθεσιν ἐκείνῃ μὲν ἔχει πλατείαν, αὐτὴ δὲ περιφερειστέρα, καὶ αὐτὸ δὲ τὸ φύλλον ἀγωνότερον· ἐπεὶ τὰ γ' ἄλλα τραχυτέρα καὶ τοῖς καυλοῖς καὶ τοῖς φύλλοις, ad quem locum Stackhouse haec annotavit p. 312. *Brassicam oleraceam sylvestrem et cultam hic describit auctor*. — Notandum tamen *brassicam campestrum* Lin. speciem seorsum. *Brassica oleracea sylvestri statu in olivis maritimis ubique reperitur*. Sprengelius locum priorem ita scriptum posuit: *ἡ τὸ μὲν φύλλον ἔχει λεῖον (hist. 7, 4.) ἀγωνιότερον (hist. 7, 7.) μικρόν δὲ (καρπὸν) καὶ περιφερῆ, πολὺν κλάδος δὲ et cetera*. Voluit igitur vocabulum *καρπὸν* inseri et sequens *περιφερῆς* mutari in *περιφερῇ*. At primum ita scriptum oportuit *τὸν δὲ**

- καρπὸν μικρὸν καὶ περιφερῆ, propter antecedens membrum ἢ τὸ μὲν φύλλον ἔχει. Deinde si siliculam cordiformem vel rotundam lepidii voluisset dicere Theophrastus, credo, eum non καρπὸν, sed potius λοβὸν dicturum fuisse.
- *Ρύχis τοῦ φύλλου 3, 7, 5. 3, 17, 4. 3, 18, 17.
- *Ράχis, τὰς ῥάχους (ἀμπέλου) c. pl. 3, 7, 3. nota.
- *Ρῶν, ῥεῖν τὴν ἀμπέλου c. pl. 5, 9, 11. ἢ ἂν τύχη ῥεῖν τὸ πνεῦμα 5, 12, 11. πασῶν ἄριστα ῥεῖν τὰς ἐσχάτας συλλεγομένας ελαιάς 6, 8, 2. nota. αἱ ἀρδόμεναι χεῖρον ῥέουσι 6, 8, 5.
- *Ρήγιον 4, 5, 6.
- *Ρήγμα, πρὸς τὰ ῥήγματα ἀγαθῇ 7, 12, 2. nota. 9, 9, 4. 9, 18, 1.
- *Ρήγνυμι, ὡς ἐρῶσθαι τὸ βάρεθρον καὶ ἀπῆλθε τὸ ὕδωρ 5, 4, 6.
- *Ρηξίφλοια 1, 5, 2. ubi erat ῥιζόφλοια. male editio nostra ῥηξόφλοια, propius vero Urbinas ῥιζίφλοια. Alibi φλοιοῤῥαγῆς dicitur.
- Ρητίνη, τὰς ῥητίνas συλλέγουσιν ἐκ τῆς ἐλάτης, τεμνύνθου 4, 16, 1. μετὰ τὴν βλάστησιν γίνονται 9, 1, 6. quomodo fiat 9, 2. toto, ἐλατίνη, πιτυνῆ, πευκνῆ quomodo differant 9, 2, 2. ἀγεται ἐν ἄσκοις ὑγρὰ Ibidem. ῥητίνην τὰ νέα οὐκ ἔχουσι c. pl. 6, 11, 9.
- *Ριγῆς, οἱ ἐρῶντες Fr. III, 74. τὸ ῥιγοῦν Ibidem.
- *Ριγῶν, ῥιγῶσαντα νοσεῖ 4, 14, 6. ῥιγοῦν c. pl. 3, 2, 7. ῥιγοῦσι c. pl. 3, 4, 4.
- *Ρίζα, radicem varietas generatim 1, 6, 3. παχύαι, λεπταί, ἀνωμαλεῖς, φυλώδεις, ἰνώδεις, σαρκώδεις, δεινῶδεις, θυσανώδεις 1, 6, 4. γονατώδεις 1, 6, 7. λεπυριώδεις ἢ φλωιδώδεις Ibidem. arborum radices variae 3, 8, 4. et 5. ῥίζα ἰσχυρὸς περὶ Θράκην 9, 15, 3. ἢ θανατηφόρος ἢ περὶ τὰ μέταλλα

- τὰ ἐν Θράκῃ describitur 9, 13, 4. ἀποπάτατον τὸ μιλῆσθαι τὰς ῥίζας c. pl. 5, 3, 4. ἢ τῷ σκολύμῳ ὁμοία ῥίζα ἐκστατικῇ 6, 4, 5. αἱ ῥίζαι ὡς κοιλίαι τοῖς φυτοῖς εἰσὶ πάντως 6, 11, 5. ἢ γλυκίαι, vide γλυκίαι. ἢ ἐκστατικῇ ἢ περὶ Τεγέαν 9, 13, 4. θανατηφόρος ἐν Αἰθιοπία, ἢ τοὺς οἰστούς χρίουσι 9, 15, 2. eadem ἐν Σκύθαις et aliae θανατηφόροι, quarum eas mortem vel citam vel lentam affert, Ibidem. ἐν Ἰνδοῖς δυναμένη διαχεῖν τὸ αἷμα, ἄλλη ἢ συνάγουσα τὸ αἷμα 9, 15, 2.
- *Ριζίος, ὁπὸς silphii 6, 3, 2. 9, 1, 7.
- *Ριζιον, τὰ ῥιζία τὰ ἐκ τῶν βλαστῶν τοῦ πιττεύ c. pl. 2, 18, 2. ὃ χροματίζουσι τὰ μύρα, μάλιστα τὸ ἀμαράκινον, τῷ καλουμένῳ χρώματι· τοῦτο δ' ἔστι ριζιον, ὃ ἄγουσιν ἐκ Συρίας Odor. 31. nota. Διεμαρτικὸν ibid. 33. An eadem radicle, quam Plinius cum struthio confusam enarrat 19. c. 3. ubi est: Nascitur sativa ubique, sed sponte praecipua in Asia Syriaque, saxosis et asperis locis. Trans Euphratem tamen laudatissima, caule ferulaceo, tenui et ipso cibis indigenarum expetito, et tingenti, quidquid sit, cum quo decoquatur. ubi Codicum scripturam unguentis praefert sed non explicat Ameilhon in loco sub Struthio citato p. 597. ἀσθενὲς πρὸς τοὺς χιμῶνας τάχιστα ἐμπήγνυσθαι δοκεῖ 5, 12, 8.
- *Ριζοκέφαλα c. pl. 1, 10, 5. quae radicem in caput excrescentem habent Gazae: sed haec sunt κεφαλῶδῆζα. Contra dicuntur, ut ῥιζοφυλλὰ, quae caput a radice prodiens statim habent, ut carlina acaulis et similes.
- *Ριζοτομῶν μέτρα 6, 3, 2. — ἢα quando fiat 9, 8, 2.
- *Ριζοτομούμενα, πάντα τὰ, 4, 5, 1.

συκῇ — μηδαῖσα c. pl. 1, 17, 10, 3, 8, 1. seqq.
 *Ρίζοφοιτητοὺς φλίβας φοίνικος Chaeremou 8, 9, 5.
 *Ρίζοφυῖν c. pl. 1, 2, 1.
 *Ρίζοφυῆς 7, 10, 1. ρίζοφυῆ τὴ κεφαλὴ ῥίζα c. pl. 1, 8, 1.
 *Ρίζοφυλλος 6, 4, 9.
 *Ρίζω, ἀριστον ρίζωσασθαι ἢ συκῇ 2, 5, 6. βλαστύνει καὶ ριζοῦται 8, 5, 4. ριζοῦσθαι c. pl. 1, 2, 1. ριζῶσι c. pl. 2, 4, 1. ubi erat ριζοῦσι: nota.
 *Ρίζωμα c. pl. 3, 3, 4.
 *Ρίζωσις c. pl. 3, 3, 1. 3, 6, 2. et alibi.
 *Ρίπσις Fr. III, 36.
 *Ρόα, ἢ, eius πυρῆνες dicuntur etiam κόκκοι 2, 2, 5. natura non videtur esse μονοτείχης 1, 3, 3. φλυνδρος c. pl. 6, 13, 7. αὐν ἔχη πολυνδρίαν, μεταβάλλει ἐξ ὁξέος εἰς γλυκὺ Ibidem. ῥόα ἀπύρηνος, ὁξέα, γλυκῆ/σκληρὰ, ἀγννής 2, 2, 5. in Aegypto sata et translata fructus fert dulces aut vinosos 2, 2, 1. in Cilicia apyrenos fert onnes Ibidem. cultura quomodo fructum mutet 2, 2, 11. κόκκοι quales? 4, 10, 3. οἰνώδεις, ἀπύρρηνοι, γλυκῆαι, καλλίκοκκοι ubi? c. pl. 1, 9, 2. τὰς ῥόας πυκνὰς φυτεύουσι καὶ τοὺς μυρρίνους, ἵνα συκαπύκωσιν ἄλλα c. pl. 2, 7, 4. ne fructum perdat, ἀνάπυλιν φυτεύειν τὰς ῥάρδους κελεύουσι 2, 9, 4. nota. ἢ εἰς τὸ βέλτιον μεταβολὴ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν Κιλικίᾳ c. pl. 2, 13, 4. ῥόαι ἀπύρρηνοι in Cilicia circa Pinarum fluvium 2, 2, 7. c. pl. 6, 18, 6. et 7. καλλίκοκκοι additur c. pl. 1, 9, 2. In annotatione p. 103. suspecta habui verba ex Apollonio inserta, τοῦ βίου: nunc video in Epistola Critica Bastii p. 78. in codice esse δι' ὅλου δὲ ὕου: unde suspicio mea confirmatur. Omnino nollem admissum inutile supplementum, cum alter locus ve-

rum suppleret. Uetus stercoreis suilli edulcorat fructum c. pl. 2, 14, 2. et 3, 9, 3. ῥόα καὶ ἄμπτελος ἐκ τῶν ἀκρεμόνων ἢ ἐκ τοῦ στελέχους ἤνεγκας καρπὸν c. pl. 5, 1, 2. αὐτὸς δὲ καρπὸς ἐκ τῶν ἀκρεμόνων ἢ τοῦ στελέχους 5, 2, 2. τὸ μῆλον, τὸ σίδιον 5, 6, 1. αἱ γλυκῆαι μᾶλλον σκληροῦνται 5, 9, 5. φιλόσκιπα (ita Urbinas pro φυλλόσκιπα) — ἢ ῥόα καὶ ὁ μυρρίνης, (καὶ) ὁ μὲν πυκνὸς ὢν καὶ ξηρὸς, ἢ δὲ μαρὴ καὶ οὐ ξηρὰ. ubi negationem μὴ, praesunte Gazae versione, ante ξηρὰ Heinsius inseruit, rectius cum Urbinate libro Mediceus οὐ. Erravi enim, cum in comparatione Urbinatis negationem additam damnari existimarem, comparato loco c. pl. 3, 7, 1. ubi est: φιλόσκιπα, ὡς οἱ καρποὶ ξηρότατοι καὶ πυρηνώδεις, ὥστε ῥόας καὶ μυρρίνον, καὶ ὅσα φύσει μαρὰ τε καὶ ξηρὰ καὶ μὴ μακροῦρρα, καθάπερ ἡ δάφνη. Contrarium enim docet locus manifestior de arboribus frigore adustus c. pl. 5, 13, 4. ἢ γὰρ δάφνη καίπερ οἶσα μαρὴ καὶ διαμένει διὰ τὸ θερμόν· ἢ δὲ ῥόα καὶ ἡ συκὴ μαρὴ τε καὶ ὑγρὰ καὶ οὐχ ὁμοίως θερμαί. — ἢ ῥόα σχίσιν τοῦ στελέχους δέχεται c. pl. 5, 16, 3. κολουομένη σκληροτέρα γίνεται 5, 17, 5. In libris editis variatur scriptura ῥοαὶ et ῥόα. Urbinas plurimis in locis ῥόα habet, quam scripturam ubique dedi. Est punica granatum Lin.
 *Ροα, vel ῥοή, fluxus, fluxio, ὑπὸ τὸ ἄστρον ῥοαὶ γίνονται c. pl. 1, 13, 5.
 *Ροαί, ἢ ἄμπτελος γίνεται 4, 14, 6. c. pl. 5, 10, 13.
 *Ροδῆ, ἢ, 3, 18, 4. ubi erat ῥόης et ῥοαί.
 *Ροδίω, τὰς συνθέσεις ροδίζουσι Fr. IV, 47.
 *Ροδινὸν μέγρον Fr. IV, 20. e floribus sit 25. 27. vires medi-

- οα 35. ἀποδοτικὸν καὶ τοῖς
ἐνδοξαῖς μάλιστα ἀποδοτικὸν 42.
ἀφανίζει τὰς τῶν ἄλλων μύθων
δομὰς 45. Vide eulani *Ῥόδαν*.
- Ῥόδον*, πρὸς ἀγροὺς Ῥόδοις 6, 2, 1. ro-
sarium varietas 6, 6, 4. unguen-
taria rosacea Cyrenaeum ἡδε-
στον 6, 6, 5. ὀλιγοκρονον —
περὶ Κερύνην εὐνοσμέταρον 6,
18, 5. 20. ἡμερον εὐνοσμέταρον
6, 20, 1. τὰ ἀνθ' ἡλιώδη
ὕψοιτα, ξηρανθέντα δὲ τὴν
δύναμιν ἔχει. Fr. IV, 39. Ῥόδα
ἀποξηρανόμενα διαφέρει ἀπὸ
εὐνοσμίαν, μέγας οὐ ἀν' ἐνδοξῶν
c. pl. 6, 14, 11.
- Ῥόδος*, insula, ibi persea fru-
ctuum spera fert et dulciss. c. pl.
2, 3, 7. περὶ Ῥόδον καὶ Κρί-
δον λιπ' ἀνεμος ισχυρὸς μάλιστα
Fr. V, 51.
- Ῥόδωνία* ἀνέμυλλος 1, 9, 4. Ῥο-
δωνία 2, 2, 1. φέται ἐκ τοῦ
σπέρματος 6, 6, 6. alii modis
propagandae Ibidem. ὁ βίος 6,
8, 5. γένεσι τῶν καυτῶν κατα-
σπέντιον c. pl. 1, 4, 4. Pho-
tius Ῥοδωνία habet omnia Pel-
luce 1, 229. ὁ τῶν Ῥόδων λε-
μῶν. Sic. et Anecd. Bekkeri p.
299. quae cum Etymol. M.
(ubi Ῥοδωνία est) Ῥοδίον inter-
pretantur: alii Ῥοδοδάφνην et
genus vitis uva roseam fe-
rentis interpretabantur.
- Ῥοιὰ*, τῆς. Ῥοιὰς ὁ καρπὸς κατ'
ἀρχὰς λευκός. Fr. 20, 34 et 35.
τὸ ἡνδρὸς ὁμόχροον τῷ καρπῷ,
καίτοι φοινικοῦν 35. οἱ κα-
ραὶ τῆς ἀρχῆς γίνονται φοινικοῖ,
καὶ πᾶς φύλλα — ὕστερον δὲ
πᾶν μεταβάλλουσιν εἰς τὸ πο-
νδρὸν, κρῶμα — τὸ τελευταῖον
πᾶν γίνεται τὸ κρῶμα, φοιν-
ικοῦν. Fr. 20, 33.
- Ῥοιὰς* μήλων ἀγροὺς describitur
9, 12, 4. editur Ibidem.
- Ῥοπή* καὶ ὀδμή τῶν ἑύλων, syno-
nyma, 1, 3, 5. Ῥοπήν ἐποίησε
τὸ ἀντικείμενον μέρος c. pl. 5,
4, 7. ἐνταῦθα μέγιστην Ῥοπήν
ἔχει Fr. V, 5.
- Ῥοπῶν* vitiose legitur 3, 7, 4.
Theophr. oper. T. V.
- Ῥοῦς*, pro ῥόδος, πρὸς τοὺς ῥοῦς 9,
12, 1.
- Ῥοῦς*, ῥοῦ 3, 18, 1. τῆς ῥοῦς το-
μὲν ἀρρῶν, τὸ δὲ ὄηλυ 3, 18,
5. τὸ φαρμακῶδες καλεῖται
ῥοῦς Ibidem. Plinius 13. c. 6.
rhoon Syriae masculam fru-
ctum ferre, sterilem feminam
refert ex h. l. De sexu sterili
dubitari potest in loco Theo-
phraati, utri generi tribuendus
sit. In rhoo cotinno L. sexum
interdum alterum deficere mo-
nui p. 258. et confer quae p.
248. de cotinno appoqui. Hodie-
que foliis coria σιτύων acci-
piunt in Graecia, ubi fru-
tex ῥοῦδι audit, teste Sibthor-
pio apud Walpole p. 148. Est
rhous coriaria. De genere et
flexione vide Lobeckium ad
Phrynichum p. 484.
- Ῥοφήμα*, ῥοφήματα, θερμοτέρη
τοῦ ὕδατος Fr. III, 49.
- Ῥοῦδης*, τοὺς ῥοῦδεις καὶ ἐπ' ἄμ-
βρους καὶ ἐλεῖους τόπους c. pl.
3, 3, 4. ὁ καρπὸς τῆς ἀμπέλου
c. pl. 5, 9, 11.
- Ῥοῦς*, ἐκ τοῦ ῥοῦκος τοῦ ἐν Ἄρ-
κίᾳ Fr. II, 22.
- Ῥύπτισμα*, τρῦς, ἢ ἀντρίμεθα 9,
9, 3.
- Ῥύσις*, ἐν φορῇ τι καὶ ῥύσις Fr.
III, 54. V, 2. χεῖρὸς εἰς τὴν
ῥύσιν ἐλαίαι 4, 14, 10. nota.
τῶν ἐλαίων καλλίων c. pl. 1,
19, 5. nota.
- Ῥύσις* inter φύλλωνανθα 6, 4,
4. nota. Plinius ibi eryngium
scriptum legit. Multi, quibus-
cum Sprengel et Stackhouse
sentiant, echinopem ritro L.
interpretantur auctoritatem An-
guillarae secuti. Nihil statuere
tutius cum C. Bauhino existi-
mo.
- Ῥώμη*, Romani in Cyrio insula
urbem condere volunt 5, 8.
- Ῥώσις*, κατὰ τὸν ῥῶσιν τινα γί-
νεσθαι τοῖς σώμασι Fr. V, 23.
sed ibi libri scripti et editi
omnes ῥῶσιν habent, quod a
ῥῶσιν derivari potest.

- συνή — *μηθίζα* c. pl. I, 17, IO. 3, 8, I. seqq.
- Ῥιζοφοιτητους φλεβας φοίνικος* Chaeremou 8, 9, 5.
- Ῥιζοφυῖν* c. pl. I, 2, I.
- Ῥιζοφυῆς* 7, IO, I. *ρίζοφυῆ τὴ κεφαλὴ ῥίζα* c. pl. I, 8, I.
- Ῥιζοφυλλος* 6, 4, 9.
- Ῥιζώ, ἄριστον ῥιζώσασθαι ἢ συνῆ* 2, 5, 6. *βλαστάνει καὶ ῥιζοῦται* 8, 5, 4. *ρίζοῦσθαι* c. pl. I, 2, I. *ρίζωσι* c. pl. 2, 4, I. ubi erat *ρίζοῦσαι*: nota.
- Ῥίζωμα* c. pl. 3, 3, 4.
- Ῥιζώσις* c. pl. 3, 3, I. 3, 6, 2. et alibi.
- Ῥίπισις* Fr. III, 36.
- Ῥόα*, ἢ, eius *πυρήνης* dicuntur etiam *κόκκοι* 2, 2, 5. natura non videtur esse *μονοστελέχης* I, 3, 3. *φλυνδρος* c. pl. 6, 13, 7. *κὺν ἔχη παλυνδρίαν, μεταβάλλει ἐξ ὁξέος εἰς γλυκὺ* Ibidem. *ῥόα ἀπύρηνος, ὁξεία, γλυκία/σκληρά, ἀγρηνῆς* 2, 2, 5. in Aegypto sata et translata fructus fert dulces aut vinosos 2, 2, I. in Cilicia apyrenos fert omnes Ibidem. cultura quomodo fructum mutet 2, 2, II. *κόκκοι* quales? 4, IO, 3. *οἰνώδεις, ἀπύρηνος, γλυκίαι, καλλίκοκκοι* ubi? c. pl. I, 9, 2. τὰς *ῥόας πυκνὰς φυτεύουσι καὶ τοὺς μυρσίνοους, ἵνα σνακίπῳζωσιν ἄλλα* c. pl. 2, 7, 4. ne fructum perdat, *ἀνάπαιον φυτεύειν τὰς ῥάρβους κελεύουσι* 2, 9, 4. *nata*. ἢ εἰς τὸ *βέλτιον μεταβολῇ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν Κιλικίᾳ* c. pl. 2, 13, 4. *ῥόαι ἀπύρηνος* in Cilicia circa Pinarum fluvium 2, 2, 7. c. pl. 6, 18, 6. et 7. καὶ *καλλίκοκκοι* additur c. pl. I, 9, 2. In annotatione p. IO3. suspecta habui verba ex Apollonio inserta, τοῦ *ρίου*: nunc video in Epistola Critica Bastii p. 78. in codice esse δι' ὅλου δὲ ὕον: unde suspicio mea confirmatur. Omnino nolle admissum inutile supplementum, cum alter locus ve-

rum suppleverit. *Ubsa stercoreis suilli edulcorat fructum* c. pl. 2, 14, 2. et 3, 9, 3. *ῥόα καὶ ἁμπελος ἐκ τῶν ἀκρεμόνων ἢ ἐκ τοῦ στελέχους ἤνεγκι καρπὸν* c. pl. 5, I, 2. αὐτὸς δὲ *καρπὸς ἐκ τῶν ἀκρεμόνων ἢ τοῦ στελέχους* 5, 2, 2. τὸ *μῆλον*, τὸ *σίδιον* 5, 6, I. αἱ *γλυκίαι μᾶλλον σκληροῦνται* 5, 9, 5. *φιλόσκηπα* (ita *Urbinas pro φυλλόσκηπα*) — ἢ *ῥόα καὶ ὁ μύρσινος, (καὶ) ὁ μὲν πυκνὸς ὢν καὶ ξηρὸς, ἢ δὲ μαρὴ καὶ οὐ ξηρὰ*. ubi negationem *μὴ*, praesente Gazae versione, ante *ῥὰ* Heinsius inseruit, rectius cum *Urbinate* libro *Mediceus* οὐ. Erravi enim, cum in comparatione *Urbinatis* negationem additam daminari existimarem, comparato loco c. pl. 3, 7, I. ubi est: *φιλόσκηπα, ὡς οἱ καρποὶ ξηρότατοι καὶ πυρήνῳδες, ὥσπερ ῥόας καὶ μυρσίνοον, καὶ ὅσα φύσει μαρὴ τε καὶ ξηρὰ καὶ μὴ μακρόχρονα, καθάπερ ἢ δάφνη*. Contrarium enim docet locus manifestior de arboribus frigore adustus c. pl. 5, 13, 4. ἢ γὰρ *δάφνη καὶ περ οἷσα μαρὴ καὶ διαμένει διὰ τὸ θερμόν*. ἢ δὲ *ῥόα καὶ ἢ συναπὴ μαρὴ τε καὶ ὑγρὰ καὶ οὐχ ὁμοίως θερμαί*. — ἢ *ῥόα σχίσιν τοῦ στελέχους δέχεται* c. pl. 5, 16, 3. *κολοιούμη σκληροτέρα γίνεται* 5, 17, 5. In libris editis variatur scriptura *ῥοαί* et *ῥόα*. *Urbinas* plurimis in locis *ῥόα* habet, quam scripturam ubique dedi. Est *punica granatum* Lin.

Ῥοά, vel *ροή*, fluxus, fluxio, ὑπὸ τὸ *ἄστρον ῥοαί γίνονται* c. pl. I, 13, 5.

Ῥοάς, ἢ *ἁμπελος γίνεται* 4, 14, 6. c. pl. 5, IO, 13.

Ῥοδί, ἢ, 3, 18, 4. ubi erat *ῥόης* et *ῥόαις*.

Ῥοδίω, τὰς *συνθέσεις ῥοδίζονται* Fr. IV, 47.

Ῥοδινον μέρον Fr. IV, 20. e floribus sit 25. 27. vires medi-

- ορα 35. ἀναφορῶν καὶ τὰς
ἀνδράσι μάλιστα ἀναφορῶν 42.
ἀφανίζει τὰς τῶν ἄλλων μύθων
ῥήμας 45. Vide eulani *Ῥόδαν*.
- Ῥόδον*, καὶ ἀγροῦς ῥόδοις 6, 2, 1. ro-
sarium varietas 6, 6, 4. unguem-
um rosarium Cyrenaicum ἡδε-
στον 6, 6, 5. ἐλιγνύμενον —
περὶ Κερήνην εὐνομήταρον 6,
18, 5. 24. ἡμερον εὐνομήταρον
6, 20, 1. τὰ ἀνθ' ἧλων
ὑγρότερα, ξηρανθέντα δὲ τὴν
δύσμηκον αἶμα Fr. IV, 39. ῥόδα
ἀποξηρανόμενα διαφέρει ἀπὸ
εὐνομήων, μίχρη οὐ ἀν ἐνδύστη
c. pl. 6, 14, 11.
- Ῥόδος*, insula, ibi persea fru-
ctum, spero fert et dulcem c. pl.
2, 3, 7. περὶ Ῥόδον καὶ Κάλ-
δον λίπ' ἀνεμος ισχυρὸς μάλιστα
Fr. V, 51.
- Ῥόδωνι* ἀμύλλος 1, 2, 4. ῥο-
δωνία 2, 2, 1. γίνεται ἐκ τοῦ
σπέρματος 6, 6, 6. alii modis
propagandae *Ibidem*. ὁ βίος 6,
8, 5. γίνεται τῶν καυτῶν κατα-
κτείνων c. pl. 1, 4, 4. Pho-
tius ῥοδωνία habet cum Pel-
luce 1, 229. ὁ τῶν ῥόδων λε-
μῶν. Sic et *Anecd. Bekkeri* p.
299. quae cum *Etymol. M.*
(ἡ δὲ ῥοδωνία est) ῥοδίων inter-
pretantur: alii ῥοδοδάφνην et
genus vitis unam roseam se-
rentis interpretabantur.
- Ῥοιή*, τῆς ῥοιῆς ὁ παρὰς κατ-
άρας λεμῶν. Fr. 20, 34 et 35.
τὸ κρύδος ῥοιόχου τῶν παρὰ,
καταρτὶ φωνικῶν 36. οἱ κα-
ταρτὶ ῥοιῆς γίνονται φωνικοί,
καὶ τὰ φύλλα — ὕστερον δὲ
πάλιν μεταβάλλουσιν εἰς τὸ πο-
τῶδες ῥοιῶμα — τὸ τελευταῖον
καὶ τὸν γίνονται τὸ ῥοιῶμα φωνι-
κῶν Fr. 20, 33.
- Ῥοιῶν* μύθων ἀγροῦς describitur
9, 12, 4. editur *Ibidem*.
- Ῥοπή* καὶ ὀδμή τῶν ἑύλων, syno-
nyma, 1, 3, 5. ῥοπήν ἐποίησε
τὸ ἀντικείμενον μέρος c. pl. 5,
4, 7. ἐνταῦθα μέγιστην ῥοπήν
ἐποίησε Fr. V, 5.
- Ῥοπῶν* vitiose legitur 3, 7, 4.
Theophr. oper. T. V.
- Ῥοῦς*, pro ῥόδος, πρὸς τοὺς ῥοῦς 9,
12, 1.
- Ῥοῦς*, ῥοῦ 3, 18, 1. τῆς ῥοῦ τὸ
μὲν ἄρσεν, τὸ δὲ θήλυ 3, 18,
5. τὸ φαρμακῶδες καλεῖται
ῥοῦς *Ibidem*. Plinius 13. c. 6.
rhoon Syriae masculam fruy-
ctum ferre, sterilem feminam
refert ex h. l. De saxu sterili
dubitari potest in loco. Theo-
phrastu, utri generi tribuendū
ait. In rhoo cotino L. sexum
interdum alterum deficere mo-
nui p. 258. et confer quae p.
248. de cotino appoqui. Hodie
que foliis coria στήνῃ acci-
piunt in Graecia, ubi fru-
tex ῥοῦδι audit, teste Sibthor-
pio apud Walpole p. 148. *Rat-
hus coriaria*. De genere et
flexione vide *Lobekium* ad
Phrynichum p. 484.
- Ῥόσημα*, ῥοσημάτα, θερμοτέρα
τοῦ ὕδατος Fr. III, 49.
- Ῥοσῶδες*, τοὺς ῥοσῶδες καὶ ἐπὶ ῥο-
σῶδους καὶ ἐλεῖους τόπους c. pl.
3, 3, 4. ὁ καρπὸς τῆς ἀμύλλης
c. pl. 5, 9, 11.
- Ῥοῦς*, ἐκ τοῦ ῥήματος τοῦ ἐν Ἄ-
κελίᾳ Fr. II, 22.
- Ῥοῦτομα*, τρῶς, ἢ ῥοῦτομαθα 9,
9, 3.
- Ῥοῦς*, ἐν ποσῇ τι καὶ ῥοῦς Fr.
III, 54. V, 2. χεῖρους εἰς τὴν
ῥοῦν εἰσάται 4, 14, 10. nota.
τῶν εἰσάτων καλλῶν c. pl. 1,
19, 5. nota.
- Ῥύτος* inter φύλλων ἀνὰ 6, 4,
4. nota. Plinius ibi eryngium
scriptum legit. Multi, quibus-
cum *Sprengel* et *Stackhouse*
sentiant, echinopem ritro L.
interpretantur auctoritatem An-
guillarae secuti. Nihil statere
intelligunt cum C. Bähno existi-
mo.
- Ῥωμή*, Romani in Cyro insula
urbem condere volunt 5, 8.
- Ῥωσῶς*, κατὰ τὴν ῥωσῶν τινα γί-
νεσθαι τοῖς ὁμασι Fr. V, 23.
sed ibi libri scripti et editi
omnes ῥωσῶν habent, quod a
ῥωσῶν derivari potest.

Σ.

Σαβὰ ἐν τῇ Ἀράβῳ χερσονήσῳ
9, 4, 2.

Σαβαῖοι 9, 4, 3. *dis.*

Σακκίζεσθαι, σακκισμένῳ ὄνῳ
c. pl. 6, 7, 4.

Σαλαμίνδρα ignem extinguit,
de eo Fr. III, 60. 61. *nota.*
Fr. VI, 1, 15.

Σαλαμὶς citius maturat sata 8,
12, 11.

Σαλεύω, ὁ πούς σαλεύεται Fr. VII,
11. σαλεύει VII, 12.

Σάμος, γῆ Σαμία, ea pictores
non utuntur, cur? Fr. II, 62.
eius metallis 63. διαφοραὶ,
inter quas ὁ ἀσκήρ, et ustis
Ibidem.

Σανδαράκη κωνίας ἵασι Fr. II, 40.
πεπρωμένην καὶ ὄλον κατακα-
κωμένην 50.

Σανιδώματα τῶν μακρῶν πλοίων
5, 7, 5.

Σαπρός, ἑλκῆσαι σαρκαὶ 4, 14,
10.

Σαπρότης ὄνῳ Fr. 4, 2. *nota.*

Σαπρουργός, ἡ, σπανία καὶ σμη-
κρά Fr. II, 8. ἀπὲρ χρυσόπα-
στος 23. *nota.* μέλαινα οὐκ ἔχον
πρόσω τοῦ κύνου τοῦ ἀγρότου
37.

Σάρον, τὸ, σμικρὸν καὶ σπάνιον
Fr. II, 8, 23. δαιτυομένην
τῶν πτόδων ἐδρίσκειται, τὸ
διαφανές καὶ ἐρυθρότερον κα-
λεῖται θῆλυ, τὸ δὲ μέλντερον
ἄρρεν 30.

Σάρων, τὸ ὑπὲρ Σάρων πε-
φυκὸς τοῦ λιμανίου τοῦ δένδρον
ἐν ἱερῷ τινι 9, 4, 9.

Σάρι Aegyptium describitur 4,
8, 2. et 5. *nota* p. 336.

Σάρια, τὰ, 4, 8, 5.

Σαρισσὴν ἡ μεγάλην δίδου πη-
χυν 3, 12, 2.

Σαρκίνος ὄκος Empedocli Fr. I,
9.

Σαρκορίξα, τὰ, Fr. 4, 63. σαρ-
κορῶδων ἢ κεφάλορῶδων 7, 12,
10.

Σαρκοφύλλος 1, 10, 4, 4, 6, 7.

Σαρκοδής, φύλλον σαρκώδες ἐν
στρογγυλότητι, ἐν πλατύτητι 1,

10, 4. πύκη σαρκοδής καὶ
ὀλίγιος 5, 1, 5. ἑλκῆ-
σασθαι, inter quas τὸ τῆς φι-
λῦρας 5, 3, 1. τὰ μανὰ καὶ
σαρκώδη τῆς ἐλάτης ἔλασι τὸν
ὄντα ἔνιμον ὄντα 5, 13, 5.
τὰ μακρότερον ἔχον σαρκω-
δέστερον 5, 5, 1.

Σαρξ plantarum quid? 1, 2, 6.
ἔστι sub cortice sita. ἐάν τις
τῆς σάρκα σφόδρα πείσῃ 4, 15,
8.

Σάτυρος testis advocatur in re
herbaria 3, 12, 4.

Σάτρα, ἡ σ., ἢν σαλαμίνδραν κα-
λεῖται Fr. VI, 1, 15.

Σάτρον κρήνη in Creta 3, 3, 1.

Σάτης, σαφιστέραν εἶναι τὴν μέ-
σασιν 1, 3, 1. σαφιστέραν
τὴν ἀσφῆσιν ἔχουσιν c. pl. 6,
5, 3. Confer etiam ἐπαφῆς.

Σβένναι, σβέννισθαι Fr. III,
72.

Σελήνη, ἀπολείπει τὸ φῶς τῆς σι-
λήνης ἀπὸ τετραδὸς φθίνοντος
μέχρι τετραδὸς ἰσταμένου Fr.
VI, 1, 5. σῆπει τῇ θερμότη-
τις νυκτός c. pl. 3, 22, 2.
μυρωδῆς, ἀρφικυρτός Fr. VI,
4, 7. τὸ σελήνιον ἐάν ὀρθῶν
ἡ μέχρι τετραδός, καὶ εἰ εὐ-
κυλόν Fr. VI, 3, 1. *idem*
quod μετὰ dicitur.

Σέλιον, τὸ, ἐπιτηδευτικόν 1, 2,
2. quomodo crispum reddatur
3, 4, 3. c. pl. 5, 6, 7. Hoc
genus distinguit a priore doctus
Bistumensis Müller, hortulanor-
um sui aevi princeps. plan-
tatio 7, 3, 5. satio 7, 3, 4.

εἶδη σέλιων 7, 4, 6. ἄγρον
ἐλκῆσαι. σέλιον εἶδος ἀμυλῆ
folium libanotis 9, 11, 10.

Σαρκοδὲς πέντων, τεσσα-
ρακοστῶν, ἐκαχὺ πεντηκο-
στῶν διαφραγμένα c. pl. 4,
3, 7. πῶς παχύνουσι τὰς ῥίζας
c. pl. 5, 6, 3. σέλιον ἢ ῥίζα
γλυκῆς c. pl. 6, 11, 10. αἱ
ρίζαι τοῦ σέλιον καὶ ἱπποσι-
λῶν σαρκώδεις καὶ εὐστομοί,
τὰ δὲ φύλλα ἐρηότερα καὶ ὡ-
περ δριμύτερα. In loco 7, 4,
6. genera summarum attigit ac-

ἀπορροήσιν ἢ γενεαίς πο-
σει, genera ipsa non nomi-
navit, non magia quam Pli-
nius, qui locum vertit. Cf.
annot. p. 566. Sed cap. 6, 3.
et 4. inter olera agrestia ἐπι-
σείων, ἐλαιοσείων et ὄρεο-
σείων nominata distinguit. De
ὄρεοσείων, ἐλαιοσείων et ἐπι-
σείων vide infra sub his vo-
cibus. Cultum interpretatur
Sprengel apium petroselinum,
Starkhouse selium Lin.

Σελανούριος πυρός c. pl. 3, 21, 2.
Σείων in Arcadia 9, 15, 5. Tor-
tyllum officinale interpretan-
tur, ut σείων Κρητικὸν Diosco-
ridis 3, 63. At Peloponnesia-
cum 3, 62. ligusticum faciunt,
toto coslo diversam plantam,
quam tamen e patria credide-
ris eandem cum Arcadica Theo-
phrastii accipiendam.

Σημείον, εἰ — οὐδὲν σημεῖον 1,
1, 3. ἀφ' ἑνὸς σημείου οἱ μύχοι
3, 18, 12. σημεῖον δὲ εἶναι 8,
8, 7.

Σημειοῦμαι, προσεπιλέγει — καὶ
τὰ τοιαῦτα σημειοῦμαι c. pl.
1, 21, 7.

Σημειώδης, ὅσα σημεῖωδῃ ἐν τῷ
μύλλῳ Fr. V, 35.

Σηπύδα arbor 3, 14, 4. nota
p. 235. Betulam e Plinio
vertit Gasa, cuius amotositate
betulam albam omnes inter-
pretantur. Sed in loco unico,
ubi folium eius dicebatur ὕμιν-
ον τῇ καλουμένῃ καρῶν, Urbi-
nas Codex persicū additū
habet: ita apparet, arborem
cum iuglande nullo modo com-
parari posse. Olim pro καρῶν
quosdam ὄβρα scribendum
coniecisse apud C. Bauhinum
legitur.

Σηπιδών, προελεπτυσμένα ὑπὸ
σηπιδόνος c. pl. 6, 1, 5.

Σῆς, σῆτας τοὺς ἐν τοῖς ἱματίοις
1, 10, 4. 9, 11, 11. ubi Ur-
binas σῆς habet. recte!

Σησαμοειδῇ grana fructus sam-
buci 3, 13, 6.

Σῆσαμον ἰδιωτάως ἐναγγυο-

ἀπορροήσιν 14, 2. ἡ δὲ αἴτιος
ἀρῶν 8, 12, 13. folium 8, 3,
1. nota. καὶ οἱ μύλλων καρῶν
πύδων 8, 3, 12. ὅθεν οὐκ ἔστι
καὶ λυκὸν
σῆσαμον 8, 5, 1. inter ἔλλοβα,
ἰδίως διατετραγμένον 8, 5, 2.
satum fit: δυσπλωτὲς, si pluvia
insequatur, 8, 6, 1. viride mul-
tum comedit animal 8, 73 3.
χαλεπώτερον τῇ γῇ, πολυκαλα-
μώτερον καὶ παχυκαλαμώτερον
καὶ πολυρρύχιστον πύχρον 8,
9, 3. nota in Curis Seco ἐν
σῆσαμον πεφρυγμένον 9, 11, 9.
λυκάρων καὶ μορῶρων καὶ
βαθύρρων c. pl. 4, 15, 1.
σῆσαμον πεφρυγμένον Lacomea
πεφριπιδά vocabant: Hesy-
chio πύρις πεφρυγμένη σῆ-
σαις αὐτῇ. Idem πύρις
habet, καὶ πύρις videtur scri-
bendum pro πύρις i. e. σῆ-
σαις — c. pl. 6, 12, 12.
χλωρὸν ὅτε οὐδὲν ἄπεισθαι
δοκεῖ ὥν δια τὴν παρότητα
καὶ δυσχυμῶν, ἡγενομένης δὲ
μύλλον, εἰ δὲ καρπὸς ἡδύς. τῆς
σηπιδῶν est 3, 18, 13. ubi
Urbinas liber recte τοῦ σ. ha-
bet. Sesamum orientale inter-
pretantur omnes album, contra
rufum Indicum, Itali hoc sa
colore Giuggiolena vocant.
Cf. Tometti Lesioni di Agri-
cultura T. II. p. 83. seqq.

Σησαμώδης, σησαμώδης σπέρμα
6, 5, 3.

Σητάνια κρόμυα 7, 4, 2. σητά-
ντος μασπλή 3, 12, 5.

Σῆψ, πρὸς τοὺς σῆψας 9, 11, 1.
nota.

Σῆψις γένος c. pl. 5, 4, 5. e
putredine quomodo generatur
animalia c. pl. 3, 22, 3. et 4.

Σῖδη latus Orchomenii 4, 10,
1. describitur 4, 10, 3. nota
p. 355. in aqua tantum nascitur
4, 10, 6. partes edules 4, 10,
7.

Σιδηρεῖον 5, 9, 2.

Σιδηρεῖα, καὶ τὰ, ἔχει μύλλον Fr.
11, 52.

Σιδηρεῖον οὐκ ἄπειται τῶν λίθων
11 2

Fr. II, 3. οὐδένος καὶ γὰρ
φασθαι 41. ἀμφόλυνται 5, 3.
2. μοχθηρὰ 3, 541.

Σιδῆρος, σιδῆρου κατεργασία —
πλάτω ἐξελανύειν τοῖς τοῖσιν
Fr. V, 58.

Σιδῆρουργός 4, 8, 5.

Σιδῶν τῆς ῥάας c. pl. 5, 6, 1.

Σικελία, Sicilia unde polύσιτος?
8, 6, 6. quem locum respe-

ctasse videtur Plutarchus Quaest.
nat. 4. quem excerpit Pael-
lus c. 137. edito in Fabricii B.

Gr. T. V. p. 168. ἔθεν ἡ πλῆ-
στον ὑομένη τοῦ ἑαρος χάρα,
καθάπερ ἡ ἐν Σικελίᾳ, πολλοὺς
καὶ ἀγροὺς καρποὺς ἀναρί-
θμωσι. τοῦ ἐν Σικελίᾳ ῥύανος
Fr. II, 22.

Σικυά, ἡ, σπάρματα. διεσπάρτα
καὶ σχεδὸν οἷον κολοκύτης καὶ
σικύας 1, 11, 4. ubi Gaza cu-
cumeris vertit. σικυά δημοσχή-
μων τῷ ἀγγέλῳ, ἐν τῷ ἐν τῷ ἡ

7, 3, 5. Plinius 19, 5. sect.

24. Cucurbita quoque omni
modo fastigatur, vagitis ma-
xime vitilibus, coniecta in

eas, postquam defloruit, cre-
diturque qua cogitur forma, ple-
rumque et draconis incerti fi-
gura, Libertate vero pensili

concesso, iam visa est novem
pedum longitudinis. Quae po-

stema verba de cucurbita la-
genaria intelligenda esse vi-

dentur. ἡ σικυά κολοκύμη δὲν-
δρου ὕψος λαμβάνει καὶ σχετο-

μένη τοῖς κλαοῖν ὅπως ἐνίση-
ρον c. pl. 1, 10, 4. nota p.

142:41. inter brevis vitae plan-
tas καὶ ὅσα δι' ἀσθενείαν εὐ-

φθάρτα μὴ πάντως ὄντα πολὺ
καρπία, ἀλλ' ἔνια καὶ ἀκαρπία,

καθάπερ ἐν τοῖς ἐπιστείλοις ἡ
αἰκία, περὶ ἧς καὶ πρότερον

ἐλέχθη τὰντα γὰρ οὐδ' εἰς
ῥημί. οὐν ἀφικνεῖσθαι δύναται

τῆς φύσεως. Eadem περὶ αἰκό-
καυλος c. pl. 2, 18, 2. Mo-

moniticae generis aliquod Indiae
οἰκιστῆς intelligi censui. Luch.

42.

Σικυός, ὁ, ἀγρὸς ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ

ἀγρῷ ἀναμύδων ἔξω, quae tol-
luntur ab hortulanis 1, 13,

4. ὁ αἰνὸς κολοκύμνος ἐπιβλα-
στάνει et diu floret 7, 3, 1. i

Λακωνικός, σικυάλας, Βοιωτικός
7, 4, 6. καὶ θυγγός καὶ ψυχρός

οὐ δύναται βλαστάνειν πρὸ τοῦ
θερμημεριῶν c. pl. 1, 10, 4.

ὕγρὸς καὶ ψυχρὸς c. pl. 4, 3,
2. semina lacte aut melle ma-

cerata c. pl. 2, 14, 3. 3, 9,
4. pulveratur a Megarensibus

c. pl. 3, 16, 3. τριταῖος βλα-
στάνει c. pl. 4, 3, 2. σικυὸς

ἀπαλωτέρος ποιεῖται, ὅταν μυ-
κρὸς γῆ κρύψωσι c. pl. 5, 6,

4. ὡς αἰνὸς ἐν ἀγγείοις τιθε-
μένους Ibidem. πῶς διακρίνεται

χλωροί c. pl. 5, 6, 5. ἐν τοῖς
αἰνῶσις ἡ ἐν τῷ χροῖ κικρότης

c. pl. 6, 10, 7. nota p. 475.
σικυά καὶ κολοκύτης τὸ ἀν-

μίστω, τὴν δὲ ῥίζαν μικρὰν
ἔχοντα c. pl. 6, 12, 1.

Σικυός ὁ ἕγρος καὶ ὁ ἡμέρος
specie tantum similes, genere

et viribus diversi 7, 6, 4. ra-
dix et σπάρμα γυλισθὲν ποῦ

τὸ ἐλατρίον, utriusque usum
9, 9, 4. in Arcadia nascitur

9, 15, 5. ἐπιγεϊσκαυλὸς 7, 8,
1. ὅσιος τῇ βλαστῇ καὶ ἀρ-

θῆσαι 7, 10, 1. Romani scri-
ptores anguinae, errationis,

asinum, Graeci βορβόλον
vocare solent, ut Columella,

Plinius 20, 2. et Vegetius Mu-
lonedionis. Est monomordica

elaterium Lin.

Σικυώδης φύλλον ἄρον 7, 13, 1.

Σικυών inter olerum semina
ad usum culinarium servanda

7, 5, 6. memoratur: φθάρτα
δὲ μάλιστα μὲν ὑπὸ τῶν θη-

ρίων ἡμικνεῖται γὰρ ἐν ἱππῶσι
καὶ τοῖς δομείοις, ἥμισυ δ' ἐν

τῷ αἰκίῳ. ubi Gaza nomen
non legit scriptum: nec du-

biso scripturam vitiosam esse.
Fortasse τῷ αἰκίῳ. vel αἰκίῳ

fuit. Ceterum nomina graeca
et latina αἰκίῳ, αἰκίῳ, πέ-

πονός, μελοπέπονός, cucume-
ria, melopépous, melonis, a

viris etiam doctissimis permixta, quia variis huius generis cucumeris et cucurbitae attribuantur, libet huc apponere definitionem eam, quam viri qui temporis eruditissimi, Latini Latinius in Epistolis ad Mercurialem scriptis, ista diligentissima medicorum graecorum et scriptorum latinorum comparatione, posuit et deinde summam repetiit in Bibliothecae, sacrae et profanae T. II. p. 78. *Σίτρον* igitur et cucumerem statuit esse fructum, qui Romanis et Etruscis *cedrulo* (hodie *cedrillo* et *cedrulo*) dicitur, hoc est cucurbitam citrullum Lin: *πέτρον* eum, qui Romanis et Etruscis *cocomero*, Insulribus *αγγυρία* dicitur, hoc est cucumerem sativum Lin: denique *μηλοπέπων*, melonem, Palladii, eum, qui Romanis *melone*, Etruscis *pepone* audit, hoc est cucumerem melonem Lin: *Σίτρον* *πέπων* *σπερματίας* est cucumis sativus semine refertus, *αγγαριος* vel *σύνουριος* is, qui semine caret, quod quia arte efficiatur, cum Geoponicis XII, 19, 1. et 2. docet Palladius 4, 9, 8. E Platone comico *αίχιον* *σείπωνος* *σύνουριον* *κρήμας* *έχον* posuit Athenaeus 2. p. 263. Schw.

Σίτρον, Sicyonii colles *serpyllum* ferunt 6, 7, 2. *Σίτρον* 1, 6, 12. Cyrenaicum quando ortum? 3, 1, 6. Cyrenaicum *εὐοσμον* 4, 3, 1. descriptione 6, 3. toto: nota p. 474. 483. *τόν* *καυλόν* *καί* *τάς* *ρίζας* *ὀψίζουσι* 9, 1, 3. *δριμύ* *εὐρί* et peculiariter *ὄσος* nominatur 9, 1, 4. differentia *ὀσού* *καυλίου* *καί* *ριζίου* 9, 1, 7. *ἥδὲ* *τὸ* *φύλλον* *καί* *τὸ* *καρπός* *ἀπαλός* *ὢν* — *ἀποξηραίνοντον* *δὲ* *αποδοτέον* *καί* *τὸ* *σπέρματος* *μύλλον* c. pl. 6, 12, 8. *Σιμενίδης* archon Athenis 6, 3, 4.

Σίτρος, vide *Οἶτρος*. *Σιρόνας* *ὀφθαλμῶν* unde? 4, 7, 7.

Σίτρος, *κίλυμα* *καί* *αἶνος* c. pl. 2, 7, 5c.

Σίτρον, *τὰ* *ἐν* *Σίτρον* *καί* *Αἰλῶν* *έχει* *καυπηγησίμον* *ὕλην* 4, 5, 5. Strabo 12. p. 74. Lips. *έχει* *δὲ* *καί* *ἡ* *Σίτρον* *καί* *ἡ* *μέχρι* *Βιθωνίας* *πάντα* *ὄρεα* *ὑπερκαμένη* *τῆς* *λεχθαλῆς* *παράλλας* *καυπηγησίμον* *ὕλην* *ἀγαθὴν* *καί* *ἐκκαταπόμιστον*. *Ἡ* *δὲ* *Σίτρον* *καί* *σφένδαμον* *φύει* *καί* *ὀρεοκαρπῶν*, *ἐξ* *ὧν* *τὰς* *τραπέζας* *τέμνουσιν*. ubi nucem montanam vertit Xylander; in Eustathio ad Dionysii Perieget. v. 775. cornum montanam vertunt, quasi *ὀρεοκαρπῶν* legerint scriptum.

Σίτρον *κίλυμα*, eadem *Καπαδοκίη*, *κατάγεται* *δὲ* *εἰς* *Σίτρον* Fr. II, 52.

Σισυμβριον *μύρον* e floribus fit Fr. 4, 27.

Σισυμβριον, *τὸ*, *sisymbrium*, inter *τὰ* *φρυγανῶδη* *ἀπὸ* *τῶν* *ἀνθῶν* *φύεται* 2, 1, 2. inter *φρυγανῶδη* 6, 1, 1. *φύλλον* *ὁμοίον* *σισυμβρίῳ* tribuit alteri dictamno 9, 16, 3. *ἥμισυ* *εὐοσμον* *τὸ* *ἄσθος* c. pl. 6, 11, 3. mutatur in mentham 2, 4, 1. c. pl. 5, 7, 1. quomodo dicatur mutari in mentham c. pl. 2, 16, 2. seqq. *μη* *διακαθαριζόμενον* *αἰνάζεται* c. pl. 3, 19, 1. *ἐπιπλαιόριζον* *καὶ* *οὐχ* *ὁμοίως* *(τῇ* *μίνθῃ)* *πολύ* *ρίζον* c. pl. 2, 16, 5. *τὸ* *ἀργίον* *ἀσκήδον* *τῇ* *ὀσμῇ* c. pl. 6, 14, 12. cf. c. pl. 2, 16, 5. Plane consentit Dioscorides 2, 155. qui *sisymbrium* folium latius, quam mentham hortensem (*ἡδύοσμον* *κηπίον*), habere ait, odore gratius esse et ad coronamenta adhiberi. Quod vero ait *ἐν* *χερσὶς* *φύεται*, non impedit, quo minus Theophrastum dicamus de hortensi loqui genere. Hoc ipsum enim pluribus in locis is affir-

Fr. II, 5. οὐδένος μὴ γινώσκουσι 41. τιμωμέναι 5, 3, 6. μοχθηρὰ 5, 5, 1.

Σιδήρος, σιδήρου κατεργασία — πλάτω ἐξελθούτων τοῖς τοῖσιν Fr. V, 58.

Σιδιουρούδος 4, 8, 5.

Σιδιον τῆς ῥάας c. pl. 5, 6, 1.

Σινάλη, Sicilia unde παλόντος? 8, 6, 6. quem locum respectasse videtur Plutarchus Quaest. nat. 4. quem exscripsit Pselhus c. 137. edito in Fabricii B. Gr. T. V. p. 168. ὅθεν ἡ πλείστον ὑπόμνην τοῦ ἔαρος χώρα, καθάπερ ἡ ἐν Σινάλη, παλόντος καὶ ἀγαθούς καρπούς ἀναδίδουσι. τοῦ ἐν Σινάλη ῥύακος Fr. II, 22.

Σινά, ἡ, σπέρματα διεσπάρτα καὶ σχεδόν οἷον κολοκύτης καὶ σινύας 1, 11, 4. ubi Gaza cucumeris vertit. σινά, ὁμοιοσχημῶν τῷ ἀγγέλῳ, ἐν ᾧ ἐν τοῦ 7, 3, 5. Plinius 19, 5. sect. 24. Cucurbita quoque omni modo fastigatur, vaginis maxime vitilibus, connecta in eas, postquam defloruit, creascitque qua cogitur forma, plerumque et draconis incerti figura. Libertate vero pensili concessu, iam vitata est novem pedum longitudinibus. Quae potest etiam verba de cucurbita lagenaria intelligenda esse videntur. ἡ σινά καλούμενη δὲ ὄρου ὕψος λαμβάνει καὶ σχίζομενη τοῖς κλασίν δμῶς ἐπὶ κήρον c. pl. 1, 10, 4. nota p. 145: 41. inter brevis vitae plantas καὶ οὐκ ἀσθενείαν εὐφραδικὰ μὴ πάντως ὄντα πολυκαρπὰ, ἀλλ' ὄντα καὶ ἀκαρπὰ, καθάπερ ἐν τοῖς ἐπιστοις ἡ σινά, περὶ ἧς καὶ πρότερον εἰρηχθῇ τὰντα γὰρ οὐδ' εἰς τιμὴν οὐκ ἀφικνεύσασθαι δύναται τῆς αὐτοῦ. Eadem περιελλοκύνλος c. pl. 2, 18, 2. Monardicae generis aliquod Indiae οὐρανίου intelligi censuit Linn.

Fr. II, 22.

Σισυρίς, ὁ, ἄρθρ ὑπὸ ἐκ τῶν

ἀρθρῶν ἀνακλινόμενος ἔχει, ὁμοιοκλινεται ab hortulanis 1, 13, 4. ὁ αἶμας καλούμενος ἐπιβλάσσει et diu floret 7, 3, 1. Ἰαπωνικός, σκυτάλης, Βοιωτός 7, 4, 6. καὶ θυγρός καὶ ψυχρός οὐ δύναται βλαστάνειν παρὰ τῶν θερμημεριῶν c. pl. 1, 10, 4. ὕγρος καὶ ψυχρός c. pl. 4, 3, 2. semina lacte aut melleo macerata c. pl. 2, 14, 3. 3, 9, 4. pulveratur a Megarensibus c. pl. 3, 16, 3. τριτάτος βλαστάνει c. pl. 4, 3, 1. σινδόνος ἀπαλωτέρος ποιεῖσιν, ὅταν μικρὸς γῆ κρύψωσι c. pl. 5, 6, 4. ὡς περὶ ἐν ἀγγείοις τιθεμένους Ibidem. πῶς διακρίνεται χλωροί c. pl. 5, 6, 5. ἐν τοῖς σινδόνι c. pl. 6, 10, 7. nota p. 475. σίναι καὶ κολοκύτης τὰ αὐτὰ μείζω, τὴν δὲ ῥέξαν μικρὰν ἔχοντα c. pl. 6, 12, 1.

Σίνος ὁ ἄγριος καὶ ὁ ἡμερος specie tantum similes, genere et viribus diversi 7, 6, 4. radix et σπέρμα γυλισθὲν ποιεῖ τὰ ἐλατῆριον, utriusque τῶν 9, 9, 4. in Arcadia nascitur 9, 15, 6. ἐπιχειδαντὸς 7, 8, 1. ὅψιος τῇ βλαστῇ καὶ ἀρθῇ 7, 10, 1. Romani scriptores anguinum, errationum, asinorum, Graeci βομβύλιν vocare solent, ut Columella, Plinius 20, 2. et Vegetius Melomedicus. Est melomedica elaterium Lin.

Σινωδὸς φύλλον ἄρον 7, 13, 1. Σινωὶν inter olerum semina ad usum culinarium servanda 7, 5, 6. memoratur: φθορὰ δὲ μέγιστα μὲν ὑπὸ τῶν θυγρῶν ἀφικνεῖται γὰρ ἐν ἡπιοῖς καὶ τοῖς θερμῶν, ἥκιστα δ' ἐν τῇ σινωῖ. ubi Gaza nomen non legit scriptum: nec dubito, scripturam vitiosam esse. Fortasse τῇ σινωῖν vel σινύας fuit. Ceterum nomina graeca et latina σινύου, σινύας, πίππος, μελοπέππος, cucumeria, melopēpous, melonis, a

etiam doctissimis permixta, quia varietas huius generis quovis libet huc apponere definitionem eam, quam vir sui temporis, eruditissimus, Latinus Lactius in Epistolis ad Mercurialem scriptis, facta diligentissima medicorum graecorum et scriptorum latinorum comparatione, posuit et deinde summam repetiit in Bibliothecae sacrae et profanae T. II. p. 78. *Σκωρος* igitur et cucumerem statuit esse fructum, qui Romanis et Etruscis *cedrulo*. (hodie *cedrillo* et *cedrino*) dicitur, hoc est cucurbitam citrullum Lin.; *πέσος* eum, qui Romanis et Etruscis *cocomero*, Insulribus *anguria* dicitur, hoc est cucumerem sativum Lin.; denique *μελονειονον*, *melonem*, Palladii, eum, qui Romanis *melone*, Etruscia *pepone* audit, hoc est cucurbitam melonem Lin. *Σκωρος* *πέσος* *σπερματίας* est cucumis sativus semine refertus, *ἀσπερματός* vel *σύνουχίας* is, qui semine caret, quod qua arte perficiatur, cum Geoponicis XII, 19, 1. et 2. docet Palladius 4, 9, 8. E Platone comico *αὐτὸν πέσος σύνουχίου κρήμας* *ἔχον* posuit Athenaeus 2. p. 263. Schw.

Σικύριον, Sicyonii colles *serpyllum* ferunt 6, 7, 2. *Σίλκιον* 1, 6, 12. Cyrenaicum quando ortum? 3, 1, 6. Cyrenaicum *εὐόσμον* 4, 3, 1. descriptio 6, 3. *τοιοῦτο* nota p. 474. 483. *τὸν καυλὸν καὶ τὰς ῥίζας* *ὀψίζουσι* 9, 1, 3. *δριμύτης* et peculiariter *ὄνδος* nominatur 9, 1, 4. *διττὴρβηθία* *ὄντος καυλίου καὶ ῥιζίου* 9, 1, 7. *ἡδὲ τὸ φύλλον καὶ τὸ καρπὸς ἀπαλός ὢν* — *ἀποξηρανομένου δὲ σφοδρώτερον καὶ ἡ τοῦ σπέρματος μάλλον* c. pl. 6, 12, 8. *Σικυρίδης* *αρχὸν* Athenis 6, 3,

Σκωρος, vide *Σκωρος*. *Σκωρος* *ὑφαίνουσιν* unde? 4, 7;

7. *Σκωρος*, *κόλυμα καὶ σῖνος* c. pl. 2, 7, 5.

Σκωπή, τὰ ἐν *Σκωπή* καὶ *Ἀλκυονίδι* *καυπηγῆσιμον* *ἔλκν* 4, 5, 5. Strabo 12. p. 74. Lips. *ἔχει δὲ καὶ ἡ Σικυρία καὶ ἡ μέχρι Βιθυνίας πᾶσα ὄρεσις ὑπερκαμένη τῆς λεχθείσης παραλλας καυπηγῆσιμον ἔλκν ἀγαθὴν καὶ εὐκατακόμιστον. Ἡ δὲ Σικωπία καὶ σφένδαμον φέρει καὶ ὄρεα ἄνθη, ἐξ ὧν τὰς τραπέζας τέμνουσιν.* ubi nucem montanam vertit Xylauder; in Eustathio ad Dionysii Perieg. v. 775. cornum montanam vertunt, quasi *ὄρεα ὄρεον* legerint scriptum.

Σικωπικὴ *μύλτος*, eadem *Κορυθαδονική*, *κατάγεται δὲ εἰς Σικωπὴν* Fr. II, 52.

Σισυμβριον *μύρον* e floribus fit Fr. 4. 27.

Σισυμβριον, τὸ *sisymbrium*, inter τὰ φαρμακῶδη ἀπὸ τῶν ἄνθων φέρεται 2, 1, 2. inter φαρμακῶδη 6, 1, 1. φύλλον ὁμοίον *σισυμβριον* tribuit alteri dictamno 9, 16, 3. *ἥκιστα εὐόσμον* τὸ *ἄνθος* c. pl. 6, 11, 3. mutatur in mentham 2, 4, 1. c. pl. 5, 7, 1. quomodo dicatur mutari in mentham c. pl. 2, 16, 2. seqq. *μηδὲ καδαιρόμενον ἀναινεταί* c. pl. 3, 19, 1. *ἐπιπαραϊορίζον καὶ οὐχ ὁμοίως (τῇ μὲν δὴ) πολυρίζον* c. pl. 2, 16, 5. τὸ *ἀργεῖον σκλήρον τῇ ὁσμῇ* c. pl. 6, 14, 12. cf. c. pl. 2, 16, 5. Plane consentit Dioscorides 2, 155. qui *sisymbrium* folium latius, quam *mentham* hortensem (*ἡδύοσμον κρητικόν*), habere ait, odore gratius esse et ad coronamenta adhiberi. Quod vero ait *ἐν χερσαῖς φύεται*, non impedit, quo minus Theophrastum dicamus de hortensi loqui genere. Hoc ipsum enim pluribus in locis is affir-

mat, et τὸ ἥδιον comparat
cum agrosti. Male igitur ne-
gat Bodaeus p. 690., Theo-
phrastum usquam tradidisse
sisymbrium in hortis coli soli-
tum. Neque rectius Sprenge-
lius Hist. p. 78. ed. sec. affir-
mat, Theophrastum tradere
ἡδύον, i. e. mentham sati-
vā, culturā e sisymbrio, quod
cum mentha silvestri compa-
rat, ortum. Helychii glossa
habet: Ἀδύμος ἀνδρόβλητον τι,
ἡδύοστος δὲ τὸ συσμβριον
ἡγρόστων μεταβάλλειν. οἱ δὲ
ἀπὸ ἡδύοσμον ἡλὲν पुलλογο-
ύον. in quibus postrema nemo
facile sine meliore Codice cor-
rigat.

Σισυμβριον, τὸ, bulbosum, fo-
lia statim e radice, caulem sine
foliis emittit 1, 10, 7. ubi
Codices citant *ὑρουγριον*, Ur-
binas *συμβριον*, Gaza *isi-
rinchion* habent. τῆς εἰσῆς τὸ
αἶμα τὸ ἐδωδμον sub ver auge-
tur 7, 13, 9. ubi primo loco
συμβριον est in Aldino Co-
dice, *συμβριον* Medicei, *σι-
συμβριον* Urbinas habent.
Paulo post ibi est: *ἴδιον τοῦ
συμβριον* τὸ τῆς εἰσῆς αὐ-
τοῦ αἶμα τὸ αἶμα ἡδύον, ὁ
καλοῦται... *ἡδύον* χιμῶνα,
τοῦ δ' ἡδύον ὑποφαινοντος τοῦ-
τα μὲν ταπεινότερα, τὸ δ'
ἡδύον τὸ ἐδωδμον ἀδελφότερα.
ubi vulgata scriptura habet
ἡδύον κατὰ χιμῶνα — ὑπο-
φαινοντος τοῦ *ἡδύον* contra fidem
Codicum, qui lacunam argu-
unt. Cf. annot. p. 637. τὴν ἀ-
ρχαῖον καὶ τοῦ *συμβριον*
καὶ τῶν ἄλλων τῶν ὀνύων αἱ μὲν
ῥίζαι γλυκύνται, τὸ δ' αἶμα ἡδύον
καὶ οὐχ ἡδύον, καὶ ἄνευ ἀγρῶνα
c. pl. 6, 11, 11. ubi Codex
Aldi *συμβριον* habet. Irin
sisyrinchium comparant Spren-
gel et Stackhouse. Dubium
me facit, quod, ubi Th. 7, 13,
9. bulbosa plura recenset, po-
stremo addit καὶ τῶν ὀνύων
τὸ *συμβριον*. Itaque non

promus convenire cum ceteris
bulbosis sisyrinchium vide-
tur, sed aliquatenus discrepare.
Planta, quam Columna Ecphr.
l. p. 328. cum Theophraste
comparavit, pluribus notis bul-
bi discrepat a bulbis croci et
gladioli rotundis, et plane di-
versa est ab ea, quam Clusius
Hist. l. p. 216. comparavit,
quamque viri docti irin sisy-
rinchium interpretantur. Lo-
cum Columnae omisitum video
a Linneo ceterisque botanicis
scriptoribus in enumeratione
specierum iridis, gladii, ixiæ
et morææ. Tandem vidi plan-
tam sub nomine Romuleæ
Columnæ relatam in Prodro-
mo Floræ romanæ Sebastiani
et Mauri p. 18., sed bulbus ob-
verse pyriformis, solidus, ra-
diculis ex appendice ocheari-
formi oblique bulbo adiecta,
minime congruit descriptioni
Columnæ. Ceterum quod Co-
lumnæ nomen a græcis voca-
bulis οὐς et ῥύρις derivare
volunt, in eo vehementer fal-
lunt. Alia origo quaerenda est,
quæ satis obscura latet.

Σιταπλῆς πρὸς 8, 2, 3. Irati-
cedum: nota p. 649.

Σιτηρά, τὸ, 1, 10, 7. 1, 14, 2.
φύσις σιτηρά 6, 1, 1. σιτηρὸς
καρπὸς. Ft. V. 13. τῶν σιτη-
ρῶν ἐξ ἑκατέρων τῶν ἀνδρῶν ἡ
ῥίζα καὶ ὁ καρπὸς ἐνβλαστοῦται
c. pl. 4, 7, 4. nota.

Σιτηρίς, δυνάμεις ἡ πρὸς τὴν σι-
τηρίαν 8, 4, 3. 8, 11, 5. πρὸς
τροφὴν καὶ σιτηρίαν c. pl. 4,
11, 4. ubi αἰσιον dedi. πρὸς
τὴν σιτηρίαν βέλτερον ἢ χιμῶνα
c. pl. 4, 13, 1. In Strabone
l. p. 210. Lips. de homini-
bus est: αἰσιον λαμβανόντων
καθ' ἡμέραν πρόβατον.

Σιτισ, vide *Σιτηρίς*.

Σίτος, δ, τοῦ ἡλίτου σιτικῆς δι-
πλῆς generis c. pl. 13, 22, 4.
πρὸς τὰς τροφὰς κοινότερος
τῶν χερσῶν c. pl. 4, 9, 11.

Σκιδάριον, τὸ αἰνῶδες, ἢ α. τὸ σκιδάριον, 7, 1, 1.

Σκιδάριον (ἢ) ἄθος ἀρνέτος τις, σκιδάριον καὶ βελιδάριον, ὅς καὶ τερνύεται καὶ γλιστρεῖται διὰ τὸ μαλακόν Fr. II, 42.

Σκιδάριον, — τὸ quae dicitur De-mocritus Fr. I, 66.

Σκιδάριον, δ., vel Σκιδάριον, ἢ caput edule dardui, 6, 4, 11. nota.

Σκιδάριον erit c. pl. 3, 20, 6.

Σκιδάριον 7, 12, 3, nota p. 623.

Σκιδάριον 2, 7, 5. Vide Ὀσκαρίον. c. pl. 3, 20, 6, 4, 13, 3.

Σκιδάριον 4, 5, 1. τὸ δάκρυον ἐν ταῖς ῥίζαις 9, 1, 3. φαρμακώδη τὴν δύναμιν ἔχει 9, 1, 4. ἢ ῥίζα καὶ δ' ὅπως in usu medicis 9, 1, 9, 20, 5. Convolvulum Scammoniam comparant omnes.

Σκιδάριον inter olera agrestia ποσὶ 7, 8, 1. τὸ σκιδάριον 7, 11, 1. et 7, 7, 1. Codex Urbinas post καλοῦσιν ingerit haec: σκιδάριον καὶ ὅσα ἄλλα σοκιάτα σκιδάριον. Sprengel omissam in editione prioris, in Commentatione de umbelliferis scandicem pectineam, ut Stackhouse, interpretatur, in editione secunda chaerophyllum sativum. Stackhouse in altero Catalogo scandicem caerisfolium, hodieque σκιδάριον vocatam. In forma ipsius σκιδάριον tam incerta non licet formam τὸν σκιδάριον agnoscere.

Σκιδάριον 2, 7, 1. et 5, a. pl. 3, 20, 1, ὅστις μὴ ἀπτεσθαι, τὴς σκιδάριον, 1. a. terrae fossae, c. pl. 3, 6, 3. ἐν τῇ σκ. c. pl. 3, 8, 1. utilitas c. pl. 3, 10. toto ὄρει c. pl. 3, 16, 1. ἑλκυσίς ἀπὸ σκιδάριον c. pl. 5, 8, 2. ἢ διὰ τὴς σκ. βοήθεια 5, 9, 11.

Σκιδάριον, τὴς, μέταλλα Fr. II, 17. c.

Σκιδάριον, σκιδάριον βαδία, scilicet σκιδάριον, c. pl. 3, 20, 4.

Σκιδάριον c. pl. 3, 16, 2.

Σκιδάριον, εἰς σκιδάριον ἐμβαλόντες τὸν σκιδάριον ἐπὶ τὸν σκιδάριον, ὅς καὶ τερνύεται c. pl. 4, 16, 3.

Σκιδάριον, ἑμῶν δ' ἂν τις σκιδάριον πρὸς ἀμφοτέρων — ἀρα Fr. XII, 12.

Σκιδάριον idem quod τερνύον Fr. II, 35.

Σκιδάριον, καθήματα ἐπὶ τὸν σκιδάριον ἐν τῇ ἀγορᾷ 9, 17, 3.

Σκιδάριον, φαρμακώδη niger αὐτός ὅλος ἐστὶν ὡς περ σκιδάριον 9, 2, 2.

Σκιδάριον, ἐν, c. pl. 6, 18, 9. ubi κισσὸς editum.

Σκιδάριον, σκιδάριον καρπὸς c. pl. 2, 7, 4. De scripturae varietate, quae in libris Theophrasti nulla est, vide Lobeckium ad Phrygichum p. 578.

Σκιδάριον, radix σκιδάριον καὶ λεπτύριον 7, 9, 4. Επιμενίδιος radice eduli Ibidem. describitur 7, 12, 1. usus scillae 7, 13, 4. flos et triplex florescentia 7, 13, 6. χιτώνας πλεονεύς καὶ γλιστρεῖται τὸν ἔχει ἢ ῥίζα c. pl. 1, 4, 1. σκιδάριον ὑπομείνεται c. pl. 3, 5, 5. ὅσα ἐν σκιδάριον φανερύεται c. pl. 5, 6, 10. nota. ἐν σκιδάριον φανερύεται σκιδάριον 2, 5, 5. Scillam maritimam cum Sprengelio Stackhouse priorem interpretatur, alteram a Sprengelio omissam δα. italicam.

Σκιδάριον φύλλον ὄρεως 9, 18, 3.

Σκιδάριον καὶ κελυβισθαι 4, 6, 9.

Σκιδάριον, τὸν, τέρπουσιν καὶ ἀποτομωθῆναι. ὅστις πρὸ τροπῶν μικρὸν ἢ ὑπὸ τροπῆς 4, 11, 5. πρὸ τὸν σκιδάριον ἀποτομωθῆναι 3, 5, 1.

Σκιδάριον, σκιδάριον εἰς τὸν ἄρ- γιστον καλοῦσιν Fr. V, 62. Aeschinis Epistola 1. Philocрати in scripta in Codice Coisl. habet: Ἐν Μουνυχίᾳ ἰστέρας λαμπρῶν σκιδάριον τὸ ἐργασθῆναι

ἀνέμῳ περὶ μέσην ἡμέραν κα-
τέχθημεν εἰς Κορίνθον. ubi
verba τῷ ἀργύστῃ δυνάμει, quas
editae desunt, a grammatico
profecta sunt, et scribendam
ἀργύστῃ cum Gælio Boissona-
do ad Herodiani Epimerism.
p. 290. qui recte Κορίνθον
probat.

Συκοδὴ χρεῖα 9, 18, 2.

Συληροποιεῖται Fr. VII, 2.

Συληρός, συληροὶ ὄσμαι καὶ ὀ-
χλυαῖς τῶν ἀγρῶν πρὸς τὰ
ἡμέρα c. pl. 6, 14, 12. 6, 20,
3.

Συληρότης οἶνου καὶ ἀπλῶς χυ-
μοῦ c. pl. 6, 14, 12.

Συληρόφθαλμος; τοῖς σκλ. οὐδὲν
ἐμφανίζεται. Fr. I, 36.

Σκολοῦται, i. e. σκολιῶς ῥίζας
ἔχει, 1, 6, 4.

Σκολόπαξ, σκολόπακα λαβὼν εἰς
πιδάκνην θῆ Fr. VI, 3, 12.
ubi σπάκα Edd. pr. habent:
nota.

Σκολοπένδιον, φύλλον (planta)
folium habet simile τῷ σκολο-
πένδιῳ 9, 18; 7. Scolopen-
drium officinarum interpreta-
tur Sprengel.

Σκολοπὴν erat 1, 10, 5.

Σκόλυμος inter φυλλίσκοντα καὶ
ἀναρώδη 6, 4, 3. ubi erat σκ.
ἢ καὶ λευκῶνα. — ὀφτανθῆς et
idm floret 6, 4, 4. nempe περὶ
προπᾶς 6, 4, 7. radix ὀπώδης
et edulis 6, 4, 7. ὀψιμός τῇ
βλαστῇ καὶ ἐνθῇσι 7, 10,
1. floret ἅμα ταῖς ἰσχυραῖς 7,
19, 1. chamaeleon albus σκε-
λὺμψ ὁμοιον ἔχει τὸ φύλλον 9,
12, 1. In editione altera Sprengel
cum Clusio, Stackhousio
et Beckmanno Scolymum hi-
spanicum comparavit. Cf. An-
not. p. 492.

Σκολυμῶδες φύλλον chamaeleonis
nigri 9, 12, 2.

Σκοπέομαι, σκοπεῖσθαι τῶν σχι-
σμάτων μήτραν 5, 2, 4, τὰς σα-
νίδας οἱ τῆτονες 5, 5, 1.

Σκορόδον, genera et plantatio 7,
4, 11. seqq. τὸ Κόριον πρὸς
τοὺς μυτιωτοὺς 7, 4, 11. τὰ

σκορόδα καὶ σκορόδα τὰς δε-
μύτατον ὄλαι, ὅταν τὰ ἐν τῇ
γῇ βλαστῶν Fr. 4, 63. ἢ
σκορόδον διὰ τὴν φάσματι καὶ ἔχει,
τὸ πηγανὸν ἐπεσθίουσι c. pl.
6, 4, 7. ἔνια οὖν ἔχει τὰς γελ-
γυας ibidem. radix alio modo
nascitur quam cepae 7, 4, 12.
fert ἐπὶ τῆς φασίγγος σκορόδα
7, 4, 12. nota. Allium sati-
vum Sprengel, all. scorodo-
præum Stackhouse comparavit.

Σκορπίος, ἡ τοῦ σκορπίου ῥίζα
ὁμοία σκορπίου, usus 9, 13, 6.
radix, alio nomine θηλυφόρον
9, 18, 2. Vide θηλυφόρον et
notam p. 816. Σκορπίος foli-
um præter spinam non habet
6, 1, 3. 6, 4, 2. describitur.
Sera germinat c. pl. 1, 10,
5. nota ad hist. p. 484. Spar-
tium scorpius.

Σκοτόν, οἱ τοὺς τροχόνους διακρί-
νεις σκοτοῦνται. Fr. VIII, 7.
Verbum σκοτοδινεῖν vivit
Theophrastus, quamquam An-
tis vitatum.

Σκόθης, οἱ Σκύθαι τῇ γλῶσσῃ
ῥίζῃ καὶ τῇ ἰσχυρῇ διακρίνεται
ἡμέρας ἑνδεκά καὶ δώδεκα 9,
3, 2.

Σκυδιμὴ ῥίζα describitur cum
usu 9, 13, 2.

Σκυτάλης οἶνος 7, 4, 6.

Σκυτάλια καὶ βακτηρίδας 4, 4,
12.

Σκυτεψιμὴ κόπρος c. pl. 3, 17,
5, 9, 15, 2.

Σκυτοδῖμαι βάπτονται τὸ διαμα-
τα 3, 18, 5.

Σκυληκέρως c. pl. 3, 9, 1.

Σκυληκῶσθαι 4, 14, 2. σκυλη-
κῶσθαι δὲ πρὸς ἐν ταῖς ῥίζαις,
ὁ ἐπὶ βινθός ἐν τῷ κροτῷ c.
pl. 4, 14, 4. οἱ κροτῶν τῆς
ῥήλας, συκῆς καὶ ἀλῆας 5, 11,
1.

Σκυληκῶσθαι, τιτὶ τῶν ὁσθίων
καὶ σκυληκῶσθαι c. pl. 4, 6,
4. Curas postor. 4, 19, 2.

Σκυληκῶσις, ἡ, vermiculatio, 7,
5, 6. de seminum adulatione:
πρὸς δὲ τὴν μαγειρικὴν χρεῖαν

ἐπὶ πλείω διαμένει, πλεονάζοντα πάντα ἀναγκαῖον εἶναι διὰ τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῆς σκωλήκων. ubi Roberti Constantini conjecturam σκωλήκων Heinsius, equidem H. Stephani σκαλῆκων posuit. Haec forma sane convenit magis usui Theophrasti, qui σκαλῆκωσθαι τὰ σπέρματα dixit: sed loci contextus aliud vocabulum desiderat, et mentionem vermiculationis alienam esse docet sequens membrum: φθορὰ δὲ μέλιστα μὲν ὑπὸ τῶν θηρίων. Primae Edd. μάλων habent, Codices Medicei μόλων, Urbinas μάλων, quod correctum est μόλων. Posterior scriptura vera videtur; quanquam dubitari posse videtur, ἀμάλων et μάλων idem aut verbum, quod μάλων et μάλων scribitur. Utraque forma in libris veterum Scriptorum et Grammaticorum confunditur. Hesychius ἐμάλωνθῃ interpretatur ἡμβλύνθῃ, et μάλυντον, ἀμβλύντον. quae notio maxime omnium loco Theophrasto convenit.

Σκώληξ, τῆς μεσπλῆς μεγάλου καὶ ἡδίου (editi ἴδιοι) ἣ οἱ ἐν τῶν δένδρων τῶν ἄλλων 3, 12, 5. sorbi qualis 3, 12, 8. κάμπαι καὶ σκώληκες olerum 7, 5, 4. πυρὸν κατεσθίουσι quando? 8, 10, 4. σηπομένοις πασι σπέρμασιν ἐγγίνεται σκώληξ, κοπτομένοις δὲ καὶ ἑκάστον ἴδιον 8, 11, 2, στίον σκώληκες duplicis generis c. pl. 3, 22, 4. ἐν τῇ κεφαλῇ τῶν ἀκρίδων Fr. XIV, 5. τῶν μύων XIV, 7.

Σμάρραδος, ἣ, ἐξομοιοῦν δοκῇ τὰ ὕδαρ Fr. II, 4. et 23. ἀπαλὰ κατ' ὁμοίαν 8, 2, 4. Βαπτριανὰ καλούμεναι, ψευδὲς σμάρραδος 25. ἐκ τῆς ἰσχυροδὸς δοκῇ γίνεσθαι 27. Herodoto 2, 54. ὁ σμάρραδος.

Σπῆρμα ἀπὸ φρυγανικὰ 6, 1, 4. ubi Plinius spīraea vertit.

Hesychii Σμηρία, πικρὰ, Χαλκιδίς, frustra comparavit Alberti.

Σμύλαξ, τοῦ σμύλλανος φύλλα παρὰ πικρὰ 1, 10, 9. ἐν τοῦ ἀκροῦ καὶ ἐν τῶν πλαγίων 1, 10, 6. ubi Urbinas his μύλλανος habet: ἐμυλλώναντος describitur 5, 18, 11. nota p. 268. seqq. Hec ad cortices utuntur 6, 8, 3. περιμυλλώναντος 7, 8, 1. c. pl. 2, 18, 2. σμύλαξ καὶ ἄλλ' ἄττα βοτρυνώδη γυμνόσπερμον καὶ ὕψιον c. pl. 1, 17, 8. Smilacem asperam interpretantur plerique omnes. Sprengel in altera editione p. 87. proposuit correptionem loci Theophrastei 3, 18, 11. κατὰ τὴν μύλαξ πρόσφρον ὄνηρόν, quam interpretari omisit, neque equidem, quid voluerit significare voces ὄνηρόν, intelligo.

Σμύλαξ, Arcadiæ arbor, ὁρατὴν τῷ πρῶτῳ, τὰ δὲ φύλλα οὐκ ἀκτανώδη ἔχει, ἀλλ' ἀπλωτέρα καὶ βυθώτερα καὶ διαφωρὰς ἔχοντα κλίσεις 3, 16, 2. ubi Ptoleonis excerpta διαφωρὰς habent. Cf. αἰμαρ p. 242.

Σμύρα, δάκρυον arboris 9, 1, 2. quae describitur 9, 4, 3. σταπτή καὶ πλαστή 9, 4, 10. σμύρα τῆς ἀμίκτου κρήτης θυμιασθαι καταβρυχίσα μελικράτη c. pl. 6, 17, 2. Fr. 4, 44. πυρῶστος δέεται πρὸς τὸ ὄζειν Fr. 4, 12. διαβρῆς ἐκ δάκρυ, βλάτων γενομένη Fr. 4, 34. Arborem cum Stackhousii Sprengel interpretatur Acaciam myrrhiferam in Brucii Iannarii Abyssinica: Appendice descriptam.

Συγκώδης κανὺς 6, 4, 5.

Σόγκος, ὡς καὶ inter ἀκάνθας ἀκάνθας 4, 6, 10. inter φυλάκωντα 6, 4, 3. radix edulis 6, 4, 3. nota. Matron Athenaei 2. p. 247. Schw. σόγκος μυσκὸν βλάστημα, σόγκου μυσκὸς ἀκάνθας vocat.

ἐπιγάφυλλον καὶ ἐπιγαυλόφυλλον πῶς ἀναρῶσαι, κομῆν, καθάπερ δ' ὄγκος 7, 8, 5. In annotatione p. 492. 493. docui, in loco 6, 4, 8, ubi vulgo erat σαρκώδης διὰ καὶ ἰδιώδης ἢ τοῦ ὄγκου, scriptum fuisse a Theophrasto ὄγκον: in quo consentientem postea reperi C. Hoffmannum et Britannum Stackhouse. Theophrastus soncho inter φυλλόκωνθα capitulum seminale non rotundum (ἀναρῶδες), sed oblongum dat, ut atyrthio. Theophrastus sonchum cum maritimo Linnei, Dioscorideum cum oleaceo comparavit. Dioscorides 2, 159. duo sonchi genera facit, alterum spinosius et silvestre, alterum mitius et edule. Plinius 22. 2. 44. colore albo et nigro distinguit.

Σόλος τῆς Κιλικίας 2, 2, 7.

Σαρκώδης, ὅσα σαρὰ καὶ σαρκώδης 9, 34, 1.

Σαρξ, δ' ἐν Ἀσπιδόσ, ἐξ οὗ τὰς δορυς ποιεῖται Fr. III, 45.

Σούσα, περὶ Σούσα conium optimum 9, 15, 8. nota, κώμειον ἐν Σούσῃ 9, 16, 8. cum Babylone inter ἐμπύρους τόπους nominatur. Fr. V, 25. unde regio Susiana appellatur, hodie Chusistan.

Σούσων ἐν νείων γινόμενον Fr. 4, 27.

Σπῆδη, ἐπὶ τῆς σπάδης ἄνθος φέρει δ' ἄρῃν φαίνει 2, 6, 6. 3, 8, 4.

Σπῆδόφυλλον 1, 10, 4. nota.

Σπῆλαξ 1, 6, 11. libri omnes, ubi σπῆδός, dedit. Plinius ibi aspalax legit et vertit. Colchicum autumnale comest. Sprengel p. 89. quoniam talpae eum bulbum edidere, et colligere soleant. Stackhouse mira vocabulorum confusione in Catalogo Voluminis II. posuit coniunctum: Ἀσπῆλαξ, Ἀσπῆλαθος. Forsan Daralehan Aegypt. radice grandi fusiformi, lutea, inter odorifera. Prosp.

Alp. Aegypt. p. 206. Hab. ad portum Braschia. Forsan Peroratum. Vid. not. p. 416. Deinde sequitur: Ἀσπῆλαξ. Genista Scorpius? NB. Spartium, villosum. Fl. Graec. Haec ille!

Σπῆλινον πεύκης 5, 7, 1.

Σπῆνιος, σπανιότερον 3, 7, 5. omnes Edd. pr. et Codd. ubi novissimas σπανιότερον dederunt.

Σπῆνις c. pl. 3, 8, 3. ubi male σπῆνιν editum.

Σπῆξ, σπῆξα erat Fr. VI, 3, 12. ubi σκαλόπαξα, editum.

Σπῆρες, vide in Ἀντισπῆρον φιδός.

Σπασμάτια 9, 9, 2.

Σπασματώδης, καμνωδύτερον καὶ — τρυφέτερον Fr. VII, 13. αἰσῆς — τῶδης VII, 25. ubi priore loco σπασματώδης erat.

Σπασματώδης, vide Σπασματώδης.

Σπῆα, σπῶμενα ὁμαλὲς τοῖς ἐκλήτοις 4, 4, 13.

Σπῆραι δένδρον unde? 5, 2, 3. nota p. 424.

Σπῆρα 1, 14, 2. 6, 3, 4. nota: Si Linnaei spiraeam attingit, videtur esse ulmaria, cuius germina vel siliculae 10 — 19 in spiram sunt contortae: salicifoliam comparavit Sprengel.

Σπῆρμα, πόταρον ὅρ' ἐκείνου τῶν μερῶν ἅπασιν c. pl. 5, 6, 13. σπῆρμα τοῦ καρποῦ 1, 2, 1. situs 1, 11, 1. βατρυνίδες βλήτου 7, 3, 4. σπῆρμα τῶν νοσῆματα quae? 8, 10. fruges, περὶ τῶν σπῆρμάτων c. pl. 3, 11, 5. τὰ σπῆρματα πολυκαπότρεα τῶν δένδρων c. pl. 2, 12, 1. σπῆρματα οἶνω βεχίτητα δοκεῖ ἥτιον νοσῆται c. pl. 3, 24, 4. nota.

Σπῆρματώδης, ἢ τοιαύτη διάθεσις σπῆρματιν Fr. VII, 16. τὸ σπῆρματὶν κῆρυς 6, 4, 3. γένεσις σπῆρματιν, 2. equine, c. pl. 1, 2, 1. ὅς τε ἰαχρῶς.

τατα σιδηροταινια ε.πλ. 1,
16:4.

Σπαραγισμόν, πρὸς τοὺς σπ. 7, 4.
3. nota. 7, 5, 3.

Σπερματουμένη γῆ c. pl. 3, 2,
1. σπερματοῦσθαι ἔφ' 6, 8, 2.

Σπερμοχάουιν 7, 14, 3.
Σπερμοφύει περιάρτια c. pl. 1,

Σπέρμοφορεῖν 1, 2, 2. 6, 7, 1.

Σπερμοφύται 7, 4, 7, εκ 8. σ. ρλ.
1, 10, 4- εκ 7.

Σπερμοφυτῶς 7, 10, 1.
Σπερμούχην 3, 18, 8. ubi Codd.

meliores, σπερμοῦσθαι habent.
 Σπείδει, τοῦτο σπείδωμεν c. pl.

1, 21, 2. 3, 7, 10. ζητούνται
ἐν τούτοις καὶ σπένδουσιν, ὥστε
Ερ. 1, 15

— Fr. 4, 57.
 Σπίλω, σπίνος σπίζων εἰσθεν Fr.
 VI. 1. 2.

VI, 3, 2. . .
 Σπιθαμιαῖος, ξύλων σπιθαμιαῖος

οὐ 2, 1, 4.
 Σπιλὰς γῆ e. pl. 2, 4, 4: πότα.
 Σπινθῆρ. σπινθῆρος ἐπινέου-

ταὶ τῷ ἰούχνῳ Fr. VI, 1, 14.
 Σπινθροῖς = ζῶσα Fr.

VI, 1, 19. ὁ ἀνθρώπος 3, 8, 7.

Σπίνος, εν οικία οικογενείας του
 φθύνεται. Fr. VI, 1, 19. οί
 VI : : : : φθύνεται

VI, 1, 23. σπίνος στρουθο
σπίνων ἐστὶν VI, 3, 2.

Ἐπίσης ἡμεῖς διακοπὴς καὶ ἀν-
ταρξίς πρὸς ἐσθλόν. ἐν τῷ ἡλίῳ

τις δὲ μενος, καλεῖται, καὶ μάλλον
ἐὰν ἀπὸ τῆς ἐκείνης τῆς **Fr. II. 13.**

Σπλήν, ἀγαθόν κατὰ σπληνός
ἔστιν ὁμοῦ παρὰ αὐτόν· ὁ δὲ

2. πρὸς τοὺς σπληήνας *conspicuntur* et mēlles *utuntur* 9. 18: 7. 9

20, 2. 10. 10
Σπαρτιάσις 4. 6. 5.

Σποδιῶς ἐπιπολαιόρριζος, 3., 6
4. ἔστιν ὅσπερ ἀγέλα κενύουσα

λέα nota p. 163. Athenien
ἐπορεύετο excerptis.

Σπορευτήν χώραν c. pl. 3 20
6.

· τους 7, 3, 5, 2, 1, 4, 6, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840,

σπουδαίω, τὰ σπουδάζοντα· 5,
3, 2. τῶν ἔργων· 5, 4, 2. ἂν

· μᾶλλον σπουδάζουσα 5, 3, 5.
· σπουδαζομένοις σκήπτου Fr.

II, 7. τῶν σπ-ῖτων λίδων §6.
Σπενδαῖος, τὰ σπενδαῖα τῶν

Συρί: psalmi 2, 6, 11.

Στάγην, οἱ περὶ 13, 11, 1. τὸ
Μουσέιον ἐν Σταγίῳ 4, 16,

3. Σταθμισμένος άνθρωπος 7, 33.

Εταθρόσαι, ἡ τιν' οὐκ εταθρό-

σταῖς μέλιτι φυράσσοντες ἐμβάλ-
λουσι τῷ ὄντι Εἰς 4. σί.

Ετακτή, σφύρης κοπτομένης ελα-
- ος. Ερ. 4, 1129; ένοχη; τμήτης

Ibidem.: στανιή και πλάστη

Ἐκλογμὸς, τὰ ἐκ τῶν στ. ἐδά-
 φη Fr. 20, 33.

...δλου τοῦ πνεύματος ἐν πάθος

e. pl. 5, 12, 11 and 5, 14,
9.

Στακτήρ, πόσον, εἰς τὸν στατήρα
μέριμνα· ἔτι δὲ, 96. 11. 10

Σταφυλῆς ἀγρίας fructus similiti-
bus fructui : κῆς ἀμύλακος :

18, 11.
 Thompson; dykes; index in A3.

cadia 9, 15; 5. alii κέρως vo-
cant, ubi erat ὁ κέρως ὁ κέρως

- Σταχυηροὶ πληροὶ 9, 16, 4. τῶν

horti ductus est, sed sequitur
versus finem capituli IV. Ro-
rum quoque plura genera. Dis-
ferunt figura retunditatis aut
proceritatis: differunt et co-
lore nigriores ac rubentes: neo-
pauiores siccior traduntur colo-
res. Maxima tamen placent
candidi. Distant et magni-
tudine, prout multi cubitum
effecerit. Cum Theophrastus
ipse c. pl. 1, 20, 2. de ger-
mine tradat: ex γὰρ τῶν ὁμο-
γενῶν παύεται ποθέσθαι στέ-
χος ἢ ὁμόδος ἔχουσα πρὸς ἐν-
αὐτὸν ποτόν, unde Plinius
c. 7. Mas in palmitē floret,
femina citra florem germinat
tantum spicas modo, ubi Co-
dicēs spinas habent, non
debito nunc, veram esse et re-
stituendam Codicium scriptu-
rum στέχων. Quae sequuntur
verba, peritiosis medici curam
desiderant.

Στεχνώδης, τὰ στεχνώδη τῶν
στέχων 1, 14, 1. et 2. παρ-
τός τοῦ στεχνώδους 2, 3, 3.
Στέχον quomodo perdat plantas
c. pl. 5, 15, 6. ἐν ἁρτίῳ ἢ
στύβι περιλάττοντες 9, 20,
2. nota.

Στεγασμένα τῇ γῇ c. pl. 1, 12,
3.

Στεγρός, στεγρὸν καὶ φυλακισθὲν
c. pl. 6, 19, 3.

Στέγυν, φύλα εὐάτα ὅσα εἰς τὴν
θάλατταν ἐκπορεύονται κατεκρη-
νύτα, στέγυν 5, 4, 5. καθε-
κρησθέντα συμπίπτει καὶ στέγυν
5, 7, 4.

Στεφανόρος 7, 11, 2. στεχνώ-
δης, ab aliis ἀνδρόλυσος et
ὄστρεῦ vocatur 7, 11, 2. οὐ κατὰ
μέρος, ἀλλὰ διὰ ἅλου τοῦ στέ-
χους ἀνδρὸς 7, 11, 2. Sociale
villosum interpretatur Sprengel, sed vide annot. p. 618.

Στελεγματικός, 4, 2, 4.

Στέλαχος, ἀπὸ τοῦ στελέχους κα-
τάστος φύσθαι 2, 2, 3. ὅσα
ἐκ τοῦ στ. καὶ διαισθητόματα
φύττειται 2, 5, 5.

Στελεχώδης, μὴδὲ στελεχώδης, ἀλ-

λὲ δ' αὐτῶδες 3, 15, 2. στ. καὶ
ἀλγυδαλὸν φύλλος 3, 17, 1.
Στέλις, ἴστα καὶ ὄστρεα quibus
notis differant c. pl. 2, 17.
toto: nota p. 180.

Στερεοφύλλα c. pl. 6, 18, 8.

Στερεώδης, ἐν τοῖς στερεοποιῖς λαμ-
πρὸς πύκνους, ὅταν κατα-
κλυσθῶσι καὶ συμπέσωσι Fr. V,
29.

Στερεός, στερεόμενον dedi c. pl. 5,
17, 2. ubi erat στερεόμενον.

Στερεώμα navis, πρὸς τὸ χέ-
λυμα 5, 7, 3.

Στερεώσις, πότερον δὲ ἀρχῆς, τοῖς
δὲ ὡς στερεώσις δεῖ λέγειν c. pl.
6, 4, 2. πότερον κατὰ φύσιν
ἢ κατὰ στέρεσιν 6, 4, 3. ἐν
στερεώσι καὶ παρὰ φύσιν 6, 4,
6. τὸ στέρεος οὐ χρώμα, ἀλλὰ
στ. τοῦ φαιός ἐστι Fr. 20, 4.

Στερεητικός, ἐκ τῶν στερεητικῶν εἰς
τοὺς κατ' εἶδος μεταβάλλουσι
c. pl. 6, 6, 13, 6, 16, 8.

Στερεῖα καὶ ἀλεγεινά c. pl. 2,
10, 2.

Στερεῖα οὐ quo ligno fiat 5, 6,
2.

Στεφανηλόος 6, 8, 1.

Στεφανώματα, alias στεφανώμο-
τικὰ et στεφανώτικα, 6, 6, 1.
7, 6, 4. c. pl. 1, 13, 11, 3, 19,
1. στεφανώματικά 1, 12, 4, 6, 6,
1. φύσις — καὶ τῶν — καὶ ἀ-
βρότερον, τὸ ἀμύραντον, δὲ πρὸ-
χός c. pl. 6, 14, 9. Ἐσθότιας
τῶν στέφανων τὰ — καὶ c. pl.
4, 3, 3. τὰ στέφανωματα 5, 12,
2. στεφανώματα στέφει καὶ τοῖς
καρπείοις ἐπὶ πόλιν, ἀσύνμβριον
6, 14, 7. πρὸ μνησὶ καὶ ἀνδρο-
δὲ παραφυτεύουσι τοῖς — μασί,
φασι γὰρ ὡρεῖσθαι εἰς εὐσθότιας
6, 19, 1. nota. τὰ ἀνδρὸν καὶ
κατὰ — καὶ μνησὶ καὶ πρὸ μνησὶ
Fr. 4, 12.

Στεφανώτικα 1, 13, 3. 6, 1, 1.
c. pl. 1, 4, 2. btp.

Στεφανώτιδες, μύρρινοι pumilae
5, 8, 3. In Polluce 1, 27.
φασι στεφανώτιδες, sed Codex
optimus στεφανώτις habet. Sed
Athenaeus p. 296. στεφανώτις.

δὲ καὶ 15. pl. 469. Σεβὼν βί-
βλοι στερνοκαρπίδες habet.

Στημένοι διαλήψεις φύλλον 3, 18,
113.

Στήμων, οὗ στήμονες ἐπόμενοι
τῷ αὐτῷ Fr. III, 43.

Σταβηδὼνα, δέχεται τὸ ἐβλὼν 5,
4. 2.

Σταπύς, ἀνθρώπος στείχους Fr.
III, 37.

Σταγγυὸς πυρὸς 8, 4, 3. nota.

Στόροι, παρὶ τοῦς Στοβους χάλ-
κορυχία Fr. II, 26. ubi τὰ
πρὸς erat.

Στολβὴ τῶν φρυγανικῶν, foliacear-
um habet ἐν στερογγύλεγγε 1,

10, 4. alio nomine πρὸς παρὰ τὴν
ἀκκινδὺν ἐσθλὸν ἔχει φύλλον 6, 4,

9. ubi οὐκ ἐστὶν, ὃ ἐδιδυμῶν ὡς
Θυμὸς σποβὴς στήγην ὀφέλκωτα

dixit Hippocras. Vide in πυ-
θμῳ. Quarta vide in ὄϊος.

Στοιχειώδης κριθή 8, 4, 2.

Στοιχίω, αἰ. γένηται στοιχίω 3,
5, 3. ubi φύλλω 9, 18, 15.

Στοιχεῖον πεφύκει ἐν φύλλω 3,
12, 7.

Στραγγίτης πυρὸς n. pl. 3, 26, 2.

Στραγγουρίω 7, 6, 3. αἰ. 9, 11,
10. Fr. 4, 115.

Στραγῆ, ἡ πρῶτος τοῦ ἀσπρά-
γος καὶ ἀσπράγγα 9, 18, 9.

Στροπίος, ἐβλὼν στροπιδόν καὶ
ἐλπίστμονον 9, 13, 10.

Στρίφω, ἀσπίδα ἐν ταῖς ὀρε-
σιν αἰσπρόμενα 3, 9, 2. pr-

opuntia ἑστέρβη. δένδρον ἐ-
στέρμινον 3, 15, 3.

Στροβιλοειδὲς σχῆμα κατὰ τὴν
ἀσπιδὴν 9, 12, 9.

Στροβίλος, ὁ πρὸς proprie dicitur
fructus πίνης: avellanae den-

tas seu flos masculinus eiusque
aquamini, quibus compactus

spectatur, 2. Theophrasto com-
paratur cum strobilo: γέννην

ἐκαστος ὀγκύειται ἐκ μνηρῶν
μορφῶν, φολιδανῶν τῇ τῷ ἐκ,

καὶ ἀπὸ τοῦ στρόβιλου τῆς πίν-
ης, ὥστε καὶ ἀνομιλῶν, ἀλλὰ

τὴν ὁμῶν ἀσπρόβη πρὸ καὶ
χλωρῶν, πλὴν προμνηστέρων

καὶ ἀπὸ τῶν ἀσπιδῶν διόλου, 1,
6, 5, 6. ἢ γενετὸς πίνης, ὡς

statuunt hanc, opedertum dif-
ferentiam, ut στρόβιλος διὰ τῆς

παράλλης αἰτ στρόγγυλος καὶ αἰ

διακρίσκειν ταύτας, ὅδ. δὲ πίνης
ἰδιώτης μακρότερος καὶ χλωρὸς

καὶ ἤτις γένων 3, 9, 1.

πίτυς vulgodilicte putabatur a
πίνῃ, quod ἐστὶ καὶ πρὸ καὶ

ἐλπίτω φέρει, καὶ παρρησια
μύλλον καὶ τῷ καὶ πρὸν πινω-

δοισίον 3, 9, 5. Proprius
igitur καὶ πρὸς videtur τῆς

πίτυς: praeterea τῆς ἐλπίτης:
nam ἐν τῷ καὶ πρὸν ἀφ' ὧν

ἐστὶ καὶ πρὸν ὀλίγα ἐπὶ τοῦ
ἀπρὸν, ἐν δὲ τῇ τῆς θηλάας

ὄλως οὐδὲν, ut Alacedones re-
ferunt 3, 9, 6. Tamen, etiam

commune nomen est fructu-
um familiarum totius: nam in

classe arborum ἁπλῶν (δέν-
δρον) ἐπαγγέλλονται, ὡς

μη τις τῶν καὶ πρὸν ἐγγεῖον θῆ-
σει, διὰ τὸ καὶ πρὸν καὶ πρὸν

καρπῶν 1, 11, 3. ἢ αἰ, etiam
προσσημειώσιν οἱ τῆς πίνης

πίνης καὶ πρὸς καὶ ὄλως τῶν
καρποφόρων, προσσημειώσιν

γὰρ ἐπὶ τῶν καὶ πρὸν ἐκπρὸς
τὰ καὶ πρὸν καὶ κατὰ τὴν πίνην

καὶ οἱ α. pl. 1, 19, 1. Ita etiam
est ὁμοιότης πίνης τῆς πίνης,

τῆς πίνης, καὶ πρὸν καὶ πρὸν

1, 12, 2. ὡς αἰ, πίνης,
πίτυς, ὄλως καὶ πρὸν καὶ πρὸν.

Quoniam igitur στρόβιλος
proprie dicitur πίνης, etiam

tamen aliquod, καὶ πρὸν καὶ πρὸν
πίνης praescribit, καὶ πρὸν ἢ καὶ πρὸν

φῶρος hinc dicitur, quod ge-
nium non degenerat. 3, 2, 6.

3, 9, 4. e. pl. 1, 9, 2. ὡς
ait Th. in vertice assum-

mere στρόβιλος 3, 19, 9.
quod, ut intelligatur, refert

formam στρόβιλου eiusque dif-
ferentiam a conq. bene posse.

Est tertium fructus πίνης no-
men φθίω, unde φθιερφίως

vel φθιερφίως πίνης hinc a
Theophrasto nominata. Vete-

res Grammatici, ubi φθιερῶν
ὄρος Homericum interpretan-

tur; φθίω, ὅδ. τῆς πίνης καὶ

καὶ τὰ ἀνδρῶν στροβίλου.
 Ita Etymol. M. h. v. Cf. Schol.
 Aristoph. Vesp. 1106. Πύ-
 κης κωνοφόρου, quæ pinus pi-
 cea videtur esse, nucleos e-
 dules nuda ferens, κόνους,
 nucleos, inter edulia, τραγή-
 ματα; commemorat. Attica in-
 scriptio in Boeckhii Oeco-
 nom. publ. Atheniens. II. p.
 945. Unde apparet usus Atti-
 corum scriptorum, κόνων ani-
 στήν κωνοφόρῳ proprie dica-
 tum fuisse, ceterarum specie-
 rum στροβίλους esse. Sertior
 aetas et dialecti ceterarum
 graecarum gentium usum ho-
 rum vocabulorum mire varia-
 runt. Dioscorides I, 86. περὶ
 πίπτος agens fructum eius πι-
 πτῖδα vocat, τὸν καρπὸν τὸν
 εὐρισκόμενον ἐν τοῖς κόνεσι.
 Obiter is cum cortice huius
 memorat τὸν ψλοῖον καὶ τὰ
 φύλλα τῆς στροβίλου ad enu-
 dem usum. Deinde cap. 88.
 fructus scortem στροβίλους
 memorat ὄλους ἐκ καθαρῶν,
 qui videntur ad πύκην per-
 tinere. Nam initio cap. 85.
 est: ἔστι δὲ τὰς αὐτοῦ γένους
 καὶ ἡ λεγόμενη πύκη, εἶδες
 διαφέρουσι. Sed cap. 91. et
 93. distinguuntur ῥητίνη πι-
 πτῖνη, ῥητίνη, πινυίνη, στρο-
 βιλίνη. Suspicio igitur, Theo-
 phrasti πινυὴν κωνοφόρον seu
 pinum picæam ab aliis στροβ-
 βίλον vocatam fuisse, iho-
 etiam fructum eiusque nucle-
 um: quod apparet ex epi-
 grammate 6. Crinagoræ, Dios-
 coridi æqualis, ubi ἐνδοὶ
 μυελὸς ἐκ στροβίλου inter τῶν
 ῥημάτων commemorantur. Ip-
 sam arborem hæc nudes feren-
 tem στροβίλον dixit etiam Plu-
 tarchus Quæst. Conviv. 3, 2,
 1. τὰ δρυῶν καὶ πινσοφόρα
 τὸν πυτῶν, μάλιστα πύκας
 καὶ στροβίλους. Et 4, 3, 1. ἀπὸ
 τῆς πινυὸς illi putat: καὶ γὰρ αὐ-
 τῇ καὶ τὰ ἀειλάφιδένδρα, πιν-
 υὴ καὶ στροβίλοι, τὸν πινυὸς

καρπὸν τὰ κλωνοφόρα. Αὐ-
 τῇ καὶ καὶ ῥητίνῃ. ὁ δὲ πυτῶν.
 Ipsa vero illos nomen, non
 quam mutavit, quod equiden
 etiam. Igitur præter genus
 πινυὸς κωνοφόρου aliud non
 videtur supersse, cæsi στρο-
 βίλου nomen possit accommo-
 dari. Alia dabitur annotatio Lo-
 beckii ad Phrynichum p. 396.
 καὶ κωνοφόρος αὐτῇ καὶ ῥητίνῃ
 εἶδος nucleos nucia pineæ.
 Στρογγύλα ἔστι 5, 1, 5, 5, 5,
 3. opponantur τὰς παρακνή-
 θαι.
 Στρογγύλας, ἔστι ἑν-
 χέκοντος 4, 12, 2.
 Στρογγύλον, τὸ, ἵσως φύλλων
 ὄνα, sed capitulum, seminale
 non ἀναρτῶδες, 1, 4. solummodo,
 sed oblongum, ut pomechis, ha-
 bet 6, 4, 3. Sprengelius a
 saponaria distinxit, annotato
 loco Athenæi 11, p. 479. Schw.
 ubi στρογγύλον στρογγύλον e flore
 στρογγύλου nexus incompositus.
 Inter flores coronarios aetate
 florentes, sed lapidarios, 6, 1,
 3. folia: παρακνήθαι heraclii
 comparantur cum στρογγύ-
 λῳ. καὶ ὁ δὲ πυτῶν ἀναρτῶντος 3,
 12, 3. ubi nomen στρογγύ-
 λῳ editum legitur, ubi saponariam
 officinalem interpretatur Spreng-
 el, et in Dioscoride 2, 193.
 quæ simpliciter nominatur cum
 hac nota: καὶ οἱ ἐκαστοὶ καὶ
 χρῶνται πρὸς αὐτὰς τὸν
 ῥητῶν. Contra idem 4, 67. ubi
 papaver apumotum describit,
 consentiens ubique cum Theo-
 phrasto, ubi hic στρογγύλον, ille
 στρογγύλον nominat. At Spack-
 house dipsacum fullonum com-
 parat, addens: capitulis huius-
 μοδι ὁ δὲ πυτῶν ἀναρτῶντος 9, 14,
 quod falsum est gentis ratio-
 ne, et propter locum Theo-
 phrasti esse sed. Florem coro-
 narium idem Britannus a præ-
 cedente distinguens Loniceram
 periclymenum interpretatur.
 Addit Vidi Athen. Voluit sine
 dubio scire Athenæi supra

annotatum commemorare, sed in eo nulla est nota, qua flos dignosci possit. Vide Annot. meum p. 784. Addo locum Luciani in historia Alexandri praestigiatoris, ubi narrat, radicem στρουθίου τῆς βαφικῆς ῥίζης manducatam spumam facere. Hanc cum saponaria et radice lanaria romana composuit Ameilhon in *Mémoires de l'Institut, Litter. et Beaux Arts* T. II. sed is alterius uotitiam nullam habuit. In libro Hippocratico de natura muliebri p. 571. struthii radix trita et cum melle subacta in suppositorio adhibetur, addito: φύεται δ' ἐν Ἄνδρῳ ἐν τοῖς αἰγυαλοῖς. Alit tamen struthium Dioscorideum interpretantur gypsophilam struthium L. qua hodieque Hispani in lavandis et purgandis pannis utuntur. Cf. *Tozzetti Lezioni di Agricoltura* T. II. p. 177.

Στρούθιος μῆλεα, in exemplo fructuum, qui e bonis finis deterioriores, est etiam haec: καὶ ἐκ στρουθίου πυθωνίος 2, 2, 5.

Στρούθος Λιβυκή 4, 3, 5. στρουθὸν πτεροῖς ὁμοῖον φύλλον 4, 4, 5. ἀφ' εὐπτεράς θορυβοῦντις Fr. VI, 2, 3. λευκός Fr. VI, 3, 2. Vide etiam Στρούθιον.

Στροφεύς, στροφεύς πτελῖνοι τῶν θυρῶν 5, 3, 4. 5, 6, 4. Θυράς εἰαίνος 5, 9, 8.

Στροφή τῆς ῥίζης καὶ τοῦ φλοιοῦ 3, 13, 3, ubi Urbinas επιστροφή habet.

Στροφιγὲς ἐκ μήτρας 5, 5, 4. et 6.

Στρομων Plinius 4, 9, 1.

Στρομφός, ὕλη ἀστραβεστέρα καὶ στρουφνότερα 5, 11, 11. solidior Gazae, mallei rigidior. item c. pl. 3, 7, 2. βρύα στρουφνότερα 3, 11, 4. ἀκανθαί στρουφναί, σκληραὶ de tribulo. Dioscorides 4, 15. ῥαβδία στρουφνά καὶ λεπτά. avium σάρα στρουφνή Fr. 1, 44.

Στρομφός c. pl. 3, 17, 8.

Στρούχνος, δ, ὁμωνυμία τινὶ πάντεως εἰλημμένον δ στρουχύνος δ μὲν γὰρ ἐδωδής καὶ ὡς περ ἡμερος, καρπὸν ἔχων ῥαγώδη· ἑτεροὶ δὲ δύο τίττον, δ μὲν ὕπνον, δ δὲ μανίαν ἐμποιεῖν δύναται, πλείων δ' ἐστὶ δοθεὶς καὶ πτείνει 7, 15, 4. nota p. 635. Inter olea silvestria τὸν στρουχύνον καὶ ὡμὸν ἐσθλοῖον, ὃν καὶ εὐήπατον τινες προδιδόν [ἐκάλεσαν] 7, 7, 2. ubi memorabili varietate Medicei libri εὐβήπεινον, Urbinas εὐκήπεινον habent. συνώνυμοι δὲ καὶ οἱ στρουχνοὶ καὶ οἱ τιθιμαλλοὶ τῶν γὰρ στρουχύνων ἃ μὲν ὑπνώδης, δ δὲ μανικός· καὶ δ μὲν ὑπνώδης ἐρυθρὰν ἔχων τὴν ῥίζαν ὀνυτιομένην ὡς περ αἶμα, ξηραίνομένην δὲ λευκὴν, καὶ καρπὸν ἐρυθρότερον κόκκον, φύλλον δὲ τιθιμαλλῶ ὅμοιον ἢ μῆλεα τῇ γλυκείᾳ, καὶ αὐτὸ δαδὺν καὶ σπιθυμὴν μέγα (vulgabatur πυθυμὴν μέγας. Urbinas πυγμὴν μέγας habet, correxit Dalecampius.) — φύεται δ' ἐν χαράδραις καὶ τοῖς μνήμασιν· δ δὲ μανικός, οἱ μὲν θυρὸν (βρυόρον A. Med: βρυόρον Urbinas) καλοῦσιν αὐτὸν, οἱ δὲ περισσὸν (πέρσιον Diosc. et Plinius), λευκὴν μὲν ἔχει τὴν ῥίζαν καὶ μακρὰν ὡς πήχεως καὶ κοίλην — ἔχει δὲ τὸ μὲν φύλλον ὅμοιον εὐζώμῳ, πλὴν μείζον, τὸ δὲ πτύλον ὡς περ γηθύον, μείζον δὲ καὶ παχύτερον (μείζον — παχύτερον Medic. Urb.), ὅσον καὶ δὲ καὶ πλατάνον καρπὸν 9, 11, 5. et 6. nota p. 767 — 772. in Arcadia nascitur δ στρουχύνος ἀμφοτέρως, ὃ τε φοινίκου ἔχων τὸν καρπὸν καὶ δ μέλανα 9, 15, 5. nota p. 799. τὰ μὲν στρουχύνον, ὅστε παρακινεῖν καὶ ἐξιστάναι 9, 19, 1. nota p. 828. similacis asperae fructus similes τῷ στρουχύνῳ καὶ τῷ μῆλωθρῳ 3, 18,

11. ubi Urbinas τρύχνα habet ubi Pletho καρπὸς βοτρωνίδης excerptat. Photii Lexicon cum Erymol. M. Τρύχνος ἡ πῶα. Θήλυκός λέγεται τὴν τρύχνον, οὐ τὸν τρύχνον, σὺν τῷ α δὲ στρύχνον οὐδαμῶς εἶπον. Sexus feminei vestigium nullum alibi repertum, sed scripturam τρύχνος uñō in loco servavit Urbinas. In Theocriti Idyllio X, 37. ἃ φανὰ δὲ τρύχνος alii Codices τρύχνα habent. Scholiast: τρύχνος δὲ καὶ τρύχνη εἶδος λαχάνου, ἡ κοινῶς λεγόμενη ἀγριομελιτζάνα. Sprengelius τὸν ἐδωδιμον in priore editione cum solano melongena, Dioscoridis 4, 71. κηπάιον cum solano nigro comparavit, in altera somniferum et edulem στρύχνον Theophrasti confudit et utrumque physalin somniferam interpretatus est. Tertium ad solanum insanum retulit. Stackhouse ἐδωδιμον cum solano melongena, ὑπνώδη cum physalide somnifera, μαρινόν cum atropa belladonna comparavit. Στρώμα, ἐν τοῖς στρώμασι κατακείμενον c. pl. 8, 14, 4. Στρωματεῖς, οἱ, τοὺς κρίκους τοὺς εἰς τοὺς στρωματεῖς τοὺς διαποικίλους 4, 2, 7. putatur esse pro στρωματοδέσμονς. Cf. Lobeck ad Phrynichum p. 401. Στρωμνή, ἡ χρῆσις τῶν διαπρωμάτων εἰς τὴν στρωμνὴν Fr. 4, 58. Στρωτήρ, τοὺς στρωτήρας ἢ τὰς δοκούς ἀριθμεῖν Fr. VIII, 12. Στῶς, αἱ στῶες, αἵπερ μάλιστα εἰσδύονται εἰς τὰ σώματα c. pl. 5, 14, 4. Στυπηγιάδῃ ὕδατα c. pl. 2, 5, 1. Στύραξ inter ea, quibus ad aromata utuntur 9, 7, 3. nota p. 739. e styracē officinali. Στύρις, αἱ στύρις ἐν τῇ βαφῇ Fr. 20, 22. Photii Lexicon: Σμυρρονισμῖνον, σμύρνη ἐπὶ

στυμμένον. μύρον γὰρ παρὰ τὸ τῇ σμύρῃ συνίπασθαι. Sic et Erymol. M., sed breviter, et peius ἐνιστυμμένον Hesychius. Aristot. Probl. 22, 11. καὶ βυτιόματα τοῦτου ἔκαστον προβρέχουσιν ἐν τοῖς στρυφνοῖς, καὶ διεργασθέντα μᾶλλον διεχέσθαι τὴν βαφῇ.

Σύβαρις, ibi quercus aliqua post caniculam germinat 1, 9, 5.

Συγγράφονται οἱ ἀρχιτέκτονες 5, 5, 4. παραιρῶν τὰ πρὸς τὴν μητρὰν 5, 5, 5. c. pl. 2, 11, 3.

Συγκαθίζω, τὰ νέφη διὰ τὸ βάρος εἰς τὰ πόλλα σ—ίλει Fr. VI, 1, 3.

Συγκαίω, attice συγκάω, συγκαίεται καὶ παχύνεται ὁ ὄπος c. pl. 5, 9, 8.

Συγκάκνει τὴν ὁσμήν Fr. 4, 56. Συγκείμενον, τὸ, σπέρμα μετὰ τοῦ περικαρπίου 1, 2, 1. γίνονται οἷον φακοὶ συγκείμενοι 3, 18, 5. τὰ μυθώδη οὖν ἀλδύος σύγκειται 9, 18, 2.

Συγκλείσις Fr. 4, 36.

Συγκόπτω, συγκοπόμεθα τι λέγουσι Fr. VII, 2.

Συγκρούσις τῶν ἀνέμων γίνεται Fr. V, 54.

Συγχωρεῖν, τὰ δ' ἄλλα συγχωρημένα τῇ φύσει τίθεται c. pl. 2, 3, 5. nota. τοῦτο συγχωρεῖται τῷ μὴ θανάσσει c. pl. 5, 3, 3. nota.

Συζύγλα, κατὰ γόνυ καὶ συζύγλα 3, 11, 3. 3, 13, 5. 3, 15, 4.

Συήνη, ἢ Συήνης πρὸς Ἐλεφαντίαν πόλιν Fr. II, 34.

Συκαμίνος, ἡ morus, συκαμίνων μητέρα ὀλλήρα 1, 6, 1. ubi Gaza mori vertit et Urbinas liber συκαμίνου habet. συκαμίνων καρπὸς 1, 10, 10. Hos fructui quomodo insideat 1, 13, 4. τὸ εὐκὸν παλαιούμενον μέλαν γίνεται 5, 4, 4. item praecipue γλισχρὸν καὶ συκαμίνον 5, 5, 2. fructum nudum profert, et sero germinat, sed tanto cum impetu, ὥστε καὶ ψόφον ποιεῖν c. pl. 1, 17, 2.

nota. ἡ σὺν. ἐλαφρόν τινα καὶ ὑδατώδη καὶ μικρόν ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ δένδρου ἔχει τὸν καρπὸν c. pl. 2, 11, 11. τὸ συκαμινον ἐρυθρόν δὲν δξύτερόν ἐστιν ἢ λευκὸν c. pl. 6, 6, 4. Morus nigra et alba intelligitur. Rubi fructum bene describit Phanius Athenaei 2. p. 158. Schw. τὸ μέρος τὸ βατώδες, ξηρανθείσης τῆς σφαίρας τῆς συκαμινώδους, σπινθηρικήν ἔχει τὰς γονὰς καθάπερ ὑποφαινούσας καὶ διαφανὲς ἔχει πραθυρὰς καὶ ἀχύμους. ubi Edd. ἔχει τὰς συκαμινώδεις διαγονὰς — ὑφαινούσας καὶ διαφανὰς — εὐχύμους. nuperus Editor temere edidit καθάπερ ὑφάντους καὶ διατροφὰς — εὐχύμους.

Συκαμινος ἡ *Αἰγυπτία* 1, 1, 7. 1, 14, 2. fructum e caudice profert. Is quomodo maturatur c. pl. 1, 17, 9. et 2, 8, 4. *συκαμινος* ἡ ἐν Αἰγύπτῳ ἐν τοῦ στελέχους, οὐκ ἐκ τῶν ἀκροτέων τὸν καρπὸν φέρει, εὐβλατῆς τις οὖσα καὶ εὐτερος πρὸς καρποτοκίαν c. pl. 5, 2, 4. *Ficus Sycomoros* L. Locum de singulari natura ligni in aqua demersi h. pl. 4, 2, 2. praeter Plinium (in annotatione p. 281.) vertit Isidorus Hispalensis Etymologiarum 17. c. 7. sect. 17. *Ficus Aegyptia* fecundior fertur, cuius lignum in aquam missum illico mergitur, et quum in limo aliquamdiu iacuerit, deinde in superficiem sustollitur versa vice naturae, quando madefactum debuit humoris pondere residere.

Συκὴ Αἰγυπτία, alias *κερώνια*, 1, 11, 2. 1, 14, 2. describitur 4, 2, 1. *σύνιον Αἰγυπτίων* γλυκὺν δὲν ἐνιαχοῦ πακώδες Fr. IV, 5. Est *Ceratonia siliqua* Lin.

Συκὴ Ἀλεξανδρεία 3, 17, 4. et 5. *Pyrum Amelanchier* Sprengel, *Lonicera pyrenaica* Theophr. oper. T. V.

Stackhouse cum Bodaeo interpretatur. Cf. Annot. p. 254. *Συκὴ θαλαττία* 4, 6, 1. describitur 4, 6, 9. *Fucus turbinatus* Gmelini, iudice Sprengelio. *Συκὴ Ἰνδία*, rami eius radican- tur 1, 7, 3. describitur 4, 4, 4. *notae* p. 304. seqq. *Θαυμαστή* οὖσα τῷ μεγέθει μικρόν ἔχει φύσει σφόδρα τὸν καρπὸν καὶ ὀλίγον — σφόδρα μεγαλόφυλλος c. pl. 2, 10, 2. *nota* p. 150. *Ficum Indicum* Sprengel, *Rhizophoram Mangle* comparavit Stackhouse. Rami radican- tes utrique generi communes, sed fructus et locus natalis plane diversi rhizophorae non conveniunt. De ramis germinibus radican- tibus: εἰσι δὲ αἱ ῥίζαι φνόμεναι διδ- δηλοῖ πρὸς τοὺς βλαστοὺς λευκότεραι γὰρ καὶ θασιταὶ καὶ σχολιαὶ καὶ διφυλλοί. ubi Gaza evidentissime a ramis discernuntur vertit. Miror βλαστὸς dici ramos, cum Theophrastus affirmet: καθήκειν ἐκ τῶν κλάδων τὰς ῥίζας — οὐκ ἐκ τῶν ῥιζῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἔνων καὶ ἐκ παλαιωτέρων. Annotini vero rami vix recte βλαστοὶ dici videntur. In loco altero 1, 7, 3. de eadem fico est: ἀπὸ γὰρ τῶν βλαστῶν ἀφίησι, μέχρι οὐ ἂν συνήψῃ τῇ γῇ καὶ ῥιζωθῇ. Denique de hederā 3, 18, 10. ἐκ γὰρ τῶν βλαστῶν ἀφίησιν αἱ ῥίζας ἀνὰ μέσον τῶν φύλλων, αἰσιπερ ἐνδύεται τοῖς δένδροις καὶ τοῖς τεχνίοις. Igitur dubitari posse non videtur βλαστοὺς dici nova anni cuiusque germina et ramos novellos, sed annotinos fici Indicae, quos κλάδους etiam Theophrastus vocat. Superest, ut cetera praedicamenta cum natura comparemus, quam a nemine accuratius reperi explicatam quam a Rumpio Herbarii Amboin. T. III. p. 127. et 133. Priore loco est: *Ramorum crassissimi plurima emittunt*

filamenta deorsum navigatorum filamentorum crassitiam habentia, sed vaga magis et rariora quam in subsequenti parvifolia specie, quorum extremitates bifidae sunt, atque horum singula iterum bifida sunt, donec terram tangent, cui parvis fibrillis sese insigunt adeo firmiter, ut instar chordarum tensa sint. Altero vero est: Longa ista fila ex arboris ramis dependentia, licet rara, ad ligacula apta sunt, quae saepius ad pollicis crassitudinem inveniuntur, miris gyris et volvulis sibi intricata. Unde colligere posse mihi videor, radículas novas, prouti primum prodeunt, recte albas dici, eoque colore a ramulis distingui. Deinde eadem *δασυῖαι καὶ σκολυαὶ* dicuntur, quae verba interpretor densae atque implicatae nec rectae. Superest vocabulum *δίφυλλος*, quod ut naturae congruat, aut cum Dalecampio mutandum videtur in *ἄφυλλος*, aut in *διφύεις*, ut cum Rumpfii *bifidae* conveniat.

Συκὴ Ἰνδική ex loco 4, 4, 5. posuit Stackhouse p. LXIII. ficum religiosam interpretatus. Verba sunt Theophrasti post Indicae ficus notitiam: Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον δένδρον καὶ τὸ μέγεθός μὲγα καὶ ἡδύκαρπον θανυμαστὴς καὶ μεγαλόκαρπον, καὶ χρῶνται τροφῇ τῶν Ἰνδῶν οἱ σοφοὶ καὶ μὴ ἀμπεχόμενοι. ubi Stackhouse in annotatione p. 205. putabat Theophrastum e similitudine radicationis pensillis communi nomine *συκῆς* genera duo diversa, ficum religiosam et rhizophoram, confudisse. Deinceps verba praescripta de Musa paradisiaca interpretatur. Quae sequitur arbor in eodem loco: Ἐτερον δὲ, οὗ τὸ φύλλον τὴν μὲν μορφὴν προσημειωμένης, τοῖς δὲ στρούθων πτεροῖς ὅμοιον, ἃ

παράλινται παρὰ τὰ κρήνη, μήκος δὲ ὡς διπλησιαίω: eam Stackhouse comparat cum *Areca catechu* e familia palmarum. Quartam Indicam ibidem, οὗ δὲ καρπὸς μακρὸς καὶ οὐκ εὐθύς, ἀλλὰ σκολιδός, ἐσθιόμενος δὲ γλυκὺς, cuius esu noxio Alexander exercitum interdixerit, suspicatur ad *strychnon* nucem vomicam referendam esse, cuius mira prominentia nucis incurva sit ex apice pomi. In Catalogo II. *συκὴν Ἰνδικήν* e libro 1, 10. rhizophoram manglie interpretatur, et p. LXXIII. contra Sprengelium monet, folium praelongum indivisum *στρούθιο φύλλον δένδρου* (sic) minime convenire musae folio, nec simile esse plumae *struthionis*. Nihilo minus in opinione sua perstitit Sprengel p. 69. ed. sec. Quod ad rhizophoram attinet, probabilius mihi videtur, hoc genus intelligi 4, 7, 4—7. ubi de arboribus insularum sinus Arabici et Persici narratur, arbores magnas nudis radicibus extare, quae maris aestu inundantur.

Συκὴ Κυπρία Cretae describitur 4, 2, 3. Eandem cum ficu *aycomoro* facit Sprengel p. 62. ed. sec.

Συκὴ Λακωνικὴ *φλυδρος* 2, 7, 1, 2, 8, 1. ὑδρεύεσθαι φέρεται καὶ τὰ ὑψόρου ζῆτι c. pl. 3, 6, 6. *Λακωνικὰ* σῦκα parva fuisse docet locus Athenaei 5, p. 294. Schw.

Συκὴ ἐν ταῖς πέναις quid? 3, 9, 3.

Συκὴ, ficus communis, *ἔρινα* τὰ προσημειωμένα φέρει, quaedam etiam *ὀλυνθοφοροῦσι* 3, 7, 3. Aegypti ficus exsuecra et parva provenit c. pl. 2, 3, 8. ἡ συκὴ μόνη διακρίσθεται μικρὸν πρὸ τῆς βλαστήσεως c. pl. 3, 7, 10. *σχίσιν* τοῦ στελέχους δέχεται c. pl. 5, 16, 3. *συκὴ* ποτὶ κατὰ χειμῶνα

τοῦ ἔργου διοικιστοντος ἤνεκα
καρπὸν c. pl. 5, 1, 2.

Χάμνος, ἔλαιον τῶν σμύλων δ
καπνὸς δριμύς Fr. III, 72.

Χυκόν, οὐκὸν ἀνερίναστον et ἤρι-
ναυμένον quibus notis digno-
scantur 2, 8, 3. Athenaeus III.
p. 302. Schw. e secundo hi-
storiae posuit haec verba: φη-
σὶ γένος τοιοῦτόν τι εἶναι σύ-
κων, οἷον ἡ Χαρίτιος Ἀρτίσιος
καλουμένην. ubi Editores Χαρί-
τιος ἢ Ἀρ. coniecerunt, nu-
per timas Ἀρτίσιος ἢ Ἀρ. e loco
Plinii 15. c. 18. s. 19. ubi fi-
cus aratia alba, pediculo mi-
ditimo latissima, memoratur,
in aliis Codicibus aritia scri-
pta.

Συλλογιστὴν, ὃ δὲ αἶτος ἐν ταῖς
ἀγαθαῖς συλλογῶν μὲν πλείω
c. pl. 1, 18, 2.

Συλλέγω, τοῦ πῆσαι καὶ συλλέ-
γειν (τὰς ἀγρότητας) c. pl. 6,
11, 16. nota.

Συμβάλλομαι, οὐ μικρὰ συμβάλ-
λουσι absolute 8, 7, 7. μεγά-
λην μερίδα Fr. 4, 60.

Συμβάλλω, τοὺς τόπους ἀνάγει
συμβάλλειν ἰαντοῖς; colre, Fr.
I, 59.

Συμβίσις, προσφιλή ἀλλήλων καὶ
σύμφα c. pl. 2, 17, 5. ubi
erat συμπόσιον.

Συμβίσις, πρὸς τὸν κίττον συμ-
βαίνει 2, 1, 2.

Συμβίσις, vide Σύμφως.

Συμβλαστὴς c. pl. 2, 3, 3. ubi
e Scaligeri coniectura σύβλα-
στὴς scriptum est.

Συμβλητὸς, οὐ συμβλητοὶ τὸ
πλήθος c. pl. 6, 3, 4.

Συμμετρίω, πρὸς ἀνάλογον αἱ τοι-
αῦτα τροφαὶ — τροφῶνται c. pl.
6, 18, 4.

Συμμετρία, εἰς συμμετρίαν τῆς
μετέρας χρεῖας ἐκπιπᾶν
τοὺς πλοῦτος c. pl. 1, 16, 2.

Συμμετρός, κρᾶσις ἑξὺν τῇ γεύ-
σει — ἑξὺν καὶ σφοδρότερα c.
pl. 6, 12, 6. φῆλλα συμμετρία
καὶ προσφιλή Ibidem.

Σύμμεσις c. pl. 2, 19, 3; op-
ponitur δίοσις.

Συμμεν, συμμεννήκα κατὰ τοῦ
μάχου 3, 5, 6. 4, 7, 7. et 8.
τὸ στάμα τῶν χλωτῶν 4, 11,
4. συμμενὶ πληγέντα τὰ ἔλαια
5, 3, 4. opponuntur δίοσις
ταῖς 5, 3, 5. τὰ χλωρὰ ἔλαια
συμμενὶ 5, 6, 3. 5, 7, 4. συμ-
μενὶ καὶ ἀνολύσθαι τὰ ἀν-
θη c. pl. 2, 19, 1. ὅσα πλη-
γέντα καὶ σχισθέντα συμμενὶ
πάλιν καὶ συμφύεται c. pl. 5,
16, 3. συμμεμνηστὴς οἱ πόροι
Fr. IX, 22.

Συμπαθὴ γίνεται καὶ βλαστάνει
c. pl. 1, 7, 4.

Συμπαροκολούθει βλαστάνοντα
καὶ ἀνθεῖντα πλείω χρόνον c.
pl. 1, 22, 4. Vide παροκο-
λούθει.

Συμπάχω, ἔσαν τῇ ἐργασίᾳ
συμπαθὴ c. pl. 5, 10, 13. ubi
erat συντηγὴ; nota.

Συμπατὴν, καταπατομένω καὶ
συμπατομένω 2, 7, 5. sed
ibi Urbinas καταπονουμένων
habet.

Συμπαράνω, ταῦτα πάντα — γαί-
ναι διὰ τὸ — Fr. I, 89.

Συμπνίτω, τὸ συμπεπνῶς, op-
ponitur τὸ ἀνεωγμένον c. pl. 1,
4, 4.

Συμπλέκω, δεῦν συμπλεκῇ c. pl.
5, 5, 4.

Συμπλήρης, στερεὸς καὶ συμπλή-
ρης μικροῦ πόλεμος 4, 11, 10.

Συμπληροῦν c. pl. 1, 3, 5. nota.
τὸ ῥόδιον σ — ροὶ τοὺς πόρους
Fr. 4, 45.

Συμπνίγω c. pl. 6, 11, 6.

Συμπνύνθαι καὶ πνύνθαι c. pl.
5, 4, 2.

Συμφαίνοντα vitiose scriptum le-
gitur c. pl. 2, 3, 5. ubi re-
ctius libri συμβαίνοντα habent.

Συμφανής, συμφαντοτέρας τὰς
αἰτίας c. pl. 3, 18, 2. συμ-
φανῇ ποιεῖν τὴν ἀμαρτίαν Ari-
stot. Probl. 19, 14.

Συμφερίσθαι πάντως 4, 15,
2.

Συμφράττων καὶ πυννῶν τοὺς πό-
ρους Fr. X, 6.

Συμφραεῖς καὶ πύννωσις c. pl.
K k 2

3, 11, 3. Συμφύονται οί
πρόοι 6, 11, 7.

Συμφύουσα καὶ καταμαρμαίνου-
σα τὴν ἀρχὴν Fr. III, 62.

Συμφυῖς, δένδρου μέρος τι συνε-
λήφθη ὑπὸ θατέρου συμφυῖος
γενόμενον 5, 2, 4. λήθος πλα-
τὺς καὶ συμφυῖς c. pl. 3, 6,
5. *nota*. κλυφός ἥμισυ συμ-
φυῖς μεγάλων βασιλικῶν c. pl.
4, 2, 1. αἱ ῥίζαι καὶ ἡ κλήθ
συμφυῖς οὐδὲν συμπαύχουσι
c. pl. 4, 4, 8. Ἐπεὶ ἐν γίνε-
ται καὶ συμφυῖς Fr. 4, 19.
συνεχίστατος καὶ συμφυῖστατος
δ' ἡ μῆρος Fr. VII, 10.

Συμφύομαι, πληγόντα καὶ σχι-
σθέντα συμμύει· πάλιν καὶ συμ-
φύεται c. pl. 5, 16, 3.

Συμφυῖς τοῦ ῥιζίου 9, 2, 6.
nota. γίνεται ἐν τῇ συμφύσει
— οὐδὲν ἄλλο ἢ τῆς συμφυῖος
— ποικύσεως c. pl. 5, 5, 3.
διὰ τὴν συμ. καὶ τούτων Fr. I,
79.

Σύμφυτον non nominatum de-
signat ἢ ῥίζα ἢ συντεταγμένη τοῖς
πρόοι συνάγει εἰς ταῦτό καὶ
οἷον πηγνύει 9, 18, 2. *nota*
p. 814. 815. Dioscorideum 4,
10. symphyton officinale in-
terpretatur Sprengel.

Σύμφυτος, σύμφυτον ἔστι πᾶσι
τοῖς αἰσθητοῖς τὰ συγγενῇ
γνωρίζω Fr. I, 1. σύμφυτον
ἔπαιν τὸ ζῶν τῷ ζῶντι, καὶ
μάλιστα τὸ δημογινές, διὰ τὸ ἀ-
φελωθῆ c. pl. 5, 5, 2.

Συμφύω, κεφαλὴ συμπερικυτὰ πως
ἐκ πλειόνων εἰς ταῦτό 4, 12,
3. τὸ εὖλον ἀδύνατον συμφύ-
ται 9, 2, 6.

Συμφωνέω, χρῆ συμφωναῖσθαι
τοὺς λόγους τοῖς εἰρημένοις c.
pl. 1, 1, 1. *nota*.

Συμφωνός, ἄλλα τοῦτο μὲν σύμ-
φωνον c. pl. 6, 11, 13. *nota*.

Συμφυάω, τὰ τῶν μύλων σπέρμα-
τα σ. 1, 11, 5. ἀδιόφρακτα καὶ
ἔσπερ συμφυάωρτα ἔλλοβα 8,
5, 2.

Συνάγεται c. pl. 2, 4, 8.

Συνάγω, εἰς δεῦρ συνάγειν 3, 10,
5.

Συναγωγή, ἢ, εἰς δεῦρ φέρον 3, 10,
5.

Συναπολουθεῖ τῇ φύσει 7, 2, 9.

Συναλείρω, ἢ ὑγρὰ καὶ πηλώδης
γῆ, ἐὰν ξηρανθῇ, συναλείρει καὶ
οὐ διαδίδωσι c. pl. 3, 23, 1.
Similiter Anaxagoras apud
Aristotelem Meteorol. 2, ubi de
terrae motu, ait: τὰ αἶνω τῆς
γῆς συναληλέσθαι διὰ τοὺς
ὄμβρους· ἐπεὶ φύσει γὰρ πᾶ-
σαν ὁμοίως εἶναι σφοδρῇ.

Συναμφοτέρον, τὸ συν. ὅσον δεῦ-
ραρον 9, 11, 9.

Συναναπληροῦσθαι ἐξ αὐτῶν 4,
13, 4.

Συναρθεῖ δ' οἶκος τῇ σταφυλῇ Fr.
4, 63.

Συναρθεύομαι, ζῶν α. 3, 2, 2.
c. pl. 1, 18, 3.

Συναπολαύω, συναπολαύει τι καὶ
τοῦ πέρτερ ὀχυμὸς c. pl. 6, 8, 3.

Συνάπτω, μέχρι οὐ ἐν συνάψει
τῇ γῇ 1, 7, 3. 4, 4, 4. 4, 8,
6. συνάπτειν ἐπὶ τῇ γῇ 4, 10,
3. *nota*; sed Urbinas recte in
omittit. συνάπτει τὴν ῥίζαν τῇ
γῇ 3, 11, 2. ἢ καὶ συνάπτειτο-
σι, πρὸς τὸν λοβὸν c. pl. 4, 7,
5. εἰ τι ἄλλο συνάπτει πρὸς τὴν
ἀσπίδα ταύτην 4, 12, 2. τὰ
σχήματα συνάπτει πως εἰς τὰς
δυνάμεις 6, 1, 2.

Συναρτῶ, vide συνάπτω. τὰς
αἰσθητοὺς πάσας συνηρτῆσθαι
πρὸς τὸν ἐγκέφαλον Fr. I,
26.

Συνατῶ, τὰ τοιαῦτα συνάπτειν
βουλομένων ἔστι τὰς ἐκπύων
τέχνας 9, 19, 3.

Συναφῇ πρὸς ἀλλήλους c. pl. 4,
12, 8. τὸ θερμοποιεῖσθαι διὰ
τὴν συναφὴν καὶ κατεμύειν Fr.
III, 33.

Συνδύεσθαι ἢ ὅλη μορφή 1, 1,
8.

Σύνεργος, οἱ συν. τόποι ὄντες 8,
2, 10. ἢ τελεώσεως 8, 6, 5.
ὁρρος, διὰ μακροῦ c. pl. 1,
3, 5. συν. κινήτων c. pl. 6,
9, 1. ἢ αὐτῇ ἢ καὶ σύνεργος
αἰτία 6, 11, 9. σύνεργος αὐ-
τοῖς c. pl. 1, 14, 3.

Συνεθίζω, τοῖς συνεπιθωμένοις 9, 16, 9.

Συνεπιλησθῆναι τροφή c. pl. 3, 14, 8.

Συνίμι, συνιδόντος καὶ οἷον πληγνύμενου τοῦ ὕγρου c. pl. 2, 19, 3.

Συνεκτελεῖν, συνεκτελέσαντος τοῦ ἡλίου c. pl. 1, 13, 9. ubi male editum συνεκτελέσαντος.

Συνεκτελός, vide in Συνίσταμαι.

Συνεκτελεῖται τῇ θερμότητι τοῦ σπέρματος c. pl. 5, 6, 11. ubi συνεκτελεῖ editum.

Συνεκπλεγμαίνειν Fr. VII, 12.

Συνελλίτομαι, τὸ ἐντός συνελίττεται καθάπερ συνερηγμένον 4, 7, 5.

Συνεμφαίνεται τις ὁμοιότης 1, 12, 2. τὰς ἰδίας μορφὰς συνεμφαίνοντας 3, 8, 1. οὐ συνεμφαίνουσα erat c. pl. 6, 6, 3. ubi Heinsius συναύξουσα dedit.

Συνεξικμάζει τὰ περιττώματα μετὰ τοῦ ἰδρώτος Fr. IX, 13.

Συνεξίζειν Fr. 4, 62.

Συνεξομοιά, τριγωνήσαντα τὰ ζῶα συνεξομοιοῦνται c. pl. 1, 9, 3.

Συνεπαδόντες τινα ἐκαστὴν 9, 10, 4.

Συνεπιλάμπω, διὰν ἐπομβραῖαι γίνονται καὶ ἐὰν ἡλιοι συνεπιλάμπωσιν c. pl. 4, 4, 13.

Συνεργάζομαι, συνεργαζομένης καὶ συνημειρομένης 6, 3, 3. γῆ μάλιστα συνεργαζομένη c. pl. 3, 12, 1. — ζεται πρὸς τὸ — Fr. VII, 15. ubi συνεργεῖ 16. requiritur.

Συνιστηνῆα δητῆρ 9, 2, 2.

Συνίσχου, τὴν συνέχειαν τοῦ ἡλίου ἐξαιρεῖ τὰ ἀρώματα Fr. 4, 18. συνεπείσεις λέγων Fr. 2, 8. διὰ τὸ μάλιστα ταῦτα κηρῶσαι καὶ συνέχειαν ποιεῖν Fr. 20, 6. τὸ σπλῖξον ἐστὶ συνέχεια φωτὸς καὶ πυκνότης Fr. 20, 14. συναφει καὶ συνεχεῖα τῆς βαφῆς 16.

Συνίσχης, ἡ σκίφης ἰδιότης τοῦτων οἷον συνεχῆς οἶσα τοῖς πρότερον c. pl. 6, 3, 3.

Συνίσχεται τὰ περικλῆματα ὑπὸ

τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ἑσπέρου καὶ τῆς ἑσπέρης c. pl. 1, 21, 2. 2, 4. τὸ ἑσπέρου ἐσπέρων συνίσχεται c. pl. 6, 18, 8.

Συνίσχω, τὸ ἄκρον εἰς ὃξὺ συνηκον 3, 11, 1. 3, 12, 7. 3, 13, 5. 3, 14, 2.

Συνημειρομένη καὶ συνεργαζομένη γῆ 6, 3, 3.

Συνηρηγεῖν 3, 1, 5.

Συνδιδραμεῖν c. pl. 1, 3, 4.

Συνδίδωσι, ῥοδίζουσι τὰς συνδίδουσις, ἀνοηγόμεναι δ' ἐξέδουσι τοῦ ῥοδίου ἢ μάλιστα Fr. 4, 47. nota. ibi ἡ σύνδιδος ὁμοῦ ἀνταδίδει. eorum compositio e siccis 57. et 69. ἡ χρῆσις εἰς τὴν τῶν ἱματίων ὁμῆν 58.

Συνδιδραμεῖν ποιῇ τὰς διαφορὰς ἢ κοινὴ χρῆσις 1, 14, 4.

Συνδιδάω, διὰν συνδιδάωσι ἐκαστοῦ κλήματος τὸ ἥμισυ c. pl. 5, 5, 2. sed ibi Urbinas libet rectius συνδίδωσι habet.

Συνιδάω εἰς βυθὸν Fr. 4, 29.

Συνιεννίσθαι erat c. pl. 2, 4, 4. ubi διεννίσθαι dedit.

Συνίζω, συνίζουσιν αἱ φλέβες, opp. ἐμψυσθῶσι Fr. IX, 25.

Συνικμάζω, ὁ σίτος διὰν εἰς θεμῶν συνειδῇ, συνεικμάζεται c. pl. 4, 13, 6. nota. λέθους καταβρεχθέντος καὶ συν—θῆναι Fr. II, 10. Vide etiam συνεικμάζω.

Συνίσταμαι, καρπὸς συνιστηνῆος καθάπερ εἰς σφαῖραν 3, 13, 6. τὸ θῆλυ συνιστηνῆος μᾶλλον 6, 2, 6. συνιστηνῆων καὶ ἰσχυρότων καὶ τῶν καρπῶν καὶ τῶν δένδρων c. pl. 2, 2, 3. σύνιστάται δένδρα c. pl. 2, 1, 5. εἶναι, συνεστηνῆος c. pl. 3, 13, 2. τὰ ἐν σπέρματι συνεστηνῆα καὶ οἷον αὐτὰ αὐτῶν ἐπιπυκνίσαντα c. pl. 4, 3, 4. ἐπιγνομένην δι' ἡρότων καὶ ὡς παρ' ἡδὴ συνεστηνῆων (τῶν πυλῶν) c. pl. 4, 12, 9. ἑτάρτερα, πυκνότερα καὶ συνεστηνῆα μᾶλλον 4, 13, 1. ubi erat συνεπικνότερα. de nive διαλυομένην καὶ δάκνουσαν ἐφ' συνεπικνῶν μᾶλλον 5, 13, 7.

συνεστηκέναι καὶ ἀθρόος ἢ δύ-
ναμις Fr. III, 12.

Συνίσταται τὰ πνεύματα καὶ τὰ
ψόχη c. pl. 1, 8, 3.

Συννέω εἰς ἀξὺ Fr. III, 51.

Συννεφέης, συνεφέστιος ἀήρ Fr.
V.

Σύννοδος, σύννοδοι τῶν μηνῶν χει-
μερινώτεροι de Ventis V, 17.

et Fr VI, 1, 5, Horatius Od.
25. ventum aut per interlunium

haecchari, id est per intermen-
strum, cum luna est in coitu.

Turnebus Advers. 26, 36.

Σύννοξος, καὶ ἀεὶ σύννοξοι 1, 6, 8.

Συννοστήσει οὗτος κατὰ σύμπτασμα
c. pl. 3, 18, 7.

Σύννοστος χωρία 8, 8, 7.

Συννοσία, ἢ μὲν οὖν συννοσία
καὶ ἡ ὅλη φύσις ἐν τοῖσι 1,

2. 1. ubi contra Codd. fidem
οὐσία scripsi temere: nam se-

quens ὅλη φύσις satis tueri
videtur συννοσίαν, complecten-

tem partium angularum οὐ-
σίαν, quae efficiunt totius συν-

νοσίαν. Verbum συννοσιού-
σθαι ē recantiquibus philoso-

phis notum habemus, sed
sensu paulum diverso.

Συνταράττει δένδρον c. pl. 3, 7, 2.

3, 10, 7.

Συνταράττει τὰ χωρία c. pl.
3, 7, 7. ubi erat συνταράττι-

σθαι.

Συντελέω τὰς δυνάμεις 5, 3, 5.

his. Vide συνετελέω.

Συντίμνω, ὅταν τῇ ἐργασίᾳ
συντημηθῇ erat c. pl. 5, 10,

13. ubi συμπάθῃ dedi.

Συντήκομαι, σωματικῶν αἰσθη-
σέων καὶ καμνόντων Fr. 4, 59.

Συντήκω, τὰ μὲν συντήκω καὶ
διακρίνω c. pl. 6, 13, 2.

Συντήξεις ἔμποιοι τοῖς σήμασι
c. pl. 1, 22, 6. ὑπερβαλὴ ἐπιρ-

ροῇ συντήξω Fr. VII, 2.

Συντιθεμαι, συντίθεμενος μηδὲν
πεισισθαι 9, 17, 2.

Συντονος, ὡς πρὸς καὶ συντονω-
τέως [ἐχούσι?] τοῖς βροχίοις
Fr. V, 58.

Συντρέχει τῇ θερμότητι τὸ ἀέρι-
ον c. pl. 5, 6, 11. sed Ur-

binae verum συνετρέχει ha-
bet.

Συντροποῦντος suspectum legitur
c. pl. 3, 5, 2. nota.

Συρακοῦσαι, εἰς Συρακούσας ἀνελ-
θὼν ἐν Κορίνθῳ c. pl. 3, 20,

5.

Συρία, κολλή 2, 6, 2. ἐν Συρίᾳ
μικροῖς ἀρότοις χροῦνται 8, 6,

3. παρὶ Συρίαν πῶς πεττοκα-
τοῦσι τὰς τετραβλίνδους 9, 3, 4.

τὸ Συριακὸν βοτάνιον δὲ κα-
λούμενος καδύτις c. pl. 2, 17,

3. μικροῖς ἀρότοις οἱ Σύροι
χροῦνται c. pl. 3, 20, 5. δὲ ἐν

Συρίᾳ κατὰ βῆθος ἀρόσας ibid.

calamus et iuncus odorati in
Syria 6, 18, 1. βραχὺς δὲ τό-

πος τοῦ καλῶμον καὶ τοῦ
σχοίνου ἐν Συρίᾳ 6, 18, 2.

Syriae gypsus Fr. II, 64.

Συριγγίως κάλαμος, idem δὲ κοί-
λος 4, 11, 10.

Συρματιτὺς κόπρος 2, 7, 4. 7, 5,

1.

Σύροι μικροῖς ἀρότοις χροῦνται c.
pl. 3, 20, 5.

Συρροῦ γῆς ἀμμόδης τις 7, 15,

2. δακρυώδης κελύων 6, 6, 8.

Συρροῦν erat 9, 3, 1. ubi A. et
Codd. συρρόην habent.

Σύστις 6, 3, 3.

Συσκώτω τοὺς γυῖους c. pl. 3,

12, 1. τὰς τῶν γυῖων Ibidem.

Συσκοῖν τὸ Τηλέθριον 9, 20, 6.

Συσπειράω, εἰς αὐτὰ συσπειρο-
μένον 4, 3, 6. ὅφεις συσπει-

ρωμένους 4, 4, 13.

Συστασις, ὑδάτων συστάσις καὶ
συστάσις c. pl. 5, 14, 5. Fr.

XII, 11.

Συστασις, εἰς τὴν φύσιν Fr. I,

84.

Συστέλλεται καὶ αὐτὸ λαμβάνει τὸν
ἴσον ὄγκον c. pl. 1, 8, 3. εἰς

ὅλγον συστέλλει c. pl. 1, 15,

Συστρέφω, συστραμμένα ξύλα 3, 11, 2. — αμμένος ταῖς ῥίζαις ξυλῶσθαι καὶ παχylaίς 3, 18, 9, πρεμνώδῃ καὶ συστραμμένην τὴν ῥίζαν c. pl. 1, 3, 3.

Συστροφῇ, συστροφῆς οὐλας ἔχοντα ξύλα 5, 5, 1.

Συχνός, μετὰ συχνῆς μελέτης Fr. XV, 2. συχνόν διεχούσων 3, 11, 3, 4, 8, 10.

Σφαῖρα, ἐν τῇ πρώτῃ σφαίρᾳ Fr. III, 4. περὶ τὴν τῆς γῆς σφαῖραν *Ibidem*.

Σφαῖρον ἐριώδες quercus 3, 7, 4. Usneam floridam interpretatur Sprengel p. 89. ed. sec. ἄτερον σφαῖρον ἄμμοσαν 3, 7, 5. interpretatur Porinam perusam, sed dubitans.

Σφακελίζω 4, 14, 4, 4, 14, 7. ὁ ἐρεβίνθος σφακελίζει c. pl. 3, 24, 3. ubi erat σφακελίζεται: *nota*. σφακελίας ἀπόλυται 5, 9, 5, 6, 10, 5. ἐνιοὶ τὸ ἀστροβολεῖσθαι σφακελίζειν λέγουσιν 5, 9, 7.

Σφακελισμός 4, 14, 2. fici 4, 14, 4. ἴδιος τοῦ ἐρεβίνθου 8, 10, 1. unde dicatur et oriatur c. pl. 5, 9, 6.

Σφακέλος erat 6, 1, 4. *nota*.

Σφάνος 6, 1, 4. *nota* p. 460. describitur 6, 2, 5. ubi σφάνου et σφάνος male editum. Sed scriptura in libris variatur. Cf. Annot. p. 460. et 467. Salviam arboream hodie in Græcia vocatur ἑλεσπανιά, teste Sibthorpio apud Walpole p. 240. quam in Prodromo Florae Gr. non reperi nominatam.

Σφαλερός, —όν γίνεται τὸ ὑγρόν, oppos. συνλίσσεται, Fr. VIII, 12.

Σπένδαμνος campestris γλῆνος quoque vocatur 3, 3, 1. montana ζυγία vocatur *Ibidem*. descriptio 3, 11, 1. seqq. ξανθῇ, λευκῇ, ἄρῃν, flos, fructus *Ibidem* 2. καὶ ζυγία inter ξύλα οὐλα 5, 3, 3. Naturam ligni indicat ipsum no-

men, cognatum vocabulis σπῆν, σπενδόνῃ, σπεδανός et σφαῖρα, a contorsione et convolutione ductis. Acer pseudoplatanum Sprengel, in altera editione acer Creticum comparat, γλῆνον vero cum acere obtusifolio Smithi Flor. gr. Stackhouse acer campestre interpretatur.

Σπηλίον περιφερές 4, 8, 7.

Σπηνοειδές τὸ ἐνθεμα ποιήσαντες c. pl. 1, 6, 8.

Σπῆς, σφήκες πολλοὶ ἐν τῷ μεταπώρῳ ὅταν γίνονται Fr. VI, 3, 10.

Σφοδρότερος ὁρμῇν εἰς τὴν βλάστησιν c. pl. 5, 10, 13. σφοδρότερον ἀπικανύσῃ 5, 11, 1. σφοδρῶς ἀπεριείδεται εἰς τὸ βάθος 6, 19, 5. πνευματώδῃ οὐ μετρίως, ἀλλὰ σφοδρῶς Fr. V, 32.

Σφοδρότης, πάγων σφοδρότητες c. pl. 5, 12, 2.

Σφονδύλη πασῶν ἄπτεται ῥῆζον (asservatarum) 9, 14, 3. *nota*.

Σφόνδυλος περὶ αἰτρακτον 3, 16, 4.

Σφραγίδιον, εἰς τὰ —δια Fr. II, 8. ἀνθραξ, ἐξ οὗ τὰ —δια γλύφονται 18, 23.

Σφραγίς, οἷς ξύλοις καὶ σφραγίσαι χρῶνται 5, 1, 2, μέγεθος ἔχουσαι σφραγίδος Fr. II, 26. ἐξ ἧς αἱ σφραγίδες, ὁ σοῖδηρος οὐ δύναται διατερεῖν ἢ ὑνθμῖζεν 44. ὁ λίθος, ὃ γλύφουσι τὰς σφραγίδας *Ibidem*. τὸ λυγγούριον πρὸς τὰς σφραγίδας ἐπιτήθειον Fr. XV, 1.

Σφύρα, vel potius exemplo Homericō σφύρα, ἐν σφύρᾳ ἐλαύνουσι c. pl. 1, 6, 8. τῇ σφύρᾳ μαλάξαντες τὰς ῥάβδους, ἵνα συμφυῶσι διὰ τὴν ἀφελικασίν

c. pl. 5, 5, 3.

Σφυρίον 5, 7, 8.

Σχάσις 4, 2, 8.

Σχεδία, ἢ ἐχρήσατο ἰστίοις πενήτηκοντα 5, 8, 2.

Σχεδόν, διεσπῶτα καὶ σχεδόν 1, 11, 4. σχεδόν τι c. pl. 3, 3, 2. in Codice Urbinatē.

Σχηματοποιεῖν τὸν λίβανον ἐπὶ τῶν δένδρων 9, 4, 10.

Σχίζα, synonymum κορμός 9, 3, 1.

Σχίζω, ἀκρήμενος τοὺς ἀπὸ τοῦ στελέχους σχιζόμενους 1, 1, 9. ῥίζαι σχιζόμεναι καὶ πλείους 1, 1, 6. bis. ἐπ' ἀκρῶ σχιζόμεναι πολλαχῇ 1, 6, 12. 1, 9, 1. ὅταν ἐκ τοῦ στελέχους τὰ πρῶτα σχισθῇ — ἕτερα σχίζονται ἴσα 3, 6, 2. σχίζεται καὶ ἀποδενδρῶνται 3, 17, 2. ῥιζοῦται καὶ εἰς τὰ κάτω σχίζεται c. pl. 3, 21, 5. ὅσα πληγνέντα καὶ σχισθέντα συμμύει c. pl. 5, 16, 3. τοὺς ἀκρήμενος ἀπ' αὐτῆς τῆς γῆς σχιζόμενους 6, 2, 2. ἐξ ἀκροῦ σχίζεται 6, 2, 8. πολλαχῇ σχιζόμενος 6, 5, 3. τὸ πρόμυον κάτω σχίζεται 7, 4, 7. ὅπως ἡ τροφή σχίσῃ τὴν ἄμπελον c. pl. 3, 13, 4.

Σχινίς, ἡ, 9, 4, 7.

Σχίνος, ἡ, δάκρυον συνίσταται ἐπὶ τῆς σχίνου 9, 1, 2. ὁ τῆς σχίνου καρπὸς σημαίνει τοὺς ἀρότους Fr. VI, 4, 6. nota p. 755. αὐτομάτως ἐπιπλήγνυται τὸ δάκρυον ἐπὶ τῆς σχίνου c. pl. 6, 11, 15. turisera arborescens εἶναι φασὶ σχίνου καὶ τὸν καρπὸν ταῖς σχινίσι 9, 4, 7. nota p. 728. Est pistacia lentiscus Lin.

Σχίνος e genere bulbaceo cognata σκίλλη, ὅσα ἐν σχίνῳ ἢ σκίλλῃ φυτεύεται c. pl. 5, 6, 10. ἐν σχίνῳ φυτεύομενα πάντα ἥτιον σκλληπόβρωτα c. pl. 5, 9, 5. nota ad hist. p. 115. ad c. pl. p. 401. et p. 410. Hanc σχίνον omisit Sprengel et Stackhouse.

Σχίσος τοῦ φύλλου 3, 11, 1. τῆς ῥίζης 7, 2, 5. σχίσιν τοῦ στελέχους δέχεται ἄμπελος, ἀνθή, ῥόα, μηλέα c. pl. 5, 16, 3.

Σχίσμα φύλλου 3, 11, 1.

Σχιστός, σκοποῦνται τὸν σχιστῶν ἔυλον τὰς μήτρας 5, 2, 2. σχιστὰ πρόμυνα 7, 4, 7.

Σχοινιά, ὅλης τῆς σχοινίως κο-

μοθάλως 4. 12, 2, καὶ ἀνοπραγιά.

Σχοίνος ἀδιάφρακτος καὶ ὁμότης 1, 5, 3. sine ramis 1, 1. inter λοχμῶδη 4, 8, 1. de schoeno tradit 4, 12. totum. τρία γένη, ὁ ὀξύς καὶ ἀπαρπός καὶ ἄρρηγ, ὁ κάσπιος, καὶ μελαγκρανίς, ὁ ὀλόσχοινος. De schoeni generibus dictum in annot. p. 380—384. De radice quatuordecim renovata ἀπὸ τοῖς κεφαλῆς res novum ad liquidum perducta iudicium periti herbarii expectat. Addo locum Harpocratonis in Ὀλοσχοίνους — θιόφραστος ἐν τετακτῇ περὶ φυτῶν (αὐτῶν Codex Vrsatien.) εἰπὼν, τοῦ σχοίνου τρία εἶδη εἶναι, φασίν (φησὶν malim) ἂν ὁ τρίτος τῷ μεγέθει καὶ εὐστροφίᾳ διαφέρων ὀλόσχοινος καλεῖται. Eadem habet Photii Lexicon. Quod p. 375. posui ex Hesychio, ὀρεκάνειος et εὐρύκωνος de genere σχοίνου, admonetis, ut Hesychii tertiam glomem e Strattide comico ductam comparem: Κολοκάνειος, τοῦτο ἐπὶ μήκους ἐν λεπτότητι ἐπέσσεται. pro quo idem habet rectius: Κολοκάνειος εὐμήκης καὶ λεπτοί.

Σχοίνος odoratus Syriae 9, 7, 1. seqq. quem scirpum maritimum interpretatur Sprengel p. 60.

ed. sec. ἡ τῶν σχοίνων ῥίζα χλωρὰ οὐκ ὄζει, ἀλλ' ἀποξηρανθεῖσα c. pl. 6, 11, 13. ὁ σχοίνος ξηραίνόμενος ὄζει, χλωρὸς δ' οὐ c. pl. 6, 14, 8. εὐσμός ἐν Συρίᾳ 6, 18, 1.

Σχοίνοι λίθινοι maris rubri 4, 7, 3.

Σματινός, σματινωτέρων καὶ περιτωματικῇ τὴν ὕλην | c. pl. 1, 14, 3. ἀνθ' ἑκτὰ σματινῶν ὄγκων c. pl. 1, 14, 4.

Σματοῦσθαι, οἱ ὅποι πάντες χρῆσθαι σματινωτέρας ἢ δεσμάτωσις ἐκκρινόμενον τοῦ ὑδατώδους c. pl. 6, 11, 14.

Σματινός, σματινωτέρας τρο-

φῆ c. pl. 3, 6, 8. et 3, 21, 2. oppoa. κοῦφη. ὁ παχύτερος ἀπὸ referitur ad σωματωδέστερα 5, 14, 7. λιπαρότης καὶ πλώτης σ. 6, 11, 7. ὑγρότητας —δυσίερας καὶ γλίσχερας 6, 11, 16. opp. ὑδατώδεις καὶ ἀγλίσχερος Ibidem. σωματωδέστερον καὶ πυκνότερον 6, 19, 3. ὁσμὴ ἰαχυροτέρα καὶ σω—ίρα Fr. 4, 39.
Σωματώσις c. pl. 6, 11, 14.³
Σοῖς, καὶ τοῦτο σῶν εἶναι τοῖς κυρίοις 9, 4, 6.

T.

Ταινωσιδής 4, 6, 1.
Ταινωδὴ ξύλα Fr. III, 72. nota.
Τάλαρος, ἐν ταλάροις φυτεύσας σικκὺν σπέρματα c. pl. 5, 6, 6.
Ταιμνύομαι, ταιμνυόμενον πλείω χρόνον ἀντέχειν, εὖν δὲ πᾶσαν (διὰ) δὲξαίρῳσιν, ἐλάττω 9, 2, 8.
Τανείαι 4, 1, 2. nota. Est inter materiam navalem. An ἐπηγερινίδες Homeri, quas Rhianus ἐπικτανίδας scribebat?
Ταξιφυλλος, ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν τὰ πλατύφυλλα ταξιφυλλα, καθύπερ ὁ μύρρινος 1, 10, 7. ubi Edd. pr. τὰ δξύφυλλα dederunt, posteriores varie mutarunt, sed Codd. Vind. Med. Urbinas veram scripturam dederunt. Vide Addenda.
Τάρανδος δ' ἐν Σκύθαις ἢ Σαρμάταις γινόμενος colore mutatur Fr. XIII, 1. describitur XIII, 2.
Τάρας, περὶ Τάραντα c. pl. 4, 16, 2. olearam vitium 4, 14, 9. c. pl. 5, 11, 3. et 2, 7, 5.
Ταριχίω τὸ ξύλον 4, 2, 2. 5, 4, 3. et 5. et 8. καθάπερ ἀνελί ταριχινόμενος ἐν τῷ πηλῷ ἢ τοὺς ἰχθύς Fr. XII, 7.
Τάρρα Cretae 2, 2, 2.
Ταρρός, οὐκ ἐναγλεί τῇ ταρρῷ, erate radicem, c. pl. 3, 7, 2.

Ταρρώδεις ῥίμαι 6, 7. 4. ἴσα σιτώδη dicuntur ταρρώδη 8, 2, 3. ubi vulgo ὀρορώδη legitur.
Ταύρος, mons, τὴν ἐπέκεινα τοῦ Ταύρου 8, 2, 9.
Τάφρος, ἢ. ὀρθίλας, πλαγίους c. pl. 3, 6, 3. et 4. βαθυτάτας συσκαπτειν c. pl. 3, 12, 1.
Ταχυβλαστία c. pl. 4, 1, 3. 4, 8, 1.
Ταχύβλαστος, unde ταχυβλαστότερα c. pl. 4, 7, 3. supplementam libri Urbinatis.
Ταχυγόνος, —γονώτερα τὰ παλαιότερα σπέρματα c. pl. 4, 3, 6.
Ταχύς, διὰ τὰ τάχιστα παύοντα c. pl. 3, 15, 1. τάχων ὑπακούει male scriptum fuit c. pl. 1, 15, 1. cum rectum θάττον ὑπακούει sit c. pl. 2, 12, 1.
Ταῶς ἐξ ἀρχῆς μέλας ὑστατον λαμβάνει τὴν ποικίλιαν Fr. 20, 55.
Τεγέα, ἢ περὶ Τεγέαν ῥίμα ὁμοία σκολύμω, ἐκστατική ἐν τῷ ἱερῷ 9, 13, 4.
Τεῖνω, τείνονται οἱ κλώνες ὡς πυγμαῖοι 3, 17, 6. τὸ αἰδέσθω τείνεσθαι 9, 18, 9. ubi Urbinas liber ἐρτείνεσθαι habet.
Τειρεσίας locus in Cretae montanis 3, 3, 4.
Τείχος, τὰ πρὸ τῶν τειχῶν σάματα Fr. I, 79.
Τεκμαιρόμενον πρὸς τοῦτον τὸν χρόνον c. pl. 3, 11, 6.
Τεκνὸς, γυναικας τεκνούσας ποιᾷ 9, 18, 10. nota p. 827. Comparata παιδοῦσαν γυναῖκα Hipocratis.
Τεκτονίας, εἰς, 5, 7, 6. nota.
Τελειογονεῖν c. pl. 3, 18, 1. τελεογονεῖ est c. pl. 1, 11, 3. sed ibi Urbinas τελειογονεῖ habet.
Τελειοκαρπῆς 1, 13, 4. 8, 7, 2. c. pl. 3, 6, 9. τελειοκαρπῆς est 4, 8, 8. et c. pl. 6, 4, 3. sed priore loco recte Urbinas τελειος habet.
Τελέθριον 4, 5, 2. ἐν Εὐβοίᾳ

9, 15, 4. et 8. *σύνειος* 9, 20, 6.

Τελειουργαίν cum *παραίνων* innotum c. pl. 2, 9, 6.

Τελειογενεῖ c. pl. 1, 11, 3. sed ibi Cod. Urbinas *τελειογενεῖ*.

Τελοκαρπείω c. pl. 6, 4, 3. Vide *Τελοκαρπείω*.

Τελοφοροῦσιν αἱ *χῶραι* 8, 7, 6. Cleomedes 2, 1. p. 84. τοὺς καρποὺς τρέφεισθαι καὶ αὐξάνειν καὶ τελ. φοροῦν.

Τελοφόρος, ἄνθρωπος ἢ μὴ τελ. φόρον ὕδωρ c. pl. 2, 6, 4. *χῶραι* τελ. φόροι c. pl. 3, 23, 5.

Τελῶν, ἐλαῖαι νέαι οὐπω τελεσμέναι c. pl. 5, 11, 2. κατὰ τοὺς χυμοὺς τελῶν τὰς ὁσμὰς 6, 9, 1.

Τεράμων, τὸ τέραμον καὶ ἀτέραμον λέγεται ἐπὶ τῶν οὐπρῶν μόνον 8, 8, 6. τὰ ἐγρὰ καὶ πρόσσειλα φέροι τὰ τεράμονα c. pl. 3, 21, 3. τὰ τεράμονα καὶ ἀτεράμονα πῶς γίνονται c. pl. 4, 12.

Τερέβινθος, vide *τέρεβινθος*.

Τερεθῶν, ὑπὸ τερεθῶνος ἐσθλ. σθαι 5, 4, 4. nisi in mari non nascitur *Ibidem*, describitur *Ibid.*

Τερεθίνην φητίνην describitur 9, 2, 2.

Τερέβινθος quibusdam Syriae montibus peculiaris 3, 2, 6. in montibus Macedoniae 3, 3, 1. ἄρβην καὶ θήλια 3, 15, 3. Damascena maior *Ibidem*, φητίνην unde? 3, 15, 4. Indica, pistacia, 4, 4, 7. Syriaca lignum densum et nigrum habet 5, 3, 2. fructus et resina tantum in usum veniunt, 5, 7, 7. ἢ φητίνην μετὰ τὴν βλάστησιν γίνονται 9, 1, 6. unde colligitur 9, 2, 1. ὅρας μέγα Συρίας μερῶν ἅπαν τερέβινθων μεγάλων 9, 2, 2. ibi πικτοκαυταῖσθαι eandem dicunt 9, 3, 4. δάκρυον αὐτομάτως ἐπιπηγνύμενον c. pl. 6, 11, 15. *τερέβινθος* ἐν ἐλαίᾳ ὥπται c. pl. 2, 17, 4. Scriptura vocabuli variatur in edi-

tis et in libris scriptis. Pluribus tamen in locis Urbis *τερέβινθος* praeferunt. *Τερέβινθος* Attici vocarunt alii: plantae genus, si vera tractum Etymol. M. Photii Lexicon.

Τεσσαρακοσταίος 8, 2, 6. ubi male his — *νορταίος* editum.

Τετανὸν φύλλον 3, 11, 1. 3, 12, 5, nota.

Τετραγνηφόριον Fr. II, 46.

Τετραγωνία, soro germinat 3, 4, 2. fere postrema maturat truncatum 3, 4, 6. ubi Codices truncatum nomen *γωνία* habent. Inter arbores silvestres nemo praeter Th. nominavit. Sprengel omisit hanc arborem, Stackhouse cum Dalecampio eponymum europaeum interpretatur. Cf. annot. nost. p. 148.

Τετραγωνα ξύλα 5, 1, 1.

Τετραετία, διὰ τετραετίας c. pl. 3, 7, 7.

Τετραίνω, όταν τετραίνωαι 2, 11, 6. sed *τετραίνας* est 2, 7, 7.

Τετραλίξ ὑπὸ τινος καλομένη aestate germinat 6, 14, 4. inter φυλλοκαυτὰ: nota. Cardui ariophorum interpretatur Editor Britannus.

Τετραέξος arbor quae vocetur 5, 1, 9. nota.

Τετράς, Συρίας *χρυσοῦν* κατὰ *Λινάρον*, eius lapis Fr. II, 15.

Τετράς, ἀπολείπει τὸ φῶς τῆς σελήνης ἀπὸ τετραέξος φθίνοντος μέχρι τετράδος ἰσταμένου Fr. VI, 1, 5. 8.

Τετραστοίχος κρητὴ 8, 4, 2.

Τετραστοίχια, διηρημέναν κατὰ τὴν τετρ. 3, 18, 2. nota.

Τετταρίς, τέτταρα, dativus καὶ τὸ μεριδίωνων τέτταρσιν ὁρμαῖς καὶ τὸ τετραγώνων τέτταρσι erat. h. pl. 6, 2, 4. in Codd. omnibus. Cf. Lobeck ad Phrynichum p. 409.

Τεττιξ, τεττιγες πολλοὶ γινόμενοι νοσῶντες τὸ εἶος σημαίνουσιν. Fr. VI, 4, 5.

Τετθίς, τετθίδας ἐκ τοῦ νότον

περιπλεονάζοντες. Fr. VI, 3, 3. Signum idem tempestatis cum aliis posuit Tranquillus in Pratis, cuius locum excerptit Isidorus de natura rerum c. 38. T. VII. ed. Romanae p. 52. *Mutatio tempestatis expectanda est in asperius, quum in nocturna navigatione scintillat ad remos et gubernacula aqua.* In austrum venti mutatio est, quum Iolligines hirundinesve volant; aut quum delphini totos se saltibus ostendunt et caudis aquam feriunt. Nam semper inde ventus oritur, quo illi feruntur. Nec mirum est muta animalia divinare sub gurgite. Semper enim incipientis aurae motu aquae inclinantur, quam permutationem maris primi undarum incolae sentiunt. Itaque propter impetum pugnant, sive metu, ne deferantur in littora, sive natura, ne aversarum cervices unda praecipitet. Quid ergo? delphini tantum hanc iniuriam timent? Imo et ceteri pisces: sed hi tantum apparent, quia exiliunt.

Τενυλίον et Τενύλιον, Attice pro αυτιλλον, αυτιλον. Τενύλιον grandescit 1, 3, 2. αυτιλος σαρκωδης 1, 5, 3. μονόφυλλον 1, 6, 6. αποφυάδας ελκους εχον Ibidem. radix describitur 7, 2, 6.

Τενυλίον aqua salza rigant c. pl. 2, 5, 3. τετυλίον φύλλα σαρκωδη εν πλατύτητι 1, 10, 4. inter επιστορα τετυλίον 7, 1, 2. το λευκον, Σικελικον etiam vocatum, quia nota anigro differat 7, 4, 4. των τετυλίων ενα τῷ εύτερον ενα διαφύλασαι c. pl. 2, 17, 7. η των τετυλίων ανωμαλια εν τῷ βλαστάνειν c. pl. 4, 3, 2. των τετυλίων τὴν εναντιῶν εύτερον διαβλαστάνει c. pl. 4, 6, 7. τετυλίον αἰ εἶναι γλυκίαι, τὰ

δ' ὑπὲρ γῆς οὐχ ὁμοια 6, 11, 10. τὰ δ' ἀνω ὑγρότερα καὶ ὑδατωδέστερα 6, 11, 11.

Τενυλῖς, ἡ, inter olera agrestia cocta editur 7, 7, 2.

Tria haec nomina ad betam vulgarem referunt Sprengel et Stackhouse: mihi tamen τετυλῖς diversi generis videtur esse.

Τέφρα πηγνυμένη νιφετόν σημαίνει Fr. VI, 3, 5. τέφρα πατομένη quem usum in ruta habeat c. pl. 5, 6, 10. τέφραν τοῖς μὲν περιβάλλουσι, τοῖς δ' ἐπιπάττουσιν 6, 20, 2. τὰς συκαῖς καὶ τῷ πηγάνει παρὰ τὰς εἰς τὰς παραβυλλομένη c. pl. 3, 17, 1.

Τεφρόω, τετεφρωμένον πῦρ Fr. III, 20.

Τεχνικός, μύθος τεχνική, opp. αὐτόματος et αὐτοφυής, Fr. II, 55.

Τήλις, τῇλει παρόμοιον φύλλον κολουτέας 3, 17, 2. ubi erat τὴλη, Codices τῇλει habent. Nisi planta diversa ab ea, quam tribus in locis βουκερας vocavit, intelligenda, cum ipsa notitia coluteae Liparaeae nomen peregrinum a Theophrasto aliunde translatum statuere oportet. Video, Stackhousium βουκερας Ophryonidum avis, τὴλην (sic) vero trigonellam foenum graecum interpretari.

Τίαρα, locus, 1, 6, 13.

Τίγρις, ποικίλλαν ὁμοίαν τῇ τοῦ τίγριος δερμάτι 5, 4, 7.

Τιθάσιον erat 3, 2, 2. ubi τιθάσσεισιν scripsi.

Τίθειναι, τὰ φυτὰ καὶ τοὺς καρπὸς πρότερα ἢν τις τιθείη των ζων c. pl. 6, 3, 3. ubi τιθείη edidimus, αἱ παλαιοὶ των φυσιολόγων ἀπελόντες ἐπὶ θέντι τῆς χυμῶς 6, 3, 5. ὁ τοιοῦτος ὡς εἶδος ἢν τιθείη τοῦ γλυκίος 6, 4, 1. ubi Godd. τιθείη habent, ὁ γαλακτώδης εἰς τὸν γλυκὺν ἢν τιθείη Ibidem, αὐτὸ κακῶς τῇν ὀνομα. τίθεναι

- ταί c. pl. 4, 11, 3. ubi liber Urbinas τέθεινται habet.
- Τιθήμη, οἱ μυρεῖοι τὰς ὀσμάς εἰς τὸ ἑλαϊον ἰσθάνται c. pl. 6, 19, 3.
- Τιθηήσεως δέεται c. pl. 2, 1, 6.
- Τιθύμαλος vel Τιθύμαλλος, — λον ἱατὴν δ' ὀπισμός 9, 8, 2. τοῦ τιθύμαλλου ἡ μηχανίου καλοῦσι γὰρ ἀμφοτέρως *Ibidem*. πολλοὶ οἱ τιθύμαλλοι εἰσι 9, 11, 1. συνώνυμοι καὶ οἱ τιθύμαλλοι 9, 11, 5. *nota* p. 767—770.
- Τιθύμαλλος δ' παράλιος καλομῖνος κόκκος describitur 9, 11, 7. *nota* p. 772. Cusa Sprengelio Euphorbiam peplin interpretatur Stackhouse.
- Τιθ. δ' ἄρξην καλούμενος describitur 9, 11, 8. *nota* p. 773. Euphorbiam Nicasensem in altera editione Sprengel interpretatur, characiam Stackhouse.
- Τιθ. δ' μυρτίτης describitur, fructus κάρυον dicitur 9, 11, 9. *nota* p. 773. 774. ubi temere verba de virgīs, περὺνδία ὑπὸ πῆς αὐτῆς ἔλξης, loco suo movere voluit. Referuntur enim ad antecedentia παρ' ἑτός φέροι τὸν καρπὸν. quod in eadem radice merito miratur Th. c. pl. 4, 6, 9. δ' μυρτίτης καλούμενος παρὰ μέρος φέροι ἐξ ἑκατέρων τῶν βλαστῶν ἔστι δὲ θάμνος ἐπίγειος: *nota* p. 324. Sprengel in altera editione euphorbiam myrsiniten in Theophrasto et Dioscoride agnovit.
- Τιθύμαλλον, τὸ, ἐξ οὗ τὸ ἱππομανὲς 9, 15, 5. De quo loco vide dicta sub voce Φῶς.
- Τιθύμαλλος ἰσθὰς, οἱ δ' ἄπιον καλοῦσι 9, 9, 5. describitur 9, 9, 6. quantum Th. nomine τιθύμαλλος in hac planta non utitur, nec Dioscorides apii notitiam cum tithymalis conianxit, sed multis capitibus separavit. Unde de genere plantae diverso non levis suspicio subnasctur. Nec con-
- venit radix λευκοκόκκῳ euphorbiae apio L. Cf. *not.* p. 755. Euphorbiam apion comparavit Sprengel, et in sua editione locum Strabonis 11, p. 489. ed. Lipsa. ad hoc genus retulit, ubi ad Macandrum utrinque ager fertilissimus dicitur ferre πλεῖστην τὴν καλομένην Ἀντιοχειαὴν ἰσθὰδα· τὴν δὲ αὐτὴν καὶ τρέφυλλον ὀνομάζουσι. Postrema verba virum doctum ab ea comparatione abatterere debebant.
- Τίτω, τίτοντες λίθοι Fr. II, 5, ubi erat τήτων: *nota*. Eodem e Clearcho nominavit Themistius in Metaphrasi. libri 2. de anima p. 14. Aldinae, quos aetites interpretatur Scaliger ad Aristotelem de Plantis p. 29. ed. Marpurgensis.
- Τίμιος, πωλεῖται τίμιος 9, 6, 3. πωλεῖται τίμιος Fr. II, 31.
- Τινάσσω, κόραξ ἰάν τινάσῃ Fr. VI, 1, 16.
- Τιτραίνω, unde τιτραίνῃ et τιτραῖναι 5, 4, 5. sed etiam paulo antea, ubi περιείνεται editum est, Urbinas τιτραίνεται habet. Vide Τιτραίνω.
- Τιτρώσω, ὅσα τιτρωμένα καὶ πολεώμενα βελτίω γίνονται c. pl. 5, 16, 3. ubi Med. τιτρωμένα, Heins. τετρωμένα dedit.
- Τίτυρον πτήσασθαι Char. VII, 1. ubi Darmares τιτύραν scribit, et phasianum interpretatur. Sic etiam Coray.
- Τίψη, ἡ, 1, 6, 5. ut res, mutatur in triticum, ἐάν τιτρώσῃ σπείρωνται, οὐκ αὐθὺς, ἀλλὰ τῷ-τρίτῳ εἶναι 2, 4, 1. 8, 8, 3. δ' ἐκ τῆς τίψης πυρρός παρθεμένη καὶ τίψη γίνεται c. pl. 4, 4, 5. πάντων κορυφώτατον πρὸς τὸ παρῆλθαι 8, 9, 2. πολυκάλαμος καὶ λεπτοκόλαμος καὶ χύραν ἡγεῖ λεπτὴν 8, 9, 2. τίψη καὶ οὐρὸς ἐμοῦσται τοῖς πυρρῶς 8, 9, 2. οὐχ ὑπεμένει τὴν μεταβολὴν διὰ τὴν ἀσθένειαν c. pl. 4, 5, 2. Aristoteles h. a. 8, 21, 4. de

Grandine quum: ἐμβάλλουσι δὲ τοὺς χυλούς τοῖς τίφαις· ὁ καὶ πρὸς τὴν τροφήν ἐστὶ χρήσιμον. ubi optimus omnium Codex Venetus cum Aldino et ceteris τίφαις scribit. Homerus ζεῖαν et ὀλύραν una cum hordeo tanquam equorum pabulum memorat, τίφην nuncquam nominavit. Herodotus 2, 34. ζεῖαν et ὀλύραν tanquam synonyma posuit, ubi Aegyptios hoc uno cibo, non tritico nec hordeo, uti narrat. Dioscorides de τίφῃ tacet, solum ὀλύραν a ζεῖᾳ distinguens 2, 110. 111. Eius ζεῖαν triticum monococcum cum varietate dicocca interpretatur Link in Actis Acad. Berol. 1817. p. 131. Omnino tria haec nomina et genera frugum, ζεῖα, ὀλύρα, τίφη, ad genus unum Tritici Speltae Linnéi referenda esse censuit, quae cum speciebus Romae olim vel nobis hodie cognitae propter notitiarum defectum comparare non licet. Tamen C. Sprengel, mutata priore sententia, in Prolusione edita Halae Aprilis 1816. p. 3. cum tritico monococco τίφην comparavit.

Τίφον inter ἀνδικὰ προανθοῦντα τῶν φύλλων καὶ καυλῶν 7, 13, 7. nota. c. pl. 1, 10, 5. inter sero versus autumnum florentes plantas: nota et ad 6, 6, 11. Fluctuat scriptura fere ubique inter τίφον et τίφρον. E disputatis in annotatione p. 519. et 520. apparet, in Theophrasto esse loca, quorum auctoritate fretus ad plantas coronarias radice perenni lignosa, alius vero ad bulbaceas referre possis. In Aristophane autem extant duo loca, quorum fide Grammatici τίφον inter olera agrestia referunt. Stackhouse in priore Catalogo τίφον et τίφρον cum Lavandula spica comparavit, omissio tiphyo, in altero solum τίφρον no-

minavit tussilaginem farfarum interpretatus. Altera editio Sprengelii τίφρον lavandulam spicam, τίφρον autem genus oleris ignotum interpretatur.

Τμητικός, — πωτέρα ἢ πάχνη τῆς χύδος c. pl. 5, 13, 7. Fr. 4, 62.

Τμώλος, ἐν τῷ ποταμῷ αἰ ἀκόνται Fr. II, 47. hiat. 4, 5, 4. cum aliis montibus Tmolus nominatur. Igitur prior locus merito suspectus fuit Corallo, qui in Censura p. 325. Pactolum substitui voluit, atque obiter coniecturam proposuit, in Stephano Byzantino Τόμωλος scriptum fuisse, non Τέμωλος, nec Τμώλος, quod Plinius posuit. Similiter enim dici Τόμαρος pro Τμάρος. Ceterum vitium librorum Theophrasteorum idem legit et transtulit Plinius.

Τοανταχῶς erat 8, 7, 5. ubi τοσανταχῶς dedit.

Τομή, κατὰ τὴν τοῦ καλάμου τομήν τὸ στόμα γίνεσθαι τῆς γλώττης 4, 11, 7.

Τοξικός κλάμος, idem Κρητικός 4, 11, 11.

Τύπος, κατὰ τόπον ὅλον ἐνίοις λίθοις υπάρχουσι Fr. II, 6.

Τορνεία τοῖς πλοίοις καὶ ταῖς τρεῖς ἡραι quae materia 5, 7, 3. nota.

Τορνιτήριο προσάδηται 5, 6, 4.

Τορνέω τοὺς κρικίους 4, 2, 7.

Τορώνη τῆς Χαλκιδικῆς 4, 8, 8.

Τοσανταχῶς 8, 7, 5. ubi τοσανταχῶς erat. 9, 8, 3.

Τραγάνανθα fert δάκρυον. Praeter Cretam nascitur etiam in Achaia Peloponnest et Media Asiae 9, 1, 3. nota p. 709. Achaicam et Dioscorideam Sprengel p. 81. ed. sec. comparat cum astragalo aristato Wilden. ὁπὸς δακρυώδης αὐτόματος συνίσταται 9, 8, 2. in Achaia Cretensi nihil cedens crescit 9, 15, 8. ubi Urbinas cum Med. τραγάνανθος habent.

Τραγῶν de vite luxuriante 2, 7, 6. quid? 4, 14, 6. τραγώσας

ἀμπέλους c. pl. 1, 5, 9, 1, 17, 10. διὰ τὴν εὐβλαυσίαν c. pl. 5, 9, 10, 5, 10, 13.

Τραγία, τὰς τραγίας συμπάσχειν, διὰ τὴν ὥρα καθήκη τῆς δόμης Fr. 4, 59.

Τραγήματ' α 4, 8, 12.

Τραγοπόγων. describitur 7, 7, 1. nota p. 596. Tragopogonem orientalem comparavit Stackhouse. Sed quid est apud Strabonem 16. p. 435. trago-pogon: παρούμενοι ὑπὸ τῶν εὐωδίων αἶθρουσι τὸν πόντον ἀσφάλτου θυμιάματι καὶ τραγοῦ πάγωνος?

Τράγος περὶ τὴν ὀχείαν μάλιστα ὄζει Fr. 4, 59.

Τραπέζα, τῆς ἀγορᾶς πρὸς τὰς τραπέζας Char. 5. Cf. Wyttenb. ad Plutar. 6. p. 531.

Τραχὺς, οἱ νεόβλαστοι κλάδοι τραχύτατοι (ὄζοις) 1, 8, 5.

Τραχύφλοιος 1, 5, 2.

Τρέχω, εὐθὺς εἰς τὸ ἄνω τρέχει c. pl. 3, 21, 5.

Τριακονταχόα ὄσπρια 8, 2, 8.

Τρίβολος terrestris ubi nascatur 3, 1, 6. spinas et folia habet 6, 1, 3. duo eius genera 6, 5, 3. ἐπιγεώκαυλος. Tribulum terrestrem et tagoniam creticam comparavit Sprengel et Stackhouse. Sed vide Annot. p. 503. τριβόλους παραθαλάσσιους σὺν τῇ ὕλῃ ad menstrua provocanda adhibet Hippocr. p. 570.

Τρίβολος aquaticus describitur 4, 9, 1. Est trapa natans, cuius naturam radices foliorumque capillarium, modumque germinandi singularem accurate descripsit et pluxit I. Aug. Tittmann in Regensburg. Botan. Zeitung anni 1818. no. 35. p. 593. seqq.

Τρίβω, τριμυμνή καὶ ἄκνισσος ἕξ c. pl. 2, 4, 6. nota. λευκὰς τριβομένης τὴς ἐλαίας ἑλκαστον ἀφιεῖναι c. pl. 6, 8, 2.

Τριγμός, vide τρισμός.

Τριγορήσαντα τὰ ζῶα συνεξομοιοῦνται c. pl. 1, 9, 3, 2, 13, 3.

Τρίωνος 4, 11, 9.

Τριετία, κατὰ τριετίαν c. pl. 20, 4.

Τριμυμνήσια erat 8, 4, 5. ἢ τριμυμνήσια dedi.

Τριμυμνή erat 9, 11, 3. ubi quoniam dedi.

Τριμηνναῖος, τριμηνναῖα c. pl. 3, 14, 2. e quo loco Lobeck τριμηνναῖος posuit, formam recetioribus usitatam. In Polybio 5, 1. vetus lectio τριμηνναῖος meliori τριμηνος cessit. Theophrastus ceteris in locis τριμηνος adhibuit, eoque forma videtur etiam hoc in loco restitui debere.

Τριμηνος, πυροὶ καὶ κριθαὶ τριμηνος 8, 1, 4. πυρός c. pl. 2, 21, 2.

Τριόζος, φυτόν τρ. 1, 1, 8, 3. ἄκανθα λευκὴ τριόζος 4, 4, 12.

Τριόρχης 9, 8, 6.

Τριπόλιον Hesiodi et Musaei τὴν πρῶτην ἀποδοχὴν χερσίων 9, 19, 2. Si est idem cum Dioscorideo 4, 135. id cum plumbagine europaea comparavit Fab. Columna eumque secutus Sprengel: cum autem tripolio post alios Stackhouse, cum statice sinuata, Sibthorp Flor. Gr. tab. 301. Foliorum mutationem triplicem diamnam, si petala floris intelligat, similem novimus in gladiolo versicolore.

Τριπτήρ, ἐκ τριπτήρος τριβόων Fr. 11, 56.

Τρισάλευρος 2, 4, 2.

Τρισανθευόδωγνος 5, 8, 1. ubi vulgabatur τρεῖς καὶ δέκα ὀργάνων. Cf. Lobeck ad Phrynichum p. 409.

Τρίλοπα δένδρα erat 3, 5, 1. ubi τρίλοπα dedi.

Τρισμός, οἱ κερᾶσται φθίγγονται ὅσον τρισμόν c. pl. 5, 11, 5. hist. 4, 14, 5. ubi Urbium τριγμόν habet.

Τρίστοιχος κριθά 8, 4, 2.

Τριφορεῖν c. pl. 2, 9, 13.

Τριφυῆς palma Cretensis 2, 6, 9.

Τροχισμὸς describitur 7, 14, 1.
Vide in *Adianton*.

Τριχόφυλλος 3, 9, 4. 6, 6, 10.
τριχόφυλλον fuci genus 4, 6, 2.

Τριχόω, πηλὸν τριτριχωμένω c. pl. 1, 6, 7.

Τριχοτόν κίρας. ταρανδου Fr. XIII, 2. nota.

Τροχίτην, ἐν τῇ Τροχίτην. οἶνος ἀγένης παιών 9, 8, 11. ὁ Τροχίτηνος λίθος ποιμήλος τὰ μὲν φοινίκεις τὰ δὲ λιμνοῖς χρώμασι Fr. II, 33.

Τροπαία, τὴν τροπαίαν πρὶν Fr. V, 31. nota. τροπαίαι τῆλυ-
κοῦτοι πνέουσι Fr. V, 32. τὰς τροπαίας 53.

Τροπή, αἱ τροπαὶ γίνονται ἀπὸ τῆς ἀπογείας καὶ τῆς τοιαύτης αὔρας — ἡ γὰρ τροπή καθά-
περ παλιμπρόη τις ἐστὶ πνέυ-
ματος Fr. V, 36. De genere venti est etiam c. pl. 2, 3, 1. nota.

Τροπαὶ ἡλίου, πρὸ ἡλίου τροπῶν c. pl. 3, 4, 5. μεθ' ἡλίου τροπὰς καὶ μετὰ ζεύγρου πνο-
ῆς c. pl. 3, 13, 2. τὴν αὐχμη-
ρὰν καὶ θερμὴν μεθ' ἡλίου τροπῆς· δὴ καὶ ἂν μάλλον βαρύνεται, τοσοῦτον βελτίων ἢ βλάστησις c. pl. 3, 11, 6. περὶ τροπὰς γῆ διερμ' οὖσα καὶ βα-
ρεῖα ἀτμιδῶδες γίνεται c. pl. 3, 23, 2. ἡ πέμπτη καὶ δακτύλῃ ἀπὸ τροπῶν χειμερινῶν ὡς τα-
πολλὰ νότιος Fr. VI, 2. ἀρχο-
μένου τοῦ ἡρος μετὰ τὰς τρο-
πὰς τοῦ χειμῶνος 8, 1, 2.

Τρόπος e qua materia 5, 7, 2.
Τυρβηρίδιον 5, 8, 3.

Τροφίμος, ἐν τροφίμοις ξηροῖς καὶ ὑγροῖς 9, 18, 10. τοχυρότατα καὶ τροφιώτατα c. pl. 1, 15, 4. et 2, 17. 6. χυμοὶ τροφίμοι c. pl. 6, 4, 5. καρποὶ 6, 13, 1.
Τροχῆλιά, ἀπὸ τροχῆλιάς ἀνιμῶν ὕδαρ 4, 3, 5.

Τροχίσκος, τέμνουσι τροχίσκους ὡπερ φαφνίδος 9, 9, 1. τρυ-
γὸς 9, 9, 3.

Τρόχμαλος, λίθους· ἡ τρόχμαλον c. pl. 3, 6, 4. bis. Opponitur

λίθος πλατὺς καὶ συμφυῆς 3, 6, 5.

Τρυγητός, μετὰ τρυγητὸν καὶ ἀρκευθρον 5, 1, 2.

Τρυξ, τροχίσκους τρυγὸς, ἢ ἔντυό-
μεθα 9, 9, 3. nota. χαλὰς ἐρυθρὸς ὑπὲρ τρυγὸς τίθεται Fr. II, 57. nota. ἐν τρυγί γλυ-
κεῖα 9, 12, 1.

Τρύπανον, pars inferior πυρελίου 5, 9, 7. nota. τοῦ πυρελίου ἐκ δάφνης Fr. III, 64. bis: ubi primo loco ὄργανον nominant libri scripti optimi.

Τρύχνης, ὁ, vide *Στρυγνός*.

Τρώξανα c. pl. 3, 2, 2. nota.

Τρώσις εἰς βάθος 4, 16, 1.

Τύϊον, ὕλη ἐχονσα τύϊον 5, 2, 1.
Vide in *Θύϊα*.

Τύλος, insula maris Arabici 4, 7, 7. ἡ περὶ τὴν Ἀραβίαν 5, 4, 7. lingua eius duo diversa *libidens* ἡ νῆσος ἡ περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλατταν c. pl. 2, 5, 5.

Τυμφαῖκή γῆ ἡ γῆπος ἡ περὶ Τυμφαίαν καὶ περὶ Πεζοβαίαν Fr. II, 62. 64.

Τύπος, ὡς τύπη περιλαβεῖν 2, 6, 12. generale pronunciatum, ex quo de rebus singulis iudicari possit: unde μῦθῳ τινι τυπώδη dixit Auctor libri de Mundo c. 6.

Τυπώω, τὸν αἶρα τυπώσθαι. Fr. I, 50. sequitur ἀποτν. et ἐν ὕδατι — οἰσθαι.

Τύπωσις τοῦ αἵρος Fr. I, 53.

Τύρος, ἐν Τύρῳ στήλῃ σπαργάνου Βακτριανῆς ἐν τῇ τοῦ Ἡρακλέ-
ους ἡρώ Fr. II, 25.

Τυρβηρία φαρμακώδης 9, 15, 1.
Τυρβηρίδιον ὑπὸ τὴν τρέβιν 5, 8, 3. *Τυρβηνοὶ* οἱ ἐν Ἡρακλείᾳ 9, 16, 6. ubi dubium, quae sit Heraclea, an Italica, de qua Phantias Eresius Parthenii c. 7.

Τύπη ἀδιάφρακτος καὶ ὁμαλὴ 1, 5, 3. sine ramis 1, 8, 1. lar-
cus Orchomenii 4, 10, 1. de-
scribitur 4, 10, 5. an etiam extra aquam nascatur, dubita-
tur 4, 10, 6. τὸ πρὸς ταῖς ἐλ-
λαῖς ὑπαλόν edule 4, 10, 7.

Dalecampius primus compara-
vit Dioscoridis τύφην 3, 133.
quae dicitur φύλλον ἀνέναν
πυκνῶς δμοιον. quam viri
docti typham latifoliam L.
cum *Dalecampio* interpretan-
tur, et ne foliorum defectus
comparationem impediret, Bo-
daeus cum *Dalecampio* 4, 10,
5. pro ἀφύλλον εἶναι scriben-
dum ἀφύλλον εἶναι consue-
runt, ut flos elavatus petalis
carens significetur, quem Dios-
corides ita describit: ἐπ' ἀκρῶς
περικείμενον ἄνθος πυκνόν, ἐκ-
καμπύμενον, ὃ καλοῦσιν ἐνιοὶ
ἀνθήλην. Consensit etiam
Sprengelina. Equidem, cum ty-
pha haec tanquam planta pe-
culiaris locus *Orchomeni* de-
scripta sit, dubius haereo.

Τυφλός ὄζος, vide ὄζος. βλαστή-
ματα τυφλά c. pl. 3, 2, 8.

Τυφλόω, ὥσπερ τυφλομένην καὶ
πηρευμένην καὶ ἄμπελος c. pl.
5, 17, 7.

Τυφών, ἐπὶ τῶν τυφάνων Fr. V,
34.

T.

Ἰάμινθος, ἢ ἰάμινθος quando
floreat 6, 8, 1. ἀγρία καὶ σπαρ-
τῇ 6, 8, 2. et 3. πόθος alter
ἄνθος ὁμοιον ἔχον τῇ δακτύ-
λῳ 6, 8, 3. inter πόσθη καὶ
σπαρτοματικά, nulla nota edi-
ta, adeo ut dubium sit, num
idem genus bulbosum cum
Dioscoride 4, 63. intelligi vo-
luerit.

Τυλοειδής, ἢ δ. λίθος, ad sigilla
adhibita, ἱμασιν ποιεῖ καὶ
διάφωσιν Fr. II, 30.

Ἰβρίδι, ἄμπελος ἱβριζουσα c. pl.
3, 15, 4. Vide ἐκβρίδι.

Ἰβριστικά γένη ἀμπέλων c. pl. 3,
15, 4.

Ἰγιάδι, ταχέως ὑγιαίνειν 6, 3,
6. ὥσπερ ὑγιασθέντα ζῆ c. pl.
5, 16, 3.

Ἰγραινα, πάλιν ὑγρύνθη τὰ φύλ-

λα καὶ ὑγρύντο χλωρά c. pl. 5,
13, 3.

Ἰγραινα μετῴδης 3, 13, 2. οἰ-
νῴδης 3, 13, 6. δὲ ὑγραινα
τινὶ τοῦ αἵματος c. pl. 5, 11, 2.
Fr. 20, 26. ἢ ἐν τοῖς παρτοῖς
27, 30. τὸ πλεῖθος τῆς ὑγ. 39.

Ἰγρὸς, ὑγρότατον μέλι καὶ ὄζει
5, 6, 4.

Ἰδαρὸς καὶ ἀσθενὲς χυμός 9, 1,
1. ὑδαρστέρα ἀναθυμίασις c.
pl. 5, 12, 3.

Ἰδαίων ἐπιγενομένων c. pl. 2,
9, 9.

Ἰδαῖνος et ὑδαῖνός ἀνέμος Fr.
V, 7. nota. νότοι ὑδαῖνοι 57.
ubi ὑδατωδεις praecessit. η-
φελὼν ὑδατῶν Fr. VI, 1, 11.
σημαῖον ὑδατῶν VI, 1, 17. et
19.

Ἰδατωδης, opponitur χλωρός c.
pl. 2, 19, 2. ὑδαρὲς χρώμα
oculorum habet Aristot. de
generat. anim. 5, 1. in *Ana-*
lectis post. III. p. 303. no.
705. est νεφελώδης ὑδατῶν
quam equidem nolim cum
Meleagri epigr. 92. φιλόμυρον
et *Rufini* ep. 15. ὑγρῶ compare-
rare. Ipse *Theophrastus* dein-
ceps ἱαλενός videtur interpre-
tari. ὑγρότερα καὶ ὑδατωδότε-
ρα τὰ ἀνω τῶν λυμπαίων c. pl.
6, 11, 11.

Ἰδρον, τὸ, ὅπως ἐνία ῥίζας μὴ
ἔχει, καὶ ἀπὸ Ἰδρον, μύτης,
πύλιν, γερμῆτον 1, 6, 5. quem
locum aliter retulit *Athenaeus*.
Inter ἔργατοκα nominatur
cum μέν *Cyrenaeo* et *Thra-*
cio ἱπῶ 1, 6, 13. qui locus
ex *Athenaeo* translatus in *Co-*
dicibus *Theophrasti* non lege-
batur. Tuber cibarium hodie-
que in Graecia Ἰδρος vel ἱδρος
audire; testatur *Sibthorp* *Pro-*
dromi p. 352. Origo nominis
et propria significatio latet. Ad
ea, quae suspicatus sum in
Lexico graeco, accedat locus
Matronis apud *Athenaeum* p.
239. Schw. ὁστρεὰ τ' ἡνεικεν,
Θεῖος *Nηρηῖδος* Ἰδρον. De
hydraphyllo extat solum te-

- atimoniam Pamphili grammatici ibidem, esse τὴν φουμένην τῶν ὕδρων ὑπερθε πῶαν, ἀφ' ἧς τὸ ὕδρον γινώσκασθαι. Utinam certiozem auctorem nobis indicasset Athenaeus. In terra arenosa nasci tubera, narrat Athenaeus.
- * Ὑδρευσις βοήθεια τοῖς δένδροις c. pl. 3, 9, 5.
- * Ὑδρεῖω μετὰ τῆς κόπρου 2, 6, 3.
- * Ὑδρηλός, φέρεται πρὸς τὰ ὑδρηλά 7, 14, 1.
- * Ὑδρος in ἔχιν mutatur 2, 4, 4.
- * Ὑδροπιάν, τοῖς ὑδροπίωσι τοῖς ἐπὶ καθέδρας Fr. VII, 5.
- * Ὑδρωψ, ὑδρωπα καθάλειν 7, 6, 2.
- * Ὑδωρ πιττωδες καὶ παχὺ, pluvia, 3, 1, 6. τὸ ἐκ ὁδῶς 2, 6, 5. γενομένων ὑδάτων ἐκ ὁδῶς c. pl. 1, 19, 5. 2, 6, 1. et 3, 9, 5. quae aquae prosint oleribus 7, 5, 2. Vide Ζεύς. δι' οἷας ἀν γῆς ῥέη, τοιοῦτον εἶναι c. pl. 6, 3, 1.
- * Ὑίος, κόπρος ὑεία, usus eius c. pl. 3, 9, 3.
- * Ὑίλος, ὁ ὕλος ἐκ τῆς ὑελτιδος γῆς γίνεται Fr. II, 49. ἐξάπτεται τὸ φῶς ἀπὸ τῆς ὑίλου Fr. III, 73.
- * Ὑίσιος, ὑετώτερος νότος Fr. V, 7.
- * Ὑλῆ, ἀν. ἐν. ὕλη βαθεῖα σπαρῇ 1, 7, 3. nota. ὥρατα τέμνεσθαι 5, 1, 1. ὕλην οὐ φέρεῖ καὶ πῶαν 8, 7, 4. ὕλαις ταῖς ἀγρίαις c. pl. 1, 5, 4. ὕλη εἰς τὴν Ἑλλάδα παραγινόμενη Μαιεδοική, Ποντική ἀπὸ τοῦ Πενδάκου, Αἰνιανική 5, 2, 1. Παρνασσική, Εὐβοϊκή, Ἀρκαδική Ibidem. ὕλης καθαρὰ γῆ c. pl. 3, 22, 7. ναυπηγητῆμος, vide in hac voce. De materia lignea tractat liber quintus totus historiae.
- * Ὑλμα, φρυγανικὴ καὶ θαμνώδη καὶ ὅλως τὰ ὑλματι 1, 5, 3. ἐν τοῖς θαμνώδεσι καὶ ὅλως τοῖς ὑλμασι 1, 6, 1. θαμνών, τὰ δὲ ἄλλων ὑλματίων 3, 18, 1. φλόξ ἐκ τῶν ὑλματίων δῆμ. Theophr. oper. T. V.
- τάτη 5, 9, 3. καθὼς ἐστὶ πῶας καὶ οὐχ ὑλματός 3, 16, 4. Vide etiam Μέμφις.
- * Ὑλματικά iuxta ποσὴν καὶ λαχανώδη c. pl. 6, 11, 10.
- * Ὑλμός, ὡς περ ὕλμοι τινες (χυμοί) οἱ κατὰ στήρην, ἐξ ὧν ἡ μεταβάσις εἰς τὴν πέψιν c. pl. 6, 6, 5. 6, 11, 1.
- * Ὑλομανίω, καθάπερ ὕλοματῶν ὁ θέρμος c. pl. 3, 1, 5.
- * Ὑλοτόμος 3, 9, 3.
- * Ὑμενώδης, δερματικά καὶ ὕμενώδη c. pl. 1, 7, 4. σπέρμα ὕμ. καὶ ἀμνητῶν c. pl. 1, 19, 1.
- * Ὑμῆν, ἐν ὕμνῳ fructum fert triticum et milium 1, 11, 2. δερματικῶ 1, 11, 5. ὕμενες. λευκοὶ de foliis sidis interioribus 4, 10, 3. τοὺς ὕμενας τῶν ὀφθαλμῶν Fr. I, 37.
- * Ὑμηττός, ἐλάττω, ἀνδρός καλοῦμενος, ὁ μέγας Fr. VI, 1, 20. 24. VI, 2, 9. VI, 3, 5. et 6. serpylli ferax 6, 3, 2.
- * Ὑπᾶγω, ὑπᾶγειν et ὑπεξάγειν Fr. V, 33. recedere.
- * Ὑπαίθριος, τιθείασιν ὑπαίθριον 4, 11, 6. 9, 18, 1. c. pl. 1, 17, 3.
- * Ὑπακούω, ὑπακούει ταῖς ἐφαίς c. pl. 1, 15, 1. θᾶττον ὑπακούει τῷ δέρι c. pl. 2, 12, 1. ὑπήκουσε τοῦ ψυχρός c. pl. 5, 4, 2. τῶν ἐμπηξέων μᾶλλον 5, 12, 9.
- * Ὑπαλειψίς Fr. IX, 39. idem quod αλειψίς εἰς ἱμάτιον Ibid.
- * Ὑπαλλαγή, αἰ κατὰ γένη ὑπαλλαγαὶ c. pl. 2, 19, 6. alibi sunt ἐξαλλαγαί. sed liber Urbinas παραλλαγὰς habet.
- * Ὑπάρχιλος γῆ 3, 4, 8.
- * Ὑπαρώω, ὅταν μέλλωσι σπέρειν, ὑπήρσαν c. pl. 3, 20, 7.
- * Ὑπάρχω, ταμιευόμενοι τὰς τομαὺς πρὸς τὸ ὑπάρχον τέμνουσιν 6, 3, 2. ubi vulgatum ταμ. πρὸς τὰς τομαὺς καὶ τὸ ὑπ. τέμνουσιν Giza vertit reliquum abscindunt. Aristoteles de vitas longit. c. 6. αἰ εἶζαι ἄλλαι ἐν τοῦ ὑπάρχοντος γίνονται.

- ***ῥηκκαῖω**, τὸ ῥηκκαῖον ἔχει Fr. III, 63.
- ***ῥηκκαύμα**, τοῖς ἔυλοις ὑπεκκαύματα λεπτά λαμβάνοντες φυσῶσι τοὺς ἀνθρώπους Fr. III, 27. ὑπ. πεπυρωμένον προσάγουσιν αὐτοὺς τῷ ἐκπηδῶντι 63. συμμειγνύουσι τὸ ὑπ. 73. Vide et **ἐκκαύμα**. Plutarchus Praec. Coniug. p. 412. Nutt. ὡς περ τὸ πῦρ ἐξαπτεται μὲν εὐχερὲς ἐν πυρροῖς καὶ θρυαλλίδι καὶ θριξὶ λαγυαῖς.
- ***ῥηκκαίηται** Fr. III, 55. ubi Voss. liber ὑπεκλ. habet.
- ***ῥηναντίως** συμβαίνει τοῦτο 5, 1, 3.
- ***ῥηραῖω** 4, 6, 8. μικρὸν ὑπεραῖρον 4, 8, 10. πολλῷ πλείον ὑπεραῖροντα τούτων 6, 6, 3. εἰ κατὰ τὸ ὑπεραῖρον ἢ ὀρεξίς c. pl. 2, 7, 3. εἰάν ὑπεραῖρη τὸ μέγεθος τοῦ δένδρου c. pl. 5, 14, 9. ubi erat **ὑπερβαῖνη**. 6, 16, 7. εἰάν ὑπεραῖρη θάτερον Fr. I, 3. ὑπερᾶραι μὴ δύνωνται Fr. V, 27. οὐχ ὑπεραῖροντα τούτων Ibidem. ταῦτ' ὑπερᾶραι Fr. XIV, 3.
- ***ῥηρβαῖω**, vide **ὑπεραῖρω**.
- ***ῥηρβάλλω**, ὑπερβάλλον τούτου 8, 2, 4. τὸν Αἰβανον 9, 7, 1.
- ***ῥηρβλαστάνω** c. pl. 1, 20, 6.
- ***ῥηρβλαστῆς** c. pl. 1, 20, 6.
- ***ῥηρβολή**, τῶν κατὰ τὸν ἀέρα γινομένων ὑπερβολή c. pl. 5, 12, 1.
- ***ῥηργάζομαι**, ὑπεργάσσονται καὶ κινήσωσι τὴν γῆν 3, 1, 6.
- ***ῥηριῖω**, τὸ ὑπερεῖσον c. pl. 2, 18, 2.
- ***ῥηρέχω**, οἷς ὑπερέχει τὸ πῦρ Fr. 1, 9.
- ***ῥηρζῶ**, τὸ ὑπερζεῖν ἐστὶν ἐρῆναβολή τῶν πομφολύγων Fr. III, 16.
- ***ῥηρίνον** ἄνω ποιεῖν 9, 14, 2.
- ***ῥηρριχῶ** c. pl. 3, 18, 2. Fr. III, 1.
- ***ῥηρρίχω**, ὑπερρίχοντα τῷ ἰσχύειν c. pl. 1, 15, 3. oppositum καταδύεσθαι c. pl. 2, 19, 1.
- ***ῥηρρηκῆσαντα** c. pl. 2, 10, 2.
- ***ῥηρομβραῖαι**, αἰ, c. pl. 5, 3, 7. nota.
- ***ῥηρπαχύνω**, ὅταν ὑπερπαχυνθῶσι τὰ ζῶα c. pl. 5, 11, 3.
- ***ῥηρπυρος** c. pl. 1, 21, 5.
- ***ῥηρτεῖνω** τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων 4, 13, 1. 7, 5, 5. τὰ ὑπερτείνοντα, plus quam τρεῖς 8, 11, 5.
- ***ῥηρτοκῆσαντα** c. pl. 2, 11, 4.
- ***ῥηρυνθρον** κοιμῶν 5, 3, 2.
- ***ῥηρρῶν**, οἶκος Fr. 4, 40. τιθέναι ἐν ὑπερρῶς c. pl. 1, 7, 2.
- ***ῥηρρῆμους** τόπους c. pl. 3, 6, 9.
- ***ῥηρρῶδης** στρόχτος, vide h. v. ἡναιος 9, 13, 4.
- ***ῥηρ** τοῖς καθιεστώσι πνεύμασι c. pl. 3, 12, 3. ἐν τι τῶν ὑπὸ τοῦτο ἐστὶ καὶ τὸ — Fr. III, 19.
- ***ῥηρβάθρον**, ὑποβάθροις 5, 7, 6.
- ***ῥηρβάλλω**, τὸ φυτευτήρια ἐρρᾶλιν ὀρθᾶ, alia ὑποβάλλειν 2, 5, 3. nota. c. pl. 3, 5, 4. ἐπ' τι μέρος, opp. ὀρθᾶ τιθέναι, syn. πλάγια τιθέναι.
- ***ῥηρρῆμιος** ἢ ἀφαίρεσις τῶν μηχανῶν πρὸς τὴν τῆς ὕδρας ἐπιβλάστησιν c. pl. 1, 13, 10. τῆς ὕδρας ὑπογυῖον τῆς βλαστηκῆς οὕσης c. pl. 5, 4, 3.
- ***ῥηρρῆς**, εἰς ὕψος ὑποδιδασκῶν 3, 7, 1.
- ***ῥηρρῆνδρουσθαι**, vide in ἀποδανδρουσθαι.
- ***ῥηρρῆλιος** τόπος erat c. pl. 1, 13, 12. ubi πρόσειλος dedit.
- ***ῥηρρῆσις**, αὐτῇ οἶον ὑπόρρῆσις καὶ φύσις δένδρων 4, 13, 4. τοῦτο μὲν οὖν ὡς καθ' ὑπόρρῆσιν τεθειρωσθῶ c. pl. 1, 13, 3. ὡς ἐξ ὑπόρρῆσις τοῦτο εἰρησθῶ c. pl. 2, 5, 5. τοῦτο ὡς πρὸς ὑπόρρῆσιν λεγόμενον c. pl. 1, 2, 3. ὡς ἐν καθ' ὑπ. 6, 19, 1. ἐναντίως τῇ — θίσει c. pl. 4, 4, 1. λέγειν Fr. I, 60.
- ***ῥηρρῆμαι**, τοῦτ' ἴσως ἐπὶ πλείον ἐρρηται τῶν ὑποκειμένων c. pl. 5, 5.
- ***ῥηρρῆνω**, ὑποκλίνουσιν οἱ στάχτις, i. e. ἐπικλινεῖς εἰσι, c. pl.

- 3, 22, 1. sed ibi liber Urbinas ἀποκλ. habet.
- * Τποκονίειν τὸν βότριν 2, 7, 5.
- * Τποκόνιαις quem usum habeat c. pl. 5, 16, 3.
- * Τποκρίτω καίτωθεν 3, 18, 9.
- * Τπολαῖς c. pl. 2, 17, 9. ubi erat ἀπολαῖς.
- * Τπολαμβάνω, δ χειμῶν ὑπολαμβάνων τὴν φυτείαν c. pl. 3, 3, 2.
- * Τπόλαμψις Fr. VI, 4, 4. ubi editum ὑπόληψις. Vide Tomi V. ahnott. ad h. l.
- * Τπόλειμμα c. pl. 1, 11, 3.
- * Τπολειπής erat 3, 13, 2.
- * Τπολείπω sine casu 1, 2, 4.
- * Τπόλεπρος φλοῖς 3, 14, 2.
- * Τπόλευκος γῆ c. pl. 2, 4, 3.
- * Τπόληψις, εἰς βορράειν ὑπόληψις γίνηται Fr. VI, 4, 4.
- * Τπολιπῶν, vide ὑπολοπῶν.
- * Τπολοπῶν, εἰς ὑπολοπῶν 3, 1, 4. nota.
- * Τπομένω, τὰ μὲν ἄλλα ὑπομένει 7, 5, 3. nota.
- * Τπομονή c. pl. 5, 16, 3.
- * Τπονεάζω, εἰς ὑπονεάζω 3, 1, 6.
- * Τπονοστέω, διακρινόμενον καὶ —στούντος τοῦ ὕγρου πρὸς τὴν κύστιν Fr. III, 45.
- * Τπόξανθος ῥίζα 9, 12, 2.
- * Τποπαράβορρα δένδρα 5, 1, 11.
- * Τποπάσσω, ὑποπάσας ἀργίλον Fr. VI, 3, 12.
- * Τποπέλιος 3, 11, 1.
- * Τπόπετρος γῆ c. pl. 3, 20, 5.
- * Τπόπικρος, μικρὸν ὑποπικρὸς 6, 4, 10. 9, 11, 3.
- * Τποπίπτω, μηδ' ὑποπείσομαι τοῖς πνεύμασι παρὰ φύσιν αὐξήται c. pl. 3, 12, 3. ὑποπίπτειν ὑπὸ τὴν αἰτίαν ταύτην c. pl. 4, 6, 9. περιπίπτει est 6, 17, 13. ὑπὸ τὴν λεχθεῖσαν αἰτίαν ἐστὶ 6, 18, 1.
- * Τπόπρεμος 2, 1, 3.
- * Τποπίσσω, ὑποπίσαντες 4, 8, 14. nota.
- * Τπόπρεμος 2, 1, 3. c. pl. 1, 2, 2. ut ὑπόπρεμος.
- * Τποσκάπτω τὰς σικᾶς 2, 7, 5. ut ὑποκονίειν τὰς ἀμπέλους.
- * Τπόσκιος, oppos. ὑπαίθριος c. pl. 1, 17, 3.
- * Τποσκληρύνω, ὑπεσκληρυνμένον Fr. V, 58.
- * Τπόστιασι, κολλῶδη τὴν ὑπόστασιν ἔχει τὰ δύσσχιστα c. pl. 5, 16, 4. τοῦ γεώδους c. pl. 6, 7, 4. Fr. 4, 29.
- * Τποστροφύλλος ῥίζα 8, 8, 5.
- * Τποστύφω, ὑποστυφουσι πᾶν ἔλαιον εἰς τὸ δέξασθαι μᾶλλον τὰς ὁσμάς Fr. 4, 17. nota.
- * Τπόστινις Fr. 4, 22.
- * Τπόστηνον διεστῆσιν 3, 12, 7.
- * Τποτίλλω, ὑποτίλαι τὴν βοτιάην 2, 7, 5.
- * Τποτομή, διὰ τὴν ὑποτομήν ἐκπίπτει τὰ δένδρα ὑπὸ τῶν πνευμάτων 9, 2, 7.
- * Τποφαίνω, τοῦ ἡμὸς ὑποφαίνοντος 7, 13, 9. c. pl. 5, 1, 2.
- * Τποφῶν, ισχυρότερος δ καρπός, ὥστε ὑπενεγκεῖν τὸ σῶμα 9, 14, 4.
- * Τποφύεται νέος φλοῖς 4, 15, 2.
- * Τποφυτεύεται τῇ πύκνῃ c. pl. 3, 10, 5.
- * Τποχοίρις, genus agreste oleris 7, 7, 1. describitur 7, 11, 4. ubi Codices ὑποχώρησις habent: nota p. 619. Hedypnoi-dem rhagadioloidem comparat Sprengel p. 82. ed. sec. Stackhouse inter hypochoerin et hyoserin dubius haeret.
- * Τποχόνδριον, τὰ ὑποχόνδρια καὶ τὸ στήθος Fr. 4, 61.
- * Τπτιος, ἐκ τῶν ὑπτίων καὶ κοτίλων 2, 6, 1. opp. τὰ ἄνω, alibi τὰ πρᾶν. εἰς ὑπτία τμηθῇ ἡ ἀμπέλος 4, 14, 6. nota. c. pl. 5, 10, 13. nota. ὑπτιοὶ τόποι 5, 12, 7.
- * Τπώπια ποιεῖ ἔκλευμα 9, 20, 3.
- * Τπώρειαι πολλαὶ καὶ παντοῖαι c. pl. 3, 6, 7.
- * Τπιάδας Fr. IX, 17.
- * Τπτέρα, πρὸς ὑστέρα ὡς πεισσός 9, 20, 4. εἰς βουλομένην ὑστέραν c. pl. 3, 2, 6. ubi erat γυστέρα.
- * Τπτερώω, oppos. προτερεῖν c. pl. 3, 24, 2. in libri Urbinatis supplemento.

***Ψαμμος**, χωρία ὕφ. 1, 6, 12. 6, 5, 2. καὶ λεπτή 8, 6, 2. καὶ φαύλη 8, 11, 8. c. pl. 2, 4, 4. ἀμπελοφόρος, ubi erat ἔψαμμος, quod nunc, re diligentius ponderata, ubique restituendum censeo, ut ἔψυδρος. Est hoc solum, quod areuam habet subiectam, ut illud aquam. c. pl. 3, 21, 3. ἀλμώδεις καὶ ὑψάμμοι c. pl. 3, 6, 3. ubi erat ἔψαμμος.

***Ψεαρ**, ἔξια, στελὶς et ὕψεαρ quomodo differant c. pl. 2, 17. toto. Solum ὕψεαρ omisit Sprengel, ignotam sibi plantam fatetur Stackhouse.

***Ψῆν**, τὸ, πεφυκὸς 1, 1, 9. opp. εἰς πλείω σχίσσθαι 1, 1, 12.

***Ψηγήτομαι**, καθάπερ ὑφηγησεται, περὶ τούτων λεκτέον 1, 2, 3.

***Ψήμι**, ὅμα τῷ ὑφειμένῳ γλυνύτηται καὶ εὐμένειαν ἔχουσι c. pl. 6, 14, 12. *nota*.

***Ψυδρος χώρα**, γῆ, cui aqua subest. In Theoph. saepe cum ἔψυδρος permutata. cf. Addenda ad c. pl. 3, 11, 3. 4, 12, 4. bis. τόπος κοῖλος καὶ ὕφ. 5, 14, 4. Confer loca 3, 11, 4. 4, 3, 5. c. pl. 2, 4, 4. o. pl. 2, 4, 7. et 3, 6, 6. 3, 6, 8. 3, 10, 1. 3, 11, 3. 3, 14, 3. Sed vide in **Ψαμμος** dicta.

***Ψω**, πολὺ ὕψαντος c. pl. 4, 14, 3. *nota*: ubi Urbinas πολλοῦ habet. Silenus Chius in Scholio Mediolan. ad Ody. 1, 75. ὕσαντος πολὺ τοῦ Διός. ὅταν ὕσαντος τὰ νύκτι χρῶμα χαλαῶδες ἔχη Fr. VI, 4, 2.

Φ.

Φαινός Atheniensis astronomus Fr. VI, 1, 4. ἀπὸ τοῦ Ἀναβητοῦ τὰ περὶ τὰς τροπὰς συνίδε *Ibidem*.

Φαίνοι, οἱ λύχνοι φαίνουσιν ἥτιον Fr. III, 11. τὸ ἐν τοῖς λαμπτήρσι φῶς ἐπὶ πλείον φαίνεται

Fr. III, 12. εἰς πειρασμένην ἢ νικημένην Fr. VI, 4, 4. *nota*. Ibi Edd. pr. πεφαγμένη habent, sed ex interprete antiquo τεταγμένη scribi debere, docui in annotatione Tomi V. λευκός ἔλαφος ἤδη πέφηνε Fr. 20, 49.

Φακός ut maior nascatur 2, 4, 2. inter legumina ὀψίσπορος 8, 1, 4. omnium leguminum maxime πολύχρους 8, 3, 4. λοβοὶ μικροὶ 8, 5, 2. ἐπιπλατῆς, ut semina *Ibidem*. Inter πολυκαρπότερα οἱ φακοὶ c. pl. 4, 15, 2. φακῶν μέγεθος πᾶς γινεται 5, 6, 11. Esse cicer item, plerique omnes consentiunt praeter Stackhousianum, qui ervum sativum comparat. De differentia flexionum φακός, φακῆ, φακῇ, quam atstunt Atticistae, vide Lobeckium ad Phrynichum p. 455.

Φακός Ἰνδικός 4, 4, 10. Dolichum Catiang intelligi suspicatur Sprengel p. 80. ed. sec.

Φαλάγγια ἐπιγίνονται ἐν ὁρβῶσι 8, 10, 1. πρὸς τὰ φαλάγγια 9, 11, 1.

Φαλάγγραι montis Troiani Idas 3, 17, 6.

Φάληκος, vide **Φάλκος**.

Φαλύκω, ἐν, τῆς Μεγαρίδος 2, 8, 1. Φαλήκου est 8, 2, 11. sed ibi quoque Urbinas Φαλύκων habet.

Φαντασία, κατὰ φαντασίαν ἢ μεταβολὴ γίνεται c. pl. 2, 16, 5. ἢ φαντασία τοῦ καρποῦ σχεδόν γίνεται κατὰ τὴν χρῶαν c. pl. 5, 1, 6. τὰ μὲν χρήσεως χάριν, τὰ δὲ φαντασίας μόνον Fr. II, 60.

Φαραγγῶδες καὶ ἐνυδρον ἢ ὁστρία 3, 10, 3.

Φαρίς, ὥσπερ ἡ Μηλιάς ἔχει τῷ Φάριδι Fr. II, 62. *vox vitiosa videtur*.

Φάρις νήσος τῆς Λωτοφαγίας 4, 3, 2.

Φάρμακία, αἱ φ. ποιοῦσι τοὺς ἰλλύγους Fr. VIII, 11.

Φάρμακον, οἱ τὰ φάρμακα τριβον-

της de cyano Fr. II, 55. πρὸς
τὰ τῆς φρύνης φ. Fr. XV, 1.
Φαρμακοποιὸν ἔθνος Aeschyl. 9,
15, 1.

Φαρμακοποιεῖν 9, 15, 4.

Φαρμακοπώλης 9, 8, 5.

Φαρμακώδης ῥίζα 1, 7, 3. ταῖς
ῥίζαις ἢ τοῖς ὀπείοις 4, 5, 1.
χώραι 4, 5, 2. 9, 15, 1. et
4.

Φάρυξ, καί τὸν φάρυγγα 9,
20, 2.

Φάσγανον, τοῦ φασγάνου καλου-
μένου radix edulis 7, 12, 3.
aliis ξίφος propter folium xi-
φωιδές 7, 13, 1. inter κεφα-
λόριζα καὶ ἀπὸ τοῦ σπέρματος
φύεται, ut bulbos, anthericus
et lilium Ibid. 4. In virginum
sepulcris plantari solita φάσγα-
να habet Nicandri fragm. II.
v. 163. Dioscorides 4, 20.
ξίφιον ab aliis φάσγανον ait
vocari. Plinius 25. s. 89. no.
7. Xiphion, et phasganion vo-
catum, in humidis nasci, ra-
dice ad avellanae nucis figu-
ram fimbriata. ubi notam
Theophrasti, ῥίζα ἀποφύσεις
ἔχονσα μικρὰς, ὥστε τὸ γή-
θρον, agnosco, non item in
Dioscoride 4, 20. Radicem ge-
minam, superiorem maiorem
et fere solem in usu medico,
memorant Dioscorides et Pli-
nius. De iride foetidissima su-
spicabatur Sprengel p. 59. ed.
sec. contra ξίφιον Theophrasti
et Dioscoridis gladiolum com-
munem interpretatur. Stack-
house inter gladiolum et irin
xiphium dubius haeret, sed
ξίφιον gladiolum interpreta-
tur.

Φάσις, ἀποτείνεσθαι τῇ φύσει
τὰ συμβαινόντα δυσχερῇ Fr.
1, 4.

Φάσκος in quercu aegilope natus
describitur 3, 8, 6. in ὀλι-
φολῳ natus discrepat Ibidem:
nota p. 179. 180. Lichenis ge-
nus dubius comparavit Stack-
house. In Dioscoride βρόνον
ἀροματικόν, quod idem aliqui

existimant, Parmeliam suba-
tam interpretatur Sprengel,
qui Theophrasti φάσκον in
historia h. r. omisit.

Φάτινη, ἢ καλουμένη φ. Fr. VI,
1, 23. ὄνου φ. συνίσταται καὶ
ζοφερά γίνεταί VI, 3, 6. VI,
4, 2.

Φαύλα, φαύλας quando oleaster
ferat 2, 2, 12. ἐκ τῶν φαύλων
τῶν τομῶν τὸ λευκὸν ἔλαιον
c. pl. 6, 8, 3. ἢ σαρξ πολλή, ὁ
πυρρὴν μικρὸς, ὀλιγοέλαιος 6,
8, 5. ἔλαιον ἡμοτριβὲς. quale
Fr. 4, 15. nota.

Φαύλως διατίθισθαι 4, 14, 1.

Φελλόδρυς Arcadium 1, 9, 3.
αἰσφύλλος 3, 3, 3. describitur
3, 16, 3. nota p. 244. Sprengel
in editione altera hist. ean-
dem cum φελλῷ facit et quer-
cum suber interpretatur.

Φελλός καὶ χλωρός κοῦφος 1, 5,
4. ligni fibrae qualis 5, 3, 6.
nota. φελλός Tyrrheniae pro-
prius describitur 3, 17, 1. De
vocabulo vide dicta in Φλοῖος.
Estφυλλοβόλος, cpm φελλόδρυς
sit αἰσφύλλος. Cf. nota p. 249.
Eundem tamen faciunt viri
docti cum Arcadico genere
φελλόδρυς vocata.

Φενός τῆς Ἀρκადίας 3, 1, 2.
nota. 5, 4, 6. 9, 15, 6. c. pl.
5, 14, 9.

Φέως, ὁ, de qua planta vide
dicta in Στοιβή. 6, 4, 1. ubi
φύσειως ἀκανθιῆς tertia portio
τὸ παρὰ τὴν ἀκανθάν ἔχον
φύλλον, ὥστε ὁ τε φέως καὶ ὁ
τρίβολος. plane ut 6, 1, 3. ο
genere τῶν ἀκανθικῶν sunt
τὰ παρὰ τὴν ἀκανθάν καὶ ἐτε-
ρον ἔχοντα φύλλον, ὥστε ἡ
ὄνως καὶ ὁ τρίβολος καὶ
ὁ φέως, ὃν δὲ τινες πα-
λοῦσι στοιβήν. ubi erat φέ-
ως, ὁ, sed Britannica τὸ
φέως, ὁ dedit. Hae duae
plantae non esse videntur, sed
una eademque, quam quidam
στοιβήν vocabant, probe di-
stinguenda ab ea, quae inter τὰ

φρυγανικά simpliciter στοιβή
dicitur folio carnoso terete 1,
10, 4. Hippocr. de Morbia
Mulier. 2. p. 666. 31. τὸ ἱπ-
πόφως σπέρμα et alibi aliter
scriptum in medicina adhibet.
Galenus in Exaget. ἱππόφως
ait etiam στύβος voceri. In
Hippocrate στύβης editum ex-
tat. Sequitur locus valde per-
plexus 6, 5, 1. ubi initium
non dubium habet τὰ δὲ καὶ
παρὰ τὴν ἄκανθαν ἔχοντα φύλ-
λον, οἷον φῶς, ὄναις, παντὶ-
δουσα, τριβόλος, ἱππόφωον,
μυάκανθος: nunc vero in Co-
dice Aldi, Medic. Urbinate
sequitur τὰ σφόδρα καὶ τὸ φύλ-
λον ἔχει σαρκώδες, πολυαχιδίς
καὶ πολυφύλλον, οὐ μὴν κατὰ
βάθους γὰρ τὰς ῥίζας ἔχον. E
versione autem Gazae: *spina
muralis aliu pleraque: phleum
folio constat carnoso, mul-
tifidum multistirpsque est;
non autem alte descendit:*
Heinsius fecerat: *πολυαχιδίς
δὲ καὶ πολυφύλλον τὸ φλέως —
ρίζας ἔχον.* Itaque solius Ga-
zae fide nomen φῶς vel φλέως
nititur. Succedit sect. 2. de
capparide: τὸ φύλλον ἱπποαν-
θίζον ἔχει καὶ τὸν καυλόν, οὐχ
ὥσπερ δὲ φῶς καὶ ἱππόφως
ἀνάκανθα τοῖς φύλλοις. e quo
loco Plinius 21, 15. s. 54.
*quaedam in folio non habent,
et in caule habent, ut pheos,
quod aliqui stoeben appella-
vero.* Ita enim recte libri
scripti, quorum auctoritatem
spreverunt Pintianus et Har-
duinus, ut monui in Annot.
p. 501. Satis hinc manifestum
videtur esse, φῶς et στοιβήν
Theophrasti eandem esse plan-
tam, quam cum Honorio Bel-
lo plerique omnes Poterium
spinosa interpretantur, ho-
dieque in Creta στοιβηδὰ vo-
catum. Cf. Bodaeus p. 634.
ἀστοιβή vel ἀφάννα alibi au-
dit, teste Sibthorpio. Centau-
ream stoeben comparavit Stack-

house. Ceterum in Gramma-
ticorum libris plerumque στοι-
βή scriptum nomen video, ut
in Dioscoride 4, 126. alibi ta-
men ἀστοιβή reperitur. Propter
scripturam licebit comparare
Dioscoridis hypocoum 4, 68.
quod alii ὑπόφωον vocarunt.
Postremus est locus 9, 15, 6.
ubi de Arcadia: φύεται δὲ καὶ
τὸ τιθύμαλον, ἔξ οὗ τὸ ἱππό-
φανίς· ἀριστον δὲ τὸ περὶ Τε-
γέαν, καὶ ἐκτὶ μάλιστα σπον-
δάσται· φύεται δὲ καὶ ἐπι-
πλίον· πλείστον δὲ καὶ κάλλι-
στον φύεται περὶ τὴν Κλειτο-
ρίαν. Ita editum erat ex Aldi
codice. Sed Medicei et Urbi-
nas habent: καὶ τιθύμαλον, ἔξ
οὗ τὸ ἱπποφῶς. ἀριστον δὲ
τοῦτο περὶ Τηγέαν, κακείνο μ.
σπ. Cetera magis etiam lacu-
nosa esse videntur. Gazae quo-
que versio *hippophaes* nomi-
nat. Sprengel in Historiae e-
ditione secunda p. 72. scriptu-
ram hanc unice probans τιθύ-
μαλον de euphorbia spinosa
interpretatur. Comparat etiam
librorum Hippocraticorum ἱπ-
πόφως et ἱπποφῶς, cuius
succo medicos ad purgandam
alvum usos esse. Mirum ta-
men in libro tantum de inter-
nis affectionibus remedium hoc
nominari. Loca indicavit Sprengel
p. 539, 18. Foessii, ubi est
ἱπποφῶς ὁπῶ, in Aldina
ἱπποθῆμ. p. 549, 27. τοῦ ἱπ-
ποφῶς, sine ὁπῶς, contra 544,
21. ἱπποφῶς τοὺς ὁποὺς, ubi
e Codice MS. ἱππόφωον τὸν ὁπῶν
cum Lindenio dedit Mackius
p. 352. ἱπποφῶς ὁπῶν p.
547, 5. et 47. p. 555, 31. ubi
Mackii Codex τῷ τοῦ ἱπποφῶς
ὁπῶ habet p. 375. at p. 556,
28. ubi est τοῦ ἱπποφῶς
ὁποῦ, Codex idem p. 377. sine
ὁποῦ habet ἱππόφωον. Mackius
ἱππόφωον ὁποῦ dedit. p. 558,
2. sine ὁπῶς, ut p. 561, 2.
ἱπποφῶς est. p. 559, 32. κα-
θαίρων τὴν νομίαν, κατὰ μὴν

τη ἱπποφάει. Galeni Glossarium Ἱπποφαίως (alia exemplaria ἱππόφως habent) interpretatur κνύφον et στύβον. ubi facile στοιβήν agnoscis. Idem alibi στοιβῆς καρπὸν interpretatur τὸ ἱππόφως σπέρμα. Vides igitur, scripturam inter ἱπποφαίς et ἱππόφως variare praecipue propter genitivum ἱπποφαίως et ἱππόφως. Apparet etiam, Galenum cum aliis interpretibus ἱππόφωον vel ἱπποφαίς non distinguere a στοιβῇ, quam Theophrastus ab aliis φών ait fuisse vocatam. Dioscorides hoc ipsum ἱπποφαίς 4, 162. describit; quod hypophaeas rhamnoides interpretatus Sprengel in altera editione p. 150. euphorbiam spinosam comparavit. Inter Netha Dioscoridis synonymum reperitur ἱπποφύεις et ἱπποφαίς: et ἱππόφαιστον suum Dioscorides 4, 163. ab aliis ἱπποφαίς vocari refert. In Theophrasti loco lacunoso et vitioso licet suspicari ἱπποφαίς fuisse scriptum vel ubi nunc τιδύμαλον legitur, vel post τιδύμαλον aliud nomen vel vocabulum medicinae, quae parabatur e tithymalo, excidisse. Satis enim constat, ἱπποφαίς plantam intelligi, cuius ὄπός in usu fuit. Ceterum de ἱππόφω, si scripturae diversitatem consideramus, dubii haeremus, annon diversa ab ἱπποφάει planta sit intelligenda: contra Codices Hippocratis, qui ὄπὸν ἱππόφω προπιναν, suadere videntur, ut eandem putemus esse: Ἱπποφώως et ἱππόφωον cum dipsaco fullonum comparat Stackhouse. Φηγός; ab aliis ἀγγία δρύς vocata, nascitur in montanis, lignum asperum habet, fructum omnium dulcissimum 3, 8, 2. in montibus Macedoniae 3, 3, 1. quando caeditur 5, 1, 2. lignum in aqua melius durat

5, 4, 3. φηγὸς αἰ ἐν Ἰλίου 4, 13, 2. In libris scriptis βίεπηγός vel πυγός eius locum occupavit, quod nomen videt. Quercum esculum comparavit Sprengel, omisit Stackhouse. Φῆμαι αἰ παραδεδομένα 4, 13, 2. Φδάνω, φδάνει καταξηραίνόμενα προτρεον ἢ Fr. 20, 41. et 43. Φθειρίζομαι, κόραξ ἐπ' ἐλαίας φθειρίζεται VI, 1, 16. 17. bis. Φθειροποιός πίτυς 2, 2, 6. ubi Ald. Bas. φθοροποιός, sed φθειροποιός Urbinas cum Mediceis habent: contra φθειροφόρος est. c. pl. 1, 9, 2. Vide in Πίτυς. Hinc intellige Budinos nomadas Herodoti 4, 109. inter silvas palantes et φθειροτραγέοντας, quos male vulgo comedentes pediculos interpretantur, quod facere vetat proprietas verbi τραγών. Φθειροφόρος, vide φθειροποιός. Φθινόπωρον, τοῦ —ώρου c. pl. 6, 20, 4. hist. 5, 1, 4. quod antea 5, 1, 2. erat μετόπωρον. Φθορά, ἢ φθορά εἰς καρπογονίαν c. pl. 5, 8, 2. ἢ πορνεία τοῦ μύρου Fr. 4, 40. Φιληδεῖν 9, 16, 1. Φίλιπποι, δὲ περὶ Φιλίππους πταμός 8, 8, 7. ἐν Φ. ἢ χώρα ἐκφύει τὰ ὅμοια 2, 2, 7. arbores frigore adustae regerminant 4, 14, 12, 4, 16, 2. columtrosas centifolias 6, 6, 4. τὸ περὶ Φιλίππους συμβαῖνον περὶ τοὺς πτάμους c. pl. 4, 12, 8. regio circa Ph. exsiccata fuit 5, 14, 5. Φιλόθερμος c. pl. 2, 3, 3. Φιλόξενος, locus de zephyri natura Fr. V, 38. Φίλος, ἀλκὰ ἀνεν πυρότητος τραχέως καὶ φίλα μάλλον ἤμιν c. pl. 6, 1, 4. Φιλόσιμα δένδρα 2, 7, 3. ubi φυλλόσιμα editum, sed 3 et 7, 1. pro eo est φιλόσιμα.

Φιλόφυκος c. pl. 2, 3, 3.
Φιλύκη αἰσχυλλός 1, 9, 3, 3,
 5, 3. *ἀσι δασύα* 5, 7, 7. in
 montibus Macedoniae 3, 3, 1.
 circa Vergiliarum ocoasum ma-
 turat fructum 1, 4, 4. lignum
 alhum *ἀστεράτων* 5, 6, 2.
 sed ibi Codex Urbinas *εὐτορ-
 γάτων* habet. ligno non u-
 tuntur, sed foliis oves alunt 5,
 7, 7. Primus Belonius Observ.
 I, 42. Plinii alaternum com-
 paravit 16. c. 26. et in monte
 Atho hodieque vetus nomen
 retinere ait, in Coreyra autem
 et Creta *ἐλαίπρινον* vocari.
 Plinius inter arbores, quae nec
 fructum nec semen ferant, cum
 tamarice alaternum nominat,
 cui folia inter ilicem et oli-
 vam. In qua notitia quicquid
 est simile rhamno alaterno
 Lin., totum illud est in foliis
 et fructu. Nam Cluius quo-
 que Hist. I, 33. in maiore ge-
 nere folia inter oleae atque ili-
 cis folia magnitudine, cras-
 siuscula, leviter per ambitum
 serrata, ex viridi nigricantia
 vidit et descripsit. Quod fruc-
 tum et semen ferre negat
 Plinius. id flores truncis dis-
 junctos arguere videtur: et
 alaternus flores dioecos gerit.
 Praeterea folia semper viren-
 tia convitant, sed Theo-
 phrastus fructum ferre refert;
 itaque Plinius locum Theo-
 phrastii non respexit, neque
 omnino nomen *φιλύκη* usquam
 posuit. Sed folia qualia sint
 inter oleam et ilicem, nemo
 explicavit. Ad magnitudinem
 Cluius retulisse videtur. Ho-
 mericum fruticem, quem iuxta
 fontem virgultis densum subit
 Ulyssae Odyssaeae 5, 477., He-
 sychius ita interpretatur: *εἶδος
 ἀγριελαίας, ἄλλως αὐτῆς, οἱ δὲ
 εἶδος δένδρου ὁμοίον πρίνῳ*,
 quae postrema nota alaterno
 Belonii, certe nomini eius
 Cretensi congruere videtur.
 Apollonii Lexicon Heliodo-

rum de genere oleae, Apo-
 nem simpliciter *γίνος δένδρον*
 Homericam *φύλλαν* interpreta-
 tum esse refert. Pausanias
 Attic. 32, 9. Troezenicus re-
 fert *κότινον* vocare *ράχον στε-
 πτόν*, addens: *ράχους μὲν δὲ
 παλοῦσι πᾶν ὄσον ἀναρπών
 ἐλαίας, κότινον καὶ φύλλαν καὶ
 ἔλαιον*. Sed inde minime ar-
 guitur, *φύλλαν* esse oleae spe-
 ciem, sed potius genus arbor-
 is vel fruticis sine fructu.
 Ammonius, ubi differentiam
φύλλας et *φύλλας* docet, hanc
 esse ait *τὴν ἀγίαν*, lentiscum,
 illam genus oleae. Lentisci
 similitudo fortasse in baccae
 forma et colore est, si alater-
 num recte *φιλύκην* interpre-
 tantur. Sed Grammatici vete-
 res nomen *φιλύκη* plane omi-
 serunt, nec explicarant. *Κι-
 τρώδενον* hodie appellari a
 Graecis, adnotavit Prodrusus
 Florae Gr. I. p. 159.

Φιλύκη, folia animalibus in cibo
 grata, fructus nec illis neque
 homini 1, 12, 4. 3, 4, 6.
*ὁ καρπὸς ἔβρωτος, τὰ φύλλα
 γλυκία* c. pl. 6, 12, 7. in
 montibus Macedoniae 3, 3, 1.
ἐφῶν καὶ θήλεια 3, 10, 4.
 inter *φιλύκην* 4, 8, 1. *οἱ
 φλοιοὶ περιαιρούνται* c. pl. 3,
 18, 3. *ἐν τοῦ φλοιοῦ τὰ σχοι-
 νία* 4, 15, 1. *χαλεπὴς ἐν τοῖς
 ἀμπύροις φέεται* c. pl. 2, 3, 3.
 folia invertit solatio aestivo
 c. pl. 2, 19, 1. Comparatio-
 nem vide in annotatione p.
 201.

Φιλυκία αἰσχυλλός 1, 9, 3. se-
 mel inter silvestrea arbores me-
 morata, si est eadem cum
 Dioscorideae 1, 110. Plurimi
 eam philyream latifoliam Lin.
 interpretantur, cui convenit
αἰσχυλλία. Hanc in insula
 Zacyntho hodie *φύλλαν*, ali-
 bi *φύλλια*, a Boeotis *ἀγλαρ-
 δινία* vocari, refert Prodr. Fl.
 Gr. p. 4. Sed monendum, Co-
 dicis scriptos omnes *φίλυκα*

καὶ φύλλονα habere, quod propter folia permanentia mutatum fuit.

Φλεγμασία τῶν φλεβῶν Fr. I, 40.

Φλέψ, ὅς ἢ φύλλος plantarum 1, 1, 11. definiuntur 1, 2, 5. γῆς Σαμίας διατείνει ἐπὶ πολὺ Fr. II, 63.

Φλέως, ὁ, vel φλώς, inter λοχμώδη nominat φλέω 4, 8, 1. lacus Orchomenii 4, 10, 1. est φλέως, ubi Urbinas φλέω habet. eius ἀνθήλη cui usui Ibid. 4. καρποφορεῖ Ibid. τὸ θῆλυ ἄκαρπον, χρήσιμον δὲ πρὸς τὰ πλοκάνα, τὸ δ' ἄρρεν ἀχρεῖον Ibidem. τὸ πρὸς τῇ ῥίζῃ ἄπυλόν, ὃ μάλιστα ἐσθλὴ τὰ παιδία 4, 10, 7. ῥίζα ἐδώκιμος ἢ τοῦ φλέω μόνη τοῖς βοσκήμασι Ibidem. τὸ πλανουντιῶδες ἐμπυρῶρον quid 4, 10, 4. nota p. 358. φλέως erat 6, 1, 3. ubi φέως dedi. Arundinem ampelodesmum comparat Sprengel. Vide Annot. p. 358. Poterium stoebe in priore Catalogo; Arundinem calamagrostin in altero Stackhouse, qui nomina φλέως et φέως confudisse videtur, Nominativus φλέω erat et est in Codd. 4, 10, 1. accusativus φλέω 4, 8, 1, genitivus φλέω ibidem, ubi vulgo ubique φλέως legitur. Nominativus δ φλέως constanter legitur 4, 10, 6. Vide Annot. p. 357. In Theophrasto scribitur φλέως, contra auctore Phrynicho p. 293. Attice planta φλέως, et utensilia inde facta φλέϊνα dicuntur. Polluci 10, 178. φλοῦς Ionicum, φλέως Atticum est, ubi tamen codex optimus φλέως scriptum habet. De caeteris disputantem vide Lobeckium ad Phrynichum p. 294.

Φλόγιον, τὸ, καλούμενον, τὸ ἄργιον cum leucio floret 4, 8, 1. intelligi ἶον, patet e 6, 8, 2. nota. ubi Urbinas

φλόγιον habet. Vide Annot. p. 530. 531. et in voce ἶον.

Φλόγιον, vide Φλόγιον.

Φλογώ, λίθου φλογουμένης Fr. II, 30. Fr. III, 71.

Φλόγωσις Fr. III, 69.

Φλόζω, ξύλον φλοῖα θέν 3, 16, 3. ἐλόντην φλοῖα θένσαν ὑπὸ τὴν βλάστησιν 5, 4, 6. ξύλα φλ. καὶ ἀποφρεχθάνια 5, 9, 5. Vide περιφλοῖζω.

Φλοῖορῖζα, τὰ, Fr. 4, 63.

Φλοῖορῥαγῆς ἀνδράχνη καὶ πλότανος 4, 15, 1. c. pl. 3, 18, 3.

Φλοῖος, quid? 1, 2, 6. δρυός, αἰγίλου, ἀπίου qualis 1, 2, 7. vitis et φελλοῦ caducus Ibidem. σαρκώδης 1, 5, 2. ἰνώδης, πολὺλοπος, μονόλοπος Ibidem. τὸ ἔξω τῶν καρπῶν φλοῖος 1, 10, 10. παραλλας πεύκης εἰς τὰ δέσματα χρήσιμος 3, 9, 1. ἰνώδης κρανίας 3, 12, 1. καταρῥηνόμενος φελλοῦ καὶ πίτυος 3, 17, 1. φλοῖος δ' ἔξω, δ' κατώτερος τῇ σαρκί, δ' κύριος, δ' πρῶτος, δ' ἐπιπολῆς 4, 15, 1.

Φλοῖος, ἄλλοφλοῖος, οἱ δ' εὐθύ φλοῖον καλοῦσι 3, 8, 2. ubi male εὐφλοῖον editum. Vide Addenda. Vocabula φελλός et φλοῖος ab eadem origine nata dialecti distinxisse videntur et variasse. Hesychius enim πολυσφέλμον interpretatur πολυφλοῖον, quauquam idem σφέλμα πρίνον ἄνθος interpretetur. Cf. annot. p. 243. φλοιοῦ περιτρίσεσις τῶν πλείων ἐστὶ φθορά c. pl. 5, 17, 1.

Φλοῖσμός, ξύλα, ὅσα πρὸς φλοῖσμόν 5, 1, 1. nempe ἐλάτης, πεύκης, πίτυος 5, 1, 2.

Φλοῖωδης, ῥίζαι φλοῖωδεις ἢ λεπυρώδεις 1, 6, 7.

Φλόμος, φλόμου γῆς μελαίνης 9, 12, 3. nota p. 781. Dioscorides 4, 104. duo summa genera, album et nigrum, posuit. In Theophrasto γερβάσιον nigrum interpretatus Sprengel

in altera editione omisit: verbarum sinuatum Stackhouse.

Φλόξ, ὀξυτέρα, πυθροτέρα, παχυτέρα 5, 9, 3. μαλακωτάτη 5, 9, 8. φλόξ μαλακή, θερμοτατή, σκληρά, ὀξεία, σφοδροτέρα, ἄθροωτέρα Fr. III, 36. τῆς φλογὸς τὸ σχῆμα πυρραιοειδὲς unde? Fr. III, 52.

Φλόξ pl. nta φουγανική, coronaria, ἄσμος 6, 6, 2. semine propagatur, quoniam caule et radice est lignosa 6, 6, 11. Agrostemma coronarium interpretatur Sprengel. Patavinorum gelosia, Italorum ceterorum flore di veluto comparavit Auguillars p. 175.

Φλῆκταινα ἐπαίρεται Fr. III, 57.

Φλυκίς, αἱ φλ. Fr. III, 39.

Φόβη propria κίχρον καὶ ἐλύμου 4, 4, 10. τὰ κίχρῳδῃ φόβην ἔχει 8, 3, 4. ἡ καλαμώδης ἀπόχρως φόβη καλεῖται Ibidem.

Φοινίκιος, φοινίκιος est Fr. 20, 28. sed φοινικῖδι et φοινικούν est 31. φοινικίων 33. φοινικούντα est 35. φοινίκια 42.

Φοινίκη, ἐν Φοινίκης φόρον κυάτου ἀπύρου καὶ πεπυρωμένου Fr. II, 55. gypsus 64.

Φοινική κέρδος 3, 12, 3. πιττοκαυτεῖσθαι τὴν κέρρον καὶ τὴν φοινικῆν 9, 2, 3. ubi Gaza palmam male vertit. Vide Κέρδος.

Φοινίξ, ὅ, eius ἵνας lignescunt 1, 2, 7. lignum medulla carere videtur, ἐπεὶ οὐδεμία φαίνεται διαφορὰ κατ' οὐδέν 1, 6, 2. τὸ ξύλον καὶ αἱ ῥίζαι διαφοροὶ τῶν ἄλλων c. pl. 3, 17, 4. nota. De radice Gallus Delile p. 313. La racine est un cône peu allongé, d'où naissent beaucoup de radicules deliées et rameuses. ὁ φοινίξ κοῦφος καὶ εὐεργος καὶ μαλακός, ὥσπερ ὁ φιλλός, βελτίων δὲ τοῦ φιλλοῦ, ὅτι γλισχρός, ἐκπύον δὲ θραυστόν. Διὰ τοῦτο τὰ εἰδῶλα νῦν ἐκ τοῦ τῶν φοινίκων ποιοῦναι, τὸν δὲ φιλ-

λὸν πορῆσαι. Τῆς ἵνας δι' ὅ, ὅλον ἔχει, οὐδ' ἐπὶ τοῦ καὶ μακρὸς, οὐδ' ὡσαύτως τὴ θάσει ἑγκαμίνος πάσας, ἀλλὰ πυρτοδανῶς. Ἀναζητεῖται δὲ καὶ λειανόμενος καὶ περιόμενος τὸ ξύλον 5, 3, 6. Cf. annotata p. 28. et p. 430. Quae de fibris ligneis dicta pertinent ad lignum suberis, cui natura est contraria ligni palmei, de quo Gallus Delile in Descriptione Aegypti T. II. Parte II. p. 318. Le bois du dattier sert aux constructions, mais n'est point propre à faire des planches; il est composé de fibres longitudinales réunies par l'interposition de la moelle, plus abondante dans le coeur du tronc qu'à sa circonférence. Il en résulte que le tronc est dur extérieurement, où ses fibres sont serrées, et qu'il est mou à l'intérieur, où la moelle se pourrit facilement; on peut souvent en enlever les fibres comme de longs filaments. La meilleure manière d'employer ce bois est de fendre les troncs dans leur longueur en deux morceaux, et de les employer secs et légers, pour qu'ils se conservent et ne fléchissent point: ils sont utiles pour les planchers et les terrasses des maisons. Ἀύσκαπτα τῶν ξύλων τὰ τε χλωρὰ καὶ τὰ σκολιὰ καὶ τὰ ταινωδῇ, καὶ θάπερ ὁ φοινίξ· εὐῖον γὰρ διὲ καὶ εὐδισμύετον εἶναι τῇ φλογί Fragm. III, 72. nota p. 635. qui locus si totus ad lignum palmeum pertinet et vox ταινωδῇ nisi vitiosa est, dubitationem magnam de interpretatione loci hist. 5, 3, 6. afferre potest. Ceterum ξύλα φοινίκος δισκαπνόντα dixit Chaeremon poeta h. pl. 5, 9, 5: cuius versus fortasse non bene scriptus, sed vitiosus in voce ῥιζοφοισίτους est. Quando torquetur lignum palmeum,

κνῶν, deorsum, ut reliqua ligna, sed sursum incurvatur: ισχυρόν δὲ καὶ ὁ φοινῖξ· ἀνάπαλιν γὰρ ἡ κάμψις ἢ τοῖς ἄλλοις γίνεται· τῷ μὲν γὰρ εἰς τὰ κάτω κάμπτεται, ὁ δὲ φοινῖξ εἰς τὰ ἄνω 5, 6, 1. ubi scriptum malleum ἀνάπαλιν δὲ, nam curvata sursum ligna non sunt ideo fortiora reliquiis. Causam veram addere omisit Theophrastus, si modo ipse eam excogitaverat. Video tamen, Plinium quoque in versione loci posuisse: palma arbor valida: in diversum enim curvatur. Testimonia scriptorum aliorum posui ad Xenophontis Cyrop. 7, 5, 11. p. 530. ubi de palmis Babyloniis ad fundandas turres adhibitis sermo est. Addo Strabonem 15. p. 216. Lips. ἴδιον δὲ τι πάσχειν τὴν φοινικίην δοκόν· στερρὰν γὰρ οὖσαν παλαιουμένην οὐκ εἰς τὸ κάτω τὴν ἔνδοσιν λαμβάνειν, ἀλλ' εἰς τὸ ἄνω μέρος κυρτοῦσθαι τῇ βάρει, καὶ βέλτιον ἀνέχειν τὴν ὀροφήν. Medullam, quam dixit Gallus fibris intermixtam, Theophrastus suo more σάκεα dicere, potuisset et debuisset, cum medullam in medio ligno semper sitam putaret. Maior est dubitatio de loco Dioscoridis I, 150. ubi de palma dactylifera est in capite extremo: καὶ τὸ ἐγκάρδιον δὲ τοῦ πρέμνου λευκὸν καὶ αὐτὸ πρόσφατον βιβρωσόμενον καὶ ἀφειψόμενον ποιεῖ πρὸς ὅσα καὶ ὁ βόρυσσος. Borasum dicit τὸν ὑπὸ τῆς σπάθης περιεχόμενον καρπὸν, fructum palmarum folliculo suo adhuc inclusum necdum explicatum. Quam medullam interprete latinus dixit, equidem non dubito intelligi, quem plures ἐγκάρδιον, cerebrum palmarum, dixerunt, gemmam in oculo palmarum conclusam, unde fructus explicatur.

Nempe ὁ φοινῖξ ἀναρβύλα-

στος καὶ ἀναρβύλλος καὶ ἀναρβύκαρος καὶ ὅλας ἐν τῷ ἔνῳ τὸ ζωτικὸν ἔχει 1, 14, 2. εἰάν τις τὸ ἄκρον ἀφείληται, ἀκαρπὸς γίνεται 4, 14, 8. fructificatio palmarum peculiaris comparatur cum frumentis spiciferis c. pl. 1, 20, 2. nota p. 94. ὁ φ. καὶ τιτρωσόμενος εἰς τὸν ἐγκάρδιον φθείρεται· ἐν τούτῳ γὰρ ἡ ζωὴ καὶ ἡ βλάστησις c. pl. 5, 16, 1. ὅταν κοκοῦσθῃ, ἀκαρπὸς γίνεται c. pl. 5, 17, 6.

Palma, femina fructum, non florem fert. 1, 13, 5. in Graecia fructum non maturat 2, 2, 9. 3, 3, 5. mas et femina quibus notis dignoscantur 2, 6, 6. ubi simul fructuum varietates enarratur. Femina foecundatur floribus masculi pulvere conspersa, ἀποτέμνοντι τὴν σπάθην, ἐφ' ἧς τὸ ἀνθος, εὐθύς ὥσπερ ἔχει, τὸν τε γυνῶν καὶ τὸ ἀνθος καὶ τὸν κοριοεῖδον κατασειοῦντι κατὰ τοῦ καρποῦ τῆς θηλείας, πᾶν τοῦτο πᾶθῃ, διατρεῖ καὶ οὐκ ἀποβάλλει 2, 9, 4. Hunc modum foecundandi ὀλυθαῖεν τὸν φοινῖκα dixerunt, ἰβιδεσθαι. Huc pami- net τὸ περὶ τοὺς φοινίκας ἔστοπον καὶ λόρον δίδόμενον c. pl. 4, 4, 3. Fructus οἱ δυνάμειοι θησανυρίζονται 2, 6, 2. βῆσι- λικοι 2, 6, 7. palma antiquissima Deli in Graecia 4, 13, 2. Euripides Hecubae versu 458. palmam et latrum nominat πρωτοτόκους Δήλου. Semen osseum — τὸ σπέρμα τὸ ἐν τῷ δώματι καὶ ἀφανές c. pl. 5, 18, 4. ὅλον ἐξορρόν οὐδὲ κοιλότητι οὐδὲ μίαν 1, 11, 3. describitur c. pl. 1, 7, 3.

Salex et terra salica conve- niunt palmae c. pl. 2, 5, 1. οἱ ἄλλοι περιβαλλόμενοι τοῖς φοινίκῃ c. pl. 3, 17. τότο φοινίκων φανταῖα doceται 2, 6. ἀπὸ ῥαβδῶν φοινίκων μολύνειν 2, 2, 9. nota p. 99. μάλιστα ἡ μάστις ἐπὶ ξηρῶν καὶ μισο- φῶν καὶ ἀντιπαλάστων ὀδεύει-

ταυ καὶ ἑσπερὶς γενομένης παρὰ τὴν σπερματικὴν c. pl. 1, 2, 1. seqq. Plinius 17. c. 10. s. 9. nam folia palmarum apud Babylonios seri atque ita arborem provenire Troglum credidisse demior. E quo loco manifestum fit, Plinium ea, quae retulit e Theophrasto, duxisse non ex ipso fonte, sed nisi omnia tamen plurima e Trogi interpretatione derivasse. Idem Plinius de eadem re 13. s. 8. ramis tenerissimis dixit propagari. Propagationem e capite trunci desecto docet 2, 6, 2. nota p. 118. Eundem modum hodie in Aegypto adhibuit tradit Delile p. 319. Une année avant cette operation, on enfonce deux coins de bois en croix à travers le tronc, à trois coudées environ au-dessous des feuilles: on recouvre ces coins et les nouvelles blessures d'un bourrelet de limon soutenu avec un réseau de corde: on tient ce limon toujours humide: chaque jour un homme monte en été l'arroser, en tirant à lui, lorsqu'il est au haut de l'arbre, une cruche d'eau, qu'il verse sur le limon. Il y trouve à la fin de l'hiver des radicules formées sous le bourrelet de limon: on coupe le sommet de l'arbre au-dessous de ce bourrelet et on le plante dans un trou près d'une rigole pour l'arroser. Plantae comam religari ait Theophrastus 2, 6, 4. ὅπως ὀρθοφύη τε καὶ αἱ ῥιζοὶ μὴ ἀναγίνωται. Idem Aegyptios cultores observare monet Delile p. 318. On les recèté de paille longue pour serrer les feuilles en un corps, les abriter du soleil et forcer l'arbre à s'élever. Il pousse du coeur de nouvelles feuilles, qui écartent celles que l'on avoit liées. Quod addit, adolescentibus virgæ seu folia de-

mi, relicta tamen parte inferiori longitudine spithamæ, iam hodieque in Aegypto fieri astatut Delile p. 314.

Quod attinet ad naturam palmarum μερεφύη καὶ ἀπαρ-βλεστον, quam Theophrastus huic generi tribuit, exceptionem facit natura soli humida in arboribus fontibus appositis, testante Gallo Delile p. 319. qui radículas et stolones iuxta radices adularum et in trunco usque ad altitudinem pedum duodecim in eiusmodi solo prodeuntes e foliorum axillis vidit. Saepe etiam in summa arbore, sed juvenula tantum altitudinem hominis aequans, stolones erumpunt, quos tanquam noxios cultores absciunt. De his Delile p. 320. ita pergit: Le grand développement d'un de ces rejettons auprès du bourgeon terminal d'un dattier explique, comment ce dattier peut devenir fourchu. Les dattiers ainsi fourchus, terminés par deux têtes également vigoureuses, sont fort rares, et regardés avec raison par les botanistes comme aians pris une croissance monstrueuse. J'ai vu trois de ces dattiers en Egypte; ils étoient aussi sains que si leur tronc n'étoit point été fendu. Ipsa etiam Theophrastus 2, 6, 9. exceptionem hanc in palmis Aegyptiacis et Creticis annotavit, solique bonitati assignavit. Ex annotatione Galli paulum corrigenda sunt quae annotavi p. 286.

Φοίνικὶς δ καλούμενος, τὸ μύρον, ἀπὸ ἔλκου· τὴν ὀνομαζομένην ἑλκτὴν ἐμβάλλουσιν, Fragm. IV, 28.

Φοίνικας χαμαιῶφις καλούμενοι 2, 6, 11. nota p. 126.

Φοίνικὶς ἐν Κίτρω peculiaris 2, 6, 7. humilis, fert trima fructum. Alia (Cyprica) palma

folio et fructu diversa 2, 6, 8.
Φοίνικες κόκκινες, vide sub hac voce et confer ea, quae sub voce Στάχυς dicta sunt.
Φόνος appellatur ἀτρακτύλις 6, 4, 6.
Φορῶδης ὁσμὴ 6, 4, 6.
Φορὰ, πολυκαρπον ἐν ταῖς φοραῖς 3, 15, 1. ἐνταῦθα ἢ ἡ φορὰ τῶν ξύλων 5, 3, 5. ἐν ταῖς τῆς γαστρὸς φοραῖς Fr. X, 3. τὴν τοῦ καρποῦ φορὰν c. pl. 3, 14, 5.
Φοράδες γίνονται ἐξ ἀφόρων 4, 16, 2.
Φορμός palmeus 2, 6, 11.
Φορὸς γῆ c. pl. 3, 20, 3.
Φράττω, φράξιμηναι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας 9, 5, 2.
Φρέαρ, περὶ φρέαρ σικύους φυτεύσας c. pl. 5, 6, 5. Vide etiam ἐρπυλλος.
Φρεατιαῖος c. pl. 2, 6, 3.
Φρίκη, φρίκην ἐποίησε Fr. III, 74. θαλάττης Fr. 20, 3.
Φρίττω, φύλλα πεφρικότα μᾶλλον 3, 9, 4. opponuntur τὰ κεκλιμένα. — κώνον πεφρικότα μᾶλλον 3, 9, 5.
Φρύγανον, definitio: τὸ ἀπὸ ῥίζης πολυκλαδον, ὅλον γάμβρη καὶ πῆγανον, in codice Urbinate 1, 3, 1. Vide Addenda Vol. V. Tractat τὰ φρυγανικὰ (1, 3, 6.) liber historiae sextus. ἐλάτα, ῥόδα, μύρρινος φρυγανικώτατα τῇ προσόψει dicuntur c. pl. 3, 7, 11. φρυγανικὴ οὐσία 6, 1, 1.
Φρυγανῶδη, τὰ, 1, 3, 4. 2, 1, 3. φύσις ἐπέτειος καὶ πολυχρονιώτατα 6, 6, 2.
Φρόνη λονομένη Fr. VI, 1, 15. πρὸς τὰ τῆς φρόνης φάρμακα Fr. XV, 1.
Φῦκος, τὸ, fucus genera varia describuntur 4, 6, 1. seqq.
Φυλακή, ἄλλας τοιαύτας ἔχοντα φυλακὰς σπέρματα c. pl. 4, 11, 10.
Φύλη, τῆς Πύρρηθος τὰ πρὸς Φύλης Fr. VI, 3, 10.
Φυλλάκανθος, τὰ φυλλάκανθα

quae 6, 1, 3. τὰ φυλλάκανθα πάντα καὶ τὸν καυλὸν ἀπανθίζοντα ἔχει 1, 10, 7. ubi Codices φύλλα ἀπανθώδη habent, Edd. vero φύλλα omitunt.
Φυλλανθίς, vide Ἀφύλλανθις.
Φυλλικὴ βλάστησις καὶ κύησις 3, 5, 5. σφαιρίον φυλλικόν 3, 7, 5.
Φυλλομανεῖο 8, 7, 4.
Φύλλον τὸ καλούμενον, semen silphii 6, 3, 1. et 4.
Φύλλον θηλυγόνον καὶ ἀρρενογόνον describitur cum usu 9, 18, 5. nota p. 821. Sprengel Histor. edit. secunda θηλυγόνον thelygonum cynocramben p. 84. ἀρρενογόνον mercurialem anouam p. 87. interpretatur et λιπόζωστον Dioscoridis. Varietatem mercurialis perennis esse censuit Stackhouse T. II. p. LXX.
Φύλλον, foliorum consideratio 1, 10. quarundam arborum post solstitium vertuntur folia Ibidem. 1, 10, 1. c. pl. 2, 19. toto. Gellius 9, 7. Vulgo et scriptum et creditum est, folia olearum arborum brumali et solstitiali die converti, et quae pars eorum fuerat inferior atque occultior, eam supra fieri atque exponi ad oculos et ad solem: quod nobis quoque semel atque experiri volentibus ita esse propemodum visum est. Utinam Grammaticus illud propemodum qua sine circumscriptione voluerit, clarius explicasset! τὰ ὑπτία καὶ τὰ πρηνῆ quomodo differant 1, 10, 2. ἵγες καὶ φλέβες in prona parte Ibid. qua via nutrimentum perferatur Ibid. 3. τὰ φύλλα τῆς δάφνης καὶ τοῦ κιστοῦ πηδῶ (crepitant in igne) Fr. III, 68. nota. τῶν φύλλων καὶ τῶν θάμνων καὶ ὅλων τῶν ὑπὲρ γῆς 9, 16, 3. intelliguntur τὰ πωδῶδη et λαχανώδη. Vide Lexicon in voce φυλλίσιον.

- Φυλλοροφία c. pl. 2, 19, 2.
 Φυλλόσκηπος c. pl. 2, 7, 3. ubi
 Urbinas φιλόσκηπα, ubi c. pl.
 3, 7, 1. est φιλόσκια.
 Φυλλοφορεῖν ἐθέλουσι τὰ λάχανα
 c. pl. 3, 9, 2.
 Φυλλώδης, ἀνθιμον τὸ φυλλώδες
 7, 8, 3. *nota*. σπέρμα φ. σιλ-
 φίου 6, 3, 1. σπέρματα πλα-
 τεία καὶ φυλλώδη 7, 3, 2. ἄν-
 θος 8, 3, 3. τὰς φυλλώδεις
 δυνάμεις τῆς πολλᾶς πόας κα-
 λοῦσι 9, 8, 1.
 Φῦμα, φυματίων 9, 11, 1. τὰ
 φύματα καὶ ἀποστήματα δια-
 χεῖν Fr. 4, 61. εἰ ἐλκῶν καὶ
 φυματίων Fr. 20, 48.
 Φυόμενα, τοῖς φουόμενοις καὶ τοῖς
 ζώοις Fr. VI, 1, 25.
 Φῦσα, ταῖς φύσαις χρῶνται οἱ
 χαλκῆες Fr. III, 37. πρὸς ὑπο-
 ζυγίων φύσας 9, 9, 2. ubi φύ-
 σεις editum.
 Φυσάω, δὲ λῦχος φυσώμενος Fr.
 III, 28. ξύλα, ἄνδρακες 28. et
 29.
 Φύσησις, πρὸς τὴν φύσησιν ἀμει-
 νους ἄνδρακες 5, 9, 3.
 Φύσιγξ, ἐπὶ τῆς φύσιγγος πα-
 σεύνται σκόροδα καὶ κρόμμυα
 7, 4, 12. *nota*.
 Φύσιμος c. pl. 4, 4, 7. et 8.
 φύσιμα ποιεῖν c. pl. 4, 6, 4.
 οὐ σίτος 4, 16, 3.
 Φυσιολόγος, οἱ παλαιοὶ τῶν —
 γων ἀπείρους εἰσέθεντο τοὺς
 χυμοὺς c. pl. 6, 3, 5.
 Φύσις, ταῦτα μὲν ἐν δένδρου
 φύσει 4, 4, 8. ἐπὶ τῆς πρώτης
 φύσεως ἐλέχθη c. pl. 1, 10,
 3.
 Φυτεία, κατὰ τὴν φ. *μανὰ καὶ*
πικνὰ 1, 8, 2. *regulae* φυ-
 τείας 2, 5. περίκομος καὶ ἐπι-
 στραμμένη φυτεία 3, 8, 4. τῇ
 φυτεῖα καὶ τῷ ξύλῳ 3, 10, 3.
 δέχεται φυτεῖαν ἀπὸ παρασπα-
 δος c. pl. 1, 1, 3. κατὰ τὴν
 παρ' ἡμῶν φυτεῖαν, *orpon*. ἐν
 ταῖς οἰκείαις χώραις c. pl. 5,
 17, 6.
 Φύτευμα, φυτευμάτων i. e. φυ-
 τευτηρίων c. pl. 3, 5, 2. 3,
 4, 5. φυτεύματα τὰ καλλίστα

- καὶ ἰσχυρότατα λαμβάνει c.
 pl. 3, 24, 1. et in Codd. c. 1
 1, 8, 1. ubi φυτενομένων εἰ-
 tum.
 Φυτευτήριον, τὸ, ἀπὸ φυτευτη-
 ρίων παφυτευμένα 2, 2, 4. e-
 ligere φ. docet 2, 5, 3. ὁρμῇ
 φυτευτηρίων c. pl. 3, 3, 1. 3,
 5, 1. *qualia* φ. debeant esse.
 Φυτεύω, τὰν φυτευθῶσιν εἰς συ-
 κὴν 4, 14, 4. πεφυτευμένης
 καὶ θειργασμένης τῆς χώρας
 Fr. V, 13.
 Φυτόν, ἐν τοῖς ἀφαιρουμένοις φε-
 τοῖς τῶν ἀμπελῶν c. pl. 1,
 12, 9.
 Φῶς, ὡς πεφυκὸς οὕτως μὴ θα-
 μάξειν c. pl. 2, 17, 3. τὴν
 αὐτὴν τάξιν ἔχειν ἥνπερ καὶ
 πεφυκός c. pl. 6, 10, 6. ubi
 πεφυκός τὸ κέλφος editum.
 Φωκίς, οἱ, πάντα πρωῒσποροῦσι
 διὰ τὴν ψυχρότητα τῆς χώρας
 8, 1, 7. ἐν τῇ Φωκίδι περὶ
 Ἑλάτειαν 8, 8, 2. οἱ πρὸς
 καὶ αἱ κριθαὶ bene prove-
 niunt.
 Φώκη Fr. XII, 1. ἐξεμεῖ τὴν πι-
 τῦαν Fr. XV, 1. *πιτύα* 9, 11,
 3.
 Φωκίς, ἄπιος ἢ Φ. c. pl. 2, 15,
 2. et 5.
 Φωλεῖαι, ἐν ταῖς φωλεαῖς δια-
 ταρακνῶντας Fr. XII, 7.
 Φωλεύω, τὰ φωλεύοντα τροφῆς
 ὀλλγῆς δεῖται Fr. XII, 9.
 Φωλλία, ἅμα ταῖς φωλλαῖς τῶν ἀρ-
 κτῶν Fr. 4, 63.
 Φωνασκία, πρὸς τὰς φωνασκίας
 9, 9, 2. Vide Addenda.
 Φῶς, ἀπτοῦσι φῶς ἀπὸ τοῦ ἡλίου
 τῇ ἀνακλάσει ἀπὸ τῶν λεῖων
 Fr. III, 73. ἐξάπτεται ἀπὸ τοῦ
 τῆς ὕδρου καὶ ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ
 καὶ τοῦ ἀργύρου τρόπον τινα
 ἐργασθέντων Fr. III, 73.
 Φωτίζω, δὲ ἄνδραξ οὐ φωτίζει
 ὥσπερ ἡ φλόξ Fr. III, 30.

X.

Χαιρέμων poeta, eius versus 5,
 9, 5.

Χαιράνια, τὰ περί Χ. ὅτε συν-
ἔβη 4, 11, 3.

Χάλαζα, λαμπρὰ εἰ ἐν ἀνθραξιν
ἐπιφαίνεται Fr. VI, 1, 25.

Χαλαζοκοπέσθαι, χαλαζοκοπηθῇ
c. pl. 5, 8, 3. hist. 4, 14, 1.

Χαλαζοκοπία ἀπὸ τοῦ δαίμο-
νος c. pl. 5, 8, 2.

Χαλβάνη δάκρυόν ἐστι 9, 1, 2.
ubi nascatur 9, 7, 2. ibi edi-
tum γίνεται περί Συρίαν ἐκ
τοῦ Ἰσάνους καλουμένου: sed
solum Urbinas verum πανάκους
habet. Atque is iterum 9, 9,
2. ubi pro πανάκους cum Ald.
πάνακος habet, haec addit so-
lus: ὁ δὲ ὅπως ἡ χαλβάνη κα-
λουμένη πρὸς τὰς ἐξαμβλώ-
σεις καὶ πρὸς τὰ σπασμάτια.
Bubon galbanum hanc lacri-
mam exsudare creditur.

Χαλεπὸς, τὸ σήσαμον χαλεπώτα-
τον τῇ γῇ καὶ μάλιστα καρ-
πίζεται 8, 9, 3.

Χαλικώδης τέμνεται, οὐ μέγας,
ὁ λίθος τῆς γύψου Fr. II, 65.

Χαλκίον, ἐν τοῖς χαλκίοις Fr.
III, 30.

Χαλκίος, ἡ, planta 6, 4, 3. nus-
quam alibi nominata. Vide
Annot. p. 487. Carthamum
coeruleum comparat Sprengel
p. 82. ed. sec.

Χαλκηδών, ἐν τῇ νήσῳ τῇ ἐπικε-
μένη Χαλκηδόνι Fr. II, 25.

Χαλκία ἡ Ῥοδίων νήσος 8, 2, 9.
nota.

Χαλκίς, ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας
4, 14, 11. ὁ καυθμός a vento
Olympia c. pl. 5, 12, 4.
περὶ τὸν πόρον τὸν ἐκ Χαλκί-
δος εἰς Ὠρωπὸν Fr. V, 28.

Χαλκορυχία Κύπρου Fr. II, 25.
περὶ τοὺς Στόβους 26, 51.

Χαλκὸς ἐρυθρὸς καὶ λευκὸς Fr.
IV, 71. ἐρυθρὸς εἰς τὸν ἰὸν Fr.
II, 57. ἐξάπτεται φῶς ἀπὸ
χαλκοῦ Fr. III, 73.

Χαλκῶδες χρώμα τὰ νίφη ἔχει
Fr. VI, 4, 2.

Χαμαίρατος, ὁ, 3, 18, 4.

Χαμαίδαφνη 3, 18, 13. ibi ter
nominatur. Si eadem cum Dios-
coridea 4, 149., cum Rusco

racemoso L. comparatur a
Sprengelio, cum Vinca per-
vinca a Stackhousio.

Χαμαίδρυς, descriptio cum usu
9, 9, 5. Teucrium cha-
maedryn interpretantur, hodie-
que in Graecia nomen anti-
quum servat, testante quoque
Sonnini Voyage en Grece T.
II. p. 383., Teucrium flavum
L. Sed et chamaedrys eo-
dem nomine appellatur, teste
Sibthorpio Prodr. Fl. p. 393.

Χαμαίκανυλος 6, 5, 2. c. pl. 2,
18, 2.

Χαμαίλειον, laorta, mutat colo-
rem Fr. XIII, 1. pulmonem
maximum habet XIII, 3.

Χαμαίλειον, planta ἀκανώδης, sed
non φυλλόκανθος 6, 4, 3. et
8. ὁ μέλας καὶ ὁ λευκὸς de-
scribitur cum usu 9, 12, 1.
seqq. Albi radicem Nicau-
der quoque Theriac. 688. ait
ὑπαγγήσσαν, μελίζωρον δὲ πά-
σασθαι, plantam ipsam αἰεὶ
πιτάλοιωιν ἀγανθόν, μέση δ'
ἐν κεφαλῇ φύνει πεδόεσσα
μολοβρῇ, plane consentiens cum
Theophrasto in nigro quo-
que, cui scolymi folium, sed
τροχὴν χαλίην, radicem cras-
sam et nigram tribuit, et ha-
bitationem silvarum umbrosa-
rum. Album genus Sprenge-
lii historia Carlinam acaulem,
altera editio Carlinam corym-
bosam, Stackhouse Carl. acau-
lem interpretatur: nigrum ge-
nus Sprengel. 1. Broteram co-
rymbosam, 2. Carthamum co-
rymbosum, ut Stackhouse.

Χαμαίφρις φοίνικες 2, 6, 11.

Χαμασχιδίς ὁ πισὸς c. pl. 4, 14,
4.

Χαραγμόν κύκλω ἔχον φύλλον 3,
11, 3. 3, 13, 5.

Χαραδρα, φύνει ἐν ταῖς χαρά-
δραις 6, 11, 5. ψήφους ἐκ
ποταμοῦ ἢ χαραδρας c. pl.
3, 6, 3.

Χαρακίς κάλαμος vocatur cras-
sa et fortis arundo 4, 11, 1.

Χαράκας τιθύμαλος a Theophrasto ἀρῶν vocatur.

Χάραξ ἑλαιας παγεῖσα 2, 1, 2. nota. 2, 1, 4. κλήματα, κρύδαι καὶ χύρακας c. pl. 1, 12, 9. ἑλαιας χύρακας c. pl. 5, 1, 4.

Χαρτόδρας. De fimo humani stercore: h. pl. 2, 7, 4. δρυμπατῆρ δὲ ἡ τοῦ ἀνθρώπου, καθάπερ καὶ Χαρτόδρας ἀρίστην μὲν ταύτην εἶναι φησι, δευτέραν δὲ τὴν ὕλην. Ita distinguendus ille locus, ubi nomen scriptoris vitiatum latere videtur, et codex Urbinas notam nominis proprii superposuit. Apud Varrouem et Columellam (haeresteus et Chaereas Atheniensis, scriptor rei rusticae, nominatur: qui num hic lateat in vitio, alius, dubium manet.

Χάσμα, χασμάτων τινῶν καὶ ἀντρῶν ὀσμαι θανατηφόροι c. pl. 6, 5, 5.

Χαῦρος, ξύλα μαρὰ καὶ χαῦνα 5, 3, 3.

Χέδροπα, χεδρόπων σπέρματα δίδυρα καὶ σύνθετα 8, 2, 2. ὄλκον μίαν καὶ ἑλωδὴ ἔχει Ibidem. τῶν χεδρόπων ἐρέβινθος καὶ κύαμος 8, 9, 1. τὰ χέδροπα μονόρριζα καὶ ἰσχυρόρριζα καὶ εὐθύς τὴν δρμὴν ἄνω ποιοῦμενα — τὸ πολὺ τῆς φύσεως ἐν τῷ ἄερι ἔχει — πρὸς τὸ ἔαρ σπείρεται πλὴν κύαμου καὶ θέρμον c. pl. 4, 7, 2. τῶν χ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἢ τε ῥίζα καὶ ὁ καυλὸς ἐκβλάστανει c. pl. 4, 7, 4. δίδυρα ὄντα μίαν τιὰ καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν τῆς ῥίζης καὶ τοῦ καυλοῦ ἔχει κατὰ τὸ ἄκρον, ὃ καὶ φαίνεται προσπεφυκὸς 4, 7, 5. ἢ ῥίζα μία καὶ ἐπιπολῆς καὶ ὁ καρπὸς γεωδέστερος 4, 8, 3. μονόρριζα καὶ ἑλωδὴ καὶ ἐπιπολῆς 4, 8, 5. μαρύτερα πρὸς τὰς τροφὰς ἢ ὁ σίτος 4, 9, 1. ἀνθῆσιν πολυχρονιωτέραν ποιοῦνται — τὸ ἀνθος βρέχεται ζῆτι καὶ ὀνίναται 4, 10, 1.

Χειμάζω, de plantis χείμασθα 4, 14. 1. 7, 4, 3. χειμῶν ὠραίοις καὶ καλοῖς c. pl. 2, 2. ὅταν χειμάσῃ τὸ ἔτος 4, 14, 13. ubi χείμασθον ἢ editum, χείμασις τὸ ἔτος Urbinas ἑλωδῇ καὶ χείμασθῇ ἢ γῇ c. pl. 3, 20, 7. διὰ τὸ χειμασθαι τοῦ ὑδατώδους ἀνθρώπου c. pl. 6, 8, 2. χείμασι πρῶτῃ, ὅπῃ Fr. VI, 3, 1. τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων ἐν χειμάζει (τοῦς μύαας) Fr. XIV, 7.

Χειμασία, τοιαύτας τινας χειμασίας Fr. V, 50.

Χειμερίζω, χειμερίζω idem καὶ χείμασι Fr. VI, 3, 5.

Χειμερινός, τὸ χειμερινόν, opp. εὐδαιμόν Fr. V, 1.

Χειμόσποροι πυροὶ c. pl. 4, 11, 1.

Χειμοσπορούμενος πυρὶ c. pl. 4, 11, 3.

Χειμών, χειμῶνες ὠραῖοι 4, 14, 1. ὑπερβολὴ χειμῶνος-ἢ μαμάτων 4, 14, 14. c. pl. 2, 1, 2.

Χείλου τὸ κάτω μέρος 1, 13, 2. nota.

Χείρον, ἐπὶ τὸ χ., opp. ἐπὶ τὸ βέλτιον c. pl. 6, 3, 3.

Χειροπληθής 4, 2, 7. — θύς ὅσον Fr. II, 21.

Χειροπληθιαῖος τῶ ὄγκῳ χόνδρος 9, 4, 10. ubi Codd. Urbinas et Medicei λόγῳ habent, alterum vocabulum non variant, de cuius forma admodum dubito, an vera sit, cum duobus in locis alteram legiuiam Theophrastus adhibuerit, nisi in scriptura vitiosa Fr. II, 21. χειροπληστίας alia latet.

Χειρώνιον πάντας describitur cum usu 9, 11, 1.

Χελιδόνιον, ἅμα τῷ χελιδόνι (ἀνέμῳ) floret 7, 15, 1. nota. Sed ibi editi libri ἅμα τῇ χελιδόνι habent, et Dioscorides 2, 111. ἅμα ταῖς χελιδόσι φαινομέναις ἀναφύεται. Consentiant viri docti, esse Chelidonium maius Lin.

Χελιδωνίας (ἀντίμω) 7, 15, 1. *nota.* Sed vide in *Χελιδονιον*.

Χελιδών λευκή Fr. VI, 3, 2. Fr. 20, 49. *κατὰ nigra ὕστερον λαμβάνει τὴν ποικίλλαν* Fr. 20, 55.

Χέλυσμα navium e qua materia 5, 7, 2, τὸ σιγῶμα, πρὸς ᾧ τὸ χέλ. 5, 7, 3. Hesychii ἀντι-χάλημα huc pertinere suspi- cantur interpretes.

Χερνίτης λίθος ἐλέφαντι ὁμοιος Fr. II, 6. *nota.*

Χερρόντης Ταυρικῇ 7, 13, 8.

Χέρσος, ταῖς χέρσους καὶ διὰ χρόνου κινουμέναις 8, 6, 4. τὰ ἐν τῇ χέρσῳ φυτευθέντα, eadem ibi νεοφυγός, c. pl. 3, 13, 3.

Χῶν, γῆ γοτίοις καχυμένη καὶ ἐν- κμος c. pl. 3, 4, 4.

Χιλεών, —ουσι τὰς βούς c. pl. 2, 17, 6.

Χιονικόν (σημαῖον) Fr. VI, 3, 5. **Χιονώδης** Fr. V, 14.

Χίος, Chii quomodo cicuta utan- tur 9, 16, 9. sed ibi alii libri Κεῖοι habent rectius. Vide Κεῖοι. **Χιδοτομία** λίθων Χίων Fr. II, 6. **μίλας λίθος** διαφανής, ὁ- μοιος τῷ Χίῳ Fr. II, 7. et 33. **καλούμε** τὴν ἄπιν φωνίδα c. pl. 2, 15, 2.

Χίων, lignum abiegnum χιῶ- νος ἔχει πλείους 5, 5, 3. **χι- τῶνες** bulbi eriophori 7, 13, 8. ὁ πυρός ἐν χιτῶσι πολλοίς 8, 4, 1. idem qui sequitur πολύλο- πος 8, 4, 3. πλείους καὶ γλι- σσέτης βολβοῦ καὶ σκίλλης c. pl. 1, 4, 1.

Χίων, εὐν χιόνες πολλὰι γίνονται Fr. VI, 1, 24. ἐν νέφους καὶ οἶον ἀφρός τις ἐστὶν ἐμπριμι- ληφυνία πνεῦμα c. pl. 5, 13, 7. **γένεσις** ζῶων ἐν αὐτῇ τῇ χιόνι Fr. III, 18.

Χλωρός, γλωῖτα χλωρὰ καὶ μα- λακῇ Fr. I, 25.

Χλωρός 3, 10, 4.

Χλόη, ἐν τῇ χλόῃ μένει 8, 2, 4. ἢ ἐν τοῖς σπέρμασιν ἢ ἐν τῇ χλόῃ c. pl. 4, 4, 7. **μεταβολή** ἐν τῇ χλόῃ c. pl. 4, 4, 8.

Theophr. oper. T. V.

Χλοφορήση, δειν, 8, 6, 5.

Χλωδής ἔλιξ 3, 18, 8. quae antea χλωρὰ καὶ ποώδης erat. **ποώδη καὶ χλωδὴ** 7, 9, 2.

Χλωροειδέτερος λίθος Fr. II, 33.

Χλωρός, ἐν τοῖς χλωροῖς καὶ ἐν τοῖς καρποῖς 8, 10, 5. in herbis Gaza vertit. πάντων τῶν φυομέ- νων τὰ ὑπὲρ γῆς χλωρὰ τὸ πρῶ- τόν ἐστι, τὰ δὲ κατὰ γῆς λευκὰ Fr. 2, 27.

Χνός, τὸν χνοῦν καὶ τὸ ἄνθος καὶ τὸν κονιορτὸν πατασίονος de palma mare 2, 8, 4.

Χνωδής, ἐνικμον καὶ χνωδὴς φύλλον 1, 1, 3.

Χόνδρος καλός e genere Indico hordei 4, 4, 9. ex oryza 4, 4, 10. **μεγάλοι χόνδροι** λιβν- νου 9, 4, 10. **ἀμείλα καὶ κα- θαρσύνει ἀκόπος** c. pl. 4, 16, 2. *nota.* Proprie de thure, λε- βάνη, usurpatum qui pstant, ex antiquo Indorum sermone, Sanscrit, derivant vocabulum, ubi *Cunduru* gummi arboris thuriferae significat.

Χόνδρῦλλα ἄβρωτος ἐν τῇ εἰλῇ δορυμνὸν ἄπὸν ἔχει καὶ πολὺν 7, 11, 4. *nota* p. 619. Ibi editum erat **χονδράς**. ἀλλὰ. Urbinas et Medicei libri **χόνδρου** ἀλλὰ. **candralia** vertit Gaza: Plinius **χόνδρῦλλα**, quod cum Britan- nico editore restitui. Sed in priore loco 7, 7, 1, ubi in- ter ἀρουνεῖα enumeratur cum hypochoeride, cichorio et a- phace, quae deinde cap. 11. describuntur, relictā scriptura **ἀνδρῦλλα**: ex quo loco Plinius 21, 15, 8. 52. **condrillam** retulit, ubi Codd. plerique om- nes **candryala** habent fere ut in Theophrasti loco altero Co- dices scribunt. Vide Annot. p. 592. **Apargiam** tuberosam **χονδρῖλλον** ex hist. 7, 8, 10. interpretatur Sprengel ed. sec. p. 82. Stackhouse mutavit qui- dem in loco priore **ἀνδρῦλλα** in **χονδρῦλλα**, posuit tamen in Catalogo priore **Ἀνδρῦλλα**,

M m

Andryala integrifolia, et *Xenodrylla*, *Chondrilla juncea*. In *Diacoride* 2, 161. *κονδρύλλη* scriptum nomen extat, cuius primum genus *chondryllam* ramosissimam Sibthorpii, alterum *apargiam* tuberosam interpretatur Sprengel p. 87. ed. sec.

Χείρας, ὅσον δύο χείρας Fr. 4, 23. *Χορδή*, ἐγγυμέναι χορδαὶ signum ieiunpestatis Fr. V, 58.

Χόριον, τὰ χόρια κατεσθίουσι μετὰ τοὺς τόκους αἱ κύνες καὶ αἱ ὕες καὶ σκεδὸν τὰ τετραπόδα πάντα Fr. XV, 2.

Χορτιάς, χορτασθέντα τῶν πυλῶν ὥς ἀποθνήσκει c. pl. 4, 9, 2.

Χοῦς, ἡ ἄμμος καὶ ὁ χοῦς c. pl. 3, 6, 4.

Χρᾶμαι, τῶν ἀγγείων οὐκ αὐτῷ τῷ πυρὶ χρωμένων Fr. 4, 22. *χρᾶται*, τοῖς ποσίν ὅλα χερσίν Fr. XIV, 9.

Χρεία, πλειστάς καὶ μισγίστας χρεῖας παρέχονται 5, 1, 5.

Χρησιμύω, τοῖς ἐπιλήπτοις Fr. XV, 1. Lobeck ad *Phrymichum* p. 386.

Χρίσμα, παντὸς μέρους καὶ χρίσματος Fr. 4, 8. ex oleo amygdalorum amarorum 16. τὸ Ἐρετρικὸν ἐκ κυτρίου 28.

Χρόα, ὁ χυλὸς ἐν ἄλλῃ χρόα 9, 1, 1.

Χροῖ, ἡ ἐν τῷ χροῖ πιερότης 6, 10, 7. ubi *χροῖ* erat: nota.

Χρονίζομαι, ὥς τις χρονιζόμενος 9, 14, 3. σπέρματα εὐθὺς ἀποθνήσκοντα, ὅπως τὰ χρονισθέντα, c. pl. 4, 6, 5. μὴ χρονίζοντος ἐν ταῖς ῥίζαις c. pl. 4, 11, 3. τὸ παρὰ φύσιν ἐγένετο κατὰ φύσιν, ὅταν χρονισθῇ καὶ λάβῃ πληθὺς 4, 11, 7. τὸ μὴ χρονιζόμενον μηδ' ἀθρόον οὐδ' ἐργαστικόν 5, 12, 9.

Χρόνιος, φυτὰ χρόνια, ὀρθονύκτωρ ἐπετείσις 1, 1, 9. χρονιώτερα ταῖς ῥίζαις 1, 1, 10. χρονιώτερα ἢ πούτων φθορά 4, 15, 3. ὁμοῦ χρόνιος c. pl. 6, 15, 1. οἱ μὴ χρόνιος ποιοῦμι-

νος τὰς ἀποθνήσκουσας Fr. IX, ubi *Aristoteles* διὰ τοῦ χρόνου habet.

Χρονίδης 9, 14, 2.

Χρόνος, ἄλλαι ῥίζαι ἄλλως ἔχουσιν χρόνους durandi nempe 14, 1. μέγα διάστημα τοῦ χρόνου c. pl. 1, 12, 5. ἡ πρὸς τοῖς χρόνοις c. pl. 5, 4, 6. διαμένειν εἰς χρόνους edium c. pl. 1, 7, 1. ubi *Urbana* χρόνον habet.

Χρυσαλλίς, ἐκ *χρυσαλλίδος* 19, 2, 4; 4. ἐκ *καμπης* *χρυμίας* c. pl. 5, 7, 3.

Χρύσιον, ἐν τοῖς χρυσοῖς ὁρίσται ἡ *χρυσοκόλλα* Fr. 26. *χρυσόεις* est 32. 51. Fr. XIV, 8.

Χρυσὸν, ἐκ *χρυσόος* ἀπὸ 19, 3. nota.

Χρυσόκόλλα Fr. II, 26. οἷον ἔμμου ἐστὶ 40.

Χρυσόλαστος Fr. II, 23.

Χρώω, καχρῶμενος ἀνδρωίδος 7, 9, 2. nota. *χρῶν* τοῖς est Fr. 20, 45. *καχρῶμενος* 34. *χρονίζομαι* καὶ legitur 43.

Χρώμα, ἰδίαις χρωμασίαις c. pl. 6, 4, 1. τὸ καλούμενον *χρώμα*, ὃ τὸ ἀμφοτέρων χρωματίζονται, ἐστὶ ῥίζον ἐκ *Εὐφρίας* ἀγόμενον Fr. 4, 31. et 33.

Χρωματίζω τὰ μέτρα Fr. 4, 31.

Χρῶς, προσφιλὴς τῷ χρωτὶ ὁσμή Fr. 4, 50. ἀπεται τοῦ χρωτός καὶ τῆς πεφιλῆς τὸ μέτρον 55. ἵνα τὰ διακόμματα πρὸς τὸν 2. προσπίπῃ 56. πυκνὸς ὁ χρῶς τῶν παιδῶν Fr. IX, 18. ὁ τε χρῶς καὶ τὰ δέγματα γίνονται μέλανα Fr. 20, 43.

Χυδὴν, ὅταν εἰς τὰ οἶατα τοῦ χυδῆν c. pl. 4, 13, 7.

Χυλίσμα 9, 8, 3.

Χυλίσμος, quarum plantarum quomodo fiat 9, 8, 3.

Χυλὸς, οὐ. Cum *λεπιδωτῆ* in *libris* scriptis et editis *Theophrasti* confusa reperiantur haec duo vocabula, *χυλὸς* et *χυμὸς*, lubet apponere locum

Orionis Etymologici p. 163. emendationem, qui discrimen bene docet: Διαφέρει δὲ χυλός καὶ χυμός· καὶ ἄμφω μὲν ὑγρὰ, ἀλλὰ τὸ μὲν ἐν πέψει καὶ ἐν αἰσθήσει γεγενὸς χυμός· ἐστὶ γὰρ χυμός γλυκὺς καὶ πικρός· τὸ δ' ἀπεπτον καὶ ἀνέψητον, πεφασθῆναι δὲ δυνάμενον, ὥς ἡ ἐν πόσις καὶ ὀπώρις ὑγρὰ οὐσία, χυμός· καὶ τοῦ βίου μαρτυροῦντος· τὸ μὲν γὰρ καλὸς ἐφ' ὅθεν σύγχυμον καλεῖται, τὸ δ' ἀνέψητον ἀσύγχυμον.

Χύλωσις, πρὸς τὴν χύλωσιν τῇ ἀνθρώπινῃ σάρκι ὡμῇ χρῶνται 7, 5, 1. nota. c. pl. 3, 9, 2.

Χυμός ὑδαθής καὶ ἀσθιγής ὑγρότης 9, 1, 1. ἰδεῖν τῶν χυμῶν ἐπτά c. pl. 6, 4, 1. seqq.

Χύσις, χύσις αἱμάτων Fr. XIV, 6.

Χυτός, τὸν χυτὸν ἔχοντα, opp. τὸν αὐτοφυῆ Fr. II, 55. ἀργυρός 60.

Χυτροὶ καλούμενοι, βαθύσματα λίμνης 4, 11, 8.

Χῶμα, terra scrobibus egesta et, cum computruit, mollior et foecundior regesta h. 2, 5, 1. In Geopon. 10, 4, 1. aggerem male vertit Cornarius.

Χώρα, ταῦτα διὰ τὸ συγγενὲς τῆς αἰτίας ἔλαβε τὴν χώραν ταύτην c. pl. 6, 11, 9. χῶμα παρὰ πλησίον ἔχειν τοῖς ἐν τῇ χώρᾳ Fr. XIV, 4.

Χωράφια Fr. XII, 7. unde χωραφιαῖος ἄγρός Herodiani Epim. p. 152.

Χωρίζω, ἐν τοῖς χωρισμένοις τῶν ἐμογενῶν c. pl. 1, 11, 1. quae nulla generis societate coniunguntur.

Χωρισμός οὗτος τοῦ χυλοῦ ἐκ τῶν πλείστων c. pl. 6, 7, 3. γενικός 1, 4, 2.

ψ.

Ψαθυρός, εἶλαι ψαθυροὶ καὶ

μαλακαὶ 7, 9, 4. γῆ ψαθυρὰ c. pl. 2, 4, 12. ψαθυρὰ καὶ εὐδρυπτικὰ — ψαθυρὰ, διότι κατὰ μικρὸν ἢ σύναψις Fr. I, 73.

Ψακάδια καὶ δρόσοι c. pl. 2, 9, 3. et 9. ubi erat ψακάδια.

Ψαλτήριον, ζυγὰ ψαλτηρίοις 5, 7, 6.

Ψαφαρός, χώρα λεπτόγυιος καὶ ψαφαρὰ 8, 2, 11. γῆ ἀγαθὴ — αἱ ψαφαρώτεροι opponuntur 8, 9, 1. ἐν ταῖς ψαφαραίς καὶ πατρώδεσι c. pl. 1, 18, 1. Ψακάδια, τὰ, ψ. καὶ ὑποὶ μέτρῳ Fr. V, 24.

Ψακάδιον, λαγὼν ἔχον ψακασθέντα c. pl. 6, 19, 5. ubi liber Urbinae ψακασθέντα habet.

Ψακὰς, ἐὰν ψακάδες ἢ δρόσοι πλείους γένωνται c. pl. 4, 14, 3. μετὰ τὰς ψακάδας 5, 11, 1. opp. πλήθος ὑδατος 6, 17, 1. Ψευδοδίσταμον 9, 16, 2. nota p. 304. Vide Δίσταμον.

Ψεφῶ, ἐκ τῆς Ψεφῶ καλουμένης χώρας Fr. II, 34. nota p. 565. Cf. Letronne ad Strabonem 17. p. 625. ad versionem gallicam Vol. V. p. 440.

Ψῆν 2, 8, 1. et 2. quid faciant in ἐρινασμί c. pl. 2, 9, 5. seqq.

Ψηφοειδὲς φύσις Fr. II, 47.

Ψιάθες, papyraceae ψιάθαι 4, 8, 4. ἐκ τῶν φοινίκων πεπλεγμέναι 9, 4, 4.

Ψιλός, γῆ ψιλὴ c. pl. 3, 6, 5. πορρίζειν c. pl. 3, 9, 1. ψιλὴν γεωργίαν q. pl. 3, 20, 1. nota.

Ψιλόω, κάμπαι ψιλοῦσι τὰ δένδρα 4, 14, 9. τῷ παρπῷ ψιλοῦσι τὰ δερματά 9, 20, 3.

Ψιλωθρον 9, 20, 3.

Ψιμύδιον quomodo paratur Fr. II, 56. nota.

Ψινάσθαι τὴν ἄμπλον, i. e. ῥαδά γινάσθαι, 4, 14, 6. nota p. 397. Addo Suidam: Ψινάδες παρὰ Θιοφράστῳ αἱ ῥεαῖδες ἄμπλοι· ἐνίοι τὰς δρυπέπαις ἑλάει. Verbum ψινάζει ex-
M m 2

dem modo interpretatur, ut Hesychius.
 Ψύλλα 7, 5, 4. olerumpestis: ὑπὸ καμπῶν καὶ φυλλῶν κατεσθί-
 σαται 8, 1, 1. Cf. Ψυχή.
 Ψύξαι, κατὰ θερμότητα καὶ ψύ-
 ξιν Fr. V, 35.
 Ψυχαγωγία ποιοῦσι Fr. III, 24.
 nota.
 Ψυχινός, vide Ψυχινός.
 Ψυχή ἐκ χρυσολίδος 2, 4, 4.
 πρό: τὰς ψυχὰς c. pl. 2, 18,
 1. sed ibi ψύλλας; scribendum.
 ἐπὶ τῶν καλουμένων ψυχῶν c.
 pl. 5, 7, 3.
 Ψυχναὶ χώραι c. pl. 3, 23, 4.
 iu h. 8, 8, 1. pro ψυχρῶν Ur-
 binas et Med. ψυχικῶν habent:
 in priore loco Urbinas ψυχει-
 ναι, quam formam habet Xe-
 noph. Oecon. 9, 3.
 Ψύχος, ψύχη χωρὶς πάγου c. pl.
 2, 1, 2. τὰ ψύχη ἐπέκασσε
 c. pl. 2, 1, 6.
 Ψυχροβαφή ἀνθή Fr. 4, 22.
 nota.
 Ψυχρολουσία Fr. IX, 16.
 Ψυχρόρεια c. pl. 2, 14, 4. riga-
 tio, quae fit aqua frigida.
 Ψώρα, τὰ περὶ τὴν ψώραν καὶ
 τοὺς λειχήνας καὶ λέμπαν Fr.
 IX, 14. συκῆς c. pl. 5, 9, 1.
 et 12. ψώρα et ψωριῶν morbus
 fici 4, 14, 3. eius causa 4, 14,
 5. nota p. 393. 394. σπέρματα
 ἐντα ψώρας καὶ ἄλμας νοσεῖ
 8, 10, 1. nota. ἀλφούς καὶ
 ψώρας βοσκημάτων 9, 9, 4.
 Ψωρίδι, συκῆ ψ. c. pl. 5, 9, 11.
 Ψωρίς, περὶ Ψωρίδα 9, 15, 6.

Ω.

Ωκιμον, τὸ, ὅτι καὶ ἐν λώδεis 1,
 6, 6. 7, 2, 7. radix et caulis
 lignosa 7, 2, 8. ἀποφυτεύουσι
 καὶ τοῦτο τιμόντες εἰς τὸ ἡ-
 μισον 7, 2, 1. ab inferiore
 parte florere incipit 7, 3, 1.
 ut blitum, τεύτλιον et ἀνδρά-
 φαξ est ἐμφλοισπέρματος

7, 3, 2. nota et 7, 3, 3. ma-
 ridie irrigatur 7, 5, 2. λευ-
 καίνεται ὑπὸ τὸ ὄστρον 7, 5,
 4. τὰς ἀποφυτεῖας ἀπὸ τῶν
 ἄκρων δέχεται καὶ περὶ ἐν λώδεis
 ὅν c. pl. 1, 4, 3. πολλὸν χρό-
 νον διαμένει, καὶ κολουόμενον
 πάλιν βλαστάνει Ibidem. οὐ
 δύναται βλαστάνειν πρὸ τῶν
 διεσπασμένων c. pl. 1, 10, 4.
 κολουόμενον ἢ κολουόμενον βέλ-
 τιον καὶ εὐχλύτερον c. pl.
 2, 15, 6. ubi vide annot. p.
 175. τρίτατον βλαστάνει c. pl.
 4, 3, 1. ἐν ἡλίῳ πολλάκις κί-
 μενον ἀφερπυλλοῦται c. pl. 5,
 7, 2. ἀκρόκαρπον in supple-
 mento libri Urbinatis 7, 3, 4.
 Propter radices lignosas diu
 dubitasse se ait de ocimo com-
 parando eum ocimo basilico
 L. Sprengelius, tandem vero
 in observatione Belonii 2, 40.
 acquievit, basilicum in regio-
 nibus orientalibus multo maio-
 rem in altitudinem adolescere.
 Sed non solum radices ligno-
 sas dicuntur a Theophrasto,
 sed ipsi etiam caules: praeter-
 ea semina, ut bliti et betae
 et atriplicis, ἐμφλοισπέρματος,
 etiam κολουόμενον πάλιν βλα-
 στάνει καὶ βέλτιον καὶ εὐχλύ-
 τερον γίνταί, ἀκρόκαρπον, ἐν
 ἡλίῳ πολλάκις κείμενον ἀφερ-
 πυλλοῦται, ab inferiore parte
 florere incipit. Quae pleraque
 omnia ocimi generi nulli con-
 veniunt, quod in Graecia nus-
 quam Sibthorp reperisse vide-
 tur, certe non commemoravit.
 Quare aliud genus Graeciae
 vernaculum indagandum et
 comparandum.

Ωκυτόκιον, εἰς ὠκυτόκιον περιά-
 πτειν 9, 9, 3. sed vide Addenda.
 Ωλοίσκαρπος ἐρικνός c. pl. 2,
 9, 14. ubi Urbinas ὀλεστικ. ha-
 bet. ἢ ἰτέα 3, 1, 3.
 Ωμότης, concoctionis defectus
 Fr. VII, 4.
 Ωμοτιμβής, φαντίας ἔλαιον ὦμ.
 Fr. 4, 15.
 Ωδον, τὸ λευκὸν τοῦ ὤου; Fr. III,

59. τὰ ὡὰ τὰ ὡμά οὐ δύναται
δινεῖσθαι καθάπερ τὰ ἰφθα Fr.
VIII. 2.

Ἦρα, ὥραι ἡμέρας — ἐνιαυτοῦ
c. pl. 6, 17, 3. σπόρος καθ'
ὥραν ἔτους γινόμενος c. pl. 3,
23, 2. idem habet Urbinas li-
ber hist. 8, 13, 5. ubi ἔτους
vulgo deest.

Ἠραῖος, τομὴ ὥραια καλᾶμου 4,
11, 4. χειμῶνες ὥραῖοι 4, 14,
1. καὶ εὐδαινοῖ c. pl. 1, 12,
7. ἤλη ὥραια τέμνεσθαι 5, 1,
1. ἀρότοις ὥραισις 8, 6, 1.
ὑδατα ὥραια pluvias c. pl.
2, 2, 1. ὥραῖοι χειμῶνες
c. pl. 5, 8, 3. ὥραϊν σκαπά-
νην c. pl. 3, 16, 1. recte in
ὥραϊαν mutat liber Urbinas.

Ἠραϊότης 9, 1, 6. dubia scri-
ptura.

Ἠρίων, ἐπ' Ἠρίωνος ἀνατολῇ καὶ
θύσει τῶν πνευμάτων ἀκρισίαι
συμβαίνουσιν. ἀνατέλλει μὲν ἐν
ἀρχῇ ὀπώρας, δύνει δὲ ἐν ἀρχῇ
χειμῶνος Fr. V, 55. quem lo-
cum ubi excerpuit Alexander
Aphrod. ad Aristot. Meteorol.
p. 101. b. pleniorē posuit et
haec de Orione addit: ἔτι διὰ
τὸ μέγεθος τοῦ ἄστρου· ἐν
πολλῶν γὰρ ἀστέρων, καὶ πο-
λὺ μέρος κατέχει, διὸ οὐ πῶς
ἅμα οὔτε δύσται οὔτε ἐπιτέλλει,
ἀλλ' ἐν πολλαῖς ἡμέραις· διὸ
καὶ παρατείνει ὁ χειμῶν.

Ἠρωπός, περὶ τὸν πόρον τὸν ἐκ
Χαλκίδος εἰς Ἠρωπὸν Fr. V, 28.

Ἦς, ἐν ᾧ σπεύδουσιν ὥς πρῶτα

φυτεύειν 6, 7, 6. sed ibi προ-
μαίματα scribendum censeo.

Ἦσάν οἰκίαι c. pl. 1, 16, 12.
ὥσάν τι νεοσηκός 4, 12, 1. in
Codd. ὥσάν ἀλλότριαι c. pl. 6,
10, 7. ubi simplex ὥς editum,
ὥσάν ἐξ ἀπέπτου c. pl. 6, 13,
3.

Ἦσπερ, ὥσπερὰν Fr. III, 11. nisi
fuit ὥσπερανεῖ, ut καθάπεραν-
εῖ, quod vide.

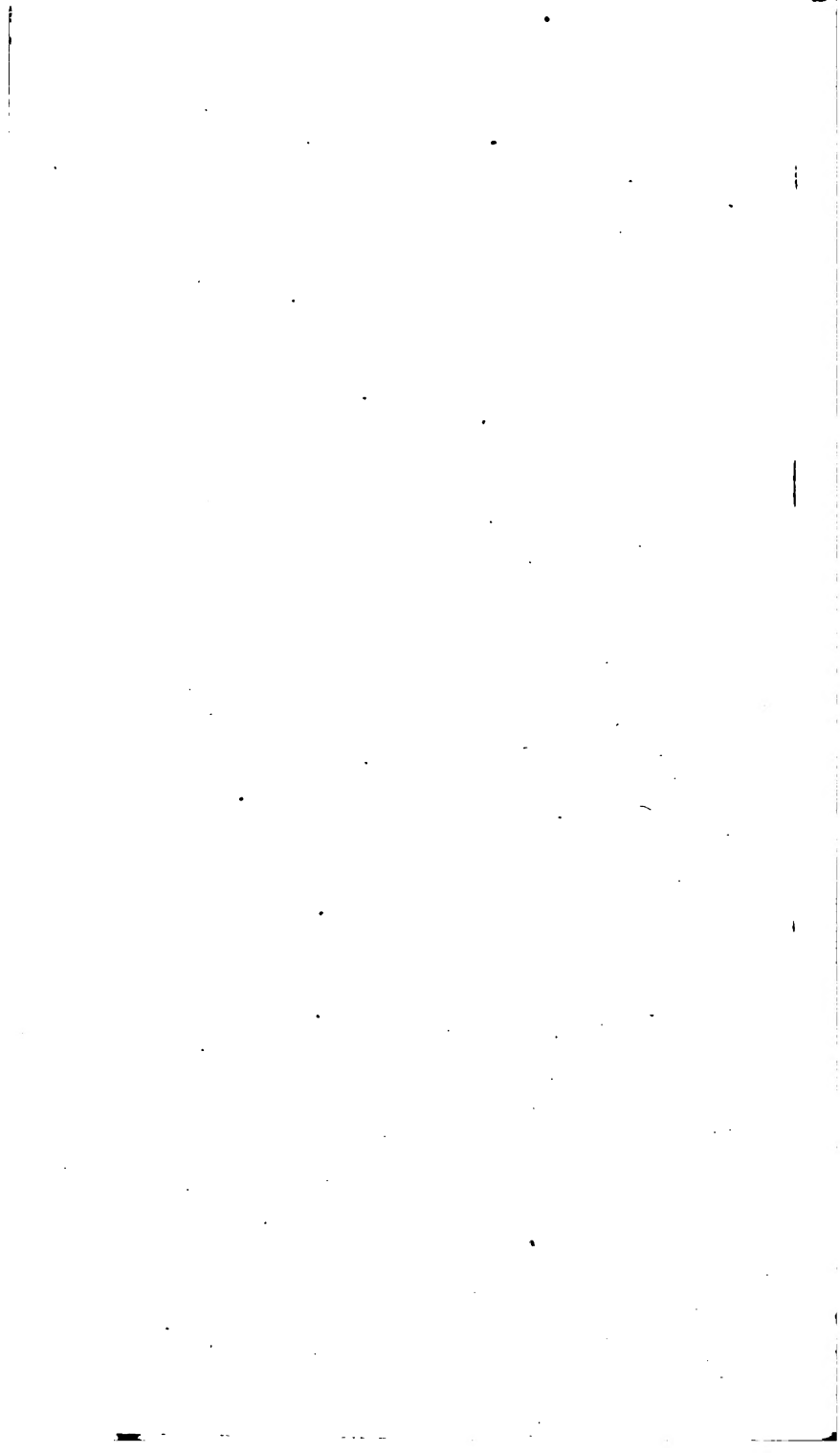
Ἦχρα γῆς ἐστὶ Fr. II, 40. τὴν
ἄχραν ἀθρόαν πως φασὶν εἶναι
— ἄχρη ἀντὶ ἀρρένικου χρῆ-
σθαι, διὰ τὸ μηδὲν τῇ χρόῃ
διαφέρειν. δοκεῖν δὲ Fr. II, 51.
ἄχρας μετὰλλα 52. ἐξ ἄχρας
καταναοιμένης μάλιστα γίνεται
53.

Ἦχος, legumen, eius folium
quale 8, 3, 1. ἐπιγυϊόκαυλος
ibidem 2. σκώληκες ἐν τοῖς
ἄχροις 8, 10, 5. τοῖς ἄχροις
σκώληκες ἐγγίνονται c. pl. 3, 22,
3. ὁ ἄχος τάχιστα κόπτεται
c. pl. 4, 2, 2. ξηρὸν καὶ θερ-
μὸν c. pl. 4, 3, 2. πολὺ τὸ
ἀποστέγον ἔχει, (διὸ ἄχος)
ἅμα δὲ ταύτῃ γε καὶ τὸ ξηρὸν
καὶ τὸ θερμὸν c. pl. 4, 16, 2.
βλαστοὶ καὶ ἀκρέμονες τῶν
ἄχρων χλωροὶ βρωτοὶ καὶ γλυ-
κύτερά τινα ἔχουσι c. pl. 6, 12,
9. Pisum ochrum plerique
omnes interpretantur propter
colorem lomenti luteum. Qui
gustarunt germina et folia huius
generis, dicent, num conveniat
nota postremo loco a Th. posita.

LIPSIAE 1821

EX OFFICINA FRID. CHRIST. GVIL. VOGELII.

13

γ

δ

ε

ζ 5

η 6

θ 7

ι 8

κ

λ

μ

ν

ξ

ο

π

ρ

σ

τ

υ

φ

χ

ψ

